

ЛИСТУВАННЯ ІВАНА ФРАНКА
ТА МИХАЙЛА ДРАГОМАНОВА

THE CORRESPONDENCE BETWEEN IVAN FRANKO
AND MYKHAILO DRAGOMANOV

Ivan Franko National University of L'viv
The Scientific Library
Ivan Kryp'yakevych Institute of Ukrainian Studies
National Academy of Science of Ukraine

*Dedicated to the 150th
birth anniversary of Ivan Franko*

THE CORRESPONDENCE
BETWEEN IVAN FRANKO
AND MYKHAILO DRAHOMANOV

Lviv 2006

Львівський національний університет імені Івана Франка
Наукова бібліотека
Інститут українознавства імені Івана Крип'якевича
НАН України

*До 150-річчя від
дня народження Івана Франка*

ЛИСТУВАННЯ ІВАНА ФРАНКА ТА МИХАЙЛА ДРАГОМАНОВА

Львів 2006

УДК 821.161.2“18”-6.09 І.Франко
ББК Ш5(4УКР)53-4 І.Франко 13
Л-63

Редакційна колегія:

Іван ВАКАРЧУК (співголова), Ярослав ІСАЄВИЧ (співголова),
Богдан ЯКИМОВИЧ (заступник співголів), Олександр СЕДІЯР (секретар),
Михайло ГНАТЮК, Костянтин КОНДРАТЮК,
Олексій СУХИЙ, Богдан ТИХОЛОЗ, Андрій КЛІШ

*Рекомендувала до друку Вчена Рада
Львівського національного університету імені Івана Франка
Протокол № 3/6 від 29 червня 2006 року*

Листування Івана Франка та Михайла Драгоманова / Редкол.: І. Вакарчук, Я. Ісаєвич (співголови) та ін. – Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2006. – 564 с.

ISBN 966-613-461-6

Подано повну збірку листів Івана Франка та Михайла Драгоманова (1877–1895) за виданням Комісії Західної України Всеукраїнської Академії Наук (Київ, 1928) зі збереженням авторської редакції. М. Драгоманов був ідейним натхненником радикальної молоді у Галичині і помітно вплинув на світогляд, громадську діяльність та наукові зацікавлення І. Франка у ХІХ ст.

ББК Ш5 (4УКР)53-4 І.Франко 13

ISBN 966-613-461-6

© Львівський національний університет
імені Івана Франка, 2006
© Інститут українознавства
ім. І. Крип'якевича НАН України, 2006

ПЕРЕДНЄ СЛОВО

Комісія Західньої України – одна з чотирьох комісій “порайонного розроблення історії України” Української Академії Наук, має своїм завданням – як і інші порайонні комісії – спільними силами київського академічного осередка і культурних центрів Західньої України розроблювати історію Західньої України в плановім зв’язку з розробленням цілоти української історії. Вона поставила своїм завданням ближче посередництво в зв’язку культурної роботи Великої України й України Західньої, і тому і в історії Західньої України її увага, цілком природньо, звертається на моменти їх культурної й громадської кооперації в новіших і давніших часах. Як перший том у серії задуманих і розпочатих публікацій комісія випускає кореспонденцію двох найвизначніших діячів України при кінці XIX століття – які в своїй праці більш ніж хто інший в тих часах послужили сій кооперації. Одну частину сього листування: листи Драгоманова до Франка, – видав був сам Франко в двох книжках 1906–8 рр. Наш шановний товариш Михайло Степанович Возняк взяв на себе велике діло пієтизму до сих двох корифеїв західньо-українського життя: за автографами Наукового Товариства ім. Шевченка і Українського Національного Музею він провірив Франкову збірку і доповнив її листами Франка до Драгоманова, а також і деякими листами Драгоманова, що не ввійшли до Франкового видання. Всі, хто цікавляться не тільки культурним і громадським життям Західньої України, але й цілим українським рухом, дістають в сій збірці джерело можна певно сказати – незрівнянної вартости. На жаль, не вдалося так, як хотілося: щоб ся незвичайно цінна, і з великим накладом праці споряджена збірка вийшла з друку під рукою свого укладчика. Друкарські й поштові обставини стали тому на перешкоді. Коректи перших аркушів, післані йому, при повороті попали на митницю, пролежали там безконечно довго, прийшлося їх надрукувати без коректи редактора, і стало очевидним, що прийдеться видання вести за його копіями, без можливости провірки за оригіналами. Важніші друкарські помилки, що закралися в видання, без вини укладчика, показані при кінці книги; просимо звернути на них увагу кожного, хто користуватиметься з сеї велико цінної збірки.

За Комісію Західньої України

Академик *Михайло Грушевський*,
Київ

Академик *Кирило Студинський*,
Львів

ПЕРЕДМОВА ДО ДРУГОГО ВИДАННЯ

Листування між Іваном Франком і Михайлом Драгомановим виходить далеко за рамки особистих стосунків двох великих особистостей. Без аналізу цих документів епохи неможливо досліджувати ні розвиток літературного процесу в Україні останньої чверті XIX ст., ні національний рух того періоду в цілому.

Видана єдиний раз за редакцією К. Студинського в 1928 р., ця книжка давно стала бібліографічною рідкістю, і більшість університетських та універсальних бібліотек України не має її у своїх фондах. З ініціативи Наукової бібліотеки, за підтримки і схвалення ректора Львівського національного університету імені Івана Франка професора Івана Вакарчука та директора Інституту українознавства імені Івана Крип'якевича НАН України академіка Ярослава Ісаєвича, з нагоди 150-річчя від дня народження Івана Франка вирішено перевидати корпус листування І. Франка і М. Драгоманова.

Редакційна колегія, готуючи перевидання, дотримувалася таких засад:

1. Тексти листів залишаємо без змін і подаємо їх згідно з виданням 1928 р.
2. Абетку і правопис “драгоманівку”, якою користувалися М. Драгоманов (послідовно) та І. Франко (частково) замінюємо на сучасний український алфавіт.
3. У листи не вносимо жодних змін, окрім виправлення помилок за ерратою К. Студинського (с. 501–503 першого видання), заведення апострофа і сучасних норм пунктуації.
4. Лист І. Франка (кінець жовтня 1882 р., № 21 у цьому виданні), поданий 1928 р. у скороченому вигляді, доповнюємо за т. 48 п'ятдесяти томника Зібрання творів І. Франка (Київ, 1986).
5. Щоб істотно не збільшувати видання, а також через вкрай стислі терміни реалізації цього проекту, редколегія вирішила обійтись без коментарів, враховуючи те, що Франкові листи до М. Драгоманова прокоментовані в 48–50 тт. Зібрання творів у 50 томах.
6. Натомість додаємо особовий покажчик, котрого нема у першому виданні “Листування...”; це робить нашу збірку листів сучасною і легкою для користування.

Редколегія сподівається, що наше видання однієї з найцінніших пам'яток українського епістолярію останньої чверті XIX ст. стане в пригоді широкому колові науковців, усім, кого цікавить українська історія і культура.

Богдан Якимович.
19 червня 2006 р.

Рік 1877

1. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львів дня 10/1 1877

Шановний Добродію!

Вчора, т. є. 9, рано приніс листи Павликови від Вас лист, но його дома не застав. В полудне арестували в реставрації Ястремського и Ляхоцького, не знати, відки й що. По полудню о п'ятій вспів Павлик відобрати на почті Ваш лист и дати до мене. О пів до семої в вечір був у Павлика об'їск. Павлик під оком поліції, що й не може написати до Вас, прото не посылайте йому тепер нічо, доки не буде тому який кінець. Не знати, як далі буде с Павликом, “Другом” и т. д. Славні наші товариші, се, як бачиться, усе їх справка.

Ваш И. Франко.

P. S. Сли буде що конечно написати, ци то до Павлика, ци до мене, – адресуйте: Иван Франко, універзитет. Львів.

2. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львів дня 20/1 1877

Павлик арестований уже більше як тиждень назад. Я недавно об тім дізнався, а то гадав, що виїхав куди – годі. Минувшої неділі арестований також Дорошинський ци Дорошенко и Колодій (George Rouge) из готелю. Часть книжок, котрі привіз До[рошинсь]кий, а именно всі, крім “Про бідність”, Парова маш. и Про правду, О малор. литер. и Турки вн. и вн. – у мене, – а названі ту попали в руки поліції. П[авли]к був дуже неосторожний після арестованя Я[стремського] и Л[яхоцького] и, хоть мав часу досить, не поховав ні кореспонденцій, ні нічого. Були якісь нотатки Я[стрем]ського и листи від Вперед, – так такій поліція застала на столі и забрала. Не знаю, ци було там що компромитуюче, – а всеж таки, бачу, оно мож було всьо позаховувати. Ваші письма до П[авли]ка сховані у мене, и сховані добре, рівно, як и книжки, привезені Д[орошинсь]ким. Ваш перший лист не застав уже П[авли]ка на волі и находиться в руках давного редактора Правди Лукашевича. Адресований до мене надійшов учора (19). П[авли]к, як зачуваю, дуже незручно борониться и сейчас на вступі виїхав с словами: “я-ді всьо для идеї роблю” и таке подібне. То, що Ви пишете про студентів-доносчиків, – то аж надто правдиве, и бачиться, оно й ту без доносів не було, бо П[авли]ка арестували таки не знати за що и по що. Зачуваю, що сама поліція не знає, що с тим ділом зробити, – а то мав конзуль з Бродів чогось приїздити сюда в тім ділі. Польські часописи пишуть, що арестованя відбулися по жаданю російської

амбасади у Відні, і всюди тільки й бесіди, що про П[авли]ка та про “нігілістичні брошури”. Всюди бесіди про арестованя, об’їски, – отсе зновили, що вже й мене взято, и Павлиша, редактора Друга, и т. д.

З Другом, бачу, не довго потягнемо. Найдалше, як вийде третій н-р, а далі – годі. И тут біда, товариші. При виданю першого н-ру Левіцький уперся, щоби печатати Три долі и Костомарова “Дві рускі народности”. Л[евіць]кий, бачиться, служить за наймита Барвіньському и Правді, и противний печатаню хотьби й слова против Правди. Відтак виступив из комитету редакційного и під’юдив Сушкевича, щоби вимовив Другови кредит у печатни Шевченка. Пренумерата впливає слабо, довгу в печатни звиж 240 зол., а в Кружку й крайцара нема в касі, бо москальофіли ще й доси не віддали каси. И так, бачиться, прийдеся Другови упасти. Левіцький, хоть має адміністрацію, ходить собі підсвистуючи, підмовляє других членів ред. ком., щоби як стій печатали в Друзі відкликане статьи “Опізнаймося”, щоби написали, що Павлик не був членом ред. ком. (бо се, каже, може мати для Друга злі наслідки и т. д.). Я навіть догадуюся, що Л[евіць]кий не мало причинився до арестованя П[авли]ка, бо він добре знаєся з одним тутошнім поліціантом, а день перед арест., кажуть, бесідував з ним в одній ресторації. Але се лиш догад, – сього допевно не знаю.

Що до Кружка самого, то можу Вам сказати, що на нього надія як найменча. Заряд нужденний, бібліотека стоїть стовпом, а нікому й не в голові що небудь читати. Куди, як куди, а через Кружок усього менче мож зробити. Лихварь стоїть, коли мож, ище гірше и истнує лиш з назви. Бачиться, жите акад. упадає день відо дня и приходиться засновувати нову громаду з самих людей бодай що-то діятельних, котрих на тепер найдєся 5–6. А ще крім того, як кажу, навіть у бібліотеці годі показати яку будь ліпшу книжку, бо сейчас у поліцію біжать доносити.

Загалом сам уже не знаю, куди оно далі зайде. Зглядом Друга я рад би вчути Вашу раду. Та впрочім що й радити?

Саме ось я рішився йти до П[авли]кової в’язниці, тож кінчу своє письмо и висилаю сейчас, щоби случайно й на правду чого не лучилося.

Ваш Иван Фр[анк]о.

Адресуйте

Ив. Фр[анк]о Benediktinerplatz № 1 St. 1. Lemberg.

3. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львів дня 6/2 1877

Високоповажний Добродію!

Лист Ваш саме вчора получив. Не писав до Вас тільки час задля того, що думав, що моє письмо пропало в дорозі або попалося в руки невластивих християн. Про П[авли]ка не багато дечого нового й чувати. Був я у нього разів

два. Страшно нужденно виглядає, а заляканий також, бачиться, не мало. Нині саме дізнався я від одного товариша, що-ді намісник д. Потоцький мав виразитися, що з того нічого злого не вийде для П[авли]ка, і що се всьо був лиш пустий вистріл проти соціалізму, котрим його не в пору налякано. Від другого (Січовика, що саме вчора з Відня приїхав), я дізнався, що Д[орошенк]о (після відомостей, які дійшли Т[ерле]ц[ь]кого) значну часть писем попалив. Я не знаю допевно й доси, що сталося з G. R., бо був ту тими днями Григорович з рекомендацією від В[ин]н[и]ч[е]нка з Києва і повідав, що там про G. R. ні про Д[орошен]ка чулки не було, – значить, G. R. не вернув – або що. Г[ригорови]ч приїздив за книжками. Від Сушк[евича] дістав 50 прим. Кобзаря II т., у П[авли]ка на квартирі було (не знаю, чому не забраних у поліцію?) прим. до 800 метеликів Кістки, відтак у мене були деякі книжки (як Капітал і труд Ляссаля – 10 пр., Что дѣлать – 3 пр., Посмерт. письма Герц[ена] – 2 і ще дещо), котрі я позабирав від Д[орошен]ка, і те я віддав Г[ригорови]чови для перевозу за границю. Він казав, що в нього є який-там свояк на границі, і що зможе перебраться. Але друге діло мене троха непокоїть, а именно те. Від П[авли]кового кгазди я дізнався, що по арештованю до нього приношено листи, котрих однакж кгазда не відобрав. Я взяв П[авли]ків Index і побіг на пошту, а ту мені сказано, що було писем зо шість до П[авли]ка і що всі попалися в руки суду. Не знаю, що се могли бути за письма і ци не було в них що компромітующе.

Не знаю, ци писав до Вас Г[у]к[е]вич. Він ту був у мене, коли одержав Ваше письмо, і розпитував мене де про що. Метеликів тепер у Львові нема, – також питав Г[укеви]ч за “Турками”, але не мож було й одного лишнього прим. добути. “По вопросу о Малор. литер.” найшлося у П[авли]ка прим. 19, а “про Галицк. письменство” зо 15, і то забрав. Повість “Лихі люде” зацікавила мене дуже. Сюжет дуже хороший, рамки тісні і дадуть можливість всі деталі як найдокладніше викінчити. Але мені бачиться в ній дві хиби: за широко і непотрібно розговорено о природі, і за мало звернено уваги на психологічну сторону факту, за мало приготовано розв’язку. Не знаю, може мій суд хибний, і може в загалі смішно Вам видасться, що я суджу чужі повісти так остро, а сам й найкоротшого ескізу не втну написати без фальшивого уступу. Revue politique я також получив, і тепер уже Белей переводить деякі красші уступи из Рамбо для “Друга”. Пачку “Herr Meliton Krasnostawski” відобрав і надіюся, що небавом надійдуть і сами метелики, друга і третя розмова. Думаю, що в нас они також дуже здадуться, а ось так, при надходячих святах мож буде дещо троха меже миром розсьяти. Фотографій “рпниківъ” зможу, бачиться, також аж по святах достатчити, бо борше, бачиться, не буду в Дрогобичі.

Заким скінчу се письмо, мушу з Вами поділитися ще одною гадкою, яка тими часами мене зайняла, і спросити Вашої ради. Я задумав именно видавати бібліотеку найзнаменитших романів і повістей заграничних, переведених на наше. Думка сеся повстала у мене ще торік, я переписувався з деякими нашими людьми, – ну, і всі заохочували мя до того. Теперь лучає ми ся нагода добути

nervus retum, а именно грошей, зол. до 500, до чого дочисливши стипендиум 110, котре побираю, вийде 600 з окладом зол.

Спосіб видаваня, гадаю, найвідповіднійший випусками, в 2 або й більше листів печ. місячно. Печатаючи ртіт-ом (старі, як пише ми один из провінції, не будуть читати, а ми молоді, – в нас очи здорові), мож буде містити богато. На перший раз думаю видати “Мертвыя души” Гоголя, відтак “Фромон син и старший Ріслер” А. Доде або що такого. Хибує нам переводчиків таких, котрі би владали язиком, хоть я думаю, що хоть переводи й не будуть ліпші, як “Що діяти”, аби лиш наші люде читали та розуміли, то оно своє зробить. Доси є готового матерялу може з на том дрібніших кусників (Два Парижські письма Е. З.; Свершок у закутці Діккенса, хоть ще не ввесь, одна новеля Ф. Кабаллеро, дещо з Брет-Гарта и пр.). Підчас свят я б взявся до Мертвыхъ Душь, – а може ще хто найдєся до Тургенева та Гончарова. Крім того, переводиться на провінції Золя перший том Ругон Маккарів и Доде Фромон. Таким робом, гадаю, мож би живо виробити собі на провінції хорошу публику, бо таке видавництво приносило би двояку користь. Одно, що не було би “кафтолическим християнам” за що и на що гніватись, а друге, що всеж таки й гадки набрали би далеко реальнішого напрям и погляду на жите. Може б Ви могли найти декого, хто би принявся переводу Діккенса, Теккерейової Торговиці пустоти, Жака А. Д. або й Тургенева. У нас сил дуже мало. Академики, котрі й слухати не хтять про роботу, а котрі відпекуються своїми занятями. Белей, що ще найліпше переводить, не хоче нічо брати (тепер у Друзі буде його перевід Виховане феодала Еркмана Шатріана), а в мене також усякої роботи гук. От я постягав деяких здібнійших гимназіястів и подавав им: одному Ф. Кабаллеро, другому Ultimo Шпильгагена, третьому Брет-Гарта, четвертому Парижські Письма. Правда, їх роботу треба ще раз переробляти и переписувати, але, думаю, оно добре як и они будуть вправлюватися. И ще одно погане діло, – книжок годі достати. Мертвих душ нема, бачу, на всю Галичину й одного примірника, и я просив Гр[игорови]ча, щоби бодай що то прислав из Київа. Побачу. Тургенева уже другий тиждень стараюся достати, тай відки? Від Площанского.

“Друга” будемо видавати тепер 3 и 4 ч. разом у 3 листах. Довгу доси є ще звиж 150 зол., хоть, чуєм, впливає що день по троха грошей. Як будуть виходити дальші нумери, не знаю. Що до коштів, то, бачу, кожен номер стоить щось 32 зол. с папером. Адміністратор Левіцкий бере собі доси по 5 зол. місячно, а адміністрацію веде таку погану, що й сором згадати. От ми задумали (говорю про себе, Белея и Мандичев[ського]) відобрати від нього адм. и поділити роботу межи себе безплатно, а крім того, я задумав узяти також безпл. експедицію (доси плачено зол. 4 міс.). Відтак, бачите, обходячися при найменшій, печатаючи в 400 прим. (доси 550), винесуть місячно усі кошта найбільше до 50 зол. Зміст подвійного числа буде: Виховане феодала, Борислав, що діяти, Про малорускій язик Пипина (витяг) на підставі Житецкого, Про Пчелу и п.

Правдяне недобрі дуже на “Друга”, а одинъ из наших християн висказався о статїи “Опѣзнаймося”: “Е, то московська журнальна бляга, и московска гордість!” Опирь соціалізму лякає вже потроха усіх, афера с П[авли]ком розголосила діло широко и декотрим починає ся прояснювати в головах. Наші “старі” в Кружку починають рухатися и хитромудро хотять назад усьо взяти в свої руки. Бог знає, до чого се доведе, але мені вже доразу збрідло ходити туди, слухати на кождім поступі висміваня, ганьбу та угризатися з загорільцями, що не можуть поняти, як у світі може й бути яка гадка правдива крім ихньої.

Томуто я все таки думаю, що ліпше дати бодай невеличку бібліотеку беллетристичну для ширшої галицької публіки, а для тіснійшого кружка стягнути поволи найкрасші наукові діла, на підставі котрих мож би відтак перейти до популярно-наукових видань. А то для наших академиків не придасться й найліпша бібліотека, бо хибує им того, що Ви ставите яко конечне условіє, – об’єктивного, спокійного и нефанатичного погляду на хід діла.

Тим однакож я не кажу, щоби закинути Кружок до разу. Най держиться, доки зможе, – але головну вагу конечно, бодай поволи, пересунути з нього куди инде, – а се легко мож буде зробити таким видавництвом, о якім я говорив. Зв’яже нас ся три до того, – ну, в кожного інтересі буде лежати, як найстараннійше допильнувати виданя, як найбільше зиськати купців и як найточнійше вести счоти, – а таким способом и неладу, й всяких дефравдацій, и сварів уйдем.

На тім кінчу нинішнє письмо й остаю

Ваш Ив. Фр[анко].

4. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львів дня 13/2 1877

Дорогий Добродію!

Одно, що від Вас письма дожидаючи, а друге, пролежавши кілька день недужий, я не брався до другого листу аж до нині. Так отсе й діла деякі буду Вам міг ліпше розказати, як уперед, и нового дечого понаслукувавсь, – ну, и пишу, Вашого листу не дожидаючи. Що до П[авли]ка, то, бачу, я писав Вам про сесь факт, що-ді намісник тутошний мав виразитися, що се був лишь безпідставний переполох, котрим його змусили до підписаня розказу арестованя. З другої сторони знов поговорюють, що й з міністерієм прийшов наказ, арестувати такого-то задля частих жалоб Росії и доносів з краю. Доси не знати, ци и коли буде розправа судова. До П[авли]ка, хоть ніби не кажуть: не вольно, а в самій річи не допускають. Я після першого разу ходив два рази, а другий його товариш три рази, щоби з ним бачитися, так д. судя відправив нас, вимовляючись, що часу у нього нема. Ну, а й у мене часу не купити, а ходити день у день годі, тай на остаток, про що й говорити, коли усьо слухають и, запевно, опісля й нотують? Д[о]р[о]ш[е]вич був, из “Просвѣти” не получил нічо, як се певно й Ви з його

листу знаєте. Я просив го о деякі переклади до бібліотеки перекладних романів, що задумав видавати по Величідни, и він прирік, що у Києві найдуться руки, що з охитю приймуться за діло. Я Вам згадував уперед про сесь намір. Тепер сьмію Вас спитати о раду зглядом сьлідуючих точок: Ци в доборі и перекладженю матер'ялів поводитися головню кругом знаня нашої “просвіщеної” публіки, значить, подавати романи и повісти, не все приступні для простого народа, як ось, приміром, романи Дікенса та Теккеря, декотрі (як думаю, I и VI т. Rougon-Macquart) Еміля Золя, ци старатися передовсім о повісти бодай що-то зрозумілі і для простих людей. В загалі се питане, і сам бачу, дуже хистке. Оно з Дікенса й для наших “образованих” богато річей буде “ein Buch mit sieben Siegeln”, а на Золя скажуть, як чув саме недавно (про “Нутро Парижа”), що се дуже “батярська повість”, – на “Що діяти”, що не має вартости, бо не має ніякої любовної “інтриги” и др., а другі знов річи, як от А. Доде, Е. Золя III, IV и V т., порозуміє, бачу, и наш селянин, особливо, де описуєсь так вірно жите попа на селі (другого тому La Cugée я й досі не читав). Друге питане, котре для Вас буде видаватися певно ще сьмішнійше та пустійше, а у нас може статися каменем преткновения, се язик и правопись. Що до язика, то, думаю, згодиться и самі, що будем передовсім старатися перекладати галицьким народним язиком, котрий, конечно, и в Україні нікому не зробить великих трудностей при читанню. Но головне діло: правопись! Писати какографією “Слова” й самим не хочеса, а напиши фонетикою, ніхто не читатиме. Остаєсь правопись Осадці и Просьвіти. Крім того, у нас людей до роботи так мало, а й тоті такі ліниві, та повільні, що крий Боже! Отсе ледво найшов семох (гимназистів), що узялися перекладати (з польского!) роман Теккеря, – крім того й книжок у нас нема, а як є, то дорогі такі, що аж сум (отсе за Брет-Гарта: Gabriel Conroy перед вакаціями я заплатив 6 f 50, за Теккеря 4 f 80). А попроси котрого з маєтнійших: а купи таку або сяку книжку! Ну, говорить, – треба буде, куплю, тільки зажди, тепер грошей не маю. И жди на його гроші певно зо два літа. А він собі за той час чорт знає по яких кнайпах ходить та грошики розкидає. Ось и наші працівники молоді. Проте, дуже мене утішило приречене Д[орошеви]ча, що там деякі й переклади вистатчуть и книжок сюда дещо пришлють, як Гоголя, Достоевского, Гончарова, Писарева, Тургенева, Вістник Европи, Отеч. Записки (они й досі не приходять, а я просив, щоби прислали їх під мою адресу, бо в Кружку тепер дуже часто двері отвором, а в середині ні душі живої, хто хоче ввіде й забере, що му злюбитися. Так уже більш як 10 томів давнійших В. Е. пропало). Так само обіцяно ми и з Січи достатчити деякі переклади. Не знаю, ци й у Вас не найшлиб ся охочі, коли часом працею по другим ділам не перетяжені. Особливо, можеб так дещо з братів Goncourd, – у нас їх не видати, – та може з Уйди, хотьби от Pascarel або що друге хороше. Я читав єї Deadley-Dash и мені подобалось, також “Дві дерев'яночки”, ладні картини з флямандзкого житя, хиба може троха за сантиментальні. Саме нині прочитав у Gaz. Lwowsk. про l'Assommoir Е. Золя. Дуже ганьблять за вибір предмету и об'єктивність, котру якийсь критик “Bohdan” назвав недостачею “wspaniałego stylu i

mistrzowskiego penzla”. Цікава се річ, що за чудо тот новий роман? А отсе Брет-Гарта: “Tankful Blossom” ту може від місяця, а про ню й не гавкнув ніхто. Мій Борислав вийшов осібним передруком, и доси розійшлось без малого 400 прим.

З Другом діло круто. Довг доси не сплачений, пренумерата, правда, по трохи капає, але и те хто знає, ци печатня схоче нам опісля боргувати, колиб ми, сплативши залеглість, хотіли дальше печатати. А Правда, бачу, печатаєся безплатно, и таки, як зачуваєм, и з нев щось дуже круто, бо передплатчиків дуже мало, и колисьто збиралися “старші” народовці до наради, що починати. В загалі “Просьвітяне” вельми наполюхані арестами и волять сидіти зовсім тихо, не робити нічо, не видавати нічо, не сушити собі голови, щоби лиш поліція не мала на них ніякого підозріння. Навіть давнійші рочники “Впередь” випродують, щоби, бач, товариство не розв’язали, або що. У Кружку біда ще гірша. Стара, попівско-обскурантска партия підноситься и стає досить сильно та зуховато на ноги, бо касу й доси держить у руках. Теперішний голова Заклинський богато щось переговорює с поліцайниками, як сам повідає, а перед нами знов крутить сьвітом та плете сухого дуба про всякі “правдоподібности и можливости”, що ось-ось, як го ніби хтось там у поліції запивняв, дістанемо касу. А тимчасом, видко, й сам не вірить у свої слова, бо тепер знов розпочав пактувати с тамтими и, сам не стоячи сильно, подавати їм руку, хоть бачить очевидячки, що здужай они вхопити го за руку, так сейчас и зовсім стягнуть – и всьо пропало. И ось, буде тому с тиждень, зійшовся такий приватний зборчик у Кружку и вибрано комісію з людей обох сторін, щоби порозумілися зглядом точок, на котрих обі сторони можуть згодитися. На першім засіданю (таки того самого дня) ще йшло яко-тако. На другім комісія с тамтої сторони поставила нам до обради в имени своєї партії ось які точки (я, яко писар тої комісії, занотував їх и відписую Вам з деякими поясненнями): 1) *Всі члени, котрих обще собрание принять не хотіло, мають бути прийняті.* (Се діло так було. Виділ ще торічний, за порадою председателя Левіцкокого, не прийняв сімох людей старої партії, для забезпеченя нашим переваги. На загальнім зборі они відкликалися до цілого товариства, але більшостью голосів (наших) їх неприняте затверджено). 2) *Приняте їх має відбутися без дебати, всіх нараз, перед вибором виділу.* 3) *Цілий виділ, против арт. 19. нашего устава выбраний, має включно с председателем (выбраним легально!) свое уступлене з власноручними підписами, на маюцім наступити загальнім зборі, заявити.* 4) *В склад виділу має вийти з нашої (се значить їх, площанців) сторони 6, из противной 5. Голова може бути з партії котрої будь.* 5) *В число тих 6 входят: Стебельській (брат ославленого Володиміра-Бояна), Туряньській, Король, Чипчар (бурсак, с котрим диспутуючи про діла товариства або язика та правописи, як раз почувете слова: Але, – ви міні й сто літ говоріть, як хочете, доказуйте, то, будьте ласкаві, мене не переконаєте, бо я маю свої вироблені “зданя” (zдания!), Красицкій, Мидловській (компетент на голову задля... бігме, не знаю, задля чого? Може задля своєї блідости, підв’язаного горла и розпустою винищеного здоровля, а відти, конечно, лагідного успособленя!).* 6) *В склад нового виділу не можуть входити члени, засідаючі*

тепер у виділі (значить, за заступниками 13 людей з наших), з в'язком Старецького и Бобикевича; 7) Не можуть також входити тоті, що засідали в нім с кінцем минушого року (значить, 8 наших людей!). 8) Функціонери виділові (касієр, контролбор, заступник голови и библьотекар) мають бути на переміну. 9) Касієр має бути з нашої (площанців) сторони, и то тов. Король. 10) Печатанє Друга має бути залишене. Ну що, правда, гарний крок до згоди! Ми, вислухавши тоті точки, просто баньки повитріщали та роти до згоди, так тут побачили, що їм аби загальний збір, – зберуть свою більшість (книгу, де були повписувані члени, давно украли), понаприймають усяких людей, а тоді нас усіх за комір та за двері з Кружка. Проте ми й відповідати їм не відповідали, поки з своєю партією не порозуміємся. Нині отсе видбувся наш Parteitag, наших було з десят, решта або спить, або чорт зна куди пороз'їздились. Ну, и почали балакати, а вкінци рішились подати їм ось знов яку нашу конституцію: 1) Виділ теперішний цілим товариством має бути узнаний за легальний. 2) Загального збору скликати нема часу й потреби. 3) Приняте членів лишаєся пісьля статуту, до волі виділови. 4) Видаване Друга даєся комітетови редакційному.

Як бачите, дорогий Добродію, – всьо се тільки бляга, та щож діяти? На тепер не мож допустити ніяким сьвітом до загального збору, бо коли они будуть в більшости, то виженуть нас усіх, и почнеся знов “добroe старoe время”, а ні, то розв'яжуть Кружок, и Народний Дім усьо забере, що ще є у ньому. А буде їх менчість, то почнуть, як с початком курсу, нові шкандали робити, и знов біда.

Хтів я ще поділитися з Вами одною гадкою, котру чув не від одного з тутошних Русинів зглядом П[авли]ка, а именно, ци би не мож описати факт той докладно и умістити в якій німецькій часописи (як ось Neue Freie Presse), та сміло упімнутися о його кривду та скорє кінченє діла, бо повідають деякі, що можуть го держати й рік, а відтак пустити без суду, кажучи що слідство не виказало нічо против нього. Се би П[авли]ка до разу убило: він и так, не знаю, ци се пережисе, такий нужденний був, як єм го бачив. Про G. R. ци К[оло]дія довідавсь, що перебрався за границу щасливо, тож простую те, щом уперед писав. Чорт ту дійде ладу у тій мішанині повістей та пошептів, що немов з вітром літають по городі. Д[ороше]вич запевно писав Вам, що не їхав у Чернівці и що я там маю поїхати. Я приняв охотно на себе тоту задачу, познакомитися з деякими тамошними людьми, що ми буде тим лекше, що деяких, як Вінцьовского, Шанковского знаю особисто, а до громади учеників гимназияльних “українского” напряду дістану письма. Лиш часу хибує и грошей. Від Д[ороше]вича я получив не сповна 5 фл. тай тоті видав на потребу, хоть, як прийде їхати, то й те мушу втягнути в рахунок. За Борислав и тільки ми доси не прийшло, щоби переплетчикови заплатити, не то печатни. Значить, вибратись годі скорше, яко по Величідні. А в тім, напишіть, як Ваша воля, так я й зроблю.

Ваш Ив. Фр[анко].

5. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Дорогий Добродію!

Лист Ваш я отримав, – посилки всі також дійшли. Діла в нас стоять ось як: У П[авли]ка я був. Він ще нужденніше виглядає, як уперед. Каже, що кров'ю плює. Обіду, котрий му там давали, не міг їсти, и я винаймив му обід у своєї пані. Його діло небавом рішиться. Вчорам учув, що 16 (лат). с. м. буде розправа судова. Винуватять го о те, що буцім то належав до якогось тайного товариства або с такимже переписувавсь (ци може й ту хотів подібне зав'язати? Се всьо у тім параграфі стоїть). Кара у Strafgesetz – і назначена 1–3 місяці арешту. Та не те лихо, а то, що наші професори універс[итетські], не дожидаючись засуду, вичеркнули го з університету. В такий спосіб, неборак, стратив оден курс и крім того стипендію, о котре инощо подався и котрему були призначили.

Що до Друга, то діло ось яке. Виділ Кружка два рази рішав, щоби го не видавати, али ми такий вспіли переперти своє, и від тепер буде виходити раз на місяць об'ємом 3 листи. Адміністрация торічна була дуже лиха, – Левіцький грішми шафував, довгу наробив звиж 300 зол., а сього року, діставши місце при Правді и побачивши, що ми помістили Опізнаймося, гейже трубіти, що Друга конечно треба погребати и таке друге. С печатнею ми тепер так умовилися, що платимо по 13 зол. від листу за друк (garmond), а папір наш. Кредиту маємо 6 листів. 3 и 4 н-р вийде коло 20 лат. с. м. и містити буде: Труба, новеля Педра д'Аляркона (заміщена тільки задля укоськяня роздражнених голов), Борислав (Навернений грішник), Що ділати, Помилка хорватского проф. не попр. руск., Чужі попереджають нас Від редакції, Житецкий – а українске питанє, резюме статї Пипіна, а в літературній хроніці про Пчелу, про Гольдштейна и пр. Ваші замітки “Льогіка в наших газетах” є у нас и мали бути ще торік поміщені так Лев[иць]кий перепинив, щоби, боже борони, не зачепити Правду. А в сьому числі, думаю, не наручно єї містити, – чень прийде спосібна хвиля опісля. Правда містить тепер більше горячкову и нервичну, як розумно обдуману статю “Слівце до опізнання”. Ци будете відповідати?

Будьте ласкаві й до дальших номерів Друга надсилати бодай коротенькі замітки! Оно все якось веселійше печатаєсь и з більшим інтересом читаєсь номер, як там и Вашого дещо. А крику наших кафтоликів ми перестаєм боятися. Ось и мій Борислав наробив клопоту нашій архієпископській газеті “Р. Сіонови”. Перший н-р Друга вислав Сіон на оказ, за те обрушилися деякі попи и давай вередитися, що Сіон деморалізацію ширить межи женщинами, висилаючи такі речі. Ось, чую, св. Юр улякся, – сам митрополіта Сембратович велів собі принести Друга, и – нечуване діло – прочитав тоту мірскую, сатанинську газету, щоби побачити, що се за звір. Ну, – и високий синедріон рішив, що нічо там нема такого нечоловіческого, бо автор не пише се, щоби заохотити до подібного житя, а тільки, щоби відстрашити. Но помимо того – додали отци – оно не пригоджуєся до “плавного” читаня красавицям.

З Петербурга получаємо ось які газети: С-Петербургск. Вѣдо., Биржевыя Вѣд., Новое Время, Ниву, Пчелу и Вѣстникъ Европы. З редакції Отеч. Записок получили ми 5 т. Щедрина, а журнала ще й досі нема. Д(о) слідуючого н-ру Друга, думаю, не зле буде покористуватися Е. Зольовим Пар. письмомъ: Типы духовенства во Франціи, – особливо першим уступом. Резюме з “Нови”, не знаю, чи зробить що треба в газеті, даване по кусничку. Думаю, що більше зробить Еркмана-Шатріана: Виховане феодала (переклад уже готовий), Щедрина (Деревенская тишь), виїмки з Фльоберової La tentation de saint Antoine (сими днями я получив сесю поему и прочитав за один вечір. Описане Александрій і різні аріан, – Набуходонозорової учти, и розмова Ант. с чортом при кінци, – се кусники як раз пригідні), – бо й так цілої поеми у нас дати не спосіб. З Дрепера ладиться резюме, але не швидко буде готове. Я тепер почав ряд відчитів у Кружку витягом из Беджготової статі “Ueber den Ursprung der Nationen”. У Друзі, думаю, се не пригодиться.

Вашими грішми ось як я зарядив: За Правду – 6 зол. за Слово – 9 (пів р.), за Р. Раду – 4, за Науку (не знати, чи буде виходити) – 1 зол. (квартал). Наука виходить уже у Львові. Руску хату получаєте даром. Світогляд и Костом. – 1 зол., П[авли]кови за обід – 5 зол., за сніданє – 1 fl. 50, служниці, що носить – 1 fl. 50, прочі книжки – 1 зол., Друг – 4; значить, усьо доси видане виносить 34 зол. У мене відтак ще лишилося 15 зо[л]. до дальшого розпорядженя.

На Угрі и на Буковину адресів ніяких ми від П[авли]ка не маємо, – затим, як виїде, то діло залагодиться.

Що до арештованих ту Украинців, то довго не було ніяких звісток. Далі заговорили, що двох (не знати, котрих) вислано в Россию. Доперва вчора я дізнався, що они ту є и ураз ис П[авли]ком стануть під суд. Из нас ніхто до них не навідуєсь. До П[авли]ка ходив тільки я та ще один його товариш, тай то заким мене пустили до канцелярії п. судьї, том ходив 4 дни, и ніколи не міг го застати. Не знаю, чи до розправи будуть и мене покликати. Що до видавництва повістей, не маю доси ніяких звісток.

З Відньом я вступив у перепиську, а именно с С[ель]ским из Січи. Написав, щоби прислав “По вопросу о М-русской литер.”

Дохожу до книжок.

Коли хочете деякі присилати сюда в коміс, то віднесіть ся там у себе до якого книгаря, а той най напише сюда до “Buchhandlung Richter Marian-Platz”, и най з ним переговорить. Присилати до мене або де оно ось чому не приходить, – понесем ми котрий до книгарні давати в розпродаж, то або просто не прийме, підозріваючи, що може се заказане, або ще й у поліцію занесе. Чорт їх там знає! Короводу на всякий раз буде не мало. А так, уже саме те, що то с книгаром справа, буде му більшою порукою – тай в разі чого, – не кине світла на ні-на-кого. А з метеликами на тепер здержтеся бодай до по съвят, най троха перемелєся. Не тому я се кажу, щобим боявся більш, як того треба, а тому, що від надмірного поспіху користи буде мало, а пізнійше и більше, и безпечнійше мож буде зробити. За

мною и ще за декотрими слідять пильно, и тому то до 16, коли мож, не пишiть до мене нічого, а відтак я подам Вам адресу, де буду на святах. Але як би що конечно понадобилось, то адресуйте до мене: Jarosław Roszkiewicz Benediktinerplatz N 1. Се буде безпечнiйше.

“Турки внутр. и вн.” я дав у розпродаж саме до того Рихтера, – рахунок пришло в Червни або Маю. Як би знов метелики конечно понадобились, то будьте ласкави вислати їх у Відень, а відтам, як будуть їхати люде на свята, можуть привезти й сюда. И се би, бачу, була найліпша дорога. Книжки Вам вишло, скоро вийде “Руска Хата”. Що до пренумерантiв, то постараюся, и перед святами, думаю, мож буде їх роздобути, хоть на всякий спiсiб се получене с трудностями. Науки, думаю, маєте на окладці торiчного рiчника.

Що до фiлій, то Просвьiти фiлiї ось де: Бортники, Тернопiль, Станiславiв. Тов. Качковского головнiці: Самбiр, Дрогобич, Стрий, Станiславiв, Коломия, Сьнятин, Скалат, Рава руска, Золочiв и др. Товариства ремiсничi: Поморяни тов. зв. Помiч, Пiдгайці, Надiя.

Ле[виць]кий лютий, стараєся всюди ширити вiсть, що нас три пiдплаченi робимо на шкоду народовцiв.

На тiм и кiнчу нинiшне пiсьмо, и остаю

Ваш И. Ф[ранко].

P. S.

Що до книжок, котрi я дав на Украiну, то ось они: 10 прим. Капиталь и трудъ 10 прим., Письма посм. Герц. 2 прим., Алекс. Герцень 1 прим., Кто виновать 1 прим., Что дѣлать 3 прим. Осталось у нас Кап. и тр. 2 прим., Былое и думы, Что дѣлать 1 прим., Кто виновать 1 прим., Про сущность конституции Ляссля 12, Гласный отвѣтъ 18 прим., Рылѣва поэзии 1 прим. Книжки, забрані у Д[орошен]ка, є в суді и їх, певно, віддадутъ йому, скоро буде по всьому.

Прощайте.

Ив. Фр[анко].

6. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львiв дня 24/3 1877

Дорогий Добродію.

П[авли]к вийшов и пробуває від трох день у мене. Його засудили на 8 день, вніс рекурс, – університет, бачиться, пропав. Ширше напише він сам.

Я лиш про деякі діла до Вас. Отсе перше с перепискою. Ваш лист наробив в суді великої каляманції, хоть и був дуже невинного змісту. А рiгiгi осудили, що Др[агоман]ов-соціаліст, а соціаліст – тайне товариство, – от на такій пiдставі

засудили наших Християн*. Томуто пишучи до нас (до Львова), адресуйте ось як: Franz Limbach, Zimorowicz's-Gasse № 2, Lemberg. Сього чоловіка я знаю и ручу за певність.

Ви, певно, відобрали посилку мою и М[андиче]вского, як також и Друга. Що до послідного, то просив бим о деяку статю до дальшого н-ру. 3 и 4 чч. зробили ту дуже користне вражінє, и самі Правдяне признали, що ми лишили их по заду. Один из наших людей, що хоче переводити Еркмана Шатріана, просив запитати Вас, ци, переводючи и друкуючи такі річи, на котрих написано, що “всі права застережені”, Друг не міг би мати якого клопоту, а в разі, як би так, то до когоб нам удалися и просити дозволу? Отеч. Запис. прийшла доси одна книжка (за февраль), а першої десь нема.

Я, бачиться, нині їду (П[авли]к також) на провінцію и то аж де до 10–15 Априля. Як до того часу не буде нічого пильного, то не пишїть до мене. До Друга посилаючи що небудь, посылайте під тов самов адресов, а L[imbach] доручить адміністр. “Чужі попережають нас” ми на сей раз не помістили, – буде в слідуючім н-рі. Зваживши розголос, якого ту наробило Ваше им’я послідними днями, думаю, Ви за те не прогніваєтесь. На розправі в суді були два Укр. – Борисов з Одесси и брат Д[орошен]ка – Черепахина. Ци “Громада” а гесп. “Лихі люде” скоро появляться в нашій книгарни? “Турки” розходяться дуже поволи, – тепер їдучи на съвята, декотрі позабирали дещо продавати. Що до видавництва з Київа досі нема ніякої вісти. З Відня “По вопр. о Мрск. литер.” я не одержав, хоть відносився (посередно) до Т[ерлець]кого. Кажуть, що се книгарова Helf-ова власність, ну, и хотячи брати, тре заплатити. В Маю, може бути, помістимо в Друзі “Теорію Д-ра Крупова” – в 5 и 6 піде на вступ Щедрина “Деревеньская тишь”. П[авли]к, бачиться, буде робити резюме з Дрепера. На тім кінчу. Не підписуйтесь на листі и велїть листи адресувати кому другому. Заразом ще раз повторюю прозьбу о статї для Друга, найрадше змісту наукового.

Прощавайте!

І. Ф[ранко].

Дописка Мих. Павлика: Я до Вас, Коханий, тільки трохи, бо годі зібратись з думками. Більше инчим часом і дорогою. Міні дуже зле було в тюрмі: не дозволили ніяких газет. Один Франко пам’ятав, – а всі повмирали. Наші поліцейські і судді – дуже дурний і злий народ. Дома поперевертали усе двичі: адміністратори й суд – нічо, тільки перехопили сестрин лист, що наробив переполоху

* Далі замазано в листі такий текст: “Так отсе я думаю, ліпше буде нам не кореспондувати просто, бо така кореспонденція звартає увагу. Я посилаю свій лист (и П[авли]к також) до Відня під адресою: Karl Jungbauer, Universitätsbibliothek, Postgasse N. 9. Його рекомендували мені як шваба доброго, а я отсе пишу до нього, щоб був такий добрий и подав на почту листи які прийдуть до нього у коверті під його адресою ци то зі Львова в Женеву, ци відтам сюда. У верхній коверті треба посилати лист зовсім заадресований, приліпити марку, а він подасть на почту. Не зле би було, як би й Ви посилаючи перший лист сюда, написали до нього кілька слів по німецьки с подібною просьбою. А ще друге діло. Спідню коверту.” (Прим. редакції першого видання).

поліції й суддям, а дуже втішив людей. Мене пустили, але опутали поліцейськими. Універс. професори напудилися, що й не говорити міні з ними про скінчене універс. Огоновському просто здаєся, що під ним провалюєся в землю його катедра. Лекції мої пропали, так що я не знаю, як вдержатись. Для мене то усе добра школа, і я нічого не жалую, – а виключно беруся за працю, котру міні так на довго перервали (Lange). Ви на на мене сварите у посліднім листі, що я ще дістав перед арестом, – зовсім несправедливо. Кажете, що праця звалена тільки на Вас, – правда, але й се праця, що люде наші перевертають свої думки. Ви тепер може забули вже, кілько праці треба над самим собою, то і не йдуть кореспонд. Молодіж майже уся дуже занялась ділом, і львівські дівчата й жінки також, – не знаю, як на провінції.

Їду до дому, бо десь ждуть мене. Процес наш буде післаний по стенографич. зап. Ястр[емського] і Чер[епахіна] відошлють в Швейцарію: Лих., мабуть, вже буде у Вас, як лист наш прийде, – то розкаже. Жінці й доньці поклониться. Ваш щирий.

Учора питаєся министерство з Відня, яку нам дали кару? не, як скінчилося.

Ястр[емський] і Чер[епахін] мають сидіти до 20/4.

Суд каже, що не може бути, щоб мене увільнили.

Колодій (G. R.) таке попутав, що я просто думаю, що то був шпiон. Я так його приймив, хоть з рек. В[инничен]ка. Хиба зловили Кол[одія] на границі, взяли від него рек. й післали до мене шпiона.

Рік 1878

7. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Дорогий Добродію.

Я від 5/III н. с. на волі, сиджу у П[авли]ка. Мене не хотіли випустити на вольну ногу для рекурсу и тим змусили прийняти декрет. Не знаю, куди тепер кинутися и як продержати ся. Я хотів з матер'ялів, зібраних у тюрмі, написати обширнійшу картину злочинського життя и післати її в московськiм переводі до якої російської часописи, – чень би прийняли? Що Ви на то?

Поки що, я буду помагав П[авли]кови видавати Гром. Друга, и коби лиш яка-така підпора, ми би чень поставили го дещо троха на ноги и довкола нього згруппували що талантливійшого и живійшого з молодіжі. А не буде чим продержати ся у Львові, то поїду на село и буду писав, що треба.

Ци не могли б Ви або хто там де видати збірник галицьких пісень з нотами? Ми необавци приладимо матер'ял на досить обширну книжку.

Бувайте здорові!

Ваш Иван Франко.

8. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Дорогий Добродію!

Мені не багато до Вас писати, бо й часу не багато. На нас двох доки-що вся робота при “Г. Др.” Я думав написати до “Вѣст. Евр.” обширну аналізу злочинського життя і тих впливн̄ь, які прут наших людей до збродні. Але якось сили нема. “Boa Constrictor” (дальший шкіц Борислава) я ледво вчора вирвав із суду, – треба ще перероблювати і кінчити. Якби вдалося, то пішлю це в Россію, не знаю тільки, ци мож слати по малоруски. Не знаю, про що буде Ваша стаття “Укр. і Галич.”, – а я хотів написати коротеньку “Історію українофільства в Галичині в 1876 і 77” і виказати, як посеред замішанини наших понять повставала нова партія. Може виладжу до 3 н-ру.

Бувайте здорові.

Ваш Иван Франко.

9. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Від мене щирий Вам поклін.

Іван Франко.

Докладніший зміст 2 н-ру, бачиться, ось який:

Два стихи, *Voа constrictor* (дальше “Борислав”), Ребенщукова Тетяна, Питане робуче Лянге (дві перші глави), – дальше ще нема, аж у хроніці кінець статі про Сербію, розбір “Правди” літерат. части і розбір нової брошури Т. Д. (Відозва до тов. ім. Шевченка) та згадка про сучасну жидівську літературу в Галичині (Singer: *Berl vün Brod i Wolf Ehrenkranz-Zbarażer*), замітну задля реального напрямку. Присилайте про Галичан і Українців! Вижидаємо також Реклю. Чому нічо не пишете; ми від кількох день, немов на безлюдному острові, куди ні птах не залетит, ні почта не доходить, ні блоха не заскочит, ні вош не залізе! Ось і всьо! Прощайте!

10. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Дорогий Добродію!

Не дивуйте, що після П[авли]кової відповіді на Ваш лист я пишу так напруге друге письмо до Вас, хоть часу, правду сказавши, і в нас не купити. П[авли]к, бачу, розповів Вам досить о наших обставинах редакційних. Додати (а може й повторити) треба, що ніяких дописей нам ні відки добути. Віденці прислали всего: критику на кн. “Про жите”, резюме Мілічевіча “Кнежевина Србия”, і перевід брошурки Геккеля про науку розвитку. Посьлідної ми в другім н-рі, бачиться, не дамо, бо вона за тяжка, хоть, правду сказавши, і прочі наші кусники не визначаються надмірною легкостю, як і Ви самі кажете. При такім складі редакції, як у нас, і при такій помочи, як ми маємо, журнал не только конче вийде односторонний, але швидко і зовсім перестане виходити зі зглядів фінансових. Ви знаєте більше меньше наш білянс, і скажете може: не тре було пориватися на разі до такого обширного і дорогого видавництва. На те ми відповімо, що ми самі стоїмо ту на леді, – що хвиля можуть прийти і не знать за яку чортову маму взяти нас до Іванової хати, – а тоді й журналови капут, значить, нам хотілось би, так сказати, украсти того часу і паперу і видати як найбільше в найкоротшій часі. Один добродій з Відня критикує перший н-р. Не лихо критика, і позитивні думки, які є в него, нам дуже придатні, та лихо то, що той добродій найбільше поліз на формальний бік (чому нема програми? які, властиво, в нас думки, scil., чи ми пропагандисти, чи агітаторі, чи який біс? чому сокрушаємо попів, а не сокрушаємо релігії в самім початку? чому з усею “демократичною редакцією” не нараджуємося над статями, котрі мають міститися? (значить, требаб нам посилати рукописи і в Відень, і в Женеву, і, певно, в Кіїв!), – ну, загалом, ушив добрий кожух, тільки що не до нас прикроєний. Мені видаєся критика того добродія мудрою розпратою о

пирогох, котру ситий читає голодним. Ви говорите, що коли продержимося з “Гром. Др.” 6 місяців, то проломимо дорогу. Значить, плоха в Вас надія на далі, коли пророчите тільки 6 н-рів. Я, признаюсь Вам, не надіюся й тільки. Мені бачиться, що поледви видамо й 2-ий н-р, а про третій і гадки нема. Передплатників у нас зо 15, котрі поплатили по 50 кр. або по 1 гульд. = 10 гульд. З Відня доси не прийшло нічо помимо обіцянок, – впрочім, не богато ми й надіємся відтам. Щоб проломити дорогу, треба мочи не тільки стояти на ногах, але ще й силуватися, – а “Гром. Др.” навіть на ногах не вдержиться. На Україну ми не могли єго послати за-для київської погани: не знаємо й доси, що там с ким сталося, значить, і писати ніяково. Ті 200 фр., котрі Ви обіцєте прислати, зовсім не вистануть на другий н-р, – тай то ми просилиб Вас присилати як найскорше, бо друкарня не може ждати, та й так уже криво дивиться на цю штуку і боїться втрати, коли б “Друг Гром.” лопнув. Тому то конечно нам запитати Вас о раду, чи брести дальше на непевну, чи дотоканити другий н-р і відтак оголосити, що “Др. Гр.” не виходить далі, чи що робити? Ми, будьте певні, не жебралиб ні у кого милостині, як би могли заробити сами на тільки, – ми всьо дали б на дороге і сьвяте наше діло, – але заробити ніяк не можна. Ми навіть не можем старатися о місце дописувателів у деяких газетах, бо за нашим видавництвом нам не стає часу, а ще гірш, не стає сили. Я, правду сказавши, після Іванової хати і одного дня не спочив і ходжу тепер, немов приголомшений, – кілька слів годі склеmezити. Просто, роспука береся. А ту ще наші домашні шпіони слідять за кожним нашим кроком і псують послідні каплі доброго гумору. По місті казки дивовижні раз у раз: що вже нас арештували, – то: будуть арештувати, стережіться, – то вішати будуть, – то процес виточать за Hochverrath і т. о. Але все це дурниці, як би не викликало поганих наслідків з другого боку. Молодіж, котра досить радо горнеся до “Гром. Др.”, взяли в крипи, грозять ексклюзіями та арештами всякому, хто з нами перестає, тягають по канцеляріях та допрошують, – ну, пекло, тай годі! І робиж ту серед такого багна, не лайся, давай всесторонні програми, sei feiertig! А ту ще приходиться журитися щоденним хлібом, а властиво жити в тій щасливій надії, що за тиждень – за другий останемся без кусника хліба, без усього! З наших молодих ніхто нам не поможе, бо всі бідні, – як бачте затим, круто приходиться народу Ізраїльському! Я частенько починаю думати о самобійстві або о образі маєстату, за котру швидко засадять на довгі літа, “идіже будет смрад велій і скрежет зубов”. Ось наша перспектива, як той каже, веселенький пейзажик. Але жарт на бік! Ци не ліпшеб закинути видавництва і не наражувати друкарню на страти, коли нема надії вдержатися? Я не говорю це тому, що бим стратив охоту до праці, або віру, – ні, але я бачу, що воно не зайде далеко с такою роботою!

Ну, ось я й до кінця письма дійшов, і не знаю властиво, по що я це пишу іменно Вам, коли знаю, що Ваше положіне не ліпше, коли й не гірше нашого? По що пишу? От, щоб кому-небудь написати, щоб як-небудь відітхнути серед нашої душної, проклятої атмосфери. Ми цілими тижнями не получаємо ніякого письма, сидимо, немов у пустини і, бачиться, що всі нас відцуралися за якусь провину...

А “Гром. Др.” варто б удержати, – молодіж гімназ. горнеся до него, читає і з рук до рук подає, і думати починає. Думати! щось нечуваного во роді рутенським!.. Але що робити? Як годі, то годі! Прощайте, коханий, і не бануйте на мене за всю цю чепуху, щом ось нагородив.

Ваш Ів[ан Франко].

11. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львів 21/8 1878

Дорогий Добродію!

П[авли]к пішов сидіти на 3 місяці. Просив написати Вам від себе, що Ви дармо гніваєтесь про неприсилку “Гром.” позаяк він, не битий в книгарськiм ділі, не знав, що Жорж не вишле без того, щоб аж відси єго книгарня допоминалась, а думав, що Ви будете могли єму сказати – вислати по даному адресу. Впрочiм і другий сук, книгарня тутотшна ні одна не хоче замовляти на своюруч примірників, возьмім 100 чи 50, – а бересь тільки спровадити *stricte te*, що хто замовит. Але по мойому – се не біда, і гніватися ту ніощо. Гром. й так покупателів так богато тепер (підчас ферій) не найшлаб, і загалом богато їх не найде. Прошу тому прислати на мої руки прим. 5, не більш, – а як розійдуться тоті, то зажадати мож буде більше. Тільки, друге діло, – покупателі будут переважно студенти, голо-та, – так чи не мож би для них знизити ціну? Тільки в тім ділі.

Ми ту після Дзвона, котрого вислав Вам 10 прим., видали брошурку, котру оце посилаю. Помимо того, що се перевід з От. Зап., – поліція саме нині єї сконфіскувала, Як би Вам понадобилось більше, то вишлю відтак, скоро все уляжеся. Чи получили Хмельницького? Дзвона на диво доси (2 тижні по виході), не чіпали, хоть учора була а *fulminante* денунціяція в *Dzienniku Polskim*. Я дав що троха в книгарню. Коли є у Вас Цьвітк[овський], най буде ласкав написати мені деякі адреси в Укр., по котрих би я міг вислати “Нову віру”. Може б штундистам? “Март. движ.” робиться, – шлю Вам початок.

Що до “Дрібної бібліотеки” і Іванова Ви дармо гніваєтесь, хоть і маєте подекуди рехт. Діло в тім, що Іванов був переведений і надрукований ще торік і мав піти до “Друга” – а тепер тільки змінено перший і посьлідний лист, – за друк заплатил “Кружок”, так, що Іванов, властиво, стоїть нам тільки 2 р. 40 кр. Друге то, що на Іванова і Ерк[мана] Шатр[іана] складають гроші студенти, – значит, мусіли ми лишити їм у всьому повну волку, і самі вони рішили с початку друкувати дещо етимольогічних правоп., щоб могли йти на провінцію, де ще богато людей диких, котрі боятсся нашої фонетики. Однак ми застерегли собі, що ми дамо до тої бібліотеки, – аби була наша правопись. Що видавці не зовсім помилились, доказує то, що Іванова за 3 тижні розійшлось прим. 300. Правда, – друга причина тому могла бути і в тій загальній посусі на книжкові новости, яка тепер зайшла в Галичині. Я не знаю, чи не видрукувати би дещо жаркенького з Гейне? До

другого зошиту “Дрібн. бібл.” я би думав дати Писарева “Пчоли”, тільки не можу роздобути тексту окрім сербського. Писано, правда, що є перевід німецький, але через книгарню я не міг его добути. Може б Ви де напитали.

На другий рік, як би спосіб, могли б ми взятись видавати Золя “Ругон – Маккар”, бодай деякі кусні. Перший і другий том уже майже готові, – L’Assommoir переводиться, – Abbé Mouret також може бути швидко готов.

Ви писали, що могли б прислати троха грошей. Як би так, то прошу, – може буде й узникам (П[авли]кови та Остапови [Терлецькому]) дещо треба, хоть оба вони по троха грошей забрали с собою, – а як би ні, то мож би повернути на друк. Пишіть, що небудь! Чи статві ніякої, бодай коротенької, від Вас не надіятись? Ми б хотіли ще сего року видати одну книжку, щоб завершити том. Титуловий лист тре буде надрукувати де інде, або що.

Адресуйте: Joh. Fr. Kleinowskagasse № 4 3 St.

Ваш Ів[ан Франко].

12. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Я не багато що маю додати окрім того, що здалося, щоб Ви написали справді до нас, бодай коротенько. Ed. Sack писав міні, що прийняв би роботу про Лянге, тільки не має часу, а Любек затих. С Кііва, повторю й я, вже звищ 2 місяці – ні вісти, ні посилки, так що нас далі виженут с хати, а то й самі будем мусіли емігрувати де небудь до лисого чорта, не маючи с чого жити. Я писав і переказував, – нема нічого. Вістей з України, котрими обіцяли з разу нас засипати, тепер не прислано майже нічого, окрім невеличкого письма Кониського, балаканя Е. Б[орис]ова та Пчілки статві про чиншову справу. Хотів бим потроха витолкувати Вам тоті “незрозумілі слова”, про котрі сказано в горі, та зажду, що далі буде, – відтак скажу, що знаю.

Ци получили письмо мое і другого християнина, просячого о “Гром”. Він жде. А може жартом тільки сказано нам, що хто хоче, най віднесеса до Вас с прозьбою? Як так, то вп’ять таки напишіт.

Не знаю, що такого сталося з Март. движ., котрого с Кііва допоминаються, а котре я вислав по адресам уже 2 місяці тому, а прочу часть – у Румунію. До Рум[унії], звісно, не швидко доходить посилка. “Листок Гром.” тутка дуже подобаєся і прим., котрий Ви передали, побіг по руках. Пришліть, коли ласка, кілька їх, так само й дальшу “Гром.” Конець Voа Constr. Війни Славй. і проче, що надруковано, вишлемо Вам як найшвидше. Прощайте!

13. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавій Добродію!

Отсе вже мало що не місяць, як я обіцяв Павликови вислати для “Вольної Спілки” дві дописі, – одну – про фабрику парафіни та керосіни в Дрогобичи, а другу – про середні (гімназіяльні та реальні) школи в Галичині. Але з дописями тими така халепа, що про фабрику одержав я дані дуже неповні і мушу їх час від часу поповнювати. Допись кусниками друкуєся в “Ргасу”, – а скоро добуду повніші дані, то сейчас зладжу і вишлю Вам. А що до шкіл, то ту треба переписувати велике множество справоздань, с котрими я ще досі не готов.

Я просив П[авли]ка, щоб прислав деякі книжки, які повиходили у Вас, і окрім програмів Громади та зазиву жидів не дістав досі нічого. Відай, нема у Вас грошей на посилку або що, – значит, треба ждати.

У нас починаєся щось немов живіший рух серед молодіжи. Белей задумав від нового року видавати нову часопись “Сьвіт”. Часопись має виходити раз на місяць, об’ємом в 3 листи, а зміст – белетристично-науковий. На наукову часть думаєсь покласти більшу вагу, ніж доси кладено в наших часописах, а предмети маюť бути трактовані, по можности, популярно, через що уникати будєся переводів, котрі завсїгди для наших мужиків, а й для многих з інтелігенції троха потяжкі. Крім того, думка є – давати в кождім н-рі на початку портрети всяких учених та заслужених людей с короткими звітками про їх жите й роботу. Се не обтяжить за надто бюджету, бо у нас є чоловік, що з дереворитів (надрукованих на папері) вміє знимати цінкографії, що прийдєсь досить дешево. А главное, булаб заохота посторонних людей, щоб читали. На перший раз задумано подати портрет Костомарова і рішено просити Вас о короткий начерк єго житя, націхованє значіня і напряду єго творів. Будьте ласкаві і не відмовте нам як сєго, так і в загалі своєї підпомоги і сказівок в праці. Що газета своя у нас потрібна, і що вона багато може причинитися до збудженя і піддержаня живішого руху серед молодіжі і навіть серед людю, сєго, бачится, нема що доказувати. Але, щоб до сєго дійшло, треба попровадити її розумно і оглядно, і ось в тім згляді нам потрібна Ваша рада і Ваші сказівки. Ми хотіли-б писати і отверто, не крутячи та фальшивячи, і заразом спокійно та науково, щоб прокураторія не могла за що небудь причепитися. Задля того ми думалиб на разі оброблювати питання меньше дразливі, а важні, як н. пр. питання біольогічні, *псіхольогічні та культурно-історичні*, а з економічних також такі передовсім, в котрих найлекше мож зашититися цифрами та фактами історичними (питанє про людність, про гроші і т. д.). Конечно, се на разі, і прочі питання не виключені с програму. Доси тільки, що до історії у нас не найшлось нікого, хто би взяв на себе знакоми́ти нашу публіку з єї новими постапами і методами. Знаєте, в нашім університеті історична наука безмірно

далека від усяких ширших поглядів, і люде, виходячі з школи Ліске, можуть в найліпшій разі написати суху монографію “*по подлинним документам*”, але про історичну критику, про зв’язок між минувшим а теперішнім у них і казки нема. Так ото ж, чи не прийняли-б Ви на себе час від часу написати статейку, освічуючу історію, для нашої газети? От, хоть би н. пр. Ваша статя “Объ изученіи старинной исторіи”, печатана в “Жур. мин. нар. осв”. доповнена і переладжена, була-б дуже хорошим здобутком для нашої газети і вказала би нашій учачійся молодіжи новий сьвіт історичного сьлідження, котрий на нашій університеті не швидко хто їй покаже.

Роскажу Вам ще, як розділено у нас прочі відділи, і як уладжена редакція. Тиждень тому зішлись були люде, щоб поговорити о видаваню газети. Обговоривши напрям і другі формальности (правопись і пр.), згодженося на то, щоб редакція обнімала як найбільше число охочих і робучих людей, котріб поділилися на самостоячі групи, опрацьовуючі відрубні галузи: одна група – для біольогії, друга – для економії і наук суспільних, третя – для антропольогії, четверта – для бельлетристики. Що до відділу антропольогічного, ми віднесли до Віденців і ждем ще відповіди від них. Прочі три групи зложені будут ту у Львові. Кожда група складає і порядкує надіслані статі, припадаючі в єї фах, і редактор обов’язаний містити їх без зміни, – а морально відповідає за них (перед публікою, не перед судом) редагуюча група. До редактора належить тільки адміністрація і розклад статей в печати. Як би Ви могли і були ласкаві взнати на себе редаговане відділу історичного, то дуже б нам то було наручно, і ми на Ваше жадане могли б час від часу висилати Вам деякі матер’яли, яких би Ви зажадали і які найшлись би и в нашій бібліотечі, а також слали б Вам для перегляду роботи історичні, як би ту які у нас найшлися (чого однако ніщо боятися). А як би Ви не могли прийняти того на себе, то й так будьте ласкаві не забувати про нас і часом досилати нам хоть ширші статі, а хоть би й коротші нотатки, як колись Ви досилали до “Друга”. Ми удались би й до д. Подолінського с такоуж прозьбою, а тільки не знаєм, де він обертаєся. Не знаю також, де є П[авли]к, чи в Женеві, чи вже в Монпельє, і як до него писати.

А тепер скажу Вам ще дещо про грошевї обставини нової газети. На передплатників на разі годі надто богато числити. У нас раховано на 100, се значить 400 р. річно. Ціліж кошти видавництва обраховано на звиш 800 р. Щоб покрити не стаючу половину, рішено шукати людей, котріб обов’язалися платити місячно по 1 римському на піддержку газети. Таких людей треба би 35, а доси винайдено їх коло 20. Не знаєм, що скажуть віденці, на котрих ми числимо бодай на 5 людей платячих, а 15 пренумеруючих. У нас в семінари духовнім дивним дивом зачинают рушатись люде, – рішили пренумерувати і навіть складку робити на нову газету. Так само й прочі студенти дуже радо приймают сю думку, і чень воно якось дасться удержати. Самещо одержали ми лист, де люде жалуются на малий об’єм задуманої газети. Воно й справді, об’єм малий, але шож робити, коли й сей так тяжко піддержати.

І ще одно хтілиб ми просити Вас. Коли у Вас є зносини з Россією, чи не могли б Ви виєднати для нас яких газет або книжок. А то нічогосінько не мож дістати, а кілько вже ми написалися на всі боки! З журналів тільки оден Вістн. Евр. дістає Лихвяр, ну, та нам с того користи мало,— захопит Барвінський або хто, тай держит. А виписувати за гроші у нас нема способу.

Отсе, бачится, все, що мав писати Вам. Будьте здорові і, просимо, відпи-суйте, як Ви глядите на це діло та чи й о кілько будете могли допомочи нам своїми працями?

Ваш Ів. Фр[анко].

Маємо також обіцяні дописі с Ціріха і Франції про рух робітницький на заході.

14. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Дорогий Добродію!

Вже тому звиш дві неділі, як я написав до Вас лис(т), в котрім подав спис польських віршів з XVI, XVII і XVIII в., про котрий Ви споминали, і просив Вас о прислане як найскорше біографійки Костомарова. Не знаю, що за причина, що Ви не відписуєте. Либонь листу не дістали або що. А дуже би жаль, як Ви не дістали мого листу. Я другого відтак не писав, вижидаючи з дня на день Вашої відповіді. Прошу Вас затим, відписуйте швиденько, чи получили мій лист, і при-силайте житепись Кост[омарова], бо 1-й н-р вже друкуєся. Як що Ви не получили мого листу, то я Вам напишу знов усе щодо віршів, як було в тамтім, і достарчу відписів, котрих Вам буде треба. На тепер не пишу більше, бо кваплюся.

У мене є готова вже “Німеччина” Гейне, котру д. Йосиф просив прислати на Ваші руки, кажучи, що там би її мож надрукувати. Тільки одна біда, – до неї треба б додати кільканайцять об’ясняючих приміток, а у мене нема матер’ялу. Як би у Вас там було дещо, то я зашлю й так, а там би хто найшовсь, що би поробив примітки (хоть би після лексікона, який є у Лімановського), а Ви може б написали передмову про жите і значіне Гейне, або що.

Здоровлю Вас сердечно.

Ваш Ів[ан].

Відписуйте на адрес: *Іван Белей, улица Жолківська, ч. 28*, або на адрес ред. “Ргасу”, де я тепер жию!

15. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Дорогий Добродію!

Лист Ваш і посилку ми дістали і дуже дякуєм. Житєпись К[остомаро]ва дуже цікава і ми містимо її без найменшої зміни стилістичної, тільки що в 1 н-рі ціла не змістится, в слідуючім буде докінчене. Та тільки жаль, що Ви кажете, що два місяці не будете могли дослати нам нічого, а ми як раз, задумавши подати в 2 н-рі портрет Гоголя, хтіли просити Вас о єго житєпись, а то хоч би коротку характеристику. Не вжеж таки не зможете написати дещо про него? як би тільки мож, то, будьте ласка, напишіт!

С проїжжим д-ом бачився і віддав Вашу карточку. Просив переказати, що лист тільки оден дістав в Венеції, петіції пришло, але пізнійше, так як не швидко зможе їх добути. Переказав від Вас, що до посилки друків, котрі скоро видобуду, то й зашлю Вам по части. Що до подорожі кого з нас в К[иїв] виражався досить холодно, хоть, впрочім, не мав нічо проті того і просив заїжджати прямо до себе. Що до нас, то діло таке: поїхати б мож тільки з нас котрому: міні, або Б[елею]. Тількиж Б[елей] – войсковий і, як редактор Сьвіта, не може видалюватися на довший час. Значитья, лишаюсь тільки я. Тай то міні зробити б се в найблизших місяцях, так як весною Б[елей] їде на село, а міні, здаєсь, прийдеся підписувати редакцію і знов годі буде рушитись. Не знаю тільки, чи тепер моя подорож зда-лась би на що, коли там людей мало. Впрочім, напишіть, як Ви про се думаєте, і куди, по Вашому, міні б удатися тай з яким ділом, то я готов поїхати, хоч і за своїм паспортом.

В книгарни польській був: Wojcickiego Вам вислали, Зубрицкого Kronik-у вишлю я з нашої бібліотеки, так як в книгарнях сеї книжки нема. Як випотребуєте, то мож буде переслати назад, або впрочім, як Ваша воля.

В[ольськ]ий обіцяв нам засилати Frankfurter Zeitung та Семейо и Школу, – чи можем надіятися їх побачити?

Що до підобраня дебїту Громаді, то се значить, що уряд почтовий не повинен видавати посилку. Тількиж, з другого боку, уряд почтовий не обов'язаний переглядати посилку, – значитья, хоть і під перепаскою (такою, як н. пр. Вѣстн. Евр.), то чень зможе прийти. Стрібуйте вислати так оден примірник, побачимо. Ага, В[ольськ]ий переказав Вам, щоб Ви не слали нічого до Czytelni akademick., бо там що прийде руського, сейчас кидають в огонь. Шкода.

Поперед усего пришліт також кілька “Хіба воли ревуть”, бо прислані прим. всі росхоплені, так що у нас нема ні одного, а через те ми сталися нехотя причиною великого національного нещастя – невиходу другого випуска “Правди”, в котрій по волі редактора мусит бути критика на Хіба рев., а ту редактор не може дістати книжки. Бачите, і за те, буцім то ми перепиняємо виходови Правди і

підкопуємо її існуванє, за то не хоче згаданий редактор помістити в Дїлїк анонсу о виході “Сьвіта”, хоть ані хвилі не совістився містити (безплатно) анонсу Пролому, котрого вся діяльність, здаєсь, на анонсі й стала.

Що до наших галицких газет, то міні здаєсь, що не читавши їх, ви зовсім не багато стратили, так як в них бесперечно ще меньше живого соку, ніж в тих старих казанях, через котрі вмер Бокль. Що в “Зорі” путні статі, се для нас новина, – впрочім, і самі побачите, коли Вам вишлють. Так само вишлють Вам і спис руських ремісників, вийшовший прилогою до Рускої Ради. Господар і Промишленник – газета досить добре видавана, тільки дуже тіснозора, а вже прочі, як Денниця (газета Верхратського, ним самим заповнена) і Весна, прямо допотопні. Впрочім, с сьлідуючим роком ми будем, бачиться, давати деяким Сьвіт в заміну, то коли б було що добре, зашлем Вам.

Чи не мож би було с часом роздобути кліше портрету Марка Вовчка, щоб мож с часом (де в п'ятім або шестім н-рі) подати єї портрет і житєпись? Як би були у Вас або у кого небудь зв'язки з нею, то, будьте ласкаві, похлопочіть. Конечно, се як змога й воля Ваша, та тільки у нас зв'язків з нею ні в кого нема, а сказати дещо про ню, бачиться, варто. Чи як Ваша думка? Ждемо Вашого письма.

П[авли]к дуже розгнівався на нас за те, що ми поважились висказати неприхильний суд о єго листі, і поквапився зірвати з нами всякі зносини. Я написав му письмо. Те, що Ви кажете, що лист зробив би своє, коли б масою пішов між людей, може й правда, та тільки іменно на тім і стоїт діло, що ніяк єго пустити між людей. Тай впрочім особиста прикраска цікава і зрозуміла була б тільки для людей, знаючих особисто П[авли]ка і єго обставини, а таких людей і в самій Коломийщині надто мало, щоб треба було для них аж друкувати лист.

Прощайте! Ваш Ів[ан Франко].

16. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Дорогий Добродію!

Отсе ждемо ту тай ждемо Вашого письма, тай годі діждатися. Чи Ви й справді взгнівались на нас? Ніяк не можемо доміркуватися.

Ви певно получили мою посилку: Зубрицького, Сьвіт і Німеччину. Дуже б ми раді знати Вашу думку про наше виданє, і як би Ви радили далі вести його? Доси воно розходиться не зле: передплатників є зо 150, – звісна річ, за мале ще число, щоб с того мож вдержати без дефіциту. С К[иє]ва обіцяно нам підмогу письмом і пр., та доси нічо нема, навіть не діслано продовження “Відчитів”, так що після 2 н-ру вже статі сеї не стає. Ми післали в ковертах в Петерб[ургу] до редакцій “Вїстн. Евр.”, “Зап.” і до д. Цьвітк[овського], – доси ані слова, ані ніякого знаку не маємо, і не знаємо навіть, чи підіставали. Так само вислали до д-ки О. Косач. В К[иї]в же передали оказією.

Ми писали в Петерб[ург], просячи о присилку за гроші портрету Гоголя (кліше), але, звісно, нічого не відписано. Таким світом в другім н-рі ми мусимо містити портрет Золя. Не гарно то, але що діяти. Гоголя будем старати аж до третього н-ру і на тот час просимо Вас о житєпись.

Чи д. Вольск[ий] є де? Він обіцяв нам засилати дещо, книжки та газети, і жаль, що доси нічого нема. А то у нас і грошей нема, щоб купувати, – я й так за посьлідне передплачую “Kosmos”, щоб знати хоть біжучі річи в природництві. А що до наук суспільних, так тут у нас нічогісінько нема. От Маркс новий вийшов, злучайно дізналися, та бо коштує 15 марок, – відки взяти таку суму. А видаючи часопись, годі обійтись без усяких новостей. І так лихо, що суспільно-економічна часть у нас майже зовсім не заступлена, а від Віденьців мало що мож надіятися, – принаймі самі вони й не роблять нам надії на статі по теорії сусп. економічній, а ми хтіли б звільна подати цілий цікль таких статей по всім важнішим економічним питанням.

Ту нині приїхала Анна П[авли]к, і рівночасно з Вашим листом ми шлем також лист в Монпельє. Я післав їм уперед 2 прим. Сьвіта, – тож не знаю, чи одержали, бо нічо не пишуть.

Як Вам там треба більше “Сьвіта”, то пришлем.

Будьте ласкаві, відписуйте, хоть кілька слів, щоб ми знали, яка Ваша думка. Чи вийшов 5 т. Громади? Як що не вийшов, то поки що пришліть зо два прим. 1, 2 і 4, а також “Про життя й здоров’я” і “Волів”, бо у нас уже нема ні одного, й люде допитуються.

Прощайте!

Ваш Ів[ан Франко].

Що з їздою в Россію? Пишіть!

17. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Дорогий Добродію!

Жаль, що Ви доси не прислали нам нічогісінько: ні письма, ні друку. А ми з дня на день і надіємся, тай писати раз за разом не сьмієм. От тепер уже всі: і Просьвіта і ред. Науки подіставали Громади І книжку, а ми ще й V не маєм, а І й на очи не виділи. Може бути, що ми, яко свої, то й повинні бути посьлідні, а тільки кож тамті все таки, здаєсь, менше користатимуть з Ваших видань, ніж ми. А може Ви й післали вже, та тільки так, як попередну картку кореспонденційну, адресовану “Орменська ч. 9”, а се є іменно церков орменська, так що картку вашу довго носили по місті, поки зайшла в руки редакції. Просимо Вас, адресуйте добре, а як що вишлете, то крім того звістїть рівночасно карткою, бо буває і так, що посилки під бандеролею, адресовані до редакції, лежать в окремім біро, – а коли на таке прийде н. пр. редактор Пролома, Марковъ, то той забирає все, чи до него адресоване, чи не до него. Найліпшеж, як більші посилки, під бандеролею, реко-

мендувати, а то при таких злочинстві не встережешся. От Ви мали прислати нам Реклі, – як думаєте, як би ми в Сьвіті друкували чи в цілковім переводі, чи в скороченю, его географію України? У нас по скінченю Сербського царства було б на те місце, тим більше, що й “відчити” перериваються, так як здавна обіцяної дальшої рукописі нам і досі не прислано.

А вже, я думаю, біографія Гоголя Вас не мине. Бо прошуж Вас, хто її у нас напише, не кажу вже, ліпше, але хоть би на половину так добре, як Ви? От адить, Ваша біографія Костомарова вже с самого початку популяризована була с катедри універзїтетської д. Огоновським. А ту знов у новій Правді, котра чень вийде хоть на жидівське пушчїне, д. Нечуй відгріває давні Кулішеві закиди в новій едиції “Україна заснула під Гоголеву ліру”, “Гоголь Україні пошкодив”, “Гоголь для України не здали” і т. д. Я думаю, що тут як раз би конечно показати інший погляд у нас на Гоголя. Здаєсь міні, що те, що новішими роками в Росії друковано про Гоголя, радше тикає его яко чоловіка, менше яко поета, а вже, звісно, найменше яко Українця, – так що про се тільки Вам би сказати своє. На всякий спосіб на написанє біографії ми лишаєм Вам ще доволі часу, до кінця марта, так як портрет его містити будем аж в 4 н-рі.

Чи про Марка Вовчка від Вас нам нічого сподіватись? Я писав вчора в Монпельє, щоб там розстарали портрет, – ми вїйшли в зв’язок с Чехами, так що кождий портрет міститись буде в Svetozori і у нас. Вони бажали бачити з Українців Марка Вовчка, Максимовича, Бодянського, Срезневського. А тих і фотографій у нас нема. З молодших є у нас тільки Лисенко, Нечуй, Антонович, котрих пішлемо за чергою. Де розстаратись нотаток біографічних, самі не знаємо.

18. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Дорогий товаришу! Ви, певно, получили вже три посилки з книгами, – а цими днями получите й четверту: Реклю, – після котрої піде Герцен. Чому Гр[ома]ду получили раніше чужі, ніж свої, – на те єсть усякі резони: Перший той, що чужим, – по одному примірнику, під бандеролью, й я сам можу одіслати, – а велику посилку запаковати тепер я не здужаю (вірете!!! – не ма сили в руках, щоб вірьовочку добре зтягнути!!!), – а потім не розберу я, що таке одняття *debitu* в Громади, – і боюсь, що Ваші посилки распечатають перші, – а потім і до других кинуться. Через те ще мушу посилати через Эльпидина, котрий, як швейцарський громадянин, має право плакати на Ваш уряд через свого консула, як загарбають його посилку. А на це все треба час. Я таки боюсь завше за Вашу квартиру, – котру Вам би слід було очистити в часи мітінгу йозифінського, – і все думаю, що з Вами буде так, як було з Н[авроцьк]им, к(от)рому принесли посилку од мене, – а потім і поліція прийшла. Напишіть, як дійшли ті посилки, що згадую, – і як посилать Вам дальше, – а матер’ялу я радий Вам послати хоч ½ всього, що в нас єсть.

Ви ж присилайте нам Сьвіта хоч по 5 прим., – окрім того, посилайте в Берн – Russisches Lese-Cabinet, а також в Париж: М. Р. Lavroff, Rue S. Jacques, 328 pour la

Bibliothèque Russe. 1 и 2-го NN пришліть мені 2 примірника, бо 1 треба дати Кузьмі, а другий для мене, – бо мій екз. хтось систематично краде. Ще пришліть 3-й екз. 2 N для бібліотеки тутешніх емігрантів. Раджу також посилати по примірнику в Дрезден – Ausländerverein і в Познань, в ред. Przegląd Słowiański на обмін, і в Варшаву в Przegl. Tygodniowy – в котрому недавно була стаття про Ваш гурт.

З Гоголем не знаю як і бути. Дуже мені не хочеться писати, – бо те, що я знаю, вже я розказав в Літер. росс. великор., укр. і галицькій і в некролозі Максимовича в 1874 р. в Вѣстн. Европы, № 2, – а чого не знаю, то нівідки взнати тепер. Далеко охотніше я б почав писати *Історичні листи*, – з котрих для першого, – про состав т. зв. Мусієвих книг я остатніми часами вибірав вже матер'ял. В мене думка така, щоб показати еволюцію з жидівській вірі, – а потім в християнстві, – то б була еволюція релігії; – потім еволюція власности. Перші статті б заворушили Ваших семінаристів. А Гоголь – tritum per tritum, – та про його й не розкажеш тому, хто не читав його. Про М. Вовчка довідаєтесь хиба просто з Петербурга, я з нею ніяких стосунків не маю; не знаю, й де вона тепер. Я б радив написати просто до Костомарова (Петерб. на Васильевск. Остр., дом Карманова). Максимовича фотографію посилаю. Матер'ял для біографії – брошура Пономарьова та моя стаття. Остатніх біографій довідаєтесь просто з Києва, обертаючись до самих особ, або до Ільницького. Оце зараз пошукав в своїх закутках і не знайшов фотографії Максимовича, – а з усіх літераторів укр. знайшов тільки Руданського, – карточку рідку, котру Вам і посилаю. Про Макси(мо)вича й про других раджу написати Варварі Івановні Антоновичевій, вона скорше других справиться. (Адрес: Жилянская ул., собств. домъ). Окремо посилаю літогр. Срезневского й трипостась: Герцена, Бакуніна й Огарьова. Про Ср[езневського] есть в Громаді П, також як і про Бодяньського. Портрет Б[одяньськ]ого був, здається, в “Русской Старинѣ” 1879 чи 1880 р., та тільки в мене його не ма. Просіть з Києва.

З поводу Ваших листів і заміток на лист П[авли]ка і брошуру Под[олин]ского мені не раз хотілось побалакати докладно, – та боюсь, як Ви приймете мої слова. Що далекі люде иноді не потраплять як слід, або й помиляться, – це наперед звісно, – але найліпше не пускати далеких людей на сцену тим, щоб близьким на ній бути. А Ви ж усі там дозволяли поліції робити з сестрами П[авли]ка, що зхотіла, й навіть слова печатно про те не сказали. Далі Ви пропустили мітинги львівські без усякого слова з своєї сторони. По всьому, що звідці видно, Ваша компанія передала народ тепер в руки *Дѣла*, – з чого добра не буде ні для кого.

Тут вже сказана моя думка й про *Свѣт*, – котрої Ви питаєте. Свѣта добрий початок літературний, – але дуже вже кружковий; народного і сучасного в ньому мало. Як так буде далі, – то можна боятись, як би Ви в Галичині не повторили Писаревщини, – котра в Росії ще понятна, як послідок страху після доли Современника з Чернишевським, – а у Вас зовсім була б жалка. Звісно, я не стану з боку радити Вам лобом стіну розбивати, – але в загалі думаю, що й Ваш гурт, як усі галицькі, *вменьшує* свої права. По частно, що до Павлика я скажу, що Ви

таки дуже дратуєте його таким невзгляднюванням його праці, як напр. “Гроза”, або такими відповідями, як в його переписці з “Praca”. Чоловік вірно каже, що “Praca” всакує в старий польський ліс, – то б то псує справу і себе, – а Ви йому відповідаєте таке, що нічогосінько не розбереш. Вибачте на цьому всьому. А про лист скажу, що як би хотіли, то б його в три дні розіслати можна б було, – так що б і не зоставсь. Чи бачите Ви коли Левіцького, – автора статей про козацькі літописі? Я йому послав через окказію X том актів Югозападної Русі в обмін за №№ Зорі з його працею, – але доси не получив єї. Посилав я книги й у “Зорю”, зклавшись, що редактор єї не той Партицький, що понаписував на мене свинства в Газеті Школьнії. А тепер думаю, що мабуть це той Партицький, та мабуть його дух пристав і до Левіцького.

19. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Дорогий Добродію!

Оце получив Ваш лист і портрети і спішу відповісти Вам. Дотеперішні Ваші 4 посилки (3 пос. видань українських, Реклю) і посилку Летурно получив я. Міні здаєсь, що слати так мож і далі. “Громадів” попередних поки що нам не треба, здались би тільки найновіші (V р. 1 вип.), котрих ми получили 2 прим. під бандеролею. Видко с того, що посилати під бандеролею *можна*. Великі посилки у нас ідуть наперед на “комору”, де їх в присутності відбираючого распечатають, але не для шуканя заказаних думок, але для шуканя календарів та часописів (виходячих що найменше раз на тиждень), котрі мусять бути остемпльовані і окремо оплачені. Часописі, виходячі в довших строках, не оплачуються. Квартири міні змінювати не можна, так як я не маю у Львові зовсім ніякого удержаня і жию ось уже штири місяці у редактора “Pracy” на борг і сам не знаю, коли і як з довгу виплутатися, тим більше, що він – чоловік зарібний і має й сам велику родину на своїх руках.

Сьвіт вишлем, де кажете, тільки не знаю, чи вишлем в “Przeł. Słowiański”, котрий ту получаєся і після перших н-рів виглядає не зовсім то хорошо. Єго програм – с поміж усіх Слав’ян знати тільки Українців і Чехів, а то в тій цілі, щоб з них утворити під проводом Польщі коаліцію проті Москалів і Німців, – програм цей видаєсь міні далеким від щирости хоть би і тих тільки двох пород слав’янських, а впливає радше с почутя слабости Поляків і з охоти забезпечити їм будь щобудь гегемонію. А “Przeł. tygodniowy”, не знаю, чи схоче обмінюватись, тай чорт знає, чи “Сьвіта” пустять в Россію; що ми посилали доси, про те не знаємо, чи дійшло, чи ні, так що й зовсім перестали висилати крім в Київський універзітет, і не будем слати, доки не дістанем яку небудь звістку. Нам обіцяли й поміч с Ківа (А[нтонович] проїжджий), але доси так само також нічо, як і статей та дописів нема ніяких, а навіть не(ма) докінчення зачатих “відчитів о укр. літературі”. Та й так 1 н-ру у нас уже дуже мало примірників, так як ми друкували його всего 250 (тепер дальші друкуєм по 300). Передплатників у нас доси около 150, т. є. хоть

і більше, ніж ми з разу надіялися, але все таки за мало на покритє навіть коштів друку. Всі кошти винесуть коло 900 р. на рік, а $150 \times 4 = 600$, а дочисливши 50 р., одержаних від д. В[ольськ]ого, одержимо недобору все ще звиш 200 р. На тепер ми ще хоть на два н-ри забезпечені грішми і довгу не маємо ніякого, але о розширеню розміру Сьвіта, як сего дехто за границею жадає, і мови бути не може.

Жаль, що Ви про Гоголя не можете написати, ну, але що діяти, треба буде радити як небудь нам самим. А намір Ваш писати “Історичні листи” про еволюцію релігії і власности, дуже нас радує. Я оце зачав в 3 н-рі статейку, в котрій хтів би в одній цілости показати зв’язок дарвінізму с соціалізмом, а властиво, еволюцію кооперації в борбі с природою. За прислані портрети дякуєм дуже, про біографії будем писати, куди вказуєте.

Коли вже бесіда про “Сьвіт”, то я разом і відповім на те, що Ви йому закидаєте. Міні здаєсь, що Ваша думка тут зовсім правдива. Ми самі чуємо то аж надто добре, що “Сьвіт” поки що дуже мало і дуже невиразно тикає біжучих, сучасних справ, “злобы дня”. Усправедливляти “Сьвіт” за те не мож і не треба; на витолкуване хіба мож сказати то, що по просту нема кому писати. Як бачите, з дотеперішних чисел, уся робота сходить на мене і редактора, а ми оба публіцисти дуже плохі. От аж в 3 н-рі спромігся Остап [Терлецький] на статью, а в 4 надіємось скінчити тоту і почати ще одну, про ліцитації ґрунтів мужицьких. А вже писати про біжучі справи, як ось про діяння наших партій, нам тим більше годі. Чи наш кружок вмєншує свої права, як Ви кажете, чи тільки він хорує малосильністю, сего не буду рішати, а тількиж усе таки міні здаєсь, що чоловік в наших тісних обставинах тоді тільки чуєсь й сьмілим, коли бачить круг себе і поза собою яку небудь тривку опору в людїх. А якаж нам тут опора? Протів нас, де і як можна, агітують і народовці, і старі, с провінції пишуть нам письма в тоні щедринського Молчаліна: “надо, голубчикь, погодить”, а й свої, у Відні й на Україні, або чисто відцуралися і на листи не відписують, або пишуть на темат: “та шож, я не тільки ще знаю, кілько треба, робити нічо не можу, бо виджу, що й Ваша робота чорта варта”. От так Ви подумайте собі, що серед таких обставин, хоть би чоловік і який горячий, швидко остине і похнюпиться. А ще возьміть на увагу і само домашнє жите, погане та тісне до крайности, візьміть на увагу те, що ми ту, немов ті парії між русинами, що для нас усі двері заперті, навіть в товариства і касина не пускають, обходять і обминають, а коли котрий хоче поговорити о чім не будь, то тягне в куток, щоб ніхто не бачив, – озьміть усе це на увагу, а можете порозуміти, чому в нашім писаню така малокровність. І це прошу Вас дуже думати, що більша часть наших хиб і помилок походить не з злої волі, навіть не з боязни, а з немочи або невміня. Так і в “Сьвіті”. Коли нам удасться розстарати праць про біжучі, денні питання, то такі праці у нас будуть мішені дуже радо. А з свого боку ми робимо, що вміємо, і стараємось по свому, хоть у белетристиці, тикати таких питань, які стоять на черзі. В великій части виною безбарвности “Сьвіта” є й его малий об’єм, ну, але на се, бачиться, нема ради на тепер.

Як Ви думаєте, чи варто нам у Сьвіті надрукувати перевід з Реклю, географію України? Статя вийшла би по-довга, на 7–8 н-рів, але мож би відтак дешевим коштом мати передрук і дати нашим школярам першу географію України, роблену на новій методі. Так само ми хтіли б ще сего року надрукувати в “Сьвіті” перевід монографійки Антоновича “Изслѣдованія о крестьянах Юго-зап. Россіи”, – штука, здаєсь, гарна, і місця не забрала б багато, і навчаюча дуже. Може б Ви могли, коли треба, пододавати які свої примітки, – ми відтак зробили б з неї також передрук. Про ці дві річи напишіть скоро, так як це тикає того фаху, котрий Ви прийнялись порядкувати в “Сьвіті”. Конечно, по при те й на Ваші істор. письма місце буде, тим більше, що скоро будем мати більше статей наукових, уймемо белетристики.

Я, признатись, сими днями зібрався був ладити статейку до “Громади”, де хотів спростувати дещо с того, що розказав П[авлик]к в 1 томі, та Б[еле]й відрадив писати. Я тільки ту в листі попрошу Вас (рівночасно пишу о тім П[авлик]кови) відкликати одно, а іменно те місце в его статі, де він говорить, що ві Львові зав’язалася вольна федерація польсько-українська, і при тім покликаєєся на 6 н-р “Pгасу”. В імени ред. Pгасу і в імени українських людей у Львові я кажу, що це не правда, що федерація така (о кілько в тім розуміти яку небудь організацію, а не зв’язок н. пр. особистої приязни і т. д.) не існує і що в “Pгасу” сказано було тільки, що ред. хотіла б довести до того, що це єї ціль, думка, котра має сповнитися, а зовсім не говорила о федерації, як факті доконанім. Тверджене таке, коли б дійшло до знаня поліції, могло б бути основою якого годі оскарження о таємне товариство, і про те, думаю, треба его відкликати. Впрочім, і увесь рух соціялістичний П[авлик]к, по мойому, пересолив, показав його більшим, ніж він є, і показав соціялізм там, де его нема (в Косівщині). Закид, котрий Ви робите львівським соціялістам, що вони мовчать, по части тільки справедливий. Правда, за арештованими треба б впоминатися, та тільки як? В краєвих часописях годі, бо тут нашого голосу не допустять, а надрукують хіба голий факт: арештовано того й того. Іти с тим за границю – для тутешних мало на що здається. Правда, тепер, маючи свою часопись, діло інше, але вперед тяжко було. Друга річ і та, що всіх тих соціялістів в Галичині так мало, вони так розсипані і запуджані, що поки що годі було й думати о якій небудь організації між ними. І до такої організації не швидко й дійде, хоть тепер мож надіятися печатним словом хоть що то повернути людей в той бік. Та се побачимо далі.

А ще трета річ ось в чім. Крім переслідованя сестер Павлик(а) й арештів мужиків в цілім руху доси не сталося зовсім нічо такого, о чім би варто було писати історію; а й ті події (арешти в Косівщині) зовсім не одиничні і не незвичайні в Галичині: за книжки і газети переслідують і арештують тепер по цілій Галичині дуже багато людей; ледво половина тих фактів доходить до відомости декого у Львові, а й с того ледво половина згадуєєся по газетах, а пишучи о арештованях одних, приходилось би писати й о прочих, так само мало соціялістичних, як і в Косівщині, людей. А про все це з ріжних причин годі писати, тим більше, що по

селах у нас нема людей, котрі б про всякі такі факти давали знати подрібно та докладно. Коли б такі вісти ми могли мати, то розумієся, ми подали б їх до прилюдного знаня в “Сьвіті” або й в “Громаді”. Я не перечу, що се поганий порядок, але щож діяти. Доси сили наші такі малі, людей так поналякували численні процеси, ревізії та шікани, що кожний, хто тільки в душі поважитьсь признаватись до засад соціялістичних, рівночасно й нахилює плечі, вижидаючи, що за галуза упаде на него з гори. Я думаю, що тут конечно взятись до якої організації, котра б як небудь звела людей до купи, до одної роботи. Та воно то й не легка річ, винайти форму такої організації, котра б була і легальна, явна, і zarazом давала б людім поле і можливість працювати по своїй думці. Ми ту вже дещо о тім балакали, і може воно й зробиться небавом, але поки що нема нічого. Ми думали на разі закласти товариство для краєзнавства (етногр., статист, геології і проч.), де би могли належати люде місцеві і замісцеві – попи, вчителі, студенти й мужики. Сам статут такого товариства вимагав би робленя екскурзій по краю, се зводило і знакомило би людей, давало б спосібність до обміну думок і проповіді, улекшувало б ширене книжок, а притім служило б і для самої науки. Правда, людей мало, але тут мож би використати й сили людей-несоціялістів, т. є. мож би на разі вже стати на ширшій ґрунті. Я думаю, що скоро по сьвятах (в маю), ми стрібуємо зреалізувати сю думку.

Чоловік, котрому Ви прислали акти (він звесь Заклінський, не Левіцький), дістав Вашу посилку. Я саме нині бачив го і сказав му, щоб післав Вам Зорю, де була его праця. Партицький – редактор Зорі, той сам, що писав свинства, а Заклинський чоловік так само свиноватий і ретроградний, хоть і працює більше від других студентів. Знати він знає мало. Огоновський уважає го своїм найліпшим учеником, і народовці, здаєсь, вифоритують го по Огоновським на катедру універзітєцьку. До его характеристики, здаєсь, не треба більше, додавати над те, що се він іменно підчас мого відчиту “Німеччини” Гейне перший встав остентаційно і вийшов серед читаня, і котрий був головою скритої агітації супроті поступової частки молодіжи в “Дружн. Лихварі”. Здорові будьте!

Ваш Ів[ан Франко].

20. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Дорогий Добродію!

Недавно ось я приїхав злучайно до Львова, щоб зайнятися оконечною редакцією переводу “Фавста” і, приїхавши, застав Ваш лист. Як з одного боку мене втішило те, що мій перевід “Фавста” і моя повість в “Сьвіті” Вам подобаються, і що Ви навіть готові постаратися о часть накладу на видрукуване “Фавста”, так знов дуже засмутив мене Ваш острый суд о “Сьвіті”, засмутив тим дужше, що мушу признати, що він у многім справедливий. І справді, від многих товаришів у Львові я тепер почув то само: що “Сьвіт” замало живий, замало цікавий. Та щож діяти? Зважте самі, серед яких обставин він видаєся. Я ось уже звиш 7 місяців

сиджу на селі, без книжок, без газет, без ніякісінських зносин, пильнований жан-дармами, – а Б[еле]й, зайнятий раз у раз при “Д[бл]к”, не має часу до іншої праці, і добре ще й так, що хоть зрадагує н-р з готових матер’ялів та веде кореспонден-цію. З наших людей до роботи ніхто не береся, з України, крім одного Кон[иськ]ого, не присилає ніхто нічого, – а хоть і присилають, то вірші. Тож, думаю, Ви й не подивуєте тепер, чому в моїх статях помилки, – все писане на селі, с пам’яти і без справок, а писати треба було. В статі “Мисли о еволюції” я хотів зробити те, що недостаточно зробив Лянге в “Arbeiterfrage”, а що далеко краще, хоть коротко, сказав д. Подолінський, іменно оперти розвиток історичний і, особливо, соціялізм на дарвінізмі, і думаю, що таке показане зв’язку між тими рядами явищ у нас для молодіжи може багато придатися, хоть би в деталях переведеня й були деякі похибки. Що ж до похибки історичної в критиці на “Гайдамаків”, то я, правду кажучи, не бачив доси ніякого діла, де би тоту по-хибку опрокинено, – видань київської ком. у нас нема, – і я, і ред. “Свїта” були б Вам дуже вдячні, коли б Ви написали коротеньку поправку, – ми би радо се умістили і вже – за се ручаюсь Вам – і се, і все, що в будучім будете ласкаві написати, с повним підписом Вашим. А вже найдужше здивувало мене те, що Ви пишете про Кониського. Не вже ж таки він такий чоловік, від котрого поли врїзує? А між тим, він же не тільки листовно до нас дуже прихильний, а й особисто з нашим чоловічком балакав багато і тому дуже вподобався. Що его література безсінтезна, се видна річ, та що ж робити, коли кращої нема? В чім Ви бачите суперечність між его думками а нашими (геср. моїми), я не можу доба-чити. Те, що Ви кажете про его намір, буцімто боротись с штундою, по троха скоррїгуєся другим его “листом з дороги”, в котрім він дуже хвалить штунду і ставить її на рівні з реформацією Лютра. Очевидно, що его хлопотанє в “Стран[к]” тільки маневр, правда, дипломатичний, але все таки не такий то вже надто пога-ний. Він прислав нам тепер дві нові статі: “про Пестальоцці” і про “Професіо-нальне образованє жінок”, – сеї другої я ще не читав, а перша не зла.

Ми тепер і справді оба з Б[еле]єм побачили, що “Свїтови” треба стати троха не таким, як досі. В сім уже (10-ім н-рі) ми бажали б сказати дещо про біжучі справи, а іменно, про з’їзд в Хурі і балаканє Лімановського. Про те балаканє ми сими днями вишлемо Вам спільно зрадаговане заявленє, котре будете ласкаві по українськи надрукувати будь в Вольнім слові, будь в Громаді, – таке саме по польськи буде данє до Przedświta. С “Programom” комедія. Лім[анов]ському післана була рукопись з надписом “Progr. socjalistów polskich i ruskich wschodniej Gal.”, він друкує через помилку тільки “polskich”, – відси протест, він поправляє, але вп’ять “через помилку” викидає і polskich, і ruskich, але лишає тільки wschod-niej Gal., щоб тільки не друкувати того ненависного “ruskich”. Перед з’їздом він запитував, чи не дали б ми йому мандату на заступництво, – ми не хотіли, бо надіялись, що оден з наших буде сам. Відтак, коли розбилось діло, мандат дала

йому тільки ред. “Pґасу”*, а він узурпував собі заступництво всіх 8 східногалицьких соц. і в додатку поробив їх Поляками. Pґаса†, очевидно, не може виступати отверто, треба зати́м виступити за границею.

Ви не справедливо закидаєте міні, буці́м то я раґ excellence не пустив генто П[авли]кового письма в “Pґасу”. Я в Pґасу власти ніякої не маю і до ред. не належу, – письмо прийшло тоді, коли я вибирався до Коломиї, а коли надрукувалася звісна пуста відповідь, я вже сидів за кратою і в її формулюваню не мав ніякого уділу. Тай чи думаєте, що тото письмо було б спинило Лім[ановськ]ого виступати на з’їзді як патріот? Глупство зробили ті, хто йому давав мандат, а більше нічого.

Вернись ще раз до “Сьвіта”. Коли покінчаться пороспочинані статі (с кінцем сего року), ми хотіли б в відділі науковім подати: 1) теорію соціялізму, – сего конче треба, бо у нас люде того не знають. Тільки не знаємо, відки б узяти пригідну для того, не довгу статю. Правда, у нас є в переводі статя Енгельса (витяг с критики на Дірінґа), написана гарно і коротка, – але як би найшлась ліпша, то ми радо би надрукували. Лянґе для “Сьвіта” за довгий; 2) друкуватимем, що буде мож зібрати і зладити про початок реліґії і християнства. С того відділу у нас є переведена статя Шульце (за Тайльором): Як виробилось виображене о душі у народів? Книжку французьку, котру Ви прислали, про християнство я дав одному товаришови, та тільки не знаю, чи він зробить з неї що путнього.

А Ви? Ви прецінь обіцяли нам торік “Історичні письма”, в котрих хотіли розібрати жидівство і християнство. Я дуже б рад держати Вас за слово, і бесперечна річ, що Ви змогли б таку статю зробити ліпше, ніж хто небудь у нас, де ні матеріялу, ні спосібних люде до такої праці нема. Я, крім повісти, писати буду далі розбір Шевченка. Розбір “Гайдам.” мусів бути слабій, бо міні главно йшло о сокрушене Огоновського, а історичну помилку, котру Ви міні виткнули, я запозичив під нього, – простуючи її, Ви вдарите його, а міні то й гарно. Далі буде розбір “Сну” і “Кавказа”, а властиво, критика політичного устрою Росії, а с слідуючим роком підуть жіночі типи, при котрих я хотів би розібрати в головних нарисах жіноче питане і показати, як воно у нас стоїть. Я надіюсь, що с слідуючим роком міні мож буде більше берегтись, як Ви кажете, – т. є., що “Сьвіт” буде мати більше співробітників.

Що до д. П[авли]ка, то міні дуже жаль, що між нами вийшло непорозуміне. Може бути, що я в тому більше винен, а може я й виключно винен, – не міні о тім судити. Що ж до закидів, які я зробив йому в рецензії, то я відповів на них в статі по поводу другої кн. Громади. Тількож статя ся поки що не надрукована, і я виймаю з неї дотичущий уступ, котрий можете й видрукувати, де схочете, і коли Вам і П[авли]ку се видасться потрібним. Ось той уступ:

“В 3. н-рі “Сьвіта” писав я в статі д. Павлика про рух робітницький у галицькій Україні: “Жаль тільки, що статя ся не всюди фактично вірна, і що автор її надто скорий до смілих виводів, котрі не завсігди дадуть підпертися

* “Pґасу” замазано. (Прим. редакції першого видання).

† “Pґаса” замазано. (Прим. редакції першого видання).

даними фактами”. Говорячи, що стаття д. Павлика *не всюди* фактично вірна, я мав на думці ось які факти: 1) В своїй статі, оповідаючи про рух академічної молодіжи до половини 1877 р., д. Павлик каже, що коли деякі з тої молодіжи призналися до громадівських думок, то противники, студенти з “старої” партії, унижувалися до того, що самі перехапували їх листи і передавали поліції. О кілько я знаю, підчас процесів о ніяких таких, студентами в руки поліції переданих, листах не було чути, і обвина така видалась міні неправдивою. Правда, в краю, де академічна молодіж в суді свідчить протів своїх товаришів і навіть бреше на них небувальщину, – се дрібниця, і загального суду о тій молодіжи не змінє; але *факт фактом*. 2) Другу фактичну невірність вбачив я в твердженю про зав’язане польсько-руської федерації у Львові, котрої виразом служить ніби робітницький листок “Ргаса”. Коли в “Ргасу” і була бесіда про таку федерацію, то тільки бесіда така, що люде, працюючі коло неї, *мають намір* зав’язати таку федерацію, і то нежк витолковує в 2 кн. д. Драгоманов – хвилеву письменську спілку, а явне, тісно зорганізоване сторонництво чи товариство робучих людей, селян і міщан. Мають намір, але доси не зав’язали, – тож кажучи, що така федерація існує (а се іменно звичайно і розумієся під словом “федерація”, і се, а не письменську спілку, розуміла “Ргаса”), д. Павлик по моїй думці фактично помилився. Говорячи далі, що д. Павдик робить часом надто смілі виводи з недостаточних даних (те саме я казав і про брошуру д. Подолінського о галицких українцях-соціялістах), я мав на думці косівський мужицький рух. Самий шпиль думковань д. Павлика і д. Подолінського в тім, що косівський мужицький рух, як каже послідний, – “аграрний соціялізм”. Таким самим, рішучо соціялістичним уважає його й д. Павлик і ставить висше від рівнобіжного руху по містах і серед письменних людей. Я признаюсь, що косівського руху доочне не знаю; бувши торік досить довгий час в Коломийщині, про него не чував; від д-ки Анни Павлик, с котрою в початку сего року видався у Львові, також нічо докладного не міг про него дізнатися, – значить, і говорити б не повинен. Та тільки ж с того матеріялу, який мав під рукою і зрезимував в 1 кн. Громади д. Павлик, з друкованих оповідань его сестер, з актів завини оскаржених в Коломії мужиків виходить, що се властиво рух протівпопівський і протівурядовий, т. є., такий рух, який іде між людом по всій Україні, – але без виразних, позитівних, громадівських прямовань. Се завважав і сам д. Павлик в своїй статі, що в косівськім руху виразна тільки негація, протест протів існуючого ладу, – але деж ту ще соціялізм аграрний? Конечно, я не перечу, щоб деякі косівські (і також в інших повітах) мужики не дійшли *вже* або *швидко* в *будучім* і до прямо соціялістичних думок, але поки що я все таки був правий, говорячи, що з *даного* фактичного матеріялу той вивід зроблений був *завчасно*. Тільки що до моєї рецензії. Правда, я повинен був сказати все це зараз тоді, а не наводити своєю невиразністю на статю д. Павлика підозріне, буцімто там не знати які недокладности. Та щож діяти? Не сказав в час, то вже волю сказати за пізно, як не сказати ніколи”.

Ів[ан] Фр[анко].

“Фавст” нині зачав друкуватися. Напишіть, чи і коли будете могли, прислати обіцяну суму і під якими умовами. Ту лучаються люде, котрі хотять дати другу половину накладу (100 р.), – що би вийшло над звиш 200 р., на те хочемо расписати передплату. Думка є у мене, що коли б прийшов який дохід с “Фавста”, а також с переводу Мертвих душ, до котрого мене ангажують, видавати у Львові людову соціалістичну газету двотижневу, à la “Prasa”. Газета така мала б на ціли не тільки вивідувати жите і потреби мужиків, а з другого боку показувати їм думки і змаганя робітників других країв, але мала б на оці поперед усього утворене сильної організації сільського і міського робучого люду, зведене до купи, впорядковане і прояснене всіх опозиційних та революційних елементів, що бродять скрізь в головах народних. По при таку газету міг би “Сьвіт” бути немов додатком для забави та для науки більше письменним не тільки з інтелігенції, але й з мужиків (є ж мужики, котрі читають “Слово” та “Родимий листок”!). Я думаю, що Ви не то, що не мали б прінципіально нічо проті видаваню такої газети побіч “Сьвіта” і “Prasy”, але ураз іс Павликом помогли б її своїми працями, особливо про заграничий рух робітницький. Та тільки, звісна річ, все це ще як бог дасть, бо раз той чи буде дохід с Фавста на основане газети? а 2) чи буду я міг яким небудь чудом держатися у Львові, щоб її видавати? Правда, я думаю тепер через зиму засісти до писаня деяких повістей чи то по німецьки, чи по московськи, – чень би де помістили, та тільки до такої роботи для чужоземців і для зарібку мене дуже не тягне, – та що діяти, треба трібувати! На всякий спосіб ід новому рокови я чень буду знати, як стоїть діло, і чи мож буде з новим роком распочати видане. Як ні, то зачну пізнійше. Перед евентуальним видаванем газети я ще умовлюсь з Вами про деякі подробиці і т. д.

Іно-що дізнався, що Анна Павлик від літа ще сидить в тутешній тюрмі за “образу маєстату”, запевно за те, що надруковано було в Громаді на цісаря. Ви с П[авли]ком не добре зробили, друкуючи те місце, – повинен же був П[авли]к знати, що тим потопить сестру, – у нас за таке дуже карають. От і тепер тягнуть слідство близько 3 місяці, а засудять її – Ви знаєте, як наші суд’ї на ню завзяті – може й на рік або й на більше! Страшно подумати! А ще страшнійше те, що вона, кажуть, в тюрмі вже дістала падучу болізню, – не знаю, о кілько се правда. Досі ще я не міг дізнатися, під яким судьею вона, – коли дізнаюсь, постараюсь бачитись з нею або хоч так передати їй дещо грошей.

Прощайте! Перед виїздом на село я ще раз напишу Вам. P. S. Нині був в “Księgarni polskiej”, – музыка тай годі! Estrejchera Вам почислили 7 р., посилку там 20 кр., за посилку відтам назад, бачу, 50, Wojsickogo 4.50, посилку знов шось 20, – виходить 12 р. 40 кр., значить, о 40 кр. більше, ніж одержали від Вас. Правда, Estrejcher у них, але – кажуть – ми за него заплатили, а він нам на нінащо не потрібний – як го відпродамо, то тоді й гроші віддамо, – а се може потривати й кілька літ. Поки що Антольоگیю вишлемо Вам і так, а прочі дві книжки най шле Б[еле]й, як Ви казали, за посліплатою, чи як там.

Прощайте! Кланяюсь Вам.

Ваш Ів[ан Франко].

21. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий добродію!

Отсе страхи божі, як давно не писав я до Вас, донедавна навіть не знав, що Ви були такі ласкаві переказати мені, щоб я писав до “Вольн[ого] слова”. Як кажу, звістку про те я одержав аж ось недавно, – з сього можете виміркувати, як точно доходять до мене всякі прочі вісті. Б[еле]й, єдиний чоловік, з котрим я в кореспонденції, звичайно не має часу – занятий при “Ділі”, та й Б[еле]й не охотник писати багато листів. “Вольн[ое] сл[ово]” до мене доходить дуже рідко. Перших 20 н[оме]рів я привіз собі сам зо Львова, бувши там колись літом; з другого річника дістав в конвертах усього 5 чи 6 н-рів. Чи вийшла вже обіцяна Вами стаття о галицькім соціалізмi? Як вийшла, то, будьте ласка, пришліть! Посилаю допись. Не знаю, чи придасться на що: на всякий спосіб я старався подати як можна більше фактів, хоч багато з них і звісні Вам. Робіть з нею, що знаєте. Дальше я буду писати про мужицтво, то, може, й вийде дещо цікавіше. Не знаю тільки, чи добре буде підписуватись мені, – щоб не впутатися в які процеси за образу цісаря абощо. Розсудіть Ви – і, як побачите, що не варто, то покладіть псевдонім Мирон***. В дальших дописах я таки підпишусь своїм ім'ям. Шкода, що Остап [Терлецький] не підписується, – штуки його звернули б тут на себе більшу увагу.

Я не знаю, яка Ваша думка тепер про наш “Світ” і чи стоїть його держати далі, чи ні. Пренумерантів мало, хоч усе-таки читає його досить люду, так що, може, й шкода дати йому упасти з кінцем року. Коли б мені удалось дістатися з новим роком до Львова, то я, може б, здужав згромадити круг нього більше людей, оживити деяк розпадаючіся початки українсько-польсько-жидівської організації і вплинути деяк і на розширення рамок “Pracu”. Там тепер, правду кажучи, нема нікого такого, хто би не то міг робити дещо між людьми, але хто би хотів робити явно і брати на себе відповідь перед судом. Криються по кутиках, та й ураз із тим і ціла справа якось зацезає. А заложене 1879 р. товариство “Wzajemnej pomocy gob[otników]” – мізерія, схиблена вже в самій основі. Віддавна вже налягаю на те, щоб зібрались на відвагу скликати з'їзд робочих людей до Львова – не хотять, кажуть, що поліція не дозволить, а не трібують. Перший раз, правда, не дозволила, але задля якоїсь формальності, котру можна обминути. Притім же з німецьких соціал-демократичних фраз не можуть вийти. Робітники львівські, принаймні передові, з котрими я мав случай балакати, невдоволені, розлазяться, домагаються чогось іншого. Штука то найти нову формулу, котра б трафила в живе, але, чень же, мож, – львівські тепер і не трібують.

А наші українофіли сидять собі. “Провіта” й не відкликнулася на те, що я писав в “Світі” о видаванні популярних книжок. Звісна річ, годі від них і надіятися, щоб пішли в радикали, а навіть в позитивісти: непотизм зародився між ними.

Се кум Огоновський або сват Барвінський написав – значиться, мусить бути приняте і друковане, – а що се св. Пантелеймон або друга подібна дурниця – се нікого не обходить. Я думаю, що нам у Львові треба хоч крихту того зробити, що би повинна зробити “Просвіта”: видати ряд книжок о таких речах, котрих “Просв[іта]” ніколи не напише, а то: критику австр[ійської] конституції і суспільного устрою (про податки, війни, фінанси і т. д.), критику релігії, “письма св[ятого]” і попівства. Я вже говорив о тім з деякими людьми з молодезі, котрі сказали, що радо візьмуться до такого діла: коли не писати, то бодай збирати матеріали. Звісна річ, на слова мало кого можна спускатися. Але я думаю, що й робота була би, як раз зачати. Для того я поклав собі головним завданням, будучи у Львові, почати видання “Сільської читальні”, в котрій би, нав’язуючи до появи читалень по наших селах, можна попри подавання їм популярних книжечок критичного, а то й белетристичного змісту, змагати й до того, щоб звести читальні в одну організацію, витворити між ними порозуміння, – а за тим, чень, пішло би й що більше.

Щоб роздобути на все те хоч на початок трохи грошей, я пишу на конкурс повість – для “Зорі”. Ви, певно, стиснете плечима на тоту вість. Я й сам не знаю, що з того буде, але нехай собі, пишу. Я бажав би, щоб слідуєчий річник “Світу”, розуміється, сли буде виходити, помістив в І ч[ислі] і Ваш портрет, і біографію, а далі – портрети і біогр[афії] головних вчителів соціалізму: Маркса, Лассаля, Бакуніна, Герцена, Прудона і др. Я просив би Вас о прислання своєї фотографії – нехай і на мої руки, а щодо життеписі, то й не знаю, чи можна просити о ню Вас самих?.. Щодо життеписів других, то будьте ласка написати мені, чи і яких біографій могли б ми для “Світу” від Вас надіятися?

Посилаю Вам копу пісень про громадські справи: запевно, більша частина їх звісна Вам, але, може, все-таки дещо придасться. Крім сих, є ще в мене досить других в рукописах – скоро час буде попереписувати, пришлю Вам.

Може б, могли прислати мені “Громаду” т. IV і V, а також пісні (тексти)? Коли ж би за допись пр[ий]шлась яка плата, то, може б, закупили за ті гроші деяких книжок для мене? Я рад би* ... мати п’ятий т. Сочиненій Чернишевського, его ж Лесінга, Научились ли, і що ще є видане, крім статей, списаних в Молоті.

В “Сільській читальні” я бажав би між першими белетристичними річами видати Шевченкову Марію з Вашими увагами і оборонити її перед судом. Так само просив би Вас, чи не могли б Ви в разі потреби (т. є. сли нам удасться її видавати) написати для галицького народа книжочку о штунді і книжочку о козацтві, а особливо о громадських порядках козацької України докладнійше, ніж се могли зробити в Росії. Що до критики письма святого, то буду просити Вас о вказане жерел особливо про старий завіт. У нас ту в загалі того добра мало: крім старого Реймаруса, передрукованого в Гемпелевім виданю Лессінга, крім Штрау-

* У виданні 1928 р. листів І. Франка та М. Драгоманова початку цього листа не було. Подаємо його за: *Франко І. Зібрання творів у п’ятдесяти томах.* – Т. 48: *Листи (1874–1885).* – Київ, 1986. – С. 320–323.

са *Leben Jesu* – і нічого нема. Як би і Ви могли що о тім написати, то ми напечатали б для народа.

Чи у Вас є мій перевід Гейнівської Німеччини? Коли є, то будьте ласкаві прислати, – я би переробив і напечатав його в “Сьвіті”.

С Павликом я як бачився на процесі, то від тоді і не чув про него, де він і що діє та що думає. Чи писав що до Вас? Жаль, що він загнівався на мене і задля приватних різногосиць і зовсім махнув рукою на мене. Я не знаю, що він задумує робити тутечка; чув через сороки-ворони, що хоче видавати в Коломії газету для народа. Міні здаєсь, що се не зовсім щаслива думка для того, що у нас в провінціальних містах нема і тої тіни свободи, яка є у Львові, що там народ зданий у всім на волю старостів та жандармів, а староста в Коломії сукін син, а ще до того й прокуратор Зборовський, той сам, що нас обвиняв 1878 р. П[авли]к говорив міні, що має зладжену працю про спілки на Україні, – для чого б не напечатати йому її в “Сьвіті”, де все таки хоч 100–200 людей прочитало б її по селах.

Там десь писав до Вас дрогобицький студент, Максим’як, просячи о книжки. Вже аж написавши, порадився мене, як і що діяти. Звичайна галицька вдача. Коли Ви доси не вислали йому нічого, то й не шліть на такий адрес, як він Вам дав, – шкода книжок, заберуть с почти. А шліть, коли будете слати що до него або й до мене (т. є. не листи, а посилки) на адрес: F. Szczepański, Buchhandlung, Drohobycz, Galizien, а в середині на книжці олівцем напишіть Fr. чи як там. Він знатиме, кому віддати, – а листу йому не пишіть ніякого, а властиво й посилайте не від себе, а під фірмою книгарською, – то і дійде безпечно. Листи ж шліть рекомендовані на адрес I. Fr. Nahujowice, Post Drohobycz, Galizien.

Дожидаючи Вашої відповіді і посилки, кланяюсь Вам.

Ваш Ів. Фран[ко].

Коли ласка і змога, то пришліть також свою брошуру, *La tyrannicide en Russie*”, а також відбитку статі в *Rivista minima*, – може б можна з нею познакомити наших людей. Також колиб мали що хорошого про *education integral*!

Ваш І.

22. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14

5 Ноября 1882

Дорогий земляче! Багато я бачив сюрпризів од галицько-української неруковости, – а такого, щоб Вам тільки тепер передано було зо Львова мою просьбу писати до В. Сл., котру я написав був аж в Маю, – цього я навіть й не ждав! Це вже гірко так, що аж смішно (як і в пісні “як ударив мене в спину, аж я засміявся!”). Спасибі Вам, що хоч тепер написали корресп. Я її поміщу в ближчий N-р. Пожалуста, пишіть і дальше.

Питаєте Ви про “Сьвіт”. Звісно, коли б можно було його вдержати, то добре б, – тільки треба його до коріня змінити. Не розумію я, яка нужда набивати газету манісінськими клаптиками великих статей. Я, напр., кинув читати навіть “Борислав смієся”. Як скінчите, тоді zarazом прочитаю. Далі треба якось та определити собі, для кого й для чого газета видається, щоб не були статті такі slučajні. Накінець, треба поділити працю, щоб ліпше обробляти статті. Прикро бачити майже в усіх статтях Сьвіта фактичні помилки. Так можна здеморалізувати авторів і публіку.

З *Pracy* нічого не буде. Окрім усього прочого дуже вона польська. Боїться вона вискочити з тисків польської демократії. Польська в неї й мова. Поляки не мають і доси того, що вони ж назвали хлопоманією; не вміють писати по мужицькому. От і *Praca* – польський *Arbeiterblatt*, а цей – скорочена *Au(g)sburger*, по манері писати. Не знаю, як хто, а я махнув на *Prace* рукою. Тут таки і Вашої вини багато є: чому не підперли Павлика 3 роки назад, як він її приперав до стіни? Тепер пізно. Треба все на ново починати. Найліпше б було, як би Ви з П[авлик]ом вп’ять зійшлись.

“Сільська Читальня” – добре діло, – та вп’ять, коли буде акуратно роблене. Про штунду й козацтво я радий написати. Про штунду (братська віра) я навіть вже давно збираюсь писати. А більш нічого не обіцяю. Я такий заклопотаний, що дай мені Ормузд сили Пісні видавати, – що єсть діло мого життя. (На днях вийде 1 випуск). Для того й біографій, що Вам треба, не берусь Вам достачити. А своєї так і не хочеться писати, як із патретом своїм лізти в люди. Я такого з роду не любив, а в останні роки, не бачучи од людей за свою працю (в усякім разі щирі) нічого, окрім лайки та ще й клевети, – навіть мені дико думати, що хтось буде печатати мій патрет. Оце тижнів з 6 дістав лист од Брокгауза; каже, щоб автобіографію прислати для 13 видання *Konversationslexikon*, – що 2 тижні будуть чекати. Та так і доси чекають! А німцям було б досить сухої хронології та бібліографії. Вам би ж захотілось *душі*, та я і сам не втерпів би, почав би розказувать, напр. як став я “українофілом” і що мене зв’язало в кінець з українством, – то було б багато казати, та може нічого слухати! Хай другим разом, коли вже треба буде.

23. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Дуже чимсь, видно, я провинився перед Вами, що Ви не повважили мене гідним своєї відповіді на мій лист. А я так ждав отсе вже цілих два місяці Вашого слова в своїм глухім закамарку! На всі боки міркував, яка могла бути причина Вашого гніву, тай доси не доміркувався, – хіба що, не дай боже, чи не недужі Ви або чи не від’їхали куди небудь з Женеви? При тім же ані книжок, о котрі просив, ані Вольного Слова, – нічогосінько не дістав. Аж ось рівно в два місяці, 20 грудня, дістав зі Львова два н-ри В. Сл., 49 і 50. В 49 є “Письма изъ Гал.” Я догадуюсь, що

Ви переробляли моє мазанє на московську мову, і дуже вдячний Вам, що Ви доповнили моє поверхове балаканє про Індемнізацію, – признатись Вам, ті н-ри Діла, де була статя, пішли по рукам в селі і пропали, так що я писав на-обум. Не знаю, чи друга половина моєї дописі годиться для печаті, – сяк чи так, а я на часок відступаю від заложеного пляну і посилаю дві статейки: одну до Письм із Гал., а другу, окрему, про митрополіта. Коли б пригодилася, то напечатайте.

У нас тепер крутенько приходиться. “Сьвіт”, бачиться, упаде, – принаймі Б[еле]й отсе вже з місяць нічого міні не пише про него. В редакції лежить чимало моїх писань: ескізів, віршів, знадіб до етнографії (“Жіноча неволя”, “Пісня про шандаря”). Конечно, нікотра тутешна часопись не надрукує нічого с тих писань. Подумайте: навіть такі невинні штуки, як Слимак в торішнім календарі “Просвіти” і “Цигани” в “Ділі”, їм видаються надто радикальні, – чисто подуріли люде! Писав міні Б[еле]й, що коли предложив Барвінському, щоб прийняв мене в співробітники Діла і дав міні фельетон, – то він сказав: “Ф[ранк]о – чоловік неможливий, – він би ту зараз свої консеквенції виводив, а нам того не треба!” Що Ви скажете про таких людей, котрим консеквенції не треба? Щасливі тай годі.

Б[еле]й конопадить мене – покидати Нагуєвичі і перебиратись чим борше у Львів. Правда, що тут я не можу майже нічого доброго вдати – окрім хіба деяких віршів – задля недостачі книжок, жерел; але знов перебиратися у Львів, терпіти там нужду, гризтися чорт знає чоґо і с ким, за се також дякую: волю в селі січку різати та коні пасти та вірші нікчемні віршувати. Ще думав, що від “Зорі” роздобуду дещо грошей, і написав повість на конкурс о премію – десять листів печатних, – от, думав я, міркуючи по єго прилюдній обіцянці, – буде хоч 200 зр. Аж ту бух, присилає міні пан Партицькій писемце: “не знаю, каже, який би то винайти modus до гонорованя вашої повісти: найкраще, здаєсь, буде по центови від вірша, т. є. за цілу повість 50 зр.” Що Ви скажете на таке понятє редакторської чесности і словности? Премію на показ виставляє, а опісьля й словом о ній не заікнеся, – сховав до кішені!

А от ще одну штуку хотів я Вам розказати і просити Вашої помочи й поради. Видавець липський Вільгельм Фрідріх започав видаване “Історії всесвітної літератури “in Einzeldarstellungen”. Я подавав йому літом деякі звістки про нашу літературу й польську до єго “Magazin für die Litteratur des In- und Auslandes, – і от він запросив мене – опрацювати для єго видавництва історію літератури української. Правда, розмір дає невеличкий – десять листів печати, – але все таки на 10-и листах можна би, думаю, зладити гарну штуку. Я поки що ладжу переводи німецькі деяких поезій Шевченка, бо, звісно, тут на селі братися до опрацюваня історії літератури не можна. Я гадав би ось що зробити: Коли б удалося розкрутити дещо грошей, поїхати за паспортом у Россію, в Київ і там одно те, що прибирати матеріяли, а друге – обговорити всю річ з ученими і критичними людьми, яких у нас в Галичині нема. А до деяких партій, особливо до розбору і огляду містерій і драм XVII і XVIII віків я конче буду просити Вашої помочи. Найліпше б було, як би Ви написали таки цілий розділ о тих творах, з достаточним числом виписок, – я би його переклав на німецьке і живцем вмістив в книжці з Вашим

підписом. Розділ о містеріях не повинен би перевищувати 1–1½ листа печати. Так само буду Вас просити о раду, як трактувати цілість істор. літерат. Я би бажав трактувати її не так, як Пипін, котрий пошматкував нас після злучайних державних границь, – але брати цілу літературу, а єї відміни (гал., буков., угорську) як поєдинчі школи, з більше або менше затемненими провідними думками. Конечно, основою всего мусів би бути огляд пісень і в загалі літератури самого люду, при чім, розумієся, Ваші праці мусять бути поперед усього узгляднені. Уяснивши на підставі пісень тип української поезії, єї окреме і оригінальне обличчє, слідити відтак в літературі артистичній єго модифікації і зміни, – се, думаю, дасть єдину раціональну підставу до суцільного трактованя цілої української літератури, підставу, якої не найшов Пипін.

Не знаю тільки, чи можна буде міні безпечно їхати в Россію. Д. Антонович, бувши у Львові, запрошував мене і говорив, що діставшися до Кііва, міг би я там хоч в єго домі пробувати спокійно, працюючи чи то в хаті, чи в бібліотеці. А паспорт я надіюсь дістати. Впрочім напишу ще рівночасно з отсим лист до Кііва.

Інощо дістав дві книжки Старицького “Думи і пісні II” і “Гамлета”. Старицький таки анектує собі “Поклик до Слав’ян”, про котрий Ви генто писали, що він Ваш. Жаль, що Ваша тодішня рукопись застряла в суді. Чи не були б ласкаві прислати ще раз відпис тої пісні, щоб вивести правду на чисту воду? Тут би її помістили. Дивна річ, що поезія Старицького видаєсь міні так якось чужою, натяганою і силуваною! Розумієся, о тім і мови нема, щоб щонебудь з неї порозуміли наші мужики так, як розуміють усі вірші Шевченка. По якого чорта Старицький таку масу нових слів творить або старих слів переіначує, немов то бесіда наша така вже бідна, що без латаня не обійдєсь? По якого б чорта н. пр. писати “ружняний” зам. “рожевий”, і с тим диким словом римувати ще дикійше, бо нікому не зрозуміле і нічого не значуче “скрижняний”? А жаль, – деякі єго вірші справді гарні і сильні, а Гамлет дуже зацікавив би наших людей, коли б можна їм його прочитати. Прощайте! Чи можу надіятися Вашої відповіді?

Ваш щирый Іван Фр[анко].

Шлю дещо пісень. Нагуєвичі, д. 23/XII/882.

24. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

27 дек. 1882

Chemin Dancet, 14

Шановний землячє, – оцє тільки що получив Ваш лист з дописями й піснями. Дуже Вам дякую за все. Про пісні тільки я б сказав, що добре було б наперед усякий варіант писати на окремім паперцю з підписом: де, коли, хто й од кого записав. Це дуже влекшує роботу впорядкуваня, бо тепер треба все мені так попереписувати. За дописі безмірно вдячний: такі вони цікаві. Я поміщу їх в 1-му №-рі за 1883 р. Тепер буду одповідати на Ваш лист.

Ви не вірно думаєте, що я з чого злого не писав Вам. Я навіть написав Вам зараз відповідь, – котру при цьому й посилаю, – та не зкінчив, бо на мене найшло лихо й клопіт. Дочка маленька в мене заслабла не опасно, але клопотно, бо разів з 3 мене будила на ночі. Так я в ночі не спав, а в день працював коло В. Сл. та коло пісень. А тут ще мусив їздити в Берн для переговорів про В. Слово, а потім в Лозанну, – то так збивсь зовсім з ладу. Потім одкладено було кінець Вашої дописи до слід. N-ра, – то одложив і відповідь. Ну, словом – безладдя вийшло. Моєї вини тут єсть, – та я іноді невмінняємий, – таки ледви голову ношу через усякі клопоти, бо я й нянька дітська, й дослідач, і публіцист, і переводчик, і корректор, і редактор, і експедитор! Ну, та вже нічого про старе. До справ!

Посилаю Вам 100 фр. – 35 Вам слідє за допись. 25–30 фр. дайте Максим'якові, коли його знаєте за роботящого чоловіка. Решту вдержте собі на рахунок будущих праць. Напишіть мені про М[аксим'я]ка. Чи не можна б його теж засадити за писання корр., або хоч збиранья пісень?

Книги цими днями пошлю. Манускрипти Ваші посилаю тепер. “Німеччина”, коли б обробити, то булоб варто напечатати, – а Ботокудів радив би кинути і уперед такого не писати. Про “Сьвіт”, що пада, тоді, коли Дѣло й Зоря ідуть в гору, писав мені й П[авли]к. Простіть мене, – я таки думаю, що Ви сами (т. є. і братія Ваша, й Ви, д. Іван Франко) тому багато винні. На що Ви зразу 20 діл почали писати і через те ніодного не могли обробити як слід (всі статті, де про Россію й Росс. Україну згадка була, повні помилок таких, ще аж червонієш з сорому) і навели скуку на публіку, котра не може ж держати в голові мозаїки з шматків. Я, напр., великий поклонник Ів. Франка, як беллетриста, кинув читати “Борислав смієся”, аж поки не побачу кінця. Далі в Вашому Сьвіті не було ніякої програми, – а поза Сьвітом Ви всі пустили багато оппортюнізму (був він і в Сьвіті, починаючи з правопісі, котру, не знаю, почому Ви не вдержали Громадського Друга). Замітьте, – я зовсім не за доктринерський фанатизм; я допускаю практичну, або ліпше педагогічну уміркованність початку, та не розумію оппортюністичної *promiscuité*. Держітьсє собі смиреннько – та чисто, – не міняйтєсь з “Дѣлами” й “Зорями” вже через те, що не знаєте, куди оці підуть завтра. Через це я з радістю читав у Вашому листі, які дурниці говорить про Вас Барв[вінськ]ий і як одурив Вас П[артицьк]ий. А Ви ж чого чекали? Щоб сорока соловієм співала?

Дуже я розумію, що Вам (і братії й Вам, І. Фр.) не легко, – та держучись чисто, своєю хаткою, за молоду, Ви хоч під старість будете *чимсь*, матимете свою публіку, а може й свої гроші, а тиняючись по Дѣлам и протистітуючи себе, – погинете даремно під тинами, бо все одно Барвинськими не будете.

Я не знаю, чи стане в Вас літературних сил на порядну газету, – думаю, що ні, бо в Сьвіті не дурно ж усе писали Ви один. Тільки ж думаю, що коли б вже видавати далі Сьвіт, то треба б поставити йому ясну програму: загально-суспільну й спеціально галицько українську (І. сьвітська наука, політ. воля; соціалізм. II. єдність укр. в Австрії й Россії; приязнь до народа польского, руминського, до робочих жидів); хоч самим літературним робом і хоч самою цензурною

манерою, а проводити ту програму, – щоб хоч виробити в Галичині расу людей з світлою головою й не оппортуністів. Инакше, – не варто й починати.

Питаєте Ви про книги об Біблії. Я маю тепер собі за джерело біблейської мудрости французський переклад *Reuss – La Bible* (шістьнадцять томів, – коштує більш 160 фр.; я її беру, коли треба, в нашій *Société de Lecture*) + *Encyclopédie des sciences religieuses* р. *Lichtenberger + Herzog, Realencyclopedie der Prot. Theologie* (єсть в мене, хоч старе видання, 24 томи, колись куплені за 70 гульд. у антиквара). У Рейса не тільки переклад найраціональніший, а й коментар і історія кожної книги. Як би його Біблію запустити між семинаристів, то була б ціла революція. Та раз дорога, а вдруге Ваші львівські нрави такі, що зараз порвуть і замотають книги, хто навмисне, а хто з безпорядчності. Ви можете судити об Рейсі по тому *N-ру Revue Politique et Litteraire*, що я послав торік для Вас Белею вкупі з книжкою *Coequerel, – Des Premiers transformations du Christianisme*. А може не дістали? Так жаль: я посилав, щоб просто перевели статейку Верна (Мориса) про Евангелія по Рейсу. Тепер пошлю ще Верна ж *Mélanges de critique religieuse*, – де єсть дещо з результатів Рейса і йому подібних і, між инчим, про склад П'ятикнижжя (по *Kuener, Noeldecke, Рейсу і др.*). Я радив би Вам звернути увагу й на *M. Dunker – Gesch. des Alterthums* перші томи, де добре, хоч і по шматкам, розказана жидівська історія. Її б навіть можна б було зрезюмувати в популярну брошюрку.

Добре б було, коли б Ви взялись за Істор. укр. літератури і для цього поїхали в Київ. Я радий допомогти Вам в цьому ділі, чим могу: уложити заг. план, по нар. слов., по віршам і драмі й т. д. Дайте мені Ваш план. З тим, щоб не ділити нас, à la Rurin, я згожуюсь. В Київ, я думаю, можете їхати безопасно, – а там, звісно, найдете матер'ял. А поки що: не могли б Ви поїхати на Угорщину?

Тепер просьба: спішіть мені всю пісню, котру Ви приводите в Індемнізації (Зозуленька), а також довідайтесь, як вона попала в руки попів 1848 р. Та що в загалі та брошюра, в котрій Ви знайшли ту пісню? Цікаво б було в загалі прослідити, – що таке внесли польські демократи 1840-х років в нашу нар. освіту й поезію.

Ваш М. Др[агоманов].

Я досі не маю звістки од Б[еле]я, чи получив він 150 фр., що я послав йому на Фауста? Звиніть, що послав не 200: мені обіцяв дати на Ф. 50 фр. В[ольський], та не дав, так що зібралось тільки 150 (50 моїх, 100 редакції В. Слова).

Чому мені Б[еле]ей не присила ніяких книг нових з Львова (вид. Просвіти й т. и.)? Я його прохав посилати *mit Nachnahme*; він зхотів ліпше, щоб я прислав книг (Нові пісні, Ш[евчен]ка і т. и.), щоб на виручені гроші посилати мені нові книжки. Я так зробив, – і получив тільки 2 брошурки – майже рік тому назад. Далі ... мовчанка! Чи не ма грошей, – так слав би *mit Nachnahme*.

Просто сором мені з галицькими книгами. Через книгарів нічого не здобудеш, – через знакомих те ж. Оце насилу добивсь Шекспира Кулішевого й перше вид. Крашанки з Відня.

25. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Ваш ласкавий лист, як також посилку 100 фр. і оба н-ри В. Сл. (51 і 52) дістав благополучно. Як утішило мене Ваше письмо, як заохотило до роботи! Простіть, ласкавий Добродію, що я хоч би на хвилину міг подумати, що Ви в чім небудь гнівні на мене і не хочете відписувати. Ваше оповідане про всі труднощі, котрі Вам приходиться там зносити на чужині, ткнуло мене до глибини серця. Що сказали б Ви на те, як би я, повернувши з України і прилагодивши матеріал до історії літератури української, приїхав десь так літом до Вас, до Женеви на пару місяців. Під Вашим оком я написав би історію ліпше, ніж тут, і скористав би сам безмірно багато в Вашім товаристві, – а й Ви мали б з мене де в чім доброго, робучого помічника, хоч би корректора, наборщика, експедітора чи що небудь. Та впрочім, о тім ще буде час побалакати пізніше.

На Вкраїну я бажав би вибратися десь с початком марта, коли буде мож. Гроші на дорогу більше менше є. С Партицьким годі міні було розв'язатися і я мусів уступити йому повість за 120 гульд: у нас в хозяйстві набралось було дещо троха довгу, родина налягала на мене, – що було діяти. Я сам глибоко чую се, що міні не слід би печатати нічого в “Зорі” – так міні здаєсь, немов сам у себе краду, а ще до того, коли зважу свинську вдачу Партицького. Але ж бо де міні подітися з моєю белетристикою. От у мене лежить ще від 1878 кільканайцять ескізів з народного життя, – оден з них без моєї відомости втикнув Б[еле]й до “Дѣла”, звісно, безплатно. Крім того ескізу печаталась в “Дѣлѣ” з моїх писань тільки одна Індемнізація – також за дармо, йшло міні о то, щоб люде прочитали, – “Дѣло” скористало, бо задля неї дістало кількох нових пренумерантів. Крім ескізів лежить у мене готових ціла книга віршів, між ними обширна поема з попівського життя “Історія лівої руки”, – та що, мабуть усе буде мусіло лежати довго, бо ніде печатати, тим більше, що дечого й зовсім не пустить наша цензура. “Сьвіту”, здаєсь, конець, 10 і 11 н-ру доси нема, і вже оце півтора місяца зі Львова ніхто нічогосінько не пише. Сего тижня в суботу їду до Львова на пару день, – між іншим маю там від одного товариша дістати автентичні дані о тім, кілько грошей пожирає що року наш Виділ Краєвий, – як дістану, то зладжу допись для В. Сл.

Що до “Сьвіта” і в загалі видаваня газет, то, звісна річ, Ваша правда: у нас нема досить сил на видаванє порядної газети, а й смілости не було виступити в “Сьвіті” ясно і рішучо. Одно лихо з другим плелось. Тільки ж і тут не все моя вина, – я ж не був редактором і відповідати можу тільки за те, що сам писав. Що помилок в моїх писаннях чимало, сему також не заперечу, – але ж міні приходилось велику часть усього писати на селі, без книжок, без матеріялів, а писати треба було, бо ніхто другий не брався за писанє.

Що до “Prasy”, то Ви все таки, думаю, перецінюєте мою вину. І там я не був редактором ані не мав ніколи рішального голосу в редакції. І моїх статей редакція кілька відкинула і відкинула іменно таку статтю, в котрій я радив писати більш по хлопськи, викинути всю заграничну термінологію тай старатися змодифікувати й саму теорію соціалізму так, щоб вона ліпше приставала до наших аграрних та дрібнодворних обставин, ніж Марксів фабричний соціалізм. Тай чи Ви думаєте, що одна П[авли]кова стаття змогла б була переробити напрям газети? Впрочім тепер, як зачуваю, Prasa переноситься до Кракова, а Данилюк у Львові мабуть хоче видавати якийсь відтінок Prasy на власну руку незалежно від попередньої редакції. Поїду й погляну, як стоїть се діло, – може можна буде що небудь зробити, – хоч і то бог знає, бо І-ий н-р за сей рік вийшов unter'm Hand.

Що до Сільської Читальні, то я буду ще говорити с П[авли]ком, с котрим чень побачусь незабаром у Львові. Я думаю би перш усього видати програмову книжочку, на взір Передного слова до Громади, а затим подавати, як що буде готове: оповідання с письма святого і статі про наші суспільні обставини. При оповіданнях з письма святого я гадав би подавати наперед важніші уступи з тексту, далі – критику, і то, як можна, досить обширно. І так н. пр. П'ятикнижжя я думав би виложити в 10 книжочках в таким порядку: 1) Що таке письмо святе (діскусію о автентичности і історії біблії), 2) О сотвореню світа, 3) перші люде, 4) перша родина і громада, 5) потопа світа, 6) змішане язиків, 7) патріархи, 8) Мойсей і вихід з Єгипту, 9) і 10) жидівський закон. Також здаєсь міні, що добре би було оповідання з письма св. печатати латинськими буквами: раз те, що дешевше, а по друге, що прочитає й міщанство, й міські робітники.

Про плян історії літератури я тепер мало що можу сказати, не маючи під рукою ніяких матеріалів. Беручи in generalibus, я думав би, що попередю подати б докладний (як на такий вузкий розмір) огляд людової творчости: пісень, казок, приповідок, загадок, а також сказати дещо про зав'язки штуки (орнамент, вишивання і пр.). Начеркнувши коротко, на підставі пісень і переказів, історію України, перейти в другій главі до огляду писаної словесности від Нестора аж до Монголів. В третій главі – огляд літератури віку козацького, а в четвертій – література наших часів від Котляревського. Звісна річ, ся четверта глава і глава (о) народній словесности мусять займати що найменше $\frac{3}{4}$ усеї праці. Чорт його знає, як се все поміститься на 10–12 аркушах печ., і як химерний Німець в тім самім томі помістить ще й історію великоруської літератури. Зважте ще, що в текст повинні бути вплетені переклади найкращих творів, або бодай характеристичні з них уступи. Ах, от що! Може б Ви знали кого такого, хто міг би написати історію великоруської літератури? Німець просив мене нараїти йому кого небудь, – нехай би написане було хоч і по великоруськи, – я би переклав на німецьке.

Що до мандрівки в Угорщину, то я ту з деякими товаришами ось що умовив: зробити на весні екскурзію через наші гори та відтак угорською країною здовж від Унгвару аж до верхів'я Тиси, а відтак через Гуцульщину назад домів. Тепер зімою їхати, думаю, не добре, – треба б мати якусь виразну ціль, а не можна

поблукати по краю сюди й туди так, як в літі. Всі ми рушили б в ту дорогу з легітимаціями, а до того ще буцім то в зоологічних та геологічних цілях. Коли б Ви при тій спосібности мали поручити міні яке діло, вказати людей або хоч би тільки вказати ціль: що мов сего та того дошукуватись, – то я з радістю зроблю все для Вас.

Пісню про Зазуленьку я перепишу Вам, а коли б можна, то і пришлю. Се не є ніяка брошурка, тільки просто легучий листок, на котрім окрім сеї ж пісні нема нічого.

В Вашій статі “Историч. Польша и Врусск. демокр”. Ви згадуєте про польську брошуру, “Aleksander Hercen i jego drukarnia w Londynie”, кажучи що не мали її під руками. Коли б Вам треба єї було, то у мене вона є, я міг би позичити Вам.

Надіюсь у Львові також вичерпати дещо цікавого з Справоздань соймових, а іменно хотів би подати докладний образ дебат над автономією громад з увагою на те, що Ви сказали в примітці до моєї послідної дописі.

Рейса постараюсь закупити для своєї бібліотеки хоч би поєдинчими томами в міру потреби. Dunker чень буде в бібліотеці універзитетській. Revue Politique, присланої враз із Transformations de Chretienisme, я не дістав і не бачив, – а шкода. Може де Б[еле]й запропастив, бо Transformations прийшли. Б[еле]й ніколи не має звичаю показувати міні що небудь з того, що прийде, і що до книжок в загалі не пришло ніколи нічого, доки або сам не возьму, або принаймі 20 раз не упімнуса, хоч книжка лежить у него під руками і самому не потрібна. Тільки ж я не знаю, – Рейс вийшов уже досить давно, чи не потрібно б його чим доповняти. Я шукав в німецькій бібліографії від 65–80 років, его Біблії не було, а були тільки де які спеціальні роботи (Книга Йова і ще дещо). Впрочім, жидівська історія, надіятись, критична, у нас буде в виданю Онкена “Allgemeine Geschichte in Einzeldarstellungen”, котру ми пренумеруємо, – правду кажучи, доси значно опізнисия.

150 фр. на Фавста Б[еле]й дістав, і я сердечно дякую Вам за тоту підмогу. Більше не треба було, – як раз Ваші гроші вистачили, щоб до решти заспокоїти друкарню. Не знаю, чи і кілька післав Вам Б[еле]й примірників Фавста. Коли б Вам треба було, то напишіть, а я пішлю.

Кулішових видань і у нас досить тяжко здобути. Не знаю, як тепер, а коли я був у Львові (в початку осені), то ще не було в книгарнях, а редакціям Куліш тож не дав. У нас є лиш Хуторна поезія та Крашанка, перше видане. Дивна річ, – Б[еле]й говорив міні, що зараз по виході післав Вам Крашанку для рецензії! Чи не післав, чи Ви не дістали?

Що до Максим’яка, то Ваш лист пришов за пізно, – його вже нема в Дрогобичи, ба, здаєсь, нема і в Галичині. Поїхав кудись. Чоловік він, по мойому, пустий і швіндлер, хоч енергічний. Я хотів було його наклонити до якої небудь праці – і талант є, – так що ж, коли годі було наклонити його, щоб хоч одну книжку як слід прочитав. Пробіжить п’яте через десяте і скаже: прочитав, – а

питає, що і о чім, – не знає. Процес він мав за те, що вдарив підчас шкільної години професора в пику. Деякі обставини процесу були цікаві, – я швидко напишу о нім і о процесах станіславівських обширнішу звістку (у мене дещо троха писаних матеріалів і оповідань), але самі люде, що дали притоку до тих процесів, – Максим'як у Дрогобичі і Мороз у Станіславові, – люде пусті. У Максим'яка батько маєтний, мужик, маючий около 60 моргів ґрунту, – я радив йому вертати до дому і робити на ґрунті, – не хотів і попхався кудись в світ за очи, – не знаю, де обертаєся.

Очевидна річ, що всі прислані Вами гроші я взяв собі на рахунок дописів. Записав пару зошитів Statistisches Jahrbuch і заперенумерував Statistische Monatschrift, – ось і увесь люкеус, якого позволив собі за ті гроші. Решту треба на довги, котрих у мене на 200 гульд. набралосся.

В. Сл. і листи шліть на туж адресу, що й доси. Я у Львові довго не буду. Книжок досі не дістав, – може застану завтра. Прощайте!

Ваш Ів. Франко.

Нагуєвичі, вівторок, 16 січня 1883.

26. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Шлю Вам отсесю допись, – не знаю, чи здасться Вам до В. Сл. Се тільки перша частка, – при спосібности зладжу більше (дві–три), коли сеся понадобится. Не знаю, чи писав Вам П[авли]к, що я їду на якийсь час до Вікна, до Федоровича на заробок, якісь там мемуари редагувати чи що.

Чень відтам зможу дещо цікавого донести до В. Сл. Пісню про зазуленьку, о котру Ви просили, я перепису і передам П[авли]кови для пересилки на Ваші руки.

Кланяюсь Вам.

Ваш Ів. Фр[анко].

27. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Нагуєвичі д. 24 цвітня 1883

Ласкавий Добродію!

Давненько вже не писав я до Вас нічого за всілякими заняттями та гризотами. Мабуть два чи три місяці минули від мого послідного до Вас листу, – чоловік в тім часі став старший і богатший о кілька нових дурниць, о котрих і Ви знаєте і котрі Ви, спасибі Вам, прощаєте, – тож і я уважаю себе в праві не говорити о тім більше.

Поперед всего годилось би розказати Вам про мої сегочасні “похожденія”, а іменно про ціломісячну гостину у Федоровича. Прислав Фед[орович] гроші, – приїзди до Вікна! Приїхав я. Дає міні ось яку роботу: По его батькови Івані осталося богацько письм – фільзофія, а властиво соціольогія, хоч і не докінчена, а крім того, велика кореспонденція від р. 1835 до 1870, всего 8–10 тисяч листів. Отжеж, каже він міні з тих листів, а також з споминок его матери зладити біографію старого. Я принявся, особливо, коли розглядив, що листи кидають доволі світла на досить темні часи від 1835 до 1846, на заходи польских демократів в 40-вих роках, а особливо на події 1848 року, коли Ів[ан] Фед[орович] був послом з Тернополя до сойму віденського. От я й рішився, на підставі тих листів, оповідань, а також друкованих жерел зладити жите Ів[ана] Фед[оровича] на тлі его часу. Приїдесь розказати про р. 1831, 1846, 1848, 1859–1864, коли Ів[ан] більше або меньше брав участь в житю публичнім. Чи удасться міні та робота, – господь знає, – хотів бим принаймі матеріялу подати доста. Праця над Федор[овичем] займе міні час до пізної осени.

До праці про економічний і громадський розвій укр. мужицтва в Галичині під Австрією я від двох літ уже збираю матеріяли, хоч, правду кажучи, небогато їх дасться зібрати. У мене є спис майже всего, що доси видано по статистиці Галичини на польській і німецькій мові, – жаль тільки, що не все можна буде тут у Львові роздобути. Крім того, між рукописами бібл. Оссолінських є досить багато матеріялу, особливо много панщизняних інвентарів з XVIII і XIX в., також деякі урядові меморіяли (недруковані) і таке інше. Звісна річ, що така праця мусіла б заняти кілька літ часу, тай то треба до неї кількох людей, особливо для зведеня і провірки жерел.

Я міркував втягнути до такої спілки Коса (того, що писав в Гром., Дзвоні й Молоті під літ. Н. С.) і ще декого, так щож, здаєсь, годі буде. Відень попсував нам Коса, – не plus dicam!

У нас на селі біда і нужда крайна. Зима держить оце вже 7-ий місяць, паші не стало, худоба з голоду гине, передновок і у найзаможнійших в вікна заглядає. Погано жити на нашім краснім Підгір'ю! А ту слота-негода. Торік дірекция лісів і домен дозволила була у нас двом чи трем громадам, за моїми прозьбами, пасти в лісі худобу, так щож, удрала таку ціну, як за рідного батька. Сего року знов поробили ми прозьби, і то не лиш о позволене, а й о низшу ціну. Позволяючи торік, дірекция виразно сказала, що позволяє для того тільки, що наші мужики возять камеральні дрова з лісів до соловарні в Дрогобичи. Мій вітчим обібрався за підрядчика, та так щасливо, що сеї поганої зими, щоб додержати контракту і не стратити кавції, бухнув звиш 150 ринських з кішені. Коли не в терне, то хоч в кропиву! Таке наше всюди. Наші пани не перестають опікуватись нами, тай то так, що ласка кости ломить. От і тепер приїдесь нам приняти нову ласку. У нас, як знаєте, сіль цісарська, – жаль тільки, що наша підгірська земля не знає нічого про монополії і проявляє соляні жерела там, де їй подобаєся, а частенько й зовсім не там, де би се мило було цісарським фінанцвахам. Народ, розумієся, користає з

божого дару, а фінанцвахам се заквивдно; віддавна вони мали багато клопоту с тими соляними жерелами, з котрих брати ропу уважаєся контрабандою. Давнійше вони дуже часто бігали по селах, робили формальні лови на дівчат та хлопців, носячих “соровицю”, робили по хатах за нею ревізії, били зловлених і драли з них великі “штрафи”. Рівночасно, вони забивали і засипували ті жерела, і сипали на їх місці високі могили. У нас н. пр. цілу одну сіножать зопсували таким способом, висипавши на ній п’ять чи шість таких могилок, кожда що найменше на сяжень висока, а 5–6 сяжнів обширна. Тільки ж не всигли “ревізори” одну могилку висипати, коли соровиця прорізувалася на другім місці. Послідними роками перестали вже так дуже пильнувати тих соляних жерел, переконавшися, що пильноване нічого не помагає, хоч і тепер скоро б кого зловили с соровицею, то кара не мине, тай то так: коли н. пр. зловлять кого з двома коновками, а тільки в одній коновці є соровиці кварта, то ведуть його до уряду громадського, там змірять, кілько в обох коновках по сам верх зміститься води, і зловлений за тільки соровиці мусить заплатити кару. Аж ось два роки тому, коли в раді державній чим раз частійші сталися допимнення послів о свобідну сіль і ропу для худоби, без чого й належита годівля не можлива, наш уряд зробив нам благодіяніє і – дозволив соляну ропу! Тільки-ж як дозволив? А ось послушайте як. Приходить запитанє до уряду громадського, чи хоче громада користати з находячихся на єї реїоні соляних жерел? Коли уряд відповість, що хоче, тоді власть зсилає свого комісаря, щоб оглянув жерела і запорядив порядне виконанє і обцімрованє соляних криниць, – правда, що за дбала власть? Тільки ж се ще не конєць. Поверх цімрини приходить віко, а в віку замок,– кирницю замикають, віт бере ключ до себе і два рази на тиждень має обов’язок видавати кождому господарови певне число літрів соровиці, пропорціонально до того, кілько штук худоби начислила у него конскрипція. А рівночасно с тим великим добродійством, котре одним мигом мусить з нині на завтра піднести добробит народа, власть предержаша, боячись, щоб мужик надто не розжирів, накладає за тоту “свобідну” сіль і – відповідну оплату від штуки консумуючої худоби.

Коли до нашої громади перед двома роками прийшло запитанє, чи не хочемо й ми такої “свобідної ропи”, ми в простоті духа відказали, що не хочемо. Ми так таки по просту сказали властям: “ваша свобода буде під замком, а тепер ми маємо її зовсім без замків. Нехай й так, що тепер уживанє соровиці нам заборонене, але ж ви допильнувати єє не годни, а коли нас кого зловите, то щож, – заплатимо кару, і все таки се меньше нас коштуватиме, як ваша свобода”. Але знать, панам квапно дієся с тим, щоб нам накинути таки свою свободу, бо сего року, при іншим уже уряді громадським, знов прийшло те саме запитанє, і теперішній уряд приняв казенну свободу. Можете собі подумати, яким оком глядить громада на свою старшину і як буде глядіти на ню тоді, коли від віків отворені для всіх соляні жерела раптом покажуться позамиканими!

Ви, певно, читали вже в газетах про аграрний бунт в Ярославі, місточку с переважно українським населенєм. Отже ж бачите, що й там довело народ до

бунту не що, як ласка уряду та его охота благодітьствувати. Чи не доведе до подібних сцен і нове благодітьство с свобідною ропою, сего не знати, хоч і дуже мож надіятися.

Може б зачеркнений уступ придався для В. Сл.? Коли так, то й напечатайте, як би можна, то по українськи.

Я не знаю, придадуться Вам на що мої дві роботи, котрі я післав Вам ще в лютім? Коли б не були здалі до нічого, то може б Ви могли при случайности прислати міні назад, особливо статю про дотацію попівства, – цифровий матеріял з неї придався б міні колись, а другий раз витягати – велика праця. Так само, може б ласка Ваша, прислати П[авли]кову статю про читальні, котра пригодилаь би тутка, от хоч би “Ділі”.

Вашу посилку книжок, вислану до Дрогобича під адр. Szczep[аńskiego], я дістав і спасибі Вам за них. Зараз завтра пускаю велику часть в курс, особливо Марія придасться в Дрогобичи, де її радо читають і Поляки й жици.

Так само велике спасибі Вам за французькі речі, тикаючі критики письма святого. Я хочу підбити Федор[овича], щоб він для своєї бібліотеки закупив Рейса, і надіюсь, що він се зробить, а тоді буду міг користати з него, як з свого. Сидячи в Вікні, я зачав пробувати своїх сил в писаню популярних річей і зладив (не цілу ще) штучку з економії суспільної: теорію грошей. Коли б міні тепер на святах удалось її докінчити, то можна б і напечатати с часом в “Сільській читальни”. П[авли]к чень писав Вам о тім, які у нас замисли о тім ділі, – жаль тільки, що не швидко буде можна його зачати, іменно, поки у мене не буде троха грошей ві(д) Федор[овича], т. є. коло початку липня. П[авли]к тимчасом ладить програм, боюсь, щоб не вийшов confiszierlich, а тоді шкода грошей, так, як шкода їх було на відозву, котру сконфіскували прямо ні за цапову душу і котру П[авли]к дуже легко міг оборонити при об’єктивній розправі. А сконфіскована річ, хоч би й удалось скрити її перед кіхтями поліції, все таки не найде широкого ходу між народ, так, як не можна її отверто розсилати. Впрочім, діло ту тільки в формі, бо я чим раз, більше переконуюсь, що у нас можна писати і друкувати багато, щоб тільки в належитій формі. Все залежать від сосу.

Надіюсь, що в тім згляді ми с П[авли]ком згодимось. Жаль тільки, що він раз в раз слабує, а в слабости стаєсь дуже дразливий. Я просив його, щоб їхав троха до нас до Нагуєвич, тут би нам можна й робити в купі, і жити б міг він хоч бідненько, по хлопски, та все ж таки безжурно. Але не хоче, – у него свої пересуди, котрі не дають йому прямо зійтись с чоловіком, – але вже коли якийсь чоловік “вітчим” або “мачоха”, то вже у него само собою розумієся, що жити з ними не можна. А хоче він їхати до Коломиї, так щож, там йому буде то само, що в Львові, – грошей своїх нема, о хліб щоденний журитися, о хату журитися і т. д. Ну, щож, коли з ним непорадна година!

Отсе я розписавсь та розмазавсь, – пора кінчити. Ага, ще одно! Будьте і ласка, не висилайте В. Сл. до Львова нікому, бо ніхто его не дістає. Всі н-ри прямо несуть на комору, там розпечатують і дають на поліцію, а на поліції пиши

пропало. Двох послідних н-рів окрім мене в Наг[уєвичах] і, може, ще декого на провінції ніхто ві Львові не дістав. Так що я думаю, – шкода грошей на посилку, а радше присилайте по два або три примірники на мої руки, а я відти достача-тиму, кому скажете, так, як до мене до Дрог[обича] приходять безпрепятственно і правильно.

Максим'як, котрого судьбою Ви інтересувались, находиться в Россії, – не знаю докладно, де. Зараз по переході через границу його арештували і посадили в острог, – відтам писав, ще й путаниць усяких наробив. Опісля десь кудись подівся, бо на листи не було відповіді.

Дістав тими часами богацько пісень: цілу пачку з Лемківщини і з ріжних сторін Галичини. Скоро буде час розглянутись в тім матеріялі, то пови[пи]сую і зашлю Вам, що буде для Вас здале.

Прощайте! Кланяюсь Вам.

Ваш щирый Иван.

28. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львів 27/X 1883

Ласкавий Добродію!

Злучайно бувши у Павлика в ту пору, коли до него прийшов Ваш лист, я дізнався дещо про Ваше жите та Ваші роботи. Павлик троха був роздрознений, і здаєсь, що в тім таки настрою й відписав Вам. Воно в єго незавиднім положеню й зовсім понятно. Дуже жаль, що поки що я не богато чим можу єму помогти, але надіюсь, що с часом обставини зміняться. Коб тільки він хотів перенестися до Нагуєвич, де у мене є грунт, хоч і дуже невеличкий, і хата, хоч і мужицька, – та все таки, працюючи в полі і в літературі, можна б жити вигідно, не потребуючи журитись, що завтра їстимем. Моя родина тисне мене, щоб я женився конче, та що ж, се діло таке, на котре чоловік не швидко зважиться. Поки що, я сиджу у Львові і збираю матеріяли до всяких писань. Для хліба пишу в Ділі – отсе про бюджет краєвий, так, як і попередю про внески польські (Зибликевича, Вротнов-ського і др.). В вільних хвилях виписую в бібліотеці Оссол. матеріяли для історії громадських шпіхлірів в Галичині, – діло доси не тикане, а цікаве! Та тільки роботи богато, і коли буде готова, не знаю. При тім же вона вийде ширша, ніж з разу думалось, так що “Діло” ледви чи помістить окрім короткого витягу. Треба буде удались денебудь за границу, тим більше, що тоді можна буде свобіднійше розкрити циганство австр. ряду.

Я писав Вам ще на весні, що хотів би поїхати на Вкрайну, зібрати матеріял до історії літератури. Отжеж, плян той відкладав я тай відкладав аж до тепер. Але тепер уже їду на певно, таки незабаром, – паспорт готовий, гроші також, хоч і не богато (50 зр.), та чень вистарчить. Коли б Ваша воля була переказати туди що небудь або справити мене до яких людей, котрі помогли б міні не тільки зібрати

матеріал, але і пізнати відносини та зав'язати які небудь тривкі зв'язки, то я би був дуже вдячний. Я думаю заїхати прямо до Антонов[ича], – він же й просив мене, будвши тутечки.

В літі був ту Житецкий, а тепер переїздив недужий Винниченко, та ні з одним, ні з другим я не бачився.

У нас молодіж рушаєсь троха. За почином моім і Нагірного зав'язався комітет для видання всіх письм Навроцького, і ось ми просимо Вас, коли б у Вас були листи Навр[оцького], а в тих листах було дещо такого, що стоїло б випечатати (чи то яко матеріал для его біографії, чи яко характеристика его думок і поглядів), щоб Ви були ласка уділити нам як небудь. Діло не квапне, – можна й за 2–3 місяці, – на тепер ми раді б мати тільки Ваше приречене. Остапа [Терлецького] запрошуємо до написаня біографії Навр[оцького], надіємось, що не відмовить.

І ще одно. При Академічним Братстві зібралась громадка охочих, людей 10–15, і зав'язують Кружок етнографічно-статистичний для студіюваня житя і світогляду народа. Чи буде з тої муки хліб, – не знати, але на всякий спосіб я докладаю і докладатиму роботи, щоб хоч що небудь вийшло. Отсе вчора зладив програму, котру нині візьмем під дискусію. Завтра будуть загальні збори Ак. Бр., – то й Кружок при тій спосібности зав'яжеся. А слідуячого тижня я хочу дати відчит о методі і цілях статистики. То само треба буде зробити і для етнографії. Нехай люде хоч пізнають, як виглядає предмет, – все таки не на одно їм отворяться очи, на що доси дивилися, а не бачили. Одним з перших задань Кружка буде зладжене і видане по можности повної бібліографії (с критичними примітками) всіх книжок, статей і заміток, відносячихся до нашої етнографії і до статистики українського краю і народа. Таку роботу можуть зробити й люде, що знакомі с самими тими науками, а користь буде і для ніх, бо пізнають де і який матер'ял можна напіткати – і для всіх будуших робітників на тім полі. Конечно, я думаю втягнути в ту бібліографію і рукописі публичних бібліотек. До тої роботи ми хочемо запросити й віденьців, бо особливо статистичних жерел найбільша часть у Відні, а ту, хоч забийся, не добудеш нераз найелементарнійших видань.

Друге діло, на котре ми в Кружку хочемо покласти вагу, се “збиране матеріялу з народа”, т. є. періодичні екскурзії в ріжні сторони краю. Конечно, що в програм таких екскурзій можна втягнути все, що кому забажаєся, тим більше, що ніякий регулямін в'язати нас не буде.

Ми дуже були б раді, коли б могли дістати від Вас сказівки, як робити і що, які книги студіювати – особливо по етнографії, до чого у нас крім сирих матеріялів тай то дуже некомплетних дуже мало книжок находитьсся. Я спроваджую тепер дещо, а дещо надіюсь роздобути на Україні. Особливо потрібні нам збірники великоруської людової літератури, тай деякі їх опрацьованя, хоч би на разі лиш Пипіна, Стасова, Єфименка і др.

У Вас є наші Statystyczne wiadomości, перші річники, і реперторіюм місцевостей в Галичині. Коли б Вам тих видань не потрібно було, особливо сего послідного, котрого ту годі дістати, то будьте ласкаві вислати нам!

Шлю Вам пару пісень, – не прогнівайтеся, що знов при купі, а також печатану 1848 р. пісню про зазуленьку, о котру Ви генто просили.

Жду Вашого листу і шлю Вам щире поздоровлене.

Ваш Іван Франко.

Адрес до мене: J. Fr.

Lwów, Ulica Lindego w mieszkaniu p. Nahornego.

29. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Хоч і не получив я від Вас ніякої відповіді на свій попередній лист, то знаю, що Вам ніколи відписувати, і шлю Вам отсе друге писане.

Дуже б рад я чути, що Ви скажете на наш “Етнографічно статистичний Кружок” і его замисли та роботи. Ви певно читали в “Ділі” про него, тож не буду потребував входити в дрібниці. Скажу тільки, що “Кружок” серед тутешної молодіжи зробив досить живий рух і навіть завзяті скептики, такі, що до недавня ще говорили: пощо ви й зачинаєте, коли сяк чи так нічого не зробіте! – і ті починають наvertатися. Правда, людей працюючих покищо мажемо мало – 10–12, – та я надіюсь, що с часом буде більше. На відчити сходиться по 30–40. Діскусії покищо не досить оживлені, – причиною новість предмету. Справа видання творів Навроцького іде тупо, але всеж таки хоч по троха, а йде. Я вже писав Вам про Вашу кореспонденцію з Нав[роцьким], т. є. про его листи, які є у Вас, і надіюсь, що Ви не забули і не відмовили моєї просьби. Друге діло: в “Кіевскомъ Телеграфѣ” були печатані статі Навр[оцького], між іншими пригадую собі про “Порцію”. Коли у Вас є “К. Т.”, – тут его ніде нема цілого, – то може б Ви як небудь уділили нам ті статі, що с під пера Навр[оцького]. Може б таки там веліли перекласти кому небудь на нашу мову?

При попереднім листі я забув Вас просити о книжки, а іменно: о комплет “Вольного Слова”, коли це Вам можливо, о комплети зо два “Громади”, дещо троха брошур (крім Марії, котрої ще прим. з 10 є, примірників “Пісень I і II” с по 5, ну, і що там ще у Вас є нового (програми, передруки з В. Сл. с по два). Особливо прошу Вас ще раз о італіяньску статью з “Rivista minima”, – я її перекладу по нашому і напечатаємо. Чи не можна б дістати хоч в відписах статей французьких і англійських о нашій мові і етнографії, що були печатані давнійше, особливо рецензій на “Истор. пѣсни малор. нар.”? Все те у нас зовсім незнане нікому.

Будьте ласкаві, напишіть також, кілька коштують і де би можна дістати важніші збірники етнографічні італіяньські і французькі, котрі би нам для “Кружка” треба було закупити?

На пересилку книжок я вишлю сими днями дещо грошей.

Кланяюсь Вам.

Ваш Ів[ан Франко].

Львів, ул. Lindego N. 3.

30. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

23 Новембра 1883. Chemin Dancet, 14

Шановний земляче.

Хотів було я Вам одписати і одіслати вкупі листи Навроцького й мій спомин про його, – так мені ніколи стало, а тут ще жінка заслабла, – що нема мені мочи розкладати з столів по долу старі папери і я мушу всю Навроччину одкласти на другий час, а тепер тільки напишу Вам. П[авли]к мені вже писав, що він мій лист прочитав Вам. По всьому тому листу П[авли]ка, – листу не тільки роздраженого, а грубого і таки глупого (сердитись можна, а грубости й глупости не то що не слід, – а жалко, коли чоловік говорить, бо глупість – хвороба прогрессівна й незлічима) виходить, мов би то він мене хотів покарати тим, що прочитав мій лист Вам. А я, по совісти, не знаю, у чого мені соромитись за той лист: я написав те, що *мусив* написати. Звісно, що як би я знав, що П[авли]к на стільки безнадійний зрозуміти правду против мілкої амбіції, то ліпше б було не писати, – так П[авлик] сам підвів мене під помилку, написавши мені, що він зрозумів і цинить тепер одну нашу розмову ще в Женеві про подібні ж речі. Я далекий од того, щоб сердитись на П[авли]ка за його лист, – а тільки мені жалко Його самого, що він дійшов до краю самоосліпління. Жалко й за його теперішній стан матеріяльний – та жалче всього, що він сам його зробив собі і упорно не хотів зарані й слухати ради, по котрій він ще міг себе вберегти од того, щоб дійти до теперішнього стану. Я йому казав, що в Галичині він дійде до крайньої нужди, коли зарані, сидючи в Женеві, він не привчиться писати по російському (про Галичину і Австрію) й по німецькому (про Росію), – брався я помогти йому в одному й другому, пришукати редакції і т. д. На все це відповідав мені П[авли]к різними резонами, котрі зводились на – *ні, ні, ні*. В остатній раз, коли я радив йому зостатись ще на рік в Ж[еневі], аби за цей рік привчитись до того, що я казав вище (а тоді був ще “Порядок” і П[авли]к міг заробляти корректою В. Сл., окрім того, що й я не одрікався йому помогати), – все міні П[авли]к одповів, що він такі речі може робити тільки в Галичині. “Побачите, казав, як робитиму!” – “Побачите, як не робитимете”, – одповідав я. – “Та таки й не можна в Галичині того робити, до чого там не ма й способів, починаючи з книжок”. П[авли]к стояв на своїому, – а тепер мені пише те ж саме, що я йому казав. Між инчим, П[авли]к збиравсь тут писати брошуру про штунду. Поїхав у Монтпельє, де не написав нічого. Тут якось зайшла про це розмова. “Я можу написати цю брошуру, – каже П[авлик], – тільки тоді, коли буду коло свого народу”. “Для таких брошур, кажу я, ліпше бути коло оцієї моєї шахви, де лежить Вауг – Gesch. d. Chr. Kirche, Herzog – R. Encycl. d. Protest. Theologie etc., ніж коло того народу, де не ма і штунди.” Тепер П[авлик] сам мені пише, що не може нічого зробити з штундою, бо не має історії протестанства, історії нашої церкви і т. д. Що будете робити з таким чоловіком? По правді кажучи, я такої божевільно-упорної суб’єктивности в людині безспорно розумній і добрій не бачив ніколи, рівно як і такого лінивства в індиві-

думі завше занятому ділом: усяка сістематична праця йому смердить, – а найбільше праця для заробку. В останньому не тільки П[авлик] ініціативи на себе не возьме, але коли знайдеш йому таку працю, то він її робить, мов каторжну роботу. Так було з корректою В. Сл., котру він кинув при першому случаю, не сказавши навіть наперед редактору. А жити треба, – ну, і виходять безтактности, а то й скандали, як напр. з Подолінським, з Мальчинським, – виходить таке, що як собі не повертай діло, а П[авлик] напр. потратив на своїх родичів та на себе 1000 фр., котрі М[альчинський] дав на галицькі справи. Тепер П[авлик] пише (*ні з того ні з сього*) мені: я Вам верну усе, що взяв у Вас, або *через* Вас! Але це просто глупа грубость, – після котрої він же мусив у мене ж вп'ять грошей просити (послані), – та найгірше в тому, що я не можу більше ні в кого прохати грошей на галицькі справи, в котрих бере участь П[авлик], – бо мені вкажуть на попередне й питають про результати попереднього! Особисто я певний, що П[авлик]ова праця й навіть розмови його користні для діла, – особисто як би я міг, я б П[авлику] давав довічну пенсію, – але я не можу перекласти мою думку в голови другим і не можу об'єктивно боронити П[авлика], і не можу помогати йому инакше, як особисто від себе. Я це завше робив, – ділючись з ним останнім, отдаючи йому навіть ті гроші, котрі одкладені були на науку моєї дочки, або на котрі я мусив їхати на конгрес географ. в Італію, або на котрі я хотів печатати свою працю *Die vergleich. Stud. üb. die Volksdichtung in d. Ukraine* (котра так і лежить доси). Та я казав П[авликові]: – “що ж буде, коли в мене нічого не буде (в мене тепер тільки довги), або як і мене на світі не буде? Поки час, – встроййте себе, а я Вам поможу до цього!” – Все даремно! Всякі резони розбивались об суб'єктивну упертость П[авлика]. Тепер дійшло до краю. Може він в розум увійде сам. А не увійде, – то хай буде хоч пересторогою другим. Як не гірко мені таке говорити, але, по совісти, нічого другого не можу сказати після 6 років усякої возні з П[авлик]ом, котрого я любив й на котрого покладав колись великі надії.

Про Ваш етногр. кружок вже читав у газетах, та поки бачу тільки, що Ви самі той кружок складаєте, так що й Ваша Індія пішла в праці того кружка. Я, правду кажучи, боюсь і за Вас, чи не роскидастесь Ви в своїх працях (простіть, – кожна праця Ваша про ті речі, котрі мені трохи відомі, – має фактичні помилки), а за кружок зовсім вже боюсь, коли він себе в сістему не візьме. Моя рада була б, – на перший раз зконцентруватись на досліді земельної власности в Галичині і форм кооперації, котрі виходять з неї в пастьбі, сироварству, хліборобству й т. и., а також всяких форм асоціації до громадського впорядкованья. Сюди б увійшли б і Ваші досліди про гр. шпіхліри й про еманціпації крестян і т. д. Звісно, поряд з збором матер'ялу красивого треба б збирати бібліотеку для матер. порівняного. Де-що про Росію я Вам посилаю, хоч не повне. Раджу написати ціркуляр про цілі кружка і розіслати його в деякі земско-статистичні уряди й товариства, й редакції Росії, просячи о присилці видань, за котрі Ви приобіцяйте присилати свої. Таку просьбу пошліть: в *ред.* Юрид. Вѣстн. в Москві, Земск. Обзора в Полтаві, Стат. Листка проф. Сокальського в Харкові, Горнозаводского

Листка в Харькові, – в статистич. комітети при Земской управѣ: в Москві, Твері, Рязані, Херсонѣ, Харьковѣ, въ стат. комітети в Києвѣ, Житомирѣ, Кам. Подольскѣ, Кишиневѣ, Черниговѣ, Нижнемъ Новгородѣ, въ Имп. Вольное Экономическое Общество в Петерб. и въ Имп. Русск. Географ. Общ. въ Петерб., в Технич. Общ. в Києвѣ. Напишіть окремі листи з просьбами о раді і помочі – в Петербург – П. А. Соколовському (въ Импер. Публичной Библиотекѣ), П. Ефименку (въ Харьковѣ, въ стат. ком. при земской Управѣ), А. О. Кистяковському (пр. унив. в Києвѣ и предсѣдат. Юридич. Общ.) – я думаю, що кружок займеться і “общимъ правом”, А. Я. Антоновичу (проф. в Києвѣ, – не той Антонович), Фед. Леонтовичу (проф. в Одессѣ), Конст. Дмитр. Кавелину (в Петербургѣ), Максиму Ковалевському, проф. университета. в Москвѣ, Ивану Лучицкому, проф. університ. в Києвѣ, Зайкевичу, – проф. ун. в Харьковѣ. Дуже б я радив Вам поки що купити собі *Maurer* – *Einleitung zur Gesch. der Mark–Hof–Dort und Stadt–Verfassung und öffentlichen Gewalt*. München, 1854, а также *Maine* (по росс. *Мэнь*) – Деревенскія общины на востокѣ и Западѣ; id., Древнее прав; id. Древнѣйшая исторія учреждений. Цитую Мена по росс., бо по англ. у Вас рідко хто знає, а по нім., здається, не все й єсть переведене. Увесь Мен по росс. коштує 6 рублів; можете виписати од книжн. склада Стасюлевича (в Петерб., на Васильевск. Островѣ, 2 лінія, № 7). Впрочім, я колись подарував всього Мена черновецькому “Союзу”. Може звідти Вам дадуть на час. А я б радив взяти Маурера й Мена та поділити між товарищами, щоб реферати поробили по черзі, – то це б була класична основа для студій про громади, після котрої счезло б фельетонне танцювання по справі, до котрого, треба сказати, Ваші літературні люде мають дуже велику звичку.

На перший раз буде з Вас рад моїх що до кружка. “Стат. Вѣдомосці” я попередив П[авли]ку, в міру як знаходив (він позоставляв свої папери й книги в мене й в тіпографії в різних пакунках і кутках). Посилаю остатне, що знайшов в себе. Прикладаю також по кілька екземплярів “Писемъ Шевченка къ Бр. Залескому” і 2 екз. “Задунайської Сѣчи”. Коли хочете, продайте, – а гроші поверніть на бібліотеку “Кружка”. (Всі книги, що посилаю, – до тієї бібліотеки). Перше діло – впорядкувати ту бібліотеку, – й я певний, що коли Ви понапишете листи до всіх, що я радив, то у Вас прибавиться книг. Я з свого боку напишу, кому могу. А коли б Ви, покористувавшись вакаціями на Різдво, зібрали матеріял про товариське й громадське господарство, порядки й думки про це народу, – то заклавсь би томичок такого цінного матер’ялу, котрий би зразу звернув би на Ваш кружок увагу не тільки в Росії, а й всього вченого світу, – і Ваш кружок став би міцно на ноги.

Про курс історії Укр. літератури, котрий Ви збираєтесь писати для німців, моя думка така, щоб, не гнавшись за бібліограф. повнотою, налягти в ньому на те, що єсть найхарактернішого в нашій літературі, найбільш в тій, котра писана на дійсно народній мові. Для того я б радив поділити працю на дві нерівні часті. В першій я б дав огляд письменства на нашій землі в зв’язку з історією політичною й культурною в періодах: а) Удільному (Київ, Володимир, Галич, Сіверщи-

на) під впливом Візантії й під покровом церковної мови, б) Литовському (зв'язок з Вільною) при початку вплива латинського і еманціпації од церковщини, але з українсько-білоруським макаронізмом, с) Польсько-козацькому (з 1568 до 1709–1716 – кінець Мазепи, перша руїна Січі, кінець козацтва на Пр. березі, унія в Львові, – розрив Лівобер. Гетьманщини з Правобер. і Галич.), д) Возрожденіє в Росії на основі козацьких споминів, в Австрії – переховування в церкві, – укр. вплив, панславизм і конституціоналізм. В усіх періодах я б налягав на те, як пробиравсь народній реалізм крізь(ь) усяку схоластику: (Слово о П[олку] И[горевім], Ип. Літоп., переклади Св. Письма в XVI ст., протест. елемент в братствах, Апокрізіс, Коз. Літописі), а також на зв'язок цього реалізму і нового укр. руху з ліберально культурними рухами в Європі. В другій, більшій частині, я б дав огляд *содержання* літератури на нашій народній мові: I. Устня словесність (по програмі, яку я виложив в передньому слові до Малор. Нар. Преданій и Расказ.). II. Школьні вірші і драма з XVI ст. до Сквороди включно. III. Беллетристика й поезія од Котляревського. В першій поділі треба розглянути особно: а) матер'ял власно національний, краєвий, – в котрому народ намалював своє життя й думки, б) матер'ял чужий, котрий народ переробив по своєму (пісні церковні візантійські й латинські, – повістки, новели, легенди візантійські й латинські), – при чому показати, як перероблював наш народ оце все, яку ціху накладав – демократичну. Майже теж саме прийдеться сказати й про 2-ий поділ, в котрому можна показати, як демократизувалась школьна вірша й такий же театр у нас. В 3-му поділі треба показати, як намалювалось життя плебса укр. в новій, свідомій беллетристичній поезії. Таким робом, думаю, буде показана власна оригінальність нашої літератури – *litteratura di una nazione plebea* (Ви не вірно передали заголовок моєї праці в Rivista Minima): в I частині показана б була боротьба національно-плебейського елемента з чужими, церковними, панськими й державними, – в II – саме життя нашого плебса по документам на його мові.

Не знаю, чи добре я виложив свій сістем. Не ма часу пояснити його й розвинути. Я готовий би був це зробити з часом довше, навіть і для печатки, – як би було куди напечатати це все.

Тепер до мілочей. Чи не могли б Ви мені зробити вслугу – добути мені новіці видання Просвіти (Каліндарь, про гроші, Істор. Русі і т. и.) і в загалі впорядкувати так, щоб я получав регулярно видання її. Аже я всі свої висилаю, – та і Пр. раз торік прислала книжечку з надписом: *На обмін*, та тільки потім нічого не висилала. Ще в Вас торік і рік вийшли при Программу Гімназії цікаві речі: 1) Про козаків і Рудольфа II, 2) про щось подібне. Я того нічого не бачив, як і “Зорі” з Вашої повістею. (“Зорі” я ніколи не бачу; – прислав було Закл[инський] кілька №№ з його статтею про літописі, – неповною, – в обмін на книги, котрі я йому послав, акти). Звісно, – за Программу і Зорю треба заплатити, – так ось моя просьба Вам: 1) я колись послав 10 рублів в *Ksieg. Polska*, котра мені послала непотрібну міні іст. театру *Estreicher'a*. Я її вернув, – але Кс. не зхотіла вертати грошей, а взялась продати *Estreicher'a*. Певно, вона собі забрала й *Estreicher'a* і мої

гроші. Я думаю, що це не резон вже потому, що *Estr.* не варт же 10 рублів. Мусить що небудь од них зостатись, – так чи не можна хоч *Program* взяти та *Kubala* – *Skice historyczne* т. II. Цю справу з Кс. Р. зна Белей. Далі прохав я колись Белей вислати мені *mit Nachnahme* Петрушевича – Церков Пантелеймона і Огоновського Хрестоматію, – так він мені написав, що то багато коштуватиме, – а щоб я прислав по 10 екз. Пісень, то за виручені гроші можно буде купити ті книги. Я послав 25 (Нові Укр. II.), а потім П[авли]ку стільки ж Пол. Пісень. Получив я Огоновського (не пам'ятаю, од кого), а Петрушевича – ні. Спитайте Б[еле]я, як стоїть справа з Нов. Укр. II. й Політ. Піснями, – й коли єсть яка виручка, то купіть мені Зорю за 3 роки й пренумеруйтесь на 1884 р. Та пришліть мені один повний примірник *Світа*.

Оце буде вже. Простіть, що довго не писав зовсім, а тепер довго писав лист (Зараз получив лист Ваш од П[авли]ка). Жінка заслабла, лежить вже 12 день, – а тут служниця перемінилась, – нова нічого не зна, – так я цілий день бігаю по хатах; не засядеш і на 10 мин., щоб не одірвали. Ви мені не платіть тим же, а пишіть скоро. П[авли]к пише, що навряд Тов. Ш. збереся всю Георг. Е. Росії напечатати. Дурне буде! Раз, що в компактному виданню не буде більш 20 листів, а то й менш, а в друге, пора б зрозуміти, що в Галичині москвофільство не можно побідити ні австро-рутенством, ні навіть узьким українофільством, – а тільки показом, що справди таке уся Росія, та ліберальним поглядом на російські справи. А *propos!* дуже жалко, що Акад. Бр., Січ і т. п. дали перед “Проломцям” в демонстраціях з powodu Тургенева. Я б радий написати хоч до “Діла” про свої стосунки до Т[ургене]ва, (в котрих було б і про мою переписку з ним про Федьковича, про його роль на Пар. конгресі 1878 р. з моєю *Littèr Oukr.*, остатні розмови з ним про драм. оперу Маруся Богуславка, котру збирається писати по моему плану *Duvernoy*, зять *Mme Viardot* і т. и.), – та тільки я не можу дати своєї статті ні без підпису, ні на цензуру львівських українофілів (проти австр. уряду моя стаття нічого не матиме).

Ще раз буде!

Ваш М. Др[агоманов].

Кланяюсь Нагірному. Коли будете справди їхати в Росію, напишіть. Я де що перекажу.

Початок мого листу порвіть непременно. Я пишу це для Вас, – але не для поліції, котра може коли небудь захопити його в Вас.

31. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

2 Дек. 1883

Шановний земляче!

Вчора одіслав я Вам лист і три пакети книг і зараз потім получив Ваш новий лист, а також N 129 “Дѣла”, в котрому описаний скандал, що наробили на вечері в г. Миклосича “Буковинці” і напечатаний протест *Січі*. Я дам Вам докладну відповідь на Ваш лист через кілька днів, пришлю й книги, ті, що просите, і ще деякі, статистичні й др. А поки що я написав Замітку, котру тут посилаю. Отдайте її до “Дѣла” і просіть напечатати без усяких перемін і з моім підписом. Мимо всяких других резонів, анонім тут не можливий, бо Тургенев не писав же до аноніма; не напечатати ж такого листу Т[ургене]ва, як мій, – було б дурницею. Окладати діло – те ж.

Ваш М. Драг[омано]в.

Переглянувши своє “Переднє Слово”, я думаю, що було б до часу зробити з нього деякі витяги в “Дѣлѣ”, особливо кінець.

Поки що напишіть мені, як розсходиться “Марія”, серед кого, що говорять і т. д.

Ще раз прошу, зробіть так, щоб початок вчорашнього листу мого зоставсь тільки між нами двома.

32. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львів д. 4 грудня 1883

Ласкавий Добродію!

Отсе я день за днем одержав оба Ваші листи – посилок поки що нема ще – і іно що переписав для “Дѣла” Вашу цікаву замітку, котра, надіюсь, буде в суботу напечатана. На певно сего не кажу, бо ще не говорив з редакцією. Спішу відповісти Вам на Ваші запитаня.

Я прочитав в Крузку вчора той уступ Вашого листа, що тикає праць Крузка, і ми задумали, як першу частину для сповнення того, що Ви (і деякі другі люде) вказали нам, – розіслати до всіх сел, де є читальні, громадські каси і шпіхлірі, запрошеня і табельки для заповнення, надіючись тим способом зібрати докладні відомости про ті асоціації народні, котрі народжуються тепер під тиском тяжких обставин з одного боку, а під впливом газетної і устної пропаганди з другого боку.

В Крузку тепер ідуть поруч себе дві роботи: одні збирають бібліографію, а другі виписують з урядової газети дані про пожари в послідних 10-ти роках. На підставі тих даних зладжений буде реферат. Чи нам удасться зібрати деякі дані на Різдвяні свята, коли люде пороз’їжджуються, сего я не знаю, – надто мало ще вони читали і знакомились, бо й книжок про методу статистики (крім Haushoffera

або Haus-hoffera) і зовсім нема, а про етнографію тим менше. Так само нема й матеріалів крім Чубінського, Головацького та пару томів Кольберга й видань Академії Краківської.

Отже, порівнюючих студій робити ні з чого. Що Ви на те скажете, як би с часом, сли дістанемо матеріали великорускі, взятися кільком людям до ладження систематичного і порівнюючого видання приповідок, так, як Ви се порушили (щоб показати, який % є українських оригінальних, а кілько взято від Велико – і Білорусів та Поляків, а кілько знов на відворіть. Я думаю, що коли б Ви в тім згляді подали нам докладну сказівку і вказали літературу, то для самого механічного виконання роботи у нас найшлись би люде, а для видання с часом найшлись би й гроші. Конечно, се була б робота на довший час.

Поки що ми думаємо піти за покликом Краківської Академії і пхати в її видання назбираний сирий матеріал, – нехай друкує. У нас і так нема де, а користати й відтам можна. Я дав переписувати весільні пісні з Лолина, зібрані Ольгою Рошкевич і в многих зглядах дуже цікаві. Коли будуть переписані, то заставлю кількох людей передивитися, які з лолинських пісень були вже печатані в збір-ка(x) з інших сторін, а які є оригінальні – гірські. В піснях лолинських мене заці-кавила особливо одна партія, – дуже жива перемога, – гумористично трактована сварка між хором дружини молодої а дружиною молодого. В інших збірках цілостних (де з одного села всі пісні при купі) я так живо визначеної тої партії не стрічав.

Надіюсь, що з весною одна з перших екскурзій нашого Кружка піде до Синевідська, щоб вислідити докладно відносини, жите і погляди тої одинокої в нашім краю торговельної спілки – осади. Надіюсь відтам много цікавого. Також одною з перших наших екскурзій повинна бути екскурзія до двох невеличких осель – Білки й Костинева, про котрі писано міні, що у них і доси задержалась якась цікава форма поземельної общини, і то, мабуть, чи не основана на спільній управі поля. Цікава річ.

За подані нам адреси дуже дякуєм. До Геогр. Общ. в Петерб. і до Имп. Общ. Истор. и Древн. в Москві ми вже написали, також до Антоновича написав я приватно. З Одеси обіцяв нам Русов свої видання, – доси нема.

Що до історії літератури, то конечно, що я зовсім згоден з Вами, та тільки господь знає, чи і коли міг би я вповнити той плян при недостатчі майже всяких матеріалів українських. Коли б Ви мали змогу писати поодинокими частями, я радо прийнявся б перекладати їх на німецьке і, додавши переклад деяких текстів, поезії та прози, що потрібне для ілюстрації, післав би Фрідріхови. Так і вийшло б, що текст був би Ваш, а збірка перекладів моя (дещо можна би взяти з Боденш(т)ета, хоч і не бога(то). У мене доси з Шевч[енка] перекладені німецьким віршом: Кавказ, Перебендя і з десяток думок (Заповіт, І небо невмите, Світе ясний, Костомарову, І день іде, О люде, люде) і також добра частина Марії. Коли б Ви пристали на мій проект, то будьте ласкаві списати, які кусники або уступи з наших писателів і з Шевч[енка], крім наведених одеки, я мав би перекладати, а

також котрі пісні, – а я собі поволеньки в вільних часах буду робити. Тільки те замічу, що після пляну видавця прози повинно бути не много перекладаної (всеї, возьмім так, на 1 лист печати), віршів на 3 листи (petit печ.), а випадало б тексту самого на листів 6–8 печ.

Що до Реклю, то коли, як кажете, всего буде листів до 20 печ., то товариство Шевч. напечатает. П[авли]к писав, що буде листів 40, – а в таким разі годі би, бо таку величезну книгу раз що ніхто не купить, а друге, що й грошей на друк не стане.

Що я Вашу италіянську статью зацітував невірною, се свісна річ, бо я цітував з пам'яті, не маючи під руками того н-ру В. Сл., де титул був наведений.

Що до “Зорк”, то я завтра (в середу) вишлю Вам рочники I і III (II-го нема вже), а сей четвертий може аж з новим роком (бути) комплетний, бо Парт[ицький] хорий і ніяк йому тепер збирати н-ри. Повість свою, котра вийшла й окремо, засилаю Вам. Коли б Вам придалося більше примірників, то можу служити. Тут вона дуже слабо розходиться. Чи не потребуєте часом “Фавста”? Також висилаю комплет “Світа”. Від Просвіти візьму сими днями календар и послідні виданя. Програми гімназіяльні надіюсь получити.

Був нині рано в книгарни польській. Вони одержали від Вас 12 зр. 22 кр., на то вислали Вам Естрейхера на 7 зр., котрого й одержали назад і котрий доси лежить. Затим вислали Вам Войціцкого на 4 зр. 50 кр., так що с пересилками виходить, що Ви ще їм довжні зо 20 кр. Конечно, вчисляючи Естрейхера, котрого ніхто купити не хоче. Коб Е. продався, то маєте у них 7 зр. чи кілька там, за що продається книга. Поки що я вишлю Вам Кубаля свій примірник.

Зорю за 1884 рік Вам висилатимемо.

Робота про шпіхлірі у мене доси й не розпочинана, – я тільки переписую і сими днями скінчу рукопись з Оссолінеум, в котрій ся справа зведена в купу з урядових документів. Се обширна, але дуже суха і в многім неясна реляція з тутешного намістництва до Відня. Для єї доповнення треба буде ще нагромадити багато матеріялу, а особливо треба буде переглянути множество губерніяльних циркулярів, котрих ту в Оссолінеум є з десять книг з ріжних повітів і років; позаяк фонд шпіхліровий утворений був в великій части з т. зв. Praegravations-gelder т. є. з штрафів, накладаних на панів за утискуване підданих і на хлопів за непослух панам, а всякі такі штрафи обвіщувались тоді в цілім повіті осібними циркулярами. Впрочем, в тих збірниках циркулярів губерніяльних і окружних є масса і іншого вельми цікавого матеріялу (бунти підданих, розбійники, крадіжі, шпіони і чорт зна що такого). Далекко більше їх буде в намістництві, куди може й дістануся.

Тепер я працюю – крім статей для Дѣла – тільки над одним: житєписом Ів[ана] Федоровича і хронікою єго часу. До тої хроніки входять і ті роботи, котрі я читав в кружку: 1846-ий рік і історія знесеня панщини. До історії знесеня панщини є ту в Оссолінеум величезний матеріял – п'ять томів самих документів, тільки жаль, що крім одного тому (6-ого), де коротко розказаний зміст тих доку-

ментів, – нічого не хотять дати до перегляду, “bo, prosze pana, nieoprawione”. А що се за річ, та оправа, можете зміркувати з того, що одна рукопись (про бунт хлопський коло Маріямполь 1809 р.) як була “неоправлена” і з тим недоступна в 60-их роках (коли писав о тім 1809-ім році Кунасевич), так таки остаєсь і до нині.

Б[еле]й говорить, що вислав Вам в одній пачці Огоновського, а в другій – Пантелеймона і ще деякі книжочки. Невжеж таки Ви дістали лиш одну пачку, коли обі були рекомандовані? Впрочім, Пант. вишлю Вам також і сим разом. Нові укр. пісні нерозпродані, але і чорт зна, де ділися. Б[еле]й, боячись ревізії, дав їх кудись (і Марію) на переховок, і так таки й доси ховаються тай годі їх допитатися. Політ. пісні ще є у него. За ті примірники, які були продані, він усі гроші передав П[авли]кови.

Не знаю, чи звісно Вам, що П[авли]к надумав їхати у Відень до шпиталю і там робити переклад Реклю. Жаль, що він не остаєсь у Львові, де міг би борше заробити дещо, хоч би пишучи дописи до варшавських та петерб. газет польських, так, як се роблять тепер люде, майже нічогосінько не знаючи про наші справи. Конечно, одного тільки треба б йому, як писати допись, то не полеміку, – але я думаю, що це би йому удалось по невеличкій боротьбі с своїм темпераментом. А в Відни хібаж шпиталь буде держати його не недужого, – а лежачи недуж, хібаж він зможе робити? Я о всім тім напишу ему сими днями, шлючи більо з Колом[ії] до Львова.

Що до того, куди розійшлась “Марія”, то я скажу ось що: розійшлась вона найбільше по селах дрогоб., стрийск. і перем. повітів, по селянах, читальнях і попах. Я передавав через знакомих і то не накидаючись, а ждучи, як будуть просити, – хоч і давав даром.

О “Марії” говорив я з одним мужиком, – чоловік мислячий і очитаний в церковних річах, а також і в свіцкім дещо троха (колись то він мене малого за два тижні навчив читати). Він дуже дивувався на передмову і падкував, як то може бути, щоб євангелисти говорили один так, а другий інакше. “То на такий спосіб деж правда є”, – питався він мене. За те мій вітчм в річи віри самої не вдаєсь, але на попів – бий-забий – і в кождім н-рі Д[ѣ]ла, скоро тільки дістане, то поперед всего дивиться, чи вмер який кадигріб. В загалі скажу, що на людей простих більше вражінє робить Ваша передмова до Марії і примітка, ніж сама поема, котрої, впрочім, і образовані у нас не вмють оцінити, а котра міні видаєсь найгеніальнішим з усього, що написав Тарас. Около 30 прим. Марії розійшлось в самім Дрогобичи, де її читають з уподобою ремісники, навіть жиди. 10 прим. передав я до Стрия, около 10 розійшлось у Львові, але не між руською молодіжю, котра підіставала дещо від Б[еле]я].

Що тикаєсь Програми Вашої (чи Земского Союза, чи В. Сл., – не знаю), то чорт його знає, чи Д[ѣ]ло схоче з неї що напечатати. Я зачав був писати резюме прогр. З. Со., – не хотіли. Б[еле]й в загалі і сам боязливий, а ще до того стоїть в залежности від ради управляючої, до котрої в таких надзвичайних разях відноситися мусить, а в раді сидять такі тумани вісімнайцяті, що, господи, твоя воля!

Говорив міні наш поет Масляк, що написав до Вас за “Тромаду”. Коли є при-слані Вами примірники, то я можу передати йому. А як би у Вас час був, то не завадилоб, як би Ви написали до него пару слів. Чоловік він не без щирости, хоч характеру може ще й слабшого, як наш брат, пересічний Галиціянин. Та щож діяти, – не святі горшки ліпять. Добре, що хоч не п’янствує та в карти не грає, як другі деякі наші людці – навіть і з молодіжи! А Ваше слово мало б для него вагу.

Іно що роздобув для Вас “Зорю” два рочники I і III, Кубалю, Календарь Про-свѣты, Петрушевича про Кирила і Мефодія, Твори Шухевича і Захара Беркута. Коли ще роздобуду “Світа” і книжочки Просв., то й вишлю все в купі.

Бажаю Вам і Вашій родині доброго здоров’я.

Ваш Іван Франко.

33. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Шановний земляче.

Почав я одповідати на Ваші запити про іт. і фр. етнограф. бібліографію, – та став у мене складатись цілий реферат, – то я так його й написав. Коли хочете, то прочитайте його в Етн. Стат. Кружку. Правда, тут являється “приклячка”, – що я – якась заборонена персона в Австрії. Однако, подумавши трохи, – питаєш себе: хто ж, власне, забороняв мене? а коли й забороняв, то що, власне, заборонено в мені? Чи можна заборонити мене як *folk-loriste*’а? Чому, коли як *folk-loriste* мене може показати напр. G. Paris (трохи не легітиміст) в Парижській Академії наук, то Франко не може мене показати вѣ Ак. Братстві? Подумавши таке й подібне, я зваживсь таки написати свій рефератець і послати його Вам для прочитання в Етногр. Кружку. Я навіть думаю, що й з поліцейського боку навіть ліпше буде, як Ви не будете ховати відносин до мене: все одно знатимуть про них, – а ліпше сразу поставити своє право зноситись в науковім ділі з ким вгодно.

Поспішаюсь послати цей лист з прилогами. Одповідь на другі Ваші запи-танья дам через тиждень. Тепер дуже ніколи.

Ваш М. Драг[омано]в.

Книги по троху пересилатиму, в міру як будуть готові пакети. Набралось в мене ще де що й до статистики.

Ще прийшлось написати дві замітки для “Дѣла”. Настійте, пожалуста, особ-ливо, щоб напечатали некролог Корфа і непременно з траурними лініями, – а той N-р, де буде напечатаний некролог, не забудьте послати в коверті – *Марьѣ Александровнѣ баронессѣ Корфѣ*, Екатериносл. Губернії, Александровскаго уѣзда, Станція Благодатная. Під некрологом підпишіть моє ім’я, коли його не буде в печаті (лучше не треба, хай іде од колективности). Треба сповнити довг перед прихильним нашому ділу чоловіком. А особисто ми були з Корфом приятелями і добре прожили тут в Женеві 4 роки.

34. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львів дня 11/XII 1883

Ласкавий Добродію!

Нині шлю Вам одну посилку: Зорю, Календарь, Беркута, книжочки Просвіти, одно справозданє, одну штучку Петрушевича і Кубаля. Світа пришлемо незадовго. Ваш реферат я прочитав і він пішов по руках. Правда, книжок поки що ми не записуєм, бо нема срібла: що є, те вийде на печатанє табельок.

Нині я дістав для бібліотеки пару статей п. Зібера. З присланих Вами книжок я передав Янзона одному чоловічкови, щоб зробив перегляд статистичний наділів і платежів українських селян і держав о тім реферат слідуєчюї неділі. По адресам, котрі Ви подали, розписуються листи.

Пересилаю Вам відпис пісні, переданої міні Максим'яком, “Зібралися чауси”.

35. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

18 Дек. 1883. Вечір
Chemin Dancet, 14

Шановний земляче.

Оце вчора получив Вашу посилку, – а сьогодні наготовив Вам два пакети книг, – що Ви прохали, й для Масляка. Од останн(ь)ого я скільки пам'ятаю, ніякого листу не получав, – а то б зараз послав йому книги хоч би вже для того, щоб влекшити склад. Ні, – без шуток, – мабуть лист М[асляка] де зачипивсь. Спитайте, коли він мені писав?

З Вашої посилки переглянув я “Зорю”. Дуже жалко, що не ма II-го рочника. Не вже не можна здобути? То чому не прислали, коли вже знайшлась ласка, – й рочника 1883, – окрім кількох NN, та й то неповних? В року 1882 дуже мене потішив витяг з брошюри Черкезова. Треба Вам сказати, що я брошюри не читав; так случилось, – що я получив її за кілька годин, як мав виїхати в Париж, – то й переглянув тільки кінець, – а в Парижі всякий “росс. соціаліст”, побачивши мене, починав розмову з замітки, що він не солідарен з брошурою, – то в мене й надто одпала охота читати, бо я зовсім не спосібен читати особисті речі, де не ма принципа, – все рівно хвалебні, як і лайку. Так я, приїхавши до дому й не знайшовши там брошури, – хтось узяв, – вже за нею й не дошукувавсь. Так ось два витяги, що Партицький зробив, були для мене нові. Ну, і попав же пальцем в небо “народовець – українофіл”, солідаризуючись з брошурою, од котрої одрікаються росс. рев. і котра надрукована на кошт “набатчиків”, тоб то генерала Врубльовського. Попав над-то, виписавши про мене тираду власне “Набата” (котрий вперше хвалив мене, підлещувавсь, щоб я взяв в йому редакцію, – а став нападатись на мене власне з того часу, як я не згодивсь на предложеніє Турского й Врублевського обмошенничати графа Гарраха на панславизму і в загалі одвер-

нувсь од простягання руки союзу з п. Вр[ублев]ським і написав, що поляки такі ж до русинів в Галичині, як Москва до них в Польщі! Нехай би вже Парт[ицький] був прав, що не знав, що таке Черкезов навіть в очах самих росіян (в мене єсть листи Ч[еркезо]ва, в котрих він за кілька тижнів до того, як я йому сказав, що з таким дурнем не знаюсь, писав мені діаметрально противне тому, що напечатав. В Женеві єсть люде, котрі знають, що Ч[еркезо]в читав мою рукопись Истор. П. і пр. (це те, котре вспоминається в Краківськїм процесі Мендельзона і К°), хвалив її й навіть прибирав мені де які тиради з “Впереду”, котрі я пропустив). А вже, що таке “Набатъ”, і те, що мене в перший раз вилаяно в ньому власне за те, що я сказав слово (Внутр. Рабство и Война за освобождение) за галичан, – те б уже мусив знати галицький народовець, а надто, коли почав про такі речі писати. Сміх і горе!

Сміх і горе і з “Дѣломъ”. Очевидно, воно не буде печатати моєї замітки з листом Тургенева. Будьте ласкаві, пришліть мені мій оригінал назад. Сховаю на пам’ять мудрости народовського органу. Без документу люде не повірять, щоб була така партія, котра б не пустила в свого противника такою кулькою. Пришліть також і мій рефератець до Етногр. Круга. Я Вам виразно писав, що не хочу мати з ним стосунків під маскою й псевдонімом. (До того тепер вже й (у) “Вѣстникъ Нар. Воли” *Українець* появилсь; так чого доброго Площанській скаже, що в Кругок дінамітчик росс. пише!). “Етн. Кругок” волен терпіти, щоб “Дѣло” його на посміх виставляло якимсь страусом, котрий дума сховатись (з чим???) тим, що не назива автора книжки, котрий пропечатаний на ній, – то я сам добровольно в шути лізти, ні робити з себе шута не хочу, бо й права на те, як людина, не маю.

Правду сказавши, отпала в мене охота говорити й про самий Кругок, в котрому, як бачу, вже вспіло загіздитись звичайне народовське політикуваньня, – та вже чисто по інерції буду вести до кінця розмову про те, про що почали ми.

З “Дѣла” я бачу, що передположені Кругком досліди зовсім не тичаться того власне, про що писав я й на що, писали Ви, згодивсь Кругок. В “табельках” (по Дѣлу) не ма нічого про спілки праці й про громади. Звісно, й те, про що “табельки”, – цікаво, та се зовсім друга річ. Я все таки радив би не кидати тих річей, про котрі я писав, – бо певний, що на них, окрім усього иншого, Кругок зискав би собі пошану у усьому вченому світі. *Ассоціації* (з громадами), – *мала індустрія* (те, що в Росії звать “кустарная промышленность”) і *звичне народне право* – на цих трьох коніх добре б виїхав Кругок в люде, – та й самі члени його посбивали б на них схоластику.

В усякім разі безпремінно Вам треба здобути собі видання тих комітетів в Росії, котрі займаються цими річами, вже за для того одного, що в тих виданнях масса матер’ялу про Україну й багата бібліографія. Я од себе хотів був послати Вам “Матер’яли объ артеляхъ”, – та чи не взяв їх Павлик (він користувавсь ними для своєї праці про спілки на Україні; спитайте його про це та й про

Васильчикова. – Землевладѣніе и Земледѣліе). Я маю надію здобути Вам де що по всіх віділах, но все таки радив би Вам написати самим до

- 1) Комиссії по изслѣдованію кустарной промышленности въ Россіи при Департаментѣ Торговли и Мануфактуръ въ Министерствѣ Финансовъ въ Петербургѣ, щоб вислали Вам “Труды Комиссії”.
- 2) в Комитетъ о сельскихъ ссудосберегательныхъ и промышленныхъ товариществахъ, при Императорскомъ Московскомъ Обществѣ Сельскаго Хозяйства и въ С. Петербургское Отдѣленіе Комитета, – щоб вислали свои Отчеты и други виданья, а також Сборникъ Матерьяловъ объ артеляхъ въ Россіи.
- 3) в Центральный Статистическій Комитетъ при Министерствѣ Внутреннихъ Дѣлъ в Петерб., – щоб прислали Статистич. Временникъ і др. виданья.

Замічу, що київський проф. Антонович, до котрого я радив Вам обернутись, не єсть Вл. Бон. А[нтонови]чъ (цей само собою), а другий – А. Я. Антонович; він не без сукин-синства (тепер. ред. Кіевлянина), та працював над крест. товариствами.

Про звичайне право Вам найбільше поміг би *Кистяковскій* (пр. в Києві), як би взявсь до того, – та Ефименко. Вони б могли повпливати й на Петерб. Географ. Товариство, котре б вислало Вам свої виданья по цьому ділу (хоч би VIII том Записокъ по Отдѣленію Етнографіи). Коли б же в Вас знайшовсь чоловік, котрий зхотів (би) стати хоч до прелімінарих студій в цьому ділі, – то я б міг йому прислати на час:

1) *Vogüiſſe–Aperçu des travaux sur le droit coutumier en Russie* (Paris, Larose, 1879). 2) Кистяковского – Програма для собир. свѣдѣній объ обычномъ правѣ. (По цим двом штучкам можно б булоб показати, на скільки наука про звич. право в Россіи єсть українська наука, бо й в Арханг. губ. її заніс Ефименко).

3) Оршанскаго – Изслѣдов. по русск. праву обычному и брачному. (Петербург. 1879. 2 рублі). 4) Заруднаго – Законы и Жизнь. Итоги изслѣдов. крестьянскихъ судовъ (Петербург. 1874, 1 р.). По цим двом можно показати, на скільки писане право не знаходиться з звичайним і в чім остатне часто розумніше. Стаття Оршанскаго Нар. судъ и Нар. право капітальна штука, навіть для Європи.

5) Чубинскаго – Матерьялы т. IV. (мабуть у Вас єсть) – найповніше про звичайне право власне на Україні.

В суммі могла б вийти добра студія для початку.

Тільки, позволю я собі сказати, – треба Кружку раз на завше розірвати з дуже вкорінившимся в Галичині звичаєм – скакати поверхом роботи і вдовольнятися фразами та бібліографією, – а також політиканським лицемірством та підлажуванням ся під тенденції, авторитетики і т. п. Праця, – так праця; наука, – так наука! Доси, як собі хочете, не видно в Кружку ні того, ні другого.

Що до *привідок*, то я не дуже б то радив братись за них, хиба хто вже дуже, дуже вчений візьметься. Привідки – найбільш інтернаціональний еле-

мент, – такий інтернаціональний (ще більш, може, ніж казки), що я з переляку перед великою працею кинув займатись ними. Для того й не можу Вам дати повної бібліографії їх. Великоруські збірки: *Снегиревъ* (Рускіе въ Пословицахъ. Навряд, чи купиш де тепер), *Даля* – Послов. Р. народа (можно купити), Білоруські Носовича. Знаю я також діло *Ida Düringsfeld* – Sprichwörter (чи якось так), в котрому зрівняні пословиці німецьких і романських народів, і почасти слав'янських. Передивлявся я колись і *Čelakovsky* – Mudroslovi narodu slovanského v prislovich. Так, як багато пословиць латинських перейшло до нових народів, то хто хоче тільки приступити до цього діла, тому потрібно заглянути до *Vannucci* – Proverbi latini comparati etc. От і все, що можу сказати про це діло.

Рік 1884

36. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet 14. Au I-er
12 Apr. 1884

Шановний земляче.

Давно вже нема од Вас звістки! Я, получивши Ваш лист ще об Різдві, зараз же почав Вам писати довге посланіє про справи Етногр. Кружка й т. и. Та прочитавши NN зо 3 “Дѣла”, задержав одсилати посланіє те, бачучи що воно не до діла, – а там став ждати од Вас звістки про те, чому не печатається лист Тургенева в “Дѣлѣ”, – та й доси не дождавсь.

З мого старого листу посилаю Вам тільки те, що одповіда на Ваші питання про пословиці. З увагами ж по своїй ініціативі задержуюсь, бо бачу, що вони до Кружка не пристануть, і Вам би прийшлось замазувать те провальля, яке єсть між моїми бажаннями до Кружка і його настроєм, – такими втішками, які Ви мені написали про мої проекти досліджування економічних спілок й громадського господарства в Галичині, – що, мовляв, увійде в програму про читальні й церк. братства. Де ж таки б воно могло увійти?!

Дуже мене вдивувало прочитати в протоколах Кружка про реферат якогось п. Українця. Я Вас найвиразнійше прохав давати мій реферат тільки тоді, коли можно буде його дати під моїм власним іменем, а Ви моєї просьби не вважили. Я криюсь під псевдоніми в Россії, – та і то мені прикро, – але щоб в констітуц. державі під псевдонимами ходити, то спасибі! Я на це безусловно не згожуюсь і прошу Вас прислати мені мій реферат назад, а в Кружку сказати, що Ви передали мій реферат без моєї волі. Я не згожуюсь по волі попірати львівську політичну мораль, і без того не високу.

Прошу Вас також прислати мені замітку з листом Тургенева. Мені вона потрібна, як документ, свідоцтво про мудрость львівських народовців, – без котрого люде не повірять, що була колись така партія, котра не вжила такого оружжя на свою користь, як лист Тургенева.

Мені дуже жаль, але я мушу прибавити тут ще один вираз дуже гірких чувств з поводу того, що Ви мені не прислали не тільки тих книг, про які я прохав Вас, а й тих, котрі сами обіцяли. Писали Ви, що посилаєте брошури нові просвітські й Ваші, Зорю за 1883 і будете висилати за 1884 р. Я дістав тільки Зорі 1883 р. №№ 19, 20 и 22. За 1884 р. нічого. Брошур Р. Заклінського нема, просвітського – нічого. Я ж Вас виразно прохав купити мені це все за ті гроші, котрі виручаться з продажу книг наших, або вислати mit *Nachnahme*. З “Дѣла” взнав, що за книги виручено 50 зр. і отдані од якогось Українця на видання Навроцького, – значить, гроші були. Не гріх би було одложити реньских з 10, щоб прислати нашій колонії книги, котрі їй потрібно. Просте, здається це діло – вла-

годити обмін видання[ми] між львов'янами й женеvцями, – так (і) і того не можна добитись. Ми свої видання посилаємо, а од Львова дістаємо тільки клевети Барвинських та Партицьких і навіть проби получити львівські видання за свої ж гроші кінчаються дурницею ось вже третій, коли не п'ятий раз. А книгарі тутешні не беруться добувати книг львівських торговою дорогою, – ось тут і працю для “матері-Русі”, про котру там у Вас так усі побиваються!

Посилаю для Кружка кілька книг.

Ваш М. Др[агоманов].

Знаєте Ви, що в *Magazin f. d. Litteratur des Auslandes* 1883, № 34, переведено Кавказ Шевченка Виктором *Umlauft von Frankwell*?

Зараз получив № 4 “Извѣстій Слав. Благотвор. Общества въ Петербургѣ”, а в ньому статтю пр. Вл. Ламанскаго – “Западно-слав. вопросы занимательны для насъ и въ мирное время”. Між инчим там викладається программа “австрійскаго панславизма”, ворожого Росії, – а в цю програму поставляється отбудовання Історичної Польщі. “Возстанеть изъ мертвыхъ, воскреснетъ наконецъ и Польско-Литовское Королевство... Не приглашаютъ ли къ тому самъ *батько Кулиш* и *женіальный*, какъ говорятъ славяне, *Драгомановъ*? Такимъ образомъ Варшава, Вильна и Кіевъ съ разными городами и пригородами, съ Полтавою, Харьковомъ, Одессою возымѣють право и обязанность войти в эту будущую австрійско-славянскую федерацію”.

Чи не перепечатав би Партицький цих слов в “Зорі”? Слід би було в ряд з рецензією на “*Magju*” й витягами з Черкезова.

“*Mélusine*” просять мене розіслати пробний №-р звісним фольклористам. Просять кореспонденцій. Я буду писати.

Оце прийшов до мене Вовк і, побачивши “Зорю”, нагадав, що хотів би туди передати оригінал Оповідання запорожця Коломійця, з котрого переклад був в К. Стар. В мене те ж єсть масса етногр. матеріалу. Так ніодин, поважающий себе, українець не зхоче мати діло з такими редакціями, як “Дѣла”, або “Зорі”. От тобі й безцензурна Галичина!

37. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

В важкий для себе час фізичної слабости і всіляких моральних ударів одержав я й Ваше ласкаве письмо. Приступлю прямо до виясненя деяких справ, по поводу котрих Ви виразили міні свої гіркі чувства.

Лист Тургенева, котрий Ви прислали на мої руки для поміщення в “Ділі”, я передав редакції і не можу приймати на себе відповіді за те, що вона задля якихсь своїх резонів не напечатала його. Листа того у мене нема, – я зробив тільки копію для себе і тоту пересилаю Вам по Вашому жаданю. Коли б міні

удалось видобути оригінал, то я готов Вам його переслати. Поки що не прогнівайтесь і за копію.

Що тикаєсь “Етногр. Кружка”, то Ви троха несправедливо гніваєтесь, хоч, конечно, не знаючи, як справді було діло. Ви прислали міні реферат в тій цілі, щоб я прочитав його на зборі Кружка яко походячий від Вас і під Вашим ім’ям. Я й зробив се. Що в “Ділі” не напечатано Вашого імени, а тільки Українця, – за се також не відповідаю ані я, ані Кружок, – тільки редакція Діла. В “Ділі” не печатаєсь цілих протоколів Кружка, а тільки деякі звістки, не походячі від заряду. Впрочім, що до печатаня звісток о Вашім рефераті, Ви, присилаючи його, нічого не згадували, – значиться, я ту ні в чім не переступив Вашої волі. Реферат сам находиться в бібліот. Кружка і буде *під повним Вашим іменем* випечатаний в виданнях Кружка. Надіюсь, що Ви не прогніваєтесь на мене, коли я з тих причин не могу відіслати Вам назад Вашого цінного реферату.

Що ж тикаєсь тих плянів, які Ви хотіли подати для Кружка і віддумали, вбачаючи між ними а теперішнім напрямом Кружка якесь провалля, котре міні прийшлось би замазувати, – то я, признаюсь Вам, не знаючи Ваших плянів, нічого тут не розумію. А знов те, що я Вам написав про Ваш проєкт досліджуваня економічних спілок й громадського господарства в Галичині, – так тут Ви мене не порозуміли, коли твердите, що я написав, ніби то “усе те увійде в програму про читальні й братства церковні”. Так я не міг сего написати, бо прецінь же знаю, що ані читальні, а(ні) бр. церк. спілками виключно економічними не суть. Але по части брат. церк. входять на те поле, як можете міркувати з питань і як виразно показуєсь з відповідей, які ми на ті питання день в день з різних боків дістаємо. Конечно, спілки економічні і господарство громадське вимагати будуть ще окремого спеціального розсліду, і за него ми приймемось, коли буде зроблений розслід читальень і братств церковних. Всего на раз зробити не мож, тим більше, що каса Кружка ледви вистарчила й на випечатане сих двох квестіонарів. Ми надіємось, що виданє Навроцького принесе нам хоч троха дещо грошей, і для того всякі доходи Кружка повертаємо на те виданя, которого частина незадовго покажесь на світ.

Так само мушу вияснити по змозі й діло з посилкою книг. Я післав Вам перед трема місяцями спору пачку, котру Ви, як дорозуміваюсь, одержали. А іменно післав два цілі рочники “Зорі”, одну брошуру Петрушевича, Календарь Просвіти і ще кілька книжочок (бачу, 3 чи 4) “Просв.”, Беркута і ще дещо. Не вже ж Ви сего всего не дістали? Я ж в рівночаснім листі писав Вам, що всего посилаю. Інших речей не післав, бо не міг дістати. І так не міг я дістати й доси брош. Заклінського, печатаних в справозданнях гімн., бо тих нема в книгарнях, не міг дістати Зорі за 1883, бо була в оправі, не міг дістати Петрушевича Про Панталеймона. Сими днями збираюсь вислати Вам другу посилку. “Зорю” за 1884 я тоді обіцяв вислати на тій підставі, що Парт[ицький] міні прирік вислати Вам. Швидко йому відхотілося, – хіба се моя вина. А я сам поодинокими н-рами вислати не могу, тож вишлю Вам тепер гуртом.

Що ж тикаєсь грошей, про котрі Ви вчитали в “Ділі”, то й ту “закавіка” така, що не хочачи вичисляти книжок, котрі Ви були ласкаві прислати для Кружка, ми написали їх вартість; виручку Кружок призначив на Навроцького, – але виручка й доси ще ледве в часті виручена. Та не в тім діло, а в тім, що Ви, посилаючи книги, *призначили їх для Кружка*, нічого більше не додаючи, – от я й віддав їх. Скоро раз віддав, так уже й не міг нічого більше з ними починати: о відкладаню чого небудь на інші цілі не було мови. Я се говорю тільки для вияснення діла, але не для того, як коли б я вимагав від Вас чого небудь за будучі посилки. Попередню посилку я вислав еквівалентом за присланий для мене комплет Вольного Слова; доповненем єї буде й та посилка, котру лагоджу сими днями. Впрочім, я ж зобов’язаний Вам і від давніших часів і готов дальше посилати Вам, що буде моя спромога з тутешніх видань. Між іншими я просив Шухевича слати Вам “Зеркало”.

Що до “Зорі”, то я зовсім не ручу за ню: з Парт[ицьким] стараюсь мати як мога менше діла: даю йому рукопись і більше ні в що не втикаюся. Я сумніваюся, чи схоче він напечатати що небудь від Вас або д. Вовка, – тим більше, що “Зоря” виходить тепер так скупим об’ємом (лист в ½ міс.), що й думати годі о печатаню якихось ширших праць. Може б Ви могли з Вашим етногр. матеріалом заждати аж до часу, коли зачнешь видавництво нашого Кружка, т. є. десь до осені сего року?

Перекл. Кавказа в Magazin я бачив і зладив о нім обширну звістку для “Діла”, котра благополучно лежить отсе вже два місяці, – колись буде напечатана, говорить ред. Я поставив обік Umlauft-ового перекладу, докладнішого, але тяжшого, – свій, свободніший по формі, але більше віддаючий духа Шевченкової поезії в німецькій мові.

Ви пишете, що посилаєте щось про пословиці, – де і коли? Я не дістав нічого.

Оце я задержався з висилкою Вам сего листу, щоб приписати оказію, яка лучилась з Вашою посилкою. На коморі її отворили і, побачивши книжки з Вашими підписами, задержали і переслали до поліції переглянути, чи нема чого забороненого. Нині, по двох днях, віддали таки.

Melusine цікава, але дуже дорога на такий худенький розмір. Краще вже пре-нумерувати хоч би штутгартський Kosmos, що сего року також отворив спеціальну рубрику для етнографії і критики біблійної.

Я тепер після зими, проведеної в досить поганих обставинах, чуюся значно ослаблений на силах і гадаю бодай на якийсь час емігрувати на село, хоч, конечно, не знаю, коли се буде могло наступити.

Засилаючи Вам мої сердечні поздоровлення, остаюсь

Ваш щирый Іван Франко.

Львів д. 21/IV 1884.

Ул. Ліндого, ч. 3.

38. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 25 Apr. 1884

Шановний земляче.

Вчора получив я Ваш лист. Будемо говорити як найоб'єктивніше, але на прямки. Треба Вам сказати перш усього, що попередній лист свій я писав не зовсім з власної ініціативи, а й за радою тутешніх земляків. Треба ж коли небудь впорядкувати відносини нашої колонії з львов'янами і почасті з Вашим кружком. Між нами є не тільки особисті відносини, а й обов'язкові, – так сказати, служебні. От, переглядаючи не малий вже срок, відколи ми сидимо тут (не зовсім з власної волі, а й як послані сюда на свого роду вояцьку службу), ми по чистій совісти можемо сказати, що свої обов'язки перед львов'янами сповняємо, – а взаємин майже не бачимо. Сповняємо ми свої обов'язки навіть перед “народовцями”, посилаючи напр. всі наші видання в їх товариства (скажуть, може, що тим товариствам не треба наших видань, – так на це я скажу, що матер'ялів, котрі ми видаємо, не може не бути треба, а далі ідуть і такі речі, як “Воли”, котрих і сами народовці мусили хвалити – через 3 роки по виданню, – як Кобзарь, або хоч би й Вовкови праці про Січ і т. и.) і навіть пишучи на різних мовах про працю народовців, хоч ми й не в усьому з ними згожуємось (вказую на мою статтю в Riv. Minima, в Петербуському “Дѣлѣ”, з котрого зроблено за моїм заходом статтю в Au(g)sb. Allg. Zeit. “Die panslav. Bestrebungen der Ukrainer”, що перевело собі й львівське “Дѣло” воспітого Вами й Белеєм Барвинського, тільки *подлим* способом викинувши кінець). Як же поступають з нами народовці? Видання їх ми мусимо видирати з страшними вилами (бо через книгарів їх не достанеш), щоб подати звістку галицькій публиці про наші книги, ми мусимо посилати платну об'яву в “Дѣло”, для всякого Купчанка єсть місце в “Науці і Штуці” “Дѣла”, а для наших книг не ма, навіть для Політичних пісень, або й Шевченка. Мало того, – не ма такої подлости, котру б не приписав нам Барвинський, або Партицький, – не кажу вже Площанський, котрий теж не смів би так брехати на нас (і, значить, на тих, котрі послали нас і перед котрими иноді на задні лапки становляться й Ваші народовці), коли б хто небудь хоть об'єктивно, або навіть з показом незгод, та розказував галицькій публиці, що таке справди ми думаємо й робимо. Ви спорите, що й не хвалите народовців, – та тільки за них одповідати не можете. Не зовсім так з тієї пори, як Ви та Белей панигирики Барвинському почали печатати, а надто з того часу, як стали сотрудниками “Дѣла” та “Зорі”. Ми до Каткова й до Пихно в сотрудники не поступаємо. Прибавлю, що остатніми часами сотрудництво Ваше, Белея, Навроцького й др. в народовських органах на стілько обширне, що Ви всі дійсно показуєте себе силою, з котрою б мусили рахуватись старші народовці, як би Ви сами себе вище цінували й ставили їм свої умови. А Ви даєте на собі виїздити чорт зна кому і Вашими йменами підпирати подлости, котрі говорять проти Ваших власних союзників, – а, головніше, терпите, що діло, котре, очевидно, дороге ж для Вас, ведеться в болото, та ще

помагаєте принижуватись і без того невисокому уровню своєї інтелігенції, підпираючи приміром своїм оппортунізм, близький до ренегатства. Вам особисто навіть не можна оправдуватись скільки небудь благонамірним оппортунізмом, – бо в Вас в руках була можливість зробити свою напр., “Зорю” в “Сьвіті”, – так Ви зарізали цей “Сьвіт” з першого ж №-ра безпринципністю, компромісами, нещирістю до товаришів, як напр. до Павлика, – а потім поверховністю й уривочністю праці, массами помилок і т. п. А потім Вам прийшось підпирати своєю працею Партицького! Ви думаєте, цього люде не бачать?! Я то мовчав, щоб не розходитись, – та люде бачили й не мовчать, – і тепер, певно, “Сьвіт” не так то скоро скомпонуєте.

Перехожу почастино до точок, про котрі Ви пишете в своїй відповіді на мій лист. Я ніяк не згожуюсь з Вашою теорією, що коли Ви передали мою замітку з листом Тургенева до ред. “Дѣла”, то на тому вся Ваша роль й зкінчена. Мені часто трапляється передавати чужі статті навіть з Женеві в Петербург, навіть мало знайомих мені людей, – та й то я вважаю обов’язком просто літературного братства звістити автора о тім, що рішила редакція, нагадати редакції, як вона довго не відповіда, пояснити їй вартість праці, стан автора й т. и. А ми ж з Вами брати не тільки загально літературні, а й спеціально партійні, а окрім того, хиба ж Ви самі не бачите, яку вартість для *Вашого* діла має лист Тургенева!!! І Ви можете бути спокійним, бачучи, що “для якихсь то причин редакція “Дѣла” не печатає листу”, і навіть тепер на мою просьбу одібрати мій оригінал в редакції відповідали мені, що Ви “*готові* мені переслати його, коли б Вам удалось його видобути”!!!

Про реферат з його послідками треба сказати те ж саме, та ще додаю, що Ви зовсім помиляєтесь, коли кажете, що я, “присилаючи його, ні об чім не згадував”. Я Вам виразно й навіть довго написав, що я передаю реферат Кружкові тільки тоді, коли він піде не анонімно і буде демонстрацією, що Кружок признає за собою право хоч в наукових справах зноситись з усяким єретиком, – сі по, по! Кружок міг так мені сказати, як колись Мандичевський: “відчепіться од нас!”, а коли так не сказав, то мусив не позволить “Дѣлу” обернути свого референта в якусь простітутку, з котрою можно потанцювати, тільки надівши на неї маску. (Про скільки небудь сурийозний поліцейський резон тут і розмови бути не може!). А коли “Дѣло” од себе зробило пакость, то Кружок мусив поправити зараз же, а не терпіти пакость в друге й у третє. А коли Кружок стерпів, т. є. розділив з “Дѣлом” одвічальність за пакость, то Ви мусили Кружок заставити поступать по джентльменському, бо Ви привели з собою на львівський бал женеvську даму і *мусите* бути її рицарем.

Про книги я тепер не стану вператись, що я писав Вам так виразно й подрібно, як про реферат, – тільки ж я думаю, що в усякім разі не трудно було зробити дедукцію про те, чоґо мені (*нам*) треба й як поступити. Я прохав у Вас деяких книг і прохав довідатись у Белея, що сталось з тими нашими книгами, котрі я послав йому, по його ж проекту, щоб з продажу їх мені купити книг, котрі

я в його (а потім у Вас) прохав. Ви мені одповіли од Б[елея], що, мовляв, книги десь розійшлись по людях (чудесна відповідь чоловіка, котрий прохав книг на продаж!), – і за тим, маючи в руках нові книги, не повернули часті їх вартости на те, щоб добути мені (нам) трьох-чотирьох брошюрок, котрі можна здобути в Ставропігії, або в Просвіті, ані не пренумерували газети, в котрій сами пишете! До того Ви написали мені, що посилаю, мовляв, те й те (Заклинського, Просвіту, Зорю), – та й не прислали, й не написали 3 місяця, що й од чого не посилаєте. А ще до того читаємо ми в “Дѣлѣ”, що наш союзник Франко видав три брушюрки, – не вважаючи праць в “Зорѣ”, – а тих брошюрок дасть біг у нас. Думаєте, – це добре вплива на скріпління солідарности?!

Про напрямок праць Етн. Кружка може я поспішивсь сказати свій суд і, може, я не зовсім Вас зрозумів. Тільки ж зостається й після Ваших слів правдою ось що: Ви в мене спитали уваги про працю Кружка; я написав план праці про живі потреби народні, цікаві й з наукового боку; Ви похвалили план й сказали, що частина його увійде в таблиці й т. и. На ділі нічого такого в ті таблиці не ввійшло. Та й в загалі всі реферати Кружка йдуть без усякого плану, та до того добра доля їх – зовсім случайні, а деякі зовсім шарлатанські, як видно навіть і з резюме. Чи не правий же я був сказати, що Кружок поверта на звичайне україно-фільсько-галицьке “пѣнокснимательство?” Окрім Вас я не знаю (з) кружковців нікого; може там єсть люде ширі й дотепні, – тим більш жаль їх, коли вони почнуть іти дорогою старших народовців (або й середніх, оттакіх, як М. Подолінський, що намолов з три короба вовни, а з п’ять фактичних помилок в двох тільки фельетонах “Дѣла”) й в політичному, й у науковому напрямку. Чи сердитесь, чи ні, а й Вам я скажу, що Ви б більше послужили й ділу, й Кружку, й самому собі, як би поважніше обходились з своїми працями, – не такі вже різнородні сюжети зачіпали та ліпше б їх оброблювали. Про реферати я не можу говорити, бо не бачу їх, – а в “Світі”, – та й в Зорі ні одної статті Вашої я не бачив без помилок і часом зовсім великих. А Ви – чоловік з талантом! Ну, та це тільки так к слову прийшлося, – а головна ціль цього листу: поставити питання наших федеральних обов’язків на чистоту – “дружба дружбою, а служба службою”, як говорять москалі, – і “коли служить, так служить!”

“*Méluzine*” я послав Вам зовсім не з тим, щоб Ви на неї абонировались, а ще менше, щоб вона конкурировала с *Kosmos*. Кожне видання має свою вартість. “*Méluzine*” я, певно, добуду Вам безплатно, як сотрудник оної. Напишіть мені тільки адрес Кружка. Я буду печатати в “*Méluzine*” серію переводів казок і легенд з деякими увагами. А Вас попрошу пересилати мені звістки про статті, котрі будуть показуваться по *folk-lore* в Галичині, польську і нашу.

Ваш М. Др[агоманов].

Про Навроцького скажу, що не ділю Ваших надій на те, що його твори дадуть Вам гроші. Напроти. Ліпше б було на кошти видання де що й в бібліотеку купити, – а статті Н[авроцького]ого можно й в Правді, й Дѣлѣ прочитати, кому

треба. Біографія, боюсь, чи вийде доладна, – як з Н[авроцьк]ого теж святого будуть ліпить, як з Барв[інськ]ого, або навіть з Качковського, або Лавровського. А по чистій совісті, який же він святий був, Н[авроцьк]ий? Добрий чоловік, але без усякої ініціативи!

Оце получив лист од Павлика. Пише, що Просвіта з Тов. Шевченка не згожується печатати перекладу Реклю всього тома про всю Росію, бо каже, що це буде вода на млин москвофілів! Не вже таку дурницю може виговорити рот людський? Так це й Реклю вийде москвофіл. Першим послідком перекладу всього Реклю було б тільки те, що всякі М. Под[олин]ські не писали б таких дурниць про російських народів, які читаємо в Ділі, – а другим би було те, що в москвофілів би підрізано було ідеалізуваньня Росії. Та що й казати! Скажіть хоть Нагірному, як може терпіти, щоб його товарищі по комитету такі дурости говорили: він же чоловік з головою й бачив світа!

39. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Нині получив Ваш запізнений лист про мою колишню посилку, і получив його як раз в хвили, коли приготовляв посилку для Вас. Правда, поки що, я можу Вам післати не багато дечого, а то: Зорю за 1883 і деякі н-ри 1884, які у себе понаходив, – не гнівайтесь, що неповні, – Партицького нема, то й ні від кого на разі дістати, а як дістану, то і вишлю. Дальше шлю Вам 4 прим. “Voа Constrictor” і тільки ж “Жіночої неволі”. Незадовго послідувать і дальші посилки, скоро подістаю книжки, – обіцяти спеціально не буду нічого, щоб в разі несповнення не стягнути на себе Вашого гніву.

Лист Тургенева з Вашою заміткою я надіюсь напечатати, конечно, під повним Вашим іменем, в “Зорі”, коли Ви позволите, – зажду на Вашу відповідь. В “Ділі” вже обридло говорити.

“Кружок” розписав в Росію копу листів і не получив нічого. По моїй думці, Ви не зовсім справедливо сварите на “Кружок”. Уважайте, що народ в ньому майже виключно бідний, зайнятий тяжкою працею на здобуте хліба, що вчитись їм (не виключаю й себе) так, як треба, ніколи і ні відки. Адже ж з власної шкіри ніхто не вискочить, а строго наукової роботи від початкуючих студентів котрий педагог стане ждати? Я думаю, що вже й то добре, коли хочуть вчитися, коли інтересуються, збирають матеріал. Помаленьку чень і до ліпшого дійдем. Адажеж і Ви, Добродію, не все в один день провчили і не готовим з голови Юпітера вискочили. А Ви ж колись були педагогом, і не перестали – вірте щирому слову – ним і до нині бути для нас. Так майте ж згляд на початкуючих! Я понимаю дуже добре, що Ваші обставини прикрі і тяжкі, що Вам важко дивитись на слимаковий хід нашого розвою, – але ж бо, Добродію Ласкавий, і нам зовсім не легко. Я міркую, що справа більше виграла б і охота до праці більша була б, як би ми від Вас частійше могли почути слова дружної поради, ніж докорів. Правда, Ви

доси, спасибі Вам, не оставляли нас без поради і своїх світлих сказівок, – але всі вони заправлені таким гірким тоном, що нераз аж руки опадають. Чи воно так ліпше, не знаю.

На Ваші уваги о приповідках я згожуюсь, – треба буде відложити се діло на бік. Книга Дюрінгсефельдів (Оттона й Иди) у мене є, – ту десь в бібліотеці є К. Wander, Лексикон німецьких приповідок в 5 томах, а свіжо я дістав Галлера повну літературу германських і романських приповідок.

Що до Масляка, то може він і справді брехав передо мною, що написав до Вас. Він куди ходить, туди бреше.

О прочих річах писав я до Вас в передвчорашнім листі.

Кланяюсь Вам і поздоровляю щиро.

Ваш Іван Франко.

Львів 26/4 1884.

Ул. Лінде, ч. 3.

40. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

1 Маю 1884

Оце написав вже кілька днів назад я до Вас лист, та боявсь посилати; все думав, а може я неправий, може тільки пошкоджу листом і ділові, й собі, то б то приязним стосункам до добрих людей? А тут прийшла Ваша посилка, а далі й лист Ваш. Рішив я послати таки свій лист, бо, справді, писав я його щиро, хоч може здалека й помиляюсь де в чому. На Ваші слова об тім, що я сужу про Ваші справи занадто докірливо й требовательно, я скажу, що спокійно мені тепер трудненько дивитись на них, бо я по правді можу сказати як той “ямщик” в Горбунова: “шестнадцать лѣтъ – и все на ефтомъ самомъ мѣстѣ” (перекидаюсь). Ось як надрукують біографію Навроцького, то побачите, що в 1872 р. ми з ним про “Правду” теж саме розмовляли, що тепер з Вами про “Дѣло” та “Зорю”. Я, їй Богу, не перфекціонист і можу вдовольнятись малим, спокійно чекати Августа, щоб покоштувати яблук, готов навіть вмерти в Маю, не бачивши навіть пуп’янків тих яблук, а тільки квітки, навіть листя, – та коли б тільки бачити певно, що то листя яблук, а не чого иншого зовсім до них неподібного. Так й горе моє, що “16 лѣтъ” – і все чекаєш яблук, котрі навіть обіцяють тобі, – а дивись: верба! І їй же ти богу, – найменше мене болить, що верба власне мене по пиці мазне: а на що вона росте, та ще іноді за яблуко себе вдає! Я знаю, як то трудно на світі жити, та ще й розвиватись і других розвивати, і багато не бажаю, – а хоч би мені побачити купку людей на нашій землі (по части в Галичині), котрі б: а) не крутили принципами й людьми як самі вузькі, мілкі оппортуністи і б) скільки небудь глибоко, а не поверховно брались за працю. А при цьому хай вони будуть не смілі, не скорі й т. и. Це все можно стерпіти. Ну, скажіть мені ясно, чи видно: до чого, з ким, яким способом дума йти Ваша громада, – покажіть, хто береться до

діла сурьозно, хоч би й не спроста? Ні по “Дѣлу” й “Батьковщині”, ні по кружку я цього не бачу. Нічого казати, що все виходить од бідности й слабости. Скільки то паперу напр. переводиться на всі Н. Проломи, Дѣла, Библиотеки найзнак. писателів, – а на віщо? Ось, здається, що б за труднота була хоч “Библиотеку” налагодити, – а що таке переводять в ній? Так і згадуєш байку Крилова про Цвіркунів (сверчки): “еще хозяева въ него (въ домъ) не вобрались, а уж сверчки въ немъ завелись”. А що таке, яка провідна ідея вказує хоч напр. теми праць етногр. кружка??? Чому, напр., в кружку не ма Павлика, – чому не читаються його реферати про спілки на Україні, чому не підбираються факти подібні про Галичину? Чи дурне оце все, не потрібне, – або чи за це голову одріжуть, або навіть в тюрму посадять? і т. д. і т. д. Буду чекати од Вас відповіді на ці питання, – а поки що зупинюсь на кружку. Як собі хочете, а я настоюю на тому, щоб кружок проштудировав Мена й Ф. Маурера та концентрувавсь на вислідах гром. життя й права в Галичині. До остатнього посилаю Вам на час, а не на власні(с)ть: 1) Богишича й Кистяковського. (Хай хто зробить хоть библиограф. реферат про те, що писано в Росії про звичайне право й скільки українці винні в науці про нього) й 2) Ефименкову й Оршанського (Хай хто зробить реферат про “трудове начало” й інтерес звичайного права в близьких до нас сторонах). Як не треба буде цих книг, – верніть їх мені. Щоб скінчити пока з кружком, спитаю: не вже нічого не получили навіть од Кістяковського з Київ? й скажу, що на днях поїде в Росію один мій знакомий економіст, то я його попрошу, щоб спеціально взявсь позбирати для Вас де що.

Про лист Тургенева скажу, що тепер вже пройшла горяча пора (спасибі “Дѣлу”!), а крім того, я в “Зорѣ” не можу нічого печатати, поки редактор її – Партицький, або все рівно, поки він не візьме назад всього того, що він написав проти моєї особистої чести в Газ. Школьній і в Зорі. Не довіряючи самому собі, я питав сьогодні про це тутешніх українських приятелів, і вони те ж саме сказали. Так, значить, остається тільки взяти собі манускрипт свого писання на спомин. “Іронія судьби” підводить так, що українофильский лист Тургенева буде перш усього напечатаний в Англії, куди я цими днями буду писати статейку про свої спомини про Т[ургене]ва з листами, котрі я получив од нього. А “Зоря” вже хай бере з *Forthnightly Review*! Смішно це, – та не в перший раз. “*Revue Critique*” і “*Archivio per lo studio delle tradizioni popolari*” ранище й більше сказали про “Нові укр. пісні” ніж “Дѣло” і т. п.

Буде на цей раз. Ваші брошури й статті передививсь, – а про потоп навіть вспів прочитати. Про “Жіноцьку неволю”, як і про *folk-lore* в Зорі напишу в *Archivio*. А про Потоп скажу, що не варт було за німцем в геологію йти; треба було зостатись при поезії, – а то натяжка виходить. В усякім разі велика це храбрость Зорі.

Ваш М. Др[агоманов].

Прочитав я Вашу статтю про “Укрошення Упертої”. Добрий початок. Тільки *Stroparol* не новелла, а збирач новелл (*Piacevole notti*). Занадто вже хвалите укра-

їнців: вибір жениха єсть в казках других народів (в Вашім вар'янті він причепа), а жінку й тепер в нас запрягають в піснях лирницьких (д. напр. Вересая), котрі мабуть близький зв'язок з Вашою новеллою.

Оце вшучив хтось в “Дѣлѣ”! Кажє (№ 43), що Шах-Наме неначє “списана з казки про 2 братів”. Божечку! Ажє казка ця займа од 5 до 28 стор. маленького формату Maspero, Contes égyptiens, – а Шах-наме кілька томів!!!

Хоч би малий початок праць кружка про гром. порядки й звичайове право був би тим користен, що дав би мені повід написати замітку в яку небудь путніщу газету московську (напр. Р. Вѣдом.) про кружок, з чого б можно було чекати добуття книг з Россії.

41. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 5 Мая 1884

Шановний земляче.

Оце посилаю Вам сьгодні пакет з книгами. Ті, на котрих написано: “прошу вернути”, Ви мені звернете, як не треба буде; інші отдайте в Кружок, коли знайдете потрібним. Ще раз почну вговорювати Вас, що добре б було, як би хто зробив у Кружку реферат про праці в Россії про звичайове право.

З початку можно б було сказати про те, на скільки український рух причинився до початку роботи про те право в Россії й про те, як потім на Україні наукова праця про те трохи одстала*. А далі можно б сконцентровати реферат на статтях Ефименкової й Оршанського, щоб показати, на скільки в звичаєвому праву єсть точок, котрі получають нову ціну для опори нових ідей справедливости. Я дуже б бажав, щоб в Галичині прищепивсь той інтерес до звичаєвого права, котрий єсть в Россії, тільки добре б було, як би галичане обійшлись без того народничеського містіцизму й ідеалізації, в які впали россіяне. Треба пам'ятати, що всі вигадки людські виходять з потреби приспособитись до обставин життя. От “народ”, мужики в своїх перших потребах віками приспособились, – і, звісно, виробили багато розумного, поряд з дурним, від котрого не можна було обійтись там, де простого приспособління було мало. “Інтеллігенція” приспособилась де в чому другому і власним іспитом, і наукою, – і противуставити її “народу” – дурниця. Правда, в Россії єсть одна обставина, котра дає перевагу “народу”, – то б то *селу*, – перед інтеллігенцією, – а именно: як в Россії здавна не ма політичної волі, то в Россії, власне, не ма города, а єсть поліцейська будка, обставлена домами, в котрих живуть ізольовані люде, – тоді як село, з громадськими сборами, або й господарством, все таки єсть – *societas*, од чого селянин-мужик в Россії більш ζωον πολιτικόν, ніж городянин, навіть висококультурний. Але ця різниця вихо-

* Через загальну дезорганізацію української культури, а також через те, що в українофілів формальний націоналізм (по реакції нагніту адміністрації) взяв верх над досвідом осередку соціального життя народу.

дить не з самої суті “народа” та інтеллігенції, а з нещасної історії Московщини. На *плюс* народа (тоб то робучих людей, все рівно, селян, чи городян) треба записати й те, що потреба неперервної праці піддержує в них здоровий розум і погляд на людські взаємини. От через що все, а зовсім не од якісь містичних причин виходить те, що в звичаєвому праву ми здибуємо зерна дуже розумних і справедливих поглядів на власність, сім’ю (жінку, дітей, законних і незаконних і т. и.), спадщину й т. п., котрих не встигли підкосити феодалізм, бюрократизм, капіталізм і т. и., – і котрі мусять ожити при нових рухах в інтеллігенції.

Не знаю, чи до ладу я пишу, – бо важко раптом це все добре виложити, як я хотів би тому, хто буде робити реферат з поводу посилаємих матер’ялів.

Получив з України звістки. Погано – там вп’ять почина робити цензура. Мирного повість не пропустила. На мою думку, нічого не зостається, як перенести курінь в Галичину, та зробити це радикально: не мати діла з цензурою, хоч би років з 3–4 прийшлося зовсім не бачити нічого путнього напечатаного в Росії. Тільки треба, щоб в Галичині була кадра, котра б щиро прийняла в себе прогресивний рух з Російської України і котра б могла збудити до себе пошану в усьому прогресивному елементі укр. громади (і просто українофільству, й не зовсім українофільству). А для цього ні Дѣло, ні Зоря не годяться. Коли ж явиться таке, що буде годиться?! Цікаво те ж робиться з штундою: росте – і *обрусівається*, входить в зв’язок з Петербургом, – а не з українофільством! А галицькі народовці, навіть молоді, – унію од езуїтів думають боронити, замість того, щоб пустити на обох штунду. На старших, звісно, треба махнути рукою: нехай собі їдуть в Відень; вони не порозумніщають і тоді, коли дурно проїздяться. (Не вже ж для “гарних очей” Огоновського та Димета уряд і папа посваряться з езуїтами???) А хоч би молодші раз подумали сурйозно про діла!

Та буде! годі!

Ваш М. Драгоманов.

Та хто це пише в “Дѣлѣ” про Петрова? Де далі, все більш бреше і вже не про Персію, а про Україну. Просто сміх, як би не горе. І, певно, це російський українець (може сам Кон[и]ський). Тільки куди ж глядить редакція?

42. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Аж нині, коли у мене біль в грудех, на котрий я оце вже місяць не здужаю, крихітку втихомирився, я сідаю відповідати на оба Ваші листи. З гори мушу перепросити Вас за тон мого попереднього листу, писаного серед грудного болю і таких прикрив обставин, котрі затемнювали міні світ перед очима. Правда, воно то й тепер передо мною не яснійше, але ченьже бодай спокою більше в тоні здужаю нині задержати.

Поперед всего стрібую сказати від себе що де що про ті Ваші уваги, котрі відносяться до моєї особи. Критикуючи остро поступки тутешних народовців, Ви твердите – і то вже не перший раз, – що в тих ділах і моєї вини багато, особливо від того часу, як я панегірики Барв[інському] писав і в співробітники “Діла” та “Зорі” пішов. Про панегірик Барв[інському] я вже писав Вам давнійше і не думаю й нині скидати з себе вини, хоч вона, по моїй думці, значно вменшується тим, що 1) Барв[інський], при всіх своїх особистих хобах все таки в Галичині зробив багато і значно причинився до розрушаня інтелігенції і народа, а 2) що похорон его був такою маніфестацією, при котрій, по моїй думці, треба було всім народовцям стати при купі, щоб коло одного прапору згромадити як найбільше сили. Ви скажете, що Барв[інський] – підлий прапор. Воно по части так, – і я певно не належав і не належу до поклонників его особи ані его писательської роботи. Але абстрагуючи се, я скажу, що Барв[інський] мав і свого рода організаційний талант, і показав вплив між тутешним народом. Коли тільки згромадиться сила і навчиться йти рядом, – тоді прапор змінити лекше. Я не знаю, на кілько всі ті резони усправедливлять перед Вами мій “панегірик”, – може бути, що Ви назвете се також “неморальним опортунізмом”. Та щож діяти: в даній хвили чоловік ніколи не потрафить вискочити по над рівень того морального чутя, яке у него єсть, – а Ви знаєте, що воно у нас в Галичині не надто високе; чи багато, впрочім, висше на Україні і в загалі в Россії, – не берусь судити, хоч де в чому можу і з досвіду сказати, навіть ще низше.

А тепер що до сотрудництва в “Ділі” і в “Зорі”, Ви ставите як *argumentum ad hominem* супроти мене, що “ми в сотрудники до Каткова й до Піхно не поступаємо”. Позвольте замітити, що порівнанье Ваше “Діла” й “Зорі” з “Моск. Вѣд.” та “Кієвляніном” трошки хроне. От як би я до “Слова” або “Пролома” пристав, так тоді би воно було добре. Аджеж і Ви писали до “Кієвской Старини” обрусителя Лебединцева, конечно, не для того, що вона Лебединцева, а для того, що вона *одинокий визначно український журнал*. Тай ще позвольте замітити Вам, що мое положене з Вашим зовсім а зовсім не рівня. Ви чоловік з широкою европейскою славою, – Ваші праці кождий журнал і кожда газета в Европі напечатает, ще й руку у Вас поцілує, а я що? Адже ж я вже разів з десяток трібубав писати дописі до російських газет, а в кінци й плюнув, не добившись ні напечатаня, ні відповіді. А при тім же хіба міні мило кидати свою мову, а калічити чужу задля того, щоб десь там сказати своє слово, котрого може там і слухати нікому не цікаво, між тим, коли у себе дома я можу хоч і з помилками, а все таки сказати багато дечого такого, чого у нас в Галичині ніхто другий не скаже. А при тім же зважте ще й те, що мої економічні обставини також дуже тісненські. Моя батьківщина виносить 14 моргів (чи там по Вашому не сповна 7 десятин) худої підгірської землі, – на те нас є три брати, вітчим і мачоха, і двоюродна сестра. Значиться, залісти на селі до господарства годі й думати, бо нема на чім: і братів покривджу, і собі не поможу. Очевидна річ, що конечно треба заробляти пером. Сидячи на селі, міг би я до якогось часу писати повісти та вірші, – але хтож їх

надрукує? Плодити польську беллетристику – і не хочеся, і мови на тільки не вмю, – отжеж куди йти. Не знаю, чи не вражу Вас, – а коли вражу, то з гори перепрашаю, – коли скажу, що Ваші щирі і дружні слова об тім, щоб я вмів сам себе більше цінити, – завсігди видаються міні іронією, гіркою насмішкою. Бо і що ж з того вийде, коли я стрібую зробити стрейк хоч би в “Ділі” та “Зорі”. Хиба ж Ви думаєте, що тим людям, котрі заправляють тими письмами, іде о яку небудь ідею? вони по prostu скажуть: “Не велика серцю туга” і наймуть собі Подолінського або якого ще ліпшого фразеолога, – ну, а публика у нас не так то ще розвинена, щоб зараз розкусила. Хиба ж в Росії після Белінського й Добролюбова, після Гоголя й Тургенева народ не читає дурних повістей і дурних віршів. Що такого є в першій з теперішніх поетів великоруських, Мінаєві, крім форми бреньчої, – а прецінь же його читають і хвалять. От так сталось би і у нас.

А що до підлостів в тих газетах, котрі я підпираю своєю працею, так я, при моім низькім рівні морального почуття, думаю, що за час мого співробітництва в них таких надто великих підлостів не було. О кілько чую від людей, той рочник “Зорі”, де я працював, в порівнанню з попередніми все таки і по змісту кращий, і по ідеям поступовійший та логічнійший від попередних. Я знаю добре, що Партицький не так то давно бривкав болотом і на мене так само, як і на Вас, але все таки для мене показуєсь важнійшим – дати читачам “Зорі” замість давних дурниць щось хоч троха живійшого і поступовійшого, аніж мовчати (бо власного журналу, як самі кажете і як я добре знаю, годі склемезити) і задля особистої сатісфакції давати утверджуватись в головах тих 500 або більше людей тьмі кромішній. Може бути, що й се також вузька, опортуністична мораль, але що діяти! Може вона с часом розів’єсь й розшириться, коли я більше пізнаю світа й людей, стану богатший досвідом, – але поки що по над той рівень моральний, який у мене є, міні вискочити годі.

Чи возможно було міні зробити свою “Зорю” в “Сьвіті”, як Ви твердите, – сего я не міг би твердити. Ми числили, приступаючи до єго видаваня, на підмогу з України, а підмоги майже ніякої не показалось. Ви написали одну статю, а відтак, обвинувативши нас в безпрінціпности й нещирости, покинули, не вважаючи на те, що писали ми, як Німець каже: “nach unserem Wissen und Gewissen”, – і мусіли де в чім числитися з тою галицкою громадкою молодіжі, котра підпирала газету грішми. З України (крім 50 карб. Вольського) нам за послані туди примірники прийшло, бачу, всего 30 чи 40 карб., – дописувати ж згодивсь один тільки Кониський, тай то нам на лихо, бо тоді Ви тим дужше почали ганьбити видавництво. А ми, Галичане, як вміли, так піли, – а коли піли подекуди троха гірше, ніж би могли, то виною була тіснота обставин. І солвій в лапах у kota не співає, а пищить. На доказ того, серед яких обставин ми видавали “Сьвіт”, я наведу вам лиш то, що я в крайнім недостатку, знеможений, мусів їхати на село, де зараз же занедужав тіфом. Конечно, при дозрільших силах і троха більших засобах може бути, що таке видавництво, як “Сьвіт”, строга критика

мусіла б зачислити в гріх его видавцям, впрочім і на нас, коли хто хоче за него кинути каменем, то нехай кидає.

Що до Вашого реферату, то я предложу зараз в неділю Кружкови, написати в “Ділі” оповістку про него і про даровані книги з Вашим повним ім’ям. Хоч то ми, хлопи, на рицарских обов’язках зглядом дам не багато розуміємось, то все таки ця женецька дама на стілько для мене дорога, що кожний єї дотинок болить мене гірше, ніж мої власні груди.

Рівночасно з тим листом посилаю Вам нові виданя “Зорі” і давно жаданого Заклинського, котрого я ледви неледви роздобув. Перейду тепер до Кружка. Ви праві, що поки що сурийозної праці й системи в нім не видко, але все ж таки робиться що мож і по тим матер’ялам, які є під рукою. Тепер, що правда, людей в Кружку мало, – найкрасші пороз’їздились по лекціям, – але все ж таки я маю надію, що здужаю підобрати пачку людей, котрі зможуть і схочуть сурийозно засісти за роботу. До таких людей я почислив би Коцовского – Корженка, історика, котрий тепер кінчає виданє третого тома Рускої бібліотеки (Шашкевича, Вагилевича і Головацкого) і працює вже від кількох літ для докторату над історією Владислава Опольчика. Єго була в “Ділі” статейка про зносини Ів. Грозного з Німцями і давнійше ще статя про Детка (“З Тихої кузні Oświaty ludowej”). До таких людей почислю я дальше Даниловича, що спеціяльно віддаєсь економії і статистиці. Тепер він мусить сидіти на селі, щоб поробити екзамени, і ладить докладну статистику того села, – між давнійшими роботами я бачив у него статистику народин, смертей і замужств в тім селі за 100 літ після метрик церковних. Я з ним широко говорив про потребу зладження з часом історії економічного розвою нашого народу під Австрією і потребу збираня задля цього матеріялів, і він радо обіцяв взяти участь в тій роботі. Що до права звичаєвого, то я звернув на него увагу ще 1882 року в статейці “Громадський суд в Добрівлянах”, напечатаній в посліднім, не вийшовшій у світ н-рі “Сьвіта”, де я після книги засідань ради громадської зладив статистику єї засудів за кілька рік. Надіюсь, що скоро ми будемо мати під руками книги о тім праві, то підуть і реферати, і збиранє матеріялів про Галичину.

Що тикаєсь Павлика, то він в Кружку єсть, на засіданях буває, хоч участи в дискусії не бере, а своєї праці про спілки не читає тому, бо не має єї під рукою, дав у Просвіту. Працювати для Кружка він не має часу. Впрочім, я думаю, що коли тепер поїду на який час на село, він таки буде мусів дещо дбати про Кружок, щоб ішла в нім хоч яка-така робота.

Що тикаєсь Павликового перекладу Реклю, то діло таке, що тов. Шевченка принялось би випечатати, але, звиняючись недостачею грошей, каже, що книга не повинна б бути більша над 20–25 листів. Коли в такім об’ємі поміститься Реклю ціла робота про Россію, то добре. Тай ще одно, – з тутешніх українофілів ніхто не знає Реклю, – от же вони й кажуть: чи не можна би, щоб ми поперед всего мали цілу свою Україну в однім образі, суцільно оброблену, без ніяких додатків: се і для молодшого, і для старшого покоління було б ліпше, аніж читати опис України

як appendix до опису Росії. В такий спосіб вони висказували міні свою думку, і так я передав її Павликові, а не як жаден imperativ. Можна, то можна, – а не можна, ну, так ладь з богом усе. Тільки ж, о кілько знаю, з п. Реклю така біда, що описи австрійсько-угорської України у него дуже слабенькі і не повні. Що з тим зробити?

Про видане Навроцького я скажу те, що на него Кружок одержує з Просвіти 50 зр., з пренумерати прийшло досі з 80, а дещо – з розпродажі книжок. Особливо дві перші суми, се такі гроші, котрі без того видавництва певно не були б до Кружка прийшли, – виручка з розпроданих екземплярів всеж таки останесь чистим здобутком кружкової каси. А при тім же думаю, що й з книжки самої всетаки дещо доброго прийде, – все ж по тим ділам, по котрим писав Н[авроць]кий, Галичина доси ліпшого нічого не поставила. При тім же я надіюсь, що й біографія, й листи єго подадуть багато цікавого та навчаючого про українофільство гал. кінця 60-х і 70-их років. Що з Н[авроць]кого святого не зліплять, за це ручить автор біографії – Остап [Терлецький].

Фелетони в “Ділі” про Петрова – Ви вгадали, походять від Кон[иськ]ого. Шах-Наме він первісно назвав був казкою, – мабуть читав тільки той один уступ, що переклав за Ріккертом мабуть Жуковський чи хто, – але порівняне з казкою єгипською й того уступу було зовсім не до ладу. Я представляв Б[еле]ю то само, що Шах-Наме – величезна поема, так він не хотів надто поправляти Ко[ниськ]ого, а тільки замісто казки поклав поему.

Що Страпароля – не збірник, а автор збірника, об тім я знав, і в такім дусі написав, – хіба що невиразно вийшло; я, здаєсь, написав: в збірнику новель Страпаролі, чи щось подібного, – але не написав: в збірнику новель п. н. “Straparola”. Я дуже був би Вам вдячний, якби ви при спосібности витикали міні хоч важнійші блуди в моїх роботах, – я ж би бажав учитись і кожде фактичне спростованє прийму дуже вдячно. Читаючи недавно свою роботу в “Зорі” про усмирене непокірної, я ж очі свої забув: адже ж там цілісінський уступ випущено, тай не знаю, по якій причині (тоді, коли печаталось, я у Львові не був і навіть тих н-рів не мав). Іменно випущено розвідку, про перший мотив – вибір жениха, де показані були казки, котрі дали початок драмам італіянца Гоцці, а опісьля – Шіллера про царівну Турандот. Я мушу ще вернуться до того предмету і підібрати до него більше казок наших і других Слав’ян. Пісня лірницька, в котрій чоловік запрягає жінку в ярмо і котрої цікавий вар’янт є у мене записаний, не зовсім, по моїй думці, може похитати те, що я сказав про вдачу укр. варіянту новелі про усмирене непокірної. Я би бажав прослідити вар’янти новелі, котра дала початок пісні про запряжене в ярмо жінки, – але поки що у мене нема під рукою матер’ялів до того.

Тут один польський жидок робить над мотивом Біргерової Ленори, т. є. любки, котру упроваджує дух помершого нареченого. Питався мене про сліди того мотиву в українській літературі людовій і штучній. З людової я мало міг йому вказати по над те, що списав якийсь автор в Ягіча Archiv für slav. Philologie, де було наведено в нім. перекладі пару казок з Вашого своду й II т. Чубінського.

З штучної літератури я вказав йому одну поему Федьковича (кепську) “Маруся”, Шевченкову Тополю й Куліша: Од чого у Воронежі висох став. Жаль тільки, що сеї послідної казки (вона була печатана в Вечерницях, котрих нема ані у мене, ані в жадній з львівських бібліотек).

Я зладив для Краківської Академії збірник пісень весільних з Лолина, записаний Ольгою Рошкевич. Єсть се один з найкрасших комплетів вес. пісень з усіх, які я доси видав, містить щось коло 190 н-рів, – пісні й обряди дуже цікаві. Я порівняв той збірник з печатаними у Чубінського т. IV й Головацького і понотував, котрі пісні мають в тих збірниках варіанти, котрі зовсім ідентичні, – але майже дві третини, а най половина є зовсім нових. Крім того я дав від себе невеличкий вступ, де розвинув троха думку Костомарова, висказану при кінці передмови до збірн. Чубінського о тім, які складники історичного й культурного життя впливали на творене і наслоюване пісень весільних. Крім того, подав невеличкий очерк села Лолина. Рукопись представив І. Коперніцький в комісії, – збірник буде випечатаний в IX-тім томі Справоздань с кінцем сего року.

Недавно я зладив коротеньку роботу о деяких загадках руських і польских. З збірників, які мав під рукою (Номис, Чуб[инський], Лучаківський і видані крак. академією), я вибрав усі загадки, в котрих Stichwort-и суть сили природи (небо, земля, сонце, місяць, дождж і пр.) і, побачивши, що всюди, у всіх загадках ті сили природи представляються як живі твори (звірі або люде), старався погрупувати їх і прослідити, з якого жерела вони виплили. Працю ту я буду завтра читати в Кружку, а опісля напечатаю в “Ділі”. Жаль, що для порівняня у мене не було ані одного збірника народних загадок з інчих народів. Впрочім, виводи на тім не потерплять, бо й так я показую, що всі ті загадки – витвір не національний, але виплили з міжнародних анімістичних поглядів на природу і що в них стрічаються зароди виображень, розвинені в мітологіях ріжних народів.

Іно що получив і не успів ще прочитати праці Дашкевича о Гралі і о билинах про Алешу Поповича. Ви, певно, мусите давно вже мати їх, – обі з 1883 року.

Пісня “Скажи міні правду” у самого Гулак-Артемовського підписана іменем Чужбінського, – і таким підписом вона, здаєсь, була напечатана і в Основі і відти перепечатана у львівські Антології. Гулак зовсім не каже, що він записав її з уст народа, – для того я й увагу зробив. А в Ділі, через помилку корректора, напечатано Чубінський.

Отсе я намазав два аркуші, тай ще скінчити годі. Приходиться ще дещо о собі сказати. Я д. 15 Мая їду в поблизьке від Львова село Задвір’є, де по злучаю отвореня читальні маю держати відчит “О тім, як у нас знесено панщину”. До сего діла я зібрав цікавий матер’ял рукописний, котрий увійде в мою книгу про Федоровича. Хотів бим на його підставі розказати народови ту історію і опісля історію індемнізації, і все те в популярній обробці дати до сегорічного Календаря Просвіти.

По 15-тім я їду на село лічитись. Куди і на який час, сего ще не знаю. Прошу Вас, коли писатимете листи, то на той сам адрес, як і досі, а як би й які посилки посилали, то на адрес Павлика.

Засилаю Вам своє сердечне поздоровленє.

Ваш Іван Франко.

Львів д. 10. V. 1884.

Ул. Лінде, 3.

43. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

П[авли]к передав міні свій лист для переслання Вам, – так от я при сій okazії приписую також дещо від себе. Поперед всего дякую Вам за присилку книг. Статю Єфіменкової про трудове начало прочитав і дуже вона гарна. Я міркую, що у нас можна б було підобрати дуже багато фактів на скріплене кожного реченя тої статії. Міні здаєсь, що її не вадило б перекласти, а властиво, переробити в такий спосіб, щоб приміри великоруські відсунути на дальший (план) (не викидаючи зовсім, а трактуючи тільки *par exemple* так, як і прочі слав'янські), а за то построїти всі виводи на фактах чисто українських, а головное, підобрати чим більше галицких.

Дуже жаль, що тепер в нашім Кружку майже нема людей, – пороз'їздились по лекціям або до екзаменів вчатьсь, так що зовсім нема кого заставити до рефератів. Я отсе тими днями получив через Варшаву Мена (2 томи: Давне право і Істор. давних учрежд.) з ред. Prawdy на рахунок гонорара моїх дописей і новель, що там печатаються. Так само з іншого боку я одержав повну історію фінансів австрійських, в котрій чимало є з архівного матеріялу цікавих дат до економічного розвою Галичини за послідних 100 літ. Над усім тим варто потрудитися, та щож, коли людей мало. Я надіюсь, що по вакації під осінь збересь знов більше народа і оживиться Кру(ж)ок).

До нашого звичаєвого права подав я два малесенькі причинки в “Світі”: Лісові шкоди і кари в Нагуєвичах і “Громадський суд в Добрівлянах”. Про суди громадські у нас дуже мало мож буде зібрати матер'ялу, так, як в тім згляді громади наші мають дуже малесеньку автономію, тай ту кожний поступок з гори приписаний. Цікавійші річи я надіюсь с часом зібрати по наслідственному праву (у мене вже тепер набересь невеличка колекція мужицких тестаментів і шлюбних інтерциз, – треба тільки де в чім доповнити і обробити). Впрочім, міні здаєсь, що звичаєве право у нас чим дальш все більше відтискаєсь від житя, так що й тепер уже головні его контури відтворити можна хіба по бесідам, приказкам та лиш деяким нечисленним правовим звичаям. Задля того я думаю, що студіюм того права, хоч безперечно важне для науки, для практичних потреб наших в теперішній хвили меньше нагоджуєсь, а матиме переважно лиш теоретичне зна-

чіне. Інша річ студіюм економічного боку громадського й приватного житя, – те студіюм справді мусить нам дати могуче орудє до дальшої боротьби. А що звичаєве право запевно й доси має великий вплив на ті економічні форми, в які раз у раз укладаєсь і переукладаєсь жите народне, то з сего боку й право звичаєве мусить також мати для нас свою вартість. Та шож, наші теперішні роботи по обом тим предметам при наших слабих силах і скупих средствах мусять бути дуже часткові, в значній части оперті на матеріялах вже печатаних, рукописних або на дрібних, приватних збірниках: в Росії матеріялів і то богатих до таких праць достарчають земства та вчені товариства, – коли то у нас об чимось подібнім подумають?

Позвольте тепер, що я скажу Вам своє слово на ті питання, котрі Ви завдали П[авли]кови, іменно що до Нагірного і Б[еле]я. З Наг[ірн]им я живу отсе звиш пів року, чоловік наскрізь чесний і діловий, – хвильки не продармує. Та тільки що по за своєю архітектурою читав він мало, в ніякі теоретичні дискусії ніколи не вдаєсь. Крім того він тепер жениться, отже багато часу тратить коло дівчини, а коли оженитьсь і стане чоловіком маєтним та діректором фабрики, – ну, так тоді побачимо, що буде.

На Б[еле]я П[авли]к, по мойому, глядить трохи оптимістично. Без потреби він перетяжує себе в Ділі роботою чисто смілярскою: писанєм новинок, поправлюванєм правописі та редагованєм дописів, а за то не читає майже нічого, не робить ніяких студій і не поступає. З сего, конечно, виходить і те, що він боїтьсья всякого смілійшого, живійшого слова, всего, що тільки з далека похуже на демонстрацію і рішучість. Єго спеціальність – лявірувати “поміж дождж”, – а смілий він тільки протів Єзуїтів та Змартвихвстанців, т. є. там, де й заяцю положено бути смілим. Він і справді міг би тепер – більше ніж я або П[авли]к, імпонувати прочим народовцям і диктувати їм не одно, – міг би від тепер уже грати навіть політичну ролю, коли б не єго боязливість та нерішучість. “Не моє діло, – сказав раз сам собі, – так я й пхатись на него не буду”. Правда й то, що та анемія виходить по части й з того, що не бачить він по за своїми плечима достаточної опори, достаточного сильного і сконсолідованого кружка людей справді поступових. Ну, – та се, – скажете Ви, – наша ж вина. Може бути, – скажу я, – а може й не зовсім.

А що до бажань П[авли]кових, щоб Українці як найшвидше постарались як небудь розтаборитись в Галичині, то й я можу тільки виразити своє, дай Господи! Доси одні тільки Кониський та Русов скільки небудь серйозно відносятьсь до Галичан, шлючи сюди той свої праці, а сей – книги та інколи дописі. Кониський крім повісті “Порвані струни” в Зорі прислав обширний роман “Юрко Горovenко”, котрий чей буде сего ще року напечатаний, дальше драму: Ольга Носачівна (для бібл. Зорі) і комедію “По вусам текло” для театру. Ладить також третю часть Жука, котрої перші аркуші вже заслав. Біда тільки, що у нас, проживаючих по 30–50 зр. в місяць на всі приємности житя, нема грошей на печатанє тих праць, а Кон[иськ]ий, звісно, шле “в дарі коханому краю не срібло, не злото – пісню голосну!” Шож, коли бо в наших часах пісня, щоб стати голосною, потребує іменно срібла!

Я кілька разів ладився їхати в Україну, вже й паспорт вистарав, та що, коли те прокляте срібло не пускає. Так, мабуть, треба й пуститися на власну ініціативу Українців. О кілько, впрочім, чув я від одного нашого чоловіка, живучого в Києві, всі вони там з малими виїмками відносяться до нас, Галичан, “очень презрительно”, як до якоїсь непотрібної причіпки, котра для українського діла – п’яте колесо у возі і на котру й уваги звертати не стоїть. Конечно, при таких відносинах о тісних зв’язках і спільній по одному пляну роботі ніщо й балакати, – а поки сего не буде, поти й ми в Галичині не зможемо кріпко стати на ноги і будемо спотикатись та гнутись і морально, і бідствувати матеріально, – поки у нас не буде і не може бути скільки небудь сильного кружка людей, віддаючихся науці та літературі, вчених спеціалістів ані навіть солідних ширшого стилю публіцистів. Ось, по моїй думці, головний корінь того лиха, котре отсе вже кілько літ так болющими тонами прориваєся і в моїй з Вами кореспонденції, і в цілій діяльності галицької молодіжі.

Конечно, Ви й ту вкажете на вину Галичан самих, котрі частенько показувались людьми безпринципними і безхарактерними. Я признаю се, – та тільки всеж таки Галичане, що могли, – робили і для самої закордонної України зробили таки не мало. Аджеж головна маса українських писань в Галичині побачила світ, і будь що будь, все таки в значній часті печаталась і на кошт, і працею Галичан. А Україна що зробила для Галичини і абсолютно, і в пропорції до більшої вчености і більшої засібности тамошніх людей? Окрім Вашого видання Федьковича та невеличкого зглядно датку на друкарню – майже нічогосінько. А прецінь же не один з тих людей, що там признаються українофілами, пропускає на рік десятки тисяч рублів, тай на які речі!

Та досить, за багато я розписався. Буде, що буде, – доживем, то й побачимо. Здоровлю Вас сердечно.

Ваш Іван Франко.

Львів 14/V. 1884.
ул. Linde, N. 3.

44. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Недавно повернув я з села. Пише Остап [Терлецький], що він не дістав ще від Вас листів Навроцького, о котрі ми просили до нашого видання, і Ваших про про него споминок, котрі Ви ласкаві були обіцяти. Коли можете, пішліть чим швидше, бодай листи, бо біографія повинна бути в липню випечатана і книжка (1-ий том) випущена у світ.

З вийшовших ту річей посилаю Вам “Правду” в двох примірниках. Шевченка, виданого Партицьким, вишлю, скоро дістану, як також нові видання пророка Даніїла (Танячкевича), – і що ту ще появиться.

Засилаю Вам сердечний поклін.

Ваш Іван Франко.

Львів, ул. Лінде, ч. 3.

45. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 26 Септ. 1884

Шановний земляче.

Дві неодложні служби: 1) потреба зкінчить виписки з книг, котрі мені послав з Базельської бібліотеки один приятель, що мусив лишити Базель в середині Юля, – і 2) служба, – денна й нічна, – коло жінки, родившої сина, – задержали мій лист до Вас, – а далі я розсудив і не турбувати Вас в часи “вандрівки” – не турбувати, між инчим, моїм скептіцизмом. Тепер вже й у природі похолодало, – то й мені не гріх вилазити з своїми студеними листами.

Впрочім, остудившись сам од неприятної втрати ще однієї ілюзії, я не буду Вам більше розводитись про *incident* з Кружком, Ділом і т. п. Ви й сами мусите бачити, що не сповнились ні мої умови, ні Ваші навіть обіцянки. Значить *force majeure*, хоть вона й сидить в людях! Прошу тільки *непремінно* звернути мені мої рукописі листу-реферату й замітки про лист Тургенева, – а також ті книги, на котрих я надписав, що посилаю їх на час (висилались на Ваш адрес, а також на Павликів). Звісно, книги зверніть тільки тоді, коли там у Вас нікому не треба.

Багато б можна було написати Вам про ту параллель, котру Ви провели між рос. українцями й Вами (старо- й новонародовцями), а також про відносини між р. укр. й галичанами. Та треба бути коротким.

Перш усього скажу, що я зовсім не вважаю за солідну аргументацію, коли мені вказують що небудь не доладне, – відповідати показом на друге, хоч би ще не доладніше. Українці в Росії роблять багато не похвального, – так це не резон галичанам робити таке ж саме. До того прибавьте, що в Вас є *конституція*, а в Росії адміністративна ссилка і предварительна цензура. Та й то спомин Ваш, що рос. укр. печатаються в “обрусителя” ред. К. Ст., – не йде до справи, про котру в нас є розмова. Ред. К. Ст. стільки ж “обруситель”, скільки й “сепаратист”, – в нього, перш усього, каша в голові. З цією кашею він напеча[тає] яку небудь обрусительну дурницю, а рядом з тим і путне, – та при тому він ні на кого й ні на що путного не плює. А Вас самих і Ваші принципи облповували Барвинські й Партицькі, котрим Ви поклоняєтесь, або служите без того, щоб вони одкликали свою слину. Мало того, “Ваші” ухитряються вести газету (“Дѣло”) ще гірше, ще мертвіще, ніж вів її Барвинський, й узявши в свої руки газету, не сказати в ній

ніодної думки, котра б, здавалось, була Вам дорога, – а годувати публіку якоюсь староуніятською половою, або жувати жвачку в ролі статей Нові дороги. Коли хочете шукати “Дѣлу” аналогії в Росії, то возьміть Київск. Тел. 1875 р. і скажіть по совісти: чи можна ж навіть здалека рівняти обидві українофільські газети – підцензурну й вільну!!!

Ваша оцінка відносин росс. укр. до Галичини цілком мильна. Почати з того, що я навіть не розумію, як можна ставити в вину росс. укр., що, мовляв, посилають Вам свої праці, а не посилають грошей на видання. Кожний посила, що може; праця – те ж гроші*. До того ж у Вас через конституцію й т. и. єсть вже *правильна публіка* для нашої літератури, – а через те Ви можете покривати кошти видання. Коли цього не бува або не завше бува, то виною цьому, окрім безпримірно скандального обертання з грошовими справами (що признано навіть в пер. слові до Руск. Бібліот. т. III), ще те, що галицькі народовці ніколи не приложили систематичної праці до того, щоб поставити свою літературу на ноги. Вони й почнуть як слід, – а там дивись: перелякаються опозиції рутінерів, нароблять їм уступок, переменять правопись, почнуть печатати гнилину то для “нашого патріотичного духовенства”, то для “красавиць”, – дивись, – і народовська література з’їде на коломийсько-наумовицьку, – а потім не диво, що на всю Галичину не знайдеться 100 чоловіка, щоб дати по 1 гульдену навіть за повісти “славного нашого” Федьковича. (Я вже не кажу про такі штуки, які проробило “Дѣло” з “пропущеним без уваги” романом братів Рудченків – “Хиба ревуть воли”). І тут, як в усьому, галицькі прогресісти дають світові нігде не видане з’явище, – *замість того, щоб систематично вести свою громаду вперед і тим вміцняти свою силу, – вони сами організують собі реакцію.*

От що найголовніше одніма всяку могу галицьким народовцям стати не тільки передовою партією для росс. українців в загалі, але навіть готовим росс. українофілам опертись на галичан, – ба навіть страшенно шкодить самій елементарній солідарности росс. укр. з галичанами.

Ви дуже помиляєтесь, коли думаєте, що в Росії не бажають тией солідарности, коли дуже вже низько рахуєте навіть грошеві проби організувати для Росс. Україноф. “курінь” в Галичині, як колись казав Куліш. Тут обійшлося далеко не одною тільки підмогою типогр. Шевченка, котру Ви нагадуєте. Навіть, коли не рахувати того, що видав Подолінський, по тому, що він буцім то дуже багатий (це не так то було!), – то вийде, що росс. укр. далеко не багаті, як напр. Куліш, київські громадяне, “азь многогрѣшный” і др., видали чимало на галицькі літерат. заклади й справи: на Правду до 1868 р., Правду 1873 р., бібліотеку Січі, Союза, ріжні львівські бібліотеки, – починаючи з тих книг, котрі я справив в 1876 р. з Києва на ім’я Павлика й котрі той допустив вкрасти Просвіт’янам, на Гр. Др. і т. д. Усі ці видатки росс. укр. робили, маючи на меті “заложити свій курінь в конституційній Галичині”. Я Вас можу запевнити, що бачив сам в ріжних круж-

* На скільки я знаю, Нечуй завше посила й гроші. Також, на скільки я знаю, ніодин з россіян не міг добитись обрахунку своїх книг в Галичині.

ках в Росії не нехить, а навіть ідеалізацію цієї Галичини. Тільки скажу Вам просто і як чоловік, котрий багато потрудив горла й потратив чорнила на те, щоб піддержувати в Росії потребу солідарности з Галичиною, – що ця ідеалізація завше перемінювалась нехитістю, найбільше по вині галичан. Тут причина була вже згадана культурна отсталість галичан, їх упорне “дячківство”, сказав би я, похотливий оппортунізм і т. д., – а окрім того – дуже вже явне обертання до росіян, як до дійної корови, і при тому скандальніша безцеремонність в грошевих справах. На це все жалівсь мені ще Куліш, ще тоді, як я ідеалізував Галичину, – (наскільки я по натурі своїй способен ідеалізувати що небудь; прибавлю: я через те й заставався завше при ідеї потреби солідарности з галичанами, що не дуже то способний до ідеалізації, а через те й видержував себе в періоди “разочаровань”). Ще Куліша вважав галицький “батько” Качала за шкодливого чоловіка ради його “евангелізма”, а не уніатства; ще Кулішеві редакція Правди подавала скандалезні рахунки, – історія, котра скінчилась тим, що Партицький насилу вернув (за гроші!) Кулішеві його листи, котрі грозив отдати поліції російській. А з Вол. Барвинським вже я сам, по довіренности Куліша, переписувався в справі видання Псалмів, при чому не добивсь од нього ні рахунків, ні грошей за проданні екземпляри, ні навіть оставшихся екземплярів (а я тоді мав моготу перепустити все видання евангелія й Псалмів штундистам; еванг. од Пулюя добув таки, од львов’ян не добув майже нічого, а од Вол. Барвинського зовсім нічого, окрім листів до того путанних і брехливих, що як би я їх опублікував, то виставив би його в найгіршому світлі). Коли я зклав Кулішеві всю справу і питаю, що далі робити, – то К[уліш] одповів: “застановити слідство й обертатись з Вл. Б[арвинським] так, мов би то він порядний чоловік, то може він сам постидається далі так поступати”. Але, звісно, що ні сам К[уліш], ні другі, котрі за його ініціативою почали солідаризуватись з галичанами, великої охоти на дальше з цього всього не винесли, – хоч сам К[уліш] все таки не залишив дальших проб вести своє діло в Г[аличині].

Потім наступила черга полтавців: інакше справа Тов[ариства] Ш[евчен]ка. Полтавці дуже ідеалізували Г[аличи]ну й дались переконати, що все лихо галичан од того, що в їх грошей не ма. При мені привезено було в Львів 8 т. рублів та потім ще дослано було до 4000. Але я голову кладу, коли львівська типографія, котру мені показано в 1876 р., варта й ½ тих грошей. А ще гірше: Тов[ариство] Ш[евчен]ка, котре почало з того, що вибрало своїм головою Качалу, чоловіка противного рос. укр. за його брошуру “Політ. Русинів”, – не сдержало ніодній умови з тих, котрі були положені в Львові в моєму присутстві в 1873 і в Полтаві в 1874 р., – між инчим, умови робити загальні сбори що-року літом, щоб могли там бувати й наші делегати хоч пів-офіційно. Кінчилось тим, що ми, – кияне, – мусили розірвати з старшими народовцями і апелювати до молодіжі, паралельно чому нас самих, в моім лиці, предали анахтемі ці народовці, за проводом В. Барв[інського] й Вас. Ильн[ицького], в 1875 р., в Львові, коли я повертався з Угорщини в Росію.

Молодші галичане тоді представлялись Січчю, до котрої потім стали прилучатись де-хто з львов'ян, намітивших себе в 1876 р. в Акад. Кр. й т. и. Оповідання С. Подол[инського] про Січ, – котру я зоставив в 1873 р. ще доволі “качалодушною”, – приїзд Терлецького в Київ в 1874 р., стрічі наших де з ким з львівської молодіжі в 1876–7 рр. дуже підняли в очах киян й одесців, (котрі тоді були київськими союзниками), – молодших галичан. “Ідеалізація” цих галичан мала навіть рішучий вплив на замір видавати Громаду й на мою еміграцію. Але *ніодин січовик*, навіть з тих, котрі взяли гроші (замічу, не малі) за працю в Гр[ома]ду, не дав їй нічого й навіть не підміг їй нічим. Січовики середні, – як Буч[инський] й Под[олинський], навіть явно приступили до ворогів наших. Львівська молодіж предала Черепакіна в руки поліції, не взявши в його книг (зовсім безопасних в Австрії) і *не сказавши отверто, що не візьмуть*. Яку штуку викинув Мандичевський, Ви сами знаєте. Я вже не кажу про те, як себе держали старші народовці. Нічого дивного, коли в Києві положено було брати “штраф” з того, хто заговорить про яку небудь солідарність з Галичиною. Одначе, я з свого боку робив, що тільки міг, проти цього настрою россян, – багато пролив чорнила, попортив крові й навіть торік трохи не побивсь з Мальованим за галичан, – і все таки мушу сказати, що ніодна не тільки надія моя на галичан, – звісно, перш усього Вашого кружка, – але навіть ніодна пряма обіцянка цих галичан не була додержана; я вже не кажу про те, що власне з мою то особою з усіх рос. укр. Ви всі найбезцеремонніше обертались, починаючи напр. од ховання мого підпису в статті про Костомарова в Вашому Сьвіті й до того, що мені не можна в Галичині заложити навіть такого простого діла, щоб за мої ж гроші мати сталу доставку цікавіших книжок.

Звісно, інтелектуальне й моральне розвиття в Галичині трохи посунулось уперед в останні роки, що не зосталось без впливу й на нове збуження довір'я до галичан в Росії. Од кількох приятелів, котрі бували недавно в Відні й Львові, котрі бачили в Росії Окуневського, я вже вп'яту чув слова про таке довір'я. Теперішній момент я вважаю за благоприятний, до того, щоб коло чого небудь зорганізувати солідарність рос. укр. й галичан, – та тільки за це діло треба взятись уміючи. Перш усього треба *признатись* (хоч в глибині душі) в попередніх гріхах, а не обіжтатись на те, коли на них вкажеться; а найголовніше: треба взятись за справу організації сурйозно, терпеливо (по троху, – та все на перед!) й систематично. Я скажу отверто: не кладіть надії на ініціативу й навіть на перших порах на енергічну підмогу россян, – а знайте, що найбільша праця ляже на Вас, галичанах. Россян же Ви притягнете по троху, з часом. Россяне пересічно розвітці галичан, більше знають, більше європейці (навіть ті, що ні в зуб не знають ні фр. ні нім. мови), – дивно це, але так! Але духу ініціативи й системи в них ще менше, ніж в Ваших. З цим Ви мусите рахуватись і, кажу, взяти на себе ініціативу. Але, взявши її на себе, Ви мусите рахуватись і з тим, що Ви маєте притягувати до себе людей, котрі розвітці, ніж загал Вашої громади, – то вже й не ганятись, щоб Ви притягли до себе й російських раціоналістів, й галицьких уніатів.

Ви мусите заложити з проміж себе громаду *прогресістів*, – нехай найбільше поміркованих, та безповоротних, – тоді по троху будете навійрно рости в силах сами й притягати прогрес. елемент з українців російських. А будете кидатись на всі боки, сьогодні для того, щоб притягти до себе кого небудь, зрікаючись раціон. правописі, завтра – одвертаючись од певного друга, після завтрього – співаючи дітіграмби пустоті Б[арвінськ]ого, а дальше – роспинаючись за святу унію, – то “такъ себѣ ни за что пропадете и добраго слѣда отъ Васъ не останется”, як каже Собакевич прокуророви.

Всю останню *a linea* написав я, найбільш маючи на думці Ваш недавній проєкт журналу. Перш по словам Вашим і Павлика я думав, що справа піде нормальним ходом: зложиться кружок людей, котрі згожуються в оснівних принципах, – та й почнеся видання. Аж бачу, на *Vici* академ. пішла справа звичайною галицькою дорогою: положено притягти сюди й Тов[ариство] Шевч[енка], й навіть Матицю. При такому способі діло або не вигорить (що скорше всього буде), або родиться мертвяком, – бо яке не мертве діло і не порожня фраза про *рущину* може погодити і Вас, і Павлика, і К. Сушкевича, й Качалу, й Малиновського, й навіть Площанського й К-о? А тим часом журнал – це й єсть справа, котра б скорше всього могла зсолідаризувати рос. укр. і австрійських.

Лист мій дуже ростягся, – а тим часом у нас зосталась ще одна справа, дуже важна в моїх очах і дуже делікатна: це питання о *Ваших* особистих працях. Дорогий мій, Ви себе не шануєте й не бережете! Перш усього, за все Ви беретесь, тратите сили навіть на програми подорожжя в стихах, котрі нагадують ті, що в Германії консьержі роздають квартирантам на новий рік, коли поздоровляють їх, щоб дістати на шнапс. Хиба на те Ви маєте талант беллетриста й здібність дослідача, щоб писати такє?! Далі Ви просите вказувати Вам помилки в Ваших статтях. Для цього треба б написати трохи не том, бо в усіх Ваших статтях, а надто про Росію, помилки кишать. Багато помилок в останніх статтях виходять з фактичного незнання джерел, – а другі з того, що Ви (як і всі другі галичане), навіть неспособні критично глянути в джерела, бо не знаєте оснівного про Росію й Україну. *Нюху* в Вас до цього не ма, – от через що такє все жалке, навіть не до сміху, напр. те, що понаписувало (з добрим заміром, конечно) “Дѣло” в статтях “Нові дороги” і пр. А під всіми цими хибами лежить незвичка до сурійозного методу досліджування. Примір цього найлучший – Ваша стаття про “Новеллу”.

Ваша новелла ніякого майже стосунка до Шекспірової кумедії “*The taming of the shrew*” не має, – а належить до теми *Turandot*. Між тим, Ваша редакція, як кажете Ви, викинула в Вас власне вступ про *Turandot*. Значить, – толком Ваш редактор не здібний судити про такі речі. На що ж він собі дозволя судити й навіть рішати їх? (Власне, на що він редактор?) Мало того: як нарочно, у Рудченка (I, 177–181; 172) і в Чубінського (II, 543–548) єсть вар’янти, власне, новелли одного корня з Шекспіровою темою, – а Ви їх то і не згадуєте. От цей факт, що чоловік, котрий сіда писати про наші нар. новелли, *не заглянув навіть в збірки* Р[удченка] і Чуб[инського], – і єсть показ того, яка непевна *школа* в галицькому

письменству. Од браку скільки небудь сурйозної школи й виходять всі помилки й Ваші, й Ваших собратів по літературі, – й ні к чому б не повело, як би хто почав Вам показувати по-одиначо помилки в Ваших статтях: одні поправите за показом, – а другі зараз же поробите. Тут треба радикальної зміни методу: треба вивчити основи, треба, починаючи про що говорити, вибрати певні джерела й певних критиків тих джерел, – а потім вже й говорити.

Ви писали мені, що тепер підбираєте вар'янти до Вашої новелли. Сама по собі вона не дуже то варта праці, але, погнавшись за нею, Ви можете пізнатись з класичними працями по казкам і новеллам, *працями, без знаття котрих не слід і пускатись що небудь говорити про такі речі* (а по нужді, – треба обмежитись одним тільки сбором матер'ялу). Ваша новелла, певно, пішла од буддійської сатіри, в котрій *ткач*, одягнутий в Вішну, літа до царські дочки (дивись у Benfey Pantschatantra II, 48–56 і примітка до неї, тамож: I, 159–163). Ця тема до нас (українців) дійшла в прямішому виді, – хоть без сатіри, – 1) в казках про летючий корабель (Рудч. II, 78–85) і також 2) в більш переробленім, ближче до *Turandota*, як Ваш вар'янт. Ця тема перемішалась і з темою *чарівної флейти* і обложнилась темою *про загадки*, котрі дає то царівна, то єї жених. Получити повну ідею про ці всі метаморфози теми Ви можете, глянувши в а) *Benfey op. cit.*, окрім вказанного ще I, 445–448, далі в б) *Der Pentamerone von G. Basile, übers. von F. Liebrecht*, день I, нов. 5. і день IV, нов. 10. с) V. Hagen – *Gesammtabenteuer*, (т. III) LXIII, LXIV, (т. I) N X. d) Grimm-Haus-und Kindermärchen, I, 52. e) Hahn. – Griech. und Alban. Märchen, N 114 (Die heirathsscheue Prinzessin). f) Schott-Walach. Märchen. N 13 (Die Prinzessin und d. Schweinhirt). g) Jahrbuch f. Roman, und Englische Litteratur, 1866, стор. 24 і далі, 1867, ст. 241, 246 (італіянські казки, порівняні Рейнгольдом *Koehler*'ом, h) в *Götting. Gel. Anzeigen*, 1868, 1383 – 84.* і *Gesta Romanorum*, ed. Oesterley, сар. 70 (і примітки до неї). Думаю, що ці книги знайдете в Львові, в универс. або в Оссолінських. Добре б прибавити: а) *Archivio per lo studio delle tradizioni popolari*, 1, 63–64, б) *Legrand – Récueil de contes pop. grecs*, 39–46. с) *Sebillot – Contes populaires de la Haute Bretagne*, № 23 (вар'янт дуже близький до Вашого). Звісно, треба б взяти на увагу великор. і укр. вар'янти (з примітками), котрі напечатані в Афанасьєва, Русск. Нар. ск. (№№ 131, 132, – також 105, 106), а також у Чуб[инського], стор. 52, 227, 272, 274, 276, 278, 352.

Caeterum censeo: не переглянувши хоч названих вище німецьких виданьнь (та, звісно, й русских і *руських*), до котрих треба б додати – *Dunlop – Liebrecht – Gesch. d. Prosadichtungen*, – нічого й підступати до писання чого б то не було про казки, легенди, новелли й т. и.

На цім зкінчу. Простіть, коли чим небудь вразив Вас в цьому листу, й повірте, що моїм пером водило не яке небудь особисте вражіння*, а любов до справи

* Перегляньте всю колекцію *Jahrbuch*, а також *Götting. Anz.* за 20 років і вистуд(ію)йте всі примітки до сказок *Köhler*, а також рецензії його і *Liebrecht*'а.

* Див. на добавленому листу: “Я тільки через те настоював на тому, щоб ні в кружку, ні в “Дѣлѣ” не ховано було імені, що таке ховання вменшувало б законне право Кр. й Дѣла. Невже “Дѣло” не розуміє, що через те “поляки” дозволяють собі й “хрести трираменні” нищи-

та не менше й до Вашої особи. “Кому багато дано, з того й потребується багато”. Жаль би був неказаний, як би Ви залишили себе в українофільському (все рівно, рос., як і львівському) болоті, – а не зробили з себе *європейця*.

Ваш М. Драг[омано]в.

Р. С. На ім'я Нагірного, – котрому щиро кланяюсь, – мусить прийти з Херсонщини пачка казок і др. под. етнограф. матер'яла. Попросіть переслати мені. Це мусить бути од *Потапенка*, – беллетристика укр. нар. життя на московській мові. Він думав спинитись у Вас у Львові літом, як повертав у Росію. Чи був у кого?

Ще появиться в Вас та в Наг[ірного] один росіянин, бар. Корф (звісно, не вмерший педагог). Він хоче купити ґрунт в Гал[ичині] або, ліпше, в Буковині, не далеко од гриниці російської, – щоб жити собі та помагати при случаю й нам. Я його не знаю добре, – але одпихнути вважаю себе не в праві, та й не тактично. Може й згодиться. На біду, кажуть, він любить випити. Порадьте йому й направте в Буковину до певних і практичних людей, але й стережіться, щоб не вийшов другий Ястребській.

46. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Дуже радував мене Ваш лист, котрого я надіявсь – надіявсь, тай перестав надіятись. Я тепер сиджу в Вікні та виписую кореспонденції Івана Федоровича, хоч і сам не знаю, чи буде з тої кози м'ясо. Лист Ваш не тільки нічим не вразив мене, але противно, дуже багато прояснив міні такого, чого я досі не знав докладно, і я сердечно дякую Вам за Ваше щире слово і за Ваш труд, котрого Ви не жалієте, щоб направляти, а то часом і наштуркувати мене на добру дорогу, хоч, жаль сказати, доси не багато доброго з мене мож було виштуркати. Та, коли Ви не тратите надії, то міні й тим паче не годиться її тратити.

Я не знаю, по чім Ви судите, що справа Кружка пропала чи що. На Кругок я зовсім не трачу надії, а не дає він знаку життя доси для того, бо тепер ферії. Коли люде поз'їздяться, то чейже приймуться за роботу. А що до моїх обіцянок, тикаючих “Діла”, так ту справді мушу признатись, що знівечила їх forse majeure, – не сам Б[еле]й, а управляюча “Ділом” громада не допустила печатати листу Тургенева. А що тикаєсь Вашого реферату, так про него я дальше згадаю. Книги я, скоро приїду, передам до реферованя з Вашими листовними показками і надіюсь, що хоч що небудь буде зроблено, хоч, розумієся, та недостача критичної, наукової методи, на котру Ви жалуетесь у Галичан, не дасться так швидко усунути, так що з праць про Україну і Росію, зроблених в Галичині, я так само, як і Ви, не

ти, що й саме “Д'їло” вменшує свої права називати укр. літератора його іменем?” (Прим. редакції першого видання).

надіюсь ніякого добра. Ad vocem тих праць замічу, що Ви помиляєтесь, приписуючи міні статтю в Ділі “Нові дороги”. З Ваших дотеперішних сказівок я хоч те виніс, щоб не писати нічого про Россію і російську Україну, про котру у нас так мало є під рукою матеріялу. На що ходити далеко, візьму хоч другий том Чубінського (казки), котрого незнане Ви справедливо міні закидуєте. У мене його свого нема, записав був ще через Ільницького й гроші післав, – пропали. В бібл. Оссолінських нема, а в університетську як спроваджено, так узяв Огоновський, держав рік, узяв Каліна, держав рік, а тепер хто взяв, то й чорт не знає. От і дошукуйсь матеріялу.

На Ваше оповідане про історію зносин Українців з Галичанами в послідних 20-ти роках я, звісно, нічого відповісти не можу, бо багато з фактів, Вами розказаних, і доси не знав або чував тільки в конфузних і неясних оповіданнях Подолінського та Партицького. Правда, у мене є в руках кореспонденція Куліша з Барвінським, ведена при виданю псалтиря, і шматочки з кореспонденції К[уліша] з Січею (Буч[инським], Подол[инським]), але ясного образу тодішніх зносин з тих листів мати не можна. Тільки кілька слів до спростованя факту з Черепахиним, так, як ту діло прямо мене тикаєся. Я не знаю, відки Ви взяли се, що “львівська молодіж передала Черепахина в руки поліції, не взявши в його книг зовсім безопасних в Австрії і *не сказавши отверто, що не візьмуть*”. Цітую Ваші слова, бо боюсь знов не зрозуміти Вас. Я не знаю, як довго Черепахин був у Львові з книгами, знаю тільки те, що одного дня сказано міні, що є у Львові такий то чоловік і рад би бачитись з П[авли]ком. *Я зараз же того самого дня* вечером пішов до того чоловіка (Ч[ерепахи]на), а коли він сказав міні, що має книги для П[авли]ка, а зглядно, для нашої бібліотеки, то я тут же сказав, що хоч П[авли]ка нема під рукою (днем перед тим він був арестований, о чім *я тоді ще не знав*, але будши у него в хаті і не заставши его, гадав, що де виїхав), то я книги заберу. І зараз же того вечера я з двома ще товаришами майже всі книги (окрім двох невеличких купок і окрім тих книг, котрі Ч[ерепахин] виразно лишив для себе яко свої власні) забрав, а за другими мав прийти на другий день рано. На другий день рано приходжу і застаю двері замкнені, а служба говорить міні, що пан з н-ру 11 арестований. Коли се значить передане Ч[ерепахи]на в руки поліції з боку львівської молодіжі, *resp.* мене самого, – то я охотно позволю кинути на себе каменем. А здивувавсь я Вашим повисшим словам за для того, бо тоді ж таки, о кілька тямлю, аж в двох листах (се були мої перші листи до Вас) я розказував Вам цілу ту історію і післав спис книжок, взятих у Ч[ерепахи]на, з котрих дещо я передав опісля на Україну, а дещо і досі є в нашій бібліотеці. Паралельного злучаю з Котурніцким я не хочу нагадувати.

Головне діло, про котре я бажав би побесідувати і зговоритись з Вами, – се літературно-наукова газета. О кілька бачу з одержаного листу П[авли]ка, він мусів уже писати Вам, що Парт[ицький] рішивсь передати міні з новим роком “Зорю”. Признатись, я з разу не дуже радо слухав бесіди о тім Пар[тицьк]ого, з свого боку ніколи йому того не натякав, і він, заким предложити се міні, трак-

тував з Подолінським та Скобельським. Я бажав бути ще хоч рік вільним, – оскільки се у мене при недостатчі средств до життя можливе, – щоб сьак-так покінчити мої університетські студії і зробити докторський екзамен. Але діло вишло таке, що Парт[ицький] недужий і сам рішучо не хоче дальше провадити “Зорі”, тамті панове тож не хочуть, і добре, що не хочуть, а “Зоря”, сьак чи так доси редагована, має звиш 500 предплатників, значиться, може сама о своїх силах стояти. Конечно, видавати її так, як доси, – не стоїть труду, – от же я, переймаючи редакцію, гадаю побільшити єї об’єм з 3 на 6 аркушів в місяць, т. є. видавати півмісячно по 3 аркуші замість дотеперішного одного або півтора. Будь що будь, на 72 аркушах в році все ж таки можна дещо путнього напечатати, а добираючи все до певної прогрессивної і ясної програми, можна провести не одну струю свіжого воздуха в нашу галицьку атмосферу. Можна! Та ба, – інше питанє, чи видужаємо ми се зробити? Поперед всего йшлоб о установленє іменно тої програми, котра мала б просвічувати газеті, о сформулованє тих принципів, на котрих стоячи газета моглаб з одного боку вдоволяти вимаганя поступових людей з між українців і галичан, провадити в тім напрямі галицьку молодіж, а з другого боку – не відривалась би від ґрунту і національно-українського, і навіть спеціально галицького так, як в галицькій читаючій публиці – Ви се зовсім справедливо піднесли – мусить лежати головна єї сила.

Розважаючи “оба полы сего” діла, я почуваю дуже велику тривогу, міні все нагадуєсь той циган, що йшов “помеже дождж”, і я не знаю, чи буде можна бодай на який час обійтись ту без певних компромісів. Та заким перейду до сеї дразливої теми, – ще пару слів о програмі. Я думаю, що нова “Зоря”, оскільки вона має і може бути новою, повинна стати на дорогу посередню між тою, якою йшла давна “Правда”, а тою, якою почав іти “Громадський Друг”, т. є. (що возьму попередку бік негативний) не бути ані *виключно* націоналістичною і в ім’я націоналізму не проклинати та не опльовувати ніяких інших “ізмів”, але з другого боку – не бути (поминувши конфіскати) по доктринерски соціалістичною, теоретично ліберальною чи як там. То значить з позитивного боку: показуючи наше власне, народне й інтелігентне житє вірно, з єго хибамі і добрими бокамі, з єго корінєм в минувшости, вказувати рівночасно, опираючись на примірах других, більш розвитих народів, дороги для дальшого, успішнішого розвою того життя, указувати особливо інтелігенції правдиві цілі в служеню народови і способи, як єму треба служити. Я думаю, що тут самі собою нав’язуються й ті формули, котрі знаменують головні течії європейської мисли й боротьби: реалізм – в штуці, позитівізм – в науці, громадівство (соціалізм) – в житю економічнім і федералізм та автономія – в політиці. А позаяк “Зоря” як часопись літературно-наукова головно два перші поля повинна буде обняти, то й здаєсь міні, що на однім і на другім полі редакція не буде потребувала класти писателям які небудь границі окрім хіба тих, які кладе австр. цензура. Правда, питання суспільні й політичні також не можуть бути виключені з “Зорі”, коли вона має бути вповні живою, але тут уже трудно ясно сформулувати границі, до яких може йти диску-

сія на листках “Зорі”. Звісна річ, я бажав би, щоб і ту границь не було ніяких, та щож діяти, коли границі такі ставитиме: 1) цензура, 2) тісний об’єм газети, и 3) обставина, о котрій я зараз скажу, скоро почну говорити о компромісах. З того всего виходить, що я, властиво, не знаю, як сформулювати програму газети, щоб вона і не зразила з гори більшої частини читателів і, з другого боку, – не оберталась на пустих словах, але була справді виразом переконань безповоротних.

В додатку до сего листу я перешлю Вам дословний відпис того поклику, який прислав міні Кониський, щоб напечатати його *для розіслання по Україні*, і просив би Вас, щоб Ви були ласкаві від себе зробити начерк того, *що повинно* бути виражене в програмі газети, т. є., що Ви вважали б необхідним і на добі сказати нашій публиці. Я не ручу Вам за те, чи все те, що Ви напишете, і так, як Ви напишете, буде випечатане на чільнім місці нової “Зорі”, – але ручу за те, що кожде Ваше слово совістно візьму під розвагу, і то не спускаючись на свій власний розум, а коли б печатав, то ніякої зміни не зроблю без попереднього порозуміння з Вами. Ваш начерк дасть міні крім того й мірку того, чого Ви домагаєтесь від мене яко редактора, – а будьте певні, що Вашим судом я дорожу, як нічим другим.

Се наводить мене на другу важну точку. Сформульоване програми, хоч би й яке трудне, – все ж таки праця більш теоретична, хвилева. Далеко трудніша праця – переведене її в жите, в данім разі, само редаговане газети. Я доси редактором не був, але, спасибіг богу, редакторских клопотів і трудностей зазнав чимало. Отже ж питане заходить: чи здужаю я провадити газету так, щоб вона була хоч що небудь до людей подібна? Самі Ви кажете, що у мене за мало критичного суду, за мало скептицизму, – і я вповні і без найменшої нещирости признаю правду Ваших слів. Я у всім склонний далеко більше до оптимізму, до вишукування добрих сторін, ніж злих. Не одно може міні видатись добрим, що на ділі зовсім таким не є, – і отсеї то хиби я при редагованю часописі найбільш боюсь. До комітету, котрий би повинен вести “Зорею”, я запросив, конечно, Павлика і Коцовского. Остап [Терлецький] обіцяв нам також свою поміч, а коли б нам удалось з “Зорею” стати фінансово на ноги так, щоб можна було дати Остапови хоч яке-таке удержане у Львові, то я думаю, що в многих дуже дразливих справах можна було б спуститися на его суд і такт. Як бачите, однакож, все те сили досить проблематичні і великих вимагань до них ставити годі. Як вони на ділі покажуться – не знати, боюсь однакож, що при тій скупій науці і критиці, якою ми всі на купі обладаємо, зараз же від самого початку дамо Вам не одну притичину до фактичних і інших поправок. Правда, хиби ті будуть могли значно вменшитися и зредукуватися до minimum, коли о всякій річи писати буде тільки той, хто ту річ добре знає, коли “пирогів не буде ліпить сапожник, а сапогів тачать пирожник”, як се доси бувало у всіх наших газетах, а найпаче в “Сьвіті”. Іде ту, звісно, о позискане співробітників не тільки з Галичини, але і з України, і з Женеви, а щоб ті співробітники, стоячи при газеті, не брали кождий н-р до рук з розчарованем, сподіваючись найти в нім зовсім не те, що в нім є, і сподіваючись найти в нім те, чого в нім при даних обставинах бути не може, треба попереду

обговорити всякі *obstacula*, треба покласти з самого почину *clara pacta* і в принципіальнім, і в практичнім згляді. Конечно, діло галичан, а зглядно моє, яко петента – дати початок, і я роблю се по моїй змозі.

Приступаю затим до тих нещасних “компромів”, котрі таким каменем лягли між Галичиною і Женевою, а котрих, здаєсь, нам і тепер годі буде минути. Отже, поперед всего – правопись. Я не знаю, що Ви скажете на те, коли я скажу з гори, що правопись нової “Зорі” мусить бути етимологічна? Се я кажу не від себе самого, а по порозуміню з многими Галичанами і з Українцями такими, як Левіцький-Нечуй і Кониський. Головно за для правописі упав “Сьвіт”, як упала в Галичині “Правда”. Може бути, що Ви то реченє назвете недоріким і дурним і, по свойому, будете праві, – а все таки, по свойому, й я не зовсім неправ. Що ви зробите, коли публика у нас така дика під тим зглядом? Скажете, може, що з боку поступовців і радикалів не ладно, не морально навіть зачинати своє виданє такою уступкою, таким потакуванєм дикости публіки, котру хочемо сьак чи так просвічати. А я скажу: що ж діяти, коли в іншій формі Ви не підійдете до неї? Альтернатива ту представляєсь така: або зачати видавати фонетику і з гори засудитися на 100 пренумерантів, т. є. засудити ціле діло на невдачу, – або зробити формальну уступку що до правописі і старатись освічувати людей в ділах далеко важнійших від правописі. Се, конечно, також опортунізм, але опортунізм, по моїй думці, зовсім природний і конечний – посвятити меншу користь для більшої.

Друга річ – підписуване статей. Я в повні годжуся з думкою, голошеною Вами з таким притиском, що кождий повинен сам відповідати за своє слово, а щоб міг відповідати, повинен підписуватись. Я був і є за тим, щоб нова “Зоря” тим бодай показала себе новою, щоб рішучо, зараз від першого нумеру, виступила з підписами таких імен, як Ваше, Павлика, Терлецького. Та от нині, рівночасно з Вашим, одержав я лист і від Кониського з Кііва, в котрім дословно ось що пише: “Треба велику увагу звертати на те, щоб “Зоря” як мога більш ішла в Россію. Ви знаєте, що в сім случаї головна річ – наша цензура, значить, не треба гостро ставити ніяких питань і не друкувати нічого такого, ради чого цензура заборонила б “Зорю”. Ви розумієте, яка б то була велика *моральна* шкода для України, колиб “Зорю” заборонила цензура. При теперішнім тяжкому стані доволі, щоб і стояло під “Отче наш” ім’я Драгоманова, а певне, що “Зорі” не пустять. Сам я щиро поважаю сего чоловіка і ціню его праці, але треба звернути увагу на практичне жите й рахуватись з подлими обставинами нашого побиту. Тим то я радив би, щоб під статями Остапа [Терлецького], П[авли]ка і Др[агомано]ва стояли псевдоніми і щоб в повісті П[авли]ка перемінити титул”. От так навчас нас Кониський, а щоб порозуміти вагу его навчання, я запримічу, що “Зоря” теперь справді йде в Россію, хоч про формальний дозвіл цензури Парт[ицький] сам нічого не знає, – іде, значить, доки схочуть пускати, тай то як пішле два або три н-ри в купі, то звернуть, також до деяких міст доходить, з інших звертають, одним словом – конфузія. А йде її в Россію доси примірників около 80,

Кон[иський] же обіцяє, що при троха живійшим редагованню піде зо 200, і в тій цілі прислав для надрукованя свій прожект оповістки до укр. громади.

Як бачите, тут дороги троха розходяться, хоч міні здаєсь, що слова Кон[ись]кого далеко не категоричні, не такі, на котрі б він настоював. Так само здаєсь міні, що радше нам зрезігнувати зовсім на українських предплатників, навіть на дотеперішних 80, ніж добровільно, крім австрійської, натягати собі на карк ще й російську цензуру. Що пустять, то добре, а не схочуть, то нехай собі хто схоче пренумерувати, той до 6 руб. доплатить ще одного і одержуватиме “Зорю” в конверті. Але все таки гадаю, що і о тім ділі треба буде міні порозумітись бодай з П[авли]ком і Терлецьким. Що до Остапа спеціально, то я з ним говорив уже о тільки, що стало на тім, щоб підписувати його повним іменем. П[авли]к стоїть на тім, щоб поки що його (П[авли]ка) підписувати псевдонімом, хоч я нічого не маю против его повної назви. Так само я рішучо за тим, щоб підписувати Ваше повне им’я під Вашими статями. Я постараюсь зробити першу пробу ще сего року. Партицький бо передає міні “Зорю” ще сего року, так що послідні 4 або 3 н-ри я вже буду підписувати яко редактор. Отжеж в тих н-рах я хотів би напечатати, – коли на те позволите, – Ваш реферат, присланий для Кружка, конечно, з повним Вашим підписом. Побачимо, який піде голос між публикою, а тоді вже й міркуватимем, що робити дальше.

Замічу ще, що до перших н-рів я маю ось які більші праці: П[авли]ка “Вихора”, Терлецького історія галицко-рускої суспільности від 1772 до 1872, обширна історична робота Шульгіна: Україна і єї теперішні поведаторі, Кониський обіцное Мордовцева повість “Старці”, а від себе: “Про громадське орудуванє землею в Полтаващині” і “про Полтавське земство в 1884 році”, а від одной кїївскої курсістки статю “Права жіноцтва в Европі”. Так само дістав я вчора статейку від В. Федоровича, в котрій він критикує коротко ліберальний, буржуазний устрій і доходить до соціалізму, – думаю, що єї напечатанє може зробити вражінє на нашу публику. З Галичини я маю ще дві готові повістки пані Кобринської, з котрих одну напечатая ще сего року, а другу задержу на слідуючий рік. Як бачите, матеріялу є досить, а коли б і Ви могли ще дещо до того часу виготовити, то можна би нову Зорю бодай на перших порах зробити справді новою, живою і сучасною. Я бажав би, щоб в ній велась хроніка житя суспільного і літературного всеї України, де нотувались би всі важнійші злучаї з житя народа і інтелігенції, хоч би тільки в сирім виді. Добре би було, як би можна чим небудь зазначити й ширший, слав’янський краєзір, – я від себе можу се зробити тільки перекладами деяких слав’янських беллетристичних творів, – о слов’янській хроніці, хоч би тільки літературній, і подумати трудно. Впрочім, побачимо.

Вашу просьбу о виписку з Войціцкого пересилаю П[авли]кови, так як я ще забавлю ту зо два тижні. Я бажав би при “Зорі” зааниматись поки що тільки беллетристикою, т. є. покінчити і напечатати ті беллетристичні твори, котрі у мене є позачинані та позадумувані, а тимчасом звільна збирати книги по фолк-

лору, а особливо по критиці біблійній. Швидко до праць на тім полі я не возьмусь, бо певно, що швидко ані часу, ані книг не буде.

А ось Вам копія з Кониського “Запросин до предплати на Зоря”. “Вступаючи в шостий рік видання “Зорі”, дозволеної випусувати в Росії, редакція, не переміняючи строків видання часописі, видаватиме її по 3 аркуші число, всего на рік 24 чисел або 72 арк. Задачею своєю “Зоря” ставить: обняти яко мога ширше жите руського народу в Галичині і, о скілько то можливо, й на Україні і пильнувати над розвоєм і культурою (?) свого краю. Національні і релігійні відносини нашого народу, перш усього, примушують нас прямувати тим шляхом, на котрому найбільш потрібує наш народ оборони од впливу на єго чужих елементів, не користних, а шкодливих для єго. Тим то ми й ставимо прапором своєї задачі: Русь для Русинів, і будемо пильнувати, щоб Русин, розвиваючись духовно і підносячи свій матеріальний побит, залишався на віки добрим Русиним, вірним і незрадливим сином своєї рідної матери Русі-України. Як досі, так і далі ми будемо вести руський народ, розуміючи тут і нашу інтелігенцію, до набіраня тієї моральної, умственної і матеріальної сили, при котрій він спромагатиме боротися, стояти і одстояти свою віру і національність. Сміло підемо на бій проти всяких експлоаторів нашого народу, зазброюючись до сего і зазброюючи других зброєю освіти і розповсюжуваннем ідей, пануючих в науці інчих європейських народів. Світ, наука і добробит на національному ґрунті – от наша мета”.

Не кінчу, хоч уже не много до кінця. Як бачите, програма о кілько загальна, о тільки й неясна, – і для Галичини я її не пушу. Здаєсь, що годі буде пустити й для України, хочь для неї вона зроблена, прикроєна до цензурних обставин.

На тім і кінчу, пересилаючи Вам щире поздоровленє, а Вашому маленькому “престолонаслідникови” щире бажанє, щоб ріс здоров, швидко вертавсь на рідну землю і щоб в свого батька вдався.

Ваш Іван Франко.

Вікно, почта Грималів, д. 21 жовтня 1884.

47. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

25 Окт. 1884. Chemin Dancet, 14

Шановний земляче.

Оце вчора получив Ваш лист. Мені тепер дуже ніколи, бо саме случилось, що цими днями переїздить через Женеву двоє земляків, з котрими треба по довгу балакати (хочь результат, певно, вийде той же самий, як в “ямщика” – фурмана в кумедійці Горбунова, що казав по переду: “помилуйте, В. Бл-діє, – слава богу, 16 лѣтъ ѣзжу!” а потім, як перекинувсь, то сказав: “вишь ты!... 16 лѣтъ и все на ефтомъ самомъ мѣстѣ!”). А потому багато писати Вам не буду. Поспішаюсь тільки одповісти про саме найголовніше, й саме головніше – про “Зорю”.

Перш усього, прошу “реферата” мого не печатати, бо він того не вартий. Пришліть його мені, – або сами виберіть з нього чисто бібліографічну замітку про книги, в котрих є спомини про наші етногр. видання.

Далі про “Зорю” в загалі. Я Вас здивую своєю вміркованністю. В принципі, я зовсім не против компромісів, а надто формальних. Тільки я думаю, що компроміси мусять бути в *скількості*, а не в *яковості*. Коли організм ще не виносить літру молока, давайте 0,10 л., та ж молока, а не чорнила и не молока з чорнилом! В справах же, котрі тичуться моєї особи, я не люблю тільки сюрпрізів, а надто нещирих, – а по вмові та по волі, – я й голову свою отдам, коли справди треба, або коли навіть, коли чоловік, близький до діла, скаже мені отверто, що треба.

По всьому цьому я не буду сперечатись з Вами про всі ті формальні компроміси, про котрі Ви пишете, – починаючи од правописі й до підписів. Починайте, або ліпше продовжуйте – максимовичкою, та тільки не бороніть її теоретично й навіть ідіть до того, щоб звести її на раціональну фонетику. А для того трохи з годом підніміть в Зорі питання про педагогічну вартість фонетики й максимовички, – запросіть напр. вчителів, щоб прислали Вам свої замітки про те, як в них йде діло навчіння дітей азбуці й т. и.

Про підписи діло змінється з того часу, як в рахунок ввіходить Россія. Я не можу цілком згодитись з К[ониськи]м, та не хочу цілком не прийняти його резонів. Російські українофили більш сами себе налякують, ніж начальство їх ляка. Я Вам скажу такий курьоз: Позаяк я все таки видав деякі *супі матер’яли*, то мене не можна викинути з науки в Россії, – і не обходиться місяця, а іноді й тижня, щоб в виданнях, котрі мають діло з слав. етнографією, – починаючи од В. Евр. й кінчаючи Извѣстіями Имп. Акад. Наукъ и Журн. Мин. Нар. Просв., – не було спомину про мої видання; тільки ось в чому курьоз: я пізнаю, чи статтю писав українофіл (і навіть приятель), чи чужий по тому, як він цітує книжку: коли не зве автора – значить українофіл і приятель, коли зве – чужий! Далі скажу в загалі, коли ховати, що “прокляті люде” можуть і непрокляті праці робити, – то тим тільки більше піддержиш думку, що вони прокляті і т. и. Словом, і в цьому як в масі случаїв, треба стерегтись, щоб не врізати самому собі рук навіть раніше і більше, ніж того требує кат! Та нехай вже робиться проба: не підписуйте мене! Тільки вже далі не робіть уступок рос. цензурі й рос. полохливості. Зміст газети держить отверто європейський, хоч спокійний тоном. Що до П[авлика] й Терлецького, то я думаю, що К[ониськ]ий дуже вже далеко заходить. Їх не зна рос. чиновник і ніяких страхів проти них не має. Найбільше, що Ви можете зробити – переіменити (проти Громади) ім’я повісті П[авлика] й не підписувати його імені, а також Т[ерлецьк]ого, аж поки не зкінчиться печатання їх праць, а під кінець непременно підпишіть. Я б на місті К[ониськ]ого написав тоді в Россії рецензію на ці писання П[авлика] й Т[ерлецького] й показав їх сурйозність, то публіка б взнала в Россії обох авторів не як “галицьких нігілістів”, (котрих вона, вірте, не зна), а як авторів поважних і интересних праць. *Им’я ж П[авлик]ові і Т[ерлецьк]ому*, як починаючим писателям, – *потрібно*, й однімати в них ім’я з за

полохливих фантазій київського укра(йно)філа не делікатно до них самих і шкодливо до справи й партії стільки ж на Україні, як і в Галичині. А що я правду пишу, що сама цензура не боїться імен Т[ерлецького] і П[авлика], – доказом того служить, що я в Петербурзькому “Дѣлѣ” (в 1881 р.) писав статтю про Галичину і в ній називав і Вас, і П[авлика], – й цензура нічого не зробила.

Така моя думка про формальні боки діла. Впрочім, я залічую до формальностей і справу прокламації од редакції, або навіть і остентативну програму. Про мене, можна б обійтись і без прокламації й без програми на показ, – аби була програма для самої редакції, котра б, програма, виявлялась в самих статтях. Навіть таке безпрограм’я найліпше власне для таких станів, як тепер в Галичині, де публіка боїться слов і не зна річей і де вона мусить (і може легко) полюбити речі, а потім взнати, як вони звуться. Майже те ж саме можна сказати й про добру частину рос. публіки з оффиц. помазкою.

Кон[иськ]ого нарис прокламації мені не подобається. Він зовсім не такий цензурний, як вдає його К[ониськ]ий, – і це показує справді протиприродність того оппортунізму, котрий проповідає К[ониськ]ий. Небійсь, національне питання К[ониськ]ий ставить дуже прямо ребром. Чому ж не ставить також і політичного, й соціального, й культурного? Тому, що в К[ониськ]ого або в голові темно про ці питання й вони йому не лежать близько до серця, або він, як всякі націоналісти, крутить в цих питаннях, забігаючи й до консерваторів, й до прогресистів, аби тільки вони пристали до націоналізму, – або те й друге вкупі. Я нічого не маю проти постанови ребром націон. питання, але тільки тоді, коли також постановити й другі питання. А поставити ребром *саме* нац. питання, вмовчавши про другі, – не вдовольниш ні поліцію (котра б рада була, щоб ніяких питань не ставити й котра все рівно “сепаратизм” побачить в програмі), ні публіку. Націоналісти помиляються, коли, думають, що публіка може жити що дня націоналізмом, завше думати про “свою хату”. Звичайний чоловік перш усього дума, *яка* хата, а потім вже, чи своя, чи найнята. Та й *своя* хата тим найбільш интересна людям, що її я можу зробити такою, *яка* мені подобається. В життє громадськїм чоловік частіше пан чи мужик, ліберал чи абсолютист, раціоналіст чи клерикал і т. д., а дуже рідко русин чи поляк, москаль і т. д. От і од літератури чоловік бажа перш усього навчитись чи господарства, чи політики, чи релігії і т. д., – а потім вже вдовольнити своє національне почуття, навіть коли воно в його збужено, – і через те він буде читати охотно *чужі* видання, коли вони будуть його навчати тому, що йому цікаво. Ідеал національної газети, – щоб вона давала той щоденний, в основі космополітичний, матер’ял, котрого потребує чоловік, – в національній формі. А національних (як і сектантських, в роді соціалістичних) газет через те ніхто й не читає, що вони не дають такого матер’ялу. От через що я боюсь за будучність газети, котра поставить на перший план національне питання, а надто ще, коли вона зовсім промовчить про другі, – в суті найцікавіші для звичайного чоловіка, – питання. Почастно для Росії декларація К[ониськ]ого шкодлива тим, що вона знов подасть повід суперечкам між украй-

нофилами і сусідніми напрямками (котрі давно б вже були українофільськими, як би українофіли були розумніші і освітніші) про те, що, мовляв, укр(аїн)ство – тільки націоналізм, романтичний та вузький і т. и.

По всьому цьому я радив би зробити декларацію зовсім вже загальною й короткою, – що ось, мовляв, Зоря дозволена в Росії, а через те ми й обертаємось до публіки на Україні, що Зоря постаратється бути дзеркалом життя громадянського у українській землі в Р[осії], як і в Австрії, освіченого світлом всемірної науки, а також провідником цієї науки в українські громади, органом потреб цих громад в сфері національній, політичній, соціальній і культурній. (Таке що не будь). А впрочім, читателі побачуть все даліше з самих статей. Тут би я назвав ті статті, котрі або єсть вже, або обіщані.

“Такова, Великий Государь, моя мысль и сказка; обаче же твори, како богъ тебѣ на душу положить”.

Що до статей, то я б радив дати хоть з 3–4-го номеру статті по новим роботам над біблією й евангеліями. На оригінальні праці зібратись діло не так легке, а потому я б радив, “не мудрствуя лукаво”, просто дати на перший раз переводи хоть напр. з рефератів М. Верна про результати праць Рейса (я Вам послав колись *N Revue Politique et Littér. i Mélanges – M. Vernes*). З годом можна дати напр. реферат про книгу *Wellhausen'a Prolegomena z. Gesch. v. Israel*.

Од себе я обіцяю Вам дати ряд статей: а) про народні новелли на Україні. б) Старі й нові вірші на Укр., с) Недруковані кобзарські утвори (*bis* з примітками). Окрім того, беру на себе всю редакційну роботу по *folk-lore*, – т. є. посилайте мені на перегляд все, що до Вас прийде з матер'ялів, котрі Ви думаєте печатати, то я прибавлятиму порівнянні вказівки, також буду вести бібліографію цього діла. Берусь також давати звістки про цікаві для політ.-соц. розвитку публіки статті в франц., англ. і італ. *revue*, а по часті й книг. Коли хочете од мене получить роботу ще к першим №-ам, а разом, коли хочете зробити мені власне добродійство, то зробім так:

Почнемо печатати мої праці під титулом: *Порівнячні досліді про українську народню слонесність*, і перш усього пустім працю: I. Едіп – св. Григорій в укр. словесности. II. Знов знайдені брат і сестра. Ці праці написав я ще в 1876 р. і тоді *вичерпав* усе, що було печатане про такі речі на 8–10 звісних і півзвісних мені мовах, і з того часу все підновляю. Праця писана по московські і половина переведена по німецькі (сукин син переводчик взяв гроші за увесь перевод, – але 3-ий рік не дає другої половини). Праця трохи важкенька для такої часописі, як Зоря (хоч легча, ніж Світогляд Левицького в Правді і стат'я(т)і Заклінського і т. и.). Займе вона листів з 8. Але все таки вона не безинтересна для звичайного читача, а для вченого й студента вона показує цікавий матер'ял, способи його опрацювання ріжними методами в Росії й у Европі, й на решті метод, яким, по мойому, треба опрацювати його, а також важність укр. нар. слов. для історії зросту европ. нар. казок і легенд. При порівнянню вар'янтів ріжних націй я хотів натякнути скрізь на одміни нац. психології. Авторитети, як *R. Koehler* і *G. Paris*, пророчили

мені великий успіх в європ. науковій печаті, коли вийде ця праця, через що я (не добившись місця для неї в Росії через поліцію) задумав вийти з нею до німців, – але коли то ще буде! А праця гнітить мене, як непритулена дитина, і тим паче, що там я вимовив в системі деякі загальні принципи, котрі приходиться говорити порізнъ при других працях. Так ось, збувши в світ цю працю, я вільніше б пішов далі й може б все в купі – зроблене й те, що я з легкою душею зроблю далі, – й згодилось би світові й оправдало би мене, що я не зовсім дурно їв людський хліб. Слов'янській печаті (науковій) праця моя здалась би, бо я там перебіраю вар'янти усіх слов. племін. Так ось і рішайте. Тільки ще мушу сказати, що я дам Вам мою працю по московські (нема моєї сили ще раз перекладати її), а Ви вже самі мусите її переложити.

Вп'ять: “такова моя мысль и сказка” і пр.

На цьому поки скінчу. Надіюсь скоро Вам послати Чубинського казки. Я ніколи не думав, що “Нові дороги” – Ваше. Простіть: Ви часто помиляєтесь в фактах, – але у Вас завше йде мисль ясна і ясно! А в Н. Дор. ні чого того не ма. Якесь бездорожжя!

Ваш М. Драг[омано]в.

Спасибі за добре слово до “престолонаслідника”. Він – гарненька дитина, хоч завдає багато клопоту мамі, а через її хворість – і таті. Та, може, з нього люде будуть, – хоч, певне, тато не побачить навіть початку того.

Ще скажу: Праця моя про Едіпа – св. Гр. й про брата й сестру – може служити натуральнішим уводом разом в дві серії праць: а) про прозаїчні новелли чужестороннього походу на Укр. і б) про пісні такого ж походу, – дві серії, котрі я вважаю обов'язком своїм опрацювати, як і політичні пісні, – *три сюжета, котрі, кажучи отверто, ніхто тепер і на 10 років вперед не зможеться опрацювати, окрім мене*, не через те, щоб я був до того найздібніщий, а через те, що ніхто стільки штанів не протер коло тих сюжетів. А тру я штани років з 15.

Поки що, – а в мене так і не ма Зорі за 1884 р. (окрім тих неповних, – 3-х №№, де Ваша стаття про потоп (в котрій Ви дуже вже ідете за тим одним німцем-геологом). Мені треба Зорю для того, щоб написати в Archivio delle tradizioni про той матер'ял folk-lore'у, що в ній є. Чи не можна здобути книжки Устіанов[ича] про Раєвського – я б написав рецензію в В. Европы.

48. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Отсе я дістав і прочитав Ваш лист, – і як він мене зрадував, того й сказати Вам не можу. По просту воспрянув я духом і набрав надії, що все ж таки чень хоч як-так удасться діло з новою “Зорею”, коли Ви до неї обіцюєте своє постійне сотрудицтво і приймаєтесь ласкаво за редакції цілого відділу фольк-лора. Я, конечно, з найбільшою радістю пристаю на Вашу пропозицію передати ту часть під

Вашу руку і не печатати нічого без Вашого поручення. Бодай можу бути певний, що та часть буде *добре* редагована і принесе честь газеті.

Так само радо приймаю і другу Вашу пропозицію що до печатання Ваших праць про Едіпа – Григорія і дві сестри – і маю надію, що Етногр. Кружок візьме на себе кошт перепечатування тих праць в окремій книжці так, як Братство хоче перепечатувати роботи Терлецького.

Що тикаєсь програми чи проклямації, то я побачу, як там буде треба, і коли нічо, так так і напишу, як Ви радите, загально, без страшних слів і страшних імен, і, звісно, налягаючи не на націоналізм виключно.

Що до правописі, то й ту, приймаючи етімологію, ми зовсім не з тим приймаємо її, щоб самі дорожили нею. Я гадаю навіть, що треба буде зараз в першій році давати деякі дрібнички й фонетикою – зразу вірші, відтак статі, присилані з України, поки публіка не привикне гаразд.

То само й з підписами. Розходилося би головню о 3–4 перші н-ри. Коли побачимо за тим, що рос. Україна поставить пренумерантів таку силу, на котру конче треба класти вагу, то тоді будемо й дальше таїтись, коли ж ні, то махнемо рукою і будемо підписувати повні імена кожного, хто того схоче. Звісно, що Терлецького я думаю поіменувати зразу, бо він, як Ви кажете, в Росії не заштемпований, а у нас навіть має велику симпатію. З П[авли]ком троха не так, але й те перемелєся.

Що до критики біблійної, то й сам я рад би щонебудь замістити в будучім рочнику “Зорі”. Vernes-a, спасибі Вам, я одержав і Melanges, і статю в Revue, і попрочитував, тай бачу таке, що найкращі (в Melanges) статі про конечність крит. теології в школах і загалом статі більш педагогічні, – ті писані з правдивим запалом, – але для нас вони поки що не годяться. А резюме з Рейса не скажу, щоб були слабші, але держані троха надто коротко, “сжато”, – у нас, здаєсь міні, требаб розказувати обширнійше, з великими цитатами з письма св., щоб читачеви усе було перед очима: і основний матеріал, і критика. Я підбиваю Федоровича на те, щоб закупив коли не для мене, то для себе цілого Рейса, й надіюсь, що се буде зроблено, а в такім разі я стрібую й сам по Рейсу ладити резюме: може вони не будуть ані такі основні, ані такі талановиті, як Vernes-a або чий другі, але будуть більш розжовані для вкосу нашої публіки, т. зн., надіятись, і хісна більш принесуть. Я вже писав Вам давнійше, що бажав би ладити такі резюме як найпо(пу)лярнійше і за проводом європейських учених крок за кроком перейти ціле письмо св. Сама політика ту наказує почати від старого завіту, котрого міти вже й між простим народом починають братись не зовсім дословно на віру, – бо вдарити відразу на євангелію, то значило б, може, й попсувати справу. А так, помаленьку, можна буде переходити одну за другою ветхозавітну книгу, не чіпаючи ніби *християнства*, але тим сильнійше впоюючи скептицизм, критичний погляд, – так що опісля й з новим завітом легко піде. Коб тільки Рейса добути! Наші прокляті бібліотеки бережуться цілої еретицької літератури, а хоч що мають, то видати не хочуть. Що Ви скажете на те, що Штравса навіть не хочуть давати до

рук в читальни? У мене ж є крім присланого Вами Vernes-а та статі Zica про потопу тільки Schrader, Keilinschriften und das alte Testament, Штравца Leben Jesu, якогось іншого Німця Messias – Sagen des Ostens, Гавсрата Kleine Schriften (до історії пізнійшої) і записано Целлера “Apostelgeschichte” та Гільгендорфа “Apostrophe Schriften des neuen Testaments”. Та ну про те. Коли буде Рейс, і я, прочитавши його, зможу уложити плян, в яким порядку і які підуть реферати про біблію, то напишу Вам подрібно з прозробою, коли б того треба було, вказати деякі доповнюючі книги по спеціальним частям.

Дивує мене те, що Ви кажете, що “Зорі” не получили нічого окрім трех н-рів, в котрих є про потоп. Про потоп було в р. 1883, з того року я післав Вам цілий комплетний річник в двох рекомандованих пачечках, – не вже ж не одержали? З 1884, правда, я не знаю навіть, чи післав Вам що-небудь, але річ ту така, що дуже неміло міні драти очи Парт[ицько]му, котрий дуже нерадо слухає всего, що тикаєсь н-рів, експедиції і пр. Скоро приїду до Львова, то постараюсь заслати Вам всі сегорічні н-ри, а також “бібліотеку Зорі”. Я Вам, здаєсь, котрісь книжочки вислав, але, о кілько нагадую, не вислав Калітовского виданя руських апокріфів, котрі може будуть для Вас цікаві. О них я написав був до “Діла” рецензійку, та редакція більшу половину відрізала. Колиб Вас те інтересувало, то замічу, що рукопись одного апокріфічного казаня (о початку світа, потопі і кінці світа) з XVIII віку, на церковній мові, є у мене, – цікавий матер’ял до праці про побожні легенди у нас. Легенди про кінець світа, дуже подібні до тих, що в тій рукописи, живуть між нашим народом, – у мене є одна, записана з Нагуевич.

Засилаючи Вам і Вашій родині своє сердечне поздоровлене, остаюсь

Ваш щирый Іван Франко.

Р. S. Я останусь в Вікні ще може зо два тижні. Доси майже цілий час нездужаю, але про те роблю колоссально.

І. Ф.

Не вже ж Б[еле]й Вам Устіяновича не прислав? Пишу рівночасно до Львова до Коцовского, – сей зараз вишле. Чи Archivio delle Tradizioni не схотів би з новим роком за Зорю обмінюватись? От би гарно було, – і для него ж інтерес, так як Ваші статі там будуть печататись.

А що тикаєсь німецького перекладу Вашого Едіпа, то жаль, що Ви не звернулись з тим до нас. Не для того, щоб дали кому заробити, – у нас найшлись би люде, котрі й за дармо переклали б його. От і я сам як сидів два роки на селі, мав так багато часу, що був би залюбки се зробив. А німецькою мовою я владаю зовсім не зле.

49. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Ви, запевно, нетерпливо ждете вістей від мене, а, може, й дивуєтесь, чом се я, запросивши Вас до співробітництва при “Зорі”, не обзиваюся до Вас ніже словом. Діло таке, що ціла справа розбилася о інтриги та крутарства кількох людей з товариства імени Шевченка, котрі, бачучи, що властиво їм (старшим українофілам) всяка власть висковзуєсь з рук, крикнули, що “Зоря” під моєю редакцією буде органом соціалістів і довели до того, що Партицький почав крутити, а я, щоб раз покінчити всю ту погану історію, плюнув і віддав ему его слово. Чи “Зорю” буде видавати тепер Парт[ицький], чи товариство Шевченка, ще не знати; я, звісно, до неї не напишу ані стрічки. Справа та на стілько має в собі доброго, що між усіма молодшими викликала велике обуренє і може справді бути початком до сконсолідованя партії чи громадки молодших українофілів, котрі тепер уже числом значно переважають старших. Маючи нині ще багато роботи і їдучи завтра до Станіслава на збір жіночого товариства, я пишу Вам лиш отсих кілька слів, щоб оповістити Вас, як стоїть діло, а зараз по повороті з Станіслава напишу Вам про цілу історію докладніше.

А поки що шлю Вам перший томик Руско-укр. бібліотеки і, засилаючи Вам щире поздоровленє, перепрошаю Вас рівночасно за той завід, який я по неволі зробив Вам так, як другі міні его зробили.

Ваш щирий Іван Франко.

Львів д. 6/XII 1884. Ул. Ліндого, ч. 3.

50. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet 14. 15 Дек. 1884

Шановний земляче.

Два листи Ваші получив. Остатній примушує одкласти на далі ті деякі замітки, котрі я б зробив в одповідь на Ваші літературні плани й думки. Скажу тільки, що я через те завше подав би голос за переклади коротеньких статей, як напр. *M. Vernes*, бо це – синиця в руках, а до того ще й така, що не шкодить і журавлеві в небі. Ляхи далеко дужчі нас літературними силами, а вони колись почали трохи не всю свою *нову* літературу в Prz. Tug. і Niwie з перекладів, – а тепер вже мають де що й оригінальне.

Звістка Ваша про кгедз, котрий вкусив народовців і Партицького, мало мене здивувала – далеко менше, ніж попереду звістка про те, що Вам “Зоря” вручається. З боку народовців справди було б неконсеквентно давати самим на себе ножа Вам у руки. А до того вони мали резон не страшитись послідків свого поступка, бо Ви ж (простіть, і Ви персонально й другі товарищі Ваші) привчили їх думати,

що Ви їм усе простите й до них в усякім разі прийдете. Я Вам давно казав, що Ви себе не цінуєте. То й не диво, що й люде Вас не цінують.

Тепер, по моїй думці, Вам й К^о зостається або податись народовцям і вкупі з ними випустити з рук новий рух в Галичині, або виступити хоч з маленьким ділом (чи газетою, чи серією книг, чи відчитів) маленькою купкою, та твердо й солідарно. Дуже цікавий я знати, що далі буде.

Прочитав справоздання Етнограф. Кружка й згадав пісню: як ударив мене в спину, аж я засміявся, – бідний Українець, згубивши навіть свій реферат, зовсім вже зробився Кониським. Так йому, дурню, й треба, нехай не лізе в воду, не спитавшись броду!

Напишіть мені, будьте ласкаві, що таке єсть для мене цікавого в *Zbiór wiadomości* Ак. Кг. після 3-го тома, – бо в мене єсть тільки 1–2–3 тт. Також що воно за штука *X. Sadok Barącz*, – *Bajki*, *Fraszki* etc. на Rusi (Tarnopol, 1866)? Я замовляв через нашого Georg цю книжку, а також *Pokucie* Kolberga, – та Ваші львівські книгарі й одповіді не дають. Який би в Вас знайшовся книгар, щоб обходивсь з нами по європейському? Мені дуже треба *Barącz*, *Kolberga* та ще *Listy Zólkiewskiego* (1866 ?), та як їх видрати – не знаю.

Ваш М. Драг[омано]в.

Я тепер почав друк II випуску Політ. пісень XVIII ст. й дуже занятий.

51. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Хоч я доволі давно дістав уже Ваш ласкавий лист, але не відписував на него, ждучи, як тут у нас діла уложаться, щоб могли Вам написати, на чім стоїмо.

Поперед всего – про книжки, о котрі просите. Sadoka Barączka Fraszki я замовив для Вас у антикваря, котрий обіцяв, що сими днями дістане; скоро добуду, то зараз вишлю Вам. Listy Zółkiewskiego тож надіюсь купити. Кольберга Pokucie томи I і II у мене є; тепер з них один чоловічок робить реферат для Етногр. стат. Кружка, скоро скінчить (то значить зараз по святах) – вишлю Вам. Не знаю, як нам бути з Zbiorem wiadom. do antropol. kraj. У мене є всі доси вийшовші томи, – майже в кождім є дещо й до нашої етнографії, хоч, здаєсь міні, цінного не багато. Я готов вислати їх Вам крім трех перших, котрі, як кажете, Ви бачили. Може б Вам надто придались найновійші томи Кольберга “Lud polski” (XVI і XVII) і перший том его нового видавництва “Mazowsze”, – книги ті також є у мене і можу Вам їх вислати на жадане.

Чув я від П[авли]ка, що Ви видаєте дальший випуск пісень, і то, мабуть, пісні про панщину і єї скасоване. Не знаю, чи при піснях чисто народних будете печатати також і пісні, вмисно пушані між народ (як пісні Ценглевича і деякі з 1848 року)? Що до пісень Ценглевича, то крім напечатаних в “Nowogoczniku demokr.” я маю ще три, записані з уст, а іменно: “Далі, хлопці, в руки коси”, “Орав мужик край дороги” (напечатана в “Зорі” сего року, котру швидко Вам вишлю) і третю: “Доки Німець псами їхав”, записану неповно. Коли б Вам на що здалися, то я готов Вам їх прислати в відписах. В додатку до сего листу засилаю Вам пісню з р. 1848 про Стадійона, зложену, як на той час і як на поляка, дуже гарно. Записав її сими днями один наш товариш з уст якогось Поляка.

А тепер про наше видане. Отсе вчора зійшлись були до мене люде, чоловіка з 12 молодіжи і ухвалили будь що будь видавати свою окрему газету, котраб “лучила нас з Европою”. Щоб не зробити фіяско з грішми, рішено не зачинати видання, поки не буде на ту ціль зложено бодай 500 зр. Звісно, і Академічне Братство, і Товариство Жіноче в Станіславові заявили готовість по змозі сили підпирати видане і причинятися до его почину.

На “Зорю” вже тепер, поки ще 1-ий н-р не вийшов, многі махнули рукою, і то многі з старших, а поперед всего – сам Партицький. Тільки Кониський конопадить мене конче приставати до неї ради патріотизму, але я на те відповів ему троха може навіть приостро. На всякий спосіб на Україну в грошовім згляді ми не числимо, хоч бажали б як найбільше числити на їх праці, – чого, розумієся, вони й не відмовляють. В посліднім листі, котрий я нині одержав, Кон[иський] запрошує мене приїхати по святах до Кіїва, що я впрочім дуже радо зробив би.

Та тільки там, мабуть, якась халепа, бо нині прийшов від Кон[иського] другий лист алярмуючий, щоб, пишучи до него, не слати на его адрес, а тільки до Качали, бо щось, мовляв, наші (галицкі) тверді нароби́ли біди. Побачимо, що буде далше, а як буде змога, то я готов поїхати.

Над виданем у нас буде ще ширша рада, по котрій зараз оголосимо проспект. Я думаю, що перший н-р повинен би появитися не пізнійш першого линія 1885. До того часу я скінчу й роботу над Федоровичем, значиться, і у мене буде хоч що троха своїх грошей. Конечно, я надіюсь, що й Ви схочете приступити до нової редакції, на разі хоч би на тих умовах, на яких обіщувались приступити до “Зорі”. На раді нашій говорено, щоб нова газета поперед всего подала ряд основних статей про нашу країну, єї теперішний стан і недавну минувшість. Стаття про Україну готова вже давно (Шульгіна), статю про Галичину пише Остап [Терлецький], а я буду міг доповнити її дечим (1848 роком і т. и.), що він обминає. Від П[авлика] чув я, що у Вас є приготована до “Слав’янської громади” статя про угорську Русь, – от би було славно, як би Ви могли поступити її до нашого виданя.

Не знаю, чи писав Вам П[авлик] о задуманім ним видавництві для читалень. Діло се дуже важне і дуже пильне, але не знаю, чи П[авлик] доволі обчислився з средствами і силами. Я, конечно, готов для него зробити, що зможу. “Руско-українська бібліотека”, котрої перший томик я, бачиться, вислав Вам, розходитья дуже добре. З першого томика, напечатаного в 1000 прим., є ще у видавця несповна 100, решта розпродана. Вийшов уже другий томик, Барвінського “Сонні мари”, котрі також шлю.

Засилаю Вам сердечне поздоровленє і остаюсь

Ваш Іван Франко.

Львів д. 2/1 1885.

ПІСНЯ ПРО СТАДІЙОНА

Чи чули ви, люде добрі, що ся в Львові діє?
Скачуть Німці по Линовці, а Лях ся з них сміє.
Нехай скачуть, нехай скачуть, най шії покрутять,
Най з Ляхами не деруться, нас не баламутять.
Ой хотів нас посварити німецький урядник:
Ім’я ему губернатор, а прізвище Стадник.
Свині ему було пасти, не галицкі діти.
Як ся вони розбрикали, не знав, де ся діти.
Через камінь в Запорозжі тече вода з шумом!
Ой сховайся, вражий сину, з німецьким розумом!
Най но коваль молот возьме, а вуголь піддує,
То, що Німці накували, він гнеть перекує.
Єще будем в братній згоді мід і вино пити,
Урядників з краю гнати і з Ляхами жити.

(Згадка про коваля наводить мене на догад, чи автором тої пісні не був Цибульський, автор кількох брошурок і віршів руских в р. 1848, котрий підпису-

вався “Коваль з Товмача”. Деякі его речі є у мене і можу Вам прислати відписи так само, як і другого поляка, що писав руські вірші, Бальгазара Щуцкого, автора двох гарних оповідань руских: “Про те, як німець урядник голосив хлопам Руси-нам дароване констітуції” і “Оповістка діда лірника о вояцкій службі”. Давно, ще в гімназії, чув я від одного товариша, мужичого сина, пісню, котра починалась словами:

Ой, Німці ви, Німці,
Де Ваш розум дівсі?

Більше з неї не тямлю, але товариш той попом в Горожані коло Львова і я написав до него, щоб він списав її для мене. Міні говорено також, що в Горожані зложена була мужиками пісня про тамошну різню 1846 р., але доси я єї не дошукався).

52. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

22 Янв. 1885. Ch. Dancet, 4

Шановний земляче.

Недавно получив Ваш лист, хоть книг, що Ви споминаєте, не получив. Після того дістав звістку од П[авли]ка, що їдете на Україну. Радий би я був передати через Вас лист, та боюсь, що Ваші старі пошлють Вам наздогін донос і лист у Вас витрусять. Найголовніше, що я б хотів написати в Київ, це докладні уваги о потребі прогресивно-демокр. газети в Галичині, котра б поставила рух укр.-гал. не по народовському. Та, думаю, що це Ви й сами розкажете на словах. Я раджу Вам напірати на дві точки: 1) *на те*, що самі мужики Ваші бажають чогось живіщого й радикальніщого, ніж дають їм народовці, 2) що клерикально-уніятська політика народовців окрім того, що безплідна в Галичині, не східна з всеукраїнською ідеєю, бо окрім того, що вона отдаля галичан не-уніятів, – вона зовсім не интересна і навіть антипатична русинам православним в Буковині й Россії. *Ergo* політика безконфесійна – найнатуральніща русинам. Прибавив би, що для рос. укр(айно)філів безконфесійність навіть оппортуністичніща ніж уніятство, котре збирається *orientem convertere*.

В усякім разі Ви внесете світло в київську кумпанію про галицькі справи. А то я од сестри маю звістку, що вона напр. і не чула про те, що “Зорю” Вам не дали, й через те й послала свою повість в Зорю Вашу, а вона дісталась М. Подолінському й братії.

Радив би я Вам розказати киянам про нетерпимість народовців (*виелімінвання*) і про партійність Тов. Шевченка, котрому гроші дані були з України на те, щоб воно служило всім народнім напрямкам, а не одній парафії Качали. Напірайте на те, що тепер стан річей подібний до того, котрий був в 1873 р., коли кияне послали свій “отвертий лист” в Львів, щоб вкоротити *Staatsrechtlichkeit* і клерікалізм Качали й Сушкевича, – й на те, що ніколи кияне не притягнуть

до себе свої прогресивні елементи, поки органом їх буде “Дѣло”, а не справди прогресивна газета.

Про мене особисто скажіть, що я прошу посилати мені нові книги акуратніше, ніж доси, а також прошу одібрати в крутопопа Лебедінцева мою статтю про казки: дурень, з переляку не друкує – й не варта! Після цього я більше йому нічого не пошлю.

Книги, які можна, пожалуста пришліть мені перед виїздом, а то вони застрянуть. Та верніть мені мої манускрипти: статтю в *Дѣло* про Тургенева й “реферат”.

Ваш М. Драг[омано]в.

Пісень усяких, що Ви споминаєте в листі Вашому, мені дуже треба. Чи скоро вийдуть Ваші матеріяли про Федоровича?

Та пришліть, ради Аллаха, *Kurjer P.* ті №№, де вся колотнеча напечатана, а то я ані словечка не знаю, хоч мені з різних боків про це говорять.

Та це чи не Ви написали кантату на юбилей Коніського? Ей, глядіть, щоб не поновився Вам Вол. Б[арвінськ]ий! Це тогож поля ягода, і на Україні буде Вам великою перешкодою. Я навіть думаю, що й ті гроші, котрі вже зібрані на *Вашу* Зорю, любісінько підуть на теперішню.

53. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Отсе я повернув з Кііва і ділюсь с Вами двома звістками. Поперед всего посилаю Вам 500 карб. від Ковалевського на печатане пісень історичних або, коли печатане їх уже запевнене, на видане політичних брошур. К[овалевськ]ий просив переказати Вам, що на літо буде старавсь переслати Вам знов дещо грошей, хоч на певно не може сказати, чи будуть і кілька їх буде. Так само надієсь, що літом хтось із спільних Ваших знакомих з Вами побачиться, хоч також не знає, чи справді побачиться і хто саме. Від Андрієвського є у мене для Вас книжочка, котру швидко вишлю.

Кіівська громада поручила міні видавати газету літературно-науково-політичну, коли можна, вже від першого (13) цвітня, і видавати її, не дразнячи московської власти, але й не оглядаючись на московську цензуру так, як се роблять “Діло” і “Зоря”. Я швидко напишу Вам дещо ширше о тій справі, а поки що замічу тільки, що обіцяли на перший рік 1000 руб. підмоги і надто деякі праці. Коли у Вас є дещо такого, що Ви булиб охочі напечатати у нас, то буду просив Вас прислати. Звісно, ті праці, які Ви спершу обіцували для “Зорі”, ми радо помістимо в новій газеті.

Засилаю Вам сердечні уклони від кіївських знакомих. Трегубов просив передати Вам, що до “Зарі” не пишеть нічого, бо нічого не надрукує, що “Кієвлянина” комплету ніде нема, а ті н-ри, які Ви йому поіменували, мабуть хибно виписані,

бо не містять того, чого Вам треба, і, впрочім, він буде ще шукати; в кінці з “Кіевской Старини” рукопись Вашу вислано в ред. “Вѣстника Европы”.

Остаюсь з глибоким поваженням.

Ваш Іван Франко.

Львів д. 5/II 1885

Ул. Лінде, № 3.

54. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

12 Марта, 1885. Ch. Dancet, 14

Шановний земляче.

Позавчора получив Ваш лист і 500 рб. Спасибі за скору пересилку, хоч вона все таки (звісно, не з Вашої вини) не вберегла мене од жидівських рук, бо саме днів за 4 перед тим прийшлося позичати, щоб заплатити за квартиру й т. и. Але Ви й не можете собі виобразити, яку плутинину в моїй голові й справах наробив Ваш лист тими словами, що гроші од К[овалевсько]го, а що Тр[егубов] нічого про гроші не передав через Вас! Не буду й питати Вас дальше про це, бо Ви навіть не зрозумієте моїх запитань, не знаючи ні наших розмов з Тр[егубовим], ні листів його. Споминаю про це найбільш, щоб дати Вам пересторогу, як чоловіку, котрий тепер приступа до ділових стосунків з українцями: ніколи не покладайтесь на те, що вони обіцяють, бо непременно переменять і думки, й самі особи підставляються другі, а строку ніколи не додержать. В усіх грошевих справах держіться одного *modus vivendi*: беріть, що дають (дають же вони справди часто остатне, більш, ніж можна б бажати), але не рахуйте на них, а на себе.

Почавши тепер з сентенцій і рад (а к тому начитавшись за останній час усяких Авадан та Каліл і Дімн), буду й продовжати сентенціями з поводу Вашого редакторства, в котрому я бачу рішучий момент і для справи й для Вас особисто.

Перш усього позволю собі сказати де-що про редакторство в загалі, з проби 20 років сотрудництва й редакторства: 1) Не заражайтесь двома редакторськими хворобами: а) вважати публіку за дуже дурніщу писателів, думаючи, що, мовляв, того й того публіка не розбере, тим не зацікавиться й т. и. Давайте усяку сурийозну справу публіці, розкауйте просто, але сурийозно – і публіка розбере. б) Не вважайте сотрудників дурніщими себе; підберіть людей по власному вибору, вмовтесь з ними в оснівному, а далі дайте їм волю робити, а особливо їм одкладайте розмови про справи пекучі до того часу, коли сами сберетесь поговорити може й ліпше, ніж готовий сотрудник в готовій статті. Далі, як українофілові, позволю сказати Вам: паче всього не політкуюте! Поставте *minimum* принципів та держіться його, не оглядаючись ні на Івана, ні на Петра. На решті, як бувшому редактору *Сьвіта* і безспорно *потопившому* цей журнал, скажу: починайте зразу

з ясного напрямку. Можете не писати осібної програми, але робіть та(к), щоб в кожній статі чулось, що в Вас вона єсть, і принципи й система проводу їх.

А найліпше почніть таки з програми. Чи Ви, чи П[авли]к, писали мені, що думка була колись назвати нову газету “Нова Наука”. Добре ім’я. Ваша публіка буде поки що головно молодіж, тоб то ті, хто готується до громадської праці. От Ви й можете сказати, що всі питання практичної тактики Ви залишаєте на боці, а будете виставляти наукову теорію життя й праці в громаді і будете її наставляти без урізок, без ваганья. Дві головні цілі будуть у Вас: наукове вистудійовання нашого краю життя й перенос в нашу країну наукових здобутків Європи. Прибавлю два почастих бажань: а) неперемінно зразу поставте себе ясно до Росії: поставте себе зразу *панукраїнцями*, але без формалізма національно-політичного. Скажіть, що Вам ходить о вольність і розвиття всього укр. народу, а не об тім, в яких він державах останеться. Звісно, заявіть себе федералістами і прихильниками переробу Росії на вільну державу і обіцяйте слідити за ліберальним і демократ. рухом в Росії. Далі поставте себе ясно до Польщі, а особливо до польского люду в Галичині. Добре б, як би Ви зразу дали кілька статей про той люд. Я думаю, що поки в поляків не ма практично-демократ. партії (їх соціаліст. рух на 1/2 язикомельство, а на 2/2 доктринерство), то русинська демократія мусить виступити й за поляків.

З принципальним боком діла тісно зв’язаний і адміністраційний бік. Мене дуже страшить отой фантом комітету організації газети, котрий постановлено в Коломиї літом. Навіть звістка про нього здивувала мене. По листам Вашим і П[авли]ка я був ждав, що у Вас єсть купка зорганізована людей, котрі зважились почати роботу як авангард. Коли це читаю, що всю справу поставлено на дискуссию усякого, хто назвався народовцем і хто навіть не буде й писати сам, а буде тільки дискутовати, як писати й як не писати *Вам*. Звісно, “людей питай”, але перш усього “свій розум май”, особливо, як сам будеш відповідать за послідки. А кажу Вам – момент рішучий і для діла й для Вас. Пора Вам вже бути самим собою й рішати раз на завше, чи хочете Ви залишити по собі ім’я видного чоловіка в нашій історії, чи стати львівським народовцем, 2[-им] виданням Навроцького, або що. Та й діло, коли Ви його провалите тепер, то надовго провалиться, а надто спільність галичан і рос. українців. В Росії ж знайте, що дійсну й стали поміч, а особливо працю, Ви получите тільки от радикальних людей (не кажу вже об тім, що тільки притягши радикальні елементи рос.-укр. громади, можно поставити твердо укр(айно)фільський рух, виведши його з кругу діллетанства й схоластики). Так треба, щоб Ваша газета була не те, що *Правда* й що *Світ*. А для того перш усього підберіть Ви собі персонал сотрудників, котрі б без усяких еківоків були прогрессісти й згодились би писати для газети, та з ними й засядьте за виробку програми. Стережіться таких, котрі раді будуть записатись в *партію*, а на ділі робить не будуть, а будуть вишукувать в газеті резони, щоб оправдити своє неробство, а Вашій роботі будуть кидать палки під колеса.

Простіть, що пишу все може абстрактне й лишнє, але од Вас ще нічого конкретного не знаю, а наляканий усім попереднім і останнє Акад. братством, поворотом діла з газетою літом, а також поворотом на пустоту біографії Навроцького – боюсь усього.

Ваш М. Др[агоманов].

А що Вагач і мої манускрипти?

55. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Вчера дістав я Вашу телеграму як раз, коли збирався переписати і вислати Вам проект програми нової часописі. По довгих колотнечах і крутанинах я рішився видавати її раз в місяць, книжками і фонетикою. Сего домагалось досить багато людей і зі Львова, і з провінції, а пренумерантів нова часопись чи сяк, чи так – багато понад 200 в першій році числити не буде. Коли б українці додержали своєї обіцянки і зложили те мінімум за помози, яке прирекли (1000 руб.), то міні здаєсь, що сей рік можна би вдержатись і напечатати бодай чимало такого, що дало б корм людім і опісля, коли б газета не вдержалась і мусіла б перестати виходити. Правда, на Укр[аїні] обіцували й передплачувати, але так, як цензурною нова часопись, мабуть від разу не буде, то ледви чи набересь тих підписчиків з 50, хоч би навіть удалось найти дорогу для перевозу надрукованих н-рів за кордон. На всякий злучай я маю надію переслати туди бодай перших н-рів що найменше по 50 прим., – чи довго се потриває – не знати.

Нова часопись найде двох завзятих ворогів: нашу кацапську кліку, котра сипати буде на всі боки доноси – і в російську, і в австрійську поліцію, і прокураторію, котра у нас тепер просто дихати не дає ніякому друкованому слову. Ну що Ви скажете на те, що в бібліотеці Олесніцького конфіскують Стороженка Голку і Кіндрата Бубненка Швидкого, а в Зеркалі вірш Устіяновича, котрий кілька день перед тим пройшов в “Ділі” неконфіскований?

А ось Вам і жадана відозва.

“Підіймаючись видаваня щомісячного літературно-наукового і політичного журналу п. з.

“Братство”,

бжав би я вдоволити давно почувану потребу часописі, котраб, громадячи в собі всі найкрасші літературні і наукові сили нашої широкої Русі–України, служила б повним виразом літературно-наукової і суспільної роботи цілого нашого народа, старалась би приводити ту роботу в живий зв’язок такою-ж роботою наших ближших і дальших сусідів на сході і заході Європи, а разом ставили б собі метою по всіх частинах і окраїнах нашої землі будити *почутє народної єдности, підняти общеукраїнське народне самопізнанє.*

До тої цілі змагати буде “Братство”, подаючи в відділі беллетристики твори, живописуючі жите, побит і звичаї руско-українського народа і его інтелігенції; в відділі науковім – поперед всего праці історичні про найблизшу і дальшу минувшість нашого народа у всіх его частинах, студії про его громадский і економічний побит, про розвій і змаганя его інтелігенції і его поводаторів, про зріст і роботу его народних інституцій, такі-ж студії про наших близьких і дальших сусідів, як то Великорусів, Білорусів, Поляків, Словаків та Чехів, Мадярів, Румунів, Жидів і проч., про їх жите духове, політичне і літературне, про їх побит економічний і розвій народний. Дальше підуть праці про землю, природну вдачу, мову та світогляд руско-українського народа, матеріяли етнографічні, історичні і статистичні, праці над історією української літератури і бібліографія нововиходячих творів і поперед всего руско-українських, а затим і тих чужозичних, котрі змістом своїм тикаються нашого народа або нашої минувшини. Звернена буде увага також на всякі важнійші появи в літературі й науці прочих слав’янських народів, а також і інших освічених народів європейских. В кінці прийдуть щомісячні огляди суспільного і політичного житя Русинів-Українців у всіх дільницях нашої землі, дописі про жите народа і інтелігенції, а також спеціальні розправи про поодинокі пекучі питання нашого суспільного і громадского житя.

На листах “Братства” поміщати будуть свої праці всі знатнійші наші писателі з Галичини и з поза єї границь, крім того будуть ту поміщені деякі доси ще не печатані твори, листи і записки наших давнійших писателів, як Шевченка, Квітки, Костомарова, Бодяньского, Максимовича, Руданського, Шашкевича, Свидницького, Могильницького, Навроцкого и др. Предплата на “Братство” за три чвертьрічя сего року (9 книжок) виносить 5 зр., чвертьрічно – 1 зр. 80 кр. Предплата в Росії с пересилкою 6 руб., чвертьрічно 2 руб. Адрес редакції і адміністрації: Львів, ул. Ліндого ч. 3.

Ось Вам дословна копія програми. З друкованем єї здержуся аж до отриманя Ваших на ню уваг.

Кланяюсь Вам.

Ваш Іван Франко.

P. S. Звісно, я бажав би, щоб всі праці в “Братстві” були підписувані повними іменами, але з України, мабуть, ніхто до сего не осмілиться, так що мушу підписи в кождім разі лишати до полі авторів. Звісна річ, що Ваші статі *безумовно* будуть підписувані.

56. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

20 Марця 1885
Chemin Dancet, 14

Шановний земляче.

Вчора в вечері получив Ваш лист з програмою. Сьогодні в ранці перечитував програму з одним земляком, од котрого жду великої користи для Вашого журналу, коли він (через кілька місяців) повернеся на Україну. І тепер пишу уваги стільки ж свої, скільки й його. В вечері буду говорити про те ж з Вовком, котрий може писати до журналу. Думаю наперед, що В[овк] скаже те ж, що й ми, бо я вже розмовляв з ним про цю справу перше.

Программа нас не вдовольнила, починаючи од імені журналу. Що воно за Братство? – кого з ким? Далі ніякі принципи не намічені, окрім общеукраїнської єдності й самопізнання, котрого форми те ж не показані. До того не ма проспекту ближчих сотрудників (“*всі знатніші писателі*” – з одного боку за-багато та й невірною, а з другого – за-мало), ні тих статей, котрі вони обіцяли. Ми радикально не годимось на таку думку, що, мовляв, газета, хоч і перестане, то залишить кілька *доброго* корму людім. Коли так, то ліпше просто видати кілька окремих книг і брошур. Ми б бажали (та, по Вашим і П[авли]ка листам ще торішньої весни, й Ви бажали), щоб газета, навіть коли б перестала скоро виходити, то залишала по собі ясний *напрямок* для праці літературної й громадської. Мені ж здається, що напрямком вказує нам *сила річей* в Галичині. Тепер у Вас можуть бути тільки три дороги: а) радикальне ультрамонтанство (Мир), б) радикальна Побѣдоносівщина (Слово, Пролом) і с) радикальна-ж прогрессивна партія, така, які єсть в усій Европі і які в західній Европі (Англії, Фр[анції], Італії) не сьогодні-завтра возмуть в руки й державну силу, щоб передати її через кілька десятків років соціальной демократії, як та підросте й мозком і організацією. Російсько-українська громада ще в протесті проти Качали й Слова (див. Правду кінця 1873 р.) заявила, що пристає до того пр. радикалізму, коли поставила принципи: *федералізм* (найконсеквентніша форма лібералізму) в справах державних, *демократизм* – в соціальних, *раціоналізм* – в культурних. Ви в своїх попередніх виданнях прибавили: *реалізм* – в умітності, *асоціація* – в економії. Чому ж не поставити ясно цих всіх принципів в програмі, котра у Вас німало не одрізня Братства од “Дѣла”, “Зори” і т. п.? Без ясної програми, котра мусить бути видна й у *підборі* ближайших сотрудників і статей, журнал обернеться в збірку, котра може бути користна в літературі багатій і устроєній, тоді як нам треба літератури *руководячої*, педагогічної, так сказать.

Ми поки надумали предложити Вам одкласти вихід першого №-ра на 1 Мая та впорядковати: а) генер. штаб редакції, б) спис статей і порядок їх видавання. (Од себе посилаю на окремому листочку, що думаю дати для газети). Ми ж

пришлемо Вам свої уваги як *матер'ял* для програми. Тепер поки посилаю Вам конспект того, на що ми згодні. Воно дійсно можна б було цим конспектом і обмежитись, бо не можемо ми писати програму, котру все таки найбільш будете виконувати Ви. Ми можемо тільки подати од себе *матер'ял* програми, котрий Ви приймете на увагу, – а й з конспекта видно, чого ми власне хочемо. Через це прошу Вас: зібравши редакцію, тепер же предложіть їй конспект, може, тепер ж(е) виробиться щось середнє між присланою програмою і нашими думками.

Од Вас персонально жду я детальніших звісток про Київ (котрі Ви обіщали) і про ті “крутанини й колотнечі”, про які Ви згадуєте в останньому листі. Все це мені необхідно й для того, щоб ліпше служити Вашому виданню. Вірте, що я готов оддати їй найвозможну частину своїх сил і, коли вона не вдасться, буду дуже опечалений: махну надовго, коли не на завше, на все, що виходить за границі зовсім спеціальної праці. Коли ж вона піде зразу хоть тихо, та ясно й щиро, то обіцяю приложити всякі мої сили й зв'язки (найбільш на вакаціях, коли можна буде бачитись з людьми з України й Петербурга), щоб знайти для неї найбільшу поміч.

Ваш М. Др[агоманов].

Яку книжку Ви мені привезли? Жду моїх манускриптів.

“Кацапів” Ваших нічого ні бояться, ні навіть займають: на доноси літературою не відповідати, – та й доноси їх дуже дурні. Вони все таки мертв'яки й неукі. Це ми і покажемо їй прямо, й косвенно.

Поступ,

щомісячний *огляд* літературно-науковий і політичний.

Загальний зміст огляду – як усякого іншого *revue*. (Тут можна й перелічити зміст, що в присланій програмі, тільки не повторюючись).

Спеціальні задачі теперішнього українського видання, котрі диктують вибір (чи підбір) матер'ялу й напрямку суду редакції про сучасність:

а) Оборона національності і її вольності й збуження потреби єдності національної в усіх поділах нашої країни.

Вишукання в минулому й теперішньому ознак нац. сили, змагань до волі й самостійності, організуючих інституцій і т. и., вишукання найпрактичні[ши]х способів до досягнення підвищеної цілі.

б) Наповнити *рямки* національності (бо нац. тільки форма, а не суть) здобутками всесвітньої культури в гром. життє, письм. й умілостях.

в) Зробити тепер же наш народ причастним в тій всесвітній культурній праці.

г) Винайти в проявах поступу передових культурних народів засоби для самої нашої боротьби за нац. автономію, знайшовши почасти серед наших сусідів, котрих привілюванні елементи тіснять наш народ (у великоруссів, поляків, румунів, мадяр, почасти жидів) поступові елементи, з котрими ми б могли працювати спільно для цілів вселюдських і почасти *наших*.

Принципи сучасної всесвітньої цивілізації, найбільш відповідні такому поступу:

– лібералізм в його найконсеквентн. формі – федералізму в справах державних,

– демократизм в справах соціальних з його найтвердішою гарантією – асоціацією в справах економічних,

– раціоналізм і реалізм в справах письменських, наукових і умілоствях.

Наші відносини до текущої політики:

– що-денні питання політ. *тактики* зоставляєм газетам і спеціалістам політ. боротьби.

Наша задача – критика політ. життя з наукового погляду й закладання твердих теорій політ. діяльності, найбільш в поколіннях, що готовляться до виходу в життя.

Наші відносини до сучасних політ. партій і кружків на Україні-Русі:

Стоїмо *окремо* од всіх тих партій і кружків.

Дамо в себе, на скільки нам дозволить величина видання, коло наших думок, місце всякому *щирому* голосу, котрий хто схоче подати в важних справах нашого краю й народу.

57. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Даруйте, що так довго не писав, сидівши в селі на святах. П[авли]к мусів уже писати Вам, що ми справді рішили зачекати з видаванем газети до липня, поки не покінчимо деякі другі роботи, не зложимо комітету, не передіскутуємо програми і поки наші галицькі справи троха не виясняться, т. е. поки не покажуться во очію плоди “Дѣлово”-Романчуківського політиканства при виборах.

Ваш конспект до програми справді торкає всіх важних точок, по яким нам треба висказати свою думку. Я просив би Вас прислати обіцяні матеріали до програми, котрі повинні бути підставою нашої дискусії. Я думаю, що в поклику до пренумерати нам треба буде дати тільки конспект, скелет програми, а що поодинокі точки єї мусять бути розвивані і мотивовані в чільних програмових статях, так що й Ваші матеріали до програми найшли б ту собі поміщене порівно з Вашими, надіятись, також програмовими письмами до галицької молодіжі (чи Ви хочете їх писати по московськи?).

Що до Вашої думки писати популярні статі для нашого люду, то вона сердечно нас урадувала, тим більше, що є надія здобути ту певний фонд на видавництво брошур, звісно, таких, яких не схоче видати жадне з наших просвітних товариств, отже, головно о питаннях економічних, політичних і релігійних. Я з свого боку, скоро тільки упораюся з Федоровичем (бодай з першим томом, котрий швидко вже буде готовий), дуже радо взявся б за популяризацію Рейса і загалом здобутків біблійної критики. Ad vosem Рейса, я запитував ту наших кни-

гарів про его ціну і про умови купівлі. Ціна – 104 гульд., котрі треба заплатити разом, поодинокі томами купувати не можна. Се для мене велика завада. Так от, я хотів просити Вас розвідатись, чи не можна б там у Вас де купити його або антикварським способом, бодай перші томи (Про Мойсеєві книги), або на таку виплату, щоб сплатити, приміром, в році, даючи місячно по 10 зр. чи як там. Коли б се було можливе, то напишіть, а я зараз вишлю Вам дещо грошей на першу рату. Звісно, щоб не пописати дурниць, я готов буду кожду брошурку своєї роботи посилати Вам до перегляду в рукописі і надіюсь, що Ви не відмовитесь від сеї роботи.

Дуже зацікавив мене ряд питань про наші церковні справи, котрі Ви поставили в листі до П[авли]ка. Яко характерісткон я скажу Вам, що недавно один Поляк, великий католик і сердечний прихильник Калінки та Єзуїтів, кн. Роман Чарторийский, Познанчик родом, питав мене, чи Русини домагалися коли небудь “своєї народної церкви” і чи змагалися як небудь таку церкву собі витворити? Значиться, самі вороги наші міркують, що таке змагане могло б і повинно б витворитися, – а дискутуючи порушені Вами питання і громадячи матеріял для їх освітлення, можна би причинитися до такого змаганя.

Ви помиляєтесь, думаючи, що Терл[ецький] написав яку небудь другу біографію Навр[оцького], котрої ми для якоїсь причини не видрукували. Був с тим ділом курійоз, але ось який: запросили ми Терл[ецького] до написаня біограф. Навр[оцького] яко вступу до виданя его творів. Терл[ецький] радо згодився. По кількох місяцях присилає велику роботу (ок. 150 сторін великого 4-о), в котрій розказана історія галицької Руси від 1772 р. і котра доведена як раз до 1867 р., т. є. до початку публичної діяльности Навр[оцького]. Таку роботу, котра обняла б була 10–12 листів друку, годі було напечатати, і от я попросив його написати коротеньку біографію, а роботу велику виправити для газети. Так він і зробив, і ось тепер кінчить нову переробку своєї обширної праці, котра буде поміщена в “Поступі”, а зовсім не надавалася до виданя творів Навр[оцького]. Другий том тих творів почне друкуватись сего року.

Остаюсь з щирим поважанем.

Ваш Іван Франко.

Ще одна просьба. Чи не добре б було, коли вже ласка Ваша прийняти сотрудиництво в нашій газеті, коли б Ви для 1-го н-ру зладили бібліографію всего того, що Ви писали і друкували про українські справи на чужих мовах або що про ті справи писано на чуж. мовах по поводу Ваших праць.

Се було б діло дуже важне з многих причин.

І. Ф[ранко].

58. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Почувши від П[авли]ка, що Ви знаходитесь в клопотах грошових, посилаю Вам 100 зр. з грошей, зложених на видавництво. Коли буде змога – віддасте. Простіть, що я не писав до Вас нічого, окрім одного листа, котрого, як чую, Ви також не одержали. В листі тім я, між іншим, просив Вас прислати Ваші матеріяли до програми. Весь сей час я зайнятий був роботою над Федоровичем, поки в кінці не занедужав. Чуюсь тепер таким слабим та зломаним, що думка о конечности – вже на другий місяць розпочати видавництво – переймає мене страхом. Їду тепер бодай на два тижні в гори, хоч, звісно, и туди беру з собою роботу.

Бажаю Вам усякого добра і засилаю щирий поклін.

Ваш Іван Франко.

Львів д. 15 Мая 1885.

59. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 4 Юля 1885

Шановний земляче.

Ваш лист з грішми дістав давно, та не писав Вам, бо не знав Вашого сільського адресу, та до того й П[авлик] не радив мені писати Вам на село. Тепер же пише П[авлик], що Ви будете на днях у Львові, а я виїжду на кілька часу на село (жінка везе в *адміністратівну ссилку*, бо я люблю проходити по горах, а не сидіти в них без діла без бібліотек). Пишу на скоро, тільки, щоб подати Вам адрес, щоб не тратить часу. Буде так: Мг. Dr. *Chesières* sur Ollon, Vaud, Suisse. Як би хто їхав, хай не лякається, це просто над *Aigle*. П[авли]к зна. Та я не довго й буду.

Пишіть мені про журнал. Я за нього “трепещу” – коли б часу не пропустити. Саме тепер, коли всі партії галицькі осрамились, нам виступати.

Боюсь я ще: П[авли]к пише, що хтось мусить прибути з України, щоб вмовитись про журнал. Я знаю, що не завше той їде, кому слід, а хто може – й через те боюсь, коли б яке Конисчя не приїхало, котре почне лобизатись з просвітнями. А нам тепер счеплятись з львівськими народовцями – ще більша дурниця, ніж народовцям було йти в “центральный комітет” (Читаю оце Ваші дописи в “Крају”). Так Ви вже держіться твердо й не дайте провести ненатурального шлюбу – инакше все прогрессивне на Україні не буде мати прихильности до журналу.

Пишіть, будьте ласкаві, скоро й багато.

Ваш М. Др[агоманов].

Я оце, пишучи денно й ношно, зкінчив II-ий вип. Політ. Пісень (кінець Гетьманщини). За місяць вийде.

Попросіть Павлика прислати мені кілька пробних №№-ів “Слова” й “Пролома”, напр. тих, де вони проти Романчука й т. и. говорять. Скажіть, що інакше не діждусь Пролома. В остатньому листі я, пам’ятаю, виразно прохав його вислати іменно по кілька №№-ів. Неполучка дуже мені шкодить.

60. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Давно вже я не писав до Вас, пересиджуючи більшу часть часу на селі без діла, а по части й для того, що дожидав, щоб тутешні справи як небудь прояснилися. І доси сего не діждався.

О кілька знаю, мусів Вам П[авли]к писати дещо о тих нарадах, які ту були в львівській громаді при уділі Кониського. Не знаю тільки, чи П[авли]к, не бувши на тих нарадах, вірно передав Вам їх основу. А основа та дуже немногосложна. На рівночасне домагане молодіжі і українців закордонських (гесп. Кониського) скликав Романчук громаду, на котрій піднято питане: 1) чи діла одинокого нашого літературного видавництва потребують якої небудь реформи и 2) в який би спосіб ту евентуальну реформу перевести можна? Два тільки люде найшлись, котрі зараз на перше питане відповіли, що реформи ніякої не треба і над цілою молодіжю перейти до порядку дневного, – се були Вахнянин і Подолінський. Вахнянин ціле виступлене молодіжі зводив на чисто особисті справи, буцім то молодіжі ходить тільки о особу одного Франка. “Франка яко робітника ми готові прийняти, най іде і робить, але на редактора і провідника ми єго ніколи не приймемо, бо він переписуєсь з Драгомановим”. Та тільки с своїм внесенем Вахн[янин] остався сам, а що до послідного пассуса Романчук замітив, що переписуватись з Др[агомановим] ще не такий тяжкий гріх, бо і сам він, Ром[анчук], до недавна з Др[агомановим] переписувався. Остаточо стало на тім, що громада ухвалила – виразити жадане, щоб редакція “Зорі” була зреформована в той спосіб, що до комітету ред. ввійшли крім засідаючих в нім досі Подолінського, Калитовского і Целевича ще й оба Огоновські: Олекса і Омелян, а з молодих – Фр[анко], Коцовський, Калитовский і Бобикевич. Звісно, ухвала ся – ще не реформа, бо властителем “Зорі” є тов. ім. Шевченка, котре само тільки може сю реформу перевести. Доси воно нічого в тім ділі не зробило.

Чув я від П[авли]ка, що Ви по поводу сеї справи закидаєте міні нетовариске з Вами поступоване, що буцім то я запросив Вас до співуділу в видаваню нової газети, а опісля, не порадившись з Вами, почав робити згоду. Не знаю, чи так іменно Ви писали, бо Вашого листа П[авли]к мені не показував, але то знаю, що супроти такого закиду я чуюся зовсім невинним. Поперед всего, – як бачите із сказаного висше, – я ніякої згоди *не робив*, а на нарадах громади був тільки мовчачим свідком. А що я на тих нарадах був і проти тої, хоч досі тільки теоретично, згоди не протестував – на се у мене були три причини:

1. Українці, на котрих піддержку нова газета будь що будь мусіла числити, рішучо домагалися згоди. Домагався її не тільки Кониський, в тім самім дусі писав міні й Тригубов; то само, ще більш категорично, висказав опісля й Антонович.

2. Молодіж галицка, на котрій оп'ять таки нова газета мусіла б головно опертися, не тільки домагалася згоди, але сама з власної ініціятиви взялась до її переведеня. П[авли]к може Вам посвідчити, що я до того ані одним словом не причинився, бо в тім часі цілого півтора місяця сидів на селі і до нікого й слова не писав.

3. Сам я ще перед виїздом на село, в маю, чим раз більше почав приходити до того переконаня, що нова газета під мою редакцією не вдержиться раз через те, що з боку старших українофілів галицких (а кацапів тим паче) стрітить завзяту вражду, і вони почнуть против неї агітувати, друге через то, що ані тутешна молодіж, ані українці закордонні не є такі сили, котрі б могли її вдержати, а третє – і найголовніше – через те, що я чувся фізично ослабленим і з гори бачив, що в самім редакційнім комітеті, який би ту міг зложитися, не буде ладу, а швидко почнуться кваси і роздори. Не в гнів Вам, ласкавий Добродію, але таки сказати мушу, що самі Ви відбили у мене послідну охоту до видаваня газети, поручаючи П[авли]кови заступати Вас в комітеті редакційнім. Я не буду викладати перед Вами всіх тих мислей, які збудив в міні той Ваш лист, – скажу тільки, що я побачив в нім пряме votum недовірія, дане міні від Вас, тим доткливійше, що прецінь Ви добре знаєте П[авли]ка яко робітника і яко політика, а бодай по троха знаєте, яку симпатію має П[авли]к в Галичині не тільки серед старих, але і серед молодіжі.

Для тих причин я не був противний згоді, але причини сі, як бачите – мое особисте переконанє, мій погляд. Що я досі о тім Вам не писав, в тім ще нема нічого нетовариского, бо я досі нічого не зробив такого, що було б суперечне с тими плянами, які ми укладали по поводу нової газети. Остаточнo коли побачу, що старі українофіли неширо думають о згоді, то відступлю; коли покажеся можність видавати нову часопись, то радо приймусь співробітництва, але не редакторства. А видавати нову газету серед таких обставин, які я описав Вам, се значило йти супроти усіх і зробити ф'яско.

Міні здаєсь, що з цілої тої плесканої згоди нічого не буде, і що теперішня редакція “Зорі”, маючи на якийсь час доволі матеріялів з України, засне собі спокійно аж до нових віників. А впрочім, хоча б що й було, то моєї роботи там буде не богато, так що я думаю, що можна буде обіч того взятися до приготування розмов популярних про письмо святе. Для того я просив би Вас на ті гроші, що післав Вам, коли вони Вам будуть не потрібні, роздобути міні Рейса. Він коштує на наші гроші 104 зр., – значиться, решту, як також на пересилку, я вишлю Вам, скоро тільки сповістите мене, чи і коли будете могли купити Рейса. Коли б можна дістати екземпляр старий у антикварія, або на часткові сплати, то се, думаю, для Вас було б практичніше.

Станіславівське жіноче товариство носитья з гадкою виданя жіночого альманаха і, не знаю, чи не задумє просити Вас або д. Вовка о статью про теперішній стан жіночої справи в Европі, – щось подібного міні Кобриньска набилювала, та не знаю, чи до того дійде.

П[авли]к їздив минушого тижня зо мною до Нагуєвич, де ми блукали по лісі та ловили рибу. Лист Ваш дістав в Дрогобичі, – тепер сидить у Косові.

Засилаю Вам сердечне поздоровлене.

Ваш Іван Франко.

Львів д. 29/VIII 1885.

61. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chesières sur Aigle, 2 Sept. 1885

Шановний земляче.

Оце зараз получив Ваш лист. Поспішаюсь одповісти Вам пунктуально.

1. Я ніколи не закидав Вам через П[авли]ка нетовариського поступованья зо мною в *справі*, котру Ви описуєте в початку листа Вашого, т. є. “реформи (нереформної) Зорі”, й нічого не писав П[авли]ку про Вас. Це, певно, П[авли]к сказав Вам свій суд. Я з Вами (або ліпше Ви зо мною) мав діло не про Зорю, а про осібну газету під Вашим редакторством і все чекав од Вас звістки, або хоть отповіді на мої листи: і тепер тільки, коли получив Ваш лист, котрий треба вважати за *requiem* задуманної газети, я позволяю собі скласти свій суд і висказати його Вам. Суд цей такий, що все Ваше поступованья цілком не одповіда звичаям, яких держаться люде в ділових справах.

Ми зачали діло. Я Вам зразу вияснив свою вихідну до нього точку, свої умови. Ви прийняли їх. Я поробив звісні виступи в цьому ділі перед деякими діловими людьми. За тим Ви замовкаєте – і через кілька місяців звіщаєте мене, що Ви по якимсь резонам прилучились до реформи другої газети (добавляючи при тому, що ніякої реформи доси не ма) і що я сам знеохотив Вас до редагованья нашої газети тим, що предложив в ред. її П[авли]ка. В середині таких звісток Ви розказуєте, що були на зборі, на котрому Вам докоряли, що Ви переписуєтесь зо мною і що Ви на цьому зборі були мовчаливим свідком!!! (Не хочу припустити, щоб Ви вважали за достаточну одповідь Р[оманчу]ка, що й він був в переписці з Др[агоманови]м до *недавна*. Поки не взнав, що Др[агоманов] вкрав у Огоновського перед паскою двоє поросят???)

Про “реформу” скажу далі, на скільки я обов’язаний сказати про це як *київський* громадянин та ще такий, котрого им’я першого таскають в болото і в Росії, й у Галичині за всякий глупий і подлий ступінь львівських крайнофілів. А тепер скажу про П[авли]ка.

Я предлагав його в редакцію, бо вважав, що редакція – діло колективне, а П[авли]к – чоловік не дурний і досить освічений для такої роботи, – далі для того, що його знають з звісного боку в Росії й можуть прихильно обернутись до газети, в котрій він буде, а накінець потому, що маючи взяти широку часть в праці для газети, я вважав себе в праві предложити за себе *alterum me*, котрого я найбільше знаю й котрий найблизче зна мене, побік з тими, котрих я зовсім не знаю, й котрі, як Ви писали, мусили бути в редакції. Я тим паче не думав образити Вас особисто, що знав доси, що Ви були з П[авли]ком вкупі в редакції Друга й Гром. Друга і що Ви з П[авли]ком в загалі приятелі. Коли ж тепер Ви мені кажете, що моє предложене сталось Вам “тим доткливіще... що я бодай потроха знаю, яку сімпатію має П[авли]к в Галичині не тільки серед старих але й серед молодіжі”, то я можу тільки здивуватись.

Яке діло *нам* з Вами “до старих”? Їх антипатія єсть для нас рекомендація. Що ж до молодіжі, то мені й не снилось, що б вона антипатіювала П[авлик]ові. Правда, я читав елімінаційну *глупость* (ще більше ніж *подлость*), написану в “Дѣлѣ”, котрого офіціальним редактором состоїть *молодий* товарищ П[авли]ка (про котрого П[авли]к завше говорив, як про найсимпатичного собі чоловіка), та коли б уся молодіж Галичини справди була солідарна з тиею глупостью, то це б значило, що вона не варта навіть старих Плошанців, і що, значить, *нам* треба видавати газету, щоб создати нову молодіж. На решті, дивно мені, чому ж Ви в свій час зараз же не написали мені того, що тепер пишете, а напроти того – приймили мою умову і обіцяли написати незабаром програму і т. и.???

II. Тепер про “згоду-реформу”. Я не можу судити про те, яку вартість і який резон має згода невідомих мені людей, котрі називають себе галицькою молодіжжю, з старою редакцією Зорі. По правді, не моє діло судити й про те, яка може бути згода між Вами, котрий сбирається популяризувати Рейса, й попом Ом. Огоновським. Не можу судити тим паче, що Ви не пишете ні про які *прінципи* згоди, а тільки про *особи* редакторів, котрі мусять знаменувати згоду. Але, коли Ви кажете, що згода наступила й на бажанья “українців”, то тут я собі “*позволяю смѣть свое сужденіе имѣть*”.

Перш усього, *згода* – так *згода*! По якому праву Кон[иський] чи хто другий не обернувся в цьому ділі до мене, до В[ов]ка і до П[авли]ка? По якому праву П[авли]к не був покликаний на раду? Оставивши на боці те, що ми, об’єктивно кажучи, як літератори не гірші од М. Под[олинського] і т. п., ми не тільки не *виеліміновані з української* громади, а навіть рівночасно з тим, як нас елімінують у Львові, українці поручають нам написати звісні праці, посилають нам гроші і т. д.

Накінець і найголовніше, ніхто не має права робити од імені київської укр. громади згод, противних декларації 1873 (Отвертий лист до ред. Правди), котра єсть ніщо друге, як основа програми, котру я Вам послав. Та декларація підписана була й нами, й другими людьми, котрі тепер по ріжним кінцям працюють для нашого народнього діла й котрі не можуть признати своїми представителями,

а ще більше начальством панів з “Дѣла”, Тов. Шевченка і т. п. Як собі хочете, а тут з Україною вийшло по меншій мірі *qui pro quo*.

По Вашим же словам, впрочім, виходить, що з усього цього угодово-реформового пива не буде ніякого дива. По моему, вийде трата 2–3 років, на котрі одкладено виступ справди прогрессивного органу й прогрессивної партії в Галичині, а вмісті з тим – і *підняття пошани до українофільства і в Росії*. Певно, так сталось через те, що інакше не могло бути, а через те треба помиритись з цим фактом. За себе скажу, що я вже майже помиривсь, – та жалко мені Вас, бо Ви багато винні в тому, що так сталось, бо Ви підрізали й справу, й *самого себе*. Через кілька років справа впливе, але керманичем буде хтось інший, а не Ви!..

Про Рейса зараз почну клопоти як вернусь в Женеву, т. є. через кілька днів. Тільки одного Рейса мало для таких видань, які Ви задумуєте.

Виясніть, пожалуста, справу посилки мені Вами книг: *я нічого не получаю*. Требуєте з почти.

Вчора писав я карту П[авли]ку, прохав розпитатись в кого знаючого:

Чи були коли друковані по польські *Gesta Romanorum*? або чи єсть рукописі?

Чи про них хто писав?

В звичних курсах Пол. Літер. нема спомину, а я не вірю, щоб G. R. не було по польському. Справку цю мені треба дуже, дуже скоро.

Ваш М. Др[агомано]в.

Оце ще перечитав Ваш лист, і тепер найбільше кинулось мені в вічі, що “Зоря” має тепер матер’ял з України. Я певнісінький, що той матер’ял дано на *Вашу* газету. От і весь результат Вашої унії-згоди:

? погодивсь з о + а (= – 1) і забрали матер’ял, даний Франкові, а Франко був “мовчали(ви)м свідком”, а потім підписав згоду. Во истину свята Унія, не згірша тиєї, котру боронять львівські народовці од “фанатиків нігілізму”.

62. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Я слабій на очі, то аж нині одповідаю Вам. Поперед всего доношу сумну вість, що П[авли]к в Коссові арестований. Нині доперва ми о тім дізналися. За що і про що – не знати. Коли що дізнаюсь, донесу.

Що до газети, то, здаєсь, дарма й говорити, коли діло стоїть так, як я Вам в попереднім листі розказав, т. є. коли українці бажають згоди і у нас ґрунту для нового видавництва поки що не видно. Чому українці так поступають і чому не держаться програми 1873-го – сего я не знаю. А котра така галицька молодіж забажала також згоди? – питаєте Ви. На те скажу, що забажали єї найкрасші люде з тих, які є. Щож робити, коли красших нема? Ви кажете: сотворити красших. Добре, але як, якими силами? Ви ж самі писали міні, щоб при виданю нової газети не надіятись на поміч з України, а опиратись на власних силах. Значить, опертись на

тих самих силах, котрі ще треба сотворити. Звісно, Ви скажете: Ваша вина, що досі не сотворили. Але з рівним правом я скажу: и Ваша також, бо й Ви ж робите на тій самій ниві. Ви вказуєте міні сумну перспективу того, як за кілька літ витвориться новий рух, але не під моім проводом. Дай, боже! хто і коли сказав Вам, що я бажав або бажаю проводу? Я ніколи до него не рвався, бо не чуюся спосібний, – доказом того хоч би й справа нової газети. Коли б я був П[авли]к-ової натури, я би певно вже був не тільки зачав, але й скінчив єї видавати.

А що до alter ego Вашого, то позвольте міні стояти на своїм; я ніколи і досі не чував, щоб в справах чисто літературних був звичай робити що небудь регресса, де вистарчить тільки власна робота і власне листовне порозумінє. Та досить о тім!

Тов. Шевченка віддало редакцію “Зорі” міні, звісно, не без уділу Парт[ицького] і Подолінського, хоч уділ сей ограничуєся на перегляді деяких статей, добір матеріялу залежить від мене. Чи довго се потягне – не знаю. Діяльність моя зачалась доперва вчора, д. 14 вер. Є надія, що з новим роком об’єм буде побільшений.

Ви помиляєтесь, думаючи, що се я передав в “Зорю” якісь матеріяли з України. Маячанець (Ор. Лев[ицький]) прислав свою статю виразно для “Зорі”, а більше (крім Кониського) ніхто нічого не прислав. Доперва тепер підуть: повістки Мордовця, Комахи и др., як також статі Шульгина, Терлецкого, вірші Гетьманця, Руданського і т. п. З новим роком почнесь печатати роман Свидницького “Любоградські”. Я, звісно, не смію тепер Вас ні о що просити, але побачимо, як піде діло до кінця сего року, то тоді й дальша річ буде.

Про Gesta romanorum я розпитував у тутешних польських літераторів Бігеляйзена, Гіршберга, Брухнальського – всі вони кажуть, що ані друковані вони по польски не були, ані рукописний переклад їм не звісний.

Книжки “Зоря” и “Раєвский”, котрі я вислав Вам, пропали, бо не були рекомандовані. Висилаю другій раз. Посилки Ваші дійшли благополучно. Баронча Fraszki ніде дістати не можна. Чи звістні Вам Семеньского Powieści [!]udowe polskie, ruskie, i litewskie?

Що для праці біблейскої самого Рейса може бути не зовсім досить, се я й уперед міркував. У мене досі крім книжок Вами присланих є весь Ренан, Штраус Leben Jesu, Гаусрата дрібні письма, Ціттеля “Bibelkunde” и “Entstehung der Bibel”. Потрібно б на разі тальмудських пояснень до старого завіту та апокріфів; історичні праці про жидів, як Duncker и Stade, Geschichte des Volkes Israel є в бібліотеці універзитетській. Надто є у мене Schrader, Die Keilinschriften und das alte Testament. Що покажесь потрібним ще крім тих книг, побачу при роботі.

Засилаю Вам щире поздоровленє.

Ваш Іван Франко.

Львів д. 15/IX 1885.

63. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

18 Септ. 1885. Chemin Dancet, 14

Шановний земляче.

Оце получив Ваш лист. Споритись я не люблю зза одної криміналістики – ні прокурорської, ні адвокатської. А до того, Ви нічого не говорите про головні точки мого переднього листу (визванного *тільки* Вашим), так що я тим паче мушу “предать волѣ божіей” і останню нашу тяжбу, як предав їй “дѣло о неджентльменствѣ стат. Кружка”. Скажу тільки об тім, в чім мені здається, Ви омільно зрозуміли мої слова.

I. Пишучи Вам, що за кілька часу повстане нова партія в Галичині, та тільки не за Вашим проводом (я не пам’ятаю, яке власне слово я написав), я зовсім не думав вкладати Вам особисту амбіцію. Цього я, тим паче, не думав, що написав Вам, що *мені жалко за Вас*. Ви можете сказати, що Ви не просите мене казати Вам що небудь про мої чувства, – і я замовчу. А поки я поясню свої слова. З теперішніх галичан Ви більш других маєте данні стати проводирем нової партії – для пользи самої тиєї партії. Бути ж ініціатором – підніма самого чоловіка, сили його, віру в себе, без котрої не може бути енергії. Оглянувши ж всю історію Вашого розриву з народовцями (до статей в *Kraju*) і потім згоди (до мовчанья перед Вахнянином), Ви в *глубині* духа сами не можете не бачити всії чудноти свого поведінья, – та й другі бачать і тепер, а далі вбачуть більше.

II. Я не хотів сказати, що *Ви* отдали “якісь матер’яли” Зорі. Що матер’яли єсть, я це звідав з Вашого ж листу. (Ви казали: Зоря, маючи тепер матер’ял з України, засне і пр.). А з листів з Росії я знав, що дехто готовив матер’ял для *Вашої* газети. Зведши до купи дві звістки, я міг вивести, що хтось, напр. Верниволя (alias Пустомеля), отдав Вахнянінам *Ваші* матер’яли. А за це, я думав та й тепер думаю, спасибі йому де-хто не скаже. Це мене підводить до

III-го пункту. Я б мусив здуріти, щоб винити *Вас* за те, чому українці не держуться декларації 1873 р. Я тільки нагадував ту декларацію і казав, що Верниволя не мав права її обходити, коли говорив од українців. Я й тепер на тому встоюю, й тим паче, що єсть на Україні люде, *котрі її не забули* і котрі не підуть в сотрудники народовського журналу инакше, як по непорозумінью. (Я Вам писав, здається, що в 1877–82 рр. через тих народовців в Києві було *заборонено* в громаді говорити про Галичину, і що власне я до сварки ляявсь листами й словами проти такої проскрипції).

IV. Про *alter ego* я скажу, що й я знаю, що в *літературній* праці прокурація не можлива, та *редакційна* праця – друге діло, особливо, коли вона зразу поставлена була й Вами на коллегіальну точку. Я мав резон бажати, щоб коло членів стат. кружка був чоловік трохи твердіший і більш європеець і джентльмен. До того я думав, що це б і Вам було ліпше – опора в колегії та й особа для Вас приятна. Тепер тільки бачу, що в останньому я помиливсь, бо Ви й в сьогодніш-

ньому листу зачипаєте “П[авлик]ову натуру”. Накінець, я думав, що наш обов’язок показати П[авлик]ові довір’я після глупого й подлого виелімінованья.

Те, що Ви тепер пишете про Ваше редакторство в *Зорі* – щось неожиданне після того, що Ви писали в попередньому листі. А куди ж ділись другі редактори, пропоновані на раді? Окрім того Ваша звістка мені не зовсім і ясна. На яких умовах Ви стаєте редактором? Яку компетенцію матимуть над “деякими (!?) статтями” Парт[ицький] і Под[олинський]? Яку Ви над їх статтями (напр. над компіляцією з Бедекера Под[олинського!!!)? Чи Ви будете підписуватись редактором? Чи зостанеться газета власністю Тов. Шевченка? Не розумію я й смислу Ваших слів, що Ви “не смієте просити мене ні о що”.

За справку про *Gesta Roman.* спасибі. Я знав, що до 1879 р. нічого не було про польський переклад їх, та думав, може послі що знайдено. Я таки певнісінський, що *Gesta* були по польському, бо деякі руські (мало- й біло-) переклади прямо говорять: “переложено з друкованної *польскої* книжиці”, а одна рукопись (в Петерб. Публ. библ.) так називає рок і друкарню краківську. Семеньського я ніколи не бачив.

Про арешт П[авли]ка я взяв учора з його листу і боявся, що діло почалось зі Львова, з Петербурця й Вас. Тепер боюсь тільки, що “Дѣло” й з поводу П[авли]ка напише глупість і подлость подібну тій, яку сьогодні прочитав я про Паломників (№ 97). Як таки не розуміти, що *hodie mihi, cras tibi?* Найгірше, що такі подлости підхоплюють “Кієвлянини” і роблять всіх нас винними за них. Та як і не робити, коли *наші* не тільки не протестують проти тих подлостей, а ще ходять під ручку з авторами їх?!

Скільки посилок моїх Ви получили? Що з ними сталось далі? Що сталось з петербурцем? Що з “барिशнею?” Напишіть скорше хоч по два слова! Получили Ви мій лист для петербурця?

Оце перечитав “Зорю” 17 і в “Дѣлѣ” ще допись з України про *штунду*. Безщасний Ви чоловік з такими союзниками. Автор “Въ гостяхъ...” сотворя характери (кукли) і колізії зовсім вільно од реальности, а Кокорудза крутить Шевченка, як попи Христа, і заплутується ще гірш попів, бо в Посланії Шевченка єсть просто *чепуха*, як напр. всі виходки протів *німецької мудрости*. А що собі думав автор дописи про *штунду*, то я собі й пригадати не можу. Але ж все рівно його архиереєм не зроблять, щоб він викоренив штунду. Пожальуй, можно подлости робити, але дурнем бути, їй богу, не можна. “Штунда – результат обрусенія”! Ну, а молоканство серед кацапів, а реформація серед європейців???

Одваживсь я також прочитати два листи “Соколиків”. Боже ти мій!

Сь кого они портреты пишуть?

Гдѣ разговоры эти слышуть?

От, як на путнє (Реклю, Ланге, Тіле), то не ма в Львові грошей, а дурниці печатаються! І Ви те ж муситимете кінчати “Соколиків”? Ще літом перечитав я

Горовенка. Та ж штука! Анахронізми, невірності, герой придуркуватий, розв'язка – дурень з печи. А Зоря каже: “збудила загальний інтерес так в Галичині, як і по Україні”. Не вже? Коли правда, то можна поздоровити нашу публіку з літературним нюхом! Ні, як собі хочете, а така література і така публіка перш усього потрібує Гераклової лопати.

Получив лист Петербурця й Вашу приписку. З Павликового аресту навряд щоб було що сурйозніше, як було з Вашим в Дрогобичу. В мойому останньому листу нічого цікавого для поліції нема; розмова йшла найбільш про літературу. А про самий факт ареста скажу, що він не без зв'язку з “виєлімінованьям” П[авли]ка. Не добре себе покаже Ваша молодіж, коли не примусить “Дѣло” показати зуба поліції і заступитись за П[авли]ка. Вп'ять скажу: *hodie mihi, cras tibi*. Буде час, коли Вас арештують на 14 днів за те, що в Київї були, а Белея – як волоцюгу, коли не покажете зубів.

Цікаво було мені прочитати, що В. Коц[овський] мав реферат “Нові українські пісні про громадські справи”. Певно, він мав нові вар'янти тих пісень і обробив їх инакше, ніж я. Чи буде й коли його праця напечатана? А коли ні – то чи не можна получить од його вар'янти?

Ваш М. Др[агоманов].

Ще одно питаю: Петербуржець пише, що його товарищі будуть працювати для Зорі. Але вони не тільки соціалісти, але навіть багато ще прийдеться прикласти рук (між инчим й мені), щоб однести їх од хибної близости (в доктринах і в діланню) од російських “нігілістів”. Питаю я: як буде їм вдаватись “Зоря” з цвірінканням Дроздів і других птахів за *рідною вірою* – уніяцькою й православною, – а також виєлімінуваньня з суспільности й літератури власне тих, хто зложив 9/10 української соціаліст.-раціонал. літератури?

64. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Спішу одповісти на Ваш лист з 18 сент., а поперед всего на питання в нім заміщені. Петербуржець лист Ваш і посилки одержав і поїхав. Поки що не маю звістки, чи і як перебравсь через границю, але надіюсь, що не тільки сам з книжками щасливо переїхав, а й устроїть по троху дорогу, котрою б на будуще можна було користуватися. Баришня також переїхала і книжки перевезла. Для посилок книжкових від Вас поки що найліпша, хоч і не дешева дорога – слати під бандеролею, бо так усе доходить (рекома[н]д.).

Коцовський читав просто резюме з Вашої книжки, нових варіантів пісень у него ніяких нема і праця єго, не знаю, чи стоїть печатаня.

Про справу П[авли]кову ніяких нових відомостів не маю. І міні здаєсь, що сурйозного з неї нічого не буде, хоч, без сумніву, П[авлик]к сам доложить уся-

кого старання, щоб себе запутати. В листі, котрий він сюди прислав, він просив прислати йому якусь програму руских соціялістів, котра буцімто потрібна ему до оборони. Яке діло може мати програма соціялістів до волоцюзства?

А те, що Ви кажете, щоб Діло виступило в обороні П[авли]ка, те ж справа не легка. Раз те, що Діло виелімінувало його і в справі паломників зробило такий прецеденс “невмішательства”, що аж в носі закрутило, а по друге, що про справу П[авли]ка ніхто досі нічого докладного не знає, ніхто не знає, за що іменно і серед яких обставин його арестовано? Аджеж его жадане – прислати йому програму – насуває думку, що се щось більше, ніж просте волоцюзство. Ми вже розписали листи до людей в тамтих сторонах, і скоро тільки дістанемо певні вісти, то піднесемо справу, але не в Ділі, а в польських газетах, а може через котрого посла удасться порушити її в Відні. Звісно, коли се справа волоцюзства, а не карний процес.

А тепер про “Зорю”.

“Зоря” остаєсь і на дальше власність тов. ім. Шевченка і редакторство її передано міні тимчасово, поки збересь обширна рада, передано *cum beneficio inventarii*, т. є. що всякі “Соколики”, Дрозди і Бедекери мусять іти до кінця року. Над ними я не маю ніякої юрисдикції, т. є. те, що позачинано, мусить скінчитися. Але нового нічого без мене не може зачатися: весь матеріал виготовую до друку я. Провізорично також співредакторами є Подол[инський] і Парт[ицький], хоч, о кілька міні здаєсь, Парт[ицький] і на дальше підписувати буде вже зі згляду на російську цензуру. Приняв я таке провізоричне редакторство з двох зглядів: раз, щоб в послідних н-рах сего року, коли скінчиться статя Ор[еста] Лев[ицького], не допускати нових глупостів і, по можности, бодай троха прочистити воздух, а по друге, для того, щоб підготовити поле на будущий рік, коли “Зоря” мусить виходити (се вже є ухвалено) в 5–6 листів в місяць (2 ½ – 3 л. н-р), а нещасна бібліотека буде скасована.

Що ж тикаєся до принципіальних умов, то ми порішили так: з старими нашими, а ще з такими цініками, як Вахнянини і др., о принципях балакати ні за чим; усе те для них тільки матеріал до чесаня язика, але не діректива до якої небудь праці. Політика, по їхньому, – се крутарство, тай годі. Для того при всій угоді з Зорею ніякої бесіди про принципи не було, і для того я й голосу не забирав окрім того, що відпер особисті напасти Вахн[янина]. А міркуємо ми так: старі, крім чесаня язиків на засіданнях, робити нічого не будуть; напрям “Зорі” залежати буде від тих, котрі будуть наповняти її зміст, так що нам, силою самого факту опираючись на їх інерції, удасться сказати те, против чого вони на зборах і громадах своїх руками й ногами оперлись би.

Звісно, скажете Ви, се дорога не джентльменьська, і я сам се чую. Та тільки ж що робити? Приходиться вибирати між цілковитою мовчанкою або працею в польських газетах, а такою дорогою, в котрій я бачу, можливо, найкрасше використане даних обставин. Звісно, яке вино ми влемо в сей старий міх, се залежати буде від нас, молодих, залежати буде в великій мірі і від помочі Українців, і від

Вашої. З такого погляду ми з Петербуржцем і побачили можливість печатати в “Зорі” їхні реферати про теперішній стан України, а особливо, про мужицькі рухи на Укр[аїні] в останніх кількох роках, про котрі – як казав він – у них є зібрано доволі матеріалу. В науковім відділі я бажав би бодай троха підготувати ще сего року ґрунт переломами деяких дрібних статей західно-європейських (Спенсера, Леккі і др.), а в відділі критики і бібліографії коли вже не нівечити Соколиків та Горовенків, то бодай підсунути дещо таке, як оповістку про великор. перекл. Марії (з перекладом Вашої замітки на окладці) та бібліографію етнографічну (з Вашого відчиту).

Не знаю ще, як міні се вдасться, і для того, поки не бачу виразної можливости робити бодай на половину по людски, не прошу Вас о праці для “Зорі”. Коли ж покажеться, що наша спекуляція була вірна, тоді побачимо. Про *Gesta Romanorum* я ще погляну в рукописній бібліографії старої польської літератури, котра є в Оссолінеум, а поки що йду вистаратись Вам Семенського.

Ваш щирий Ів. Франко.

Львів д. 24/IX 1885.

Поки що ось Вам деякі виписки з “*Maciejowski, Piśmiennictwo polskie od czasów najdawniejszych*”.

Згадує про слідуючі друки:

Jan Stok Wąchoczyk, *Historia bardzo cudna o przyiazni a uprzemey miłosci Tytusa z Gizipusem, teraz nowo Polskim ięzykiem z Łacińskiego napisana. W Krakowie u Macieya Wurzbięty 1564* (стихом).

Fortuny y Cznoty Rożnoszcz, 1564.

Anatomia albo stosowanie łakomego z wieprzem.

Jana Dzwonowskiego Gęsia Woyna.

Gadki rozmaite 1552.

Spiżarnia aktów (не знати, з якого часу, а можна дослідити).

Czachrowskiego Powieści wschodnie.

Historia bardzo piękna o Barnabaszu, iako się ten zacny kupiec z drugim kupcem o snotę żony swoyey założył o zakład niemały 1583.

Надто наводить ось які старі комедії, котрі мав в руках:

Komedyja rybałtowska 1615.

Polak w Śląsko (jedzie), komedyja okolo r. 1620.

Lament chłopski na pany, ok. r. 1588.

Dyalog mięsopustny ok. 1622.

O stacyey, rozmowa żołnierza z teologiem 1624.

Gesta Romanorum Мацейовский не знає.

І. Ф.

65. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14

Шановний земляче.

Вже більш місяця, як я що-дня збираюсь писати Вам, та все одкладаю, бо що дня чекаю на яку набудь одповід(ь) або з Росії, або од А[нтонови]ча про ті гроші, що я мусив получить (700 рб.). Вже з Юля я жду тих грошей; двічі переказував у Росію, двічі получав темну одповідь, що послані, – але як??? – не знаю, і головніше, не получаю їх. Всякий скаже: коли вони послані та не получені, то, значить, пропали, й значить, той, хто послав, мусить шукати їх. Та така аргументація дуже за проста для наших людей! Так я й б'юсь ось уже 4 місяця, щоб хоч передати кому слід таку просту річ, щоб гроші не пропали в кінець хоч для тих, хто їх посилав (як вже не раз случалось). Між инчим, обертався і до А[нтонови]ча, так той мені раз одповів, що чув, що гроші послані, а в другий і третій сталось ще дивніше. Звелів мені А[нтонович] писати йому в Неаполь, а сам просидів 4 тижні в Римі й написав за день перед виїздом, щоб я писав не в Неаполь вже (звідки він не догадався витребувати мій лист!!!), а в Львів, на адресь П[авлика] (я писав в Неаполь, по просьбі П[авлика] з тюрми, щоб А[нтонович] нічого йому туди не писав нічого) або *poste restante*. Я для вірности написав на адрес Б[еле]я, але вп'ять пройшло більш 2-х тижнів – і ніякої одповіді не маю. Чи А[нтонович] живий, чи вмер, чи доїхав до Львова, чи переїхав його? і т. д. і т. д., – нічого не знаю! Тим часом я дожився до краю, – так чи їстимем ми завтра – не знаю.

От через це я не можу Вам добути Рейса (174 фр.) й не можу навіть сказати, коли й як добуду, чи отдам Вам мою позичку. Тепер прошу Вас: 1) вибачити мені мій гріх, 2) написати мені, що чули об А[нтонови]чу, 3) спитати Б[еле]я, чи дістав він лист для А[нтонови]ча, а перед тим – статтю для К. Ст. і що зробив з ними, 4) дозволити мені послать другу статтю на Ваше ім'я й прохати Вас бути на далі посередником між К. Ст. і мною. (З Б[еле]єм – бог з ним! То А[нтонови]ч видумав зробити його посередником; я просив перемінити, бо не хотів безпокоїти Б[еле]я клопотами для “виелімінованого”, – та, як сказано, А[нтонови]ч мого листу не дістав. А з того, що Б[еле]я мене не звістив про те, чи дістав він посилку й лист для А[нтонови]ча, бачу ще раз, що мені не слід нав'язуватись Б[еле]ю). Будьте ласкаві, одповідайте мені скорше на мої питанья. Прибавлю де що про літературні справи.

Перш усього, випишу Вам кілька слів з “Кіевлянина”, 1885, № 190. “Изъ Львова пишуть въ Варшавскія газеты” (мабуть в В. Дневникъ)... “Къ стати сообщимъ со словъ галицко-русскихъ газетъ, что авторомъ-издателемъ злополучной брошюры о Нар. Домѣ состоитъ нѣкто Мих. Ткаченко, – пошленькая личность, фигурирующая в качествѣ издателя анархическихъ сочиненій Олены Пчѣлки, сестры извѣстнаго украинофильскаго коновода Драгоманова и самой

р'яної соціалістки". Ця виписка покаже Вам, на скільки я був правий, коли писав Вам, що за всяку "народовську" дурість і подлость в першій лінії відповідати приходиться *нам*, виєлімінованим. А тут ще автор дурості і подлості навмисне звалив відповідальність на виєлімінованного Ткаченка! На це жалівсь ще П[авли]к, і я йому писав ще в останньому листі в Львів, щоб він опротестовав ту брошюру, – та він нічого не зробив. Не вже ж і другі – "Дѣло", "Зоря", котрі вважають Ол. Пчілку за свою сотрудницю, те ж пропустять мовчки свинство, зроблене проти неї за поміччю народовця?! Я наперед знаю, що пропустять! І тільки звертаю Вашу увагу на цей новий *document humain*.

Коли зайшла розмова про "Кієвлянинъ", то скажу, що на днях там явилась прокурорська стаття проти укр(айно)філів з поводу роману *Юрій Горovenko*. Я вже П[авли]ку писав свою думку про цей роман: в ньому не ма роману, не ма характерів, в добавок, автор не зна ні університетського, ні гимназичного життя, ні деталей історії громади в Росії й почасти Київщині, ні рос. літератури, – наплутав анахронізмів, помилок всякого роду, і в добавок зробив з свого героя явного дурня і навіть не українофила, – бо ніодин *ні ук(райно)ф(и)л*, ні навіть український соціаліст під команду исп. комітета не становивсь, бо исп. ком. зразу заявив себе централістичним. Весь роман з артистичного й політичного боку єсть верзяканья й чревоіщанья школи С. Жука й подібної кузьки. До того автор в наївній дурості дійшов до способів чисто шпінських: Дм. П. Пучка = Дм. Павлович Пильчиковъ, Отава = Полтава, "Ломаківська" гімназія = Неміровська Гимназія, з відки вигнали недавно Лоначевського, звісного в нас під назвою Ломака і т. д. "Кієвлянинъ" і взяв для свого резюме епіграфъ з "Горе отъ ума": "ба! знакомья все лица!" Це резюме наробило в Кієві переполоху, – але ж, їй богу, "слесарша сама себя высѣкла!" Чудні люде: всилюються мирити з собою правительство (і яке!), навіть одпихаючи од себе сімпатію свіжих людей, – і сами на себе подають доноси поліції навіть в тому, в чому справди не винні! От так мудрий консерватизм!

По части укр(айно)ф(іль)ского консерватизму нове глаголаніє в "Дѣлѣ", вже на цей раз Ал. Барв[інського] про штунду, трохи не підбило мене написати йому полуотвертий лист. Де таки видано, щоб національна партія одпихала од себе найбільше розвитих людей з свого народу і цілувала зад найбільших ворогів своїх? Та, роздумавши, я вскромивсь: лізти мені до Б[арвінськ]ого не слід, в печаті галицькій не ма мені міста – напишу петербурцям, може нагектографують (Гуттенберг ще для нас заранья птиця). Заговоривши про "Дѣло", попрошу Вас звернути увагу редакції, що в *R. des deux Mondes* не було ніякої статті про Костомарова, як хтось ввірив "Дѣло" (була в *Revue universelle et Bibliothèque Suisse* корреспонденція з Петербурга), а також, що в останньому №-рі зовсім невірно зрозумовано замітку "Р. Стар." про арест Кулиша й Костомарова. "Заря" з страху (двойного: юдейського й укра[ї]нофільського) не привела з Р. Стар. кінця – самого головного, – а "Дѣло" не поняло й того, що написала "Заря". Конечно, Р. Стар. у

Львові не ма. Так ліпше вже в таких случаях буквально переводити хоть з “Зарі”, ніж, не бачивши в очі оригінала, писати по фантазії.

Вашу “Зорю” поздоровляю з кінцем пташиного роману Дрозда, та тільки, коли надалі Україна буде наділяти Вас комашиними творами в роді “Гессенської мухи”, то публіка не багато виграє. Про Ваші замітки позвольте сказати, що тон рецензії на поетів “Ниви” занадто вже драматичний і через те може образити особи поетів (котрі, звісно, заслужують уроку, коли не мовчанья). До того треба бути консеквентним і не печатати в “Зорі” такого ж комашиного чирикання, яке не подобається Вам в Ниві: і Гетьманець, і С. Бердяєв – ті ж самі “Нивяне”. Простіть, коли я скажу, що й приміток до ст. Я. Ш[ульгіна] за багато*, а про Наріжного й зовсім не на місці, хоть і дуже цікава. (Ви б попрохали якого петербуржця написати про Наріжного статтю довгеньку. На мій стид, я ніколи й не бачив нічого з Наріжного, навіть “Бурсака”, про котрого частіше згадують, бо нігде в наших сторонах не надибував його писаннів, а в Петербурзі ніколи не жив стільки, щоб мати час взятись до Публ. Бібліотеки. А окрім того, що Наріжний вважається всіма в Росії за пролога до Гоголя, я чув ще од батька (котрий проживав в 1824–1837 р. в Петербурзі й писав з братом навіть українські стихи), що Наріжний був осередком доволі великого українського кружка, котрий приготував в Петербурзі поле для Гоголя, а також і для “Исторіи Русовъ” и Шевченка). Та невже за рік цифри статистичні Я. Ш[ульгіна] могли змінитись так, що стаття його стала негідною? Я боюсь, щоб Я. Ш[ульгін] не вразивсь, що його праця пропала даремно. Цікаво знати, хто автор *Ruchu Literackiego*. Мусить бути той же, що й фельетонів “Дѣла” про цензурні заборони укр. літ. в Росії, бо однаковий початок і однакові помилки (напр. зараховання Сперанського до українців). Певно те ж “націонал” à la Кон[и]ський, тільки дотепніший і старанніший. Жалко буде, коли не навчиться по європейські й зкрутиться. Костомарова лист до “Сл. Зари” звісний в Росії (впрочім, кому?). За нього колись дуже лайав Катков Костомарова, дорікаючи йому найбільш раду: *будьте прежде всего австрийцемъ, а послѣ славяниномъ*. А це та ж рада – будьте перш усього легальним, “помиріть з собою уряд”, – котру додав Кост[омаров] і Кониському, як видно з фельетонів “Дѣла”. Це таж дурниця, котра продиктовала лакейський вступ до статуту “Нар. Ради” в “Дѣла”!

Ще де що треба б було сказати, та треба пускати лист. Посилки Вашої вп’ять не получив.

Ваш М. Др[агоманов].

Коли Ви бачите Терлецького, то попросіть його звести рахунок з *Helfer’om* (чи як) про “По вопросу о Малор. Литер.” і одібрати в його останні екземпляри. А то ні в мене, ні в кого не ма цієї брошури, а її іноді питають.

* Про містицизм – лишня, бо Я. Ш[ульгін] сам не каже, що він почавсь од Л. Т., та й Ви не праві, кажучи, що він почавсь од Гоголя, а не од Адама.

66. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Лист Ваш одібрав і зараз же відписую. Ант[онович] був був у Львові з поворотом більше як 2 тижні і виїхав позавчора, т. є. в понеділок, д. 2/XI до Тернополя. В той сам день я післав Вам єго лист. Ваш лист він одержав. Так само казав міні, що справа, котру Ви робили через Белея, – яка справа, сего він міні не пояснював ближе, – полагоджена; видно, що се те саме, про що Ви питаєте. Я охотно приймусь посередництва, про котре Ви пишете. Бувши в Кіїві, я говорив, що радо приймусь посередничити між Кіянами з Вами в висилці грошей, тим більше, що се для мене зовсім не небезпечно. Для чого вони не скористали досі з тої дороги – не знаю.

Ваше тяжке положенє дуже глибоко болить мене, і я з дорогої душі рад би хоч чим небудь допомогти Вам. Звісно, про гроші, послані Вам на Рейса, і балакати ніщо. Міні не квапно дієся, а надто ще я й не міг би засідати до праці над біблією, поки не скінчу хоч першої половини моєї праці про Федоровича. Так ото, будьте ласкаві, тою позичкою зовсім не турбуйтеся.

Далеко важче діло з тим, як би здобути для Вас місце в Галичині, об чім я ненастанно думаю. Ми уговорились ту з Коцовским написати розбір чи резюме Вашого нового виданя Історичних пісень, а яко вступ до тої роботи зладити бібліографічний огляд Вашої дотеперішньої роботи наукової і показати нашим людям во очію, хто се той Драгоманов і чим він для нашого діла прислужився. Ви могли б і повинні нам допомогти в сьому ділі 1) присилкою другого тома пісень, 2) повної бібліографії Ваших писань і 3) бібліографією і видержками хоч би важніших відзивів о Ваших працях європейської печати. Отсе була б, я думаю, найкрасша інтродукція для Ваших праць в “Зорі”.

Я бажав би, щоб на слідуєчий рік “Зоря” замістила бодай дещо з Ваших етнографічних праць, таких, розуміється, до котрих ніякий чорт не смів би придраться за ніякі зміни. Сего-ж року, може ще в теперішньому (21) н-рі, я хочу віткнути в “Зорю” лист Тургенева з Вашою заміткою, NB., коли міні се удасться. Досі, як бачите, я старався так підвести, щоб в кожному н-рі бодай ім’я Ваше було названо, щоб народ освоювався. Чи не можна б просити Вас о дрібні замітки та оцінки нових, виходячих в Європі, праць наукових, от хоча б по етнографії (виключаючи річи релігійні) та історії? Хоча б Ваші замітки печатались тільки з Вашими ініціалами в підписі, то все таки народ знав би, хто пише, і інтерес до Вашої праці розбуджувався б чим раз більше. Прошу не вмінати міні в зло того, що я такими дрібними способами задумав підходити публіку. Не публіку треба у нас підходити, а редакторів, котрі дурнійші і тупійші публіки і котрі держать в руках “Зорю”.

За Ваші замітки о дотеперішних н-рах “Зорі” щире Вам спасибіг. Кілько гризоти вони міні стоїли, сего б по них ніхто й не пізнав. Цікава річ, що помимо всіх закидів, які міні досі роблено за ті н-ри, ніхто не пострікнув мене в очи

Вашим іменем (а по за очи, звісно, говорять, що хочуть), і се мене потішає. Наші Львов'яне придиралась за дурниці, за переписку, за некролог Бартусівни, але головна баталія вийшла з Кониським. Міні б може й не слідувало сего розказувати Вам, знаючи Вашу нехіть до сего чоловіка, та так і будь, розкажу для пам'яті. Статя в Ateneum – его, я се знав ще від весни, коли Кон[иський] на запросини Яблоновського взявся написати туди про нашу літературу. По виході н-рів з статєю я написав рецензію, в котрій дав вираз (надто може різкий і односторонний) тому загальному невдоволеню, яке викликала ся статя у Львові. Кон[иський] добачив в моїй рецензії особисту образу, а іменно в слові “казуїстичні закиди” і інсінуував міні, що се я мщусь на нім не тільки за себе, але і за Вас, т. є. за те, що він закинув Вам незнане фактів. От і написав він міні лист, в котрім за фразами о громадським ділі і конечности – усмиряти супроти него приватні гніви слідувало заключене, що так, як я (особисто) образив его (особисто-ж), то він забороняє міні печатати дальше в “Зорі” свої твори, як довго я буду впорядчиком “Зорі”. Знаючи, як наші Львов'яне дорожать Кон[иськ]им, я відписав ему в тім дусі, що преміси его листа прямо суперечні з виводом, що “Зоря” – іменно таке загальне, не моє особисте діло, що впорядчиком “Зорі” не я один, а крім мене ще Парт[ицький] і Подол[инський], котрі перед печатанєм читали і одобрили мою рецензію і, що коли він бачить в моїй рецензії особисту образу і бажає за ню сатісфакції, повинен не кидати задля особистої урази загальне діло, а зажадати від тов. ім. Шевч. усуненя моєї особи від “Зорі” тай годі. Впрочім, додав я і виразно підніс, що ображати его зовсім не хотів і не думав. На се він відповів міні, що зовсім не думав наставати на моє вигнане з ред. “Зорі”, а написав попередній лист для того тільки, що вважав дивним і нелогічним, щоб газета містила осуд на свого власного співробітника.

Що до праці Я. Ш[ульгіна], то, правду кажучи, я більше надіявся, ніж вона дає. Для “Зорі” з неї могли пригодитись тільки два розділи: стан економічний Укр[аїни] і освіта. Алеж розділ про стан екон. оброблений зовсім слабо і недостатно; не то, щоб цифри застарілись, але цифер по просту ніяких нема, а писано все з пам'яті, так що і в 1883 році нічого б було друкувати. Прочі розділи (про уряд, про Поляків, про суспільний і громадський стан) або також слабі, або чисто політичні, отже під програму “Зорі” не підходять. Один ще тільки розділ стоїв би напечатаня, про українофілів, та й сей головно б'є на політику. На всякий спосіб може ще при нагоді его й подам, але не зараз. До Ш[ульгіна] я пишу на днях, щоб розділ про економічний і громадський стан Укр[аїни] обробив на ново і основно, а я радо постараюсь напечатати.

Не знаю, чим Вам не подобалась Гессеньска муха? Міні вона видалась доволі міткою, хоч і не дуже глибокою сатирою на московське начальство, котре й о благ~~у~~ народа потурбуватись не може, не заперши кого небудь в холодну, а не стараєсь хоч на тільки “снизойти”, щоб зтолкуватись і порозумітись з мужиком. Коли сі факти так вірно підхоплені, як живо розказані, то я не знаю, для чого б мусів жалувати, що напечатав “Муху”.

“Русская Стар.” у Львові єсть – в бібл. Оссолінських; я зверну увагу на замітку, про котру Ви згадуєте і постараюсь враз з іншими тогочасними згадками (в “Slavische Jahrbücher”, польских еміграційних газетах і др.) перепечатати в “Зорі”. Терлецький живе тепер у мене і вчиться до екзамену правничого. Він просить сказати Вам, що Helfa, що печатав Вашу брошуру, вже нема, а є его наслідник, з котрим він порозумієся і, скоро одержить рахунок, донесе Вам.

Збираєсь до Вас писати тутешній польский літератор, жидок Бігеляйзен з просьбою – вказати єму пісні про кровозмішане.

Шлю Вам 10 зр., – не прогнівайтесь, але, може, знадоблять ся, поки дістанете з К[ієва].

Кланяюсь і поздоровляю.

Ваш Іван Франко.

Львів д. 4/XI 1885.

67. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. Genève

8 Новембра, 1885

Шановний земляче.

Два дні назад получив я лист В. Б. [Антоновича], а вчора ввечері – Ваш. Спасибі Вам за добре слово, а також і за 10 г. Останні придадуться на розсилку П вип. П. Пісень. Посилаю й Вам. От(д)айте. б. л., надписані екземплярі, кому слід, а рештою розпорядіться, як знаєте.

Спасибі за замір одрекомендовати мене редакції “Зорі”, та тільки я думаю, що даремні Ваші заходи. Один з редакторів – спеціаліст по словесності, – так мусить і сам знати і мої видання, й навіть важніщі рецензії на них. Окрім того, коли рекомендація потрібна, щоб внести мене в сотрудники “Зорі”, то це тим паче даремна річ, бо я писати в „Зорі” й сам не стану, поки там редактори Партицьк[ий] і М. Под[олинський]. Ви знаєте, що написав Парт[ицький] про мене в Газ. Шк., а потім в Зорі ж (Черкезов і Марія). Партицький знав ще з мого переїзду через Львів в 1873 р. мої політичні думки, – бачив їх в Пер. Слові до Федьковича, котре сам розхвалив в своїй же Г. Шк. І після цього всього він написав, що мене р. уряд послав за границу проповідувать “нігілізм”. Потім той же П[артицький] вилаяв мене за Черкезовим, котрий (теж свого роду Парт[ицький], бо носивсь по Женеві з моїм рукописом, з котрого зроблена Ист. Польша) вже мене оклеветав за те, що я не пристаю до “нігілізму”. На решті за Марію П[артицький] зробив з мене полонофіла. Після цього всього Парт[ицький] – або просто подлий чоловік, або має якусь політичну й приватну мораль не з тиеї планети, на котрій я виріс. Як же нам бути в одній хаті, або ще мені проситись у його хату?! Я навіть вважаю те, що мої товарищі, котрі *послали* мене видавати Громаду й котрі

підуть в “Зорю” П[артицьк]ого, ламають *cuncta divina et humana* товариських умов од розбійницьких до політичних, од нимідійських до європейських. Та нехай другі роблять як хочуть, а я на старости не хочу робити безстидства й молодим людям погані приміри подавати*. Отже, прошу Вас нічого з моїх рукописів, що в Вас є, в Зорі не печатати. (До того ж про Тургенева й реферат тепер вже застаріли). Звісно, що сами Ви можете писати про мої праці, що Вам завгодно. Я тут ні при чому. Я б навіть радніший дати Вам всі рецензії про мої видання, – не для того, щоб то був матер’ял для рекомендації моєї, а для того, що в тих рецензіях говориться й про Україну, – та на лихо в мене самого нема кількох з найважливіших рецензій. Те, що зосталось, я Вам пошлю: робіть, що знаєте.

А Ви без усяких рекомендаційних замірів зробіть рецензію на Пол. Пісні. Це – Ваш обов’язок, бо справди смішно, що про них був спомин у французів і англичан, а не було навіть бібліографічної звістки в Галичині, навіть ради матер’ялу, котрий все ж таки народ наш наробив. Розбираючи, Ви, певно, що небудь скажете таке, котрим я можу покористуватись.

Жаль, що не знаю, яке власне “незнаття фактів” (помилки?) мені закида Кон[иський]. Може, я справди в чому небудь пробрехався: література українсько-галицька часом трудніша до вистудійовання, ніж логографи. Я не читав ще дальшого протягу статті Кон[иського] (окрім початку). Про автора скажу, що Ви трохи помиляєтесь, коли кажете, що я маю “неприхильність до цього чоловіка”. Його власне не люблять і не поважають в Росії, але я його мало знаю. Мені навіть симпатична його в’їдливість в українську справу, і в короткий час нашого знакомства в Києві я всяково старавсь бути з ним добре. На останок ми навіть умовились видати в купі Антологію поетів укр. (по його просьбі), при чому я написав йому схему й мусив написати передне слово, коли він вибере взорці. Та тим часом вийшла *lex Jusephovicia*, – і Кон[иський], як тонкий конспіратор і мудрий оппортьюніст, порішив обійтись без мене, і, як юрист, задумав підвести під царський уряд легальну міну: послав свою антологію в Петербург в цензуру, а там йому з’їли його працю, не вернувши навіть манускрипта, с котрого він не залишив собі копії. Хоч, правда, новий манускрипт не трудно було зробити (бо такі речі по готовій схемі роблять писарі) й послати на друк в Галичину, де для таких книг є властива й публіка, – та після мудрої легальної міни це б була вже “шкодлива для діла нелегальність”**, – то так наша Антологія й пропала. На звістку про це, – пам’ятається в листу самого Кон[иського], – я одповідав приказкою: “привикла собака за возом ходити, то й за саньми біжить” і запитом: чого ж він другого ждав? На тім наші відносини скінчились. От, власне, подібними мудростями Кон[иський] мені й найбільше антипатичний. Подібні мудрості миряться в його з узісінською національно-сепаратистичною ідеєю і вкупі з безталантливостію й необразованністю роблять з його прешкодливу фігуру, котра дає примір

* Що Парт[ицький] одкликав свої слова (єдина чесна умова!), це бути не може.

** Через таку мудру логіку трохи не пропав було роман “Воли”, котрий перше був пропущений цензором, а потім спинений, і котрого я три роки видавав з Росії.

українофілам-чиновникам і збужує велику нехить до укр(аїно)ф(іль)ства в середніх верствах інтелігенції в Росії й у молодіжі, котра, бачучи рухливість Кон[иського] і не бачучи прилюдної йому опозиції з боку укр(аїно)філів, вважала його за репрезентанта укр(аїно)ф(ільської) ідеї. В кінці всього за Кон[иським] скрізь іде глупість і плутанина – як раз львівсько-народовська, з котрої навіть самому Кон[иському] нема користи: бо й начальство його на грانیці потрусить і публіка не пожаліє за ним. Ось слухайте про одну мудрость Кон[иського] і Ком[панії]. Задумали вони показати укр(аїнофіль)ство в київській городській думі (раді) і подали петицію, щоб назвали одну школу іменем Шевченка. Підписатись склонили самого кн. Репніна (онука того, що Ш[евчен]ко в його проживав). Коли це – баць! царя вбито! Дума не хоче слухати про Шевченка, сам Репнін бере назад підпис свій. Звісно, Кон[иському] і укр(аїно)філам назад ітти не можна. Ось Кон[иський] і каже, що *Ш[евчен]ко сам тогож бажав, що й царь-освободитель*. Звісно, не допомоглось: Кон[иський] і К° тільки даремно осрамили Ш[евчен]ка і все таки подали сами на себе донос, бо всі 13 чоловіка, що підписали петицію, записані були в *неблагонадежні*. Це характерний примір укр(аїно)фільського оппортюнізма, з котрим я завше боровсь і за котрий мені так противний Кон[иський] не як чоловік, а як метод думати й чинити!

От через те мені так і гірко було побачити, що “Зоря” вийшла не новим органом, а суммою двох кониськородів – російського й галицького, під Вашою етикеткою, – через котру скрізь люде будуть мати право вважати конисізм за правдиве українофільство. Ну, та тепер нічого про те говорить. Тепер треба ждати часу, коли для Вас і всіх свіжіших елементів в Галичині й в Росії виявиться неможливість іти вперед при такому компромиссі – інакше, коли Ваша Зоря або розвалиться, або перейде в Ваші руки цілком. Я б бажав, щоб розвалка вийшла з за якого другого предмета, а не з за мене. А все таки і ті кілька №№-рів “Зорі”, котрі вийдуть з Вашою етикеткою, при конисізмах (в роді про Штунду) і других дуростях і лакействі в “Дѣлѣ” багато пошкодять українському руху в Росії, бо знайдуться в ріжних лагерьх обрусителів (од “Кієвлянна” до народовольців) люде, котрі будуть тикать пальцем в усякі такі речі, прибавляючи: “ось, мовляв, що таке укр(аїно)ф(іль)ство”.

Так що ж будеш робити?! Ніщо на світі не пропада! То й конисізм мусить мати свій плід. З свого боку, wielімінований з Гуттенберговських станків українофільських, я мушу взятись до архаїстичних способів противудійства послідкам конисізма і думаю написати кілька заміток, котрі може будуть гектографовані (все таки новіща штука, ніж гусяче перо!). Почну з “Штунда й українофільський консерватизм”. Одначе, це вже проекти.

Що чути про Павлика? Чи дістав хто ті 50 рбл., що мусили прийти йому з Росії? Чи передані йому?

Ваш М. Др[агоманов].

Чи писав Вам петербуржець? Мені писав, навіть приписав, що гроші за книги посила, та я не получив. Комедія якась робиться по цій часті з нами. Можете собі виобразити: навіть жінка моя не дістала своєї ренти, котру вона мусила получитьи ще в Септембрі (225 рб.). Двічі писала матері моїй – не ма одповіді. Мабудь нечиста сила якась хоче нас “ізмором” видушити. *Vedremo!*

Чи не ма якої спасенної душі в Відні, щоб могла зробити для мене дві-три невеличких виписки з деяких німецьких книжок, без котрих я не можу викінчити однієї своєї праці по *folklore*? Перше це робив мені Полянський і добре робив, спасибі йому. Та як настав *Ausnahm(s)zustand*, то П[олянський] написав мені, щоб я нідокого не озивався, поки він не напише. Та так і стоїмо доси! Я вже в Дармштадті вишукав собі благодітельного німця (можете виобразити собі: *Oberst* і Бісмарка не боїться!), та дечого не ма в бібліотеці Гессенського Височества такого, що мусить бути в Австро-Венгерського Величества. Та ось біда, – хоч би знайти в Відні між земляками не то вже благодітельного *Oberst*'а, а хоч би *Freiwilliger*'а, котрий б(и) не боявсь під *Ausnahm(s)gesetz* виписати для мене три казочки про *Prinzessin im Sarge*, *Der dankbare Todte* і т. и. Боги безсмертні! які малі бажання мої!

P. S. S. Глянувши між свої книги, я майже не найшов газет з рецензіями на мої видання. Що можу дістати скоро, вишло. А тепер посилаю короткий *index*. Противно було мені писати його: на Вашій душі гріх.

68. ДОПИСКА ДРАГОМАНОВА ДО КОПІЇ РЕЦЕНЗІЇ Л.ЛЕЖЕ НА ЙОГО “НОВІ УКРАЇНСЬКІ ПІСНІ”

От-се переписував я ці слова француза та й думав: “ой ти, брате, ти Мусію, чи бачив ти таку чудасію? На батьківщині або ні слова про твою працю, або лайка й клевета, між инчим, навіть, що ти ляхам-панам продавсь. А чужі говорять про працю й навіть ті, що, як Леже, був колись за одно з Мерославським, тепер признає публично свою помилку з поводу твоєї праці”. Ось на це я б звернув увагу, коли б писав про такі рецензії. Ця чудасія возможна тільки в землі, котра, властиво, ще не доросла до літератури, ще *нічого не читає*.

69. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Лист Ваш з нотами бібліографічними дістав. Посилки ще нема. Дві книжечки, котрі Ви дістали, – від мене.

Лист Тург[єнєва] з Вашою заміткою напечатаний в “Зорі”. Я добре розумію, що Вам годі мати діло з Парт[ицьким], але Ви знаєте, що тепер Парт[ицький] тільки підписує “Зорю”, що властивець єї – тов[аристо] ім. Шевченка. Від ново-

го року діло о тільки зміниться, що редакцію підписувати буде не Парт[ицький], а Калитовский, а до комітету редакційного крім мене належати буде Калітовский і Гладиллович. Надіюсь, що при такім складі редакції Ви згодитесь заслати в “Зорю” свої праці.

Про пісні історичні я постараюсь зладити реферат до “Зорі”, в котрім використаю прислані Вами записки бібліографічні. Звісно, не йде і не йшло міні о “рекомендоване” Вас, але б освоєне нашої публіки з Вашим ім’ям, познакомлене єї з Вашими працями. Чи, розбираючи Ваші праці, я зможу сказати що небудь такого, що було б Вам незвістне і чим би Ви могли покористуватись, – не знаю, але боюсь, щоб не сказав дечого такого, що виявило б моє власне незнане. Ну, та в сім згляді я взяв собі за правило приповідку: не святі горшки ліплять.

Яке незнане фактів закинув Вам Кон[иський], – сего ані я, ані, мабуть, і він сам не знає. От по просту хотілось йому шпигнути Вас і мене Вами, що буцім то я наслідую Вас. Тепер він не пише нічого до “Зорі”, а є у мене рукописі кількох его очерків. Я маю надію, що під новою редакцією “Зоря” не вийде, як Ви кажете, сумою двох кониськородів, а вийде хоч і не цілком таким органом, якого бажати б треба, та все таки газетою хоч скільки небудь вдоволяючою. Се, звісно, в першій лінії залежати буде від того матеріялу, якого міні буде достарчено і з України, і з Женеві, і з Галичини. Конечно, з гори треба приготувитись на те, що в ній попадатись буде не тільки балласт, а по просту й гній в роді Цеглинського “Синів”, котрих я мусів умістити вже хоч би з тої рації, що автор – член тов[ариства] ім. Шевч[енка], а затим співвласитель “Зорі”. Заміщенем таких річей я мушу окупувати заміщене таких, як стаття Ш[ульгіна] про освіту на Укр[аїні] та Ваша замітка.

Впрочім, я маю надію, що при помочи нового редактора, чоловіка хоч і слабого темпераменту, але правдолюбного і все таки історика, міні удасться зредувати ad minimum або й до тла виеліминувати всяку Подолінщину. Про самого Калітовского Ви можете виробити собі яке таке понятє з его статей в “Зорі” про архів і виставу археологічну. Се чоловік ще молодий, учитель гімназіяльний і ученик Ліского.

Петербуржець не писав міні нічого. Его книжки, котрі Ви переслали єму в Львів, мабуть і досі ще не перевезені, так може для того й грошей він не посилає.

От нагадали Ви міні німецькі виписки. Жаль, що не приписали – з яких книг – може, тут є ті книги де небудь. А коли нема, то все таки відсіль можна би написати в Відень. У мене живе Остап [Терлецький], так той знає в Відні людей, то й напише. Донесіть, в якім збірнику ті казки, котрих Вам треба. А поки що, я посилаю Вам дві старосвітські німецькі книги (з бібліотеки пок. Зубрицького), повні всякої чортовщини. Перегляньте їх, може дещо й найдете для себе. Коли Вам пригодяться, то подержте, доки буде треба, а коли ні, то буду просив при нагоді звернути.

Про П[авлика] не чувати нічого. Ті 50 карб., що були прислані для него, ніхто не відобрав, – вернули назад до Кііва, а може й пропали. Також через конспі-

раційну тонкість. Післано гроші до хати П[авли]ка, а на ім'я В. Б. А[нтоновича], котрий тоді сидів в Римі. Проста річ, П[авли]ка завідомлено, що на его квартиру прийшли гроші, але грошей ему не дано, бо не на его ім'я.

Чи не Ваша се статя була в Вѣстникѣ Европы 1884 р., мабуть в ноябрі чи декабрі: Корделія – замарашка? Коли б Ваша, то чи не стоїло б єї хоч без вступу або ексцерптом подати в Зорі? Я хочу ще сего року напечатати невеличку статью Анджело де Губернатіса про італіянський folk-lore, написану для місячника німецького Auf der Höhe. Крім того, у нас в Кружку етногр. робляться реферати з статей Пипіна “Изслѣдов. русской народности” і Вільоли “Mythus und Wissenschaft”. Реферат з Пипіна, коли б був добре зроблений, я радо напечатав би в “Зорі” в слідуячому році.

Чи не були б Ви ласкаві написати для “Зорі” невеличку замітку про дві пісні з Галичини, поміщені Головацким в юльській чи якій Київской Старинѣ? Одна пісня “Ой пігнала дівчинонька ягнятонька в поле”, – очевидно новелла західна, варіант я стрічав по польски у Кольберга, а друга – про сойку – також, здається, інтернаціональна, – а обі Головацкий денунціює як історичні, звернені против Польщі. Надто ще пісня про сойку очевидячки і безвстидним образом на половину сфальшована. Прочитавши сі обі пісні і замітку Голов[ацького] в Старині, я троха зачудувався. Бо коли сойка значить Польша, а чайка – Україна, то запевно журавель, про котрого у нас також є пісня, буде запевно значити Москаля. А коли по толкованю Головацкого “Лапав тато сойку” значить “Лапав Русин Ляхів”, то що буде значити: “А я тому журавлю бучком ноги поломлю”? На всякий спосіб Вам, яко видавцеви історичних пісень, і слід розібрати історичну чи яку іншу вартість тих пісень і їх толкованя, учиненого Головацким.

Не знаю, що Ви скажете на таку мою думку? Так, як “Зоря” слідуячого року буде виходити в об'ємі 2 ¼ листа кожний двонедільний нумер, то я хотів би завести в ній постійну рубрику матеріялів. Між іншими бажав би подавати й матеріяли етнографічні: цікавіші пісні, казки, оповіданя і т. і. Тількож не бажав би подавати той матеріял зовсім сирий, але з пояснюючими примітками, з визначенем варіантів печатаних паралельних творів інших нар. літератур і т. і. Звісно, до такого редагованя етнографічного матеріялу у нас один тільки чоловік відповідний – Ви. Так от чи згодились би Ви час від часу, а хоч би до кожного н-ру, приладити в такий спосіб чи то яку пісню, чи казку, чи що небудь інше. В такому разі я цілковито здав би се діло на Ваші руки і заслав би Вам дещо матеріялу з того, що ту можна зібрати. Проби ради посылаю Вам одну колядку. Коли б зволили з нею що небудь зробити, то напечатав би найшвидше.

А здійміть, будьте ласка, з Вашої сестри інтердікт – писати в “Зорю”. В. Б. [Антонович] не пише нічого.

Щиро Вам кланяюсь.

Ваш Іван Франко.

17/XI 1885.

А що нам було з нащадку світа?
Славен єс, боже, по й усім світі і на небесіх!
Ой не було ж нам хіба сина вода,
Синая вода тай білий камінь.
А прикрив Господь сиров землицев, –
Виросло на нім кедрове древо
Барз височейке і барз слічнейке.
Висмотріла го пресвята Діва
Зізваła д ньому сорок ремісників.
– Ой підіте-ж ви, ремісничейки,
А зітніте-ж ви кедрове древо,
Збудуйте з нього святу Софію,
Святу Софію в святім Кійові,
Би на ній било сімдесять верхів –
Сімдесять верхів, сімдесять крижів,
Семеро дверей, а єдни підлоги.
В день будували, в ночі втікали;
Вночі втікали, в день прибивали.
А зіслав Господь ангела з неба.
– Не влякайтеся, ремісничейки,
Дав вам то Господь ведлук силюйки.
Крижі робіте, верхи зводіте!
Єден вершейко барз височейко –
Барз височейко і барз слічнейко, –
А в тім вершейку золотий престів,
За тим престолом сам милий Господь.
Служит службойку суборовую,
Суборовую – заздоровую,
І за здоров'я нашого брата,
Нашого брата, і всіх християн.
Тамтуди лежить з давну стежейка,
Стежкою іде польська вінойка,
Межи ними йде повковничейко.
Стала вінойка в крижі стріляти.
Рече словейко повковничейко:
– А не стріляйте в святії крижі,
Бо спустить Господь огняний дожджик,
Огняний дожджик, громові кулі,
Затопит Господь польську вінойку. –
Вни не слухали, в крижі стріляли, –
А й так ся стало, як він говорив!
Іспустив Господь огняний дожджик –
Огняний дожджик, громові кулі,
Затопив Господь польську вінойку.
Хіба нам зістав повковничейко,
Повковничейко, гей наш братейко.
Би нас здоров'я, на многі літа,
Гей наш панойку, гей наш братойку!
Не сам із собов, а з милим Богом,

Із милим Богом, з своїов газдинев,
З своїов газдинев, із усім домом!

Записав в Мшанці, пов. староміського, окр. самбірського від господаря Михайла Оліщака Терлецького піп Михайло Зубрицький 1885 року.

Пісня та в збірнику Зубр[ицького] має напис: “Старшому брату”. Хоч, очевидно, позшивана з кількох відрубних мотивів, вона міні видаєсь цікавою хоч би тільки згадкою о Кїїві і св. Софїї.

Від того самого Зубрицького є у мене з Мшанця ще 18 колядок, між котрими декілька зовсім досі незвістних в печаті. І. Ф.

Коли б Ви були ласкаві зладити замітку до сеї пісні, то переписувати її не потребуєте, а покликаючись на поодинокі місця, доволі Вам буде назвати нумер вірша.

70. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. Genève 7 Дек. 1885

Шановний земляче.

Давненько вже треба б було мені Вам одповісти на Ваш лист, та дуже був затурбований виписками з книг, котрі безпремінно мусив вернути в Дармштадт на строк. Та до того наскакували цікаві речі в нових книгах, – то так і записувавсь, і зачитувавсь до задурю, що просто іноді пера не хотїлось вже брати в руки. Окрім того, все ждав надходу з Руминїї збірки *Gaster'a* (*Literatura populara romana*), щоб змогти нам де-що положительне написати про колядку Вашу. Чомусь не надходить. Та вже треба писати, а то ще будете ляяти, і по праву.

Я радніщий стати у Вас до праці над відділом *Folk-lore* з нового року. Воно і так, як Ви пропонуєте, добре; щоб давати цікаві шматочки з примітками, – а то, мені здається, ще ліпше пустити по переду систематичний вступ, – напр. переклад статї *Cosquin – Les contes européens et leur origine*, котру, було, я виготовив (з примітками з укр. матер'ялу й переднім словом, котре ліпше обернути в здане про науку про казки на Україні) для К. Стар. Також я радив би почати видання матер'ялів з чогось капітального, – напр. з збірки кобзарських дум, зробленої ще в 1808 р. (цікава й історія цеї збірки!). Вар'янти пречудесні й деякі зовсім нові. Ця штука зразу заставить говорити про себе вчений світ. Так напишіть Вашу думку, і я зараз же прилагожу до печаті. Тільки ще одна подрїбність: вже етнографічний матер'ял не можна печатати Вашою “етимологією”. В загалі скажу, що Парт[ицький] й потім В. Барв[інський] зробили велику дурницю своїм поворотом до етимологїї, тоді як бачу й з корресп. про “вандрївку” цього року, *народ* любїсінько читає нашу українську фонетику; і тут народовці погнались за попами і випустили народ! і колись прийдесться ж вертатись і од цієї дурости на покинуту розумну дорогу. От початком повороту, може, печатання хоч етногр. матер'ялу фонеткою, тільки вже радикальною, “громадською”, котру вжив вже

Ом. Ог[оновський] в *Studien*. Так я б радив такою фонетикою напечатати кобзарські матер'яли.

Колядка Ваша дуже цікава. Вона з тих, що я колись назвав “богумільськими”, – і тепер, після однієї роботи петерб. академіка пр. Веселовського, я бачу конечно, що їх не поймеш без порівняння з грецькими, болгарськими й руминськими “духовними стихами”. Я вже й для других цілів виписав собі деякі букарештські й атенські видання, а тепер вони прийдуться й для Вашої колядки. Тільки пождіть трохи.

І на що Ви поспішилися з листом Т[ургене]ва і моєю заміткою? Хай би собі одійшов Парт[ицький] в народовську “нірвану”. А тепер я мусив писати протест в “Зорю”. Кажу *мусив*, бо бачу тут діло прінципа, а не особи. Найприкріще мені в цьому ділі власне те, що прінцип мушу боронити я, а не другі. Назад я не одступлю: коли-б П[артицьк]ий не напечатав мого листу (хай, коли хоче, лає його й мене, як хоче), то я попрошу Вас напечатати його, коли П[артицький] вийде; коли Ви не напечатаете, – все буде кінчено між нами.

Я ще не написав Вам всього, що треба було про статті про біблію й християнство. До тих книг, котрі Ви назвали, добре б прибавити: *Wellhausen – Prolegomena zur Gesch. von Israel*, и *Stapffer – Palestine au temps de Jésus*. Та я думаю, що багато часу пройде, поки Ви, чи хто инший, зберетесь на оригінальні статті в цих справах. Та не так воно й легко. От тим то я й радив пускати переклади невеликих статей популяризаторів таких, як *M. Vernes*, котрі й сами пишуть і спеціальні речі (це найліпший род популяризаторів, котрий особливо розплодивсь в Англії). Новіща, позитивна, польська література почалась з перекладів; колись ними майже цілком наповнялись *Niwa* і *Prz. Tygodniowy*, а тепер поляки вже мають і оригінальні праці нової школи. А ми все збираємось! Справди, подумайте про переклади! Для того я б радив би Вам мати *Revue politique et Littéraire* і *Revue Scientifique*. Там трапляються статті як раз підходні для *Zopi*. Пропустив я вище сказати про Де Губернатіса – *Folk-lore* в Італії. Я не читав статті, бо *Auf der Höhe* не бачу, але знаючи Де Губ[ернатіса], думаю, що він тягне все на міфологію *à la Grimm* і *M. Müller* (як напр. не тільки в своїй *Zoological Mythologie*, але навіть в новіщій *Storia delle Novelline Popolari*) і через те думаю, що ліпше його не переводити.

Не радив би я Вам чипати й мою Корделію. Дуже вже вона далека од українських тем. Вже ліпше зверніть увагу на статтю *галичанина* Кузьмичевського в К. Старині, Ноябрь. Там той же метод показаний на близькому матер'ялі.

З петербурцем щось сталося не так, як Ви думаєте. Він мені було писав, що перевозка пішла добре, а також, що гроші *вже* посіла. Тим часом, я їх не получив. Через кілька днів получив виписки з книжок без усякої приписки, а далі – нічого. Я писав на даний адрес відповідь на питання, прислані ще з дороги, – і не маю ніякої звістки. Може вже “нечиста сила” добралась, а може й звичайна “обломовщина”! Хто їх, россян, розбере!!! От з К[иєва] те ж не маю ні слова, в між тим В. Б. [Антонович] обіцяв через 2 дні по приїзді написати. Прости їм,

Господь! Жалко тільки, що при таких звичаях ніяка робота не піде, бо й ці звичаї єсть тільки експонат тупости натури.

Чи получили Ви книги? Чи роздали кому слід? Чомусь “Дѣло” в Бібліографії не згадує. Прийдеться прислати йому гульдена, щоб, як колись, напечатало хоч торгову звістку, коли вже не хоче літературної. Їй богу, не хочеться мені самому робити їм сорому, а що ж мені робити? Треба ж якось дати знати людям, що праця вийшла.

А що, чи знайшов Терл[ецький] в Відні кого небудь, хто б зхотів виписати мені де що з книг? Вас я питаю: Чи є в Оссолінських Караджича – *Приповетке*, Афанасьєва – *Поэтич. возрѣнія славянъ на природу*, Пыпина – *Отреченныя книги* (Апокрифы), *Тихонравова* – Апокрифы, Буслаєвъ – *Историч. Очерки р. лит. и иск.*? Коли єсть, то я напишу, що треба мені вислати.

Чи можна вже вислати мені назад книги по звичайному праву й артелям, котрі я послав для Кружка Вам і Павлику? Тут вже єсть люде, котрім цього треба.

Ваш М. Др[агоманов].

Спитайте Т[ерлецьк]ого (котрому кланяємся), який тепер адрес Січі і чи можна послати туди Політ. Пісні?

71. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Діставши нині Ваш лист, зараз і відписую Вам, поперед всего о тім, що для мене найбільш болюче, – о Вашій замітці до листу Тургенева і о Вашім протесті по поводу єї напечатаня. Може бути, що була се з мого боку нетактовність, печатати Вашу замітку в “Зорі”. Я пригадую собі добре, що Ви ще 1883 р. заборонили міні печатати її в “Зорі” тоді, коли не хотіло напечатати “Діло”. Тільки ж тепер обставини на тільки змінилися, що “Зоря” перестала бути власністю Парт[ицького], а коли єго ім’я ще й стоїть під нею, то тільки як вівіска, тай то призначена на замазане. От тому то, бажаючи хоч таким дрібненьким причинком пригадати галицькій публиці Вас і Вашу роботу, я перепер уміщенє Вашої замітки. Позволяючи на єї уміщенє, дотеперішній безпутній комітет уважав се свого рода концесією для моїх сімпатій, за котру міні прийшлося заплатити їм уміщенєм “Синів” та “Хрущів”. Отже, можете подумати собі, яку радість зробив їм Ваш протест, і як пильно поквапились они, щоб і з него уковати оруже против мене. Звісно, при дотеперішнім складі комітета нема бесіди об єго заміщеню в такій формі, як Ви єго прислали; сумніваюсь, чи і в слідуючім році се зможу зробити, так як теперішній властивець “Зорі”, – тов[аристо] ім. Шевченка, – не позволить кидати каменем на Парт[ицького]. Коли б Ви обставали доконче при *дословнѣмъ* заміщеню Вашого протесту, то міні приходилось би, вибираючи між Вашою приязню а редакцією Зорі, покинути сю послідню. З свого боку я чую, що

Вам належить ся сатисфакція за напади Парт[ицького], і для того, коли б Вам се було до вподоби, я постаравсь би при обговореню Політ. пісень в однім з перших н-рів слід. року дати обширну замітку, реасумуючи напади на Вас Галичан і зводячи їх ad absurdum, а опісля й згадку про Ваш протест против уміщення Вашої замітки. Коли б така сатисфакція була Вам достаточною, то я прирікаю Вам її вчинити або виступити з “Зорі”.

Поки перейду до дальших точок Вашого листу, мушу поперед всего сказати Вам про одну річ, котру ми з Остапом [Терлецьким] і др. задумали. Бачучи неможність ніякого поступового руху серед наших старших народовців, ми задумали з одного боку, не покидаючи “Зорі” як органу беллетристично-літературного з характером мішаним – старо і молодо-народовським, – видати в слідуячім році щось *свого*, більш ясного і рішучого. Остап радить видати альманах в яких небудь 30 листів; я був би за виданем квартальника; чотири книжки в році, – кожда по 10 аркушів об’єму, – могли би ченьже гарно заманіфестувати роботу, змаганя і бажаня наймолодшої партії. Правда, перше діло – кошт. Видане такої книжки чи такого квартальника коштувало б около 1000 зр. Можна числити на те, що бодай половина того кошту покриєся з передплати. На покриті другої половини у мене є ще з торічних кїївських грошей 150 зр. (не числячи тих, що у Вас); надіюсь, що Акад. Братство дало б також зо 150 зр. Решту (200 зр.) треба б покривати чи то з розпродажі поодиноких н-рів, чи як небудь інакше, – на всякий спосіб, хоч би прийшлося і самому поволі ті гроші сплачувати, – біда не велика. Коли б міні удалось продати котрому з польських книгарів право накладу на мої новелі (а я об тім тепер завів переписку з Варшавою і Петербургом), то може би й у мене дещо троха грошей показалося, з котрих головну часть, звісно, я пустив би на виданє. Що при тім виданю я в великій мірі числив би на Вашу поміч, се розумієсь само собою; з власних праць, крім деякої беллетристики, я бажав би помістити ту бодай два-три очерки з критики письма св., популярно зладжені, а з перекладів дав би найрадше популярні виклади статей Фрітца Шульце, поміщених в “Kosmos” і становлячих з собою органічну цілість: 1) Як розвилось виображенє “душа”?, 2) грецка філософія від Талеса до Арістотеля (по Целлеру), 3) початок, зріст і упадок погорджуваня природи (християнства), 4) боротьба між реалістами і номіналістами; 5) зріст наук природничих від Декарта до Дарвіна. Сі статі – се короткий, а дуже гарний виклад історії філософії, де особливо ідейна сторона християнства показана дуже добре і глубше, ніж н. пр. у Дрепера. Крім того, пішла б туди бодай половина праці Остапової, дальше – праця П[авли]ка про читальні, а може й его переклад Тіле і ще дещо з наших галицких праць. З Ваших праць пожадано було б нам до того виданя дістати такі, котрі не могли б вийти в “Зорю”, пр. обіщані Вами “Споминки про Галичину і Угорщину” і що крім того вважатимете відповіднім.

Статю Cosquin про народні оповіданя будьте ласкаві зладити як мога швидше. Що до кобзарських дум, то я б з дорогої душі бажав, щоб вони були у нас напечатані, та ще з Вашими увагами, й маю надію, що прочі члени комітету згодяться

на печатанє тексту дум фонетикою. Впрочім, об сім я побалакаю як найшвидше з ними, тай діло не таке пильне, бо наперед повинна б піти статя Cosquin-a, а затим уже – матер'ял.

Коли Ви прийметесь реджірувати шматочками матеріял етногр., то я постараюсь переслати Вам усе те, що в мене є позаписуване, як тільки найду час позбирати все до купи. Жаль великий, що з позаписуваного якраз найменше казок. Зашлю Вам також дві рукописі апокріфів, які у мене є. Маю також збірничок рукописних статутів братств церковних від 1582 до середини 18-го віку; Ви, мабуть, задумували щось писати о братствах; коли б Вам треба було тих рукописів, то міг би Вам переслати їх до використання.

Що до оповідань з письма св., то я бажав би почати з початку, з першої книги старого завіту і для того дуже бажав би мати хоч способом пожички для використання Рейса том I (Preface et Introduction generale) й оба томи 3-тої часті, де говориться про пентатевх. Чи не можна сі три томики як небудь осібно купити антикварським способом? У мене в руках тепер книжка аббе Vigouroux про біблію, попівська дуже, але дає доволі багато цікавого матеріялу і на вступі – історичний огляд раціоналістичної німецької критики з обширними виписками особливо з Штрауса. Ціттеля книжочки, про котрі я згадував, дуже інтересні – се підручники здобутків біблійної критики, з котрих один призначений для протестантської молодіжі народних шкіл, а другий, обширнійший – для середніх шкіл! Вельгаузна Prolegomena випишу.

Статя Ваша в Києвск. Стар. про театр дуже цікава і я вже просив самого будущего редактора “Зорі” Калітовского, щоб зробив з неї для “Зорі” обширне резюме. В двох послідніх н-рах за сей рік я подаю в доповненім перекладі свою по польски написану статейку про театр (штучний) в Галичині, де в примітці згадав і про останки народного театру по наших селах і місточках, о скільки я чув про них.

Від петербуржця не маю ніякої звістки, хоч писав єму вже кілька разів і в ріжних ділах, але не маю від него ніякої відповіді. Я просив його о деякі книжки; між іншим, він обіцяв міні прислати літографовані лекції Веселовского по народній літературі, і нічого не одержав.

З Кііва також нема ні вітру ні хвилі вже з півтора місяця. Чую через Тернопіль, що В. Б. [Антонович] смертельно недужий.

Книги від Вас получив і дав в ред. Діла, в бібл. Оссол. і в Просвіту. В братство дав не прямо, а на приватні руки, бо в братстві як раз була полиц. ревізія, в котрій забрано з бібліот. Ваші виданя і виточено братству процес за їх розширюване. Зам. Акад. Кружка, котрого члени писали на братство денунціяцію і, запевно, Вашого виданя не приймуть, я дам его в бібл. Народного Дома. Чому Діло не згадує – не знаю. Дивне воно собі!

Сими днями буде там у Вас чоловічок від нас; я передав через него для Вас Кольберга послі(д)ні річі, а також Кравса югословенські казки. З книг, котрі Ви

згадуєте, у нас в бібл. є тільки Афанасьєва-Чужб. Поетич. воззр[я]ння, а з Буслаєва тільки “Сказаніє о Меркуріи”.

Шлю Вам несподіванку під бандеролею. Щиро поздоровляю Вас.

Ваш Ів. Фран[ко].

Львів д. 11/ХІІ 1885.

72. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. ХІІ, 14, 1885

Дуже прошу, коли не можна здобути хоч в автора (котрий, кажуть, в Львові) *Vajki, Fraszki etc.* на Rusi (Tarnopol, 1886. S. Ваґаґсз) книжки, то списати мені як найскорше, вар’янт *Królewna-Strach-Bij* Гоголя на стор. 37, – та при случаю списати й увесь показчик виданья.

Ваш М. Др[агоманов].

Єще молимся: перепишіть із

Malý – Narodní báchorky a pověsti (1865) № 1 (теж вар. Вія).

Wolf – Deutsche Hausmärchen, S. 252–262. *Die Leichenfresserin*.

Valjava. Narodne pripovedke, – 59 і 245–246.

Kulda. Moravske nar. pohadki etc. (старе вид. № 83– 84, а нове 1874 не знаю).

В обох цих – про те, як відьма поверта чоловіка в коня, чи скотину.

V. Nemcova – Nar. Bachorky. V, 27–40 (благодарний мертв’як).

73. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 15 Дек. 1885

Шановний земляче. Оце зараз получив Ваш лист. Їй Богу, тепер, коли я прочитаю в *Faits divers* в нашій “*Tribune de Genève*”, що в Львові прийнята на раді народовців нова конституція: ходити на чотирьох ногах – то зовсім не здивуюсь! Ще Ваш комітет і листу мого печатати не хоче, після того, як без всякого права потяг мене в своє болото! Мусить же бути яка небудь відповідь на запитання од “Зорі” мені – спочивати й на далі в тому болоті. Але хай, як собі хоче комітет, а коли він не напечата мого листу, то і це буде новий факт, котрий буде судити скоро галицька і українська публіка. Та зоставим на боці комітет, а поговорим проміж себе.

Ви зовсім помиляєтесь, думаючи, що мені треба “сатісфакції од Парт[ицького]”. Які сатісфакції од чоловіка, котрий *свідомо* набрехав в Газ. Шк., що я затягав у свої сіті народовців, і коли вони отвергли мене, обернувся до молодих, котрих і обаламутив і т. д. тоді, як сам П[артицький] був на тому зборі в К. Сушк[евича] в 1875 р., де я на питанья: чого Ви од нас хочете? – одповів: нічого, окрім того,

щоб Ви не виставляли себе репрезентантами нашими; ідіть самі по собі, а ми будемо йти самі по собі. Те ж саме казав я всім народовцям в місті і кожному нарізнь і будучи ві Львові в 1876 р. (Те ж саме говорив і тепер мій “протест” в Зорі). Цею брехнею П[артицький] показав, що він чоловік без чести, як непотрібністю цієї брехні і неконсеквентністю перебріхуваньня Черкезова і Пихна в “Зорі” показав, що він і розуму недалекого, – а од таких людей навіть амбіція піхотних офіцерів не потребує сатісфакції. Це до особистого боку діла. З літературного ж боку між нами не ма й не може бути конкуренції: я не перешкоджаю ні П[артицькому], ні кому другому лаври од публіки приймати; а моя робота те ж перед публікою і хоч на мене лаврів і не кладуть, а все таки роботу ту знають люде й на Україні, й за границею, так що коли б я навіть був амбітний, як гусарський корнет, то міг би обійтись без декорації П[артицьк]го і К°. Не о таких річах мені іде в усьому цьому ділі, а о достоїнстві людини! І найгірше мені тут те, що власне я мушу боронити це достоїнство в цьому ділі, а не хто другий. Простіть, коли Вам скажу отверто, що мені гірко, як таки Ви так мало набули собі *нюху*, що втаскали мене в “Зорю”, та ще ціною вступок! “*А ларчикъ просто отпирался!*” Ще Давид, – хоч сам був не великий джентльмен, – сказав: “блажень мужъ, иже не иде на совѣтъ нечестивыхъ”. (Всѣ святае говорили по русски!).

Я думаю, що не буде в Вас добра ні в літературі, ні в політиці, поки Ваші прогрессисти не зарубають собі на носі цього псалма! Я зовсім не фанатизм раджу, – а спокійний одхід на свою дорогу власне од *фанатиків мертв'яцтва*: Ваші народовці повторяють Левицьких, котрі заїли Шашкевичів, святоюрців, котрі їли самих народовців; вони готові спалити всякого, хто не їх, а сами вони хто і що?! Гроби, навіть не поваплені! І Ви мусите уступати їм! Себе калічити! Для чого?! Скажіть хоч Ви осібно, що виграли Ви, до чого довели кого небудь з того самого часу, як після Гр. Друга Ви появились в “Дѣлѣ”. Про “Зорю” скажу, що останні №№ навіть гірші, ніж були за часи Партицького. Виграли *ми*, значить, тільки те, що тоді, коли хто казав: ну, та й дурні люде українофіли, що в їх такий орган, – ми могли сказати: та це не наш! – а тепер того сказати не можем. Моя думка про Ваші проекти видавницькі така: що або кидайте Зорю і цілком отдайтесь своєму органу, – або нічого з Вашого двоголовія не буде. Не будь народовці такі неuki й пустоголові мертв'яки, а при тому й фанатики, то можна б було з ними держати коаліційний орган, в котрому вони б писали своє, а Ви писали своє *все* (хоч це й трудно), а тепер вони на Вас непременно цензуру накладутъ, коли вже вони вихолощують (простіть слово; це колись Ів. Аксаков вдумав про цензуру печать) самого Шевченка.

Нічого прибавлять, що коли Ви зложите собі свій орган, то я візьму в йому долю, яку сами мені назначите. А для “Зорі” нічого не пришлю, поки не надрукує мого листу. Про кобзарські матер'яли скажу, що я їх в усякий час можу надруковати в Росії, навіть в Р. Архиві чи Р. Фил. Вѣстн., та тільки мені цього не хочеться, бо хочеться звернути тими матер'ялами увагу всього вченого світу на “свою хату”, а не на “позичену”. (Правду сказавши, ніхто, як та наша дурна хата,

й не винен, що єї або не знають, або ще й носа од неї вернуть!!!). Додам ще, що уваги до кобзарських матер'ялів я думаю писати найкоротчі: тільки показати вар'янти в раньших вар'янтах та нагадати хронологію. Другі матер'яли, пожалуйста, шліть.

За книжки – спасибі, хоч ще не принесли. *Krauss*'а не посылайте, в мене єсть.

Ваш М. Др[агомано]в.

Посилаю картку, котру був написав ранком.

Не забувайте, що стаття про інтермедії Гаваттовича – *не моя*. Пригадав я ще Гессену Муху. Вона мені не подобається своєю “нереальністю”. Це зовсім запізнивши Квітковщина й Стороженківщина; на ділі й мужики наші, й чиновники не такі дурні й, коли бувають дурні, то не так, не на такий лад. Це тільки автор од поганой манери або й од малого розуму такого з себе дурника вдає.

74. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Шановний земляче. Посилаю Вам мою роботу, котру прошу одіслати в ред. К. Старини по адресу: Трехсвятительская улица, д. № 8-й въ Киевѣ. Статтю можна послать під бандеролью, а лист пошліть в коверті, – тільки все рекомендуйте.

Про свою роботу для Зорі тепер нічого не можу сказати. Прийнявсь було за перегляд *Cosquin*'а, та бачу, що треба майже все перемінити: пройшло вже більш 2 років, як я писав, а за цей час я більш набрав усякого матер'ялу. А я страшно втомлений. З статті про Гаваттовича та з Наср-Эддина побачите, яку дрібну працю треба було прикласти до таких работ, а я, навіть вернувшись з гір, писав зразу *шість* таких работ (прокляті фольк-лори навіть легше йдуть, як зразу в кілька куп розкладаєш матер'ял). Це все та серед фінансової еквілібристики зовсім вимучило мене. До того фінансова нужда ріже мене не тільки сама по собі, а по тій обставі, в котрій вона на мене наляга. З К[ієва] я не маю ні звука після того, як поїхала баришня, а вона, як бачу, казала зовсім не те, що писав Тр[егубов] торік, – так що, значить, я з Ноября того року не маю нічого точного з К[ієва], а те точне торішне зовсім не сповнилось. А[нтонович] обіцяв через два дні написати нове точне і – ні слова! Виходить таке, що мені громада дала одставку ще гірше, ніж колись Толстой, бо той хоч за 3 місяця перестеріг та й дав одставку *чисту*, ясну. В Петербурзі лежить дві моїх работи. Обернувся я до *своїх* людей, котрі сами визивались помогати мені в літер. справах. Писав і переказував, що коли мої наукові праці не годяться, то щоб знайшли хоч романи перекладати. Не ма навіть одповіді! К. Ст. напечатала одну працю – А[нтонович] сам взявсь влагодити моє платне сотрудицтво там (доси я писав безплатно); ред. грошей не шле, а А[нтонович] слова не пише. Робиться щось невиданне: з 100 приятелів, котрі “братались, сестрились”, з працями, котрі доси переважно хвалили люде, в котрих навіть завзятіші вороги знаходили *щось*, накінець з готовністю робити

яке вгодно діло, аби дали, – чоловік сидить, мов кішка на башті серед повені, дожидаючи кінця. Доси, як би не сестра, то був би кінець, а в сестри своїх 5 дітей! Я, звісно, все храбрюсь, все риюсь в своїх матер'ях, все пишу, щоб викласти хоть в скільки небудь конечній формі те, що набрав та пригадав за 10 років, щоб хоч кому небудь здалось, – як лизень злиже, – та на решті бачу, що навіть ця праця переїда машину. Іноді зовсім об'єктивно бачу можливість нервного удару, або сходу з ума. А коли приходить думка стрибнути в Рону, то, вірте, не так діти, як Ш-ий випуск Політ. Пісень, що ще не виданий, вдержують. Хоч би його видати, а там що буде, то буде!.. Та ба! 20.000.000-на нація не може видати навіть 30–40 листів з того, що англичанин признав за “національну гордість”. Навіть найприхильніші люде кажуть: дуже інтересно, добре оброблено, та жалко, що до нас мало доходить.

Не подумайте, що я жаліюсь. Я тільки констатую: раз – Вам, молодшим, ця констатація може на що згодитися, а вдруге – вона звинить мене в Ваших очах, коли я опізнюсь з переробку *Cosquin*'а. А може й не опізнюсь. Може кризіс перейде легче, ніж я думаю, ніж мусить.

Будьте ласкаві, напишіть мені зараз же, як пошлете статтю.

Ваш М. Др[агоманов].

Петербуржець живий! Не давно писала баришня, котра мусила його бачити й переказати йому, що я написав довгий лист на його запиту по данному їм адресу, та що я не получив його грошей і прошу, щоб звістили, як послані, та щоб зареклямували. Тепер баринька мене пита: чи получив я гроші? і т. п. і т. п. Тепер і скажіть, на що Адам видумав мову, а Горос алфавит? Но, по крайній мірі, хвала Озирису, що ще не дав Тифонові проковтнути нашого петербурця!

75. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Лист Ваш одержав. Листок до Київської Стар. вислав вчора, а посилку шлю нині, та не під бандеролею (бо так у нас не можна), а в пачці.

Лист Ваш дуже мене засмутив. Справді, страшно мусить бути положене, в котрім такий могутий дух, як Ваш, міг так угнутися, так ослабнути, так зневіритися в людях і в самім собі. Я боюсь приступати до Вас з банальними словами потіхи і заохоти, бо сам з досвіду знаю, що такі слова в тяжку хвилю далеко не полекша, а так щось, мов цукрова вода, завдана замість лікарства. Як я бажав би Вам помогти, хоч капельку вменшити того горя, котрим так проболіли Ваші слова. Рівночасно з сим листом я висилаю три листи на Україну: до Вашої сестри, до Трегубова і до Ант[оновича]. Не вже ж такі вони можуть дати Вам пропадати, взявши на себе зглядом Вас обов'язок? Я не знаю, які були ті обов'язки, але пригадаю їм се з Ваших слів. А спеціально до Вашої сестри я (простіть на слові) маю невеличкий жаль. Хоч Ви й кажете, що вона чим може – допомагає Вас, але

міні здаєсь, що се говорить більше Ваше братерське чуте, – та ні, не буду кінчити сего реченя.

Що до “Зорі” – не налягаю на Вас. Цур їм – і редакторам, і властителям! Свині вони і більш нічого, й не стоїть запомагати їх. Побачимо, що буде.

Засилаю Вам щирий привіт і поздоровлене.

Ваш Іван Франко.

Д. 28/ХІІ 1885.

Чи Окуневський був уже у Вас, чи ще ні?

76. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Danset, 14. Genève. 28 Дек. 1885

Шановний земляче.

Оце дістав Ваш лист. Дуже вдячний за виписку з *Barączka*, а за зміст вдвоє. *Cyrograf* вар’янт польської казки дуже вдалений од наших (Драгом. стор. 71 – 73, Чуб. I, 200 – 203, II, 27, Рудченко I, 27–32) і дуже подібний до *Kolberg Lud*, VII, 70–73. А з змісту *Barączka* бачу, що мені хоч душу чорту закласти, а збірку ту добути. Мені казав хтось з тутешних поляків, що *Barączka* – у Львові. Чи не можна до нього самого дійти та випрохати книжку? А поки що, будьте ласкаві, спишіть № 44 (Grzegorz), 45 (Вій-Буняка) і 55 (Kozak). Тільки прошу писати трошки виразніше, бо я Ваше польське писання з трудом розбираю. Та що таке в №-рі 4-му? Може, спишіть і його.

Ваша казка – вар’янт Драгом. стор. 329 (Дитя сь ангельскимъ голосомъ и М. Богатый) і має зв’язку з легендою про Константина В. (див. в *Romania*, 1877, Веселовскаго *Le Dit de l’empereur Counstant*), тільки осложнена мотивами одшукання усяких чудасій. Цікавий вар’янт!

А про Ваші бібліотеки, що не мають навіть Карадчика, – не знаю вже, що і казати. Коли не знайдеться в Відні благодітеля, щоб там виписував, то хоч кидай перо!

Про Свідницького, на жаль, нічого не можу Вам написати, бо не знаю навіть, про якого Свідницького йде діло. Я колись ще студентом стрічав двох Св[идницьких]: один, Ісаія, був зовсім божевільний, – в Києві більш мовчав, ходив по товарищам, читав книги та заносив їх в чужі квартири, а в Одесі в 1866 р. зробив донос на укр(айно)филів такий дурний, що начальство нічого не второпало (сам Св[идницький] про те розказував, а мені передавали одесці в 1867 р.) й пожаліли навіть тих 25 р., що йому за донос дали. Не думаю, щоб цей Св[идницький] написав роман. Другий брат його, Анатолій, написав було кілька етногр. статейок в Основі і був чоловік не без розуму, хоч дуже необразований. По ідеям був гайдамака (він зложив пісеньку *в Полі доля стояла* або ліпше переробив з народньої, додавши куплети про *ножі на царів та на панів*). На решті теж якось з глузду

почав з'їздити, бо став пити дуже, – казали, через несчасний шлюб (колись мені Д. Мороз розказував, що прийшов до його Св[идницький] і казав, чи не міг би той взяти од нього жінку і т. и.). Цей Анатолій вмер в Києві щось в 1867–8 році, перед смертю він служив при архіві в Университеті, – а раніше був десь на Подільлю вчителем в повітовому вчилищі. Коли роман написав який набудь з них Св[идниць]ких, то не диво, що Вам ніхто з Київа не шле біографії, бо з тамошніх теперішніх людей ніхто про них не зна, окрім В. Б. [Антоновича].

Ок[уневськ]ого ще в мене не було й звістки про нього я не маю, бо навіть одповіді на лист йому (з Піснями) до Стан[іславо]ва не получив. Дам йому все, що сам зхоче взяти.

З К[ієва] получив 150 р. (через Париж), але ні слова листу. Радий, що В. Б. [Антонович] хоч живий, а ще радніший, коли він здоров. В Петербург мав окказію передати про те, що Ви до них писали. Та як Ви їм пишете? Я боюсь, що коли вони зоставляють листи довго лежати, то щоб ще *не влопались!*

З “Зорею” я, їй богу, не второпаю, чого Ви од мене хочете, яких уступок. Я єї не чипав і радніший був дати їй мою працю, коли там не буде П[артицьк]ого, котрого теж не чипав (навіть хвалив). Лиш тоді, коли мене посаджено в болото, я написав, що там сидіти не хочу, і од цього одступитись не маю права. Ніякого виходу тут не може бути, як напечатати мій лист. Не зхотять – я мушу його напечатати окрегим листочком і розіслати землякам, між котрими знайдуться ж люде (тепер нехай мало, але за кілька часу більше), котрі не поглядять по головці Зорю за те, що навіть не зхотіла напечатати мого листу. Значить, коли я встоюю на тому, щоб мій лист був напечатаний в Зорі, то це в єї інтересі, а не в моім.

Далі, звісно, я радий скорше подати на світ деякі свої праці (хоть не для того, щоб під старість держати екзамен перед галицькою публікою на титул патріота й т. и.) через Зорю, та коли для того треба мені перейти через униженьня й піддержати паскудні нориви в літературі, то я тим паче можу пождати, або піти і в “чужі хати”. А в своїй хай вже собі без конкуренції сидить правда й воля дд. Партицьких!

Вам я не радив кидати Зорю, а тільки казав Вам, що поки Ви собі, по крайній мірі, не вимовите *авторитета* в Ваших союзників, то з Зорі нічого бути не може. З того, що Ви в мене просите *уступок*, бачу ще раз, що Ви ніякого авторитета не маєте, що Ваш союз, значить, і не союз, не компромісс, а простий “полон у песиголовців”, і коли Вас туди завдала не Ваша воля, а добрих товарищів, то тим більш мені Вас жаль!

А вп'ять, таки дуже жаль, що Ви поспішили об'явити, що на той рік дасте Коскена і пр. в Зорі, бо я Вам писав, що, як теперішня редакція не зхоче печатати мого листу, то я попрошу напечатати нову редакцію (конечно, з приміткою об тім, що стара не схотіла), і без того не можу дати що небудь і новій редакції, бо значило би, що я передоволен зазивом старої. Знов кажу, що найліпший вихід з цього кругу – напечатати тепер же мій лист і дати П[артицьк]ому, нехай лає мене, скільки хоче. Тоді з новою редакцією буде на ново. Впрочім, в усякім разі

не забудьте, що, коли в новій редакції зостануться які небудь песиголовці, то я не інакше дам свою працю, як за повним своїм підписом. Будь “Зоря” цілком Ваша, я радий ховатись (то б то ховати Вас) од російської цензури, але ховатись од австрійської та ще й од песиголовців – не ма резону, – напротив. Добре б було, як би Зоря як небудь заявила, що вона – коаліційне й безтенденційне видання, бо я б напр. не хотів брати одвічальність за всякі кінокефальські ідеї, котрі можуть випустити в Зорі або й у Ділі любезні сусіди. Само собою, що я лишаю собі право втекти з “Зорі”, як тільки сусіди дуже вже накадять своїх благовоній.

На закуску випишу Вам з “Кіевлянина” про Вашу замітку в “Кгају” про Мицкевича: “Любопытно отмѣтить, что переводы и передѣлки эти принадлежат почти исключительно Россіи, т. е. представляют несомнѣнное отраженіе общерускаго литературнаго интереса къ Мицкевичу, – и нѣтъ ихъ вовсе въ Галиціи”. Правда це?

Веселих свят і нового року!

Ваш М. Др[агоmano]в.

Єсть ще спосіб зкінчити зо всіма старими сварами: це обернути отверто Зорю в коаліційний журнал науково-літературний усіх русинів, котрі годяться проміж себе в ідеї національній, хоч і розходяться в політико-культурних ідеях, – і зробити в таким смислі декларацію на новий рік. В знак щирости такої декларації хай редакція надрукує статтю Павлика з його підписом. Я тоді беру назад лист свій і готов писати анонімно, коли це треба для Россії.

77. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet 14. 2 Януарія, 1886

Шановний земляче.

Ще позавчора получив я Ваш листок. Спасибі, що послали пакет в К. Стар., тільки чудно мені, що в Вас (в Гал[ичині] чи усій Австрії) нема посилок Geschäftspapire з бандеролью, коли вони вимовлені інтернаціон. конвенцією. Я посилаю, так всюди й получав такі посилки з Германії й Росії.

Спасибі також на добрім слові й за добру думку, тільки все таки жалко, що Ви поспішилися написати про мене листи в Росію. Дуже боюсь, щоб вони не зробили лихого вражіння, а то й шкоди. А що страху вони наведуть напр. на А[нтонови]ча, це вже діло вірне. До того ж ці листи зовсім не будуть мати практичного послідку. Ви не знаєте стану річей. Що до сестри, то Ви дуже помиляєтесь. Вона, або ліпше чоловік її, мають дуже не багато, а останніми часами, – через глупість адміністрації, котра поручила К[осачу] перебудувати монастир на суд, а грошей не назначила, так що жида-підрядчики всі контракти обернули на К[осач]а, – зовсім у долгах (надіються, що виплатяться, коли накінець їм гроші за суд звернуть, – але коли). До того К[осач] помага своїм родичам, між инчим, одній сестрі, що в ссилці, і другій, у котрої чоловіка вислано. Останній ½ рік ми прожили тільки поміччю сестри, чого мені найбільше тяжко. Громада те-ж, властиво, видавала мені більш, ніж може як *кружок*, хоч менш, ніж обіцяла, і ще менш, ніж мусила б давати, як *партія*. Тут, коли хочете, громада винувата, бо через нерухливість мало до себе притяга людей з ширшої публіки, а через неконсеквентність і реакційні виходки й зв'язки (і в Росії й у Вас) навіть одпиха од себе сімпатії прогресивної публіки (колись було в Черн[ігівській] губ. для “Вперед” збиралось по 3000 рбл. в тиждень і, примушені приміром других, навіть крайнофіли давали по 50 р., ті, в котрих я було на громадські видання ледви по 10 виривав). Так це діло таке, що не поправите в один час. Власне кажучи, недодачі громадян наших були завше. З того часу, як я в Ж[еневі], я ніодного року не получав стільки, скільки назначалось, і приплачовав навіть за екстренні замови (напр. на Волів мені вислано 1000 фр., коли видання коштувало вдвоє; я доплатив з заробка в Реклю). І все таки, кажу, *кружок* давав більше, ніж од нього можна вимагати. З цього боку, нового в моім стані тільки те, що я тепер не маю заробку, щоб докладати недостачі. Тут кияне не можуть нічого помогти. Могли б петербурці – так там одні дмуться на мене за те, що колись не вдержали Жит[ецького] од подачі дурної й лакейської записки Лор[іс] Мелікову про укр(айно)ф(іль)ство, як користний для уряду рух, бо він одводить молодіж од соціалізму й політики до націоналізму й

культури. Другі, напр. Мордовцев, до котрого я мав глупість обернутись (за одно з справою добування вар'янтів у Кост[омар]ова), не прощають мені того, що я був проти них, коли вони с дуру вискочили було проти укр(айно)ф(іль)ства. Так бачите, Ви тут нічого не поробите Вашими листами. Одна велика вина киян, що зовсім нічого не пишуть. Це мене найбільше пече, після торішніх розмов Тр[егубова] й листів А[нтоновича]. Та я боюсь, що Ваш лист тільки пошкодить: люде не прощають другим того, що вони перед ними винуваті, а коли можна причепитись до того, що, мовляв, такий-сякий жаліється на нас, то окривджений тим паче стає винним.

Що Ви кажете, буцім я впав, бо стратив віру в себе й людей, те ж не зовсім вірно. Я багато віри в себе ніколи не мав, бо знаю свої невеликі сили. Одно тільки я також знав: *gutta cavat lapidem*, – і працював, як міг. Працюю й тепер, навіть, може, більше, ніж колись. Та тільки обставини звернулись так, що моя праця навіть невидна нікому. Про людей я завше державсь правила: не дуже на них складайся; обертайсь з усяким, як з найліпшим, але не дивуйся, коли наскочиш на гіршого. Та що ж я буду робити, коли вийшло на те, що *зовсім* не можна покладатись на наших земляків і що вони показують себе, – чи *volens*, чи *volens*, – а гірше самого пессімізма? Про россян я говорити не буду, бо вони живуть в обставинах самих антисоціальних. А Ваші могли б хоч в чому небудь показати, що вони такі соціальні звірі. Я вже про відносини до мене особисто не буду говорити, бо, їй богу, аж смішно, що після того, як я вигризав у київських громадян гроші на бібліотеку Січі (нагадую Вам, що мене прозвали з злою іронією Михайло Галицький за те, що я завше приставав з галичанами) й *сам* двічі видавав по 800 р. на заплату довгів за книги, котрі zostались в тій бібліотеці, – я не можу знайти січовика, котрий би для мене зробив деколи виписку з книги (коли я це роблю для чужих людей з Бретані, а мені роблять англичане, італьянці й т. и.). Про Федьковича, про “Союзъ” і т. и. не буду говорити ліпше зовсім. Ну, а для себе, для своєї ідеї що роблять Ваші земляки? Молодіж? Не може бути спору, що остання була на ліпшій дорозі в 1875–77, ніж тепер. Ви скажете, що треба вірити в прогресс. Так, в Англії напр., я в нього вірю, бо бачу, а в Персії, в Египті! Про Галичину я можу сказати, як ямщик у Горбунов(а): *вотъ поди жь ты, шестнадцать лѣтъ и все на ефтомъ самомъ мѣстѣ!* (перекидаюсь).

Про Ваших соредакторів і Ви накінець кажете: “свині вони!” Я ж Вам це казав ще тоді, коли доказув(ав), що, приставши до Зорі замість свого журналу, Ви зарізали й справу, й себе самого підрізали. А тепер які ж будуть послідки з того, що Ви таке признали! Ви все таки zostались з свинями, та ще й мене до них затягли й даєте закусувати. Оце получив я останні № Зорі 1885 – Парт[ицьк]ого. Мого листу нема, а між тим знов є мої статті приобіцянні. (В Росії, кому треба, всі знають, що Коскен – моя робота й що збірка 1808 р. є тільки в мене). Виходить, що свині на моє зерно будуть собі ще мішки приманювати! І мені, коли прийдеться накінець виводити свиней на чисту воду, – а це треба в

санітарних цілях, – то знов прийдеться показувати й Вас в дуже дивоглядній ролі. Я Вам найсурйозно раджу: примусьте Ви нову редакцію напечатати мій лист (з приміткою, що він був присланий ще до старої редакції), – бо я неперемінно, пождавши місяць, напечатаю всю оцю справу окремими листками. В усякім разі я Вас тепер *оффіціально*, як члена редакції, прошу передати в редакцію мій запит, як вона дума зробити з моїм листом, і коли не хоче напечатати, то одповісти мені прямо й ясно і вернути мені лист, як документ.

Ваш М. Др[агоманов].

Чи чуть що про П[авли]ка? Ок[уневсько]го не чуть.

Всякий раз забуваю Вам написати, щоб Ви таки дали “Пол. Пісни” в Ак. Круж. Треба шанувати фірму окремо од тих, хто сьогодні під нею сидить. Завтра можуть бути інші. А до того, коли вони доносять, то й народовці теж доносять і на них, і на нас. Над цим гріхом ніхто в Львові не возвисивсь сурьозно.

Ом. Огоновському порадьте добре переглянути його Die Ruthenen в Епс. v. Ersch. Там єсть помилки. Целевича “Переход козаків” – просто скандал, – звісно, окрім актів. Вступ такий міг написати тільки чоловік, котрий в руках не держав Б. Хм. Кост[ома]рова. Не відомі йому й Дневн. Зап. Марковича, котрий був у тому поході. Сором, сором і сором!

Щедрівки в “Зорі” – всі не нові. Далеко повніщі вар’янти єсть в Головацького й Чуба.

78. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

За кавцією 15 зр. визичив я з бібліотеки Оссолінських для Вас Баронча на 4 тижні і посилаю Вам його під бандеролею. Надіюсь, що в 4 тижнях використаєте, що Вам буде треба.

Що до “Зорі”, то з свого боку радо згоджуюсь на те, щоб заявити єї коаліційний і безтенденційний характер, і надіюсь, що й Кал[итовський] на те пристане. Що тикаєсь Павлика, то трудність ту буде не з боку редакції, а з боку єго самого. Поперед всего, *ніякої статі у єго готової нема*. Робота єго про Читальні не то що не скінчена, але і не зачата, тільки що матеріял зібраний. Написав він був в літі щось ніби вступ до неї, але й сам опісля роздумав, що в світ пускати його не можна. Коли ж буде готова чи то повість, чи праця про читальні, я всіх старань доложу (і вже маю слово деяких других людей з ширшого комітету), що праця єго буде поміщена і, по можности, гонорована.

Отсе недавно я прочитав Вашу статю в Києвск. Стар. Жаль, що Ви, беручись до єї писаня, не сказали міні докладніше, якої іменно книги з давних театрів шукати, може б можна було дещо найти. А то я війшов, мов сліпий до ліса, і не найшов нічого. Тепер, бачучи, чоґо Вам не стає, я може би й вишукав дещо. Незадовго

візьмусь до перегляду давньої польської бібліографії Пшиленцкого і рукописного каталогу книжок Оссол. та як що вишукаю, не забуду звістити Вас.

Бажаю Вам веселих свят і, з надходячим новим роком, усього доброго і щасливого сповнення Ваших замислів.

Ваш Іван Франко.

Львів д. 4/1 1886.

79. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Отсе дістав Ваш лист з д. 2 січня і спішу відписати Вам на него. Даром Ви лякаєтесь, щоб я не нашкодив Вам своїми листами, писаними Вас ради в Росію. Що до Вашої сестри, то не потребую, здаєсь, і казати Вам, як високо я поважаю її. А вважав я конечним послать їй виписку з Вашого листа ось чому. 1) Без потреби кинулась вона видавати Гоголя “Вечерниці”, котрих перший випуск напечатаний і, певно, піде на макулятуру, бо повістки в нім поміщені одно, що троха вже застарілі, а друге, що були й по кілька разів уже перекладені і печатані у нас. А на те видане заслала вона П[авли]кови 70 руб., котрі той повернув на свою потребу, надіючись сплатити друкарню з розпродажі, – тепер же, після его аресту, сестра мусить платити другий раз.

2) Так само без потреби обіщалась вона Кобринській, що заходиться біля жіночого Альманаха, покрити з своїх грошей половину коштів видання, коли те видане обіймати буде 24 листи, а се значить, напевно, не менш яких небудь 300 руб. От я й післав їй виписочку з Вашого листа, щоб нагадати стару приказку: *Erst die Menschlichkeit, dann die Kunst.*

Що до Тр[егубова] і Ан[тоновича], то поступив, надіюсь, доволі оглядно. Лист до А[нтоновича] послав через руки Тр[егубова] в передачу і в листі тім пригадав йому обіцянку – написати статейку для “Зорі”, при тім згадав, що в справі ученого Кузьмичевського пишу Тр[егубо]ву, котрий йому дещо скаже. І більш нічого. А Тр[егубо]ву я також написав коротко: виписав з Вашого листа уступи, доторкаючі его, А[нтоновича], громади, К. Ст. і Петерб., і сказав, нехай з того те скаже А[нтонович]у, що вважатиме відповіднім. Нині я одержав від него листок, з котрого переписую Вам інтересуючий Вас уступець: “Гірко читати Вашого листа про п. Кузьм[ичевського], але нічогосінько не зробиш; в ред. Стар, сказано, що сими днями заслали ему гонорар на руки Белея, з котрим редактор зводив рахунки за пренумерантів. Друга статя чи й попаде на цей місяць, а піде на лютий, тоді, казали, зашлють гонорар. Що ж до тих работ, що лежать у Петерб., то розпитаюсь, чи не можна чим допомогти”.

З “Зорею” діло починає повертатись ліпше, ніж я думав. Каліт[овський] прямо сказав міні, що ціла редакція – ми два, і що ми урадімо, те й буде зроб-

лено, а тільки в разі нашої незгоди скликатимемо широкий комітет. Я вже дещо писав Вам про Кал[итовського]. По думкам він чоловік зовсім не далекий, та все таки характер хоч слабенький, але чистий, а разом бодай не тільки критично вироблений, що одним непривичним словом його не налякаєш, і потрафить розлічити добру роботу від набору фраз, чого ніколи не потрафив ані Парт[ицький], ані Подол[инський]. Він показує велику охоту зробити “Зоря” серйознішим виданем, ніж яким зробили її Парт[ицький] і Подол[инський]. Я турнув його до роботи над рукописами Оссол[інських], дотикаючими історії Галичини при кінці XVIII в. Міні здаєсь, що з ним можна буде зробити дещо більше, ніж робилось досі в Зорі, а принаймі, подати в ній багато матеріялу для дальшої роботи. Побіч такого матеріялу (по історії літератури, освіти і економічного побиту) я бажав подати дещо й етнографічного матеріялу і поклав надії на Вас. Звісно, я зроблю все, що Ви вважаєте потрібним “для десінфекції”, предложу лист Ваш Кал[итовськ]ому, чи згодиться випечатати. Та тільки я не знаю, як обіч сего бути з Вашим попереднім сказанем, що відступите від свого домаганя що до листу, коли “Зоря” стане виданем коаліційним і напечатає праці П[авли]ка. Я вже написав Вам, що такому оборотови діла не бачу ніякої перепони, окрім хіба тої, що у П[авли]ка ніякої праці готової нема. Але скоро буде і покажесь підходящою, то ми зовсім нелицеприятно і з підписом напечатаємо. Колиб Ви могли стояти на тому слові, з добавкою до него ще й обіщаної мною примітки до рецензії на “Політ. пісні”, то воно було-б може й красше. Бо чи та десінфекція, на котрій Ви так встоюєте, буде справдешною десінфекцією, чи може викличе тільки ще більше роздразнене, не доходячи до тих людей, до котрих повинна б дійти, і чи не утруднить хоч тої малесенької поступової роботи, яка може б могла тепер при “Зорі” зачатися?

Про П[авли]ка тільки й чути, що перед святами його й сестру его суджено в Коломиї, але який вислідок суду – доси ще не знаю. Не знаю також, де він тепер, а то післав би йому дещо грошей, котрі на днях для него одержав.

Огоновський в “Зорі” переробляє цілковито статю з енциклопедії, а власливо, дає “Коротку історію літератури”. Що вона вийде лихо, се всі ми знаємо; о кілько буду міг і знав, буду старатись не перепускати хоч грубших помилок; ну, та при дуже малесенькім знаню моім о давній і новій укр. літературі не багато на себе вповаю. А Ог[оновський] – професор універзіт. і фірма така, що може сам за себе одвічати, то нехай і пише, й одвічає.

Те саме скажу й про Целевича. Трудно-ж редактору до кожної чужої, а ще по спеціальности далекої від него праці наводити справки. Звісно, що знаю, на те й увагу зверну. Впрочім, Целевич хоч тим цінний (як самі кажете), що дає документи. Нехай дає, другі й того не дають.

Щедрівки напечатав я на усильну просьбу самого вчителя, котрий обіщавсь, що заохочені тим способом дівчата й парубки в Рудні списуватимуть більше пісень, казок і проч.

Чи дістали Ви мій лист і Баронча? Дуже б я бажав, щоб Ви могли швидко його використати, та щоб я міг віддати його і відобрати кавцію,— хоч, звісно, не налягаю на Вас наступом.

Щиро поздоровляю Вас

Ваш Іван Франко.

Львів д. 9/1 1886.

80. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 14 Янв. 1886

Шановний земляче.

Позавчора получив Ваш лист. Об тім, що зроблено, зайво споритись, а через те скажу тільки трохи в поправку того, що Ви пишете з поводу листів Ваших в Росію про мене. 1) У сестри нічого перемінитись не може: за Гоголя треба ж все рівно заплатити; обіцянок Кобринській теж треба додержати. Теорія ж Ваша: *Erst die Menschlichkeit, dann die Kunst* – до моєї пригоди не підходить, бо я в Женеву посланий для *Kunst*. 2) в Києві теж все по старому: я все добивавсь получить нестільки гроші (продавши що небудь з маєтку жінки-дітей, гроші я здобуду), а лист з програмою праці чи ліквідації женеvських інституцій – чи мені видавати 3 випуск пісень? що робити з чоловіком наборщиком, що з типографією, складом книг і т. д.? Такі питання зовсім не філантропичні, а чисто ділові, обіцяв мені вияснити А[нтонови]ч та й доси мовчить. Я впрочім цього й ожидав! І Ви Вашим листом не здвигнете його з місця. Хиба кумедно, що прибавилась четверта вар'яція, на мотив котрої граємо ми з земляками останній рік – знову пишуть: вислано, – а я знову не получив. Тепер треба, щоб вп'ять я написав: не получив, ergo шукайте, а мені одповіли вп'ять: вислано і т. д. і т. д. Зостається заспівати:

Ой ти, брате, ти Мусію,
Чи бачив ти чудасію?

Я не бачив і не чув нігде, окрім між українцями, котрі при всій ширости і пр. ніякого простісінького діла не можуть зробити, щоб не заплутати.

До таких простісіньких діл, незвісно й якого розуму заплутаних, належить і процес мій з Зорею. Обрид він мені до оскоми. А потому я предлагаю ще один, здається, вже найпростіший вихід: лист мій мусить же бути в редакції; хай К[алитовськ]ий рішить діло і хай одповість мені, як всякому іншому корреспонденту в кінці газети, що знає. Я всякою одповіддю буду довольний, бо, покладаючись на Вашу рекомендацію, сподіваюсь, що К[алитовськ]ий, як чоловік совісний, порішить діло, зваживши як прінціпіальний бік діла, так і свій стан і інтерес партії, газети і т. д. Тільки хай не тягне діла.

Такий же простий вихід і в справі мого співробітництва в Зорі, котру справу теж якась нечиста сила, котра орудує українськими справами, встигла запутати. Коли редакції інтересна моя праця, то хай об тім напише до мене, як це роблять звичайно всі редакції, котрі хочуть співробітників. Теж саме хай зробить і з Вовком, коли хоче його працю й матер'ял.

За Баронча – велике спасибі. Роблю виписки й, як зкінчу, одішлю назад. Од Окуневськ]ого получив книги з Полі, а потім лист з Станиславова. Він до мене не добравсь. З книг Краусс в мене давно був, Афанасьева Р. Нар. сказки теж, і я питав про Аθ[анасье]ва Поэтические воззрѣнія славянъ на природу, а не казки. Окуневськ]ий пише, що Ви просите вислати книжки Ваші скорше, а Січові можна довше держати. Котрі Ваші, а котрі Січові, я не знаю. Напишіть. Поздоровляю з новим роком.

Ваш М Др[агоманов].

Чи дали Політ. Пісні в Акад. Кружок? Про Целевича я писав не к тому, що таких статей не печатати, а к тому, щоб такого не писати. Не буде добра в краю, поки люде будуть виховувати свій розум на безпідставному верхоглядству.

81. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Отсе що одержав Ваш лист і спішу відповісти Вам. З Кієва від Тр[егубо]ва передаю Вам ось що: з Кієв. Стар. гроші вислав Вам Б[еле]й, ну, тай гонорар же такий, що справді аж смішно, як подумати, кілько роботи стоїла Вас статя! З Петербурга Тр[егубов] довідався, що статі Ваші там будуть надруковані, а поки що відтіль буде заслано Вам 300 руб; розказують також, що надіятись на співробітництво в петерб. часописях дуже трудно, усі там бояться після краху Отеч. Зап. Хіба може так робить, як зроблено з останньою статтюю – себ то посилати через моє посередництво. Я, звісно, радо згожуюсь і пишу про те Тр[егубо]ву. Про справу Вашого листа я перебалакаю з Каліт[овським] ще раз (від него-ж я й одержав його) і надіюсь, що в другім н-рі ми помістимо його бодай в такій формі, як помістили в першім заявлене Ор. Левіцкого. Так само скажу єму, щоб сам написав до Вас і до д. Вовка про співробітництво, хоч, властиво, вся така переписка зложена на мене.

П[авли]к увільнений в Коломиї і ладиться приїхати з сестрою до Львова. Чи і яку можна буде на разі найти для него роботу – не знаю.

З своїх книжок я передав Окуневськ]ому для Вас Кольберга “Pokusie” (два томи в однім), “Mazowze”, один том неоправл. (тепер вийшов другий), “Lud”, один т. неопр. і Краусса два томи. Я зовсім не налягаю на те, щоб Ви швидко міні прислали їх. Інтересна ту річ з збірником “Podania polskie, ruskie i litewskie”

Лукиана Семенського: в жадній бібліотеці не можна його найти – з Оссолінеум його украдено. Якийсь пан, мабуть чи не Потоцький, на котрого родину там приписані якісь скандали, виловлює і нищить усі екземпляри.

Отсе і все. Щиро кланяюсь Вам.

Ваш Іван Франко.

Львів д. 18/1 1886.

82. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 31 Янв. 1886

Шановний земляче.

Сьогодні в ранці одіслав Вам Баронча, з котрого, одначе, не все вспів переписати, що було треба. Коли можно трошки з годом, візьміть його вп'ять для мене. По дурному ця книга зложена, та видно, що матер'ял був перед чоловіком дуже цінний, а для моїх студій – безцінний, так що хоч всю книгу переписуй.

Получив я од Б[еле]я гроші. Коли будете писати в Київ, то звістіть, що К[узьми]чевський 50 р. получил і дуже дякує.

Маю звістку й з Петербурга – далеко не таку рожеву, як те, що Вам писали з Києва. Кажуть, що почали старатись, щоб помістити одну мою працю в якомусь товстому журналі. Про гроші нічого не пишуть.

Ну, та це тема скучна. Я сам на неї махнув рукою й став на тому, щоб спродати, що можна, та викінчити III т. Пісень і стереотипного Шевченка, котрий вже майже весь набраний. Треба конче напечатати хоч поки 500 екз., аби був, аби нагадати, що не вся українська література скопцями пишеться та ще й скопцями добровольними.

Оце начитавсь я перших NN Дѣла, Буковини, Руси, Зори за 1886 р. і думаю: насилав бог багато лиха на нашу землю, – а такого ще не було, щоб люде сами себе оскопляли та ще за дурницю: за уніатський клерикалізм! Ваша примітка до Люборадських нагадала мені примітку в Правді 1873 р. до казок про попів. 12 років дурнісінько пропали для нас! Коли навіть Люборадських не можна пускати в світ без такої примітки, то я вже не знаю, яку живу справу можна буде зачепити в Зорі живим словом?! Не берусь загадувати, чого Ви доб'єтесь в Галичині, хоч і думаю, що коли народ у Вас не дурнісінький, то він або сам одвернеться од Вас, як одвернувся од святоюрців, або “обрусители” у Вас його одіб'ють, коли хоч трошки порозумніщають та виступлять з агітацією аграрно-православною. Ну, а в нас на росс. Україні, коли українство не видума нічого розумнішого як теперішня конищина з “Зорею”, то молодіж вп'ять піде за росс. “народовольцями”, коли вони знову прокинуться, і буде цілком мати рацію.

Простіть, що ще не висилаю Вам грошей. З першої получки од матері вишлю Вам хоч половину, коли не всі.

Ваш М. Др[агоманов].

83. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Дорогий Добродію!

Не знаю, чи дійшов уже Вас другий н-р “Зорі”, в котрім хоч сяк так напечатано про Ваш протест против напечатаня в “Зорі” замітки. Нумер той опізнивсь задля конфіскації, а конфіскований був за афоризми Федоровича.

Редакція задумала святкувати 25-ті роковини смерти Шевченка ювілейним номером, посвяченим пам’яті Шевченка, его творам, життю і т. і. Знаючи, що в усяких справах, дотикаючих нашої літератури, Ви – один з найкомпетентніших людей, а спеціально про Шевченка знаєте більше других, я удаюсь до Вас з просьбою допомогти нам, коли ласка Ваша, до виданя такого номеру, допомогти і порадою, і працею. Звісно, трудно нам на те числити, щоб ми могли подати який новий матеріал, нові, незвісні досі твори Шевченка, ішло б бодай о те, щоб подати які не безвартостні причинки до поясненя его творів і їх народного та літературного значіня.

Я написав отсе до Кііва, але на всякий злучай пишу й Вам, що дуже пожадана річ була б зладити два критичні своди: погляди на Шевченка Москалів і Поляків. За поляків, в разі потреби, міг би я взятись, а хто візьметь за Москалів? Коли Ви сего не зробите – не знаю. В Києві міні о чімсь подібнім говорив Міхальчук, та він мабуть не зробить.

Так от Вам і просьба моя: зробіть таку річ, хоч би коротенько, а коли Вам не можливо або що, то порадьте, до кого б ударитись. Впрочім, коли б Вам не можна було сеї річі зробити, а можна що небудь іншого, то зробіть, що зможете.

Звісно, печатати мусимо з підписом одних Ваших ініціалів, – як довго “Зоря” іде в Россію. Має вона там досі зо 60 предплатників та й то самих найкрасших, а знов в Россії тепер новий трус на нас пішов: Ділу вже заборонили вступ. Та для Діла ся заборона не така тяжка, як була б для “Зорі”, – се значило би розірвати послідню нитку, що нас в’яже з Україною.

Ожидаю скорої присилки Баронча, бо у мене тепер на копійки велика посуха, а віддача Бар[онча] значить для мене відобране кавції 15 зр.

Павлик уже у Львові, – він досить здоров, лиш одно те нещастє, що грошей не має і що наскочив на таку пору, коли й я зовсім голий та ще в довгах. Подвійне нещастє, що роботи собі ніякої знайти не може. Я вже і сам не знаю, як йому допомогти.

Щиро кланяюсь Вам.

Ваш Іван Франко.

Львів 2/II 1886.

84. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 6 Февр. 1886

Шановний земляче!

Получив учора Ваш лист і “Зорю”. Замітка про мій лист вийшла, як і слід було ждати: редакція зробила все можливе, щоб виставити Др[агоманова] дурнем, а так, як він і єсть дурнем, хоч може “съ другой стороны”, то так йому й треба!

Просьби про Шевченка сповнити не можу вже через одно те, що не маю під рукою матер’ялів.

Що “Дѣло” не пускають вже в Росію, тому нічого дивного не ма. Дурна б була цензура московська, щоб забороняти укр. книжки свої, а пускати австрійські. Важко тільки те, що “Дѣло” підскочило під заборону після всього його лакейства навіть до рос. православія, котре воно хотіло підперати проти штунди й т. и., і що його заборонили за лакейство папізму од імені всього укр. народу! Коли цього не рознесуть Аксакови й Каткови по Росії, то можна буде навіть радіти, що “Дѣло” не ходитиме в Росію й не буде класти сорому на український рух.

Що не забаром і “Зорю” спинять – це тільки питанья часу. Кажучи по совісті, в тім великої страти для України не буде. Є це нитка, коли певно “Зорю” получають 30 мастодонтів, а 30 створиньнь більше постділювальних здвигаютъ плечами, читаючи Зорю? “Нитка” буде тільки тоді, коли “Зоря” буде хоч в чому небудь доповняти петерб. й моск. журнали та буде більш європейським журналом, ніж російські.

Баронча, певно, вже получили. Ще раз спасибі.

Павлику кланяйтесь і скажіть, що лист його я получил і почав одповідь, але як треба написати цілу дисертацію, а в мене дома не зовсім благополучно (Ліда трохи в гарячку нервову не вскочила і тепер ще слаба), то я перервав писанья. Завтра, мабуть, скінчу. Страшенно й мені жалко, що П[авлику] не можу допомогти. Вам би порадив помістити його Ланге або Тіле в Зорі, заплативши хоч трохи за роботу, то була і поміч чоловіку й *нитка*, міцніша ніж $\frac{3}{4}$ того, що друкується в Зорі, – та, звісно, рада моя піде на вітер, – “Голені вуси” і т. и. будуть печататись, а європейські речі хай полежать!

Ка[литовський] не второпав навіть Ор. Левіцкого. А в цього остатнього на(й)цікавіше – показ, що *братства* спершу були не реакцією на православ’є, а початком свого роду реформації, – думка, котру я ще в 1870 р. в В. Європи казав і потім в І т. Громади й у В. Евр. 1884 в статті з поводу юбілея *Федорова*-друкаря.

Про Руданського прийміть в досвід такі факти: я переслав його першу пісню Гляди в Правду ще в 1869 р. і прохав надруковати й написати до Руд[анського] лист. Правдяне манускріпт згубили, а листу до Руд[анського] не написали. Руд[анський] розсердивсь на мене й не одповідав мені на 3 листи, – аж коли я случаєм здивав у Флоренції в 1872 р. одного пана з Ялти, що дуже прихильно говорив про Руд[анського], я попрохав написати до Руд[анського], і той одповів

сухо: скажіть Др[агоманову], що я залишив усяку літературну працю. Незабаром Р[уданський] вмер, і вже од його брата дістали ми в Києві його манускрипти. Я знову послав у Правду перші пісні Іліади й І п. Енеїди, але насилу догризся, щоб їх почали печатати. Гриз я Правду щось років з 2, та й то Правда не напечатала всього з Іліади, що послав їй Руссов. Безспорно, правдяне причинились, щоб добити енергію Руд[анського] до життя і щоб погубити його працю по смерті.

А впрочім, навіщо я це все пишу Вам? Коли вже написав одно лишнє, то припишу й друге: оце в середу читав я останню конференцію в тутешньому студентському товаристві (россіяне всяких сортів, з ляхами й жидами, болгаре, кавказці й т. и.) про стан науки *folk-lore*. Після вводу я концентрувавсь на легендах релігійних польських, великор. і укр., звісно, порівнячим методом. Вийшло в мене три періоди або ліпше – уклада: 1) церковний, 2) апокрифичний (жидівсько-магометансько-богоміль(сь)кий), 3) протестантський. Більшість укр. легенд вклалась в останній. А наші “народовці” роспинаються за православіє й унію! Звісно, що я своєму етюду не знайду місця ні в Россії, ні в Галичині. Попробую обробити для Archivio per la tradizioni popolari.

Ну, бувайте здорові.

Ваш М. Др[агоманов].

85. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Шлю Вам від кїївських людей 200 руб. і лист, а від молодих – програмку з просьбою:

- 1) на лист відписати як найшвидше на моє ім'я,
- 2) на програмку поробити свої уваги і зослати по звістному Вам адресу в Петербург, а також, коли можна, копію тих самих уваг заслати на моє ім'я для пересилки в Кїїв.

Баронча одібрав і віддав, – коли треба буде, знов визичу. Щиро Вам кланяюсь. Лист Ваш вчора також дістав.

Ваш Іван Фр[анко].

86. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

До письма товариша З. прилучую й свій листок і прошу Вас прислати ті книги, що ту виписані на карточці, по одному екземпляру кожду, а крім того, ще по два або й більше екземплярів “Нових укр. пісень”, Историч. Польши і Волів.

Говорить товариш, що добре було б, як би Ви (висилали) по одному екземпляру всяких своїх видань у всі російські університети, – се й приписую на его бажанє.

Книжки шліть на моє ім'я, під бандеролею, рекомендовані, і не всі одного дня, а так, що дня по частині.

Дуже я тепер розірваний, то й не пишу більше, а на днях, як троха зберусь з мислями, то й напишу більше.

Остаюсь з поважанєм.

Ваш Іван Франко.

Львів д. 8/II 1886.

87. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Шлю гроші з рук того ж товариша, що й лист нині висланий, 250 карб. передачі, а 10 – за книжки, про котрі в листі написано.

Приятелі Ваші, від котрих я вислав Вам перед трема днями листа, полишили у мене для Вас де які книги й ноти Лис[енка], (а іменно ілюстровані Гайдамаки і Молчановского “Очеркъ Извѣстій о Подольской землѣ”), сими дня[ми] їх і зашлю.

Ваш Іван Франко.

88. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. Genève
10 Фебр. 1886

Шановний земляче.

Оце получив 200 р. й Вашу записку, а вчора – лист і програму. На лист не так то скоро напишеш одповідь, хіба вишлю завтра. Замітки ж на програму напишу ще пізніше. Тільки одіслати замітки не так то просте діло; кажете: по *звісному* адресу в Петербурзі. Але міні дано два адреси – по одному писав, та одповіді не получив і маю резон думати, що не дійшло. Через те й обернувся до кореспондента через посередницю, – значить, через 3-ий адрес, – і хоч все таки одповіді на повище згаданий лист не получив, то хоч маю звістку, що посередниця бачилась з кимсь з тих, хто мусив лист получати. Так по якому ж адресу тепер писати? Коли можете ще, то скажіть привезшому лист і програму: чому таки він не приписав од себе нічого – хто дав лист, хто програму, чи получено в П[етер]б[ур]зі мій лист, чому не ма одповіді (в мойому листі була одповідь на питанья ділові, й од мене були такі ж питанья, а окрім того, звістка, що

послані* гроші не отримані, – значить, треба шукать їх). Їй богу, пора б уже кинути стару панську звичку обертатись з людьми, мов з собаками: кинути без об'яснення папір чи гроші, запитати чоловіка про що небудь та побігти й замовкнуть і под. Од такої звички ні особам, ні справі добра не буває!

Не отримав я й “Гайдамак”, про котрі говориться в листі. Подібне, пам'ятається, случилось в приїзд першого петербурця.

Дістав учора “Дѣло” з історією його заборони. *Quod erat demonstrandum!* Я писав і Вам, і сестрі, що з Пелеша будуть такі овочі. На забороні “Дѣла” не стане, а буде всій укр. пресі й навіть особам. Й коли б за добро, а то за Świętą Unię!!! Коли вже “Дѣло” так хотіло дебіту в Росії, що аж православіє ратувати хотіло од штунди (котру навіть дурний православний царь тепер терпить), то як же було не подумати, що не на те Толстой і Побідоносців унію в Холмщині руйнували, щоб допускати входу їй по всій Україні, – коли вже не стало в нього мозку зрозуміти, що лаїцізація національної політики, а надто, в нації з кількома вірами, – одна можлива основа для патріотів?! До цієї лаїцізації було договорювались не тільки Батьківщина й Діло за Барвинського. А тепер за свѣтлівця Белея “Свята Унія” стала прапором народівців! Все думають, що сам Лев XIII в “Просвіту” запишеться й воскликне: *Per vos, Narodovzi, Orientem convertendum!* або чи не сам Вахнянин папою буде! Інтересно, що тепер почне Дѣло. Консеквентно буде тепер об'явити цілком війну Росії під прапором Пелеша, – на що російський уряд одповість на українських чубах. Як би я був на їх місці, то сказав би, як українець лицвину в звісній приказці на слова: “то наш бог на вашого б'єць!” Так йому й треба: нехай з дурним не зчепляється! Побачимо, що чуби скажуть. А що скубти їх будуть за Пелеша, – це вже безпримінно! Та коли б скубти, а той сміятись! Ось що лихо!

Ваш М. Др[агоманов].

Простіть, що ще не висилаю довга; як раз отримав рахунки за типографію – треба хоч кредит свій піддержати. Ви мусите на днях отримати гроші за Наср-Едіна, котрі, здається, як раз покриють мій довг, то вдержіть.

89. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Вчера одержав Ваш лист і дуже посумував, причитавши його. Невже такі ані крихітки доброї волі Ви в “Зорі” не бачите? Не вже такі самі тільки мастодонти в Україні і Галичині її читають? Правда, я й сам чую, як далеко їй до того, щоб не то бути більш, але хоч би на стільки європейською, як російські журнали, та з другого боку подумайте, яким чудом можна се зробити, коли ніхто крім Коніських та Ільницьких не пише до неї, коли найбільш європейські українофіли

* Так писалось в листі з П[етербур]га: “посылаемъ 100 р.”

лякають ся навіть названя в ній свого ім'я? Пишете Ви саркастично, що “Др[агоман]ов – дурень, хоч може “съ другой стороны”, се б то, що вдався в яке небудь діло з такими дурнями, як редактори “Зорі”, – але поставте себе на хвилю в шкуру хоч одного з тих редакторів Вашого покірного слуги, то й побачите, що тут одурити зовсім не так тяжко. От хоч би й само заявлене о Вашім протесті – кілько прикрости і унижень, і гризоти воно міні принесло! І звісно, вийшло не те, що повинно було вийти, хоч я робив, що тільки міг.

З П[авли]ком діло буде доволі трудно. Ланге печатати в “Зорі” не можна вже хоча б для того, що заповнив би цілий рочник, а ту йдуть такі дві обширні річи, як Люборадські і Історія літератури, котра потягнесь весь рік. А про Тіле, мабуть, і говорити нічого, бо не напечатують. Далеко красше було б, як би П[авли]к скінчив свій роман, котрий міг би піти по Люборадских, і як би дав роботу про читальні до “Зорі”, замість видавати її без грошей осібною книгою. Жаль тільки, що ані романа, ані читалень він не скінчив і не кінчить, а поки не буде цілої роботи, жадна редакція не прийме.

За дані про Руданського дуже Вам дякую і, при нагоді, позволю собі скористати з них так, як скористав із даних про Свидницького (кінцева приписка в нотці про Св[идницького] *не моя*, а Калітовского, але я *мусів* долучити її до свого тексту!). А про Вашу конференцію про легенди що Вам сказати? Після всего того, що Ви сказали в своїм листі на щот “Зорі”, я *не смію* просити Вас, щоб Ви прислали її для “Зорі”, хоч можу запевнити Вас, що коли розправа зовсім наукова і без аллюзій до тутешніх політичних і релігійних відносин (в роді тих розправ, які Ви печатаете в Россії), то вона буде напечатана без жадної зміни і з підписом чи то Кузьмич., чи М. Д. Та тільки, як кажу, сумніваюся, чи схочете мати на будуще ще яке небудь діло з такою мастодонтською часописею, то й боюсь виразно просити Вас.

Та й з якої рації міг би я просити Вас о що небудь, коли Ви в посліднім листі прямо такі вагуєтесь, чи признавати мене за чоловіка, чи за скотину, з котрою і балакати не стоїть. “А впрочім – *на віщо я це все пишу Вам?*” – запитуєте Ви себе самого, немов би жалкуючи, що потратили дармо папір і чорнило. Щож, ласкавий Добродію, хоч і як я дорожу Вашим судом о кожній справі, Вашою порадою і кожним Вашим словом, але я не думаю набиватись Вам, і коли Ви міркуєте, що не стоїть зо мною балакати, то й не балакайте. Певно, що міні цікаво було б взнати, для чого іменно не стоїть зо мною балакати, – ну, та тут уже Ваша воля сказати міні мотиви Вашого осуду або не сказати.

Кланяюсь Вам і засилаю щире поздоровлене Вам і Вашій сім'ї.

Ваш Іван Франко.

Львів д. 10/II 1886.

90. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Duncet, 14. Genève

13 Фебр. 1886

Шановний Добродію!

Простіть, що образив Вас. Ось що значить писати згаряча та на скоро. Ви на себе прийняли й те, що до Вас не належить.

Що замітку про мій протест ніхто инакше не може зрозуміти, як що я дурень, – про це й спору бути не може. Зостається тільки, – чи Ваша редакція того й хотіла, чи ні? Що я й справди дурень – об цім теж спора і не може бути. Не спитавши броду, сунувсь в воду! Але сунувсь я не до *Вас*, а до “Дѣла” (як тоді ж до Ак. Бр.). До “Дѣла” належить, значить, і Ваш вивод: “так йому й треба, нехай з дурним не считається”, – а не до Вас. Ваша вина в тім, що Ви мене всунули в Зорю Партицького. Це ж, як собі хочете, безспорно. Скажу Вам отверто (та здається, й говорив), що як би я так завів Вас, без Вашої волі, то зробив би все, щоб напечатати Ваш протест, який би Ви не написали, хоч би мені голову треба було зірвати свою чи чужу. Такий в мене принцип. Але нав’язувати його другим я не смію, і для того, особливо після Ваших слів про К[алитовськ]ого як про чоловіка добрих замірів, я й здався на Вас та нього. Вийшло, що Ви обоє мене видали з руками й ногами “Дѣлу” і П[артицьк]ом[у]. Може, так і треба! Я скажу: “робіть, люде добрі, як ліпше!” – як чоловік, що попавсь між ножем і шибеницею, – та все таки не можу ж признати верьовку за ковбасу, хоч би на ділі верьовка дісталась і Вам.

А що Ви образились на слова “На віщо це все я розказую Вам”? й вивели, що я Вас за скотину (!!!) вважаю, – це вже ні з чим не сообразно – і навіть гріх Вам. Я сам би мусив образитись на Вас за такий вивод. Мої слова значать тільки те, що практичного виходу з оповідання мого про реферати мої у Вас бути не може. Це доказує й Ваш лист. Ви пишете, що коли моя “розправа зовсім наукова й без аллюзій до теперішніх політ. і релігійних відносин, то вона буде напечатана” в “Зорі”. Моя ж розправа зовсім наукова (по методу) та вся просто говорить про “тепер. релігійні відносини”, трактуючи думки релігійні нашого народу по його легендам, – *ergo* не годиться для “Зорі”. Моя розправа показує, що наш народ іде до реформації, – *ergo* вона мусить зробити скандал в партії православної, греко-російській і уніацькій. Вона в Галичині ще більш скандальна, ніж навіть в Росії (де *такі* розправи я сам печатаю і навіть тепер не трачу надії напечатати скорше, ніж у Вас, в вільній Галичині, де *la servitude volontaire* завела цензуру і реакцію гірше навіть Толстовської, котра пропускає напр. статті про секти, з прямими аллюзіями до *тутешніх обставин*).

Про моє сотрудицтво спеціально в “Зорі” я не знаю, з якої речі говорите. Чи хочете Ви його, чи не хочете, чи смієте, чи *не смієте* (коли вже тут місце цьому слову)? Редактор “Зорі” не заявив, щоб він його хотів, а вихований чоловік не ходить туди, куди хазяїн не просить. По правді скажу, я цьому й радий тепер, бо

я певнісінький, що “Зорю” скоро заборонять в Росії, й не хотів би, щоб мастодонти говорили, що це через мене. Я тільки молю бога, щоб заборонили “Зорю” не за св. Унію, хоч в тому непевний, коли Ви будете показувати таку слабкість, яку показали в примітці до Люборадських. Ви кажете, що кінець примітки не Ваш, а К[алитовськ]ого, що Ви *мусіли* долучити її до свого тексту. Але весь світ мусить вважати слова, підписані Вами, за Ваші, а до того, що Ви мусили, йому діла не ма.

До того діло тим, хто зна Вас особисто, хто шанує Вас і хто бажав би для Вас ліпшої долі, ніж неволя в песиголовців, котра, Господь віда, до чого й дійде, коли Вас примушують сьогодні в дурнів шити Ваших приятелів, а завтра – підписувати *не Ваши* думки... Для якої цілі???.. Доси не видно, бо навіть літературна “Зоря” все ж таки журнал неплохий. Не вже ж проти цього можна споритись?! Ну, положіть перед собою “Зорю” й перший російський, а не кажу вже європейський журнал, та й скажіть холодно, чи можна з ними рівняти Зорю хоч здалека???

Про те, як зробити, щоб “Зоря” була європейським журналом, багато б треба говорити. Та я своє майже сказав усе торік, як ішла в нас розмова про “Поступ”. Я тоді Вам казав і те, щоб Ви не дуже то сподівались од росс. “українофілів”, а поклались більш усього на стислий кружок своїх прогресистів, котрий би поступенно притяг і породив нові сили в Австрії й Росії. (Я не касаюсь тут справи имен Ор. Левицького або Антоновича, котрих справди не слід було писати, бо ці особи непримінно перелякаються і, по своєму, матимуть резон; не слід було писати й у примітці про Руд[анськ]ого мого имени коло Антоновича. Я кажу про статті, ідеї, а не имена). Ви вибрали коаліційну “Зорю” та ще й коаліцію без ясно обмежованих прав для себе й своїх принципів, – ну, й несете відповідний хрест. На який кінець???.. На скільки я можу судити по тому, що я знаю Галичину й Росію, то на руїну навіть теперішніх сил, котри могли б служити здоровому укр. руху. Я не казав, що самі мастодонти читають Зорю. Я тільки казав, що радіти їй можуть хиба мастодонти, а звіри, ближчі до историчної епохи, навірно плечима здвигают, – молодіж же на Україні навірно допіка українофілів, питаючи: так оце Ваш орган? – як колись допікала “Правдою”.

Коли це Вам дуже гірко чути, – я не буду говорити, – але діло од того не переміниться.

Ваш М. Др[агоманов].

А “Дѣло” все сердиться, що “словісти” на його доносять навіть росс. уряду. На що ж воно доносить на словістів австр. уряду, вже одним тим, що ставить *conditio sine qua non* австр. лояльності думки своєї паравхві? Або свобода, або поліція!

Листи до росіян отдайте їм, – коли вони поїхали, то задержіть до вірних окказій. Можете їх прочитати.

91. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

На лист Ваш, одержаний сьогодні, зараз же одповідаю, що знаю. Перші гроші (200 руб.) привезла сюди жінка Тригубова, вона-ж привезла й лист і програму. Тільки ж лист од інших людей, а програма од інших. Програма, як Ви може й замітили, писана рукою тої ж баришні, що переписувалась з Вами в літі зі Львова. Від тої ж баришні був приложений листок до мене з просьбою переслати Вам програму, не читавши, і передати ту просьбу, яку я Вам дословно й передав. Більш ні об чім не знаю.

Рівночасно з Тригубовою приїхав сюди ще один чоловік “Прихильний”, і від него я переслав Вам 260 руб. і лист, на котрий він жде одповіді у Львові. Прочитавши се все, Ви й розбїрайтесь. Для Вашої інформації додаю хіба те, що петербуржець, котрий в осени побував у Львові і писав до Вас, мабуть, пропав десь, бо лист мій, писаний до него по даному ним адресу, вернувся назад до Львова.

Тригубова вже вернула в Київ, книжки для Вас покинула у мене (Гайдамаки і Молчановського), а не вислав я їх Вам за біганиною та всякими хлопотами. Вишлю як найшвидше.

З листами зробіть так: на лист перший (тригубовський) пришліть одповідь, на мої руки, я ту його перепису і вишлю; уваги на програму одну копію шліть в Петерб[ург], коли знаєте кому, а не знаєте, то й не шліть, а другу копію шліть таки на мої руки, і я зроблю то само, що з листом, і перешлю в Київ, – а вже з Києва їм лекше буде, в разі потреби, й в Петербург переслати. Се, здається, буде найпевніша дорога, – впрочім, робіть, як знаєте.

Що се Ви міні раз в раз туркаєте про довг? Коли то я впоминавсь від Вас его звороту? Я ж просив Вас, як будете мати лишні гроші, вихлопотати міні Рейса біблію, а в Україну написав, що гроші, визичені Вам з тих, які вони міні передали, беру на свій рахунок і зверну, коли зажадають. І звернув уже дещо. Чи може Ви думаєте, що я теж попав в уніятський зелотизм і присяг стояти під прапором Пелеша? Надіюсь, що прочитаєте в “Кгажу” мою допись (коли цензура пустить), в котрій я виступаю против глупого народовецького (recte Вахнянинського) *jacta est alea*. Не тільки Ваші листи, але й самі живі факти переконують мене чим раз нагляднійше, що конечно треба виступити з чимсь, що би принципіально торкало справу релігійну і становило б противвагу всім напорам православія з одного, а езуїтизму і католицізму з другого боку. Та тільки ж самі Ви знаєте, які слабі мої (і загалом наші галицькі) сили для такої боротьби і з якою резігнацією треба до неї брати ся. Кажу я се не против сего, щоб надумувавсь, чи йти, чи не йти, а против сего, що о звороті грошей Ви не говоріть, а добудьте міні Рейса, на разі хоча б тільки перші томи (Інтрадукцію та Генезис). Вельгавзена я вже маю і читаю, – потрібно для его розуміння конче мати добрий текст, а тексту то іменно й нема.

Не знаю, що Ви скажете на таку думку – розпочати теологічну війну беллетристичною ракетою. Є у мене готовий перший Entwurf поеми на релігійну тему.

Основою взята легенда, котру я колись чув від мого пок. батька про лікаря Валентія, котрого всі люде дуже любили, і котрий, ставши християнином, почав просити бога, щоб той спас його від людської любови і дав би йому таку слабкість, котрої б усі люде перелякалися і відступались би від него. От бог і дав йому епілепсію, в котрій він і помер, і по нім та слабкість названа “слабкість святого Валентія”. Я поклав час діяня тої легеиди в третій вік по Христі, в часи після Марка Аврелія, і хотів показати тодішній стан християнства, а головно, ярко освітити антигуманні і антикультурні погляди християнської аскези. Матеріал беру з Lecky, Sittengeschichte і Hausrat, Kleine Schriften, а надто хочу з нового завіту вибрати як найбільше цитатів, котрі могли бути на руку всяким поборникам темноти. Як кажу, перший Entwurf сеї поеми у мене готовий, але я мушу цілковито ще переробити її і тоді пришлю рукопис Вам до перегляду та оцінки. Я дуже бажав би, щоб Ви, коли узнаете, що штуку можна печатати, написали б до неї передмову, іменно прослідити б саму легенду і дали б історичний образ генези християнства та часу, в котрий легенда покладена. Чи велика буде поетична стійність моїх віршів, чи ні, а все таки могли б вони зробити своє діло. Ну, та про се все ще буде час побалакати.

Кланяюся Вам і засилаю поздоровлене.

Ваш Іван Франко.

Львів д. 14/II 1886.

92. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14

Шановний земляче.

Вчора получив Ваш лист разом з К. Ст. В остатній побачив пропуск, котрий треба доповнити. Будьте ласкаві, пошліть приложений листок в Київ*.

Про Пелешевский прапор я ніколи не думав, щоб Ви були його поклонником, – хоч, правду сказавши, боюсь, що Вас “примусять” до якого небудь, по меншій мірі, двозначного кроку. Біда наша в тім, що в Галичині єсть вже чимало людей з європейськими думками, та всі вони або ідуть за Вахнянінами, або мовчать. А тут прийшла година, коли й мовчати гріх і шкода. Корреспонденції в “Краю” мало, – (та й та ще коли буде; я не дуже то вірю й “Крају” після того, як він похвалив “Русь”). Вашу ж ідею боротись з клерикалізмом поемою знахожу не практичною. Коли то ще буде та поема? та й як хто ще її зрозуміє? Треба на скоро декларації хоч об тім, що ідентифікація якої б то ні було національності з релігією є абсурд принципіальний і практичний, що почасти в нашій нації єсть православні, уніати, католики, протестанти (штундисти), жиди, вільнорозумівці, і що *всі* такі думки однаково *законні* навіть перед австр. кодексом**. Пригоду до

* Знайшлась в мене звідкільсь австр. марка.

** Для нас, як групи, політично можлива тільки така альтернатива до віри: або потребувати,

такої декларації міг би дати день Шевченковський, на котрий Ваші європейці могли б зібратись вкупі для такої декларації, *підчеркнувши* при тому, що Шевченко був вже скорше дійст, ніж християнин, все таки застається першим нашим національним поетом. Це *minimum*, що треба і що не вразить ніодного скільки небудь освіченого чоловіка. Таке навіть пробував говорити в “Дѣлѣ” і Барв[інський], поки не надумавсь пітти до Сембратовича, котрий був Пелешем того часу.

Ваша ж поема – сама по собі. Я персонально не великий почитатель історично-тенденційних поем і романів, і думаю, що вони завше виходять мертві, та цей мій суб’єктивний погляд – на бік. Пошукаю предків Вашої легенди, котрої тепер зовсім не знаю. Про Рейса запитаю, чи не готується нове видання, як чогось мені здається. Як що ні, то просто куплю його для Вас.

А поки що страшенно жалко, що у Вас пропускаються всякі пригоди до прояву вільної думки. Напр. на *віщо* звівсь юбилей Ставрогіпії?! Але ж львівське братство XVI ст. – була проба свого роду реформи церковної! А рецензент Зорі на видання Левицького не скористувався навіть тим, що пройшло в Росії. Вже в “Дѣлѣ” було більш сказано *реформаційного* в перекладі статті Лев[ицьк]ого з К. Старини! Чи Кал[итовський] не добачив, чи перелякався?

В усякім разі погано, все погано, починаючи від “елімінації” П[авли]ка за свіцький похорон, – і все счипляється після того консеквентно на те, щоб коли не зарізати укр. рух, то покрити його соромом на довго.

Ваш М. Др[агоманов].

Оце получив II кн. “Вѣстн. Европы” з прецікавою статтію Пипина – “Эпизодъ изъ малор.-польскихъ отношеній”. Цю статью, як і попередні про “Малор. Етнографію”, непримінно треба реферувати в “Зорі”, при чому треба б де в чому й поправити Пипина. Попросіть кого небудь з українців, знаючих добре нашу етногр., галицький рух, а також російську журналістику, взятись цю роботу.

Пишуть мені з Росії, що там молодіж толкує про статью Южакова – Борьба за гегемонію въ XX ст. (Россия, Англія, Австрія, Америка), – де напущено демократичного москвофільства во славу Росії й напроти “шляхетської” Австрії. Дуже б треба “смазати” Южакова, тим паче, що він – одеський чоловік, був висланий в Сібір і зве себе “южним федералистом”.

Напишіть мені скорше, що Ви думаєте вчинити з Пелешем і Шевченком. По мойому, Галичина втратила всякий резон культа Ш[евчен]ка після поклонів Пелешу. Нитка з Україною Шевченковою вже порвана.

На 26 Фебр. (ст. ст.), т. є. на 25 річчя см. Шевченка у нас буде скінчений набір усього Кобзаря. Чи не найдуться в Вас люде, котрі б зхотіли закупити екз. 200–300 по найдешевшій ціні; на тім зробили б гешефт попри патріотизму.

щоб вона була *res privata*, або просто битись з нею.

Хотів було написати Вам більше про Павликови роботи й Зорю, та роздумав мішатись в це діло, котре виходить чомусь трудніше “восточного вопроса”. Чудне діло: Ви з П[авликом] приятелі, одних думок, – а ніяк не полагодитесь!

93. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Крізь болючі сльози писав я до Вас онодішній лист, коли почувсь діткнений Вашою іронією, та так само приходить ся писати й отсей і перепро(си)ти Вас за те, що я міг (в тяжку годину) так фальшиво зрозуміти Вас, і, зрозумівши фальшиво, не скрити перед Вами свого жалю, і таким способом, через свою нерозвагу, докинув ще гірку краплю до того великого горя, котре вилилось в Вашім великім листі до товаришів. Які діти, глупі, невидючі, а то ще й злосливі діти – всі ми супротив Вас, і які дрібні та маловажні наші терпіння супроти Ваших! По прочитаню Вашого листу міні доперва вияснився зв'язок многих річей, котрого до того я не міг догадати ся, вияснилась психологія многих фактів, котри йшли по часті й на моїх очах, та так, немов з закритим лицем.

Як переїде той Ваш лист на Укр[аїну] – не знаю, а ще важнійше: як він заста-не Ваших товаришів. Боюсь, щоб не застав їх в погромі, бо як раз в минувшу суботу, коли від'їздив з відсі чоловічок з книжками і листами, дістали ми глуху вість, що в Кіїві арестованя, що 4 українофілів (котрих – не знати, мабуть Кони-ський між ними) арестовано. Досі нічого певнійшого не чути, а може й є яка вість, тільки до мене не дійшла. От тому я боюсь, щоб лист Ваш не прибув до К[иїв]а в таку пору, коли всі люде не розположені будуть і читати його, і помогти зможуть що менше, ніж звичайно.

Страшно подумати, а все таки, здаєсь, правда, що головна вина клян буде – зв'язки з Галичиною, і то як раз тоді, коли Галичина сама силуєсь рвати ті зв'язки. Кониський уже кілька місяців дуже тремтів за себе: спершу накиннулись на него за Горовенка і, мабуть, не багато поміг йому акт нотаріальний зі Львова, посвідчаючий, що автором Горовенка є Кахнікевич, новинкар “Дѣла”. За тим, мабуть, прийняли його за Дрозда і, хто знає, чи не удалось редакторам “Мира” (що друкувавсь в друк. тов. Шевч[енка]) викрасти з коша рукопись і переслати її рос. жандармам як *corpus delicti*. Боюсь дуже, щоб К[ониський] з великого страху сам себе не дав в руки жандармські: він ладився тікати за границю і вів о тім ділі живу переписку з деяким народом в Галичині. Може, се як небудь його й запутало?..

Я не знаю, чи я вже просив Вас – *ніяких* книг укр. женеvского виданя не висилати в пакетах, а тільки під бандеролями. Знайте, що майже всі вони ту заборонені (і Воли, і Пісні!), а котрі й не заборонені, то будуть заборонені, скоро тільки попадуться в руки поліції. А попадуть ся вони зовсім просто з Женеви: всі пакети йдуть у Львові до комори цлової, ту їх одчиняють й переглядають, а комора має секретний наказ: *всякі женеvські виданя передавати для перегляду поліції*. І коли

я сим разом дістав Вашу посилку, то була се тільки ласка, виблагана і випрошена; за тої півгодини, яку я провів на коморі, одбираючи Ваш пакет, я радо дав би був 10 гульденів або й більше. Будьте ж ласкаві на будуще в таких річах не комбінувати, а робити так, як Вас прошу. Я, впрочім, в міру того, як буду мати гроші, засилатиму Вам, що зможу, на кошти пересилки, а Ви час від часу пошлете міні по кілька книжечок, щоб, як лучиться знов оказія передати їх, були у мене під рукою. А у мене тепер нема ані одної книжки Громади, бо “Прихильний” забрав і мої екземпляри з бібліотеки. Пісні ще є (всі три вип.), рівно ж як “Письмо Костомар.”

Моя допись в “Кгају” напечатана, хоч не ціла і троха змодіфікована, та й то вона ту визвала проти мене нову бурю, котра може скінчить ся таки елімінацією мене з “Зорі”. Правда, наші народовці по троха зачали цінити мене, від коли “Зоря” за мою причиною здобула, як кажуть, до 1000 предплатників, ну, але як схочуть елімінувати, то я ані на хвилю не буду отягався і піду. Як важко міні тягти лямку в парі з такими людьми, котрі в одній хвили говорять, що “ми зовсім не хочемо в’язати Ваших політичних поглядів”, і тут же збираються бити за те, що смів ти висказати хоч дуже далекий і несмілий протест (тай то замазаний) проти їх поглядів, – про се й говорити не хочу, та що ж маю діяти? Станути на власних ногах і піти против верховодячих тепер людей не чую в собі сили, не бачу достаточної опори ані на Україні, ані ту. Впрочім, коли б така опора найшлася, я, як нераз уже казав Вам, готов кождої хвилі піддати всю свою невелику силу на службу тому ділу, котре сто раз ближше і симпатичнійше міні від народовського езуїтства в політиці і літературі.

По поводу Шевченківського празника я попробую що небудь сказати, бодай в Зорі, та не знаю, чи вдасть ся. Серед молодіжи (не прилюдно) можна буде сказати все, та тільки хто ж о тім і знати буде?

Ви справедливо кажете, що вести борбу против теперішньої реакції поемами – дарма робота. Та тільки ж я вважаю поему немов би прологом властивої борби, *ballon d’essai*, річю, котру прочитає багато й такого народа, котрі з принципу не похочуть читати “Оповідань з письма св.” Впрочім, бог її знає, ту поему, чи й зможу я зробити її такою, щоб годилась для печаті.

Що до П[авли]ка, то ви несправедливо говорите о якійсь елімінації его з “Зорі”. Я ж уже писав Вам і кілька разів говорив йому: нехай хоч яку небудь роботу зладить і принесе! Я ж тому не винен, коли він тратить час, пишучи “відповідь руского федераліста” на річ Бісмарка в соймі пруським, за котру йому ніхто й цента не дав і котру не то що не напечатали, але й обсміяли прилюдно поляки; я не винен тому, що він кілька день для другого польского журналіста перекладає свою мову, виголошену в коломийським суді, перекладає вп’ять таки мишам на сніданє! Нехай П[авли]к скаже: яку его роботу редакція “Зорі” відкинула, а тоді нехай говорить о елімінації. А я ж казав йому: докінчи роман – напечатаю і хлопотатиму, щоб заплатили (з романа готові 3 главі!); зладь роботу про читальні – напечатаємо і заплатимо! Ні, роботу про читальні (котра ще й не зачата, тільки матеріял зібраний) він хоче видати окремою книгою, котру мусять заперенумеру-

вати ті ж читальні! І дармо я говорю йому, що се чиста ільлюзія! Впрочім, на конто тої роботи він уже взяв дещо грошей від “Акад. Братства”. Аджє ж пора б П[авли]ку перестати корчити з себе мученика там, де багато й его власної вини.

Напишіть міні, будьте ласкаві, чи є в Вас “Труды Киевск. археол. зъѣзда” і, коли нема, чи потрібні Вам вони? Пані, що тут були з К[иє]ва, привезли і не знали, для кого – може, для Вас? Так само напишіть, чи маєте Ниву одеську?

З книжок, котрі Ви згадуєте, я писав Вам, що “Поэт. воззрѣн. Слав.” є в універзитетській бібл., Історія Бестужева Рюміна є у мене перший том. Тим могу Вам служити.

Напишіть на мої руки карточку до Белея, щоб віддав Вашу (перслану ще для “Сьвіта”) фотографію Руданського: шкода, щоб у него пропадала.

Стаття Ка[литовського] в “Зорі” була просто подлость: йому йшло о *captationem benevolentiae* Пелеша! та натяг його Коцовський, і він покинув навіть кінчити. Тепер принявся за рукописні матеріали до історії Галичини з кінця XVIII в., – тут, може, зробить що доброго.

Щиро поздоровляю Вас і засилаю поклін,

Ваш Іван Фран[ко].

Львів д. 22/II 1886.

94. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 25 Фєбр. 1886

Шановний Земляче.

Оце получив Ваш лист од 22 ч. Книги я послав пакетом не ради економії, а ради скорости, бо чоловік би їх не дождавсь, як би їх посилати бандеролю через день. Наперед буду робити, як велите, та тільки все таки не розумію, як можуть зконфісковати Воли або Пісні. На Вашім місці я б видержав процесс проти конфіскати, як би на неї зважилась поліція, бо инакше, яка ж це конституція, коли й Воли, або П. П. конфісковати будуть! Як собі хочете, а такого дарувати не слід.

“Крају” я ще не бачив, та хоч і побачу, то мало втішусь, бо на теперішний час вважаю потрібним *протест* в самій Галичині – чи в Зорі, чи на мітінгу. Коли Вам не вільно буде в “Зорі” сказати навіть те, що Парт[ицький] говорив в “Пров. ідеях Ш[евчен]ка” або навіть В. Барв[інський] в “Правді”, або й у “Дѣлѣ”, то, ради Аллаха, на що Ви в “Зорі”???

То, що Ви пишете про вбільшеньня предплатників Зорі, мене не дивує і ще раз показує, яку помилку Ви зробили, не заклавши свою газету. Так користуйтеся ж хоч тим, заставте себе вважати за що небудь, а не за попихача песиголовців. А то з годом і публіка розбере фальш стану Вашого в “Зорі” – “провалитесь” Ви з нею обоє.

Про П[авли]ка Ви не так мене зрозуміли. Я казав (замічу: з власнісінької ініціативи, – П[авли]к остатнє мені не писав, окрім про процес) не про елімінацію його з Зорі, а ще про “елімінацію з суспільности” за похорон Нарольського. Це великий гріх і страшенна політична помилка, що тоді львівська молодіж не “намилила голови” “Дѣлу” за його виходку так, щоб до нових віників пам’ятало. Звідти пішла й уся Пелеховщина. Що ж до того, щоб П[авли]к тепер печатав що небудь в “Зорі”, то я б не настоював на цьому тепер, бо не тільки не зроблено ніякої декларації, як Ви обіщали, про коаліційність журналу, а в кожному N єсть по реакційній подлости. Що з П[авлик]ом не легко мати діло, між инчим через те, що він одклада викінчення праць сурйозних, а кидається за хвилевими фантазіями, це я й сам знаю, та, думається, що на місці (мені завше казав П[авли]к в Женеві, що як він буде на місці, в Галичині, то инакше візьметься за роботу) можна б на чому небудь погодитись. Звісно, в першій лінії не треба дозволяти робити з чоловіком таких підлостей, як елімінація “Дѣла”, ні так кидати, або хоч обходити товарища, як це зробили Ви з П[авлик]ом, коли пішли на вмови з “Зорею”. Як собі хочете, а це гріхи й помилки, котри Ви, перш усього, мусите змити й поправити – без того вперед не підете, а будете тільки більше залазити в болото й вести за собою гурт і справу.

Ви ось пишете, що не чуєте в собі енергії на ініціативу, але готові пристати до діла ліпшого, ніж народовське “езуїтство”. А другі пишуть мені теж, що їм противно народовство, та, кажуть: “дайте нам проводиря, ми б пішли, – от, як би Франко!” Та так на місці й стоїте всі. А діло легке і случай пречудесний: зложіть чи промову, чи маніфест, смиренський та чистенький, чесний на 26 Февр. та й скажіть: хто жив чоловік – озовися! там і побачите, що голос дурно не пропаде. От вже Кобринська не витерпіла дячковщини. Знайдуться й другі – і в Галичині й на Україні, – де поки я знаю, що Ол. Пч[ілка] з близькими їй вже написала Кобр[инській], що як Альманах жіночий піде до Пелеша, то вона зрікається мати з ним діло.

По листах Пр[ихильн]ого й одного болгарина, я жду сварки між “молодими” й “старими” в Києві. Тут вп’ять Ваша вина, то б то, що Ви не склали прогрессивного органу в Галичині, не розказали в Києві добре, що то таке Ваші народовці. “Старі” наші принципіально далеко вище Ваших Вахняня(ні)в і т. п. Вони тільки потомлені, пасивні, вони ради скластись на других. От вони склались на Львів, бо нінакого було скластись. “Верниволя” своїми скоками, а В. Б. [Антонович] своїм “точно так”, котре він вже звик давно одповідати на все, що чує (од Юзефовича, як од громади й Василя Лукича) підвели їх – от вони й попались у Пелеховщину. Молоді їм за це очі з лоба видиратимуть – і піде чортовщина. А будь у Вас середнє, чисте, чесне поле – всі б зійшлись... Під страхом видатись Вам за християнського пустельника я вп’ять кажу Вам: покайтесь в гріхах своїх, принесіть плод покаянія; великий гріх Ви наробили й велику одвічальність набрали Ви на себе за будуще. То, що Ви кажете, – що не маєте енергію на ініціативу й т. и., – слова; із подлого болота всякий мусить виходити.

Звістки про арест(и) в К[ієві] мав і я, тільки мені виразно писали, немов навіть з докором, що “з українофілів нікого не арештовано”. Звісно, на це складатися нічого. Раз, коли єсть жандарми, то мусять бути й арести. Скоро ж “народовольців” зовсім не стане до арештованья, то треба буде прийнятись за українофілів. Гірко тільки, що пропадуть люде за Пелеша й св. Унію або за таку дурницю, як Горювенко. Я колись писав П[авли]ку подрібно про цю “хроніку” і як раз предсказував те, що сталось. “Горювенко” – це новий мудрий плод українофільского консерватизма. Це вже, коли не проба прямо “помирити з собою правительство”, то заход до того з боку: “показати, як несправедливі нагони на нас, смиренських, роблять з нас динамітчиків”. (По серед(ин)і, звісно, ростикано кілька сепара[ти]стичних дульок в кешені). Але перш усього, це дурний донос на самого себе, брехня, – бо ніодин укр(айно)філ динамітчиком не став. (Стали деякі українці, котрі могли б стати украно(йно)филами, як би в 1870–73 рр. не панувала в укр. київських Чубова еквілібрістика, котра тепер виходить архипрогрессія перед конищиной). Дурний автор не став на цьому загальному доносі, а трохи просто не показовав імена осіб, так що “Кієвлянинъ” з повним резонем поставив *motto* своєї рецензії романа: “*Ба! знакомья все лица!*” Щож до историчности й артизму романа, то я тільки скажу, що там анахронізм на анахронізмі, що, видко, автор не має понятя ні про гімназії наші, ні про університет, ні навіть про укр(айно)ф(іль)ські кружки на правім березі Дніпра. Бачучи, що роман писав полтавець, я дуже боявсь, щоб це не був Мирний (бо це свідчило про упадок таланту), або навіть Білик, а коли виходить, що це “Дрозд” або инша птиця того ж гнізда, – то тоді ½ гори з плечей. Гірко тільки, що цвіріньканья цього птаха пішло за голос усього нашого напрямку. Щоб так не сталось, треба було, щоб наша газета вилаяла роман раніше, ніж “Кієвлянинъ”. Але, – *caeterum senseo* – *нашу* газету втопили *Ви...*

Письма мого до товарищів, звісно, не слід посилати не на вірняка, бо як попадеться в руки поліції, то адресата не поглядять по головці. Я писав лист той, думаючи, що його перевезе хтось з посланних, а тепер жалію, що потратив час. Я дуже боюсь, що лист так і застряне де небудь.

“Труды К. арх. съезда” в мене єсть. “Нивы”, конечно, не маю. “Поэт. Воззрѣнія” рад би мати на якийсь час, а коли ні, то прохав би виписати мені уступ про дуалізм в II т. коло стр. 459 і далі. Вашу посилку получив і, по правді кажучи, ще раз пожалів, бачучи сліди галицької неблаговоспитанности! хто ж таки чужі книжки ріже та ще й пише на них свої имена, вирізавши им’я того, хто позичив книжки? Коли це страха ради іудейська, то ще стидніше. Всі такі штуки доводять тільки до того, що на перед ніхто не зхоче з такими індівідами мати діло. З книг про звичаєве право не стає мені ще Ефименкової Изслѣдованія й том Записокъ Геогр. Общ. (Петерб.) по Отдѣленію Этнографіи. А в мене, власне, найбільше просять цих книг.

“Гайдамакъ” переглянув і бачу, що Кієвлянинъ був правий. Рекламу книзі зробив Мордовецъ пребезстидну. Сластьону также далеко до Г. Доре, як Мордовцеву до Вальтер-Скотта. Найдосадніше всього, що “К-нъ” піймав цілий гурт на

незнаттю укр. мови. Сластьон зрозумів – “*i діти карають*” *accusativus* за *nominativus*, і нарисовав дурість: дітей з ножами серед гайдамак. Оттаки пребезтактні люде ті укр(айно)філи: скільки вони пошкодили Лисенку безмірними рекламами – так ще не навчилися!

Ваш М. Др[агомано]в.

А я все таки не знаю, од чого Ви *мусили* приписати противну Вашій совісті приписку до Люборадських і що Ви тим виграли? Хотів би просвітитись.

95. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Отсе одержав Ваш лист і карточку з випискою із Боетія і зараз же берусь одповісти Вам на него. Що до конфіскати Волів і Пісень, то діло по нашим законам стоїть трохи не так, як вам показуєсь. Одну й другу книжку суд сконфіскував “об’єктивно”, т. є. без зачіпаня чи то автора, чи властителя; ніхто з нас навіть не знав, коли се сталося, а довідались ми аж “*Gaz. Lwowskiej*”. А після такої конфіскати видержувати процес нема за що, хіба за розширюване; коли ж відкриють на коморі, то поліція просто конфіскує, покликаючись на судову заборону.

Як раз сьогодні появился в “*Kurjer-i Lwowski*”-м Ваш протест проти вечерка Шевченківського. Признаюсь Вам, що ціли такого протесту з Вашого боку і на таким місці я (і не тільки я сам) зовсім не розумію. Що Ви хочете осягнути таким протестом, зверненим до польської публіки? І яке значінє в загалі може мати протест чоловіка постороннього против обходу чисто галицького? Значінє міг би мати протест галичан, тай то ще не знати, яке значінє. І що Ви, властиво, маєте на меті? Чи хочете, щоб ніякого обходу в пам’ять Шевченка не роблено, чи щоб з такого обходу виключено Вахнянинів і Белеїв, чи, може, хочете, щоб на тім обході молоде покоління зазначило свою несолідарність з поглядами старших? Коли Вам хотілось сего послідного (як Ви й самі в листі своїм кажете), то чи не красше б було Вам або приватним або й напечатаним в Женеві листом звернутись прямо до тої молодіжі і вияснити їй, о що Вам ходить, ніж отсим листом в “*Kur. Lw.*” прямо таки робити всяке подібне виступленє труднішим, ніж було досі, або й не можливим? Ваш лист до “*Kur. Lw.*”, по моїй думці, за короткий і за надто голословний, щоб переконати людей, несхідних з Вами поглядів, але за то доволі острый і категоричний, щоб викликати роздрозненє у старших і знеохоченє у великої части молодіжі, бодай у тої части, котра стоїть по середині між поглядами старших і нашими, і котру треба б радше переконувати та навчати, ніж штовхати. І коли б після Ваших приватних рад велика часть молодіжі може й підняла б була голос, то тепер, після Вашого протесту, не підійме его вже хоча [б] для того, щоб не здавало ся, що робить по Вашій команді. Міні здаєсь, що хочачи що небудь зробити в яким небудь місці, треба старатись робити, що

можна, з місцевими людьми, хоч би із небагатьма, а не самому з сторони против всіх місцевих. Така робота ледви чи принесе овочі.

Ви скажете, що й тепер Ви робили спільно, нехай хоч з одним місцевим чоловіком, з П[авли]ком. Поминаю вже те, що гадка Ваша – підносити свій протест за посередництвом П[авли]ка була маленьким *votum* недовір'я для мене, котрого Ви все таки вважаєте потрібним до деяких інших робіт. Я можу ту тільки одного жалкувати, іменно того, що коли б Ви були звернулись до мене з своїм протестом, я був би відрадив Вам сунутись з ним до польських газет і виждати до часу обходу свята Шевченківського, котрий не швидко ще буде. Ну, та се все дрібниці, – головне діло в тім: чи справді Ви стали на твердім ґрунті, опираючись на П[авли]ка? Смію сказати, що ні, як раз перед кількома днями П[авли]к з чисто особистих і глупих причин зірвав всякі товариські зносини зо мною і Тер[лецьким], між іншим й за те, що ми не хотіли згодитись на его глупий вступ до Вашого протесту і радили не печатати его в “Працу” (про “Kurj. Lw.” і річи не було). Малпуючи Ваш лист до товаришів, він написав міні подібне ж посланіє, тільки, звісно, по своїому перекручуючи Ваші слова і пророчачи міні швидко погибель, коли не наверну ся до него. А куди міні наvertати ся і що робити – бог знає. Пишу Вам о тім не для того, щоб дати волю своєму гніву або що, я на П[авли]ка не гніваюсь, але вважаю его чоловіком, з котрим годі зачинати яку небудь спільну роботу іменно для того, що ніякого твердого ґрунту він під собою не має. Я в повні годжуся на те, що сказав йому Остап [Терлецький], що кожду справу, за котру він узявся, він сам скомпромітував і зробив неможливою. На Ваших очах все робилося, і Ви можете се потвердити. І дармо Ви дорікаєте міні за его елімінацію. Поперед всего, не я его елімінував, а по друге: елімінували его за те, що зробив він річ публичну (похорон Нар[ольського]), а коли за се кинено каменем на цілу партію, він не виступив публично, не признався до ініціятиви і не приняв на себе відповіді за свою роботу. Адже ж таке поступованє, в котрім один чоловік вимагає для себе повної свободи діланя, а від других домагаєся повної солідарности з собою, не даючи їм взамін за те від себе нічогосінько, се – не знаю, як се назвати, але, певно не товариске поступованє. А гріхів такого поступованя за П[авли]ком доволі таки багато.

І ще одно. Дармо Ви докоряєте мене, що я втопив справу “Поступу”, і то докоряєте П[авли]ковими словами, що “справа та тільки від мене залежала”. Прикро міні згадувати сю справу і повторяти те, що я вже писав Вам: справу втопили незалежні від мене обставини, а то 1) непевність підмоги з Укр[аїни], на котру Ви й самі вказували, а певність противуділаня з боку народовців, 2) неможність зібраня хоч невеличкої купки людей у Львові, з котрими б можна було стати бік о бік до роботи, не штовхаючись що хвилі, як незгідні воли в однім ярмі. А тут і Ви докинули свою частину (хоч, може, в найліпшій вірі), даючи П[авли]кови повну міць – репрезентувати Вас в комітеті, між тим, коли Остап [Терлецький] і Коцовський, на котрих підмогу при видаваню я найбільше міг числити, прямо міні заявили, що в такім разі вони до комітету належати не будуть.

Дивно Ви аргументуєте на підставі якогось одного (чи й не одного) листу з Галичини, що у нас є люде, котрим обридло народовство і котрі того тільки й ждуть, щоб їм бог післав проводиря. Позвольте сказати Вам, що я ту на місці ліпше знаю, хто у нас є і на кого можна числити, і знаю, що тепер ще нема у нас так сильної групи людей рішучо поступових, щоб можна з нею приступати до якоїсь роботи. Впрочім, коли такі люде є і коли говорять самі о собі in plurali і почуввають свою силу, то як Ви думаєте красше, – чи вискакувати міні самому і казати: От я буду Вашим генералом, чи ждати, поки самі покличуть, звісно, не на генерала, а хочаб на коректора свого органу? Вискочити і крикнути – не штука, а що, коли ніхто не окликнеть ся? Звісно, і тоді на мене сором упаде, бо скажете: а ти що робив через 10 літ, що нікого не підготовив? І не підготовимо і за других 10 літ, коли будемо тільки експериментувати і демонструвати, і дразнити людей, а не переконувати.

В листі своїм до укр. товаришів Ви пишете, що многі з ідей, проповідуваних Вами в громаді й Вольнім Слові, проникли в загал галичан. Коли се вірно, то не годилось би Вам забувати, якою дорогою і коли вони проникли?

Чи не тоді, коли Ви лаяли мене, що простітуую себе в “Зорі” і “Дѣлѣ”, що пишу глупості в безпрограмнім “Сьвіті”? А все таки той безпрограмний “Сьвіт” держався трохи не два роки і розходився бодай в 150 прим. і розійшовся опісля й зовсім, так що став тепер рідкістю. А все ж таки те саме “Дѣло” дало було якийсь час притулок і П[авли]ку і булоб давало йому і досі, колиб він сам себе не зробив неможливим своєю демонстрацією, нікому ні на що не потрібною і безцільною, коли був совістнійше і старанійше робив ту роботу, за котру йому плачено, і плачено, як на наші обставини, зовсім не погано (по 5 зр. за лист перекладу, між тим коли поляки у Львові платять максимум по 2 зр.!).

А факт з Кобринською Ви дармо підносите до висоти якогось принципіального розриву з попівщиною. Розрив вийшов задля особистих інтриг і єсть таке лико, котре в ніяку строку не годить ся.

А тепер ще слово про моє “добровільне підданство песиголовцям”. Я ж писав Вам, що після того, як розбилась (не по моїй вині) надія на свою газету, міні приходилось або їхати на село, або приставати до такої роботи, яка є, і хоч як небудь повертати її к ліпшому. І коли я вибрав се друге, то вп’ять таки не по своїй виключній волі, але на домаганя молодіжі і делегатів укр., а коли й досі стою при “Зорі”, то певно не для особистих амбіцій ані не для плати (я беру за *всю роботу* 25 зр. в місяць), але для того, щоб вдоволити вимоги тих людей, котрі міні довірилися і у котрих я бачу *добру волю* робити по мірі сил і вмлості. Помимо всего, що о тім думає П[авли]к, я в тім ділі не почувваюсь до ніякої провини.

Разом з моїм листом шле Вам о тім же ділі й Коцовський своє письмо, написане з его власної ініціативи.

На закінчене подаю деякі факти.

З пренумератою “Зорі” діло (не) стоїть так добре, як я писав Вам на підставі слів Каліт[овського], котрий в адміністрацію не мішаєсь. Від адміністратора чув я тепер, що пренумерантів ледви чи набере ся 500.

Лист Ваш до укр. товаришів, переданий через Прихильного і, як маємо добру звістку, через границю враз із книжками перейшов благополучно. То само й уваги до програми соц. федер.

За покалічене Ваших книжок мушу Вас дуже перепросити: позичав я їх товаришам “Акад. Братства” – от вони й покалічили їх, мабуть, в наслідок ревізії, зробленої в Братстві.

“Изслѣдованій” Ефименкової у мене нема: Ви прислали їх на руки П[авли]ка, котрий позичив їх Костю Левіцькому; пишіть П[авли]ку, нехай одбере. “Записки Геогр. Общ.”, прислані Вами (білоруські пісні), є у мене і, колиб можна, я просив би лишити їх у мене ще який час, поки випишу декілька пісень. Хотів би я зібрати галицькі пісні лірницькі (т. є., властиво, всі пісні церковно-легендарного змісту) і, додавши до них тексти паралельних казок, апокріфів та святих легенд і покажчик бодай найближчих (українських, польських і білоруських варіантів), послати для напечатаня в Крак. Акад. А для передмови маю цікавий матеріал – словничок жебрацького аргю і т. і.

Виписку із Афанасьєва зроблю, скоро тільки книга буде віддана (бо тепер в руках). От Ви недавно питали, чи нема ту де Тіхонравова Апокріфів. Коли б Вам треба з них чого, то можу або поробити виписки, або послати Вам на який час свій екземпляр, котрий на днях виписав з Кііва. Так само й ізследование о Апокріфах старого завіта Порфір’єва.

Чи у Вас нема одтиска Вашої статі про Галичину, що була в “Дѣлѣ” петерб.?

Ваш ширій Ів. Франко.

Ниву вишлю.

Р. S. На днях писав міні Кон[иськ]ий в тих словах: “чув я, що Ви покидаєте ред. “Зорі”; напишіть, чи се правда, а в таким разі я вистаравсь би о нового редактора”. Зв’язавши се з заміром Кон[исько]го переїхати в Галичину, я міркую, що скоро се стане ся, то мене преспокійно з “Зорі” проженуть. Ну та се вже таке діло, котре від мене не залежить, а до того часу треба потерпіти.

96. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. Genève. 9 Марця 1886

Шановний земляче!

Вчора получив Ваш лист і К[оцовськ]ого.

Про конфіскацію моїх книг я питаю Вас: чи не можна, коли б наступила конфіскація II вип. пісень, то щоб властитель посилки (адресат) обороняв її перед

судом і подав рекурс? Бо я готов голову дати одрізати, коли де небудь в З. Європі можуть засудити й конфісковати таку книгу в кого вгодно, окрім – русина.

Тепер про мій *лист* в К. Lw., котрий Ви чомусь звете “протестом проти вечерка Шевченківського”. В моім листі раз єсть слово *протест*, та “проти надавання політиці р. укр. народу барв партійної і реакційної!!!). Ви питаєте, я(ка) ціль його? Щоб прочитали, подумали й поговорили. Для чого я напечатав в К. Lw.? – бо нігде було в другім місці. Що він буцім то “до поляків”, то Ви помиляєтесь (що й сами знаєте), бо в Галичині і русини читають польські газети мабуть чи не більш, ніж руські.

Безпосередніх результатів свого листу я не ждав і не жду. Кінець його про галичан, котрі можуть пристати до мене, написав тільки з віжливости.

Чому попередю не обернувся до кого з гал. молодіжі? Тому, що ні кого з неї особисто не знаю. До Вас же я обертався, та Ви сказали, що ніякий виступ молодіжі й Вас самих не можливий. (До того я Вас вважаю як би не существуючим для всяких вільних кроків, бо Ви тепер в неволі в песиголовців *мусите* писати таке, чому не вірете й т. и.). Значить, мені зоставалось або мовчати, або писати од себе й од тих россян, котрі остатніми часами писали мені свої думки про пелешізм гал. народовців. Мовчати – значить дозволяти длити кумедію брехні й ипокрізії, й прямої шкоди укр. справі по кр. мірі у нас, в Россії. От я й сказав свою думку голосно, знаючи на перед всі невігоди свого виступу, котрий всі, кому треба, починаючи од самих тих газет, котрі напечатують мій лист, і до росс. газет, до котрих дійде звістка про нього, постараються затлумити, закидати болотом й т. д. Знав я, що знайдуться й такі, котрі, при цьому случаю, заговорять і про “команду”*... А все таки я *мусив* написати свій лист, так як колись мусив написати колишній лист до ред. “Друга” – через голови усяких народовських і москвофільських авторитетів і їх слуг вільних і невольних.

Що мій лист не дає, як Ви кажете, “аргументів, за надто голословний” (таки зовсім, а не тільки за надто!), – це инакше й бути не могло. На те він лист, а не стаття або цілий журнал. Та я в свій час писав і статті й журнали; хто схоче, там знайде й аргументи. Та впрочім, до суті діла, – до лаїцізації політики – це така азбука, що й аргументів не треба, навіть для гал. народовців, старих і молодих. Аргументи, як я нагадував і Вам в попереднім листі, єсть навіть в “Правді” й у “Дѣлѣ”. “Вони й сами знають, що говорять дурницю й подлость”, – так пише мені один лист з України од одного з недавніх сотрудников “Дѣла”. (Хочете, копію пришлю?). В тім то найбільше горе Галичини, що всі оці вірні австріяки й уніати в чотирьох стінах такі республіканці й атеїсти, що – ой, ой! Вам, як беллетристу, розкажу сценку, котру мені передавав ще в 1873 р. Зібер. Їхали ми, – каже він, – через Відень – я й С. Подолінський, й мали од Русова рекомендацію до Січовиків – М. Буч[инського] й М. Под[олинського]. Покликано нас на вечерок у Січ, де були й депутати, між инчим, якийсь совітник, котрий поставив на всу громаду по

* NB – в більшій часті аналогічних случаїв, котрі я бачив, виходило, що про “команду” говорили ті, хто самі сплять і бачать себе командирами.

килишку білої кави й промовив щось таке про “многонадійну молодіж”. На те відповідав тодішній голова Січі, – не пам’ятаю, хто, – що молодіж голову положить *за віру*... М. Под[олинський], котрий був коло київських гостей, нагнувся до них при цьому слові й сказав: “та то він, собака, бреше! Він такий же атеїст, як і Ви, як і я” (textualiter!).

В чім же тут і як “переконувати” таких людей? Ви, коли хочете, робіть з ними, що й як знаєте, а я (можу сказати в цьому случаю навіть *ми* за многих українців) вважаю тільки потрібним інколи нагадати світові, що вони з нами нічого спільного не мають.

Про “Поступ” і “Зорю” далі сперечатись нам, мабуть, нічого. Обоє ми повторюємось. Що до поклику Вашого на українців, я тільки скажу, що Ви для того й у Київ їздили, щоб розказати там, що таке гал. народовці. Чи Ви не були досить красномовні, чи кияне були за надто твердоухі – мені розібрати трудно. Я знаю тільки, що коли я було хотів довести наших громадян до якого виступу в Галичині, то, розказуючи фактично про неї, доводив завше своїх, що вони робили те, що треба було, – помимо нар[одов]ців і напроти них. Та й не в тім же тепер діло з “Зорею”, чому Ви там, а в тім, що все рівно в Зорі світла не ма, а деморалізація есть, хоч би в Вашій примітці до Люб[орадських] і в статті Кал[итовського].

З П[авлик]ом – хай вже бог розсужує. Я нічого не розумію.

Два слова в поправку того, що Ви пишете з поводу місця в мойому листі про вплив женеvських видань на галичан. Я казав про це, складаючись на слова січовиків Тр[егуб]ову, а також на деякі листи, котрі мав з Відня й др., і зовсім не думав про Сьвіт, Дїло й т. и., в котрих, правду сказавши, я не бачив ніяких ясных ідей – ні женеvських, ні навіть київських. Коли ж я вказував на перемену в самих старих народовців (остатніх років В. Барв[інського]), то мав на думці не стільки Женеvу, скільки Друга, Гром. Друга й т. и., – т. є. між инчим і *Вауу* діяльність – *della prima maniera*. Вона справди примусила Б[арвінсько]го ступити у перед до Вас, т. є. до здорового діла народного. Ваше *seconda maniera*, коли вже Ви пішли на зустріч народовцям, дала овочі доволі спорні по кр. мірі для мене. *La terza maniera* характеризуема приміткою до Любор., нічого, окрім деморалізації дати не може. (Окрім усього прочого хочете битись об заклад, що через 2–3 р. теперішньої народ. партії не буде, а буде одна митрополітова та *наша*, або сама митрополітова).

А впрочім, я вп’ять повторююсь. Вина Ваша, бо вп’ять вертаєтесь до старих тем. Зкінчим на цьому наші розмови про ці теми. Простіть, коли я в чому помиливсь доси, простіть і лірізм попереднього листу й саму картку з цитатою *La Boetie*. Це я “роскис” перед “Тарасовим днем” та й росплакався, глядучи на тіні в Вашій “Зорі”. Тепер я став спокійніший і, в усякім разі, буду радий, коли справди Ваша “Зоря” покаже день, а не ніч. Буду ждати!

“Білоруські пісні”, пожалуста, держіть, хоч до віку. Я їх послав в дарунок Ак. Бр. На книгах же, котрі я тільки позичав, я надписав: “прошу звернути, як не буде потреба”, – то ті джентльмени, котрі постирали надписи, перемішали книги.

Питав же я в Вас тома Запис. по Отд. Етнографії, де єсть статті про “обичне право”, здається, т. VIII. Сьогодні пишу про нього й П[авли]ку.

Хотілось би мати деталі про переїзд Пр[ихиль]ного. Я отримав лист од Миколи *Musicus*'а [Лисенка], немов би відповідь на мій лист: усім святим просить не кидати “бесполезної” праці, бо “полезної” дома ніякої не предвидить під ножем цензури.

Сіи стихи читай

И, какъ хочешь, понимай!

Ваш М. Др[агоманов].

Д. Коц[овсько]му дуже вдячний за його лист. Буду відповідати завтра. Приходиться писати цілу епістолу.

Р. S. Оце отримав “Н. Проломъ” і бачу, що мій лист зрезюмований в ньому безмірно совістніше й навіть в тому, де перекручено, – розумніше, ніж в “Дѣлѣ”. Характерний це знак! Я готов вірити, що М[арко]вѣ – запродаєць, шпiон і т. д. Так чому ж він виявивсь совістніше й розумніше Белея, ех-соціаліста і світвця? Чи це не знак, що “парахвія” Дѣла ще більш нечиста і не освічена, ніж парахвія “Н. Пролома”? Та я вже не раз бачив, що “Н. Пролом” (при всіх своїх пакостях і дуростях) пише далеко ліпше, розважніше й чесніше од “Дѣла” і навіть з більшим образованням (в “Ділі” на кожному ступні – географічні й історичні помилки!). Я мало знаю Белея. Чув од П[авли]ка, що він добрий чоловік, спосібний письменник і т. и. Так хто ж у них там верховодить, що за підписом Б[еле]я тільки й сиплються, що помилки, дурниці та крутіства? І чи се не характерно, що, власне, за підписом такого чоловіка таке сиплеться? Ні, як собі хочете, – а дуже гнила Ваша хата! Я то все хочу думати, що це тільки народовські центри (як й москвофільські) таки гнилі, а деє єсть свіжіші елементи. (Такими міні вдавались Тернопільські й Станіславівські, та прочитавши листи Ол. Барв[інського] про Україну, я побачив, що цей чоловік, – певно чесний і працьовитий і з толком більш й ніж львов'яне – отстав од віку років на 30–40, а після Пелешолатрії *coup d'état* в Жін. Товар. бачу, що Ст[аніславів] варт Львова). А другі, бачучи таку гниль і менше оптимісти по природі – так просто говорять, що на Галичину треба махнути рукою. При таких доказах гнилі, яких стільки дало “Дѣло”, – було колись мене ляляти в громаді, на віщо “я видумав Галичину”, а потім, без мене вже, брали по 1 рублю штрафу, коли хто (найбільш отримавши мій лист) починав розмову про Галичину. Ще недавно писав мені один із рус. українофілів (про котрого мало говорять, бо він тихий, але котрий один з найщиріших і найрозумніших і найбільш роблящих для *народа*): та чого Ви так возитеся з галичанами? (Він бував і в Галичині). Нічого з них не буде, поки їх не забере рос. царь та не почне їх “обрушати” *lege artis* – одних поробить благочинними (деканами), других – поліцейськими та жандармами, – тоді треті, коли вони єсть справди, поробляться справдешніми лібералами й народовцями. Так от бачите, що люде (а не я!) думають про всіх Вас, дякуючи Вашим експонентам гнилі.

Простіть уривчастість листу. Попросіть і д. Коц[овського] вибачити, коли не напишу йому відповіді кілька днів. Не можу сидіти. Через гемонські фольк-льори насидів собі, сором сказати: шишки гемороїдальні – і тепер мушу лічитись локально. Оце пописав до Вас, зіскакуючи через ½ години з канапе, так лік не йде в прок, то мушу вже день-два перетерпіти.

А Огоновський таки не переглянув своєї статі *Die Kleinrussen*. Так і пруть в “Дѣлѣ” з усіма історичними й географ. помилками. Та перекажіть Белею, хай гляне хоч у Молоті про чиншевиків, щоб не казати (№ 20), що то латинники й поляки. Доволі того, що їх уряд забув в 1863–64 рр., думаючи (по Виленским), що то поляки, то їх і не жаль. А тепер і народовська газета од них одрікається. У Вас мусить бути десь переклад повісти Л. Котелянського Чиншевики (Отеч. Зап., переклад сестри моєї). То там можна побачити, хто такі наші чиншевики Под[ільські], Вол[инські] й Київські.

“Дѣла” Петерб. в мене тепер не ма. Спитаю в Кларані в Мечникова. Як дасть, то пришлю Вам на час.

97. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Шлю Вам жадану виписку з “Поэт. возр. Славянь”. А на лист Ваш що ж одповім? Нехай і так, що Ваша правда, – “такъ что-жь намъ дѣлать”? Скажу тільки про Українців, що не всі ж вони так судять о Галичині, як Ваш кореспондент, а колиб вони всі з своїми строгими судами і закидами звертались на пряму адресу, т. є. до галичан таки, то, певно, не від одної похибки охоронили б.

Про переїзд Прихильного деталів (і яких?) не знаю. Знаю тільки, що їхав він не звичайною дорогою на Підволочиска, а на Гусятин, відки – підводою до Войтовець. В Гусятині на коморі якось лекше пускають і людці є такі, що при помочи жидів всяку всячину перешварцують. Оттак і Пр[ихильний] зробив.

Щиро кланяюсь Вам.

Ваш Ів. Франко.

98. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 21 марта 1886

Шановний земляче.

Лист Ваш з випискою получив. За виписку спасибі. З поводу листу спішу поправити Ваш вивід з моїх слов. Пр[ихиль]ний писав мені тільки загально про сум – бачити в Галичині реакцію й мализну прогрессивних елементів. Не знаю, од якої “похибки Ви б охоронили б його”, як би він “звернувся з сими словами по прямому адресу”. Коли дійсно єсть українці, котрі инакше думають ніж я (та

власне й Ви) про святу Пелеховщину в Ділі та про Ваші хвали попівству в Зорі, то тим гірше для тих українців. Що ж до Ваших слів: “нехай і так, що Ваша правда, – так что-жь намь дѣлать”, – та я не знаю, що й казати, після того, що не тільки я пропонував, а й Ви *обіцяли* навіть за останній рік. Тепер можу порадити, – і зовсім не іронічно, – коли нічого того не хочете робити, то переходьте в редакцію “Мира”, або хоч “Пролома”. Обидві ці партії мають не тільки більше будучности, а й більше логіки й навіть особистого достоїнства, ніж Ваші теперішні пани, Песиголовці.

Позвольте ще побезпокоїти Вас мілочами: 1) Будьте ласкаві, розшукайте мені *Записки* И. Р. Геогр. Общ. по Отдѣл. Етнографіи VIII т. (зо статтями по звичайному праву), а також *Якушкина* – Обычное Право і *Зарудного* Законы и Жизнь. Треба й міні, й другим. П[авли]к пише, що йому на руки я їх не посилав, і я пам’ятаю, що послав раніше Вам.

2) Зорі” не маю 4 N, ні 5. Справтесь, чи це елімінація, чи випадковість.

Ваш М. Др[агоманов].

Як Ви думаєте бути з публікою, котрій Ви приобіцяли Коскена з Примітками й Кобзарські Думи 1808 р.? Предупреждаю Вас, що я можу бути змушений вимагати од Вас і Зорі, щоб Ви заявили, що поставили ці речі в Ваш *тепи* без умови зо мною; – в Росії люде знають, що ці речі – мої, а діло повертається так з боку Ваших панів, та й Вас самих, що на мене може кидати тінь усяка спільність з Вашим товариством. Дуже прошу Вас подивитись сурийозно на оці мої слова. Найліпше було й як би Ви зарані, не доводячи до скандалу, об’явили, що таких то річей в Зорі не буде.

Оце сьогодні ж посилаю 1 австр. гульдена в “Дѣло” – плату за об’яву про *Кобзаря*, котру газета гал. українофілів напечатала тільки в комерческих об’явах коло об’яви про лік проти параліжу.

Ще прошу Вас 3) спитати в адміністрації *Просвіти*, чи получені мої гроші (5 гульд.) і чому не висилають мені книг?

26 Марта. Не посилав листу, бо боявсь що(б) Ви не розгнівались. Коли це прочитав Ваш лист в 5 N “*Kraju*”. Господь з вами, – гнівайтесь, а я скажу свою думку в *останній раз*. В “*Kraju*” Ви кажете власне теж саме, що й я в своєму листу, за котрий Ви мені докоряли, тільки я вказую й вихід, а Ви зостаєтесь “при демонстрації цілком негатівній”. Не розумію я Вас. Коли б Ви, після всього прошлого, просто пристали до песиголовців, то це б був тільки звичайний в Галичині (хоч і дуже вже гіркий на Вас) примір ренегатства (див. Головацьк[ий], Климов[ич], Стебельський, Ів. Левицький і т. д. і т. д.). А тепер виходить щось вже зовсім дивне: сидить чоловік в песиголовські(м) болоті, гавкає з тубильцями, сердиться на колишнього союзника, чому він протестує, а тут же рядом, з Петербурга, язик показує песиголовцям... І Ви думаєте, що навіть самі Песиголовці Вас на шеляг поважати будуть?.. Це гірше, ніж ренегатство, гірше, ніж проституція; це

якийсь моральний маразм, дивний в такі молоді літа. Я такого навіть у русинів ще не бачив...

Знаєте, коли вже в Вас не ма зовсім нюху на політично-моральну практику, то киньте Ви її зовсім, пишіть собі повісти, печатайте їх, де вгодно, – та й годі. По крайній мірі. ні себе внижати, ні других деморалізувати так не будете.

99. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

“Зорю” обіщались висилати Вам дальше, о жадній елімінації нема мови. Я їду по святах до Кііва і Одесси, коли маєте що небудь передати такого, що можете повірити рукам ренегата, то я готов служити.

З поважанем

Іван Франко.

Львів д. 6/IV 1886.

100. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 11 Apr. 1886

Ласкавий Добродію.

На Ваш листок з 6 Апр. мушу, перш усього, замітити, що я говорив не про ренегатство, а про брак *усякого встою* в принципах, покликуючись на Вашу статю в “Кгаји”, поряд з тим, що Ви пишете (або підписуєте) в “Зорі” і з Вашими замітками на мій лист, в котрому я говорю навіть *словами Вашими ж* в попередніх листах до мене (напр. що народовці “рвуть останню нитку з Україною”). Писав же все “таке” Вам в Вашім же інтересі, бо люде ж не сліпі, бачуть, що в Вас не ма однаковості думок навіть в одну хвилию. Доказ: “Два Пріятеля” в “Н. Проломі”. Коли я Вам надокучив, я готовий просити прощення, тільки суть діла, стан Ваш перед публікою од того не переміниться.

В Росію мені дуже треба передати листи, тільки я вже мушу спитати Вас, чи Ви захочете передати? Бо я *мушу* намовляти українців у Київі й Одессі, щоб рішуче виступили протів Вашої групи, “народовців”. Перечитавши тепер колекцію Русі, Н. Пролома, я ще більше впевнився в тому, що писав і Вам, і Коц[овськ]ому і, що між инчим, “українських”, Шевченковських думок більше навіть у Маркова або й у Площанського, ніж в органах Вашої партії. Це вже тахітум сорому, а до того, пригода в Союзі Черновецькому й гвалт “Дґла” з поводу Христоматії Кирпичникова показує, що “народовці” зовсім повертаються в доносчиків, а в Австрійських Андріяшевих. Російським українцям тепер, після заборони “Дґла”, вже зовсім трудно слідити за всіма такими подвигами своїх “прихиль-

ників”, а через то я мушу їм про це все оповістити й молити їх усім святим протестувати проти всіх таких вчинків “прикарпатських братів” і порвати з ними всякі зв’язки, котрі можуть дати повід думати про те, що тут истнує солідарність. Ліпше вже зостатись на який час зовсім без усяких взаємин з Галичиною, – поки підросте рід людей, більш відповідаючий цілі (а це мусить же колись бути!), – ніж підкопувати своє діло і навіть свою особисту честь солідарністю з новою Андріяшевщиною. Ви ж, певно, знаєте, що напр. “Кієвлянин” простісінько приписує всяку дурість і подлость галицьких народовців російським укр[айно]філам, а часто навіть просто ставить в рахунок осіб: Куліша, Драгоманова. Київські і Одеські українофіли справди винні в цих дуростях і подлостях тим, що не тільки не протестували проти початку їх, а навіть гладили по голові (хоть не за деталі, а взагалі) галицьких братів в Зарѣ, Од. Вѣстн. и т. п. Тепер вони мусять рішуче одректись “отъ сатаны” просто “дунувши и плюнувши нань”. Що вони зроблять – їх діло, а я мушу представити їм фактичний стан діла. Колись і Ви їхали з подібною ціллю, а тепер я мушу питатись Вас, чи візьмете Ви листи, котрі будуть просто направлені і *проти Вас?*

З справ більше особистих я б попрохав Вас спитати Лисенка, чи відомий йому той лист, котрий привезла мені Тр[егуби]ха (про “безполезність” і пр.) і чи читав він також мою відповідь на той лист? Бо вийшло щось чудне: Лис[енко] написав мені, що, мовляв, “єдина вірна дорога” – це та, по котрій я йду, щоб я думав, що хочу, про особисті до мене відносини братії, але щоб і думки не допускав про те, щоб вона не згожувалась зо мною, та не кидав своєї праці й т. и. Тепер сестра, повернувшись з К[ієва], пише мені, що розмовляла з братією й не розуміє, з чого могла піднятись навіть розмова про “расхождение”, що всі по прежньому й т. и. При тому спомина про лист Лис[ен]ка, але про мій не натяка; видно, що про нього вона й не чула. Я тут нічого не розумію, і Ви дуже для мені добро зробите, коли розпитаєте Л[исен]ка й др. довідаєтесь точно: 1) хто, власне, писав лист до мене і по якій раді, 2) чи багато людей читали відповідь мою?

Треба Вам, впрочім, сказати, що мені ніяково прохати Вас об цім усім, бо як не крути, а ми тепер різного поля ягоди. Я б дуже хотів обійтись навіть так, щоб і статті в Росію не через Ваші руки посилати. Й хоть я себе вмовляю, що вести з Вами хоч деякі спільні справи треба не для самого мене, не для моїх особистих справ, та все таки мене ссе за серце і совість каже мені, що ліпше вже нам зовсім розійтись, як чорная хмара, ніж тягти теперішні взаємини.

В усякім разі, я не хочу, щоб у нас була яка небудь неясність в взаєминах, і через це просто кажу Вам, що вони скоріш усього можуть бути підведені під формулу, котру каже уж чоловікові в байці Б. Хмельницького: ми можемо помагати один одному, але прежньої дружби між нами не може бути. Мало того, з мого, по крайній мірі, боку ждїть навіть такого, в чому, звичайно, люде бачуть війну. Війна політична буде сама собою, поки Ви будете стояти в “народовському” таборі. Окрім того, я не можу викинути безслідно з моєї пам’яті Вашого поступовання зо мною особисто в справі Етногр. Кружка й Зорі, в котрій Ви мене

пошили в дурні аж 4 рази за ½ року. Сам од себе я буду стерегтись, щоб уперед не довіряться Вам. Але мало того, я мушу остерегати й других, котрі вважають Вас за мого одномишленника й приятеля, а особливо тих, хто просто обертається до мене, щоб зійтись з Вами. Я мушу остерегати їх од Вас, як од чоловіка, котрий, при всіх добрих замірах, – слабкий до повної *ненадежности*. Так, коли хочете на цих умовах мати зо мною взаємини, – я радий, а ні, – то прощайте зовсім і вірте моєму слову, що під усім, що я тепер пишу і що писав Вам за остатній рік, найбільш усього підложений жаль *за Вас*, що Ви сами себе топите як громадського чоловіка і навіть як особу на користь Песиголовцям, котрих до того скоро вітер рознесе і котрі й тепер не поважають Вас же самих.

Ваш М. Др[агоманов].

“Зорі” доси не получаю з 4-го N-ра.

Ви мені нічого не одповіли про Просвіту, а також про те, чи Ви думаєте заявити про ті мої статті, котрих не буде в Зорі. Не примушуйте мене обертатись в яку польську газету або в “Пролом”. Ви не споминаєте, чи получили лист для Коцовського?

101. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Добродію.

Поспішіть звістити мене, чи волієте Ви мати оправлений екземпляр Reuss'a (за 225 фр.), чи зброшурований (за 170 фр.). В тім і другім разі треба буде додати ще 13 ½ фр., і Ви получите книги у Львові *franco*.

Ваш покірний слуга

М. Др[агоманов].

Звістіть мене, чи дістали лист для д. К[оцовського]. “Зорю” получив і в ній прочитав брехню про *волю автора*. Після цього вже поставлю собі правилом *nil admirari!*

102. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Последній лист Ваш одержав, лист до Коц[овського] давно одержав і зараз же передав йому, – він збираєсь Вам відповідати. Про висилку Вам “Зорі” я говорив адміністратору, – чи вислали і чи висилатимуть дальше – не знаю. В 7 н-рі “Зорі” редакція заявила, що статі: Коскена про казки і Укр. думи з 1808 р. не будуть напечатані в “Зорі” по волі їх автора. Про “Просвіту” я й не пам'ятаю, що мав Вам одповідати, бо Ви, здась ся, нічого мене й не питали.

Тай кумедні ж Ваші умови, на яких Ви хочете мати зо мною яке небудь діло! Звісно, на таких умовах “односторонного недовірія” ніякого діла мати не можна, і я думаю, що коли вже самі заповідаєте війну, то й воюйте собі на здоровле.

Чи перевіз Прих[ильний] Ваш лист до братії – не знаю, бо від него ніякої звістки у нас не було. Коли не перевіз, то я по повероті в К[иїв] з тої копії, що у мене є, спишу ще одну копію і перешлю.

Ваші листи я візьму, хоч і проти мене направлені: щож, нехай судять люде, *audiatur utraque pars*. Скажу Вам тільки, що виїжджаю в четвер по святах, вечером, – значить ся, до того часу прошу прислати листи, а також під бандеролею для передачі хоч по 2 прим. переднього слова Громади, Истор. Польші й Нових укр. пісень.

Бажаю Вам щасливо святкувати щирий

І. Франко.

Львів д. 21/IV 1886.

103. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 24 Апр. 1886

Добродію.

Лист Ваш од 21 с. м. на стільки дикий, що як би він прийшов з краю більш цивілізованного, я б просто не відповідав на нього. Але я пригадую, що Ви колись писали про дуже ще довгу еволюцію, котру мусите й Ви пройти з Вашою громадою, щоб дійти до звісних моральних ідей, котрих я вважав у Вас вже за готові.

Ви пишете: “Тай кумедні ж Ваші умови, на яких Ви (?) хочете (?) мати зо мною яке небудь діло! Звісно, на таких умовах “односторонного недовірія ніякого діла мати не можна, і я думаю, що коли вже самі заповідаєте війну, то й воюйте собі на здоровле”.

Мої умови *не кумедні*, а печальні, бо виходять з суті діла, т. є. з позиції, котру Ви прийняли до моїх (недавно ще й Ваших) ідей і до мене лично. Я Вам написав їх не потому, щоб я хотів на них вести з Вами діло (напроти, я Вам виразно сказав, що мені з Вами діло мати дуже тяжко), а потому, що *Ви сами* обернулись до мене, чи не поручу я Вам що в Росії. Довіріє виходить з діл. Я можу з найчистішою совістю сказати, що я своїх ідей не переміняв, в чужі партії не переходив, панегіриків попам (котрих недавно сам лаяв) не писав і не підписував, особисто Вас ніколи не підводив, на сором не кидав, до песиголовців Ваших статей не отдавав і серед песиголовців од Вас не одрікавсь, обіцянок не ламав і т. д., і од того мене можете любити, чи ні, воюватись зі мною, чи дружити, але недовіратись мені не можете. Проти Вашого поступованья політичного й особистого я можу написати найдужчий протокол виписками з Ваших же слов. Яке ж я маю право

не остерегати людей, котрі можуть наробити помилок політичних і пошитись в дурні, як я пошивсь, думаючи, що ми стоїмо за одно, що ми – приятелі й т. и.?

Остатні слова Ваші: “то воюйте собі на здоровле”, – показує, що Ви цілком не розібрали, з ким мали 10 років діло, не кажу вже, що Ви забули свої власні слова: “Які ми проти Вас діти й злі діти”! Я воююсь далеко не на своє “здоровле” й не за себе. Що ж, звелите не воюватись з Пелеховщиною? с гнильню Ваших народовців? Так викиньте з пам’яті ліпше, що Ви сами написали навіть недавно в *Kraju!* З Вами ж особисто я не воювавсь і не воююсь, Ви сами “виелімінували” мене з Вашого журналу, – та ще хочете, щоб мої товарищі мене ж і обвинили за те.

Ніяких листів “проти Вас” я давати Вам не думав і не дам. Даю Вам листок (по неволі коротенький) про справи прінципiальні. Навіть річей, скільки для мене персональних, хоч і тісно зв’язаних з прінципiальними, напр., про печатання моїх праць, я Вам поручати не буду. Мене пече навіть і те, що я доси не расплативсь з Вами, що чим небудь обов’язаний Вам, і я з нетерпінням жду од Вас відповіді про Рейса, щоб очистити себе в цій справі, подяковати Вас за службу і далі вже ніякої од Вас не получати.

Предложеною Вами через П[авли]ка комісією для “Кобзаря” приймаю через те, що вона не має майже нічого для мене персонального (окрім, звісно, того, що я бажаю гаряче, щоб люде могли читати Ш[евчен]ка), – тільки прошу Вас, говорячи з людьми про це, пояснити виразно, що це Ваше посередництво зовсім не предполагає нашої солідарности політичної, – при чому, можете пояснити наш розбрат, як сами його розумієте*. Коли хто спита, чому я не пишу в Зорі, – можете теж пояснити, як хочете. Тільки сестрі, як будете мати з нею розмову (її застанете в Київі), то скажіть, що про висилку мені “Зорі” Ви мені написали: “чи вислалі і чи висилатимуть дальше – не знаю”, – а то вона дума, що я в свій час і безплатно получаю її й Ваші твори.

Готовий служити Вам.

М. Драг[омано]в.

Простіть, що кладу одну тільки марку: тепер 3-я година ночі й нігде взяти другої, а боюсь, що лист зіпзниться.

104. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Добродію!

Посилку Вашу, кореспондентку і лист одержав і спішу перед виїздом відписати Вам. Рейса, коли ласка, пришліть неоправленого, за пересилку посилаю 6 зр. Для чого Ви називаєте заявлене “Зорі” про “волю автора” брехнею, я не знаю.

* Прошу Вас також не потаїти, що Ваша “Зоря” не перепечатала (цілком, що тільки і мало смисл) тисії заяви про Кобзаря, котра мала практичну ціль – збір пренумерантів.

Аджеж самі Ви обіцяли ті статі для “Зорі” і самі опісля відкликали свою обіцянку, значить, чим же се не Ваша воля?

Дуже цікаві Ваші закиди проти мого вираження о “кумедних умовах”, і хоч як міні немила оця війна за слова і вираження, то все таки мушу троха ближше увійти в сю справу. Ви пишете міні виразно в попереднім листі: “Я буду стерегтись, щоб уперед не довірять Вам, і мушу остерегати й других перед Вами, як перед чоловіком, котрий при всіх добрих замірах слабій до повної *безнадежності*. Коли хочете на таких умовах мати зо мною взаємин, я радий, а ні...” – і т. д. Виходить, що взаємини ті мали б бути такого рода: з мого боку повне довіріє до Вас, котрого я Вам ніколи не одмовляв і не одмовляю, а з Вашого боку – повне недовіріє до мене. Цікава річ, які тут взаємини можливі. Тут можлива хіба вічна комедія помилок або що небудь в тім роді. От я й написав що умови Ваші “кумедні”, коли на них з боку подивитись. Що вони для мене більш ніж печальні, а просто наносять, чи повинні були нанести міні смертний удар, вразити в найглубше нутро, знівечити мене в моїх власних очах – се інше діло, моє діло, про котре я не мав охоти ні серця згадувати Вам. А що Ви назвали моє виражене “диким” і заявили, що відповідаєте на него тільки задля того, що воно походить від чоловіка зовсім не цивілізованого, і що Ви дальше перевернули се на той бік, що буцім то сам я обернувся до Вас, просячи, щоб Ви мали зо мною діло, себ то, щоб передали що небудь до Росії, – се, признаюсь Вам, показує, що й Ви не зовсім докладно розважаєте те, що пишете і о чім так сильно виражаєтесь. Бо коли я обертався до Вас з просьбою передати що до Росії, то не вважав се ще ніяким “ділом”, а пишучи про “діло”, я мав на думці загалом спільну чи хоч в часті спільну роботу тут, в Галичині. До сеї роботи я вважаю конечним обопільне довіріє, хоч в тих точках, в яких робота робиться, а передача листу – се свого рода почта, не більше. А коли Ви тільки по поводу мого предложеня — передати через мене яку вість в Росію – вважали конечним заявити міні і в усяких важнійших справах своє недовіріє, то звісно, Вам се вільно було зробити, але міні воно мусіло видатись ще більш, як Німець каже, “vom Zaune gebrochen”.

Мої слова “воюйте собі на здоровле”, хоч написані в приливі жалю, все ж таки не такі вже дуже “дикі”, як Ви їх судите. Говорив я тут не о війні з Пелеховщиною і проч., котрої й сам я не цураюся і котру й сам веду, як можу і як умію, але говорив тільки о Вашім намірі воюватись зо мною *особисто*. Хоч і як Ви в посліднім листі одрікаєтесь, що “з Вами особисто я не воювавсь і не воююсь”, то все таки в передпосліднім листі Ви писали виразно: “з мого боку ждїть навіть такого, в чому звичайні люде бачуть війну. Війна політична – само собою, але окрім того я не можу викинути з пам’яті Вашого поступованя зо мною особисто” і т. д. Значить, війна за справи особисті, бо війна за справи політичні мене ані трошечки не діткне, так як я до табору народовського не належу, Пелеша не хвалю, інкрімінований Вами панегірік попам не такий то вже страшний, щоб за него аж вічним соромом покриватись, думок своїх ніяких не відрікавсь і не відрікаюсь, і весь той “протокол мого поступованя особистого й політичного”, котрим

Ви міні грозите, зовсім не такий страшний для мене, як Ви може думаєте. А вже я зовсім не розумію, що Ви закидаєте міні, що “я виелімінував (?) Вас з мого (?) журналу, та ще хочу (???)”, щоб Ваші товариші Вас же і обвинили за те”. З якого мого журналу я Вас виелімінував і коли? Чи може з “Зорі”? Та ні ж, бо “Зоря” не мій журнал, і я чолом світив перед людьми, щоб Вас просили до співпраці в ній, і тільки на прохання Вашу, що наробиєте скандалу, відкликав дану редакцію обіцянку надрукувати Ваші праці. А яким світом Ви знаєте, що я хочу, щоб Вас хто небудь за те обвиняв? Ні, так і бачу, що не можна нам мати ніяких взаємин з собою, коли Ви завзялись уважати мене своїм ворогом і підсувати міні самі найгірші інтенції.

І ще одно Ваше речення мушу спростувати. Ви пишете в останньому листі: “ніяких листів проти Вас я Вам давати не думав”, а в попередньому листі стоїть виразно: “чи візьмете Ви листи, котрі будуть просто направлені й *проти Вас*”?

Не знаю, що се за діло з “Кобзарем”, про котре Ви з такими оговорками згадуєте міні з слів П[авли]ка. Ніякого поручення на шот “Кобзаря” я П[авли]ку до Вас не давав і ні про що не знаю.

Кланяюсь Вам і шлю поздоровлене.

Іван Франко.

Львів д. 29/IV 1886.

Р. S. Так, як від'їзд мій несподівано на 2–3 дні відложеної, то я прочитав і Ваш лист до К[исва]. Я в повні згоджуюсь на все, що Ви в ньому написали, і думаю, що не переступлю границь почтарської компетенції, коли прочитаю його й декому з тутешніх народолюбських проводирів. Я зроблю се тільки в тій цілі, щоб витягнути від них ясну декларацію: чого вони хочуть і куди йдуть. В заміні на те, може, надужите компетенції я обіцяю Вам прислати або копію їх декларації, коли вони її зложать на письмі, або хоч докладний реферат з їх усної відповіді, яку б рад перевезти й на Укр[аїну]. Впрочім, ще одно: щоб і ту не робити на власну руку, особливо маючи за собою Ваше повне недовіріє, я пораджусь з П[авли]ком і Коц[овським] і, як вони скажуть, так і буде.

І[ван].

105. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Повернувши з Кієва, спішу переслати Вам ті звістки, які єсть у мене для Вас. Поперед всего: лист Ваш новий я завіз і передав Тр[егубо]ву, у котрого читали його М[ихаль]чук, Жит[ецький] і Ант[онович]. Попередній Ваш лист тож дійшов на місце і був читаний у гурті. Над ним була дискусія, котрої змісту не знаю; для уложення на него відповіді вибрано трьох людей. Я просив, щоб передано відповідь через мої руки, але міні сказано, що так скоро уложити її годі. З розмов і з

оповідання Коваля я зміркував, що успособлене до Вас серед старого гурту дуже некорисне, хоч, звісно, про розрив і ліквідацію яку небудь і мови нема. О кількох бачу, навіть супроти минушого року, загальний настрої умів радше понизився, ніж піднісся. В старшій гром. – розстрій і розділ на гуртики, котрі поодинокі що де-що й роблять, та на спільну яку небудь роботу не зберуться. Серед молодіжї розстрій ще більший, особисті пересварки і знеохоченє. Політичних гуртків я не зустрів майже ніяких, недобитки їх тепер отсе виходять з університета. Кружків т. зв. культурних є кілька, хоч малочисленних, – ворогують між собою за особисті речі, а коли й хапаються до роботи, то більш в одиночку, ніж гуртом. Появилось декілько гарних талантів беллетристичних, і кружки старають ся перетягати їх кожний до себе.

Коваль спеціально просив мене передати Вам ось що: 1) велику часть з тих книжок, які Ви виписали, він зібрав і пересилає Вам через мене (вони ще лишились в Кїві і прийдуть на днях ураз із пакунками моєї жінки, а тоді я перешлю їх Вам). Деяких книжок, що зробились бібліографічною рідкістю, він не міг роздобути, за інші мусів платити грубі суми, – загалом, за недостаючими написав у Петербург і надієсь хоч часть ще роздобути. Просить Вас також о дальші списки.

2) Просить о присилку через мої руки Ваших видань, особливо Истор. Польши і Пісень. У мене є доволі добра дорога, котрою можна буде слати їх у Россію. До мене засилайте, як звичайно, під бандеролею реком., по адресу: *Ulica Golebia, № 9*.

3) Просить Вас, коли вважатимете потрібним і можливим, написати брошуру про теперішній політичний стан Укр[аїни] у всіх єї частях і про те, що Ви вважаєте потрібним робити українцям молодим і старшим. Впрочім, змісту тої брошури він докладно не означав, а тільки виразив бажанє, щоб основою єї було більш-менш те, що було основою Ваших послідніх листів до К[ія]н, з виключенєм всіх особистих рахунків, і щоб метою брошури було – підняти духа громадського, вказати конечність політичної і громадської роботи і вказати дальше, *яка*, по Вашій думці, політ. і гром. робота тепер найпотрібніша і серед даних обставин можлива.

4) Виразив бажанє, щоб Ви і з свого боку робили, що можна, щоб зменшити розстоянє між Кївом і Женевою через устроєне посередної станції у Львові, де повинні бечататись такі Ваші речі, котрі австр. законами не заборонені, а для Россії могли б мати значіне актуальне. Яким способом се можна зробити, про се він нічого не міг сказати. Замічу, що говорив я з ним, заким він ще читав Ваш послідній лист.

Про ніяке нове виданє ніхто з Гром. і мови не починав, а міні самому починати було і зовсім не ловко, особливо, коли я бачив те загальне пригнетене духове, котре й на мене самого в великій мірі налягло. Єсть вправді невеличка надія на основанє такого незалежного журнальчика у Львові, але надія натілько ще непевна, що я й говорити Вам о ній не хочу, щоб ми оп'ять не почали ловити рибу перед саком, так як се було з Поступом.

Кланяюсь Вам. Іван Франко.

Львів д. 20 Мая 1886.

Р. С. Забув саме головне. Коваль обіщав Вам незабаром переслати дещо грошей на рахунок ремуерації за літературу. Літом надієсь чи він, чи хто небудь другий з єго тов. близше порозумітьс з Вами. І. Ф.

106. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 27 Маю, 1886

Добродію.

Я не послав Вам Рейса доси, бо боявсь якої плутанини, поки Ви не будете у Львові. Тепер я написав у Париж, щоб Вам висилали Рейса, а вмісті з тим посилаю вам назад Ваші 6 гульд. (котрих зовсім не треба було) і 42 фр. – решту мого Вам довгу і дуже Вам дякую за Ваші висилки. З поводу Рейса я позволю собі все таки сказати стару раду: поки що дати Вашій публиці переклади готових вже статей М. Верна, котрий все таки спеціаліст. А то довго треба буде ждати, поки хто в Вас збереться написати докладні оригінальні статті, печатати ж скороспілі з помилками (як це звичайно робитьс в Ваших виданьнях) статті – соромненько.

На Ваш передостатній лист я б хотів зовсім не одповідати, – до того мені огидна безрезультатна полемика. Але я споривсь з Вами зовсім не зза себе. Я признававсь і признаюсь, що мені дуже хотілось швидче збути з совісті деякі матеріали більш-менш оброблені, але “дасть бог і пресвята мати”, я проживу кілька років, то збуду їх як небудь, хоч і гіркенько мені збувати їх по чужих хатах, на чужих мовах. А далі в мене не було й не ма в цій справі ніякого особистого інтересу. Споривсь я з Вами, боронючи принцип та *Вашу* власну репутацію. Попробую одповісти Вам *останній* раз.

Дивно мені, як Ви можете не зрозуміти, що Зоря написала брехню, сказавши, що NN статті не будуть напечатані *по волі автора*, а не по волі самої редакції, та й Вас. Навіть залишивши історію з моїм листом (в котрій же безспорно редакція й Ви продали мене Партицькому), я ж Вам ще раніше, ніж Ви об’явили про мої статті, написав, що дам їх тільки тоді, коли редактор Калит[овський] напише мені й Волкову, як того потребує приличність, запросини до сотрудництва й коли редакція зробить декларацію, що Зоря буде науково-літ. органом усіх русинів–самостійників без згляду на їх політ. переконанья. Ви мені виразно пообіцяли те й друге (та Ви й не мали права инакше об’являти, що дасте мої статті). Мало того, Ви сами тільки під умовою такої декларації могли без страху виявитись ренегатом і товарищам, і ідеям, – стати соредактором Зорі. Тим часом, я не бачив ні декларації, ні листу од Кал[итовського]. Дивно, що після того Ви ще кажете, що Ви трохи не землю били, щоб мої статті були в “Зорі”.

Не менше дивно, що Ви кажете, буцім то Зоря – не Ваша газета, а Ви – не народовець. Як давати, проти моєї волі, мою замітку в Зорю і печатати там до мене запросини, щоб давав далі статті, а потім переняти в проспекти мої слова з листів до Вас – то й Ваша газета, а як сдержати слово, прийняти на себе одвічаль-

ність, – то й не Ваша! Також само, як же Ви – не народовець, коли Ви появляєтесь сорудником і співредактором в народовських газетах і навіть підписуєте в них народовські думки, діаметрально противні тим, котрі Ви писали перш?! Що Ви притому скажете проти народовців в якому “Кгају” або приватному листі, то діла не переменя, або ще наводить на Вас, що Ви тим паче народовець, бо не маєте, як вони (по Вашим же словам про них), ніяких сталих принципів. Протестуйте, скільки хочете, а Ви записали себе сами в народовці й можете звідти виписатись хиба рішучим виступом на зовсім нову дорогу.

К слову одповім Вам і на Ваші слова про примітку до Люборадських. Ви так і не пояснили мені, од чого Ви “мусили” підписати ту примітку, а тільки питаєте: “не вже я на віки осоромив себе тим?” Я – не богослов і не буду казати про вічні гріхи або покаяніє і т. д., а скажу тільки, що шутковати з людьми та з самим собою – до добра не доводить. От Ви каялись після Оди прапорові В. Барв[інськ]ого, а тепер підписали те, що противне Вашим же печатним словам. Люди це бачать же, та й у Вас слід цього в душі застається. А це вже два наростка на ухах, котрі по троху, дивись, загнуться, як у Песиголовця, а далі й мова людська почне замінятись в собачу – і трах! Вийде цілий Кинокефал, як Партицький або Вахнянин. Бо й вони починали так само. А тепер попробуйте переробити їх знову на людей! Навіть той ангел, що зробив з Репроба св. Христофора, нічого не вдіє.

Звістки Ваші з Київа дуже интересні і в суммі не такі навіть сумні, як я ждав, бо хоч в ідеях там – тьма, так все таки хоч совість єсть. Найгірше, що люде проміж себе сваряться, як Ви кажете, з за особистих річей. Ви не пишете, чи були Ви в Одесі. Не пишете також на мої запити – а) хто писав лист до мене, що привезла Т[регуби]ха, і б) що означає лист Musicus’a [Лисенка]? Хотів би я знати також: хто ті троє, котрі мусять писати мені одповідь?

Чи бачили Ви мою сестру, а також – Як. Шульгина?

Я б радий був, поздоровивши Вас з шлюбом, просити Вас рекомендовати мене Вашій жінці, – та боюсь, що вона не дуже то злюбить мене за мої остатні листи до Вас, а новому чоловікові не зрозуміти, скільки вони коштують і мені.

Ваш покірний слуга М. Драгоманов.

По троху посылатиму Вам книги для К[овалевськ]ого. Цими днями пошлю брошурку в тім роді, як бажав К[овалевськ]ий. Я її написав ще, як Ви були в Київі. Тепер бачу, що прийшлась до часу. Решту *vedremo*. Як будете посылати мені книги од К[овалевського], то, будьте ласкаві, довідайтесь про рахунок, бо Ваші дороги якось чудно рахують кошти, так що *Eilgut* виходить дорогше ніж поштою.

Оце получив лист од сестри. Пише: Видѣла здѣсь Ф[ранка]. Клянется, (что) размолвка его (зо мною) одно недоразумѣніе. Вообще онъ своими разъясненіями успѣль сдѣлать впечатлѣніе, что его народовцы, “какіе бы они не были”, все таки “найближе к нам”. З остатнього я ще раз бачу, що Ви і в Київі явились народовцем, а початкові слова показують, що Ви зовсім невірнo передали суть нашої “размолвки”. В ній не було ніякого “недоразумѣнія”: я Вам ясно казав, чого я хочу й не хочу, – і Ви *свідомо* пішли напрооти, ламаючи навіть те, що обіцяли.

Після всього, що случилось, особливо після переписки “Дѣла” (А. П. в К.) і листу сестри, я мушу печатно розказати всю справу. Міні це дуже гірко, та я – не винуватий. Я навіть не маю права держати неперушеною цю хмару брехні, котра зібралась над громадою в цій справі.

107. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Лист Ваш з 6 гульд. дістав, – не знаю, для чого Ви прислали їх назад, коли я прислав їх на пересилку Рейса? Ну, та побачу, одержавши Рейса, який рахунок буде, то й постараюсь вирівняти.

На Ваші запитання що до Кііва я не можу докладно одповісти. Хто писав до Вас лист, привезений Тр[егуби]хою, міні не сказано, так само, як нічого не сказано про лист Musicus’а, хоч я з ним кілька разів бачився. Хто ті троє, котрі мають написати Вам одповідь, також не знаю. В Одесі я не був, але просив Коваля, щоб з Вашого посліднього листа познімав копії і послав, куди треба.

Як я виступав в Кііві – чи справді народовцем, чи, може, трохи й ні – се Ви побачити може[те] з листів Коваля і других. Що ж до відзиву Вашої сестри, з котрою я кілька раз бачився і котрої щира прихильність до мене і до моєї жінки була міні мов освіжуюча роса, так я звертаю Вашу увагу на єї слова “какіе бы ни были народ.”, котрі вказують, що апологетом народоців я перед нею не виступав. Що до слів “найближе къ намъ”, то вони неясні. Я заступав тільки конечність – мати українцям зв’язки з Галичиною, і заступав їх з погляду не тільки України, скільки Галичини – аджеж розрив з Укр[аїною], який Ви дораджуєте, довів би в Галичині до цілковитого приглушення і придушення і тих невеличких іскорок хоч троха розумнійшого руху, які ще тепер тліють, між тим, коли зносини з Укр[аїною] можуть швидче чи пізнійше довести до зміни теперішньої мертвечини. Я радив, а далі й просив громадян, щоб вони по прочитанню Вашого посліднього листу (котрого правдивість признав у Львові н. пр. Гладилович) написали до Галичан письмо з своїми дезідератами практичними і принціпіальними. Я не міг добре вирозуміти причин, за для яких міні сказано, що письма такого *тепер* писати не можно.

Щож до нашої “размовки”, то надіюсь, що справа виясниться і сестра Ваша з часом розкаже Вам сама, як я передав їй наші зносини. Коли вона мала право ужити ту слова “недоразумѣніе”, так се хіба задля того, що я казав їй, – що й Вам писав, – що “размовка” наша вийшла не із за принціпіальних, але із за особистих ріжниць.

В попередньому мойому листі я забув передати Вам ще ось що: Коваль сказав міні, що на видане Кобзаря гроші будуть Вам дані с Шевченківського фонду, коли Ви напишете їм докладно, скільки Вам треба. В. Б. [Антонович] передав міні карточку з своєю рекомендацією до Каравелова, котру просив передати д. Вовку. Я карточку сю передав П[авли]ку, не думаючи, що прийдеш міні

сими днями до Вас писати; надіюсь, що П[авли]к рівночасно з оцім листом перешле її на Ваші руки для передачі Хв. В[овку].

Шульг[ина] я бачив, він тепер з кружком молодіжі заходиться коло зложеня хрестоматії з укр. художественних і народніх творів.

Жінка моя поздравляє Вас і прикладає свою карточку та просить Вам передати, що вона вміє цінити й поважати писателя і мужа науки незалежно од того, які він має стоти з поодинокими, хоч і як їй близькими людми. Листів Ваших до мене (крім самого посліднього) вона не читала, а за то читала хоч деякі Ваші печатані праці і певно прочитає й усі, які тільки єсть у мене.

Кланяюсь Вам.
Іван Франко.

Львів д. 7/VI 1886. Ul. Gołębia, N. 9.

Жінка просить Вас, щоб, коли ласка, прислали свою карточку.

І. Ф.

108. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. Genève. 19 Юня 1886

Добродію.

Перш усього, дуже дякую Вашій жінці за фотографію й добре слово. Свою фотографію рад би послати, та в мене тепер не ма, та навряд чи скоро й буде. Рейса Ви певно вже получили. По кр. м. з Парижа мені пишуть, що він висланий. Ваші гульдени зовсім не потрібні, бо рахуючи Рейса в 170 фр., пересилку в 13 фр., я ще вихожу Вам винний 42 фр., котрі Вам і послав мандатом. (Ви мені вислали 110 гульд. – 220 фр., та я рахую Ваш видаток на посилку мого манускріпту в Київ – 5 фр., всього 225 фр.). Ще раз дуже дякую за все. Пожалуйста, не забудьте одписати в Київ, звідки прийшли були Ваші гроші, що я вже довг свій очистив.

Присягши не вести далі полемики про “размовку”, я тепер замічу тільки, що слова Вашого остатнього листу, що між нами вийшла “особиста ріжниця”, я ще менше розумію, ніж “недоразумѣніе”. В решті, на днях я пришлю Вам печатаний листок, до котрого я змушений конечно подлим забігом “Дѣла”. Хай все судить громада!

Що Ви видались сестрі заступником народовців і що виїхали з Київа навіть без тої піддержки Вашій прогрессівній половині, якої бажали, – це цілком натурально при стані, котрий Ви заняли, й при стані річей. Я зовсім не радив, як Ви кажете, киянам, щоб вони розірвали з Галичиною. (Навіть, коли б я як небудь недоладно написав яке *слово*, то дивно мені, як Ви не вбачили, що написати мені таку *думку* – значило б одректись од того, що я казав і робив 15–25 років). Напроти того, я радив дужчого натиску на Галичину і виступу з ясним програмом. Я тільки радив воспротивитись песиголовцям, спинити їх доноси, і як не

послухають, розірвати з ними. Инакше я радив поновити те, що було зроблено в 1873–77 рр. і що тоді дало добрі овочі. Тоді самі народовці мусили одректись од Качалиної Staatsrechtlichkeit, а далі, побачивши себе ізольованими од України й своєї молодіжці, мусили податись на перед. Це зовсім натуральний психологічний процес, – і як би кияне видержали Барвінців ще на дієті, та як би й Ваша компанія не пішла назад, – то тепер би до Пелеша не дійшло, й мені нічого б було писати таких листів, як той, що Ви возили. Як би Ви ще торік, коли були в Київі, поставили там справу так: мовляв, песиголовці нам жити не дають, допоможіть! – то ще можна було б поправити. А тепер Ви явились в Київ фактичним адвокатом згоди з песиголовцями, і не диво, що не добились не тільки того, що я хотів (Ви того й сами не хотіли, бо виразно казали мені: дайте Ваш лист, а я скажу своє, – *audiatur et altera pars*), а навіть того, чого й Ви хотіли. Ви вже самим фактом союзу з песиголовцями показували, що й тепер діло стоїть не погано, – і через те мовляли, навіть без всяких слів, що потреби перемінять його не ма. Ну, кияне й найшли, що “каковы они ни не есть народовцы”, і т. д.

А окрім того, не треба забувати, що “старі” кияне – самі дуже мало європейці й дуже багато в’ялі. Був колись з них європейцем і енергичним А[нтонови]ч, – та був кінь, та з’їздивсь. Тепер не ма в Київі більш шкодливого для укр. прогрессу чоловіка, як він, хоч він і вчить людей укр. археології. (Примір, які луни тепер плодить потухше сонце А[нтонови]ча, хай буде Вам Багалій, котрий навіть боїться назвати Слобідську Україну по имени, а зве її “Юговосточная Окраина Московскаго Государства”!!!). Ще будучи в Київі, я звав А[нтонови]ча “камень прибужище заяцомъ”, а тепер він просто стоїть на тому, що б ніщо й ніхто не піднімавсь вище тєї політичної й моральної мірки, котру він держить, а вона низче 0. Між молодими єсть люде енергичніщі і в сумі більш образовані, ніж старші, та образованні вони все на петербурських журналах і через те все таки не європейці, а росіяне і українства в них не багато. Вони скорше потягнуть до якого небудь “русскаго народничества”, ніж до Галичини. Од того я завше Вам і казав, щоб надіялись найбільш на себе. Тільки в Галичині можуть природно вирости люде, котрі будуть і європейці, й українці, і потягти до себе й рос. українців прогрессивних инстинктів. Такі люде було почали рости в Вашому кружку, та на лихо перше сбарвинились, а потім спелишились. Тепер треба ждати молодших, хоч, може, не один ще сход кінчить також, як Ваш скінчив. Тепер навіть соблазнів буде більше, – бо Пелеші будуть де далі все енергичніше напирати, бо за ними тепер єсть сила, котра сама на них напирала.

Прикладаю список книг для Ков[алевск]аго. Попросіть спішити, бо час не жде. Не пам’ятаю, чи в попередньому списку я прохав *Халанскаго* – Великорусскія былины кievскаго цикла. (Варшава, 1885). Коли це вже в Вас єсть, то пришліть окремо од всеї посилки під бандероллю. Коли не ма, то просіть як *скорше* вислати. В усякім разі, напишіть мені, чи єсть, чи не ма.

Ще раз попрошу Вас вишукати мені з книг, що для Етногр. Кружка я послав:

1) Ефименковой – Изслѣдованія.

2) Якушкина – Обычное Право.

3) Записки И. Р. Георг. Общ. по Отд. Этнографіи (т. VIII по обычному праву).

4) Зарудний – Законы и жизнь.

Ви казали: требувать через П[авли]ка. А П[авли]к каже, що не може нічого зробити.

Готовий служити

М. Др[агоманов].

До Вас обернуться за книгами Б. Бачинський, гимназист з Стрия. Дайте йому. Що знаєте про процес Добровлянців? Чи так за них ніхто й не заступиться? Так і кінчиться на статтях Н. Пр. і Дѣла? Адже ж це тільки початок. Треба Вашим виробить яку формулу погляду на такі речі.

Славянорусскія рукописи Ундольскаго. Москва, 1870.

Горскій и Невоструевъ. Описание слав. рукописей синодальной библиотеки.

Описание рукописей соловецкой библиотеки. Казань.

Строевъ. Описание рукописей Царскаго.

Бычковъ. Описание слав. и русск. рукописныхъ сборниковъ Имп. Публ. Библиотеки.

Описание рукописей Румянцевск. Музея.

Срезневскій. Свѣдѣнія о малоизвѣстныхъ памятникахъ.

Каратаевъ. Опис. славяно-русскихъ книгъ. Изд. 2-е 1885.

Костомаровъ. Русская Исторія. изд. 2-е

Id. Холуй.

Id. Черниговка.

Id. Эллины Тавриды.

Id. Твори Єр. Галки.

Id. Очерки Богучарова.

Данилевскій. Кн. Тараканова. Уманская Рѣзня.

Id. Украинскія сказки. Спб. 1886.

Кулишъ. Байда.

Нова Громада.

Сементовскій. Малор. и гал. загадки. Спб. 1872.

Скальковскій. Истор. Нов. Сѣчи. 2-изд.

Н. Петровъ. О происхожденіи славяно-русскаго печатнаго Пролога. Кіевъ. 1875.

Яковлевъ. Древнекіевскія рел. сказанія. 1875.

Янчук. Малорусская свадьба в Сѣдлецкой губерніи. Москва. 1886 (изданіе Общества антропол. и естествознания).

Ключевскій. Древнерусскія житія святыхъ, какъ историч. источник. М. 1871.

Халанскій. Великор. былины южнорусскаго происхожденія. Варшава 1885.

Русскій Филолог. Вѣстникъ 1884–1885.

(Цей список перепишіть).

109. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Рейса і гроші дістав і сьогодні ж пишу до Кііва о тім, що Ви довг звернули. Туди ж шлю і Ваш список книг. Будьте ласка, звістїть мене, чи одержали першу посылку книг через “Speditionsbureau der Nordbahn in Wien”, бо так я мусїв їх звідси вислати. Не з моєї вини сталось теж, що я не оплатив висилку на місці, тож будьте ласкаві донести міні, кїлько Ви заплатили, а я Вам гроші зверну. З книг, переданих Вам Ковалем, оставсь у мене тїлько атлас до Батюшкова Холмскїй Край, бо не влязвися в пачку, – попробую Вам переслати його по почті. З прочих книг, пересланих Вами для Етногр. Кружка, я *Зарудного і Якушкина передав П[авли]ку* для пересилки Вам, а про Записки И. Р. Геогр. Общ. по обычному праву *нічого не знаю*, – може бути, що їх Ви, як і монографії Єфіменкової, прислали *на руки П[авли]ка*. В загалї я радив би Вам не кидати так з легкої руки такими закидами, як те, що Вашї книжки *розікрали*; за книжки, присланї Вами на мої руки, я відповідаю і вони у мене не пропадають, и навїть, коли б що пропало, як се при позичках нераз лучаєся (згубить чоловік або що), то я ще можу Вам і нову купити та звернути.

А робити мене злодієм Ви не маєте права, а ні, то докажіть, що я Вам справдї вкрав що небудь.

Халанского Великор. былины шлю Вам *свій* екземпляр і прошу Вас заразом прислати міні список тих моїх книжок, котрі є у Вас, – у мене був та при переносинах загубився.

Книжки самї вжиткуйте, доки Вам треба.

П[авли]к тепер на селї, то й вияснити справи з переданими йому мною книжками не можу.

Чи дістали і чи передали Вовку картку В. Б. [Антоновича]?

Остаюсь з поважанєм.

Ваш Іван Франко

Львів д. 24/VI 1886.

110. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 24/VI 1886

Добродію.

Пишучи Вам остат[н]ій раз, я не мав під рукою Вашого листу (котрого й доси не розшукав) і через те пропустив написати Вам про виданья Шевченка. Менї дуже дивно, що в Кіівї не знають, скїльки треба на викінченья Кобзаря. Я послав туди двома кінцями рахунок, котрий і тепер Вам посилаю. Вдвоє гірко, коли подумаєш, що й гроші єсть “в Шевченковському фондї”, а вгаяно стїльки

часу з Феврала, коли могло б уже бути готово видання, котре тепер саме літом, коли росіяне їздять по заграницям, могло б уже розходитись. Я не знаю, чи можете Ви тепер переказати в Київ посилаємий рахунок.

Я пережду літо, то коли не буде ні звідки грошей, то почну видання на свій страх. Я певнісінький, що збанкручусь з ним, бо в теперішній час добровольного холопства галичан і росіян Шевченко писатель не опортунний, та все таки безпремінно треба “поставити слово його на сторожі” хоч коло молодчих людей, тих, що ще по гімназіям вчать, коли вже старші спелешились. А то історія зовсім перейде через нас до дневного порядку.

Ваш щирый слуга

М. Драг[омано]в.

Посилаю Вам 100 екз. брошюри й Коц[овському] 25. Скільки можете, перешліть в Росію. Решту роздайте, або продавайте по 10 кр.

111. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 28 Юня 1886

Добродію.

Ніколи я *Вас* не злодієм робив, як в цім Ви могли б допевнитись самі, як би подумали над фразою, котру сами ж цитуєте: *розікрали* (кружковці) книжки. А що ті добродії розікрали – це факт, за котрий свідчить те 1) що книг не ма, 2) що на вернутих Вами книгах намість мого имени написані чийсь чужі. Я цей факт розказав К[оцовськ]ому при случаю, бо він, в ряду других, між инчим, і всього поступання кружковців зо мною, – характеризує галицьке варварство або инакше – цивілізацію, вироблену по польских лакейських хатах та попівських кухнях. В такі прояви цивілізації треба частіше тикать пальцем, то, може, вони потроху почнуть счезати. Окрім того, я обернувся до К[оцовсько]го, чи не може він помогти одшукати деякі книжки, бо П[авли]к написав мені, шчо йому це зовсім не можливо при його відносинах з любими земляками (додаючи: “уперед наука мені і Вам: не давати книг галичанам”), а Ви мені писали не дуже давно, як і тепер: звольте требовати од П[авли]ка. Коли вже об тім зайшла розмова, то я Вам нагадаю, що Ви просили мене посилати книги на Ваше им’я й П[авли]ка, то я думав, що вони дійдуть до одного, не кажучи вже, що й по товариському один би мусив помогти другому. А Ви недавно, як і тепер одрізуєте: “звольте обернутись до П[авли]ка, – передав П[авли]ку”. Щоб Ви вп’ять не розгнівались на мене за те, чога я не говорив і не думав, я добавлю, що в такому Вашому одрізуваньню бачу я зовсім “не злодійство”, а звичайну Вашу неохоту додержати одвічальність в рішучу хвилю, – хоч напр. в остатньому листу, одіславши мене до П[авли]ка, Ви й прибавляете, що за книги, прислані на Ваші руки, Ви відповідаєте. Рада за раду: не кидайте й Ви злегка словами (я не кидав й без Вашої ради, як бачите) і, на доказ того,

одшукайте мені в Росії Якушкина “Обычное Право”, то я вдвоє заплачу видані за те гроші на яку небудь бурсу, котру Ви вкажете.

Київських книг з Віденського Speditionsbureau я не отримав і звісток не маю. Ще раз кажу, що найліпший (найскорший, найдешевший і найменше клопотний для одправщика й отримувача) спосіб посилати книги – це пакетами поштовими по 5 кіло за 1 франк (між Німеччиною, Австрією і Швейцарією).

Картку Вовку передав.

Ваших книг у мене тепер:

- 1) 2 старинні з збору Зубрицького.
- 2) Kolberg. Pokucie.
- 3) idem. Mazowsze, I.
- 4) idem, Lud. XVI, XVII.

Коли б можна було, я просив би Вас залишити мені ці книги, написавши, скільки вони коштують; я верну гроші, бо, читаючи, я мушу робити замітки на полях, а потім по своєму екземпляру мені прийшлося би переписувати наново.

3 Юля.

Написав оцей листок, та противно було й одсилати. Одначе, приходиться послати, бо не одповісти Вам не можна, а одповісти те ж не можна инакше. Тим часом, одшукав поміж паперами перше написаний лист, котрий, я думав, що послав. Од Вас же отримав Халанського, котрий мені потрібний був до зарізу через те, що він говорить про Буняку, про котрого й я написав монографію. Бачу, що Халанський “по Гороховой (улиця в Петербурзі) пошель и гороху не нашель”, як співають в одному водевілі.

Дуже жалко, що ніодкого з Галичини не маю звістки про Дрогобицьких “богохульців”. Мені щось в цьому процесі пахне початком свого роду штунди, тільки радикальніше, на цьому не стане, а діло піде дальше. Тільки як же буде держати себе “народолюбива” інтелігенція до цього руху? Так, як “Н. Проломъ” та “Дѣло”? Мені здається, що навіть суд не мав права обвинуватити людей за таке “богохульство”, і що увесь процес можливий тільки в Галичині з усієї Зап. Європи. Не вже навіть між Вашими “молодими” не знайдеться нікого, щоб оступивсь за засуджених в віденських газетах??? До якого ще сорому ми доживемо з такою “інтелігенцією”?

112. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Вашу оповістку про вид. Шевч[енка] я ще давно, зараз по єї одержанню в перве післав до Кієва на дві руки, – пішлю й у треті.

Ваш закид о моїй “неохоті держати одвічальність в рішучу хвилю”, по мойому, зовсім рівний закидови “злодійства”: бо коли Ваші книжки у мене єсть, а я не хочу за них одвічати, то чим же я ліпший під того, хто вкрав їх у Вас? Правда,

положене моє о тільки гірше, що Ви на мене складуєте одвічальність і за ті книжки, котрі Ви заслали П[авли]кови, і котрі П[авли]к від себе поживив Костю Левицькому, а тепер не хотів піти та відобрати. Що “по товариському”, – як Ви кажете, – оден би мусів допомогти другому – се так, але з К. Левицьким я ще менше сходжуся, як П[авли]к, – а коли сю аксіому примінити до П[авли]ка, то я не знаю, чому він не заслав Вам Зарудного і Трудового начало, передані єму мною перед кількома місяцями для посилки Вам; Труд. нач. віддав міні аж тепер, саме перед виїздом на село, а Зарудного не віддав. Та щоб Ви не казали, що я ухилиюсь від одвічальности, то я й посилаю Вам свій екземпляр Зарудного, куплений у Кіїві, а про Якушкіна напишу до Кіїва і пришлю Вам, як дістану.

Книжки, переслані Вам Ковалевским у великій пачці, прийшли були перед місяцем з Кіїва враз із деяким добром моєї жінки; я з вокзала виправив їх прямо даліше до Відня для пересилки Вам. Сьогодніж піду на вокзал і розвідаю, що з ними сталося.

Брошури (90, не 100 штук) дістав і доси переслав оден прим. до Кіїва в листі, а коли приїдуть молоді люде на вандрівку, то постараюсь передати решту.

Про процес добрівлянців я напишу Вам докладнійше тоді тільки, як дістану Акт оскарження, котрий на днях повинен прийти з Дрогобича. З обжалуваних два міні особисто знакомі. У них найдено між іншим Марію, Молот і Дзвін, а також німецькі книжки раціоналістичного напрямку, в роді “Das Buch der Natur” (походячу від одного попа). Я написав про процес статейку до Крају, та досі не напечатали, – не знаю, чому. Як буду мати Акт, то спробую написати до Neue Fr. Presse.

Будьте здорові.

Ваш Ів. Франко.

7/VII 1886.

113. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Ласкавий Добродію!

Шлю Вам гроші від Кіївських знакомих за юль і август і ще прошу Вас 1) Переслати *для мене* комплет “Громади” (кн. 1, 2, 4, оба випуски Гром. – журнала і Листок Гром. по одному екземпляру в замін за мій екземпляр, переданий мною в Кіїв Ковалевському).

2) Написати докладно про своє виданя “Кобзаря” для тогож Ков[алевського]: яке се виданя, як укладане і порядковане, що містить і скільки грошей на него треба.

Так, як я в суботу сего тижня на цілий місяць виїзжаю на село, то будьте ласкаві і книжки, і лист слати на адрес Коцовского.

Шлю Вам декілько книжок від Ков[алевського] і рекламу в Відні першу посилку. Зостаюсь з поважанем

Іван Франко.

Львів д. 12/VII 1886.

114. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 27 Юля 1886

Добродію.

До того мені огидло споритись, та ще без усякої нужди й результату, що треба мені побороти себе, щоб одповідати на Ваш передостатній лист. Чи те саме “неохота держати одвічальність”, що “злодійство”, чи не те, – тільки в усякім разі “злодійство” видумали Ви самі, а я про нього не говорив. “Не охоту” і пр. я не вдумав, а бачив в справах важних, як в скандалі, під котрий Ви підвели мене в Етн. Кружку й потім в Зорі. Може, я й помиливсь, побачивши те ж саме в справі з книгами, та тільки фактом єсть те, що Ви перше написали мені: шліть книги на мое ім'я, а як виїду, – на П[авли]ка, – а потім одрізали: звольте обертатись до П[авли]ка, тоді, як навіть і в іншому случаю Вам з П[авли]ком легше все покінчити, ніж мені за 2000 кілометрів. Я ж Вам писав, що книги потрібні для роботи одному чоловікові, і думав, що це діло таке просте, – аж вийшло на 8 місяців, та ще з процесами якимись: “звольте туди йти, я не можу говорити з К. Левицьким” і т. д. То вже даймо цій справі покій! Зарудного я Вам вернув на адрес Коц[овськ]ого. Вмісті з тим послав я й Халанського, бо на другий день, як дістав од Вас, получив з якогось провінціального містечка у Франції екземпляр Халанського й нових творів Потебні од якогось “таинственного незнакомца”, певно харківця, без жадного листу чи картки. Коц[овськ]ому ж послав і комплет Громади для Вас. Як що після розділу в К[оцовськ]ого або з Бач[инськ]им не стане, напишіть, і я вишлю ще.

Про Кобзаря я не знаю вже що й писати Ков[алевськ]ому, коли він питає те, що я вже писав 10 раз, і коли Ви й самі, вже після остатнє посланого листка печатного, можете одповісти йому. Попробую ще раз одповісти на запитання.

I. Яке це видання? Стереотипне по приміру, який посилавсь при рахунку і який ще раз посилаю (останню сторону).

II. Як упорядковане? В хронологічнім порядку зведено 2 томи пражські з додатками по рукописям, які були під рукою Вовка, після зкінчення Пражського Кобзаря. В початку буде коротке переднє слово про джерела видання, а також про историчню точність Шевченка (по реферату Антоновича в “Трудѣ”). Де хто хоче, щоб додати біографійку Ш[евчен]ка, а з Галичини хотять навіть і оцінки Ш[евчен]ка, та я думав би обійтись без того.

III. Щоб видати 2000 екз., *треба грошей* 2000 франків.

Тепер до Вас просьба. Певно, то Ви писали в “Зорѣ” замітку про нашого Кобзаря (№ 4, 1886). Напишіть мені:

I. По яким резонам *Полуботко*, *Гарно твоя кобза грає*, *До Н. Н.* вважаєте Ви за не Шевченкові.

II. Де напечатані *Хустина* й пропущені місця *Катерини*? (перепишіть текст з увагами).

Я давно не займаюсь Шевченкологією й тепер взявся за вікінчення Кобзаря (не мною початого й не мною веденого), аби тільки скінчити це діло. Боюсь наробити помилок.

Посилаю Вам листок *До суду земляків*. Не я винен, що він напечатаний. На цім я далі вмиваю руки. Хай люде думають і роблять, що хочать.

Ваш покірний слуга М. Др[агомано]в.

Посилаю ще списочок книг.

Обидві попередні посилки книг получив. Спасибі за клопоти.

115. ДО СУДУ ЗЕМЛЯКІВ

Hodie tibi, cras mihi

В 51-му Числі львівської газети “Дѣло” ц. р. в “Перепискахъ Редакції” напечатано: “Вп. А. П. въ К. Письмо п. М. Драгоманова надѣслане зъ Женевы “Нов. Проломови” мѣстило в собѣ, якъ намъ говорено, напасти на нелюбыхъ ему галицкихъ народовцѣвъ, а особливо на часопись “Зорю”. “Нов. Проломъ” очевидно для того не умѣстивъ того письма, бо оно выйшло бы не на руку всѣмъ тымъ гавкунамъ, въ котрыхъ интересѣ идентификувати галицкихъ народовцѣвъ съ п. “Драхманѡвымъ”, якъ его прозываютъ. На всякій спосѡбъ рѣчь то цѣкава, що той п. Драгомановъ прійшовъ съ чолобитіємъ навѣть до такого п. Маркова, щобъ тільки кольнути народовцѣвъ, и въ додатку ще дѡставъ коша!”

Дуже характерізує мораль кружка “Дѣла” те, що повищі слова напечатані скоро після статті “Як. Головацкій и Пант. Кулѣшъ”, в котрій д. Гол[овацьк]ому справедливо докоряється, що він опублікував суб’єктивно перекручені витяги з листу до нього д. К[улі]ша. А тепер “Дѣло” препарує, як хоче, мій лист, котрого воно й не бачило й котрого навіть “Н. Проломъ” не отмітив моїм повним іменем.

В усяким разі, я вдячний “Дѣлу”, що воно дає мені нагоду розказати цю справу докладно й тим сповнити хоч дуже мені прикру, та, як бачу, необхідну *дезінфекційну* завдачу.

Я дійсно послав був до “Н. Пролома” листок з поводу ось яких слов редакції “Зори” (Ч. 7, 1886): “Оповѣщаємо, що обѣщани нами въ проспектѣ працѣ: Коскена Про европейски казки и Укр. думы зъ рукоп. збѣрника 1808 року, по волѣ автора ихъ, не будуть помѣщени въ “Зорѣ”.

В Галичині й Росії є чимало людей, котрим звісно авторство названних в цих словах праць, а через те слова ті кидають тінь на того автора, буцім то він сам, з власної волі, не тільки не хоче помогти “єдиній літературно-науковій галицько-українській газеті”, а ще й задержує публікацію важних для нашої народної історії документів, інтересних для людей всяких фракцій. Листом своїм до “Н. Пролома” той автор об’являв, що названі праці, як і другі подібні, *приобіцяні* їм в листах до сотрудника “Зори”, д. Ів. Франка, *на звісних умовах*, не будуть

напечатані в “Зорѣ” не по волі автора, а скорше по волі д. Франка й редакції “Зори”, котрі *не сповнили тих умов і своїх обіцянок*. Щоб усунути всякі непорозуміння, автор додав, що “ті умови й обіцянки не мали в собі нічого політичного, а належали цілком до елементарних літературних приличій”.

От які “напасти” були в мойому “чолобитію до д. Маркова”!

Тепер я мушу розказати діло докладніше, з початку.

В 1883 р. смерть Ів. Серг. Тургенева викликала в галицькоруській печаті нові розмови про потребу осібної гал. української літератури по при російській, при чому слави знаменитого російського письменника вживалось звісною фракцією проти гал. укр. літератури. Я пригадав, що в мене єсть лист Тургенева, писаний до мене з поводу виданих мною Повістей Ос. Федьковича, як раз противний тій агітації, як раз прихильний для народнього гал.-українського літературного напрямку, – я подумав, що буде до часу опублікувати той лист. Я одіслав копію з того листу з коротким пояснінням в редакцію “Дѣла”, котру перед тим обняв д. Ів. Белей, бувший сотрудник “Друга” (1876–1877) і редактор “Сьвіта”, од котрого я мав резон сподіватись закінчення паравіяльного узкоболія й безчесних клевет і доносів, с котрими односились перед тим львівські “народовські” (Iucus a non Iucendo!) органи до мене й до моїх літературно-політичних товарищів. На моє диво, “Дѣло” не напечатало листу Тургенева, – очевидно, не через що инше, як через те, що той лист писаний був до “нелюбого” патронам “Дѣла” чоловіка (Коли не так, то хай редактор “Дѣла” скаже сам причину!).

Я попрохав д. Ів. Франка взяти мій манускрипт з редакції й переслати мені. Д. Франко предложив мені напечатати його в “Зорѣ” д. Партицького. Я найвиразніше воспротивився тому, нагадавши д. Франку *свідому брехню*, вміщену в “Газ. Школьній” д. Партицького, про мої стосунки в 1876–1877 р. з львівськими народо-вцями, з котрими я тоді, в імені своєму й численних *товарищів* з Російської України, котрі мені *поручили* редакцію звісних публікацій за кордон, рішуче розірвав усяку взаємність, через їх обскурантизм і зневагу до народу*, – а потім вміщенє д. П[артицьк]им в тій же “Зорѣ” витягів з пасквіля на мене, зложенного одним прихвостнем рос. революціонерів-централістів і напечатанного польськими шовіністами в одплату мені за мої публікації в оборону українства й федералізма, а поряд з тим – печатанья в “Зорѣ” ж брехливого реферату про моє виданья “Маріі” Шевченка, в такому рефераті, наслідованному потім “Кієвляниномь”, “Зоря” остерегала свою публику проти полонізаторських цілів мого виданья!!!

Кілька разів після того я прохав д. Франка вернути мені мій манускрипт, – коли це несподівано бачу його напечатаним в 21 ч. “Зори” 1885 р., підписаній все тим же д. Партицьким, а внизу замітку, підписану И. Ф., в котрій мене (поміченого ініціалами М. Д.) кличуть дати в “Зорю” д. П[артицьк]ого мої дальші спомини про Тургенева. Натурально, я *мусив* послати в редакцію “Зори” лист, в котрім

* До тієї брехні д. П[артицький] додав ще остроумну догадку: чи не сам рос. уряд вислав мене за кордон, щоб скомпроментувати український рух?

заявляв, що моя рукопись дісталась в “Зорю” проти моєї волі, й відповідав на примітку И. Ф., що я не можу нічого давати в журнал д. П[артицьк]ого, бо це б значило вводити в нашу молоду літературу нориви компанії гоголевого Ноздрева, котрому сьогодні вирвуть бакенбарду, а завтра “и онъ ничего, и ему ничего!” Але редакція “Зори” не тільки не напечатала мого листу, зоставляючи мене перед світом своїм сотрудником, а ще об’явила в проспектах про будучі мої для неї праці.

Треба сказати, що цей казус случивсь в середині переписки, яку зачав зо мною д. Франко про моє й, за моїм посередництвом, і інших людей сотрудництво в “Зорѣ”.

Я одверто признавався д. Франкові, – як тепер признаюсь перед всіма земляками, – який я маю *особистий интерес* писати до газети, подібної до “Зорѣ”: Ряд щасливих пригод звів до рук моїх багато матер’ялу для історії нашої народної культури, зібраного більш як за сотню років працею десятків людей; мені самому посчастлило обговорювати цей матер’ял з первими авторітетами цієї речі на Україні і за границею й обробляти його по бібліотекам в Росії й Европі, і тепер я б радніщий був збути цей матер’ял в скільки небудь обробленому виді в печать вже з одного страху, щоб він як небудь не розвіявся, як це було стільки раз з збірками й працями в нашому несчастному письменстві. Далі я бажав би подати до пам’яти земляків мої спомини про кількох знаменитих людей, котрих посчастлило мені знати, й котрі мали стосунки до українських справ: Пирогова, Костомарова, Тургенева, з листами, котрі я од них маю. Накінець, для самої редакції я бравсь оброблювати теперішнім європейським, порівняючим методом усякий матер’ял по народній словесности (folk-lore), який до неї дійде зо сторони, й увести гал-українську газету в близькі взаємини з європейським фольклористичним рухом. Ради таких своїх “особистих інтересів” я згожувався сховати своє ім’я (з котрого крики й брехня дд. В. Площанських, В. Барвинських, Ом. Партицьких і т. п., більше, ніж поліція, зробили якесь пугало в Австрії), згожувався на всякі цензурні й інші уступки, аби тільки вони не порушали наукового прінципу й людського достоїнства. З остатнього погляду я виразно писав д. Франку, що поки д. Партицький буде підписуватись редактором “Зори”, я не можу туди дати ні рядка, ні других їднати до такого безчольного й противутовариського поступованья, – хиба д. П[артицьк]ий публично одкличе написане їм проти мене й мого товариства.

Д. П[артицьк]ий не тільки того не зробив, а, як сказано, навіть не напечатав мого вище згаданного листу, що він мусив зробити по всім літературним звичаям. Під кінець 1885 р. д. Франко звістив мене, що д. П[артицьк]ий не буде вже підписуватись під “Зорею”, і я згодивсь давати туди свої праці, тільки ж ось на яких умовах:

1. Публікація новою редакцією мого листу.
2. Заява, що “Зоря” стає науково-літературним органом всіх русинів-українців, котрі признають самостійність гал. укр. національности без взгляду на їх політичні й философські погляди.

3. Формальні записини до сотрудництва листами од нового редактора до мене, а також і до другого проживаючого в Швейцарії українського письменника, звісного многими науковими працями, котрий має цінні матер'яли по нашій етнографії, по історії козацтва, нар. колонізації й т. п., але також, як і я, проскрібований в Росії поліцією, а в Галичині – партійністю. Я бажав таких же записин і до одного письменника галичанина, котрий теж досить заявив себе печатними працями й у котрого тепер лежать в рукописах такі речі, як напр. Про господарські товариства на Україні, переклад Ланге – Робітницька справа, Тіле – Історія Релігій, Реклю Географія Росії, але котрого торік “Дѣло” “вие[лі]міновало із суспільности” (!!!) за те, що він був на світських похоронах (дозволених в Австрії законом) члена-основателя “Просвіти” й “Тов. им. Шевченка”, Нарольського, од котрих постидно втекли товарищі покійника. Та сей галичанин, – очевидно, ліпше мене знакомий з львівськими норовами, – сам одклонив предложену мною комбінацію.

Замічу, що *заява*, предложена мною в пункті 2-му, не тільки давала б моральне право і людям такого стану як д. Франко бути сотрудниками “Зори”, не зрікаючись того, що вони раніше писали, а просто *обов'язкова для газети, котра перейшла на власність “Тов. им. Шевченка”*, бо, коли те товариство основувалось, за ініціативою з Російської України коло типографії, купленої на гроші, прислані звідти (12.000 руб.), то виразно ставилась умова такого духу.

Д. Франко оговорював мені трудность помістити в “Зорѣ” мій лист, а надто в *його формі*, щоб не вразити члена “Тов. им. Шевченка” П[артицько]го*. Я згодивсь лишити форму мого листу *bonae fidei* д. Фр[анка] й редактора, аби тільки суть того листу, котрій я давав принципальну вагу була zostавлена. На дві інші умови мої д. Франко згожувався, а про 2-у – писав мені найвиразніше: “Що до “Зорі”, то я з свого боку радо згожуюсь на те, щоб заявити єї коаліційний і безтенденційний характер і надіюсь, що і Кал[итовський] (редактор) на те пристане” (Лист 4 Янв. 1886). Ні за що инше, як за знак згоди на мої умови, можна було признати те, що в новому проспекті “Зори” споминались мої праці, котрі я обіцяв в листах до д. Франка не инакше, як на тих умовах.

Тим часом редакція “Зорі” тільки напечатала в Ч. 2-му 1886 р. таке *Заявлене* про мій лист, звідки й сам Соломон не розібрав би, про що там ішло, – других же умов і не думала сповняти. Мало того, як раз противно умові 2-ій і словам д. Франка, в примітці д. Івана Франка до “Люборадських” (в котрій покликуються й на мене) і в статті “Нові матер'яли до історії Унії” д. Ка[литовського] нові редактори явно показали вузьку уніатсько-клерикальну тенденцію, навіть з перекручуванням фактів на манер еп. Пелеша, котрого саме тоді львівські народовські політикани виголосили керманичем народної політики русинів. Мені тим паче не

* От це зветься: “в своїй хаті своя правда, і сила, і воля!” Д. П[артицьк]ому вольно в усякій формі кидати болотом і брехнею на других, меж инчим і на того, кому ініціатори “Тов. им. Ш[евчен]ка поручали участь в редакції основ уставу Товариства – основ, котрі львівські газди тиє “народної хати” зараз же зламали, захопивши її в свої руки!

зоставалось нічого, як звістити д. Франка, що, *коли так*, то я не можу давати своїх праць в “Зорю”. Після кількох моїх листів, в котрих я виразно пояснив д. Ф[ранк]у мотиви свого зречення, – “Зоря” накінець об’явила його публично, але так, що буцім то я зламав слово. Я мусив обернутись до “Н. Пролома”. Цей не печатає мого листу, відповідаючи, що боїться, коли б “предводители моєї (!?) партії”, се б то народовців, не “воспользовались письмомъ для своихъ *личнихъ цѣлей*”. А тепер орган тиєї партії підклада “Н. Пролому” інші мотиви й усилюється ще мене ж і обсміяти.

Найцікавіше, що таке все витворяють з нами ті самісінькі люде, котрі слізно описують поступки старих Левицьких з предками народовців, та жаліються на партійність напр. адміністрації “Народного Дома” до їх товарищів.

“Оттака правда на цім світі, у львівськім повіті!” Інтересно буде дознатись, чи чесні земляки знайдуть її пожиточною для інтересів нашої літератури і як довго вони терпітимуть таку правду?

М. Драгоманов.

Женева
20 Юня 1886 р.

116. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Лист Ваш одержав, “Громаду” тож і щире спасибі Вам за неї. Передав міні Коц[овський] також Халанского, Зарудного і по 7 екземп. Подолінського і книжок.

Ваш списочок перешлю в Россію, як також пробні листочки Кобзаря і Вашу відповідь на мої питання по пунктам. Особливо II – дуже важна річ: в’яснити вже раз докладно жерела Кобзаря, вказати, де є рукописі, що печатається з оригінальних рукоп., що з копій і т. і. Біографійка була б не лишня при виданню, котре повинно розійтись в тисячах екземп. і дійти туди, куди не дійде ні Чалий, ні Кулябка.

Що до трех п’єсок, котрих автентичність я (і не тільки я один) підозріваю, то п’єса “Гарно твоя кобза грає” написана Афанасьєвим-Чужбінським (гл. Петровъ, Ист. укр. лит., стор. 169); про “Полуботко” і “В Альбом” сама редакція пражского “Кобзаря” каже, що вони прислані людьми, знавшими нашого “Кобзаря” (ще не рація, щоб ті люде знали відрізнити его від твори чужих, особливо, коли вониж і прислали гарно твоя кобза грає), – саміж п’єси дуже слабі і не мають в собі майже ані одного з тих так характерних Шевченківських зворотів, по котрим усяку его п’єсу між десятками інших можна впізнати. В Альбом – се якась нескладниця – ні розміру, ні рифми, ні логіки, крім двох послідніх стрічок не стоіло й печаті. “Полуботко” – бог його знає, чому так названий, – ніщо в п’єсі не нагадує Полуботка, а ціла п’єса – те, що Німець називає *Lappalie*. Інтересно було б знати, хто прислав ті вірші і видав їх за Шевченкові?

“Хустина” була надрукована в “Сьвіті” і в “Луні” (принаймні “Сьвіт” у Вас буде, то й не переписую п’єси). Пропущене місце “Катерини” було в “Кіевской Старинѣ”, – також не переписую, бо не маю. Там же й поезія “До сестри”.

Листка до Земляків я поки що не дістав, але читав его від Коц[овського].

Коц[овський], мабуть, буде (або й є вже) дуже недужий, то *не пишіть* до него. Як з ним діло стоїть, донесу Вам в недовгім часі. П[авли]к на селі посидить ще з місяць. Жінка моя Вам кланяєсь.

Поздоровляю Вас.

Іван Франко.

117. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 12 Септ. 1886

Добродію.

Лист Ваш я получив уже з тиждень тому, та за клопотами не спромігся зараз одповісти. Сьогодні получив лист од. д. Вол. Бугеля, уч. V кл., котрий просить мене прислати йому всі наші видання на Ваші руки. На лихо, я абсолютно не можу сповнити цю просьбу *тепер*, бо на посилку треба франків з 10–12, посилаючи під бандеролею, а в мене тепер зовсім не ма грошей. Через те, будьте ласкаві, передайте Б[угел]ю, щоб або пождав, поки я розживусь, або прислав хоч 5 гульд.

Що таке з Коц[овським]? Де, власне, Павл[ик]? Цілі вакації я не мав од них звісток, а слова Ваші про Коц[овського] навіть мене налякали.

З свого боку я не можу написати Вам нічого нового. Бачив я кілька проїзжих росіян, котрі, між инчим, мали перевезти в Росію книгу Тихомирова *La Russie Politique et Sociale*. Не знаю, чи Ви бачили ту книгу, – доволі поверховну, але зручно написану. Між инчим, він говорить і про укр. рух, – хвалить мене особисто, але каже, що я ніякого одзвуку не маю в Україні і що укр. рух не має в собі нічого політичного. Останнє дуже нам не до ладу, але як раз таке приказали кияне писати Пипину. *Ad majorem gloriam* народновольського бога Тих[омиров] пропустив зовсім з укр. руху слов. федералізм і Костомарова. Треба б було написати рецензію на книгу Т[ихомиро]ва, котра буде мати вплив в Росії, але... Поряд з цим робить свій вплив перепечатка Н. Пр-омомъ статъи Костом[арова] “Полякамъ Миротворцамъ”. Треба б було написати докладну статтю про Кост[омарова] як політика в 1846–7 р. і потім, – та вп’ять...

Зостанемось, значить, при *співомовках* та *мережанках*...

Ваш М. Драг[оманов].

118. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Спішу відписати на Ваш лист з д. 12 сент. Що до Буг[еля], то я скажу йому, хоч не маю надії, щоб він міг вислати Вам грошей, – се бідний чоловічок, недавній бурсак Ставр. (про него було в “Дѣлѣ”). Та Ви й не спішіть з висилкою книг, а гроші я швидко вишлю Вам сам, бо мушу просити Вас і для себе вислати ще раз комплет Громади. Той, що Ви прислали, взято у мене зараз же для перевозки на Укр[аїну], але всі книжки пропали.

П[авли]к сидить на селі у одного попа в турчанським пов. Я бачив його, – він здоров і яюсь над сподіване добре зумів акліматизуватись. Працює пильно, викінчуючи роботу про читальні, – надіюсь, що привезе її готову, як приїде сюди. А приїхати повинен швидко, через 2–3 тижні.

З Коц[овським] було погано, у него проявились були признаки божевілья, та яюсь він поправився, хоч ще дуже він нервний і неспокійний. Казав міні Коц[овський], що писав Вам о тім, що мене закликав Глад[илович] писати в “Дѣлѣ”. Я не сперечався, надіючись взяти оден куточок (справи краєві економічні) і вести его, о кілько можна, автономно. Та здаєсь ся, пани від редакції роздумали, то й мене не дуже голова болить.

Надумав я таки з новим роком розпочати видавництво “Поступу” – що буде, те й буде. Не спускаючись на нічию поміч, я зачну просто на ті гроші, які здужаю заробити, і в міру того й об’єм буде маленький, 3–4 листи в місяць. Як найменше беллетристики, а за то як найбільше фактичних вістей з краю і обговорюваня справ політичних та боротьба з попівством – отсе, думаю, повинна бути програма газети. Критика ділань і народовців, і кацапів з погляду хлопского, з того ж самого погляду й оговорюване загално краєвих справ. Практичні ціли що до Галичини: 1) піднесене хліборобів через попиране і закладане між ними спілок економічних, політичних і просвітних, 2) реформа краєвих відносин через зав’язане руско-польскої організації людової для використаня теперішної конституції і автономії в інтересі робучого люду. Слідити за ходом сих справ і проводити сі думки я беру на себе. Що до ширших, загално-українських і слав’янських справ, то тут я буду мусів просити помочи Вашої в першім ряді, розумієсь, коли в загалі схочете брати участь в сім виданю. З тутешніх буду просив П[авли]ка, Остапа [Терлецького] і Коц[овського], хоч знаю, що сей послідній буде всіми силами противитись сему починаню.

Тихомирова я не читав і не бачив.

Я і моя жінка кланяємось Вам.

Іван Франко.

Львів д. 17 сент. 1886.

Chemin Dancet, 14. 12 Окт. 1886

Добродію.

Простіть, що аж тепер відповідаю Вам: я не був дома коло трьох тижнів і тільки цими днями міг прочитати Ваш лист.

З Ваших звісток – про болість Коц[овського] дуже мене занеспокоїла. Страх жалко було б втратити такого робітника. Пишіть, б. л., більше про його стан; він мусить бути вже в Львові.

Книжок, простіть, і тепер не посилаю: буквально, не маю на це франків, бо *жалування* своє получив тільки за Юль–Август, за Літературу не доплучив ще за той семестр, за роботу в К. Ст. теж нічого не прислали, та, мабуть, і не пришлють, – на що, впрочім, я й нарікати не смію, бо спасибі, що хоч друкують моє писання.

Про Ваше покликання в “Дѣло” я чув од Коц[овського], та й сам не міг собі і пригадати, як то воно буде. Аж вийшло ні на що. Мені тільки одно дивно: звідки львівські песиголовці набіраються смілости? Аже ж навіть з остатніх віч видно, що й “народ”, і дійсні робітники для нього навіть з народовців зовсім не “Дѣла” з його безділством хотять. Сподіваюсь, що таки віча одчинять очі свіжішим людім і вони примусять песиголовців хоч не душити тих, хто здібний працювати назустріч потребам народу.

“Поступу” буду ждати, – хоч, по правді кажучи, дивлюсь на нього не без скептицизму, бо, як бачу, в Ваших сторонах, окрім принципів, мають силу особисті мілочи, далеко більшу, ніж де-інде.

З свого боку я готовий взяти в ділі таку участь, якої захоче сама редакція. З поводу описаного Вами проспекту “Поступу” я тільки замічу, що не слід би врїзувати беллетристику. Перш усього, це Ваша особисто найбільша сила, а в друге: і на публику беллетристика робить найбільше вражіння. Треба, значить, пустити в ход відповідню беллетристику. Я навіть думаю, що треба в “Поступі” й літерат. критики, котра б раз на завше вбила в голову гал. публиці, по кр. мірі хоч передовій, принципі реалізму чи “натуральної школи”, – а то, їй богу, як візьмеш в руки гал. писателів (окрім Вас та почасти Федьковича), то думаєш, що читаєш писанину XVIII ст. А з Станиславова з поводу “Ревуть воли” пишуть мені прямо, що моляв, “у нас публіка до реалізму не звикла”. А де нема реалізму поетичного, там нема й у загалі позітівної думки, не ма й науки.

О боги! Що таке пише Огоновский в остатніх №№ Зорі! То втаскав в укр. літ. трохи не все, що по церковному писалось в усіх Русях (і в Новгороді й Москві), а тепер так препарував історію України, що тільки сміх і горе, – і все во славу патріотизма. Нехай він часто не має джерела, окрім російських гімназических підручників (унив. профессор!), але в № 18-му він часто на Костом[арова] покликкується. Не вже він не розуміє, що читає? Чи це вже така заправка голови, що й дивиться чоловік, та не бачить? В усякім разі, ждїть великого сорому од критики

в Росії, як вийде цілком твор Огон[овськ]ого. Жінці Вашій передайте од нас поклон. Що нового в Київі? Як пропали книги? Чи не окошилось це на кому небудь особисто?

Ваш М. Др[агоманов].

Получив листок од молодого приятеля з Стрия. Каже, що готувить довший лист до мене, а мене просить писати йому багато, та рідко, і не з Женеви. Чи не можете переказати йому, що я листа його ще не получив і жду на нього? Книги, які можна буде йому дати, Ви вділите йому, як я Вам вишло.

Чи не могли б Ви написати стислу історію Р. Кр. Заведенія? Я б її вопхнув в росс. печать.

120. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Тільки що одержав Ваш лист і спішу одповісти. Коц[овський] тепер сидить на селі; він, о кілька можна думати, зовсім поздоровів, хоч, звісно, не знати, чи здоров'є це тривке. Занимаєсь він тепер працею над своєю дисертацією про Шашкевича. Звісток від него не маю ніяких. Книжки, послані в Росс[ію], не всі пропали, а тільки ті, що виражені були в апрілі; ті, що я передав тепер, в юлі, дійшли, хоч і не без якихсь, як міні сказано, “просто драматичних” пригод. По поводу тамтих книжок з кіївських не потерпів ніхто, тільки В. С. Кач[ала] набрався страху, а потерпів тільки Гладилович, хімік, галичанин, котрий мусів там покинути місце і тікати нічу до Галичини. Він тепер в Рудольстадті.

З відомостей про Кіїв можу уділити Вам хіба одну ту, що відноситься до журналу, проєктованого в Галичині одним укр. паном, д. Солодким (псевдонім). Діло було так. Коли розбилась справа “Поступу”, задумало було “Акад. Братство” видати хоч альманах в пам. XXV роковини смерти Шевченка, в котрий повинні були вийти деякі праці, приладжені для “Поступу” (робота Остапа [Терлецького], мої оповідання про езуїтські місії, П[авли]ка – про читальні і т. д.). Вже ухвалено було приступити до видавництва, розписати предплату, виеднано у одного чоловічка кредит на пару сот гульд., щоб розпочати друк, коли в тім приходиться до нас лист Кониського, в котрім той каже, що єсть такий пан Солодкий, котрий почуває потребу заснувати в Галичині ж журнал в листів 10 місячно з напрямом поступовим і готов на его видане дати на него в перший рік 3000, а в другий 1500 гульд. Просив Кон[иський] через его руки написати програму і кошторис такого журналу. Я зараз же написав, він і переслав Солодкому, а мене звістив, що той в маю повинен бути у Львові і обговорити се діло зо мною; Кон[иський] мав також дати йому рекомендації до Олекси Огоновского і др. старих народовців. Коли я з кінцем цвітня був в Кіїві і зайшов до Кон[иського], той якось нерадо балакав зо мною про журнал, хоч і впевняв, що діло таки вигорить, а тільки жалкував, що

С[олодкий] певно буде у Львові тепер, поки я сиджу в Кієві. Я, від'їжджаючи, поручив був Коцовському балакати з Солодким, як щоб той прийхав. Але, звісно, Солодкого не було. Аж ось перед двома неділями я дістав від Кон[иського] лист, з котрого посилаю Вам виписку дословну як матер'ял до осуду того, що думають і як заходяться Українці біля свого діла.

“З Солодкого до якогось часу нічого не буде, по вині самих Галичан. Він прислав до мене вельми цікавий і характерний лист. Жив він у Львові і в інших містах Галичини з 5/17 липня більш місяця; вельми жалкував, що не бачився з Вами; придививсь до людей, добре проштудировав обставини и письменство і виїхав з болем и жалем. Не можу пересказати Вам усього, що він пише в своєму довгому листі, подам тільки вступний шматок: “Усі Галичане, – каже він, – об'єдинители – одни з дашками, другі без дашків, усі вони принципіально нехтують Україну, и ніхто не прямує до того духового об'єдиненія в письменстві, без котрого само галицко-руське письменство – буде *ria desideria*”. Між доводами его есть доволі таких, що проти них нічого не скажеш. Найгірше ганить він т-во Шевченка... Перепадає и Вам особисто на горіхи... Отже, я не з усім тим гожуся... Вже ж що “Зоря” невдовольняє и не може вдовольняти, то се правда, але ж довго ждати и того “Назоря”, без якого він гадає не можливим підняти галицко-руське письменство до ступня, відповідного часу потребам. На мою думку, “Назоря” нічого й шукати, та що вдіє хоч би й сам Назорей, коли в громаді нема потреби слухати слова Назаря”.

Тільки слів Кон[иського]. Я вважаю ті слова бодай по части брехнею; по просту, люде хочуть випутати ся з обіцянки і плетуть, що живучи місяць в Галичині і не бачивши ся з *ніким* ані старших, ані з молодших українофілів, “проштудировав” п. С[олодкий] і письменство, і обставини і дійшов до прекрасної ідеї – покинути все і ждати Назоря. Ага, а на закуску Кон[иський] приписує ще ось що: “Може й правду рече Солодкий, що “треба добре-добре розжовати, чи не подаємо ми сами на себе сокиру катові” (NB – запомагаючи Галичан). Хто его зна!

Молодому приятелю в Стрию я передав обі книжки Подолінського і пісні. Як буде в мене більш книжок, а він зголосить ся, то дам і ще. Я вже оповістив деяких народовців, що з “Зорі” з новим роком виступаю. З “Поступом” бажав би зробити так, щоб в половині падолиста видати проспект, а з початком грудня розпочати друк першого н-ру. Через кілька день у мене буде зладжений нарис проспекту, ми обговоримо его з П[авли]ком, і, відтак, пришлю Вам для доповнення. В справі видавництва я думаю віднести ся до Одесси за грошевою підмогою, – Кіяне що дали торік, те їм і залічено буде.

Моя жінка засилає Вам свій поклін, і я тож здоровлю Вас.

Іван Франко.

24/X 1886.

121. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Шлю Вам нарис проспекту “Поступу”. П[авли]к читав і замітив, що 1) не би писати того, що у мене написано на вступі про дотеперішну роботу людей поступових в Галичині, щоб не звертати уваги поліції і прочих народовців та кацапів. По мойому, се не резон, коли тільки самі факти правдиві і нікому шкоди не зроблять, а що сяк чи так, а увага всіх згаданих зверне ся на видане; 2) що програма сама надто дріб’язкова. Се може бути, але я бажав побіч загальних принципів поставити на вид як найбільше питань практичної роботи вже хоч би в противенстві до тих загальних програм, а la “Народна Рада” і др., які у нас доси голошено. Думаю, що коли загальні принципи висказані ясно, то подрібність в наміченню точок практичної роботи не може бути шкідлива.

Вас прошу перечитати сей нарис і звернути увагу на те: 1) чи принципіальний бік наміченої програми доволі ясний та повний, 2) чи що до практичної програми поперестати на спеціфікації справ галицьких, чи в такий же спосіб намітити й ті українські справи, котрі б там наличними силами і на легальному ґрунті можна було зробити в користь народа. Звісно, о таких справах я не маю понятя і, коли б Ви вважали їх намічене потрібним і можливим, то й зробіть, хоч я думаю, що ліпше би обговорене таких справ лишити для самого журналу, тим більше, що й з України не маю нікого такого, кого б міг попросити взятись за їх систематичне оброблюванє. Здаєть ся міні також, що й і з деяких других боків ліпше буде, коли журнал виступить з програмою переважно місцевою, галицькою.

Я бажав би видати проспект іменно в такий рамці, як написаний, хіба, що Ви проти такої рамки піднесли б сурйознійші закиди від П[авли]кових. А коли б таких закидів не було, то я просив би Вас, прочитавши і поробивши, де треба, чи то помарки, чи доповнення, прислати міні рукопис назад, щоб я як найшвидше міг дати рукопис до друку.

Коц[овський] є ту, зовсім здоров. Він паче чаянія не противен новому видавництву і обіщав до него свою поміч, хоч і без свого підпису. Впрочім, для беллетристики помочі маю досить і з Укр[аїни], і з Галичини. Між іншими річами даю свій новий роман “Не спитавши броду” з сучасного галицького житя, Мирного драму “Лимерівна” (Вам шлю его комедію “Перемудрив”), вірші Гетьманця, Перекотиполя і др. і маю надію ще на дещо. Але що до публіцистичної часті, то, коли Ви міні не допоможете, боюсь, щоб не прийшлось ограничитись на моїх і Коц[овського] статях. П[авли]к занятий тепер своїми читальнями, котрі хоче друкувати осібною книжкою, Остапова робота надто велика для мого журналу і потребує деякої переробки, до котрої він тепер ледви чи буде мав час, а впрочім, оба вони будуть мусіли працювати багато для зарібку, котрого я ледви чи буду міг їм дати.

Жінка моя і я кланяємось Вам.

Ів. Франко.

Львів д. 31/X 1886.

122. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 7 Нов. 1886

Вчора отримав програму “Поступу”. Я теж думки Павлика, що вона дуже подрібна, але коли Ви думаєте, що так і треба, – то напірати на мою думку не буду, раджу тільки переглянути, щоб не було хоч по двічі те ж саме. Що ж до початку, то, я думаю, що він не тільки дуже вже подрібний (напр. поіменування журналів, де *Ваші* писали, навіть не тактичне), а такі трохи хвастливі й не зовсім вірне, бо ставить діло так, буцім то світ почався од *Ваших* людей. Я б радив переробити вступ так, – що, мовляв, “звісні історичні причини поставили наш народ в прикрий стан політичний, соціальний і культурний, але що боротьба за наше національне відродження стоїть в повній згоді з прогресивними змаганнями передових народів світа і що, коли поглянути на все тревале, міцне, що зроблено для того відродження од самого його початку, то вийде, що воно робилось в тій згоді, хоч би й не свідомо, а *інстинктивно*. Од недавніх років зріст серед нашої громади людей новоевропейської освіти почав повертати ту роботу свідомо на європейський, прогресивний ґрунт. В останні 10 років число таких людей настільки збільшилось, що могло б вже зложити з себе компактну – свідомо-прогресивну партію. Оттут можна спом’янути працю прогресистів, а далі – показати некористі їх дезорганізації, блукання по чужим хатам і потребу свого органу.

Програма хай береже свій переважно галицький характер і через те уступ про рос. Україну я б радив поставити зовсім на кінець. Тут, сказавши про важність рос. України для Галичини, про потребу всеукр. програми і про те, що в основі своїй вона не може різнитися од Вашої, слід би сказати, що Ви отдаєте детальну виробку її самим росіянам. Це, думаю, буде й резонно й тактично, бо як Ваша програма навіть не стільки літературна, скільки практично-політична, то хто його ще зна, що скажуть росіяне, котрі тепер держаться політики страусів.

За цими замітками, бажаю Вам всякого успіху, тільки надійтесь на власні сили більш, ніж на російські. Особливо не раджу покладатись на Одесу: там люде ще менш акуратні, ніж в Києві. Спогадайте напр. хоч те, як вони вислали П[олуні]на в Женеву й не видержали обіщаного навіть один місяць.

Історія с Солодким до того кумедна, що я б зовсім годився думати, що вся вона видумана Кон[иськ]им. Але я сам бачив два приміри таких штук, встроєних харьковськими українофілами, і бачу в Солодкому типичні ознаки цього роду двуногих і вірю, що такий індивід єсть на світі й навіть був у Галичині. Тільки хоч який я невеликий прихильник наших українофілів, а все таки раджу Вам не розширяти всіх ознаків Солодкого на увесь *genus* українофілів: це *species Charkovo-poltavica*.

Коли можна, пришліть мені статтю Костомарова в журналі Ливчака й Климковича. Може, я напишу для “Поступу” про “Костомарова-политика”.

Спасибі за книжки. Тільки 1 части творів Пан. Мирного я не маю. Коли Вам прислано з Росії кілька екземплярів, то вділіть мені один і напишіть в Київ, що будете держатись і наперед такої ж політики. А то сміх курам: Мирний – мій спеціальний приятель, книга видана власне к. громадою, – а екземпляра я не маю!

Та чи не можна здобути й кумедію Кониського? По рецензії Ом. Огон[овського] думаю, що це мусить бути велика дурниця в роді Соколиків, та треба самому подивитись. От як би Ви заложили в “Поступі” основи реалістичної критики! Це одна з перших потреб.

Книг все таки не посилаю, бо грошей ні з відки не маю, звісток про послані роботи теж не маю. На запросини других работ, – напр. перекладів романів, – теж ніхто не відповіда ні з Києва, ні і Петербурга. “Вони з холери повмірали”.

Ваш М. Др[агоманов].

Вашій жінці, П[авли]ку й Коц[овському] кланяйтесь. Скажіть мені, що воно таке *Василь Лукич*? Я був думав, що це псевдонім Ильницького, – коли це получив од нього просьбу прислати йому статтю для Стр. Альманаха. Я кинув другу роботу й написав невинну статейку про вірші й почастино про одну пасхальну віршу, котру порівняв з західними драмами. Послав статтю – й одповіді не получив. Тепер бачу в Ділі список матеріялив Альманаха – і своєї статті не бачу! Як собі хочете, а неможне плем’я населя Вашу сторону!

123. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Посилаю Вам 3 прим. проспекту, коли б було треба більше, то будьте ласкаві звістити. Що до змісту перших нумерів, то вони, думаю, ось які будуть: на першому місці (може, цілий рік) піде мій роман з нашого сучасного життя: “Не спитавши броду”, дальше підуть деякі вірші, затим Ваша робота, яку будете ласкаві прислати, дальше частина Остапової праці, котру розсікаємо на кілька статей під ріжними титулами. Все це повинно зайняти не більш 3 ½ листів друку, а прочих 1 ½ листів піде на хроніку в широкім значіню слова. До хроніки у нас приготується ряд дописів про економічні та громадські порядки в Галичині, реферати про статистичні видавництва, дотикаючі Галичини, статя про галицке товариство господарське і т. і. Сюди ж увійде й хроніка літературна, та тільки жаль, що не маю для неї співробітників. Коц[овський] завзято виступає против нового видавництва і не хоче нічим йому допомагати, з України також не знаю, чи що буде.

В однім з попередніх листів Ви сказали, що в виданю візьмете таку участь, яку ред. схоче Вам приділити. Я з свого боку бажав би, щоб участь та була як найбільша. Що до більших статей, які Ви могли б і хотіли б для “Поступу” виготовити, я зовсім нічого не берусь означувати, бажав би тільки, щоб Ви

взяли на себе переглядати всякі статі публіцистичного характеру, які будуть з України і про Україну (закордонову) і всі програмові дискусії в загалі. Коли на се пристанете, то я буду засилати Вам усе, що у мене буде з сего відділу.

Я післав Вам “Славянскую Зарю” і надіюсь, що отримали.

Щиро поздоровляю Вас.

Іван Франко.

124. ЗАПРОСИНИ ДО ПЕРЕДПЛАТИ

З днем 1 н. с. січня 1887 року почне у Львові, під редакцією Івана Франка, місячними випусками в об'ємі що найменше по 5 листів малого 8vo, виходити літературно-науково-політична часопись.

“ПОСТУП”.

Звістні історичні причини поставили наш русько-український народ в прикрий стан політичний, суспільний і культурний, розділюючи его на осібні части між кілька чужоплеменних держав, відчужуючи від него его висші верстви и віддаючи его в руки безпощадному визискуваню та темноті. Тільки в нашім столітю західно-європейські рухи літературні и національні зложились на те, щоб викликати і у нас народне відроджене, породили змаганя до сотвореня народної літератури і до піддвигнення мас народних також на полі господарським і громадським. Коротка ще, але вельми навчаюча історія того нашого відродження виявляє завзяту боротьбу ріжнородних напрямів політичних, освітних і громадських, але таки сміло сказати можемо, що в тій боротьбі *те тільки остоялось, те тільки показалось найкористнійшим для загалу народа, що свідомо чи не свідомо згоджувалось з поступовими змаганями передових народів світа*. Натомісьць все, що робилось на перекір тим змаганям чи свідомо, чи не свідомо, показувалось або мертвородженим, або короткотревалим, виходило або безхосенним, або прямо шкідливим для народа.

Від недавніх років зріст серед нашої громади людей з європейською освітою почав повертати ту роботу над народним відродженем свідомо на європейський поступовий ґрунт. В остатніх десяти роках число таких людей настілько побільшилося, що вони могли би вже зложити з себе немалу, свідомо поступову партію. Хоч без тісного зв'язку і порозуміння, а навіть без повного сформулованя своїх поглядів і змагань, ті люде все таки проявили вже посередно и безпосередно значний вплив на цілий розвиток галицької Руси, проявили его і в літературі, і в газетярстві, і в науці, і в суспільному житю. Надто ще, працюючи у себе дома, галицько-руські поступові люде знакомили з нашими справами й заграницю, подавали руку ліберальним і поступовим змаганям передових людей в сумежних краях, а особливо на Україні.

Успішний хід і розвій сеї роботи спиняла головно недостача організації наших поступових людей. Через те вони були змушені шукати для своїх праць притулку по чужих хатах, де нераз стіснявано їх в висказуваню їх поглядів, або

знов здобутками їх роботи користувались інші люде, далекі від зрозуміння потреб і цілей поступового напрямку. Що така дезорганізація могла шкідливо вплинути і на саму ясність думок та прямоту змагань наших поступових людей, що чуючись безсильними, вони нераз тратили відвагу і сходили з прямої стежки, се річ так натуральна і очевидна, що про неї говорити ширше не стоїть.

З погляду на се все, здається, не треба би й доказувати широко потреби виданя, котре повинно би статись виразом поглядів і змагань поступової громади галицьких Русинів. Нам треба вже раз приступити до виробленя ясної і твердої програми поступованя, до виясненя і загальних принципів нашої праці, і найблизших, практичних єї цілей та способів; сю роботу бажає взяти на себе “Поступ”. Тільки-ж з гори застерегтись мусимо, що під виробленем програми ми не розуміємо проповіді ідей, взятих з за границі і живцем пересаджених на наш ґрунт, бо знаємо, що програми суспільно-політичної *роботи* жадній суспільности накинути не можна, що програма така є, властиво, тільки впливом ясної свідомости власних потреб, власних недостатків і власних сил; поступові думки інших народів і приміри їх поступової роботи повинні впливати тільки на скорійше вироблене такої свідомости, на прояснюване і розширюване нашої власної суспільної думки. От тим то “Поступ”, подаючи нашій громаді здобутки думок освічених народів і вказуючи їх поступові змаганя, з другого боку – пильно слідити буде за всякими проявами нашої власної суспільно-політичної думки в минувшім і теперішнім часі, а до дискусії над питаннями програмовими запрошує всіх щирих людей усяких партій і відтінків, з гори запевняючи, що всякий розумний і до загального добра змагаючий голос найде поміщене на картках “Поступу” без згляду на те, чи буде він в повні, чи не в повні згоджуватись з думками самої редакції.

З свого боку редакція вважає потрібним заявити, що, судячи з дотеперішного ходу і нинішнього стану русько-народного відродженя в Галичині, найвідповіднійшою до наших потреб видаєсь їй програма поступова, котра й доси, хоч неясно та несистематично, проявлялась в працях чільних галицько-руських діячів, і котру “Поступ” буде і теоретично мотивувати, і практично проводити.

Теоретичними основами тої програми редакція вважає: В справах політичних свободу особи, громади, народности, свободу слова, навчання, печати, зборів і товариств з запорукою тої свободи – широкою автономією громадською та окружною і федеральним устроєм великих держав. В справах суспільних – поставлене інтересів простого, робучого люду понад усякі другі, праця освічених людей для запомогти тим інтересам і організація вільних спілок господарських як запорука против визискуваню людської праці. В справах освітних – здобутки і методи сучасної випробованої науки враз із основуючимся на них реалізмом в літературі і штуці. Практичними-ж цілями поступової програми Русинів вважає редакція:

В справах політичних: виборене для русько-українського народа у всіх его частинах як найповнійшої свободи національности і спільного, одноцільного розвою політичного, основаного на усуненю всякого політичного визискуваня

нашого краю і народа з боку чужих народностей і держав, а також на витвореню свободної громадської організації внутрі; спеціально-ж в Галичині на тепер задачею Русинів-поступовців редакція вважає організоване мас руського народа в товариства політичні, ширене між ним ясної свідомости о теперішнім стані нашого політичного устрою і его хибах, а також проводжене народови в змаганю до поступенної зміни того стану в напрямі завойованя для Русинів повної рівноправности національної; одним з найважніших средств, як дійти до тої цілі, крім згаданих висше політичних організацій і віч народних, вважає редакція спільне ділане Русинів з хлопами мазурськими в західній Галичині, бо-ж хлопські інтереси в обох половинах нашого краю в тім згляді зовсім однакові.

В справах суспільних і економічних: запомагане народови в здобуваню як найкористніших умов розвою, не тільки проводячи ему в усяких способах власної помочи (через організацію спілок господарських, промислових і торговельних), але також виборюючи для него легальними способами поміч державну (забезпеченя робітників промислових і рільних на случай недуги, нещастя, сиріцтва і т. і., унормоване робочого дня, робочої плати, надзору на фабриках та рукодільнях, унормоване відносин панів до слуг і т. і.); спеціально в Галичині редакція вважає конечним домагатися легальними способами знесеня останків давного панщиняного ладу, як права патронату і пропінації, дальше користнішого для краю заряду дїбр камеральних, остаточного поясненя і урегульованя рахунків та заряду фонду релігійного, ограниченя, а гесп. знесеня монополів державних на сіль і тютюн, скасованя дрібної льотерії, ревізії і упрощеня приписів податкових і адміністраційних, урегульованя судівництва, особливо ж устав спадкових, ревізії справ сервітутових і утвореня з средств краєвих фонду для охорони селянської власности ґрунтової.

В справах освітних і віроісповідних: здобуване для всіх людей вільної і безплатної освіти гуманітарної і фахової на основі світської науки, свобода всяких вір і зв'язків віроісповідних і безконфесійних, однакож без признаваня якій небудь вірі або церкві характеру офіційного; спеціально-ж в Галичині Русини-поступовці, по думці редакції, повинні домагатись реформи шкіл народних в напрямі більшого їх приноровленя до практичних потреб хліборобської людности, реформи в тімже дусі семінарій учительських, основної реформи гімназій, в кінці заснованя на краєвій підмозі руської інституції наукової з характером офіційним, рівночасно-ж попиране просвітних змагань самого народа через устроюване для него відчитів, видаване популярних газет і книжок, запомогу при зав'язуваню народних освітних товариств і т. і.

Що-ж до закордонової України, живучої серед обставин зовсім відмінних від інших, нам треба запримітити, що, хоч теоретичні основи поступового руху тамошного не можуть значно різнитися від тих, які ми ту зазначили, то все таки вироблене докладної програми практичної діяльности політичної і суспільної ми мусимо полишити місцевим людям. З свого боку ми можемо тільки бажати, щоб до такої роботи проступлено там як найскорше. Тільки на основі таких часткових

програмів, опертих на місцевих потребах, може виробитися спільна українська програма і з нею разом і загально-українське почуте народної єдності, без котрого наш народ не може здобути собі тої ваги і сили посеред других народів, яка єму по его числу, географічному положенню і природним дарованям належиться.

В цілі вияснюваня і розвиваня тих програмових думок редакція “Поступу” містити буде праці розумовані, як також всякого рода фактичний матеріал, статистичні дані і історичні розвідки головню про такі моменти нашого народного життя, в котрих так чи інакше проявлялась власна діяльність нашого народа, чинились проби організації народних сил або руйнувались зачатки такої організації.

Ставлячи діло піднесеня нашого народа в тісній залежності від розвою других сумежних народів, особливо-ж від розвою серед тих народів поступових та демократичних елементів, “Поступ” пильно звертати буде увагу на жите суспільне і літературне тих народів і слідити буде особливо за розвоєм серед них таких елементів, котрі можуть бути союзниками нашого народа в его боротьбі за ліпшу будущину. Редакція вважає пожиточним і потрібним запомагати розвій і зріст таких елементів між нашими сусідами, як се впрочім наші поступові Русини нераз уж й доси робили.

Отсі думки, котрі ми вважали конечним висказати прилюдно перед почином нашого виданя, самі вже означують і плян того виданя, і предмети, які ми думаємо в нім обговорювати. Замітимо тільки, що значну часть “Поступу” ми посвятимо беллетристиці і літературній критиці в тім переконанню, що вироблене здорового смаку естетичного значно улєкшує доступ всяких поступових думок до переконань громади. Маючи до того відділу запевнену поміч знатнійших наших писателів і учених, редакція надієсь і в тім згляді вдоволити всякі справедливі бажаня публики.

Бажаючи, щоб виданє наше могли читати і за границями Галичини, де наші галицькі ніби етимологічні правописі збуджують тільки несмак і замішанє язиковє, ми друкуємо “Поступ” провописею фонетичною, слідуючи за золотими словами М. Шашкевича, написаними ще 1835 р. (“Azбука і Abecadło”): “Etymologia jest tylko przedmiotem niewielu filologów, a dla ich widoków narzucać milionom narodu trudności zdaje się być niesłusznym”.

Ціна предплати “Поступу” в Австрії 5 зр. на цілий рік, 2 зр. 50 кр. – на пів року; в Росії (задля коштів пересилки) – 6 руб. на цілий рік, 3 руб. – на пів року. Поодинокий номер зброшурований коштувати буде 50 кр.

Предплату просимо присилати або на руки редактора, Львів, ул. Голембя, ч. 9, або до редакцій других руських часописей.

Львів дня 15 н. с. падолиста 1886.

Іван Франко.

125. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

25 Нов. 1886. Chemin Dancet, 14

Сьогодні в ранці отримав я Вашу програму. Вона таки вийшла дуже подібна, й жалко, що Ви викинули про неприличність партійної полеміки в Галичині, не замінивши Вашого уступу такого ніяким другим про те, що Ви станете незалежно від теперешніх партій львівських (По мойому, це *conditio sine qua non* нового журналу й нової партії). Та тепер вже нічого робити. Тепер треба вже думати про самий журнал.

Не розумію я гаразд, чому Ви не хочете помістити Читалень Павлика, тим паче, що я певнісінький, що окремо вони ніколи не вийдуть. Коли б вже дуже була б то велика праця, то чи не можна б було вкоротити її, одклавши напр. таблиці на прилогу, котру б можна було пустити при окремих отбитках (а їх, певно, б читальні купували). Посудіть Ви про це ще раз з П[авлик]ом.

Я хочу перш усього влагодити для Вас статтю *Костомаров-политик*, котра може піде на 2–3 NN (невеличкими частинами). Ви тільки здобудьте мені NN Пролому, де була стаття Скабичевского: *Українофильство Костомарова* (NN ці названі в показчику в “Зорѣ”). Пришло також кілька бібліографічних заміток, а *може* й статейку з поводу болгарської катавасії. Напишіть мені тільки, коли, власне, думаєте випустити 1-й N?

Ту роботу, котру Ви мені думаєте дати до перегляду політ. статей, я згожуюсь взяти. Окрім того, я радий взяти редакцію фольклористичного матер'ялу. З того, що в мене єсть, я б радий був обробити полународні вірші. Як би мені тільки знати, що зробив Вас. Лукич з тиею статтею, котру я йому послав. Чи не можете Ви його запитати при случаю?

Поспішаюсь одіслати цей лист і через те про інші роботи не пишу, але, будьте певні, що скорше я перепишу, ніж не допишу, коли тільки журнал буде держатись хоч тихо, та безповоротно поступової дороги.

Що кажуть про “Поступ” станиславовці? Слід би їх притягти до роботи. Вони тепер в близьких стосунках з народом.

Ваш М. Др[агоманов].

Програмових листів пришліть з десятком (коли можна) під крайцбандом.

126. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Отсе тільки що одержав Ваш лист і спішу подякувати Вам за Вашу щирю охоту допомогати виданню “Поступу”. Про Вашу статю, переслану Лукічеві, я розпитував зараз же після першої Вашої згадки, і, мабуть, уже й сповістив Вас, що Лукич її надрукує.

“Читальні” П[авли]ка я радо б помістив, тільки-ж не 20-листову книгу, а статтю на 5–6 номерів, не збірку матеріалів, а *статю*. Я починав про се розмову з П[авли]ком, щоб він здав таку статтю, так він не хоче. А містити таку довезну роботу – се для такого малесенького журналу велика невигода, бо прийшлося би друкувати її зо два роки. Впрочім, об тім я надіюсь договоритися до ладу з П[авли]ком, хоч і як воно тяжко.

Викинув я критичний уступець з програми за радою деяких прихильних виданю людей, котрі казали, що полеміка в самім проспекті може пошкодити виданю, розбуджуючи против него агітацію з ріжних боків. Звісно, і се таки не перепиняє народовців бачити ту не проспект нової газети, а радше програму нової партії, хоч з практичними постулятами, поставленими мною, вони, як кажуть, по більшій части годять ся. Сьогодні жду в “Ділі” якоїсь статейки на сю тему при розсилці проспекту.

Замітка про болгарську путаницю була б дуже пожадана вже хоча б з погляду на кумедно претенсіональний а безтолковий “Погляд галицької Руси на болгарську справу”. Чи Ви читали про болгарські речі дописі Гжегоржевського в “Крају” петерб.? Вони нам видались доволі цікавими. Від Станіславівців я доси не маю звістки, хоч послав їм проспект. В загалі досі ні відки ніякого голосу про Поступ крім “Kuŕjera Lwowskiego”, котрий жалкуєть ся, що поступові Русини хочуть іти спільно з хлопами польськими, а не з демократами польськими, які, по думці К. Lw., є більша часть польської інтелігенції. Перший раз почули!

Скабічевського вишлю, як тільки дістану, разом з ним зашлю й жадані проспекти.

Чи д. Вовк є ще в Швейцарії і чи можна його просити о які роботи для “Поступу”?

Кланюсь і поздоровляю.

Ваш Іван Франко.

127. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 3 Дец. 1886

Получив Ваш лист і проспекти, а Скабич[евського] нема. Проспекти перешлю деяким людьцям, в тім числі й Вовку, котрий тепер в Італії, в San Remo. Я йому напишу про те, щоб він узяв роботу в Поступі, а Ви самі напишіть йому для порядку. В його єсть дуже інтересне оповідання задунайського січовика, та, певно, він може й інші речі виготовити, напр. про італьянський хлопський рух.

Грегоржевського дописі я читаю. Дуже інтересно. Про те, що Лукич напечата мою статтю, Ви мені не писали до остатнього. Диво ж мені тільки, що в проспекті Альманаха та стаття не названа. Хотять “сюрприз” на свято зробити, чи що?!

Що уступ про полемику гал. партій викинуто “за радою деяких прихильних людей”, ше більш жаль, ніж коли б він викинутий случайно. З цих рад ніколи

добра не бува, як це звісно ще з байки *Asinus vulgi*: не бува, звичайно, добра з тих діл, котрі починаються з уступок *vulgo*. А тут ще й софізм в раді, – бо уступ про нечесність полемики истнуючих партій – власне, не полемика, а заява принципа, котрої коли боятись, то ліпше вже й зовсім програму викинути, бо, коли так, і вся вона – полемика! Своєю уступкою Ви поставили себе тільки в роль будіруючого сина тиеї ж таки народовської паракхвії, тоді, як Вам треба виступати зовсім новим чоловіком, бо инакше шкода й заходу. В усякім разі Ви, як бачу і з Ваших слов, поки що нічого не виграли Вашою уступкою в народовців, а мені одно діло спортили, котре я був почав, покладаючись на те, що викинутий параграф зостанеться. Я з дуру взяв був виписав його та й послав у Россію, що ось, мовляв, буде, – а тепер і позичай очей в сірка!

Інтересно мені буде взнати, як, на кінець, Ви встроїлись з Читальнями й П[авлик]ом в загалі. Оце перечитавши Ваші три остатні листи, я бачу, що Поступ і П[авлик] зостаються кожний сам по собі. Кумедна це річ: Вас, можливих працівників “Поступу”, всього 4 чоловіка, – і ніяк Ви не погодитесь: Коц[овський] сам не хоче, П[авлика], очевидно, Ви сами не хочете (В числі закидів проти П[авлика] я чув і такий, що він би то написав пасквіль на Терл[ецького] – ото і через те тим паче його треба держати далеко од усякого діла), та й він таки тяжковатий чоловік... Як же воно буде йти діло?

Я не знаю, чи маєте Ви переписку з Києвом і чи легка та переписка. Тим часом, мені треба б передати туди два запити. I. *Громадянам*: чи буде мені яка одповідь на мій лист, в котрому я, між инчим, питав, що мені робити з типографією й складом, бо, позаяк мені зкінчилась пенсія громадська, я мушу шукати собі де небудь зарібка й вибиратись з Женеви? II. *Ковалеві*: чи вишле він і коли 350 р., що zostались за роботу по історії укр. літерат. за кінчаючийся рік і чи буде й у які строки він висилати 600 р. на той рік, – бо наближається 1 Января, коли я мушу платити довги, або хоч що небудь сказати своїм кредиторам. Хотів би я запитати й А[нтонови]ча про те, як мені бути з К. Ст. Він сам мені написав про те, що К. Ст. буде платити за роботу (громадяне теж прохали облегчити їх бюджет роботою в рос. журналах, котру вони брались влагодити), а тим часом я за остатню роботу не получив нічого й одповіді не маю на запит. Та боюсь я, коли б А[нтонови]ча не перелякати на смерть моїми запитами, а сам він, очевидно, не додумається довідатись, як сповняються й чи навіть сповняються ті умови, котрі сам же він предложив. Зоставляю ці всі речі на Ваше всмотрінье: коли можно що зробити, не шкодючи нікому, то зробіть, а коли не можна, то киньте.

Дуже мені жалко і навіть дивно, що Ви не знаєте навіть, що думають Станіславовці про “Поступ”. Я бачу тут *omen* для “Поступу”. Як пам’ятаєте може, коли ми торік пропонували подібну газету, то я, знаючи, що на багато людей не можна рахувати, радив Вам поставити газету чисто теорітичну, т. є. таку, котра б тільки готовила наукові підстави для будущої політ. партії. Тепер Ви написали проспект вже готової партії, – проспек(т) детально-практичний. Я думав, що Ви вмовились з людьми, щоб розробити цей проспект ще детальніше. Аж виходить,

що з найбільш організованою купою з людей, котрі близько стоять до народу й краєвих справ, – в Вас не ма зовсім ніяких зв'язків, не то умови. Як же Ви будете сповняти свій проспект, котрий справди більш программа нової партії, ніж нової газети??? Прийдеться Вам або налягти, щоб одшукать людей по провінціям, а поки самому львівському Вашому кружку розсипатся по краю студійовати матер'ял та одягти в м'ясо скелет Вашої програми, або дати газету зовсім не таку, яку обіщала та программа.

Ви мені нічого не одповідали на запит – коли власне вийде І N Поступу й на який день я мушу прислати свою роботу? Також не написали мені нічого, чи можете тепер ж(е) прислати Мирного І т. Творів. “Перемудрив” його зовсім дурна штука, навіть дурніща од На Кожум'яках і М. Богуславки Нечуя. Чи не можна б було получити на час Юзова (Каблиця) “Интеллигенція и пр.”.

Ваш М. Драг[омано]в.

Я б готовий був критично переглянути новішу беллетристику з українського життя, українську й російську, – та не знаю, чи це буде Вам на руку, – бо прийдеться дещо, напр. Горовенка і др., осудити “за надто гостро”, зо страхом “перепудити починаючі таланти”, як казав мені колись один молодий народовець.

Добре зробили, що напечатали “Лѣсъ шумить”. Йде на нас, “українофілів”, нова сила: беллетристи з українського життя, розумніщі й цивілізованніщі од нас! Оттут чи встоїмо “пѣнокоснимательствомъ” та “Перемудрили”?

128. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Звиніть, що за всякими хлопотами аж тепер пишу. Н. Пролома дістати годі, прийшлось би хіба переписувати оба фелетони в бібліотеці, та доси не було часу. Перший н-р Поступу, як гласить проспект (перша стрічка з гори) повинен вийти 1-го н. с. січня. Колиб Ваша ласка, так присилайте рукопись як найшвидше.

Ваші питання передані до Кііва. Моя жінка збирається на свята їхати до К[иєва], то може будете мали що небудь переказати?

З Станіславовом не так зле стоїть діло, як Ви думаєте, тільки вони не відписували міні, бо лагодились до віча. Тепер уже маю від них добрі вісти. З П[авли]-ком також я порозумівся.

З Укр[аїни] вістей хіба тільки, що Кониський рішучо відказався від всякого співробітництва, в Кііві трепещуть і радять міні або йти в сотрудники “Зорі”, або купити її для себе. За то з інших сторін відкликають ся прихильно.

Друк зачинаю тільки на слідующий тиждень. Першого тому Мирного не маю, але можу Вам купити. Є в ньому два оповіданя, що колись були в Правді, – “Лихий попутав” і “Пяниця”.

Поздоровляю Вас.

Іван Франко.

129. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Недобру новину мушу Вам донести. Ви повинні були вчитати в “Ділі”, що проспект “Поступу” конфісковано. Не доручено міні ще мотивів тої конфіскації, а про те зачуваю, що поліція лагодиться конфіскувати міні номер за номером, придираючись до чого небудь. Не багато б я дбав на таку погрозу, коли б у мене було грошей доволі на те, щоб видержати боротьбу, от як н. пр. видержує “Przegląd społeczny”. Але з грішми у мене круте діло. Я мав згоду з одним чоловічком, котрий обіщався пособити при виданю перших н-рів, доки діло не стане на власних ногах; конфіскація проспекту і вражда наших людей, не стілько старших, скілько молодших, колишніх прихильників і співробітників “Молота” і “Світа”, знеохотили его і він не хоче нічого дати на видане. От я й задумав по кінчености змінити плян і замість місячного журналу видати альманах в 25–30 листів. Альманах цензурі не підлягає, значить, і різіко при ньому далеко менше, то й підмогу або й кредит лекше на него роздобути, як на журнал. А зміст і напрям, звісно, остаються ті самі, не виключаючи і назви. Я бажав би випустити книжку найдалі перед великодними святами, а колиб вона оплатилася і розійшлася, то літом видати ще й другу і таким робом підготувати ґрунт новому журналові.

Надіюсь, що Ви, зважаючи на тяжкі прасові обставини у Львові і на мої власні не лекші, усправедливите таку зміну пляну і не відмовите своєї помочі альманахові, котрий я бажав би уложити в такій формі, як бувають книжки великих журналів, т. є. щоб крім ширших праць літературних, наукових та критичних при кінци посвятити значне місце Сучасній хроніці: кореспонденціям про жите народу і інтелігенції укр., обговорці важних справ краєвих, критиці праць товариств і партій і хроніці науковій і т. і. Друк думаю розпочати вже сими днями; на чільне місце хотів би я покласти Мирного драму “Лимерівна” (далеко крашу від “Перемудрив”), котру львівське намісництво заборонило поставити на сцені з причин нікому не звісних. Колиб можно було, то після драми пішла б Ваша стаття про Костомарова, а затим мій роман. П[авли]кові читальні і Остапова робота тож увійдуть туди, хоч може не цілі від разу.

Ваш Ів. Франко.

Львів д. 14/ХІІ 1886.

130. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 20 Дец. 1886

Шановний Добродію.

Лист Ваш зо звісткою про смерть “Поступу” получив я вже днів з 4 назад, та за клопотами й хоробою одповідаю тільки тепер. Звісно, Вам ліпше можна судити

про Поступ, – тільки ж мені резони до його прикінчіння во чреві матері не видаються так уже непримінними, щоб треба було пітти на такий сором для всіх нас. Конфіскати напр. я й сам ждав і в загалі думав, що виступ з проспектом не літературно-науковим (як ми вмовились було торік), а практично-політичним, був помилкою і закликував на конфіскації й цензурні труднощі. Тільки ж, взявшись за гуж, треба ж було хоч раз сіпнути, а, в усякім разі, треба було перед судом поспробувати оборонити хоч самий проспект, при чому ви б могли поставити питання о самовольстві галицької цензури проти самого австрійського закону й практики других австр. провінцій. Коли б суд ствердив конфіскації, Ви б мали резон заявити, що коли в Вас не ма зовсім правової опори, то Ви й не будете видавати свого журналу. А тепер податись назад першій пригрози поліцейського пальця – це такий сором, що ні в казці сказати, ні пером описати, сором для всіх нас, а не тільки для Вас самих.

Альманах – не журнал. Та окрім того, я напр. нігде не бачу гарантій, щоб і з Альманахом не сталось що небудь подібне, як з журналом, і через те радий би зовсім усунутись од нього і тільки за для того, щоб зняти з себе усяку тінь наріканья, що, мовляв, не хотів допомогти все таки доброму ділу на рідній ниві, – готовий дати туди свою працю. Тільки ж позвольте мені дати працю не сучасно-політичну, а історичну, – а власне напр. про наші старі вірші релігійно-церковні (I голова) і політичні (II голова)*, а також нову працю Ренана *L'origine de la Bible*.

Тепер позвольте Вам сказати кілька слів про мою особисту справу. Мене звіщають з Галичини, що там робить зле вражіння моя переписка про грошеві справи й про мій фінансовий стан. Правду сказавши, мені завше було дивно, чому мої листи в Росію в тих справах сталися публічним достоянням, – так що мені про це писали навіть люде, котрих я ніколи не бачив і котрі, при всій щирости до мене, не могли знати сущности моїх відносин до моїх українських товарищів. Тепер я мушу звернути увагу Вашу й тих, кому мої листи стали відомі, – на те, що *перше* – я тільки тим писав про грошеві справи, котрі зроблені були, не мною, посередниками в тих справах між мною й товарищами; *вдруге*, – що я писав не просьби, а запитання про висилки грошей, не мною назначених, – і найбільш тоді, коли можна було думати, що вислані гроші пропали, або тоді, коли грозила небезпечність громадському добру, тіпографії через не плату по вексям, котрі я давав, покладаючись на обіцянку вислати звісну сумму на звисний строк (напр. в Юлю, коли я не получив, і в Декабрі), – а в *третьє*, що всі мої фінансові відносини з товарищами не мали в собі ні крихти філантропічної й вийшли без всякої моєї ініціативи і навіть після довгої моєї опори против. Почались вони справди після того, як мене вигнано зо служби в К[іївському] університеті. Тільки ж ця служба ніколи не була ні моєю головною ціллю, навіть особистою, ні виключним джерелом мого прожитку, бо я не ставив на перший план добиватись докторату, щоб зайняти місце ординарного професора (між инчим, і

* Треба мені знати, коли власне появиться Альманах В. Лукича.

3000 р. жалувannya замість 1200), а сповняв усякі громадські служби, в тім числі, видання Истор. П., Казок і др., і находив собі зарібок осібний од казенного жалувannya, щоб прожити. Саме моє прогнannya з університету (замітьте, перше тільки київського, а потім тільки трьох южних, – котре я сам *для принципу* всилив тим, що не зхотів подати одставку) не значило зовсім прогнannya навіть з служби в Росії, де прогнannya по т. зв. *3-му пункту* значить тільки прогнannya з одного міністерства; коли шеф в другому прийме прогнанного, то все й кінчається. В мене єсть документи, з котрих Ви побачите, що мені предлагали місце в мин. юстиції (на перший раз на 3500 р. жалувannya). Зараз же після того, як мені дали одставку з університету, мені предлагали місце дірєктора кантори транспортів на нижній Волзі з 10.000 р. жалувannya. Окрім того, літер. мого заробку одставка не тикала й, навіть вже будучи в Відні, я получив од Суворина (тоді ліберального) предложеньня взяти в його часть “иностр. політики” за 4000 рб. Як бачите, тут не було місця філантропії. А мені предложила громада гарантію 1200 р. пенсії, щоб я виключно займався укр. літер. справами. Я подякував, – і займавсь ними і без пенсії, держучись зарібком літер. в Петербурзі, – і ще за остатній семестр 1875 викінчив: Федьковича, Про Козаків і Турків і Малор. Нар. Преданія, – котрі й лишив на користь громадянам (М. Н. Пр. – розпродані до 1-го екземпляра). Тільки, коли товарищі задумали видання за границею і послали туди мене, я згодивсь взяти пенсію, котру назначили мені 1600 р., але котрої я ніодного року не брав на себе, а остатніми роками, од 1879 р. ніодного року сповна й не получив (були роки, коли приходило всього по 800 р. Не кажу про те, що як я їхав з Росії, то рубль був 330, а тепер впав до 230, а в часи війни був 218 сантимів). Але я ніколи не тільки не жалівсь, а навіть не докучав товарищам моїми рахунками, а справлявсь зарібками на боці, при чому навіть сам поповняв екстраординарні розходи (напр. на Волів мені прислано 1000 фр., а видання коштувало до 2000). Аж недавно, коли мені всякі бокові зарібки врзались і коли я вліз в довги, – я почав добиватись принаймні точности рахунків. Вліз же я в довги, правда, не тільки через упадок курса рубля, неаккуратність висилок, потребу помогати товарищам, а, правда, й з власної вини: з того, що я задумав давати своїм дітям вище образовання, та з несчатья – слабости своєї жінки, котра не може сама без прислуги вправлятись дома та потребує хоч місяця гірного воздуха, – та ще з дурної думки, що я – вчений і мушу “двигати науку” про мій рідний край, купувати цілу бібліотеку (тут не дістанеш не тільки слов’янських книг, а й потрібних мені європейських) та сидіти за фолькльорами, мов який член академії або маркіз бретанський. Цю останню вину мою треба, впрочім, поділити з моїми земляками й чужими навіть, котрі завше хвалили проби моїх “академичних” праць і казали про потребу таких праць. Ви сами знаєте, що я получив за серію таких праць – всього 50 рб. А тепер знайте, що ціла купа таких праць зостається по редакторським текам в Росії, а ще більше – в мене. Обіцянка ж товарищів в звісному Вам листі пристроювати такі праці – зосталась пустою. На просьби мої усяким людям, – най-

більш, впрочім, українофілам, – знайти мені яку небудь сталу роботу, напр. хоч переводити романи, – не получив я ніякої відповіді.

При такому стані мені нічого не застається, окрім ліквідації. Такий ліквідаційний характер мали мої фінансові запитання і в останньому листу до Вас. Тут я вже ліквідуюсь: старша дочка перервала свою роботу до бакалавреату *ès lettres*, котрий один міг би дати їй право бути регулярною студенткою або дістати порядне місце (тут жіночих гімназій не ма), напр. у Франції, як думалось, і почала давати уроки сама (звісно, як недоучена, то й не бог зна які), меншу перестали вчити – *artes liberales*; я вже рік прожив без росс. наукових журналів і нових книг (мій капітал в складі Стасюлевича, зароблений літер. працею, зкінчився), – тепер з новим роком зостануть і без тутешніх (як *Archivio per lo Studio della letteratura popolare*, *Archiv. f. die Slav. Phil. etc.* і навіть без *Société de lecture*). Чи найду яку подденну роботу, я не знаю, – через те, як проживу, не знаю теж, – та це вже моє діло, раз я признаний нінавіщо не потрібний землякам моїм. Я тільки не хотів би, щоб моя ліквідація повела за собою втрату громадської власности: складу книг, між котрими все ж єсть Воли, котрі й песиголовці хвалили, Політ. Пісні, в котрих єсть же матер'ял, окрім моїх непотрібних уваг, стереотипи Кобзаря й т. и. а також манускрипти пісень. (Я писав в своєму листу, – хто береться їх обробити й не розгубити, як це сталось навіть у самого Вл. Б. Ант[оновича], але отповіді не получив).

От Вам стан діла. Коли хто може докорити мене за мої розмови про нього, хай кида камінем в мене! Я більше нічого говорити не буду.

Докладаю копію з листу од Музики Миколи [Лисенка]. Коли-сь-те показували мій лист кому, то покажіть і цю копію. Вашу жінку прошу перевезти ковертик до Музики Миколи од мене і привезти відповідь, – звісно, коли це можна безпечно. Инакше прошу порвати мій ковертик.

Ваш М. Др[агоманов].

Я дуже боюсь, чи не написали Ви про К. Ст. од мене, а не од Кузьмичевського, галичанина.

Рік 1887

131. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Тільки що отримав від моєї жінки для Вас отсі гроші (300 руб.) яко “довг Кіян” і спішу переслати їх Вам. Не знаю, від кого вони, і напишу аж тоди, як жінка верне. Вона і кїївські знакомі засилають Вам бажане счасливого Нового року – і я прилучуюсь до них.

Що до питання, котре Ви порушили в посліднім своїм листі до мене, будьто Ваші грошеві справи стались тут у Львові ділом публичним, то я скажу, що ні о чім подібнім не знаю і не чував. Лист Ваш до Кіян читав тільки оден посторонній чоловік – Гладилевич, тай то читав тільки ту половину, де була мова о ділах загальних і критика галицких партій. Живішу розмову визвала тільки думка одної части Ак. Бр-ва – підписатись на кількадесять екз. Вашого Кобзаря, ну, та се, здаєсь, не Ваші, а Б-ва грошеві справи, про се я не пишу, бо нічого не знаю.

Поздоровляю Вас.

Іван Франко.

Львів, д. 18/1 1887.

132. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. Geneve

2 Фебр. 1887

Шановний Добродію.

Дуже дякую Вас за пересилку грошей (300 р.), котрі вспіли ще добігти раніше, ніж рос. курс зовсім пішов к чорту. (Сьогодні він вже 224, я розміняв – 231; коли війна буде, то, певно, й 150 не дадутъ). Коли Ваша жінка вже вернулась, то, пожалуста, напишіть, чи передала вона лист Лисенкові, і що вона чула в загалі цікавого в Кїїві по интересним нам справам.

Я не отримав од Вас одповіді: 1) Коли вийде Альманах Лукича? 2) Коли Ви почнете печатать Ваш Альманах? 3) Чи згожуетесь печатати там мій матеріал і пояснення *Старі Укр. вірші*?

Мене просять із Руминії переслати *Листи* з запитами про стан робітників для статистичної анкети. Пам’ятаєте, Ви колись з П[авли]ком видали такі листи. Коли в Вас ще єсть вони, то будьте ласкаві, вишліть по такому адресу:

Domnului Costica Dobrudjanu Gara Ploesti. Romania.

В остан(н)ьому листу я Вам через те казав про розмови ріжних людей про мою переписку з киянами, що з листів *кількох* галичан довідавсь ясно, що вони

читали мої листи, хоч суті діла не розуміють, не знаючи всього, – і виводять де що, не тільки для мене неприємне, а й противне принципам, котрі я вважаю за правдиві. Так я, між инчим, завше вважав, що всякий мусить не тільки працювати за хліб, але й, перш усього, на хліб, котрий мусить виробити собі безпосередно своєю працею. В остатні роки вийшло так, що я одступив од остатнього принципа. Я хотів би впевнити людей, що тут не сама моя вина, хоч, звісно, єсть і моя: не треба нікому довірятись, окрім самого себе. Послухавши товарищів, я поїхав за границю й лишив себе зарібку в Росії, а взявшись видавати укр.-соц. речі, я порвав свої зв'язки з тутешніми либеральними кругами, котрі могли мені дати заробок професорський в Італії або Франції. Коли Громада ввірвалася, я всяко старавсь перевести свої відносини з товарищами на договірноробітницький стан, пропонуєючи їм бути спеціальним наймитом для обробки укр. етнографічних матер'ялів, починаючи з пісень політичних, котрі вважав можливим видавати тільки тут. Предложено мені комбінацію: щоб я писав для рос. журналів, де б то товарищі мої печатали мої праці, я критикував *à priori*. Тепер *à posteriori* вийшла моя правда: чотири мої статті, котрі післані в Петербург на умовах, які мені були звелені, ось вже більше року не печатаються; з київських за дві не заплачено, а дві лежать більше пів року. (Цими днями пошлю ще дві – на ту ж долю). Поряд з тим, товарищі оказались не в силах (в охоті їх я не смію сумніватись) здобути мені навіть роботу зовсім безтенденцій(н)у, напр. переклади. (Оце цими днями одна бариня-московка здобула нам роботу: перекладати повістки *Catu(l)e Mendès, Maupassant et cetera*; попробуємо послати). Так і вийшло, що я попавсь в стан філантропичний, тоді, як я звик бути в стані робітницько-договірному. Я боюсь, щоб люде не подумали, що я вважаю стан філантропичний за скільки небудь нормальний. От все, про що мені ходить. Решта вже мое діло.

Ваш М. Др[агоманов].

4. Оце дочитав книжку: *L'histoire des religions. Son esprit, sa methode et ses divisions, son enseignement en France et à l'étranger* par Maurice Vernes Directeur adjoint à l'École des Hautes-Études (Sorbonne). Там, між инчим, єсть цікава программа курса історії рел. феноменів, котра сама майже дає курс.

Чи не схочете помістити єї переклад в "Поступі"? Вона всього 19 сторін, – та до неї треба вступу 1 ½ – 2 сторони.

3 Февр.

Получив великий лист од киян, та жаль, що до нього не приложено звістки, хто його передає, що ще вбільшує анонімність листу, а з анонімности ніколи добра не виходить.

Принесли пакет од Вашої жінки: 625 р. і листок. Спасибі. На листок буду відповідати скоро, а поки питаю тільки, що "125 р. отъ дѣвицы" не получав і не розумію, що то значить "дѣвица". (Нерозумію також потреби плутать массу лицъ

і способів, коли єсть така проста дорога, як Ви). Чи не могли б Ви пояснити, що значить для “Кузьми”: чи особисто для К–ми, чи на *Кобзаря*. (Як колись було вмовлено посилати). Я не розібрав того, що написано про 300 р. од громади за 1887 р. За який це строк?

Що чути в Росії про війну?

133. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Жінка моя просить мене передати Вам ось які відповіді на Ваші питання:

1) Лист Ваш Лисенкові вона передала, а для чого Л[исенко] Вам не одписав – не знає. Л[исенко] збирається приїхати до Львова на концерт в пам’ять Шевченка, так тоді може й напише що небудь.

2) Що до Київської Старини, то Кіяне не можуть нічого зробити. Дивно якось вони поставили себе з Лебединцевим; той немов і сам вірить, а властиво рад би, щоб всі люде вірили, що Кузьміч[евський] – Галичанин і для того ніякий з укр. не осмілюється з Леб[единцевим] говорити про роботи галичанина. А просять вони, щоб про се діло писав Леб[единце]ву Белей. Жінка моя, приїхавши, зараз же говорила про се Б[еле]ю, той обіщавсь написати, та, мабуть, не написав, а теперь занедужав. Не знаю я, як у Вас стоїть діло з Б[еле]єм і чи не можна міні написати Леб[единце]ву. Колиж ні, то треба заждати, поки Б[еле]й видужає.

3) Що до “125 р. отъ дѣвицы”, се діло Ков[алев]ського, котрий літом передав ті гроші і ще пачку книжок для Вас через якусь баришню, що їхала за границю. Фамілії єї Ков[алевський] не сказав, – вона, мабуть, поїхала вчитись в Женеву.

4) Гроші “для Кузьми” передані моїй жінці з тими тільки словами і з додатком, що “там уже звісно, за що”. Міні здаєсь, що се буде за *Кобзаря*.

5) З громадою рахунок Ваш ось який: торік літом вони передали Вам через Бадрову 200 руб. (решту)? за 1886 р., а теперь, тих 300, що я переслав і других 300, що переслала жінка, се Вам громадські гроші за перший піврік 1887 р. Чи получили від Бадрової?

6) Про війну в Кіїві нічого не чути і не говорять.

7) Про громадські діла також нічого мудрого не чувати. Ант[онович], мабуть, зовсім усунувся на бік, молодіж також в разстрою.

8) Альманах Лукича вийде вже на днях. Я зачну свій друкувати, скоро тільки як небудь розживемось на гроші, бо теперь тіснота велика, а надто ще я пересварився з народовцями, так що не схочуть на кредит друкувати. Тільки ж на всякий спосіб Вашу роботу про Старі укр. вірші я радо надрукую. Я надіюсь, що за який тиждень або два мої фінанси на тільки проясняться, що буду міг розпочати друк альманаха. Що до питання релігійного, то я хотів би по Рейсу, Вельгаузену і др. зладити коротенький огляд критичної роботи над писмом св. Значить, статя

Vernes-а булаб немов загальним введенем в таку спеціальну роботу і для того дуже пожадана.

9) Лист од Кіян – є лист од Кіян. Здаєсь, що ім'я писавшого тут ні при чім, а то ще тім більше, що всі вони, як каже моя жінка, дуже бояться. Завдав їм страху Кониський. Дивні діла господні на тім чоловіці. Жандармський полковник Новіцький раз у раз кличе його до себе і завсігди скаже йому щось таке, що пустить пополох на всю громаду, а, властиво, ні на кого і ні на що не вказує. От і недавно той же Новіцький прикликав Кон[иськ]ого і показав ему нібито мій лист, писаний в Галичині і до якогось Галичанина, і до того ще мабуть (в) 1883 чи 84 році, а переловлений в Галичині якімсь кацапом і присланий Новіцькому; в тому листі, як казав Новіцький, вийменовані всі співробітники “Зорі” – українці. Лист той показував Нов[іцький] Кон[исько]му, але прочитати не дав. Хоч я й беллетрист якийсь, але, далєбі, такої фабули видумати не втяв би і поклоняюсь перед талантом Кон[иськ]ого. Ще там одна сокирка між чесними людьми пропала. В “Одесском Вѣстникѣ” появилась громова статя против “Поступу” і против цілого напрямку, незгідного з напрямом народовців. Статя зробила в Кіїві дуже прикре вражінє, мабуть що дехто підозрівав Кон[иськ]ого о єї авторство. Жінка моя пішла до него прямо запитати його. Кон[иський] сказав, що се не єго статя, а якогось галичанина, найскорше Белея. У Львові питає вона Б[еле]я. Б[еле]й ані знати нічого не хоче і впевнює, що коли Кон[иський] так сказав, то мусів сам статю написати. Жаль, що самої статі я не бачив. Те тільки знаю, що зараз по виданю проспекту Кон[иський] написав міні, щоб з єго річей ані словечка в Поступі не друковати. Хотів я ще написати Вам про стереотіпне виданє Кобзаря, та не знаю, чи не остогидло Вам уже те, що люде про сю річ балакають а балакають, та нічого не помагають. А все таки скажу одно: ні за що не раяв би видавати стереотіпного Кобзаря в Женеві, бо в такім разі я певний, що його в Австрії конфіскують, значить, одинокий можливий ринок легального відбуту запруть, і тоді на довгі літа Ваша робота і кошт пропадуть. Я, здаєсь, вияснював Вам уже, що оборонити конфісковану в таких обставинах книжку у нас зовсім не можливо. В ділах преси у нас є два суди: об'єктивний, де судять саму книжку и де може її боронити тільки автор або видавець, і суб'єктивний (перед присяглими) за розширюване книжки, забороненої об'єктивним судом. Навіть увільненє по суб'єктивному суду нічого не значить; обжалуваного увільнять, але книжка пропала. Для того я радив би, щоб “Кобзаря” Вашого конче видати в границях австрійських, вже хоча б і для того, що і в Росії книжка австрійська все таки не такий сгімен, як жєневська. Звісно, я не можу подати голосу за тим, що казав моїй жінці Ант[онович], щоб Ви передали стереотіпи “Просвіті”, але все таки рад би знати, чи пристанете Ви в принципі на те, щоб надруковати “Кобзаря” хоч в Празі. В такім разі я принявьсь би розвідати друкарню. Плити моглиб остатись Вашою власністю, а з продажі екземплярів все таки був би дохід.

Щиро поважаючий Вас.

Іван Франко.

Львів д. 11/II 1887.

16 Фебр. 1887. Chemin Dancet, 14

Шановний Добродію.

Спасибі Вам і жінці Вашій за клопоти і листи. Клопоту, мабуть, не позбуде-
мось і на далі, бо ми з киянами ніяк не випутаємось на точну дорогу. Іноді поду-
маєш, що ми походимо од тих “Пошехонців”, що серед трьох сосен заблукали.

1) З Ков[алевським] стоїть діло так, що я отримав од нього 250 р. ще в Фебр.
того року (з Галичини од приїзжого), а потім діставав книги через Вас, а також
через приїзжого хорого (що тепер в Корсіці), а ніякої *барисни* чи *дівизи* з книгами
й 125 рб. не бачив, – *ergo* божусь, щоб і книги й гроші не пропали (як було вже
кілько раз з київськими й петерб. посылками через незвісних людей). Треба б це
діло вияснити по горячим слідам не тільки для того, що тепер не такі часи, щоб
125 рб. та пачка книг, котра щось коштує, нічого не було варті, а й для того, щоб
не допускати вкорінятись “ерундѣ” й “пошехонству”. Не знаю, як у Вас там
стоїть справа комунікацій з Києвом (я все трепещу, що от-от “накриють!”), а
коли можна безопасно, то звістїть К[овалевськ]ого й попросїть одповісти, яких
ждати плодів од слїдства?

2) З громадою теж виходить темнота, тим паче, що й Ви не в одно пишете з
жінкою Вашою.

Ви пишете: “З громадою рахунок Ваш ось який: торік літом вони передали
Вам через Б. 200 р. (решту?) за 1886 р., а тепер – тих 300, що переслав я, й других
300, що переслала жінка, се Вам громадські гроші за перший піврік 1887 р. Чи
получили від Б.?”

Жінка ж Ваша пише: “Будьте так добры получить отъ меня 300 р. отъ грома-
ды за (тут стоїть якась *дробь* чи $\frac{1}{2}$, чи $\frac{1}{4}$, чи инша, котру важко розібрати) г. 1887
и 225 р. отъ К–я (за работы). Въ деньгахъ, присылаемыхъ имъ, т. е. К–емъ, нахо-
дятся 300 р. от одесситовъ, назначенныхъ Вамъ на жизнь”.

Будьте ласкаві, перевірте два рахунки окремо – громадський і К[овалевськ]о-
го і определїть: яку долю посылки за 1887 р. я отримав, щоб я примірно знав,
чого мені ждати за 1887 р. За прошлий же 1886 р. я од громади отримав так:
зімою – 400 р., од Б. – 200, од сестри “за Юль і Август” – 200 р. (в Августі) і од
сестри, в Ноябрьі – 400 р. (Певно, громадські) = 1200 р. Од К[овалевського] отримав
зімою 250 р., тепер – 225, значить, за 1886 р. за ним 125 р. Теперішня получка
300 + 300 мусить бути вияснена.

3) Все таки интересно було б знати точно: 100 р. для Кузьми кому назна-
(ча)ються: йому особисто, чи на типографію (котрої вдержанья коштує – квар-
тира, податок, страховка, без топлива, світла і т. и. – 300 фр.), чи на Кобзаря?

4) В плутанині з Леб[единцевим] “кияне” ні при чому, окрім персонально
Ант[онович]а, котрий один і міг би єї расплутати. З Леб[единцевим] у мене два
періоди відносин, про й котрі я Вам розкажу, як беллетристу. Коли почалась
К. Ст. (1882 р.), то мені ніхто про неї й слова не сказав, так що я єї пренумеру-

вавсь через Петербург. Під осень там явилась стаття, котра чипала одну мою роботу в В. Евр. Я написав замітку й послав Л[ебединце]ву, підписавшись псевдонімом М. Т-овъ (Толмачов), під котрим писав статті в В. Е. Л[ебединце]в надруковав мені єї з великими компліментами й написав лист (à Monsieur Tolmatchov), в котрім прохав писати, але звинявсь, що не посила грошей, бо не має, й обіщав, як розживеться, присилати; питаю, чи я маю К. Ст., й предлагав висилати. Я подяковав за себе, а прохав: коли вже хоче, то щоб висилав галичанам на им'я П[авли]ка. Про гроші казав, що їх не ставлю *conditio sine qua non* і буду висилати невеличкі статті й матер'яли без грошей, поки Л[ебединцев] розживеться, а що я б хотів почати правильну серію статей про “бродячі” теми в нашій нар. словесности (в піснях, – баллади, – і в прозі), то таку роботу можу взяти тільки при платі, хоч би 30 р. за лист або й меншій, та сталій (тепер про баллади не можна писати, не маючи видання *Child*, а воно коштує 400 фр.!!!). На це мені Л[ебединцев] не одповів, а я посилав йому кілька раз статті й матер'яли, котрі він печатав безплатно з такими компліментами, як напр. “извѣстный изслѣдователь нашей старины”, котрі мусили звернути увагу на автора. На решті я послав йому переклад Коскена з примітками й вступом, котрі (вірте мені) взяли в мене більш 3 місяців скоків по вар'янтам (не рахуючи того, що треба ж було дознатись і де скакати). В переднім слові мені прийшлося виставити всю “тщету” мудрованій наших збірачів і видавців казок і, щоб позолотити пиллюлю та признати дійсно користну працю, я присвятив роботу свою “И. Я. Рудченку и Л. И. Лоначевскому”, як першим сталим збірачам казок. Рукопись пішла Л[ебединце]ву й прийшла до нього через цензора “иностранный корреспонденції”, як бандерольна посылка, – позаяк тоді цензор той був один з цензором печаті, той підписав на рукописі зразу “печатать позволяется”. Розумним людям було б і печатати, а потім, навіть коли б вийшло, щоб автор статті – Антихрист, то одповідати: а по чім я міг знати, коли він обличчя мав християнське (чим М. Толмачовъ не християнин і по чім справди Леб[единцев] мусив знати, що то Антихрист?) і пазурів у статті зовсім не видно? Так ні, – почали мудровати. А тут саме пани подали на Рудченка донос Дрентельну, що він (котрий був тоді по крест. справам при канціл. генер. губ.) – соціаліст, бо колись присвятив Др[агомано]ву Чум. пісні. (Опісля був у мене одесский профессор Мечников – біолог, котрий має землю коло гр. Бобринського, в тих містах, де аграрні рухи були, й розказував мені, що пани казали в Бобринського, що в Києві генер. губернатор – Драгоманов, бо Дрентельна водить Меркулов, – правитель канціл., М[еркуло]ва – Рудченко, а Р[удчен]ка – Драгом[анов]. Рудченка роспитував Дрентельн, і той одповів правдиво – и що я вдячний Др[агомано]ву, бо він мене руководив при початку моєї літературної кар'єри, але ніякої політики з ним не веду й не писав йому ні строчки з часу, як він виїхав. Дрентельн – чоловік зовсім не дурний і навіть для рос. начальника порядочний, – тім вдовольнивсь. Тільки ж укр(айно)фили редакції К. Ст. почали мудровати, коли б посвяти Р[удчен]ку од якогось Т-ва не пошкодила йому. Коли я взнав про це, то переказав, щоб печатали без посвяти,

тім паче, що в Росії є старе цензурне правило (котрого ніхто не держиться), що посвята пишеться за згодою особи Мецената і Цезаря (це для Меценатів і Цезарів і видумали). Так, кажуть, не можна, бо цензор вже бачив і підписав!!! Поки так мудрили, поліція накрила Мальованого з заміткою в книжці про комісію од Вовка до Ант[онови]ча з поводу статей Кондратовича в К. Ст., (комісії, котру я сам не радив В[ов]ку й Мальованому брати, щоб не мішати політики й археології). Виявилось, що К[ондратови]ч = Волков. Тоді саме редакція К. Ст. пішла питати начальство; як їй бути з статтею Толмачова?!! Звісно, начальство київське одправило діло аж в Петербург, на “самую высшую инстанцію”, як писав Толмачову Леб[единцев]в, вертаючи накінець на його просьбу манускріпт, – “но результатъ вышелъ одинъ”. Мало того, з цієї мудрої консультації вийшла “нахлобучка” й В. Евр–пы (котрий помістив послідню статтю М. Т. аж в 1877 р.) й наказ редакціям не містити праць емігрантам. Аж в 1885 р. получаю з Львова лист А[нтонови]ча, пише: “Л[ебединцев] радо буде печатати й платити, тільки посилайте од галичанина; я вже говорив з Бел[еем], він береться”. Я роблю по раді А[нтонови]ча, Л[ебединцев] печата й не платить. Я посилаю другу статтю (через Вас) і питаю про гроші, пояснюючи, що мені їх треба на книги, котрих, власне, я мусив закупити франків на 300–400. Получаю 50 р. за першу статтю, але за другу – нічого й одтисків не получаю й ні слова отповіди. Пишу при третій статті через Окун[евського] (бо тим часом Белею отбирають дебіт, та й Ви попадаєте під надзор), – получаю оттиски, але – ні грошей, ні слова. Третя стаття ось 5 місяців не являється. А[нтонови]ч же з часу, як утік од холери в Італії, наказав мені писати в Неаполь. 4 тижні просидів у Римі, не звістивши мене, в Неаполь не поїхав, а втік просто в Львів і туди ж зхотів витребувати мого листу, де було писано йому й про роботу в К. Ст. Ще добре, що за таку храбрість* А[нтонови]ч не поплативсь, власне, поліцією, бо саме зараз після листу його з Риму, що мовляв, після завтра їду в Неаполь, – я получив од П[авлика]: я арештований, скажіть А[нтонови]чу, щоб до мене не писав і спинив листи з Росс(і)ї, котрі мусили прийти до нього на моє ім'я, – ні слова мені не написав, ні переказав про К. Ст., певно, не подумав навідатись, що власне робить “протопопа” (Леб[единцева]) з його *протеже*! Тепер, до Леб[единцева] ніхто з киян, резонно, не може обертатись, окрім А[нтонови]ча. А[нтонови]ч же, очевидно, не хоче. Писати ж мені, або Б[елею], або Вам до Л[ебединцева] не ма резону, бо Л[ебединцев] на мої листи не одповіда. Зостається писати до посередника, що теж даремно, бо посередник, А[нтонови]ч, навірно, втече од воображаємої холери. Чорт з ними! Хиба написати А[нтонови]чу для психологічної проби, щоб вияснити стан, та щоб не вийшло такої іншої пуганиці, коли хто надумається

* Ніякої холери тогди не було ні в Римі, ні Неаполі, а була манюсінка десь коло Генуї та около Болонї, через котру, власне, тікав А[нтонови]ч. Торік в осени я возив старого друга, зовсім хорого, маючого 60 років, по Італії, холера була під Неаполем, та ми рішили, що така холера, в котру 4 чоловіка заболіло в місці, єсть завше, а надто в Росс(і)ї – проїхали всю Італію, були в Неаполі і Torre Annunziata (де були ті 4 чоловіка) і холери не бачили.

поправляти те, чого не хоче А[нтонови]ч. Зкінчу цю комунікацію для беллетриста заміткою й для публіциста: це Вам *specimen sapientiae* А[нтонови]ча в загалі. Одна з основ його характеру – просто якась *пантофобія*, а позаяк він чоловік розумний, то він на всякий свій іноді явно глупий страх може придумати софізм, – а позаяк він справди чоловік цінний, то всяку його найпостиднішу крутню громада проща, бо дума, що так і треба, щоб вберегти *tam carum caput*. Можете собі вообразити, скільки цей чоловік мусив пошкодити моральному боку українства за всю свою кар’єру. Як звести рахунок, то може вийти, що й навіть вся наукова користь, котру він приніс, не винагородить цієї шкоди. Додайте до того, що його манера держатись служить приміром для других, котрі не мають його вартості і котрі зараз як зроблять яку пакость, то біжать до нього жалітись, як їм хто замітить. (Я одверто колись звав А[нтонови]ча “камень прибіґжище заяцомь”).

На лихо, й наукова вартість А[нтонови]ча в останні часи стала понижатись, бо він zostавсь при старій “прагматичній” історії та при філософії національних духів (в українця дух демократичний, в ляха – панський, в кацапа – царський). Через хиби свого характеру й через наукову старомодність А[нтонови]ч почав звертати на себе скептицизм молодіжі, – од того, меж инчим, і розстройство її, про котре Ви пишете. Серед старших же в первих не має нікого й стільки освіченого, як А[нтонови]ч, а окрім того, на основі його “заяцизма” можна стало викручувати й узори “політики” Кон[иськ]ого. А позаяк це вже дуже глупі узори, то вони ще більше сердять молодіж. А коли й ця, звичайно молодіж, та ще й наша, більше лається, ніж робить що небудь (що їй резонно дорікають старші), то можете собі представити, яка з того виходить безплідна й сумна колотнеча! Лихо тим більше, що, як я недавно допевнивсь в розмовах з корсиканцем, теперішні студенти в Києві, здається, ще менше вміють поповняти собі недостаток руководства, ніж перше. А[нтонови]чем вони недовольні, знаходять його дуже вузким, а в других професорів не вчаться, бо ті – “чиновники” (це й правда, але ж дехто з них все таки науку свою зна, по кр. мірі матер’яли, котрими вже б сами студенти могли розширити свої погляди), книжок європейських не читають – і виходить, що, власне, недовольні ще менше знають, ніж довольні, бо з тих дехто хоч “акти” А[нтонови]чеві читають, хоч бачу по додатку до “Батьковщини”, не дуже). Одно слово – біда! Од того я і казав Вам не раз, що треба покладати надію на Галичину з Віднем, що звідси вийдуть європейці-українці.

Вертаючись до Конищини й переполоху, я не зовсім розумію, чим він, власне полоха: “політикою” в Росії чи відносинами до Зорі Галичини? Коли остатнім, то це б було, власне, проти Кон[иськ]ого. Й я таки певнісінький, що перший кнут дістанеться киянам за галицьких народовців – за Духинщину, котру тепер верзе “Дїло” і “Просвіта”, та за явні поклики Австрії до *Wacht am Bosphorus*, а то навіть і на Дніпро. Така *Wendung* була(б) “смїшна, когда бы не было так грустно”.

А що, скажіть, будьте ласкаві, – як Ваша публіка дума про цю Духинщину, котру кинулись розводити Огон[оновський], Парт[ицький] і т. и.? Не вже вона не заміча, перш усього, круглого невіжества цієї Духинщини?

27 Марця – Аж ось коли дописую лист! Перервала мене було работа, а потім задумавсь над тим, чи писати лист до А[нтонови]ча і К. Ст., та далі – чи посилати й Вам цей лист, в котрому про них говориться. Окрім того, думав, що моя жінка вспе переписати копію з листу до громадян в одповідь на їх (дійсно постидне по своїй безпринципности й безпам'ятности) посланіє. Та всякі домові справи та хвороби не дали жінці й сісти за копію, – про А[нтонови]ча й К. Ст. надумавсь: чорт з ними! Цей же лист посилаю Вам “по інерції”, щоб не починати другого. Хай Вам буде матер'ялом, як беллетристові, – “документом” дурости людської, хоч і моєї. Тим часом, получив звістку про “д'бвицу”, що мусила одвести мені книги й гроші (130 р.). Така “д'бвица” єсть справді тепер в Італії, їй справді К[овалевський] дав книги й гроші, та тільки, коли вона одклала на місяць виїзд, то К[овалевський] узяв у неї книги й гроші, кажучи, що знайдеться друга окказія, скорша!!! Такої окказії, певно, “не оказалось”. Коли будете що переказувать К[овалевськ]ому, то скажіть, що через страшенну неаккуратність в досилці книг (з котрих деякі, і часто зовсім звичайні, чомусь не можуть дійти до мене цілий рік) я не бачу можливости зкінчить свою роботу до 1888 р. З поводу листу до громадян я питаю Вас: чи можна сподіватись, щоб у Вас під боком хто небудь зробив з нього копію для мене? Я тоді зараз пришлю його Вам.

Прочитав Вашу статтю в II т. Przegl, Społ. й дозволю собі замітити: 1) що Гаршин, Ясинський, Веселовский – зовсім не українці, а 2) що “osobiste urazy” і т. д. – зовсім не виходять з “prześladowania”, а з нутрової слабости самих русинів – моральної й розумової. Давно б вже пора нам звернути більше уваги на наші власні хиби, ніж на побічні “преслідованья”; як сами порозумнішаєм, то й преслідованья легше звалимо.

Кланяйтесь Вашій жінці.

Ваш М. Др[агоманов].

135. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

14/IV 1887

Шановний Добродію!

Рахунки, про котрі Ви згадуєте в своїм листі, по мойому, зовсім ясні, і ми обоє з жінкою писали згідно, тим більше, що я писав по її словам. Виходить ось що: від громади за 1886 р. Ви получили *все* (1200 р.), а за 1887 половину (300+300 р.). Що до Ков[алевського], то також путаниці нема ніякої (окрім тої нещасної баришні), а замітка про 300 р., переданих Ков[алевським] з Одесси, відноситься не до сего спеціального рахунку і походить з іншого жерела. Оден з кївських громадян був в Одессі, і там йому сказано, що “ми передали на руки

Ков[алевського] для Д[рагоманова] 300 руб., йому особисто на жите, не за жадні роботи”, – і от се то просив той громадянин передати Вам к свѣдѣнію. А з баришньою щось не так. Ков[алевський] казав моїй жінці, що передав їй книги й гроші в початку ст. ст. декабря. Жінка була в Кііві в Январі, коли баришня вже давно була виїхала. Не міг же Ков[алевський], відібравши від неї, таке говорити по єї від’їзді!

Вашу відповідь на письмо Кіян пересилайте сюда, ми з жінкою радо приймемось її переписати і передати, хоч й тепер по кіївській, як Ви кажете, пантофобії у нас перервані всякі, навіть чисто семейні зносини. Та все таки відповідь Вашу можемо переслати бодай via Харків, де у моєї жінки є сестра; вона перешле до Кііва. От через той самий страх я й не можу Вам нічого сказати про Кіів, хіба те, що у декого з укр. молодіжі були ревізії. Вчора писав Лисенко про свої концерти – про них і що важніше з листа – повинен Б[еле]й надрукувати в “Дѣлѣ”.

Не можу Вам нічого сказати й про настрої галицької публ. супроти напрямку “Діла”, бо сижу зайнятий літературною роботою, ні з ким не буваю і не говорю. До недавна бував оден Коц[овський], та й той перестав бувати по моїй просьбі. Він, очевидно, терпить на Verfolgungswahnsinn, а викомпонувавши собі, що я – його найбільший ворог і все, що роблю, говорю й пишу, – звернене тільки проти нього, за кожним моїм словом впадав в роздрознене, так що я й рішив, що найліпше з ним не сходиться. Єго “Wacht am Bosporus” з формального боку є купа преміс без заключеня (третьої статі з заключенем Б[еле]й не хотів друкувати); не знаю, яке повинно було бути те заключенє, але здаєсь мені (і Ви, впрочім, се так зрозуміли), що повинно було повести Україну на дорогу як раз противну тій, яку він равав в “Нових дорогах”, а там равав прямо кланятись рос. урядови і жебрати від него великія і богатія милости.

Спасибі Вам за замітки до моєї статі в Przegl. Про українства – Гаршіна й Весел[овського] говорів міні оден земляк, студент петерб., родом харківець, котрий, мовляв, знає брата Гаршіна, тож харківця, а Весел[овського] лекції слухав. Здаєсь впрочім, що і в справозданнях петерб. акад. по поводу вибору Весел[овського] в члени була мова про єго походжене з “Юга Россії”. Про Ясінського чув в Кііві. А що до “osobistych uraz” і їх причини, то міні здавалось, що можу говорити про тиск хочаб з того powodu, що навіть при мні надто вже часто молодіж кіївська проявляла боязнь, щоб не було між ними якого шпіона, – взаємні підозріваня, по моему, були одною з головних причин роздору; не можу однак заперечити, що богато тут винні й хиби власного характеру, а до послідньої крайности довів діло нетактовний поступок самого А[нтонови]ча. Та не знаючи сего діла докладно, а лиш по оповіданю одної сторони, не берусь про него писати, – впрочім, може корсиканець ліпше його Вам вияснить.

Жінка і я бажаємо Вам і всім Вашим щасливих свят. Дві наші галичанки, Кобринська і Окуневська, їдуть до Швейцарії, до Цюриху. Може будуть і у Вас.

І. Ф[ранко].

136. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. Genève. 20 Маю 1887

Ласкавий Добродію.

Вже кілька тижнів я вагаюсь, чи посилати Вам мою Епістолу до бувших приятелів. Одно, що внутрішній голос каже мені, що це все – об стіну горох, – а друге – боюсь, коли б епістола просто не вскочила в лапи поліції й наробила біди. На лихо, я давно вже не маю ні слова од сестри й не маю зовсім ніякого сигналу з України, по котрому міг би хоч гадати стан воздухів там. Що дня лягаю з думкою, що завтра вранці получу лист од сестри й тоді рішу, що робити з Епістолою, й що дня обманююсь. Тепер посилаю Вам своє чудовище. Робіть з ним, що знаєте, аби тільки воно поліції не дісталось.

Коли ж можете як небудь скорше переказати Ков[алевському], то б. л., перекажіть йому: 1) що ніяких грошей (135 р.) ні книг через *баршиню* я не получав, 2) що без книг не берусь написати свою роботу не то до к. 1887 р., а й ніколи, 3) що я вп'ять сиджу без грошей (К. Ст. й за нову статтю не прислала й, певне, не пришло й за третю, що оце я одправив; з Петербурга – ні чутки!).

Прочитав я в Д[ж]л[т]к про Наук. Бібліотеку й здивувався, чому я не получив звістки од редакції, що туди мою роботу беруть. Писав мені тільки косвенно Ків. і потім П[авли]к, а хто редакція – я й доси не знаю. В усякім разі, я просив би дати міні переглянути переклад Козаків перед тим, як його печатати. Не знаю, чи можу я сказати свою раду редакції, – а коли можу, то питаю: чи не пождав би Гельвальд трохи хоч до дальших рочників Наук. Бібліотеки, а уперед би хай пішло що небудь ближче до наших часів і нашого краю. Ми не такі багаті, як німці, щоб і про викопальні періоди книги печатати. Нам треба, перш усього, видати книги, котрі б зразу показували шляхи наші по політ., соц. і культурним справам, а Гельв[альд] до таких книг не належить.

Дістав я “Ватру” – й повісив ніс! Окрім Вашої повісти (простіть, не досить обробленої) та самого В. Лукича Угорської Русі, та хиба деяких фактичних заміток в біографіях Ол. Коц[иського] – все инше могло б і не псувати паперу. А дурнішого од Казки Нечуя я давно вже й не бачив! В Угорській Русі філософія зводиться вп'ять таки на лакейство перед католицизмом і мадярами, хоч “вони й ненавидять слав'ян”! Скажіть мені, б. л., хто власне Вас. Лукич: чи молодий, де вчивсь, чи був на Угорщині?

Про Коц[овського] дуже жалко мені було прочитати в Вас, що до того вже в Вас дійшло. Йому треба багато вибачати, бо він перш усього хорий. А до того дуже вже він мало світа бачив, дуже львов'янин. Але все таки він більш других “львов'ян” стремиться хоч вчитись, збирати факти, а не тільки глаголати по наїтію св. Духа. Треба берегти його та помогати доходити до ліпшого розуму, а не дразнити та одпихати.

Сьогодні дуже ніколи й через те замовкаю. Кланяйтесь Вашій жінці.

Ваш М. Др[агоманов].

Міні треба поповнити колекцію Ваших писаній, а для того, б. л., напишіть мені їх каталог з показом, що переложено на польське й інше. Тільки, б. л., скоро.

Не знаю, скільки в Вас є тепер дорог до ред. Зорі, а то прохав би передати, що я не дістав за цей рік №-ра 2-го, а також од 6-го. Прийдеться, коли не дістану, подавати чолобитіє до Олени Пчілки.

137. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Звиніть, що, дожидаючи Вашого листа і зайнятий коректурами, я досі не писав Вам про “Наукову бібліотеку”, тим більше, що міні сказали з Братства, що “ми будемо писати”. Тепер бачу з Вашого листа, що писали вони тільки натяком, так от я й скажу про неї дещо більше. Думка – видавати таку бібліотеку – повстала серед деяких членів Братства; вони зложили між собою на початок дещо грошей і вибрали на першу книжку філософію Шульце, котра торік почалась була друкувати в “Зорі” і з котрої одного листа зроблена була одбитка; відсі пішла й правопись тої першої книжечки, – дальші будуть друкуватись фонетикою.

Плянуйте докладного поки що не укладали ми. Молоді люде домагалися поперед всего коротких, зрозуміло написаних оглядів найважливіших сучасних наук; от ми й вибрали крім філософії Шульце (він дотягнув свій огляд тільки до Канта, і, по моему, особливо гарно зробив філософію Платона і отців церкви, котра вийде в другу книжечку) статтю Вагнера про статистику і статтю Гельвальда про європейську прегісторію (се є коротенька стаття, на 3–4 аркуші, а не книга “Der vorhistorische Mensch”). Із праць про звичаєве право на разі годі було вибрати що небудь коротке, а займаюче, так от ми поклали статтю Ефіменкової про “Трудовое начало”, хоч з тою статтею клопіт задля єї полемічного викладу.

Ваших Козаків переклав і передав нам П[авли]к з тим, що Ви зможетеся на їх друковане. Як скоро П[авли]ків рукопис буде переписаний, ми пришлемо Вам його до перегляду. Крім “Козаків” ми будемо просити Вас о інші роботи до “Наук. бібліот.”, а іменно, обіцяну давно статтю Коскена про європейські казки і о уступи з Вашої історії літерат., котрі Вам видасть ся відповідним опублікувати по нашому перед виходом книги. Не знаю також, чи написана Вами стаття до *Revue d'hist. des Rel.* про дуалізм в нашій міфології і чи стаття ся була б для нас відповідна? А також стаття про Шевченка в англійськім журналі? Але, крім того, ми просили б Вас ще о одну, редакційну роботу при “Наук. Бібл.”, а імено, о редаговане “Вістей з України”. Нам обіцяно з ріжних боків деякі дописі і праці про укр. жите і літературу, і ми готові Вам усі ті матеріяли пересилати, щоб Ви, розібравши, що стоять друку, а що ні, звели їх в порядок і, як буде треба, подавали до них чи то свій вступ, чи примітки. Може бути, що і у Вас будуть які небудь вісті і роботи того рода, котрі поперед всего повинні б знакомити нашу, галицьку публіку з економічним, громадським і освітнім житем укр. народа і інтелігенції. Нещасте то, що так трудно добитись якої небудь роботи про ті питання

від Українців; я торік цілий рік вертів очи всім знакомим, щоб написали про стан народних шкіл – і нічого не добив ся, а коли я згадав о тім, чи не можна б зібрати і впорядкувати звістки про аграрні рухи і бунти, то мене трохи не висміяли і відіслали до архівів. Коли б Ваша воля прийнятися за сю роботу, то я переслав би Вам поперед всего роботу Шульгина про Україну, – правда, вона довго вже спочиває в рукописі і, по моему, зроблена дуже прихапцем, – ну, та все таки прочитаєте і побачите, чи можна з неї щонебудь зробити.

В третім випуску (після Козаків) повинні піти “Вісті з Галичини” про жите народне, а іменно, думаємо надрукувати в тім випуску статю П[авли]ка “Москалефільство і українофільство серед галицького народа”, мою статю про громадський суд і економічне жите в Добрівлянах (часть єї друкована була в тім нумері “Сьвіта”, котрий Белей так і наквасив в друкарні і досі не випустив у світ), і статю про дивовижний процес добростанської громади о конституцію і автономію (для сеї статі надіємось одержати деякі нові матеріяли).

Що до питання релігійного, то ту ось який у нас плян: поперед всего дати статю Шульце “Генеза душі” (резюме з Тейлора “Анімизму”), потім Тіле історію релігій, потім Вельгавзена історію жидів (коротеньку і дуже гарно написану) і егож огляд критичної роботи над Пентатевхом (введене до перекладу Бліка) або відповідну частину з Рейса. Що до нового завіту, то ще не знаємо, що взяти, та на се ще час.

До редакції поки що входимо ми три: П[авли]к, я і голова Братства Петрушевич. Крім того, є з братчиків комітет адміністраційний.

Вашу Епістолю я дістав і зараз же нині жінка сідає її переписувати. Як пішлемо, сего ще докладно не знаємо і, здасть ся, через Харків, на руки жінчиної сестри, котра відтам перешле до Кііва. Як передати Ваші просьби Ков[алевсько-му], я й сам не знаю. Спробуємо через музику [Лисенка], бо з ніким другим не маємо в Кііві зносин.

Приїхав сюди Конись[кий], по троха навіть з гадкою тут і окошитись, та наші народовці якось доволі холодно його витають. Мав він думку взяти на себе редакцію “Зорґ”, але Цеглінський прямо сказав ему: “чого Вам треба від “Зорґ”, вона тепер зовсім добра!” К[о]н[иський] був у нас пару разів і каже: сам тепер бачу, що з народовцями Вашими нема що говорити, бо все таки ні до чого не договориш ся. Він не добрий, що его річей не друкують, а для них він занадто “неестетичний” і “трівіальний”. Головне діло, що “згоди” вже ніякої не думає робити, хоч, з другого боку, самі старші народовці починають о ній балакати, Вихід “Наукової Бібл.”, а головно другої, популярно-політичної, перелякав їх так, що аж скомпонували цілу “Räubergeschichte” про яесь анархістичне і революційне товариство, на котре готові були самі й донос подати в поліцію, та на щастя все вияснилось яко поетичний твір Цеглінського і его “народно-консервативних” заушників. А от учора розказував оден чоловічок з Братства, що Романчук робив йому пропозицію, щоб молодіж починала видане газети наукової. “Ми вже (старі народ.) дамо гроші, тільки ви на нас не нападайте, а впрочім, пишть собі, що хочете”. Ми з П[авли]ком просили того чоловічка, щоб троха докладній-

ше взяв Романч[ука] на допити: хто такі “вони”? Чи як ми будемо писати против попів, Пелеша, консерватизму народного або о дарвінізмі та раціоналізмі, – чи се буде против них, чи не против них? Звісне діло, се романчуківська діпломатія, але все таки цікаво витягти чоловіка на слово.

Лукич – молодий чоловік, мій ровесник, юрист, на Укр[аїні] не був, великий поклонник Барвінського, але тепер пішов в опозицію до львівських народовців за для особистих причин.

“Зорю” надіюсь вислати Вам коли не сьогодні, то завтра, а також перший випуск “Наук. Бібл.”. Сего тижня повинні Ви одержати й “Вільгельма Теля”, виданого брацтвом, з моєю передмовою, і томик моїх віршів. “Зоря”, надіюсь, возрадує Вас не менше, як і нас радує при появленю кожного н-ру, особливо література Огоновского.

Докладного каталога моїх писань не можу Вам дати, бо не маю деяких видань, в котрих вони друкувались, особливо писаня публіцистичні. Подаю Вам спис хоч деяких, що у мене є під руками:

“Другъ” 1874: Вірші (псевдонім Джеджалик).

“Другъ” 1875–6: Петрії і Добощуки, повість, вірші, критики і пр.

“Другъ” 1877: Борислав (три повістки і передмова), вірші, критики.

“Днѣстрянка” 1876: “Два товариші”, Лесишина челяд(ь) (оповід.), Повінь Золя (переклад).

“Думи і розкази” (вірші) 1876.

“Борислав” (передрук з Друга) 1877.

“Громадський Друг”, “Дзвін” і “Молот” 1878: Патріотичні пориви, Воа Constrictor, Моя стріча з Олексою (повісті) Вірші (між ними: Дума про Наума Безумовича, Пісня про сорочку Гуда, Каменярі (був переклад на німецьке в віденській “Heimat”), спільні з П[авли]ком переклади Шэфле і Ланге, перекл. Золя “Природа і Церков”, Вісти з Галичини (про гімназії, про жите наборщика), Критичні письма, рецензія на Джерю, на Стражу сербську.

“Дума про Маледикта Плосколоба” (вірш) 1878.

“Ruteńcy”: Bursak, Demokrata, Pan Denys (три повістки з передмовою, друковані в львівськiм журналі “Tydzień”); тамже статя про Золя, яко передмова до Лімановської перекладу “Kartka miłości”.

“Дрібна бібліотека” 1879–1880 (переклади: Геккеля “О початку звірів”, Байрона “Каїн”, збірник поезій перекладаних (Гете, Гейне, Фрейліграт, Шеллі і др.). Гекслі Білковина, Лавеляй Община, Шель: Німецькі сторонництва, На дні, пов.

“Сьвіт” 1881–82: Борислав сміє ся (повість), Добрий заробок (оповід.) (був переклад польський в “Kraju”), “Княгиня Трубецка” Некрасова (перекл.), Мисли о еволюції, Знадоби до вивчення мови і етнографії, Знадоби до статистики, дві статі про Шевченка (Гайдамаки і Поезії політичні), статя (нескінчена) про військо і мілітаризм, статя про систематичне видавництво для народа (було резюме в польській часописі “Ziarno”), критика Хуторної поезії Куліша і дрібніші речі, а також досить віршів.

- “Правда” 1877: Статя про Помяловського і переклад “Зимового вечера в бурсі”.
- “Правда” 1878: Оловець, оповідане (був перекл. в “Краju” і “Kurj. Lwows.”).
- “Дѣло” 1882: Цигани (оповід.).
- “Дѣло” 1882: Грицьова шкільна наука (було перекл. на великор. в “Одесскомъ Вѣсникѣ”, на польське в “Prawdzie”).
- “Дѣло” 1882: Галицка індемнізація.
- “Календарь Просвѣты” 1882: “Слимакъ” (оповід.), було перек. в “Краju”.
- “Календарь Просвѣты”, 1883: Сам собі винен (був перекл. в “Prawdzie”), Історія моєї січкарні (перекл. в “Краju”), Ліси і пасовиска,
- “Славянський Альманах” 1879 (конфіск.): “Микитичів дуб, оповід.”
- “Дѣло” 1883–84 – багато статей про економічний побит і справи красві (між іншими Мова Нагірного на II вічу, статі о “Organicznej pracy”, о корупції парламентарній і пр., також деякі фелетони з підписом М. і Ів. Живий, і повістка “Пирогі з черницями”) був переклад на польське в “Wieńcu” і “Kurj(e)rze Stanislawowskim”).
- “Зоря” 1883: Захар Беркут (вийшов і осібною книжкою), Мавка, Поединок (перекл. в “Краju”), вірші, статі: про новелю, про Тургенева, про потопу світа, про европ. театр (переклад з Леккі) і рецензії, Жіноча неволя в піснях (також брошурою).
- “Зоря” 1884: Вільгельм Тель (перекл. в польським журналі Ognisko), Schönschreiden (перекл. в “Prawdzie” і в Календарі Kurjera Lwowsk.), Хлопська комісія (перекл. в “Prawdzie”), вірші, Польське повстанє в 1846 р. о загадках.
- “Зоря” 1885: Вірші (між ними перекл. з Байрона “Новогрецька пісня”, з Дон Жуана), статя про руский театр в Галичині, рецензії і матеріяли до житепісі Могильницького.
- “Зоря” 1886: Вірші (між ними перекл. з Сватоплюка Чеха, Гейне і В. Гюго), Довбанюк, оповід., Матеріяли і рецензії.
- Воа Constrictor (осібною книжкою), польський перекл. в “Miesięcznym dodatku do Przeglądu Tygodniowego”: в тімже додатку була в р. 1879 чи 1880 статя про Rozwój umysłu wzrokowego і wrażliwości na barwy, резюме з Гранта Аллена, а 1884 статя про Загадки.
- “Краj” 1885–1887 – кореспонденції, статейка про Мордовца і про значіне Міцкевича в руській літературі.
- “Prawda” 1884–1887: кореспонденції і статі про галицку літературу (рецензія віршів Масляка і драм Цеглінського).
- “Głos” 1886–87: початок статі “Dwory i Chaty w Galicji” і статя “Gmina i zaduga w Galicji”.
- “Przegląd społeczny” 1886–87: “Na dnie (перекл.), Rębacz (казка), Echa, Dżuma, Przegląd spraw krajowych za styczeń i luty, Galicyjska własność ziemska.
- “Ruch”: W pogoni za biedą (казка), Jak Rusin tłukł się po tamtym świecie (казка), Jak powstają pieśni ludowe, Chłop polski w poezji polskiej Echa.
- Фауст, трагедія Гете, часть перша, перекл. 1882.
- З вершин і низин, збірник віршів 1887.
- “Вольное Слово”: кореспонденції.

20 Юня 1887. Ch. Dancet, 14

Д. Ів. Франкові.

Простіть, що кілька часу не відповідав. То було росписавсь над однією роботою (мишам на сніданья), а тим лив воду в бездонну бочку (філософствовав з одним земляком про укр. справи й писав по його просьбі уваги про бібліотеку для молодіжі укр. й т. и.), а на решті захорувала жінка, і я серед тих праць повернувся в няньку й *garde malade*, а до того й сам хорую місяців уже зо 2. І тепер не зовсім зберу голову, та стидно вже далі мовчати на Ваш лист.

Скажу мої уваги що до Н. Бібл., а там, схочете – послухаєте, не не схочете, – ні. Я все таки думаю, що Гельвальд може пождати, навіть коли б його було всього й 1 лист. Також може пождати й анімізм Шульце, тим паче, що в Тіле буде голова про анімізм. Через те скорше піде книжка про Галичину, в котрій і Ваша й Павликова праця й матер'ял будуть цілком нові, будуть бити по головам. (А все ж таки Вашої бібліотеки ціль – таке биття, а не енциклопедія наук; та піде своїм чередом, як голови прокинуться). Скорше піде й біблійна критика. За Велльгаузена я подавав голос ще позаторік, а окрім того, держусь і давньої думки дати хоч маленькі статейки М. Верна. Вони мають вартість, бо писав їх хоч популярно, та все таки спеціаліст. Для маси публіки поки що й того доволі, – а хто зацікавиться, то візьме сам Prolegomena Вільгаузена, або Рейса, чи Кюнена. (Ви пишете про переклад Бліка, та я его не бачив). Подати повні переклади таких діл Ваша бібліотека не зможе, а зробити з них резюме навряд хто у Вас ліпше зможе, ніж Верн. В усякім разі, зверніть увагу на *Kuenen* – Introduction historique et critique aux Livres de l'Ancient Testament (єсть і німецький переклад), а також на

M. Vernes. Une nouvelle hypothèse sur la composition et l'origine du Deuteronomie. P., 1887. А по части критики составу нового Закону майте під рукою

Holzmann – Lehrbuch der historisch-kritischen Einleitung in das Neue Testament. А по історії того часу: *Lechler: Das Apostolische und d. Nachapost. Zeitalter* (3 вид.), навряд чи не буде вам більш в пригоді, ніж *Hausrath*, хоч і той добре*. Зверніть увагу на прецікаву роботу *Vischer. Die Offenbarung Johannis* (Leipzig, 1887, 137 S).

Автор преостроумно доказує, що ця головоломна книжка перш була писана жидом, а потом перероблена християнином: звідти й найбільша головоломка!

Я, звісно, згожуюсь редакторувати все, що Ви мені пришлете з Н. Бібліотеки. Сам я, як черга дійде, пожалуй, дам Вам частини з Іст. літератури. “Дуалізм” мій спинивсь через мого сотрудника жида, бо уся сіль роботи в параллелях з Талмуду, котрого я не вкушу. Шевченко спинивсь за стереотіпами. Коскена тепер треба цілком переробити, бо треба розібрати не тільки методу Грімма – М. Міллера і проти неї Бенфея, а ще й Ланга (англичан.), котрий добре перечепив по ногам обидві

* Чи єсть у Львові: *Volkmar* – Jesus Nazareus (Zürich, 1882) і *Keim* – Aus dem Urchristenthum (ibid. 1878)?

школи, під'їхавши з мітологією, казками й звичаями диких, та все таки не дав собі ради до кінця. Я, на скільки моєї сили, справляюсь тепер у цім водовороті і, як доберусь до чого небудь ясного хоч для себе, то може й дерзну виступити на світ.

Спасибі за Ваші поезії. Багато свіжого й справди поетичного, та місцями я не вхоплю в Вас стиха. Впрочім, це всі ми, росіяне, не можем піймати галицького стиха; мабуть, у Вас таки зовсім инша прозодія. Щоб її зрозуміти, треба послухати якого доброго чтеця з Ваших. А мене колись пробував учити Верхратський, так я втік, бо не міг витримати ні його декламації, ні його поезії.

І за “Зорю” спасибі. Тепер, певно, прийдеся прохати й 11 Номера й т. д. Напишу ще чолобитну до Лесі Українки, щоб справила свій орган до її дядька акуратно. Огоновський і мене звеселив, а потім засмутив: бідний чоловік, очевидно, сам не розуміє своїх слів, – а до того що ж можуть ученики, коли универс. професор не знає термінів і дозволя собі писати про речі, котрих він, очевидно, не читав і не бачив!

Ні Н. Бібліот., ні В. Теля ще не получив. Думаю, що не вийшли.

Мій собесідник, звісний і Вам, просить спитати Вас, чи позволите Ви йому лишити частину його книг у Вас на вакації. Потім хтось забере од Вас. Я кажу, що про це нічого й говорити, – так той все таки хоче, щоб я Вас поспитавсь. То я й питаюсь.

Жінці Вашій кланяйтесь.

Ваш М Др[агоманов].

Ще один резон за те, щоб скорше пускати брошюри про біблійну критіку: в Росії про це нічого не вільно писати й по московському. Через те такі речі будуть там читати як новину, котру перше понесе туди слово українське.

Прочитав я оце зараз Вашу рецензію на Ватру. Дуже інтересне те, що Ви розказуєте про мотиви, по котрим Ваші “естетики” засудили ту чи другу п'єсу в *refusées*. Не знаю тільки, чи в Києві читають “Prawdę”, і чи второпають суть діла. Тільки я й (з) Вами не згожуюсь в суду над Ватрою. Мордовцева повість уся – чепуха: і по деталям (не вірним!), і по тенденції (клерикальній). Мирного Лови – страшенно не оброблено: кінця навіть зрозуміти не можна. А казка Нечуя – просто сором: нанизано, подвоєно, потроєно казкових мотивів без усякого глузду, не то потреби. Вже ліпше б просто взяв казку народню з Афанасієва або Чуба, коли вже не знає *folklore* на стільки, щоб скомпонувати зводний вар'янт та стислий. Та інтересно, чим Вам одплатив рецензент “Зорѣ” на Ватру. Інтересно також, що думають собі Ваші “естетики”, коли подають такі речі, як “Ася” або “Преступл. и Наказаніє”. Як же можно потім буде до “Соколиків” вернуться? А впрочім, дає ж Н. Проломъ Брандеса, а послі дасть, певно, вп'ять що небудь подібне “Пупакам”. Ні, справді, що воно собі такі люде думають? Як у них голова пороблена?

139. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Ch. Dancet, 14. 15 Avg. 1887

Шановний земляче.

Давненько вже не ма од Вас звісток. Певно, нові заботи на службі батька отбирають Вам час. П[авли]к писав мені, що у Вас родивсь син. Поздоровляю Вас і жінку Вашу з тим і бажаю Вам усякого добра, а найбільше – молодій мамі здоровля, то все піде гарно.

А все таки я мушу потурбовати Вас деякими біжучими справами.

1) Послав я недавно на адреси Скор. й Шух[евича] по дві пачки книжок і лист для К. Н. [Арабажина] в Акад. Бр. Пора б вже мати звістку, чи дійшло все благополучно, та такої звістки не получив, то й обертаюсь до Вас.

2) Скоро мусите получить од Зан-ча кілька грошей, то для мене – зворот довгу, котрий я йому покредітував.

3) Чи ві Львові Коц[овськ]ий? Я все жду од нього відповіді хоч про те: які книги я мушу вислати для Нар. Дому.

4) Лист мій ad *Kianos* передавайте тільки тоді, коли маєте певність, що переносчика не вхоплять на гряниці. Кажуть, у Вас приятелі дуже не обережні й не вміють держати секретів, так що досить, щоб чоловік з Росії повертівсь у Львові, щоб зараз же були звісні його діла й у Росії.

Ваш М. Др[агоманов].

Чи не був у Вас недавно один молодий чоловік з моєю карточкою? Це дуже добрий хлопець.

Буде в Вас цими днями земляк В. Н[ауменко]. Дайте йому прочитати лист ad *Kianos*.

140. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Поперед всього, щире спасибі Вам за бажаня мойому сину й жінці. Вони обоє здорові. Жінка також щиро дякує Вам за бажаня і кланяєсь. Прийміть і від нас обох на ім'я Вашої дочки щирі бажаня: щоб молодим велось, щастилось в новому життю і з роси, і з води, і з усеї лободи. Надіємось, що їдучи в Болгарію, вони виберуть дорогу на Львів, хоч і дальшу. От ми б їх і пізнались особисто і особисто зложили б їм наші бажаня.

Звиніть, що так довго не писав до Вас. Не то, щоб не було об чім, а так, лінь була, то робота, то хотілось віддихнути свіжим повітрям. Аж тепер, в слоту, берусь до кореспонденції.

Вам, може, звісно, що ту гостив доволі довго Кон[иськ]ий. Приїхав він сюди з думкою – зреформувати Галичину, взяти в свої руки “Зорю”, присусідитись до

“Дѣла” і осістись ту зовсім. А вийшло так, що осів ся – на леді. Дуже розчарувався в своїх любезних народовцях в “Дѣлѣ” й Б[еле]ю і поїхав з тим, що конче треба осібною журналу, чи, як він каже, “пуги”, котраб підгоняла народовців. Пуга ця мала б називати ся “Правда”, а програму єї ось як викладав Кон[иський] при мні, Б[еле]ю, Араб[ажину].

Єдина Русь (общекр. справи, які? того близше не пояснював);

- 1) програма *демократична, але без боротьби против аристократії*; треба тільки *радити* перевертням, щоб вернулись назад до свого гнізда, але без лайки;
- 2) релігійного питання в Галичині не рушати, в Україні хіба лиш о тільки, кілько треба буде говорити о штунді. Против православія бити як против казенної релігії;
- 3) соціалізм порушувати лиш натілько, на кілько позволить австрійська цензура.

Програму сю Кон[иський] виложив спеціальна перед Белеєм, питаючи його, як “Діло” віднесесь до часописі з такою програмою? Б[еле]ї відповідь, що против програми не має нічого, що за єдинством Русі стоїть і Діло, але справами галицькими займаєсь з конечности, як письмо місцеве. Против Поляків (шляхти) виступає в ім’я народньої рівноправности, релігійного питання не рушає, а о соціалізм мовчить, бо се справа далека від нас, а не з причин цензурних, бо австр. цензура позволяє на видаванє навіть наскрізь соціалістичних писем.

Діскусії над тою програмою ми не починали, тай і нізачим було починати після того, як Кон[иський] за першим закидом (що до аристократії) згодився й на те, щоб боротися з нею, а “общекраїнізм” звів остачно на те, щоб писати язиком полтавських приповідок народних, і все писанє не тим язиком признав за варварське. Журнал той думав Кон[иський] спершу видавати в Болехові, опісля, коли йому вияснено, що се неможливе, – в Станіславові, а коли й там люде показали ся не скорі, пристав на Львів, тільки щоб виданє йшло під протекцією Ол. Барвінського, а під редакцією Олесницького.

Отсе тільки що приїхав Арабажін з Станіславова і розказує, що там таки порішено видавати журнал, по програмі “Поступу”. Перші наради, в котрих була “ціла громада” з Бучинським і Заклінськими, зійшла ні на чім; опісля ж зібрала ся тіснійша купка (Окун[євський], Озаркевич, Лукич-Левіцький, Мандич[євський], Данілович) і ухвалили таки з новим роком приступити до виданя. Яке буде те виданє, поки що докладно не обговорено. Данілович, котрий має бути єго редактором, має приїхати для розмов до Львова і написати до Вас.

Зробились у нас доволі несподівана зміна з Батьківщиною, о котрій Ви вже знаєте. Тільки знаєте трохи за багато. Романчук поки що не передав єї ще нікому, а тільки збираючись на вакації на село, здав її на руки Нагірному, а той здав видаванє Левіцкому. О передачі архіва редакційного Романчуком в чії небудь руки ані тепер, ані на будуще і мови нема. “Додаток” сего року зовсім не виходить.

Важнійше те, що Романч[ук] носить з думкою від нового року зовсім збути з рук “Батьківщину”. Він провадив в тім ділі переговори з Гладилловичем, Нагірним, Чапельським і др. Гладил[ович] хотів переіменити її на часопись двонедільну, котра б могла заступити “Науку”, – Романч[ук] на те не пристав і зірвав переговори. П[авли]к удався до него, чи не відпустив би йому, та ще не дістав одповіді.

П[авли]к тепер на селі, близь Львова, у Ржегоржа, Чеха, де перебуде з місяць або й більше, аж доки не прийдесть йому їхати в Краків. Він тепер засів до роботи про віча, до котрої Ржегорж хоче додати про ческі сучасні “табори”. Опісля засяде до читалень, котрі підуть в другім томику “Наукової Бібліотеки”. Я годжусь з Вами, щоб змінити плян єї виданя о стілько, щоб пустити наперед речі сучасні, наші, і речі про питаня релігійні. М. Vernes вже перекладається.

В. Н[ауменко] був, лист Ваш і посилку дістав і того ж дня поїхав, не вспівши і перечитати ad Kianos. Так само й Араб[ажин] дістав Ваш лист і посилки. Коцовського у Львові нема, але надіюсь, що швидко буде.

В моїх відносинах також зайшла деяка зміна. Я вступив до редакції “Kurjera Lwowskiego”, – газетина чесного напрямку, противна шляхетчині і попівщині, робота не втомляюча і плата, як на мої обставини, добра, так що, друкуючи крім поденної роботи час від часу фелетони (за котрі платять осібно) і кореспонденції за границею, я буду мати змогу хоч за рік отрястись з довгів (головний довг кївській громаді), піддержувати “Наукову Бібліот.”

Дуже цікаві для мене були звістки про Вашу історію укр. літератури і я хотів предложити Вам про мірі, як будуть готові поодинокі глави, присилати їх сюда: ми б переклали, звернули б Вам оригінал, а переклад друкували б невеличкими частками (листів по 5–6) в “Наук. бібліотеці”. Поки б таким робом був надрукований переклад, то й великоруський оригінал найшов би накладчика. А переклад, друкований фонетикою, був би важний не тільки для Галичини, але найшов би дорогу й на Укр. швидше, чим оригінал. Може б Вам пожадано було получати Kur. Lw., я міг би попросити, щоб Вам його висилали. Обіцяно мені для него дописі з Укр[аїни], – одна вже й була надрукована, – жаль, що тільки Кон[иський] і спішить з такими річами.

Посилаю гроші від З., да сам він – дурачина, не говорячи нічого злого о его характері і енергії. Наплів Вам про недіскретність Галичан, забув тільки хоч оден який факт сказати, де би наша недіскретція кому небудь пошкодила. Він дивувався, як се ми можемо йому згадувати про Доброгр[аєву], котра не перевозила книжки, а прецінь, се було просто потрібне в виду того, що й він вибирався тою самою дорогою їхати, а було можливе в виду того, що він – не шпiон. Жахався, коли ми при людях з інших кружків споминали н. пр. про Ков[алев]ського, як колиб ті люде й зовсім не знали, що живе на світі такий К[овалевський] і що се за чоловік. Інтересно було міні тепер бачити сього чоловічка, як він по повороті з Європи виріс в своїх власних очах, говорив ляконічно і уривчасто, немов пророчествував, і то все тільки дивлячись на стелю, і ноги держав одкидані од себе, мов дохла коняка. Ну та се все пусте, – головна річ, що діло своє він зробив, хоч і не-

личке. А коли він каже, що про всякого Укр., хто побуде у Львові, зараз вісті є у Росії (scilic. від нас доноси, чи що?), то се чорт зна що таке. Нехай вкаже факт!

Ніякого молодого чоловіка з Вашою карточкою у нас не було.

На сьому кінчу і щиро здоровлю Вас.

Ваш Ів. Франко.

Р. S. Чи у д. Вовка є та робота про соціологію, котру він лагодив, живши ще в Руминії? Коли було можна сю роботу здобути, коли вона готова, ми просили б його передати її для нашої бібліот. Наук.

141. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 5 Ost. 1887

Шановний Добродію.

Прошу Вас переслати листок до П[авли]ка. Коли схочете, то можете його й перечитати: там побачите причину, через що я довго не писав ні до кого й до Вас. Сподиваюсь, що Ви на тому нічого не втрадили, бо зо справ, порушених Вами в остатньому листу, хиба тільки Вовкова мала трохи “діловий” характер, та й то не спішна.

В[овк] готовий дати для Н. Б. свою працю, та, каже, тепер треба єї дуже переробити. Це він по троху й зробить в Парижі, куди тепер він поїхав (там знайшлась йому робота). Пита В[овк], коли, власне, можна б сподіватись, що Ви прийметесь друкувати його працю? Я думаю, що не дуже скоро, бо коли ще Ви вправитесь напр. хоч з Читальнями?! Од того й про мою Ист. Литер. говорити ще тепер зарані.

Про замір видання газети чи в Львові, чи в Ст[аніславові] мені писав Окуневський, та тепер щось нового не чую. Я до будучої газети так само берусь відноситись, як обіцяв до “Поступу”.

З Кон[иським] й про Кон[иського] багато нічого говорити. Добре йому миритись з панами й попами, як він увесь свій вік скаче по верхам усяких справ, а хай би попробовав хоч одну скілько небудь глибже, науково зачепити, то й побачив би, який мир зробили (б) з ним *самі* пани, чи попи. Мені здається, що *так* треба відповідати всяким миролюбцям.

Про земляка я з Вами не буду споритись: я суджу про його по своїм вражінням, а Ви – по Вашим. В усякім разі, він мусить бути чоловік щирий, а міняються наші земляки частенько, як до місця, а то й до мухи, яка вкусить. Не слід би тільки брати все на рахунок *українців* у загалі, як їм – на рахунок *галичан*. А що такого Араб[ажин] у Вас розказував? Я од нього листа так й не получив. А Ви чи маєте звістку хоч про те, чи він благополучно пробравсь у Росію й чи довелося йому перевезти й багаж свій???

Получив я оце лист од якогось Jana Żalplachty (były gimnazjalista lwowski) об тім, що, мовляв, Павлик чи *Budzynowski* мусили мені писати об тім, щоб переси-

лати книги в Гал[ичину] через Румунію; предлага свої услуги. Чи не можете дати мені світла до цієї справи, бо я ніодкого з Галичини про це не получав ні слова?

А мій лист *ad Kianos* чи взяв хто, чи так він і лежатиме у Львові? Великої біди з того не буде, а все досадно, коли даремне пропаде праця на писання.

Ну, – та вибачте на сьогодні, бо зовсім ніколи писати багато. Ще лежить на душі відповідь в Бельгію Гінсові (Hins – професор в Athénée Royal в Charleroi), котрий оце прислав мені початок *Légendes chrétiennes de l'Oukraïne*, з моєї збирки. Хочу вговорити чоловіка, щоб Чубінського матер'ял узяв до своєї праці, та на лихо Чуб[инський] так пороскидав свій матер'ял, що трохи забагато примушувать чужинця збирати його докупи; треба це зробити самому. Не пам'ятую, чи писав я Вам, що цей же самий Hins переклав (прозою) Катерину Шевченка й надруковав у одній брюсельській Revue?

Ваш М. Др[агоманов].

142. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Спасибі за Ваш лист. Про Наукову Бібліотеку скажу ось що. Сього року нам приходиться видати 4 книжочки. Читальні становити будуть подвійну книжочку (II і III), а на IV підуть три початкові статі Vernes-а. Значить, сего року ані Ваша, ані Вовкова робота не могла б піти. Та тільки ж сей рік вже не довгий, а слідуючий рік ми хотіли б розпочати Вашою роботою. Коли б, значить, на январ місяць у Вас була готова хоч глава Вашої літератури (листів на 3–5), то воно було б дуже гарно. Ну, а коли сего не може бути, то ми можемо розпочати й Вовковою роботою, а як і єї не буде, то почнемо друкувати Остапову. Тільки, як кажу, з многих поглядів пожадано було б розпочати з новим роком Вашою працею.

Читальні вже друкуються, готових є вже три листи, і надіюсь, що друк піде доволі живо. Я взяв їх на свій наклад і задумав повернути на них все, що получу з розпродажі моїх віршів. Та тільки жаль, що вірші то ніби розпродані, а грошей народи не присилають.

Тішить мене те, що перша книжечка “Наук. Бібл.” в значній частині розпродана, так що з її розпродажі покрито кошт друку. Що впливатиме дальше, те піде на дальші випуски.

З України звістки погані. Всі книжки, що віз Ар[абажин], пропали на границі. Забрав він ще й деякі рукописи, а іменно, рукопись m-me Пчілки “Товаришки”, та боюсь, що й вона пропала. Взяв Ваш лист *ad Kianos*, та здаєсь, що повіз його при собі і завіз до дому, бо особи его не чіпали, але звістки певної і в цьому ділі не маю. Звісно, що лист Ваш узяв він не в оригіналі, а в копії.

Оповідав Ар[абажин] про стан молодіжі і старої громади річи вельми непотішаючі. Нарікав головно на книжкову розрізненність, котра доходить до того, що люде різних кружків не хочуть вести з собою навіть просто товариських зносин.

Передавав такий н. пр. факт: їде чоловік одного кружка за границю, просять його з другого, принципіально нічим не різного, кружка взяти лист в передачу; чоловік сам готов би се зробити, але кружок забороняє. Нарікав дальше на цілковитий упадок старшої громади: люде мішаються в особисті передирки молодіжі і допомагають до того, щоб ті передирки заогнювались в формальні розриви, а дати для всеї молодіжі якесь широке та ясне руководство, котре б направляло сили до роботи, – не можуть, чи не думають. Навіть в науковім згляді зовсім опустились. Оце я, – казав Ар[абажин], – філолог – порівнюю філологічну роботу: Житецького й Соболевського, і бачу у Соб[олевського] справді науку, дослід фактів, а у Жит[ецького] – поезію. Та сама поезія, тільки ще в більшій мірі, в граматиці Науменка. Сходини молодіжі у членів старшої громади деморалізують молодіж, котра набирає там не позитівного знання, не любови до праці, а тільки гордості, що ось, мовляв, я у сего та того буваю, з сим та тим розмовляю. Починають такі хлопці з висока глядіти не то на других, не буваючих, але й на науку і на всяку спеціальну роботу. Мені здаєсь, що у всіх сих словах є дещо правди, хоч з другого боку, Ар[абажин] списав в них вірний з многих поглядів свій власний портрет.

Жальпляхту я крихту знаю, чоловічок він гарний. Та, мабуть, Ви не так порозуміли его писанє, бо чень же не в Гал[ичину], а в Россію предлагає він Вам перевоз книг. Впрочім, я тепер з ним не бачився й не знаю, про що він говорить і які має способи в руках.

Про газету в Станіславові не чувати нічого і міні здаєсь, що з неї нічого не буде. У нас деякі молоді люде збираються заснувати нове “Наукове Товариство”, котре б громадило люде охочих до наукової роботи і ділилось би на кружки спеціалістів. Чи що з того буде, також не знаю, але з дорогою душею приступлю і бібліотеку свою дам в розпорядимість товаришів. Коцовський, як чую, також готов.

В Братстві готується невеличкий переворот. Старі люті на теперішний заряд Братства не тільки за его реалістичний та позитівістичний напрям, але й за те, що его старанєм Братство дістало багато російських книжок та журналів до бібліотеки. Казали міні, що колись ту сам Романчук робив їм за се закиди, а Огоновський також в претензії, що братчиків менше ходить слухати его личану літературу, ніж членів Академ. Кружка. Ось вони й організують свою “консерватівну” партію, котра грозить повикидати рос. книжки з бібліотеки, а ні, то довести до розв’язаня Братства. Старші ж патріоти переловлюють молодіж з Братства до своєї “Руської Бесіди”, знизивши до неї впис для студентів на половину, і там, крім нарікань на соціалістів та реалістів, вправляють її до гри в карти. Дуже жаль, що й Коц[овський], свідомо чи не свідомо, в тім самім напрямі веде діяльну пропаганду і під окликом “спільної роботи” помагає ширити спільну деморалізацію.

Я й жінка засилаємо Вам щире поздоровленє.

Львів, ул. Стрийська, ч. 6, В. Д. 19/Х 1887.

Ваш Ів. Франко.

Chemin Dancet, 14. 21 Окт. 1887

Шановний добродію.

Оце зараз дістав Ваш лист. Спішусь одповісти про Н. Б. Коли буде скоро печататись Верн, то чи не прикласти б до нього й програм історії релігій, котрий він переробив з голландського? Коли згодиться у принципі, я зараз пришлю книжку. Программ не візьме більше 1 ½ листа. Вовку я одпишу Ваші слова, та навряд він скоро виготовить свою роботу. Для того, а також і для всього инчого беріться просто за Остапову роботу. Од мене теж не ждїть на цілий 1888 рік нічого, окрім *Козаків*, котрі, як писав мені П[авли]к, давно вже перекладені й про котрі було ж уже об'явлено абонентам. В загалі не ждїть помочи од россіян, а покладайтесь тільки на власні сили. Та, на скільки мога, не гайтесь з такими річами, котрі можуть заманіфестовати Ваші наукові принципи. Зовсім не дивно, що “молоді консерватори” буйствують позаду старших, бо все таки вони мають за собою хоч папер друкований, коли вже не справжню роботу старших, а ми маємо тільки добрі заміри.

Напишіть мені, що таке справди робиться в Брацтві. Не розумію я, як такі взяти та й викинути книжки тільки через те, що вони россійські? Хто ж перешкоджа Ром[анчуку] додати од себе німецьких, англійських і т. и.? Чудасія робиться в нашій слав'янщині! Уряд россійський робить все можливе, щоб задурити р. літ. і по части вспів, а тим часом Ваші консерватори гніваються на цю літературу за реалізм і позитівізм, – а недавно розказувала одна розумненька німкеня з Берна, котра прожила років 10 в Харкові й Криму, що книгарь у Берні, котрий видав кілька перекладів з россійського (Л. Толстого) казав, що він би більше видавав, та між німцями появилась партія, котра жалується, що вже за дуже багато перекладають з россійського й що через те забагато революційних думок вноситься до німецької молодіжї!!!

Те, що ви пишете по словам Ар[абажина] про українців, мабуть, правда. Сумно те, та нема на це ліків, бо коли люде самі добровольно хотять бути дурнями, маючи все таки під боком європейські літератури, то тут нічого не поробиш. Найсумніше те, що по всьому видно, що всероссійський рух, а також польський, вп'ять прокидається, – хоч і всероссіяне не можуть похвалитись мудростю, а ще менше образованностю. Треба, впрочім, сказати, що деякі россіяне, котрих я бачив тут, не сердяться, коли чують, що перше ніж писати політико-соціальні програми, треба хоч одну європейську конституцію прочитати, – й беруться навіть до того, щоб вчитись. Правда, бувший тут “політік” теж саме обіцяв за себе й за товарищів, та тільки, по всьому, що я знаю про них, вони якось в усьому в'ялі та й дуже вже зайняті своїми особами. А до наук їм трудненько приступитись, коли навколо домове “самобитництво” опирається на авторитет найрозумнішого там і найвченішого чоловіка, котрий сам колись став із поляка українцем

через Руссо та Прудона, а тепер “самобитність” сіє. Того ради вп’ять кажу, що коли Галичина не вивезе наш рух, то довго сидітимемо в болоті.

Чи звісно що небудь в деталях про крах транспорту Ар[абажина]? Чи не вхопили кого персонально? Я боюсь за Пчілку, хоч, правду сказавши, коли б не жаль було дітей, то радий би був, як би єї посіпали трохи. Що за дурниця перепроводжувати рукопись Товаришок (в котрих, к слову сказати, і все набрехано проти дійсности!) немов який папірус часів Рамсеса III!

Передайте поклон жінці Вашій.

Ваш М Др[агомано]в.

Передайте, б. л., мій лист П[авли]ку. Боюсь, що його вже не ма ві Львові. Я з листами трохи спізнився: треба було їздити в Лозанну, а потім писати цілий мемуар для Петербурга.

144. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Спасибі за Ваш лист! З Верна вже перекладені три статі: *Les principes de la critique biblique* по Рейсу, *L'origine et la composition du Pentateuque* по Кюнєну і *Analyse critique des elements constitutifs de la Genèse*. Ті три статейки вчинять невеличкий томик, а щоб доповнити його до 5 листів, як раз в пору прийдеться та стаття, про котру Ви пишете. Для того будьте ласкаві прислати її, бо я хотів би пустити сю книжочку ще під кінець сего року. Другий випуск біблейщини я думав би дати переклад з Рейса: текст і аналіза перших 13 глав *Genesis*'а, котрі у него трактують ся віддільно і дуже цікаво. Жаль тільки, що в своїм обширнім коментарі до сих глав Рейс став так *stricte* на становищі жидівським і екзегетичним, що й не пробував кинути погляду на міфи космогонічні і етнографічні других близьких народів. Се у нас конче потрібно б дати, бодай в короткім переднім слові, і міні здаєсь, що до написаня такого переднього слова ніхто не був би спосібніший, як Ви. Книжечка ся друкована буде аж в слідуючім році, може аж десь весною, так що для написаня невеличкого (на друк. лист або два) переднього слова Ви мали б доволі часу. Впрочім, коли б Ви могли зробити се швидко, то можна би Рейса дати й зараз після Верна: ту народ дуже заінтересований дослідями над біблією, і я надіюсь, що сего року будуть і в Братстві читані реферати по Гаусрату, Хр. Бауру, а може й дещо по Рейсу.

Остапову роботу на початок року дати не прийдеться, раз для того, що Остап її ще перероблює, а по друге, для того, що надто вона велика і вимагати буде від разу великого кошту. Фондів у нас готових нема, а “Читальні” тепер багато з’їдять, так що конче потрібно по них дати кілька дрібніших книжочок, котрі б і швидше б розходилися і захоплювали б троха інші поля.

Козаки Ваші теж прийдуть перед Остапом. Вони перекладені П[авли]ком, але той написав цілий переклад оловцем, так що для друку треба переписувати, а

переписчика у нас плаченого нема, ну, то й приходиться здаватись на ласку і – ждати. Через вакації робота лежала, а тепер не знаю, коли ще її докінчить. Скоро переписка буде скінчена, вишлю Вам рукопис для перегляду.

Помочи ні од кого для Наук. бібл. не ждемо. Щоб придбати фонду на прискорене видавництва, я тепер пишу по польськи обширну повість на конкурс Kurj. Warsz. Надіюсь її скінчити найдалі з кінцем сего місяця, а коли не дістану премії (1000 руб.), то все таки найду місце для єї надрукованя і придбаю хоч що небудь лишніх грошей.

В Братстві консерватори зіграли роль синиці, що хотіла палити море, а коли на зборах показалось, що їх сили 4–5 чоловіка, то вони знялись і вийшли, а одного з них за якесь шахрайство загальні збори взяли й виключили. О викидуванню книжок нема й мови. Сьогодні збираєся етнограф. кружок, котрий повинен вибрати з поміж себе комітет для рефератів і відчитів, а крим того є надія, що устроїть ся невеличке видавництво брошур, перекладів беллетристичних і др. Вчора вечером було кілька братчиків у нас, й ми з П[авли]ком і наговорили їм дещо про те, яку треба завести роботу. Я предложив їм зладити ряд рефератів (Ваші – “Пісні про панщ.” й Буняка, Пипінові статі про Укр. і Білорусь з В[єстн.], Івановича статю про Болгарію з С[єверн. в[єстн.], Тена істор. Франції, Брандеса житєписі, далі деякі речі про початок християнства і в кінці деякі теми загальні, як прим.: ідеалізм, реалізм і натуралізм, поступ, свобода волі і т. і.). Хочуть конче розбуджувати таланти писательські серед молодіжі і в тій цілі думають розписати премії на твори беллетр. молодих людей. Ось Вам усе, що нового в Братстві.

Про пропажу перевозки Ар[абажина] – ні слуху, ні духу. Кіяне – мов води в рот набрали, ніхто ні словечка. Що Ар[абажин] сам не попався, це я знаю, бо писав карточку, але що дальш – нічого не знаю. Ось ми ждемо з дня на день знаного Вам Корсіканця, котрий писав нам недавно, що швидко їхатиме знов за границю, та якось не їде.

Чи звісна Вам критика Дашкевича на літературу Петрова? Я чув про неї та нічого докладного, а отсе два тижні тому написав до Дашк[евича], щоб прислав (за гроші) або вказав, де можна дістати (в ніяких каталогах не стрічав), – і також не маю відповіді.

“Зорю” зашлю Вам. Поздоровляю Вас. Жінка також Вам кланяється – вона переписує мій роман і вчиться таким робом польськїй мові.

Ваш Ів. Фр[анко].

6/XI 1887.

145. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Genève. Chemin Dancet, 14. 10 Нов. 1887

Ш. Д. Перш усього: помилуйте й пожалуйте; заведіть європейський звичай писати на кожному листу Вашу адресу, а то завше треба шукати по паперам, а в мене їх більш, ніж піску морського.

Посилаю Вам книгу Верна. Програму, про котру я писав, знайдете на стор. 230–249. Вона далеко не перший сорт, та коли ж готова, а окрім того – авторитетна, може, й для цензури. На тепер з нас доволі буде, коли ми пустимо в публіку самий принцип, що релігія – річ не постійна, а еволюційна. Для $\frac{3}{4}$ публіки й цього доволі, – а $\frac{1}{4}$, коли зхоче довідатись деталі цієї еволюції, то й без нас потім знайде собі раду. Я думаю, щоб перша брошура (з науки про релігію, чи як її назвати?) була собі ціленька, безпремінно треба в ній помістити Верна ж про Євангелія по Рейсу; це та статейка *Les origines des évangiles* (чи що), котра в *Revue Politique et littéraire*, що я Вам її послав N Вам в купі з *Melanges* (сьогодні ходив дивитись колекцій цієї Revue, та саме ті роки (1881–1882), де мусять бути ті статті, забрані в нашій Société de lecture). Коли згублено той N, то швидче пишіть, я добуду новий. А тільки цю статтю непременно треба пускати поряд з статтею про Пентатевх. Коли хочете, то я напишу коротеньку передмову до книжки – скажу про вагу й стан науки про релігію й про те, чому наука про жидівсько-християнську віру, можна сказати, сконцентровалась коло питання про зріст Пентатевха й Євангелій. Про другу релігійну брошуру – Рейса, – ще маємо час поговорити, а надто про мою передмову, котрої Ви хочете й котру я боюсь писати. Коли мені дозволено подавати голос в цій справі, то я б радив Вам подати після *Читалень* зараз же *Верна*, а потім *Козаків*. Так би були поставлені стовпи й стовпчики на головніших шляхах, по котрим хоче йти пропаганда бібліотеки. Про Україну нічого не можна печатати, поки не подано огляд її політ. історії, котра чи так, чи сяк нашкицована в Козаках, – Козаки ж не займуть багато місця й пригоряться й патріотам, а то, може, й скоро розійдуться.

Чудесно, що “молодоконсерватори” провалились. Та чого вони, власне, хотіли? Чи вони коли небудь розказують в деталях свої принципи? Аже ж і сам винаходчик укр. нац. консерватизму, здається, не напечатав своєї промови торішньої.

Критики Дашкевича на Петрова й сам не бачив. Обіцяли мені прислати од самого автора, та на тому й стало. Це академічна рецензія (Петров подав книгу в Ак. Наук на уваровську премію, – як наші Ист. П., Житецького – Звуки: академія поручила рецензію Дашкевичу), надрукована в Трудах Академії Наук за відповідний рік (1884 чи 5-ий) і в окремій продажі не було: inde difficultas! Як що Вам посчаститься добути, то позичете й мені.

Коли Вам корсиканець писав? Я од нього дістав назад тому 5 тижнів лист, в котрому він обіцяв писати докладно, та й не пише. Це може значить: або

вмер, або хорий, або арештований, або – просто не пише! А все таки для догадів, – цікаво б знати, коли він Вам писав, значить, був живий і цілий.

Ваш М. Др[агоманов]в.

Коли схочете, щоб я написав передне словце до *Vernes*, то зверніть мені швидче книжку його, що посилаю.

146. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію.

Верна дістав і зараз же сьогодні починаю перекладувати програму. Переклавши, я пошлю Вам і книжку, і переклад, і буду просив Вас переглянути сей послідній, щоб при множестві назв, імен і натяків не попався який блуд. Дещо в тій програмі треба буде викинути, приміри, наведені автором, заступити ближшими до розуміння нашої публіки, і тут то я сам не осмілюся поступати без Вашої ради.

Я в повні згожуюся на те, щоб крім статей про Пентатевх дати також статтю про евангелія, і зладжу єї переклад. В передньому слові Ви, будьте ласкаві, крім інших уваг, які вважаєте потрібними, додати *особливо* про стан студій над історією релігії не тільки в ученій літературі спеціальній, але також в школах (у мене є під рукою два невеличкі нім. підручники Ціттеля, в котрих виложені головні факти критики біблійної для *німецьких шкіл людських і середніх*), а также подати ближші звістки про Верна, єго агітацію в тім же напрямі і єго “*Revue d’hist. de rel.*” (я виписав єї рочник 1887, та поки ще не дістав). Так само згожуюсь на те, щоб після Верна дати “Козаків” і закінчити ними першу серію випусків Наукової Бібліотеки”.

Чого хотіли молоді консерватори, сего вони й самі, мабуть, не знають. Головно хотілось їм, щоби Братство пішло назад під крила “Руської Бесіди” і покинуло опозицію. О прінципах ніяких не було мови. Нападали на одного з виділових, що одержав відчит про Лассаля (по Брандесу), а впрочім, чіпалися самих дрібних дрібниць.

Корсіканець писав недавно, тижнів мабуть 3 назад. Та, як говорила знакома Вам з позаторічної переписки дамочка, що ту була на вандрівці, а тепер поїхала в Італію лічитись і буде також у Вас, він узятий до війська й мусить як небудь викручуватись, і для того досі не міг виїхати.

Труди академії Наук є в Оссолінеум і я постараюсь їх роздобути, то й Вам перешлю. П[авли]к вже в Кракові (*Ulica Dolnych Młynów, Nr 47*). Лист Ваш зараз того ж дня я вислав йому. Читалень уже зложено арк. 9, надіюсь, ще десь через тиждень вони будуть готові. Я досі заплатив ок. 60 гульд., а цілість буде коштувати зо 180, – значиться, з друком дальшої книжечки прийдець почекати, доки хоч більша половина кошту не буде сплачена. Роман, на котрий я числю, що принесе міні троха грошей і позволит вибитися з довгів, вже готов і швидко буде переписаний на чисто. Штука вийшла доволі обширна (арк. може 12 або й біль-

ше) і, смію думати, інтернаціональна (сцени з львівського життя газетярського, розправа судова, сцени з тюрми, сцени з життя уличних дітей, з бомбардування Львова в р. 1848 і т. д.). Хоча б надія на премію показалася ілюзією, то все таки я маю вже майже запевнену можливість надрукувати роман рівночасно в одному варшавському тижневнику і в Kurjeri Lwowskim, що в усякім разі повинно принести кількасот рублів доходу. В такому разі, прийдесь усе повернути на Наукову Бібліотеку, а в разі одержання премій я думав би надрукувати дещо з своїх беллетристичних робіт, приміром хоч переклад Лессінгового Натана Мудрого з статтю про него Штрауса, що лежить у мене готовий оце вже два роки, або томик переводів поезії політичної і соц. Гейне (з Німеччиною), що також готовий від довгих літ. Ну, та се все, як бог дасть.

Поздоровляємо Вас і кланяємось обоє з жінкою.

Ів. Фр[анко].

Львів, ул. Зиблікевича, ч. 10.
26/XI 1887.

147. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Шлю Вам книжку, переклад програми, пару номерів “Зорі” і опис збірника воляцьких пісень, що зладив недавно для “К. Старини”, та не послав за для її смерті. Може Вам здасть ся.

Є в мене ще просьба до Вас. Виходить ту під покровом Ліского “Kwartalnik historyczny”, дуже цікавий журнальчик, що складає ся майже з самих рецензій діл історичних, етнографічних і др. Просили й мене писати туди і дали міні до рецензії відбитку з “Zbiogu wiadomości do antropologii krajowej” – збірник пісень волинських. Може б Ви могли зладити сю рецензію, то я прислав би Вам книжку. І в загалі гарно було б, як би Ви давали до Kwartalnika звістки про нові книжки по фольклору. Я беруся перекладувати і містити їх (конечно, з Вашим підписом повним). Можна би туди дати й такі річи, як рецензію на Огоновського літературу, на ювілейний н-р Зорі (зашлю Вам, як вийде) і т. і. Вони платять гонорар, хоч невеличкий, та все таки вистарчив би хоч на закупленє деяких потрібних Вам книжок. Щиро кланяюсь.

Ваш І. Франко.

Львів, ул. Зиблікевича, ч. 10.

Chemin Dancet, 14. 24 Дек. 1887

Давно вже слід було написати Вам, та все не скінчив пер. слова до 3 науки про релігії. Треба дещо наново перечитати, – та окрім того, получив нову книгу Chantepey – Lehrb. de. Gesch. d. Religion, то й затяглось діло. Впрочім, бачу, що задержки не буде, бо ще і Читальні не появились. В усяким разі, коли дуже треба, то напишіть: тоді я скінчу свою долю на парах і зараз же пришлю.

З цікавстю читав я обмін скубок між Вами (Крај), Н. Проломом і Дѣлом, та скажу, що цього всього за-мало. Коли вже Ви стали до того, то раз назавше треба висказати всю правду, котра, по мойому, ось де: 1) не може бути потрібної (згоди?) в руській інтелігенції, поки яка небудь партія буде ставити етногр.-літературне питання фанатично і робити з його справу політичну, та ще і справу вірності династії Габсбургів (чи рикошетом Романових), 2) теперишні народовці, по крайній мірі їх львівські проводирі, нарobili чимало доносів і нечемностей против старих (напр. за спиною донос у Відні на Ів. Голов[ацького]), які колись робили проти них старі тоді, як “козацька мова” вважалась зміною Австрії, 3) ті ж народовці показують себе тепер такими же реакціонерами, як і старі в усіх реально-культурних, політ. і соціальних справах і також нетолерантними до прогресистів, – при чому, вживають тих же способів інкрімінації (напр. Ви тепер для “Дѣла” – поляк), 4) Русини мусять сгрупуватись в партії не по поглядам національним, а по культурно-суспільним принципам. Хай іде реакціонер до реакціонера, а прогресист – до прогресиста. Та *caeterum censeo*: час би вже й обновити заходи до унії молодих товариств, котра пробувалась в 1876 р. Чи не можна б було поспробувати її з поводу рефератів, про котрі Ви пишете, в Ак. Бр., щоб товарищі обох корпорацій взаємно ходили на реферати?

Дістав я звістку про конфіскачу *Vich*. Не вже ж так вони й пропали? А “Читальні” чи проскочили зовсім? Багато в них интересного, хоть можна б було систематичніше обробити матер’ял та тону різкого позбавити. Боюсь, щоб ради яких фраз не сконфісковали. Треба б було, – коли вже почали розмовляти про мене й про вплив других россян на новий рух в Галичині, – то сказати про це трохи докладніше, напр. нагадати хоч полемику просвітян з К. Телегр. и инше, з котрої видно, що, власне, ми докаряли просвітянам, що вони не видають реальних книг, навіть господарських і юридичних, а самі “византійські книжки”, – на що просвітане отповідали, що “треба перше зробити народ моральним”, 2) що ми ж докаряли за те, що Просвіта й Тов. Шевченка нічого народу про Шевченка не говорить і нічого з нього не дає народу. Може, це буде можливість сказати при нагоді в полеміці або в кореспонденції.

Посилаю Вам коректуру з адресу, публікованого тут з поводу университетських розрухів в Россії. Перепечатайте його в *Kurjer-i*, замітивши, що він надрукований по франц. в женеvських газетах. Підписів поки не печатайте, а скажіть, що між підписаними єсть россяне, українці, поляки й кавказці; для Россії ще вироб-

ляється екземпляри адресу й може будуть нові підписи, а поки з публікацією французькою треба було поспішитись.

Чи маєте які звістки з Києва? Я ні слова не маю. Навіть Д[оброграє]ва з Ментоні не пише. А кореспонденція, котру К. Lw. напечатав про Москву, – з помилками. Також і цюрихський адрес, котрий похвалив К. Lw., – безтактний. Студенти в Росії стоять на неполитичному полі, а на академічному, їм через те менше боїться сочувствовать публіка й професори, і заграничним студентам не треба зходити з акад. ґрунту, хоч до часу, коли царський уряд рішучо покаже, що він не згідний задовольнити студентів. Тоді тільки можна виступити з політикою, та й то треба б, щоб з нею виступили батьки, а не студенти. По правді, я на це маю мало надії і через те печально чекаю після свят, коли одчинять університети – і вп'ять почнуться розрухи. Та треба б зробити пробу: вдержувати студентів од політики, а підбивати батьків, а окрім того, ми вже нераз бачили студентську політику в Росії, та що з того вийшло? Там треба вирости ліберальній публіці з студентів, а для того треба, щоб вони, поки студенти, то не політували.

Дуже я поспішаюсь зкінчити лист – і через те пишу не докладно і навіть нескладно. Та Ви мене зрозумієте.

Що у Вас кажуть про *Polskie Wolne Słowo* і його замітку *o Rusi*?

Жінці Вашій кланяємось. Доброго нового року!

Ваш М Др[агоманов].

149. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Я був такий задурений, коли посилав Вам остатній лист, що позабув за багато важних річей: 1) В мене нема тих брошур німецьких про критику, про котрі Ви пишете. Пришліть на час. 2) Я радий писати рецензії в *Kwartalnik*. Пришліть ту брошуру, що про неї треба писати. 3) Ні юбилейного N Зорі, ні N 11, а також ні одного після 16-го в мене нема. 4) К. Lw. дістаю дуже неаккуратно: спершу доходив майже щодня, хоч з пропусками, потім самі недільні NN-ри, а тепер вже не звісно, по якому систему. Чи так і треба, чи це коверзують розсилачі? Що з Київа? Чи звістка в *Дѣлѣ*, N 114, прийшла з певного джерела, чи взята з якої австр. газети? Готуйтеся нове видання *De Gubernatis: Dizzionario biografico*, тільки по французькому. Чи Ви дістали запрос додати нові данні про Вас? Коли ні, то пришліть мені їх по *німецькому*. Я думаю обернутись до Зорі, Пролому й до См. Стоцького, щоб прислали звістки про своїх літераторів. Чи варто?

Ваш М. Др[агоманов].

150. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Дальший томик “Наукової Бібліотеки” хотів би я розпочати друкувати ще сего місяця, та не знаю, чи се міні вдасться. “Читальні” я видав своїм накладом, плачу місячно з грошей, зароблених в “Киїєгі”. З розпродажі досі нічого ще не прийшло, бо свята, а книжка коштувала мало що не 200 гульд. Хоч сплачено вже 120 г., то все таки з друкованем слідуєчюї книжечки хочу здержатися, поки троха більше не очищу ся з довгу в друкарні, тим більше, що в тій друкарні і без того криво на мене дивляться, а надто ще там за мною висить 90 гульд. довгу за “Дрібну бібліотеку”, котрого міні годі так швидко сплатити. А ту ще у нас дома клопіт, хлопець наш занедужав ангіною, – грошей треба на всі боки. Та все таки я надіюсь ще сего місяця залатати друкарню грішми з “Крају” й “Prawdy”, так що й друк нової книжечки буде міг зараз розпочатися. Думаю, що вона не винесе більш осьми аркушів, “Козаки” – не більш двох з половиною, так що ціла серія “Наукової Бібліот.” обняла-б около 27 аркушів за ціну 1 г. 50 гр.

Уваги Ваші про “Читальні” передам П[авли]ку; він може схоче покористуватись ними в другій частині своєї роботи. Впрочім можна буде справу відносити Укр. до Галичан-народовців розказати в передмові до другого тому Навроцького. З ним діло таке, що другого тому (робот політичних і економічних) не можна буде друкувати під фірмою “Братства”, і для того я задумав друкувати його групами в “Наук. бібл”. На першу групу вибрав роботи “З житя громадського Галичини”, куди увійдуть: 3 кореспонденції з “Кієвск. Телеграфа”, статі з “Правди”

(“Клясові інтереси”, “Шляхетні захитники” і деякі дрібніші), а далі – деякі листи про внутрішні справи Русинів і дещо з рукописів, котрі міні ошуканським способом удалось видерти з суду, де вони лежали цілих десять літ від нашого процесу. Сю книжечку я думав би надрукувати або зараз на початку другої серії (коли Остап [Терлецький] до того часу не злагодить своєї роботи), або після роботи Остапової. Я дав би від себе докладну бібліографію всіх творів і спис усіх рукописів Навр[оцького], а Вас просив би, щоб Ви по матеріалам, які будуть у книжці, і по звісним Вам фактам списали історію зносин Укр. з Галичанами за час 1873–1880 року, де би, звісно, сказано було й про роль в тій історії Навроцького й Барвінського. Міні здаєсь, що се була б робота дуже вдячна і не без актуального інтересу, і що для єї зроблення Ви були б самий компетентний чоловік. Я кажу, книжка ся не швидко ще прийде на чергу, але я питаю Вас задалегідь, чи прийметесь Ви за таку роботу, і коли б була на те Ваша воля, то я готов би зараз приступити до переписування матеріалів, а переписавши їх, переслав би Вам, щоб Ви могли не кваплячись написати передне слово.

Брошури Ціттеля, “Зорю” і дещо для рецензій до “Квартальника” зашлю Вам на днях пакетом, а поки що, як гадаєте, чи не добре було б написати Вам для тогож “Kwart.” рецензію на “Читальні”? Місце на рецензію – maximum ½ листа тісного друку.

Чи Ваша стаття в “Revue d’histoire des Religions” була вже друкована?

Я одержав книжки за сей рік – там нема. От бібліографію й хроніку своєї науки бестії гарно ведуть!

По дводневій перерви берусь кінчити лист. Зайшло в тім часі дещо такого, що подекуди змінє сказане мною доси. І так поперед усього – смерть Федьковича. Я замовив на похорон его вінок від Вас, мене й П[авли]ка – не знаю, чи не прогніваєтесь Ви за се на мене, але міні здавало ся, що при похороні Федьковича не повинно хибувати ім’я чоловіка, котрий найбільше причинив ся до его належної оцінки, а нас двох приплів я до Вашого імені, щоб зазначити, що Ваша традиція в Галичині не пропала.

Друге діло – ходить ту по людях думка – видати другий том Навроцького. Хоч від думки до діла у нас, звичайно, далека дорога, але все таки се була б річ добра. В такім разі, я не потребував би в “Наук. бібл.” передрукувати творів Навр[оцького], а міг би ограничити ся листами – і вже не самого Навр[оцького], а цілого круга молодих людей 60-их літ. У мене є тих листів кілька сот, а між ними – 5 листів Федьковича. Можна б дати ті листи (вони дуже цікаві й характерні), може б удалось роздобути ще деякі его листи. Ви долучили б свої споминки про него, далі – вибір з листів Навроцького, Заревича, Климковича, деякі уступи з листів Куліша (що він писав про галицькі справи) – вийшла би цікава книжка, причинок до історії нашого літературного й громадського розвою. Коли б Ви пристали на співуділ в такій книжці, т. є. на написане до неї передного слова, то я зараз би переписував відповідні листи і послав би Вам.

Отсе був передучера з віцередактором “Kwartalnika” – просить Вас о рецензії. Між иншим, бажали б рецензії на бібліографію Левіцького (Ви, мабуть, її получаете), – коли б Вам годі було її написати, то я міг би. Пожадані були б для них (для відділу заграничних публікацій) коротесенькі замітки о нових книжках по фольклору. Що мало б піти до книжки за другий квартал 1888 р. (перша вже вийшла), мусило б бути їм доручене до кінця сего місяця. А, от і ще одно – ювілейний н-р Зорі! На него і на читальні годиться Вам поперед усього зладити рец. В першій н-рі сегорічної “Зорі” пані Олена Пчілка ні з сего, ні з того почала друкувати свою автобіографію, та таку, що ти Господи! От побачите.

Про W. pols. Słowo у нас ніхто нічого не каже, бо ніхто його й не читає. Кореспондують до него відси два люде: оден – молодий жидок, і оден – старий та здурілий Поляк, котрого ніхто в сурийоз не приймає.

Щиро Вам кланяюсь.

Іван Франко.

Ул. Зиблікевича, ч. 10, Львів. 15/1 1888.

151. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. Genève, 1 Февр. 1888

Шановний земляче.

Цими днями пошлю до Вас передне слово до релігійної брошури, а поки звіщаю, що посилку Вашу получив. В ній тільки нема тиєї етнографічної книжки (збірки пісень), про котру я мушу написати для Квартальника рецензію. А як мені писати про “Етнографію Слав’янщини”, я й не здумаю. Там така Духинщина, що терпіти її не можна, та й попівщина. Як же мою рецензію прийме “Квартальник”, польський та ще й попівський по редактору? Спробую написати зразу про Стодольського й Петрушевича та “змазати” обох: одного – за москвофагію, а другого – за москвофіліє, – обох во ім’я науки, – то побачу, що з того буде. Тільки навряд буде добре, бо науки також не треба польським патріотам, як і всяким иншим.

Не без страху приступав я до автобіографії О. Пчілки, та успокоївся: неприлично там нічого не ма: деякі деталі лишні, а в загалі історія продажі кількох її праць навіть типична – майже всякий український літератор що небудь та втратив, іноді найважливіше з своїх праць. Сестра моя могла б розказати, згадуючи про нашого батька, що більша частина його збірки пісень пропала, завезена в Крим на показ тамошнім виселенцям з Полтавщини (звісно, панам) – ніким инчим як матір’ю моєї жінки! Я іноді, як згадаю про цей товстючий зшиток, котрий писавсь між 1839 і 1841 роком, коли ще стільки старих пісень було цілих, і котрий я бачив, будучи дитиною, то мені аж хочеться помститись над моєю жінкою, наслідницею виновної. Та як подумаю, що остатні зшитки пропали просто в домі

батька, а самий остатній, привезений мною вже студентом у Київ і переданий Судовщикову, пропав уже в нього, – то й подумаю, що нас і би всіх 20.000.000 українців треба б вибити, а за неможливістю такої операції треба простити. А одмітити таку полосу в нашій громадській історії все таки слід.

Ваших планів на дальші випуски Н. Бібл. критикувати не стану. Коли схочете видавати книжечку для характеристики історії галицької громади в 70-ті роки, то я дам свій вклад, тільки не передне слово, яке Ви просите. Обридли мені передні слова, та нікого вони не навчають, а хочете Ви, то я Вам дам докладні спомини мої про австрійських русинів з 1867 по 1877 р. С гаряча я вже почав писати й написав вступну голову: коротку еволюцію мого українофільства й моїх праць про Галичину в росс. журналах, – і другу: про мої відносини з галичанами у Львові, Відні й Цюриху до 1873, до першого мого приїзду в саму Галичину. Виходить довгеньке оповідання. Та нічого робити: треба його колись написати, а там чи буде воно напечатане, чи ні – не моє це діло.

Будьте ласкаві, напишіть мені можливо більше про Нар. Раду. Чи буде там хто небудь з Ваших?

Ваш М Др[агоманов].

152. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львів, ул. Зиблікевича, ч. 10. 6 лютого 1888

Шановний Добродію!

Поперед всего пишу про “Народну Раду”. Збори сі були більш маніфестація, ніж нарада. Над найважнішими справами: справозданем з дотеперішньої діяльності виділу, програмою партії і внеском старого Заячківського що до стосунку народовців до старих – не було ніякої дискусії. Одиноким важним актом була бесіда Січинського про дорогову уставу, тай та була безмірно довга, так що всіх утомила. Надіюсь, що всі речі прочитаєте в “Дѣлѣ”, то й не подаю Вам їх змісту, скажу тільки, що коли по відчитанню Огоновським програми я замітив йому приватно (я як не член не промовляв), що в програмі не достає самого найважнішого – внутрішньої організації Русинів і загалом цілого громадсько-економічного боку життя народного, він відказав міні, що се правда, але він уважав се лишнім, бо діткнув уже сеї справи в вступнім слові. Як є діткнув, се побачите з тексту того слова. На сю розмову наближає ся Січинський, а дізнавши ся, про що балакаю, каже міні стиха: се моєї роботи програма, а комітет народовецький тільки й зробив, що викинув з неї іменно те, про що Ви кажете – справі громадські й економічні. Пізнійше я довідав ся, що нарис програми первісно зложив Огоновський (Олекса), відтак переробив Січинський, а комітет повичеркував, що єму не вподобалось. Може, се факти й дрібні, але міні здаєсь, що вони досить ясно показують, що теперішня “поступова” програма “Народної Ради” була так само slučajною й теоретичною, як торічна “консерватівна” програма Цеглінського: ані

одна, ані друга не попхне народовецької справи наперед. В найновішій програмі обік поступовости, федерації (про автономію *громад* нема мови) й толеранції думок тут же спокійно стоїть: “мусимо шанувати духовенство і дбати о церков і єї автономію”. З наших молодших було на зборах досить (о їх числі можна судити по тім, що при виборах упало 47 голосів на мене до виділу Нар. Ради на 383 усіх голосів), але не промовляв ніхто о програмі. І ніщо було промовляти, коли вже день перед тим старші народовці на зборах “Просвіти” ясно зазначили, що ту не йде о дискусію, а о “ухвалене” всего, що пропонують львов’яне. З наших промовив оден молодший, Кирчів (учитель народний), і зараз же накинув ся на него Січинський доволі грубим і безтактним способом: “ви про се не говоріть, коли знаєте справу односторонно, а я її знаю ліпше, та не ту місце її обговорювати”. А чоловік хотів іменно сказати те, що сам перетерпів. На зборах “Просвіти” мав Окуневський промовити за тим, щоб до праці просвітної притягано й людей з молодшого табору, – його закричали: “ні! ніколи!” Се, мабуть, було й причиною, що Окун[евський] на зборах “Нар. ради” не промовляв. Впрочім, він про себе швидко має написати Вам. Певна річ, що з нашого боку зле зроблено, що ніхто й не трібував викликати дискусію над діяльністю й програмою “Народної Ради”, тим більше, що й друкованим словом не швидко можна буде обізвати ся і прийде ся хіба ждати до слідуєчих зборів, де можна буде порівнати програму з тою роботою, яка за той час буде зроблена. А до того часу треба буде хоч якою брошуркою обізвати ся.

“Читальні” загалом дуже подобали ся, особливо в Коломийщині. Правда, грошей поки що зібрано мало, але хоч то добре, що книжка не конфіскована і розходить ся. Слідуєчу книжку зачну друкувати може ще сего місяця.

Дуже мене врадувало те, що Ви пишете свої споминки про Галичину і огляд своєї праці про неї за цілих десять літ. Коли тільки ся робота буде у Вас готова, то присилайте, я готов надрукувати її хоч зараз по “Казаках”, т. є. найпершу книжку другої серії. З тексту Вашого буде видно, що треба буде додати для повноти картини, а коли вийде так, що одна Ваша робота заповнить цілу книжку, то й ще лучше.

Хотівби я зладити для Наук. бібл. статю про панщину в Галичині за часів Австрії і про єї знесенє. Начерк роботи про сю річ є вже у мене готовий, а в бібліотеці Оссолінських є множество прецікавого рукописного матеріялу, – жаль тільки, що переважно недоступного (Kętrzyński просто держить у себе і не хоче дати, каже, що не переплетене – і так у нас лучає ся!). Та все таки й сего, що є доступне, доволі для того, щоб кинути богато нового світла на справу панщини і єї знесеня (а знесенє те, властиво, ще й досі не скінчило ся!). Жаль тільки, що роблячи цілий ранок в “Киґґєгі”, я дуже мало маю часу на працю в бібліотеці. Та все таки надіюсь, що зроблю хоч першу половину праці до літа, так щоб пішла по статті Терлецького, – сли ще статя тота буде.

Щиро кланяюсь Вам і поздоровляю.

Ваш Іван Франко.

153. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 22 Февр. 1888

Шановний земляче.

Накінець посилаю Вам рецензію на Стодольского. Не знаю, що з нею буде робити пан Ліске (здається, він ксьондз?). Я тільки прошу не переіменувати в мене нічого, а коли редакція з чим не згідна, то хай приписує примітки. Я за своє ручаюсь фактами, котрих берусь виставити під усякою тезою. Та хто такий цей Ст[одольський]? Для Галичанина він усе таки досить начитаний в російському, а для росіянина дуже вже “народовець”. Не вже це вп’ять Кон[иський]? Кумедно б було!

Посвятивши цілих 16 сторін Ст[одольськ]ому, я вже боюсь, що не буде мені місця для Петрушевича, й через те одкладаю його на другий раз, а може Ви мені зовсім його простите, а дасте мені замість його той збірничок пісень, про котрий перше згадували, та не прислали. А на далі напишу вже про самих європейців: нові твори про folk-loge (Andr. Lang, Cosquin і др.) Так скажіть і редакції. Та добре б було, як би мені прислали хоч один № “Квартальника”, щоб я знав, в якому стилі туди писати.

Простіть, що я спізвивсь з рецензією, а ще більше з пер. словом до Релігії. Живу в великій колотнечі. Вийшла така комбінація, що ніяк не можна одкласти працю над кореспонденцією старого Герцена, котру передав мені його син. На першу долю пішли листи Огарева з 1833 до 1848, страшенно цікавий матер’ял для *Kulturgeschichte*, та написаний маком, без дат і т. п. Дні й ночі проводимо ми з жінкою за цими листами: копірує жінка з Лідою, а я коментарій пишу. До того розум не спокійний: до Шишманова в Лейпціг приїхала мати, – дорогою з Росії, – та тяжко захорувала. Ш[ишманов] тратить голову в Лейпцигу, Ліда – тут, за нею – Людмила, а за ними – і я. А тут треба не запускати роботи. В усякім разі, будьте певні, що я не задержу печатання книги З науки про релігію. Коли треба, то починайте печатати; пере[дне] слово можна набирати й послі.

Зо споминами про Галичину виходить таке, що не знаю, як і бути: велике виходить, а скакати через сюжети не хочеться. Склоняюсь, впрочім, к тому, щоб писати про все докладно, а там уже побачите самі, чи що треба викинути. А для мене ці мемуари будуть “очистка совісті”.

Спасибі Вам за звістки про Н. Раду, тим паче, що од Окун[евського] ще нічого не маю. (Як він був у Львові, то чи дав він Вам кілька примірників про Буняку? я йому писав про те; коли ні, то витребуйте; мені ще він не прислав нічого). В загалі мені здається, що збори вийшли розумніші, ніж можна було ждати. По кр. мірі, подлости ні якої нар[одов]ці не зробили, а навіть одчинили дверці й для “прогресу”. Справди жалко, що ніхто з Ваших тих дверець не розсунув далі. Я тепер не получаю Черв. Русі й не знаю, що вона говорила про збір і програму.

А “Дѣло” так ще пустіще стало, ніж було; фельетони Уст[иянови]ча чисті mauvais ton, а “Зорѣ” 2 и 3 № я не бачив, хоч кілька разів писав про те сестрі. Не знаю, що й подумать, що од неї не маю листів. Не вже поліція хапа? Що в Вас чути про россіян? Чи пишуть що небудь Вам?

Я абсолютно нічого не маю з України, окрім листу короткого на моє “широковѣщательное посланіє”, котрий хтось мені прислав з Ніцци, та листу од Лисенка, присланного теж невідомо ким з невідомого місточка в Австрії. В першому листу говориться, що позаяк мій лист против моїй волі став майже отвертим і ві Львові й там, то одповідати мені на нього важко, а потому одповідь і одкладається до ліпшого случаю (певно, дорога вже не через Львів, а Ніццу – не ліпша!) В листі Л[исен]ка всякі особисті лірізми. Од П. – ні слова!

Vor Paris nichts Neues, або “На Шипкѣ все спокійно!” – як хочете. А можна й таке додати: воду вари, вода й буде.

Кланяйтесь жінці. А як Ваша дїнастія?

Посилаю Вам листок “Самоуправленіє” з правом про його писати в К. Lw. Треба Вам розказати його історію *privatissime*. Певна купка задумала було видавати цей листок у Россії, та, нарешті, не вправилась з труднотами й переслала матер’ял сюди, щоб надрукувати і раптом перевезти в Россію перший №–р. Другий думають або печатати там, або рішучо перевести видання сюди. В усякім разі, все майже видання N–ру 1–го вже в Россії – і *publice* говориться, що воно там і вийшло. По мойому, всі передові – російського походу статті – темна вода во облацїх; характерно тільки те, що недавні “народовольці” взяли им’я для свого журналу з багажу “вольнословців” і похваляють Письма емигрантовъ, в котрих теж курьоз: всі недавні росс. рев. зійшлись з реакціонером Др[агомано]вим, навіть протестанти Освоб. труда, котрі тільки приплутали до своєї загальної програми деталі, в роді § 1 і 2 про вибори в парламент, мов би то завтра А[ксельр]ода й Плеханова будуть баллотувати, та напутали нелогичностей, в роді того, що в § 6 виголосили рівноправність, а в 8-му – вп’ять говорять про “уничтоженіє сословных подраздѣленій”. Інтересно й те, який смирний соціалізм у “террориста” Степняка.

Прочитав я в. Кур. Lw. випіску про панславїзм Аксакова. Чому б Вам не напечатати в К. Lw. програми Костомарова, котрої як навмисне в Галичині ніхто не зна: навіть Огон[овський] в Ист. Литер. показав, що не бачив автобіографії Кост[омаро]ва. Звісно, ні галицьким полякам, *tels quels*, ні народовцям та програма не подобається, та треба єї перш усього знати. Посилаю Вам випіску. Всуньте єї в К. Lw.

25 Февр. Получив лист од 22. Посилаю, що готове. Прикладаю й замітку про правопись, що написав, коли думав, що будете скоро печатати. Робіть з нею, що знаєте; може, де за реферат зійде. Мені тепер і переглянути ніколи. Цими днями я зовсім хорий, та й домові клопоти не впадають, а ще вбільшуються.

Ваш М. Др[агомано]в.

154. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Жду присилки Ваших работ, т. є. передмови до релігій, рецензій для Kwartalnika і Споминок. Поки що посилаю Вам короткий огляд того, що було зо мною і що я писав беллетристичного від 1880 до тепер. Про рік 1879 нічого говорити.

Є у мене до Вас одна просьба, та боюсь з нею до Вас і підступати. Задумав я робити докторський екзамен з української літератури і на тему для дисертації вибрав Шевченків “Сон”, а властиво: чим була в сучасній російській літературі і відки взялася політична поезія Шевченкова? Придивившись до звісних фактів Шевченкового життя до 1846 року, насувається ту багато питань: яка була освіта Шевченкова, що він читав, з ким знався і хто мав на него які впливи? Відки взялось слав’янофільство Шевченкове, кот(р)ого сліди бачимо вже 1841 (Гайдамаки) і 1843 (Гайдай)? Звертаючись до деталей, котрі важно було б знати для моєї цілі, називаю ось які:

1) Що за чоловік в суспільно-політичному погляді був Гребінка, і який в загалі був кружок Українців, що тоді (1840–1843) громадився в Петербурзі?

2) Чи і який був тоді в Петербурзі кружок Поляків, і чи є які сліди знакомства з ним Шевченка?

3) Що таке був журнал “Маяк” тих років?

4) Чи є які фактичні сліди зближення Шевченка з слав’янофілами московськими або хоч знакомства его з недрукованими меморіялами Погодіна? (Маб. ні).

5) Що треба думати о генезісі “Исторіи Руссов”?

6) Чи звісні які деталі про знакомство Шевченка з Ник. Маркевичем і Бодянським? (Чалий не подає майже нічого, а з листів Шевченка видно, що вони були “великими друзяками” з Марк[евичем]. Що таке були Маркевича “Українскія мелодіи” (1835)?

7) Що таке був Афанасьєвъ-Чужбинській і на кілька вірними можна вважати его споминки про Шевченка і про Україну сорокових років? Я не знаю книжки А. Чужб[инського], а знаю тільки виривки з неї у Чалого; міні здаєсь, що реляції ті хоч правдиві, але дуже односторонні і поверхові.

8) Що таке був з соц. політ. погляду Брюлов, і де би можна прочитати про него щонебудь докладне?

Крім отсих питань смію предложити Вам ще просьбу: чи не можна би дістати у Вас в позику хоч на тиждень книжечки Афан[асьєва] Чужб[инського] про Шевченка? За єї цілість я ручаюсь і зверну в найкоротшім часі. А друге: чи не могли б Ви вказати міні яких книжок або хоч статей про стан укр. суспільности в першій половині 40-их років, відки б можна доповнити те, що розкаже Чужб[инський]? Чи є що такого в книжці Шульгіна “25-лѣтіе Югозап. Края”? Як би були у Вас які рос. журнали 1838–1844 років, то чи не могли б Ви виписати міні їх зміст, щоб можна було знати, чим займала ся тоді інтелігентна верства російська?

Про все це я писав уже й до Кііва, й до Петербурга, та крім деяких книжок від Трегуб[ова] (Житє Белінського Пипіна та Аф[анасьева] Чужб[инського] Подорож по Укр. Зап. Воспомин. про Шевченка) та письма від Пипіна про відносини Белінського до Шевч[енка] – нічого не получив. А у мене є крім Чалого, Основи та рос. творів Шевч[енка], що видала Кієвская Стар., – дуже мало дечого про Шевч[енка] (“Жизнь Куліша” в Правді і переднє слово до Хуторної поезії, інші матеріяли в Правді, ті матеріяли, що були в “Кієвской Старинѣ”, і одна статя “Истор. Вѣстн.” про польські агітації 1846 р.) Знайдесь, мабуть, дещо і в “Русской Старинѣ”, що є в Оссолінеум. От і весь мій матеріял, коли не рахувати “Молодика”, “України” Куліша, “Укр. Вѣстн.”, що є в бібл. університ. Певно, що й сі річи добре використати значило б багато, та се, мабуть, не моєї голови діло.

У нас нема нічого нового. В “Братстві” відбуваються тепер за ініціативою Коцовського відчити і дискусії, в котрих приймемо часть і ми з Остапом [Терлецьким]. Швидко має бути розбрана програма “Народної Ради”. Я бажав би здобутки тої дискусії опісля списати і надрукувати в “Наук. бібл.”, в “Вістях з Галичини”.

Засилаю Вам разом з жінкою щире поздоровленє.

Ваш Ів. Франко.

22/II 1888.

Львів, ул. Зиблікевича, ч. 10.

155. ДОДАТОК ДО НЕЗБЕРЕЖЕНОГО ЛИСТУ ДРАГОМАНОВА ДО ФРАНКА

1) Про Гребінку я не знаю більш того, що написано й у Петрова. Кружок його, о скільки знаю, був немудрящай: звичайні чиновники й панки, котрі часами “сумували” за Полтавщиною, то б то за салом (на сало й на вареники Гр[ебінка] іноді кликав Бѣл[ін]ського і, мабуть, через те Б[елінського] не міг собі представити й кружок Костомарова мудрішим од салолюбів Гр[ебінк]и), “укр. ночами”, а мабуть іноді й за “волею”, що не перешкоджало їм проклинати й Мазепу.

2) Про польські кружки в Пет[ербурзі] й про відносини до них Ш[евчен]ка нічого не відаю. Мені вдається, що на Ш[евчен]ку видно вплив літературний польських поетів, і то в київський вже період, а політичного впливу польського не видно.

3) Про “Маяк” знайдете в К. Стар. (сдається, в 1886 р.). Там були українські статті характеру гребінківського (*vide* § 1), а тенденція була Николаєвська: православ’є, самодержавіє, народність (в духу проти Європи).

4) “Моск. славяноф.” ще тоді, власне, не було, – то б то моск. гегеліанців, котрі ждали слав. доби в Stufengan(g)’у всесвітньої історії (Кир[єєвський], Хом[яков], К. Аксак[ов], Юр. Самар[ін]), а були церковники-консерватори (Шишковці),

котрих перших прозвано “словянофилами”, бо вони протиставляли ще карамзинському літературному народоству – мову церковну і різнобарвні елементи, котрі чули о слав’янах (то балканських, православних, власне, якихсь греко-слав’янах, котрих росіяне, в тім числі й Хомяков, ходили одвойовати в 1828–29 р., то почасти про західних, католиків. Про остатніх починали говорити більше українці та україно-білоруси: Срезн[евський], Бод[янський], Боричевський. Трохи зоставались спомини про побут Мицкевича в Москві й Петербурзі, і далекий одгомін спомину про “Общество соедин. славянъ”. В Харкові й Москві заклывувалось туманно-містичне вистудіювання слав’янщини в зв’язку з Росією (Вельтман) або спеціально з Україною (Пассек). Перегляньте перші томи творів Бґлинского, а також Пипина Изучение русской народности та й усякі інші статті в В. Евр.

5) Історія Руссовъ, певно, зложена коло 20 р. XIX ст. в кружку кн. Репнина, остатнього титуляр “Малороссійській Генер. Губернаторъ”. Після 1830 р. в його був, кажуть, “обыскъ”, він був майже інтернований в селі своїм Яготин, де потім бував і Шевченко, а генер. губ-ство наше стало зватись “Черниговское, Полт. и Харьковское”.

6) Укр. мелодій Маркевича я не бачив ніколи.

7) Спомини Афанасьєва (ради неба, не звійт його, як другі галичане, Атан. – хай він буде ф, або хв) мені вдаються вірними. Я б радніший дати Вам ці спомини (вони були в мене в одбитку з Библ. для Читенія), та оце зараз перешукаю усі полки, де в мене лежить укр. література, й не найшов. Може, відшукаю в інших місцях або де знайду тут Б. для Чит.

8) Про Брюлова нічого не можу вказати Вам. Пам’ятається, було щось в Р. Ст., чи Истор. Вґстн., тільки навряд з того боку, якого Вам треба. Чув я од Агіна (його ученика), що він часами з висока говорив про Николая Павловича [Миколу I], як *геній*, котрому б то, як Тиціану Филип II, мусив би пензель підняти, й раз звелів перед носом у Н. П. заперти свою студію, сказати, що дома не ма, хоч мов навмисне ходив по ній і стукав ногами, поки Н. П. оглядав салон. Напевне, дальше таких бутад Бр[юлов] не ходив.

Про суспільність українську в 30–40-ві роки знайдете де-що в К. Стар., в мемуарах Селецкого та деяких попів (там і про крестян). В книзці Шульгина не багато знайдете, – хоч коли хочете, то я Вам єї пришлю вкупі з №№ Др. и Нов. Росс., з Истор. Вґстникомъ, котрі перегляну, щоб вибрати Вам те, що буде тичитись до якої з Ваших точок.

Журналів же 30–40-х років у мене не ма.

А Молодиком, Україною, Укр. Вґстникомъ Ви багатші мене. Про “Молодикъ” я плакав у Росію (Київ і П(ете)рб(ур)гъ), щоб мені здобули хоч копію з статті Костомарова про “Укр. писателів”, та нічого й не виплакав. Чи у Вас, власне, єсть та стаття?

В суммі, думаю, що до Ш[евчен]ка все доходило через десяте-п’яте, особливо, поки він не здивавсь з Костомаровим, котрого вплив був єдине систематичне для

Ш[евчен]ка. Все, що вривками доходило до Ш[евченка], він сам переробив своїм генієм (ну, звісно, багато й не второпав). Через те то не дуже то й бідуйтесь за деталями. Головне ж Вам вияснять і ті матер'яли, які знайдете. А що, Пипин прислав Вам копію з усього листа Б'їл[інського] з поводу ареста Шевч[енка] і К°, чи ні? Добре б, як би видрали увесь лист.

156. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Простіть, що так довго не відповідав Вам за всякими гризотами й клопотами. За те сьогодні збираю цілу в'язку звісток.

Ваша рецензія на Стодольського прекрасна і для нас Галичан, а навіть для панів при академії краківській під неодним зглядом – новина. Вийшла ж вона як на рецензію трохи за довга; я, мабуть, забув написати Вам, що в “Kwartalniku” рецензії найдовші – 8 сторін 8-о, а Ваша буде може й два рази стілько. Та на сей раз я надіюсь виклопотати в редакції, щоб помістили її в відділі статей. Друге діло: прийшла вона пізно для тої книжки, що вийде з кінцем марта, і буде надрукована аж в тій, що вийде з кінцем юня. Я просив би Вас конче для тої книжки дати ще хоч дві коротші рецензії (от так по 4 карти Вашого письма), а іменно, на Петрушевича і Читальні. Збірничок пісень, про котрий я Вам згадував, рецензував я сам, бо треба було поспішити; всякі дальші матеріяли того рода засилатиму Вам. Що до заграничних фольклористів, то діло стоїть так, що “Kwartalnik”, яко посвячений спеціально історичній літературі польській, а в дальшій ряді – руській, обширних справоздань о заграничних працях того рода друкувати не може. В загалі відділ літератури заграничної в ньому дуже маленький, так що Вам прийшлося би обмежити ся короткими замітками віршів по 50 до 100 на книжку.

“Kwartalnik” усі книжки, що досі вийшли, вишле Вам редакція, скоро тільки переклад Вашої статі буде прийнятий до друку, а я надіюся виготовити його ще сего тижня. О тім, що статя буде принята, я не сумніваюся. Книжки вишлють Вам на рахунок гонорара, решту гонорара виплатять по виході книжки.

Що Стодольський – Кониський, се Ви вгадали. Але Ліске – не піп, а світський чоловік, ученик Вайца. Він уже два роки в університет не ходить, а можна сказати, повільно вмирає, а все таки за той час видав два томи Актів гродських і земських, держить у себе в хаті семінар історичний і видає Kwartalnik, да так, що нетільки перечитує всі надслані статі в рукописі, але й усі три коректури.

З друкованем книжочки про релігії я ще здержуюся якийсь час. Читалень розіпхав досі ок. 300 прим., та грошей виручив ледви яких 20 гульд. 120 заплатив власних; приходиться ся почекати, поки хоч що небудь стягну з продажі “Читалень”. З моїх зарібків приходиться ся допомогати батька, що недавно погорів, прийшлося помогти Остапови [Терлецькому], що состоїть без зарібку, і ще одному емігранту, (тому самому, що перекладавав колись в “Зорі” Короленків “Ліс шумить”) – він

тепер у Цюріху. З романом, що я заслав на премію в Варшаву, досі нічого не чувати, хоч речинець (1 марта) давно минув. Ну, та я не зовсім іще стратив надію. Значить, діло таке, що про релігію зачну друкувати тоді, як Ви пришлете своє переднє слово і мій переклад “Програми”. Переклад статей Верна зроблений уже.

Від Окуневського я дістав “Пісні про панщину” і напишу о них до Kwartalnika. “Буняка” не дістав, але читав його в К. Стар. Жаль, що Ви не звернулися давнійше до декого в Галичині, ту можна би було познаходити ще деякі устні перекази про Буняка, особливо в горах. Я пригадую собі, що бачив дещо такого записано у Исидора Пасічинського. Я напишу до него, а також ще до деяких знайомих у горах, а коли б удалось міні дещо зібрати, то приложу до рецензії.

Ваша замітка про правопись читана була в Науковому Кружку в Братстві, реферат про неї взяв Коцовський. Я думаю надрукувати її в прилозі до “Козаків” (вони на одну книжечку Наук бібл. за малі), а може можна буде в тій же книжечці дати й оригінал Вашої рецензії на Стодольського – і так Kwartalnika мало хто з Русинів читає. Надіюсь, що Ви против такої комбінації нічого не будете мати.

Вашу виписку з програми Костом[арова] і Вашу замітку я репродукував майже дословно в “Kurjeri” в статі про панславизм. В статі тій багато фактичних помилок, особливо в початкових частках, та все таки вона зробила ту вражінє, і ті н-ри Курґєга, де вона друкувалася, розпродувано зовсім, хоч і друкувалися в збільшенім числі екземп. Для Поляків було в ній много нового, особливо для львівських. Біда тільки, що конфіската не дала міні довести її як слід до кінця, т. є. розібрати полеміку проти Вашої програми в “Вѣстн. Нар. Воли”, а о після роздивити “Свободу” і “Самоуправленіє”. Що се за така баламутна у Вас “Свобода” виходить? Я думав, що після Ваших статей не можливо вже буде Россіянам подавати руку Полякам через голови Українців, Литовців, Білорусів і пр., аж вони тут і є. А вся іронія в тім, що Поляки, вважаючи їх нігілістами, як раз і відтрукують сю руку. Стоіло труду!

Щире спасибі Вам за замітки про Шевченка. Пишу до Пипіна, щоб зробив копію листа Белінського про Шевч[енка]. Жду також од Вас книжечки Афанасьєва-Чужбінського. Чи Ви получаете “Историч. Вѣстникъ” – там в 1886 р. в янв. була статя Гаршина про Шевч[енка] в ссилці “по новим документам”, – так от цікаво, що се за документи і чи не кидають вони якого світла взад? Впрочім, я маю думку виписати сю книжку Историч. Вѣстн.

Чи Ви бачили новий журнал “Пантеонъ литературы”? Се, кажуть, штука дуже гарна. Я вже написав в ред. “Кгају”, щоб виписали його для мене, і хотів би, коли се буде можливе, заслати туди в російськім переводі свої очерки з історії руської літератури в Галичині, котрі міні попаскудила редакція “Głosu”, викидаючи цитати і даючи текст з великими похибками друкарськими. Я їх переробив і заслав туди, може б удалось би нав’язати зносини з редакцією, щоб получати хоч книги, які там виходять важні для нас.

Я послав Вам “Молодикъ”, – будьте ласкаві, використавши, звернути міні разом з збірними томами, в котрих є брошюри Zittela. Як би Ви були ласкаві при-

слати міні крім того (під бандеролями) Громади т. IV, V і оба н-ри журналу, а також “Нові укр. пісні” і “Историч. Польшу”, і “Воли”, то дуже був би Вам вдячний. У мене ту таке роздорожє, що ніколи не можу втримати свого екземпляра в бібліотеці, – все якийсь земляк чи свій, чи заграничний, забере. На днях позбувся навіть пражського видання Шевченка, так що на встид не маю в бібліотеці повного “Кобзаря” і, мабуть, прийдеся чекати аж на Ваше виданє. А як воно стоїть? Чи посунулося що небудь наперед і кілька гульденів потрібно би на єго цілковите і скорє викінченє? Їй богу, як би так щастє всміхнуло ся міні і поляки в Варшаві дали премію за роман, то я з усього готов дати мою половину на Кобзаря. А як у Вас діло стало з передмовою? Міні здаєся, що при таким виданю, як Ваше, конечно річ була би дати те, що Німці звать apparatus criticus: звістки про рукописі і видання, після котрих зроблений текст. Як Ви поступаєте з варіантами? Чи даєте їх під текстом, чи при кінці кожної п’єси, чи при кінці книжки? Посліднє видає ся міні зовсім невідповідним – радше в таким разі зовсім відкинути варіанти. В передмові слід би також перевести докладну, по зможі, діскусію над хронологією і автентичністю деяких п’єс (“Полуботко”, В Альбом, Сестрі).

Чи читаєте Ви біографію Шевч[енка] в “Зорі”? Лупить бідний Огоновський всякі деталі, які знає, мішаючи важне з неважним десять раз гірше Чалого і не дбаючи на хронологічні несообразності в ролі н. пр. того, що в одній шпальті каже, буцім то Шевч[енко] понаписував найкрасші свої твори, як *Гуса*, Посланіє і т. і. під впливом ідей Кирило-Метод. братства (1846 р.), а недовго перед тим за іншим жерелом написав, що Гус написаний був 1844, перед знакомством з Костомаровим. Казав міні Коц[овський], що Цеглінський мав писати до Вас з просьбою о сотрудицтво в “Зорі” і що Вам “Зорю” висилають. Чи се правда?

З Києва просять мене писати до К. Стар. Я написав замітку про Читальні, та боюсь, що цензура не пустить. Я писав так, що н. пр. цензура варшавська пустила б, та в Кііві інші порядки. Для дальших н-рів я думаю зладити переробку своєї новелли про Єзуїта “Чума”, тої, що була в “Przegląd-i Społeczny”.

Щє одна в мене до Вас просьба. В Празі почав виходити накладом Otto новий словник научний. Редакція єго звернулася до мене з просьбою єднати співробітників для сєго словника між українцями, котрі писали б про укр. літературу, культуру і етнографію. Поки що, я думаю, що для Галичини крім Ржегоржа, мене, Павлика, Остапа [Терлецького] і ще декого з молодих (Коц[овський] відказався, обурений тим, що запросини не надійшли до Огоновського!) не треба буде нікого. Звертаюся до Вас з просьбою – взяти на себе Україну. Іде о то, щоби давати коротші замітки про поодиноких писателів і лиць історичних, про поодинокі важніші в історії і культурі місця, ріки, гори, пам’ятники і пр., а також обширніші огляди в статях таких, як Україна, Козаки, Думи і т. і. Словник сей обчислений на великий розмір – зошитів около 300. Що місяця виходить 3 зош. В дотеперішніх трьох зошитах є статі від А – Acta (стор. 144). Міні здаєся, що сотрудицтво при сьому словарі не займе Вам богато часу, а все таки дати може і Вам, і ще декому при Вас хоч невеличкий, та регулярний заробіток. Як самі поба-

чите, – діло се не енциклопедія Єрши і Грубера, не вимагає статей учених ані дослідів оригінальних, а більше коротких, зжатих заміток. Я на перший раз дав від себе статейки про Афанасьєва-Чужбінського (1 стор. письма) по Петрову, далі про маляра Алімпія по Патерику і Яковлеву, про Аіталевича (Вітошинського), писателя гал., і про будовничого Алексу (по Костомар[ову] і Іловайському). Такі самі короткі замітки дам про обох Александрових (Олельковича і сучасного), троха довшу річ зладжу про Ангеловича, а з Петрушевича повикопую про єпископів Антоніїв, котрих у нас було пару штук. Остап [Терлецький] і Величко займуться географічними річами, а Вас я просив, би для букви А, на разі, о ширші замітки (коли треба) про Антонія Печерського, Антоновича, Акты Югозап. Росс. і Архивъ, видаваний в Кііві. Коли крім сего найдете ще дещо на літери Ав- до Ант., то будьте ласкаві або нам вказати, або самі написати. Далі, здаєся міні, треба би було докладнійше обробити: Апокрізіс, Апокріфи руські, не знаю, чи є і чи стоїть оброблення южноруська Александрія і т. і. Про Адельфотес написав Ржегорж за Огоновським. Коли буде Ваша воля взятися до сієї роботи, то будьте ласкаві сповістити мене, щоб я міг завідомити редакцію, щоби вислала Вам видані досі випуски Словника. Свої замітки прошу присилати на мої руки, ту ми їх переведемо і зашлемо в Прагу. Я дуже бажав би, щоб Ви не відцуралися сеї роботи, а коли змога, притягли до неї й ще кого з Ваших знакомих (Вовка, д-ку Ліду, може д. Мокрієвича і Масл[ова]-Стокіза, коли з ними маєте зносини). Гонорар редакція висилатиме Вам прямо, по виході всякого випуску, а може помісячно, – напевно ще не знаю.

З великим бажанєм дожидаю Ваших споминок і ще раз прошу Вас не стіснятися: будь що будь, а записки Ваші надрукую, не змінивши ані одного слова. А конфіскати також нічого лякатися, коли книжка буде обширна.

Жінка моя дякує Вас за пам'ять про нашого малого. Він уже починає говорити, звісно, своїм язиком, і дуже її радує. Не знаю, що се за знак, що так любить папір їсти, – я міркую, що як собі з малку понапсув живіт папером, то опісля відцураєся всякого писательства. Була у нас на днях пані Кобринська і запросила жінку з дитиною до Болехова на той час, коли відлучати, бо ту годі о молоко. А на літо ми міркуємо вибратися на місяць в Дидьову, коли міні удасться получитьи відпустку з Курґера.

Поздоровляємо Вас щиро з усею сім'єю.

Ваш Ів. Франко.

Ул. Зиблікевича, ч. 10. 19/3 1888.

157. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 16 Apr. 1888

Шан. земляче.

Ви певно сердитесь, не маючи од мене відповіді, ні роботи. А я мушу Вам написати, що ні рецензій, ні пер. слова Вам не пошлю й тепер, бо мені так важко, так гидко на здоров'ю, на щастю в сім'ї, а через те й моєму, що не то писати не можу, а не знаю, як я на ногах держусь. Та простіть, – переждіть, може витримаю, то вп'ять буду до чого спосібний, та й надолужу свій пропуск.

Для Отто все рівно в цім році не міг би робити, бо й так набравсь роботи через силу, щоб сурийозно виповнити. Вовку писав, і од нього Ви мусили отримати лист в цій справі. Інші, котрих Ви думаете притягти до праці, – не годяться до неї.

Не вже ж так про "панславизм" Вам і не можна писати далі? Як власне точки звели на себе конфіскацію?

Кланяюсь Вашій жінці. Коли вона вже в Болехові, то перекажіть, що ми скоро будемо писати Кобр[ин]ській. Сестра моя, певно, через те мовчить, що вона родила дочку. То, що розказують зоряне, буцім то вона писала, що згожується з ними, а не з Кобр[инською], – конечно, брехня. А що вона в остатнім куснику "Світла" (бесіда українофіла й социалиста) вилила води на млин Зорян – це правда. Й перша біда, що вона зовсім не бачила універс. молодіжі укр(айно)-ф(іль)скої й соціалістичної. Хиба рос. соціалістів була в тому, що вони не були европ. соціалістами, котрі не мислили без культури й політ. волі, а були бунтарями-народниками. А бунтарство-народництво то й видумали власне українофіли (Гайдамаки, Бунт. Ст. Разина, Мордовцева моногр.) й подали й росіянам, котрі трохи помазали його інтернаціоналом і Пар. Коммуною. А тим часом укр. сучасної програми не дали, а гайдамацтва перелякались – і вийшло, що між укр(айно)ф(ілами) й рос. рев. тільки була різниця, що перші були іпокрити, в другі – щирі. Звичайно, укр(айно)ф(іли) навіть не спорились з рос. рев., а говорили: та й ми того ж хочемо, – тільки не казали, як. Я це б міг доказати документально, бо в мене єсть навіть укр. бунт. прокламації, котрі М. Вовчок і К^о писали для Бакуніна й Нечаєва.

Ваш М. Др[агоманов].

Питаєте, що таке "Свобода"? Видавець Турський, на ½ поляк з Набата, індивідуально мошенник, которого навіть фр. поліція шукає за *escroquerie*. Сотрудники – одні такіж, другі навіть і на *escroquerie* не здібні. Вся рос. еміграція од їх одвертається. "Самоупр." ініціатива не з Росії, та дурні вони й тупоголові. Тепер друкується 2 №, теоретично ще дурніший, та хоч з фактами.

Chemin Dancet, 14. Юня 26 1888

Шановний земляче.

Получив я Ваші посилки, лист і 1 арк. Товариша. Дуже всьому радий, окрім, звісно, кумедій Гр[игорієви]ча, од котрих мені спати хочеться. Печалить трохи й те, що К. Ст. йде через Вас: шкода часу, праці й грошей. Аже ж старий редактор, хоч був і „крутопопа”, а всетаки послав Толмачову в Женеві – і скінчив дні свої на постелі в Кіїві, а не на ешафоті, ні в Сібіру. Й на яких кондіціях і од кого К. Ст.? Питаю через те, між инчим, що Кузьм[ичевськ]ий має ще під того року велику працю (Буддійські елементи в легендах о Палії и Маркѣ Богатом) і наперед дума посилати молодій редакції дві невеличкі статті, та не зна, як йому бути, – чи соватись.

Гладиловичеяду в “Дѣлѣ” читав, але ніяк не міг пригадати, щоб тут був в ділі й Кон[иський]. Така вже охота до крутіїства! Полтавець! Та мене в усій справі цій більш усього інтересує, що буде з Волод. Антоновичем. По теперішнім часам у Росії його мусять вигнати з профессорства; я навіть склонний думати, що Аѳиногенъ Яковлевичъ А[нтонови]чъ для цього й цю всю бучу головніше збив (хоч можливо, що він, знаючи характер Вол. Бон., росчитував, що він і сам промовчить, і “Дѣлові” звелить мовчати і через те клевета на народовців вийде гарно). В усякім разі, по логіці наших і Ваших обрусителів, і то добра виграшка, коли такого “стовпа укр(айно)ф(іль)ства”, як Ан[тоно]вич В. Б., виженуть з університета.

Я, як буддійський монах, або Богородиця в апокрифах, – і плачу й сміюся при цій пригоді. Жалко буде, коли А[нтонови]ча діти потерплять на тому, що батько посаду стратить; жалко також архивної праці студентів з А[нтонови]чем. А теорія укр(айно)ф(іль)ска може ще й вигра, бо А[нтонови]ч в останні роки зовсім в старомодну дудку грав (мені навіть плакався на нього один харьківець на ½ вчений), а окрім того, наганяв на все укр(айно)ф(іль)ство київське страху, щоб не сміли компрометуватись.

І треба ж скомпрометуватись власне на львівських народовцях, котрих А[нтонови]ч і кияне взяли в свою опеку проти нас з Вами. Пам’ятайте, що я писав в остатній *Epistola ad Kianos*, що вони не втечуть од політ. одвічальности: коли не хочуть бути з нами прогресівними федералістами, то будуть *volens-nolens* Пелешо-сепаратістами з “Дѣлом”. Комізм вийшов крайній ще в тому, що В. Б. А[нтонович] з давна член комітету пам’ятника Б. Хм[ельницьк]ого, за статтю з поводу которого в “Дѣлѣ” вчепивсь Аѳиногенъ Яковлевичъ (а хто писав статтю: чи Белей, чи Александр Яковлевич?).

Але пора до Товариша перейти. Нічого говорити, як я йому радий. Зміст 1-го N-ра видиться мені вдячним. Ваша новелька мені подобається. За свою ж статтю трохи боюсь, особливо, за кінець про білорусів. Я тоді поспішавсь і боявсь,

щоб не дуже довго вийшло, – та й не знаю, чи ясно я сказав те, що Білорусь, власне, для Слав. Етнографії дуже важна річ, бо в неї зв'язь Польщі, Московщини й України, та тільки до науки про неї треба не Стодольського заходу. Думав вже попрохати в Вас цього кінця до перегляду, та вже нехай іде так; коли треба буде, іншим разом напишу. Тільки ще боюсь, коли б заголовок статті не прийняли за претенсійний. Може б Ви в кінці зробили примітку, що стаття готовилась для другого видання, як чисто критична, й що заголовок дали їй Ви.

Дуже жалію, що мушу скоро виїздити на село, та ще в таке місце, звідки не то що [із] звісного Павлику Шетьєра, важко діставатись до Женеви, а то я б засів писати статті для дальших NN-рів Товарища. Хотілось би мені дещо з етнографічних матер'ялів обробити, а також написати статейку: Націоналізм і космополітизм в укр. нар. справі. Логічно, вона б мусила йти за рец. Стодольщини. Та нічого робити: хай вже йдуть правопись і попи, коли вони Вам подобаються, а ту статтю пришлю в осени.

Тепер посилаю мілкі замітки: Лист Шевченка й Сміх і горе. Може, ще всунете їх до 1 N. Посилаю також для Вас поправки до 167 N Kur. Lw. Поправку про Кир. Розумовського треба б і напечатати.

Посилаю й 3 статейки Кузм[ичевськ]ого К. Стар. Будьте ласкаві, одішліть їх в ред. К. Ст. з листом, що коло їх. Дуже противно обертатись до цих київських Сушкевичів; покійник Леб[единцев] ні грошей, котрі сам обіщав, за роботу не платив (раз прислав 50 р.), ні навіть на листи не відповідав; нова редакція попросила сотрудничать, та ще журнал перестала висилать (тепер, мабуть, іде через те, що я прохав сестру абоніроваться). Та куди дітись з матер'ялом, що набрався? Лишити його мишам на сніданья? Приходиться жебрувати, щоб добитись мочи служити свої(й) же країні. Воно б і нічого, та в самого себе підривається пошана до себе.

Ну, та буде об тім! І в загалі на цей раз буде. Кланяйтесь жінці й Павлику. Останньому покажіть цей лист. Я йому осібно написати, мабуть, не вспію раніш, як через тиждень. Та що воно за справа, по котрій Ви можете приїхати сюди? Напишіть, як будете виїздити, щоб нам не розминутись. Хоч, впрочім, я не певний, що ми виїдемо на село: помешканья замовлено, а грошей на переїзд не ма. Якось то буде!

Ваш М Др[агоманов].

До N 167, стор. 2, кол. 2.

Kir. Rozumowski не був зовсім *człowiek nie posiadający żadnej oświaty*, а вчивсь і в Петербурзі, а потім в Кенігсбергу, Берліні, Геттингені, Страссбурзі, – об'їздив Париж і Італію, – знав мови франц., німецьку, латинську. В Берліні вчивсь він під доглядом звісного астронома й математика Ейлера. *Hellbig (Russ. Günstlinge* (215) каже про нього, що він був вихован добре, мав познання й говорив прегарно по франц. й по німецькому.

Перовські були незаконними дітьми Олексія Кириловича Розумовського (сина гетьмана й президента Академії). З них 3 здобули титул графів: *Лев*, що був

міністром внутр. справ в 40-ві рр., і *Василь*, що був оренбургским генер. губернатором, в 1835 р. ходив на Хиву (а не на Сибир), але несчасливо, а в 1853 р. взяв кокан[д]ську кріпость Ак-Мечеть, котру ц. Микола I звелів назвать форт *Перовській*. Графом зробивсь в 1835 р.

Третій брат Олексій писав романи з українського панського життя під псевдонимом Погор[ь]льського. Гр. Борис Пер[овський] нічим особним не звисний.

Софія Перовська не походила ні від Льва, ні від Василя, ні від Бориса, а також, здається, не від Олексія, – Перовських, а від Миколи П[еровський]ого, теж сина Ол. Кир. Розумовського, але од другої матері.

159. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Високоповажний Добродію!

Пишу Вам отсе другий раз, не дожидаючись відповіді Вашої на мій перший лист. Писав Вам уже П[авли]к по поводу листа до Вас Кониського і його наміру – видавати у Львові журнал “Правду”. Я не знаю, що там написав Вам Кон[иський], але боюсь, що він написав Вам, буцім то між ним а мною повне порозуміне, а на ділі виходить таке нещасте, що правдивого порозуміня з Кон[иським] годі добитися для того, що у него нема майже ніякої своєї твердої думки, при котрій би він стояв і на котрій би можна з ним спорити й порозуміватися. То твердить з пафосом: наша програма – націоналізм! А скажеш єму, що націоналізм – тільки форма, котру треба заповнити чимсь реальним, то він зараз і каже: ну, се звісне діло, я й сам се кажу. А питаєш його, чим же саме він думає її заповнити, – у него й відповідь готова – освітою, тай годі.

Обговорювали ми з ним політичну програму его Правди і з того обговореня виніс я дуже сумне вражіне. В справах домашніх, – каже Кон[иський], – треба беззглядно бити москальофілів, – се перша точка (на тій точці, як міркую, він погодився й з тутешніми народовцями й Барвінським). Кажу йому, що й між москальофілами є люде чесні й щирі, котрі роблять дещо й для народа. Я й сам це знаю, – відказує він, але як себе поставить нова часопись супротив тих людей, – не каже. Кажу єму, що може б ліпше було спори о національність полишити на боці, пояснювати се питане тільки науково-історично, а покласти на першім місці оборону реальних інтересів народа? Ото то й моя думка! І я ж не чого другого бажаю! – каже Кон[иський]. Ось Вам і порозуміне першій точці програми.

Друга точка – відносини до Поляків. “Тут, конечно, федерация!” – провозглашає Кон[иський]. Прошу його, щоб переклав сей абстракт на мову конкретну. Поставимо Полякам, – каже він, – мінімум своїх жадань: школи народні мають бути руські, гімназія в Бродах – руська (коли я намітив йому, що в гімназії тій нема тепер майже ніяких Русинів, а самі жиди, то він відказав: се нічого, нехай жиди вчаться по нашому, а для мене ся гімназія важна з політичного погляду!), університет львівський – руский і ще дещо. Я кажу, що жадати то можна, але що

буде, як Поляки не дадуть? А вони певно не дадуть, і ваше *minimum* для них буде нечуване *maximum*. На се Кон[иський] не найшов ніякої відповіді. Я кажу йому, що може б ліпше не жадати нічого категорично, поки не маєся сили взяти самому, а поперед сего поставити на першій місці справу взаємного пізнання і організації спільними силами демократичного елементу польско-руського для боротьби з шляхтою й жидами-капіталістами. Ну, се ж річ очевидна, се й моя думка від давна така! – сказав Кон[иський], – і порозуміне на тій точці було повне.

“Найтрудніша точка – відносини до Росції. Конечно, з урядом у нас не може бути й розмови ніякої!” Щож ви з ним думаєте робити? – питаю. – Чи проповідувати против него революцію? Ні, – каже. – Чи мовчати? – І то ні. Очевидно, – каже К[ониський], – треба нам боротися з урядом, але освітою. – Як же се зробите, коли уряд всяку освіту підріже вам в самім зароді? – Се правда, – каже Кон[иський], – чорт його знає, як тут бути. – Так щож? Прийдесь вам або ставити йому свої вимагання (як ставив Кон[иський] в “Ділі” свої умови гр. Ігнатєву – і скомпромітувався!), значить, входити з тим урядом в розговори (і безплідні!), або вернутися до старої Драгоманівської програми: організації інтелігенції й народа для боротьби з урядом на кождім кроці, мирними й насильними способами. – Але ж очевидно! – каже він, – організація інтелігенції – се й є моя програма!

Таке було наше порозуміне що до принципів політичних, з котрого вийшло хіба те, що він рішився просити Вас написати для его журналу програмову статю політичну. Я вказував йому, що се якось ніяково, але він настояв на своїм.

Що до практичного боку видавництва, то він хоче зложити комітет ред. з двох людей: він і Барвінський (котрий з сентября переходить до Львова). Коли вони оба якусь роботу відкинуть, а автор є у Львові, то має право просити кого третього розсудити справу. “Думаю, – каже К[ониський], – що се буде дуже добре і ліберально!” А коли я сказав йому, що се буде безплідна забава, бо як вони оба з Барв[і]н[ським] згодяться, то той третій судя буде мати проти себе більшість, – Кон[иський] замість відповіді спитав: а як же би ви думали? Я сказав, що о тій справі ніяк не думаю, а здаєсь міні, що ліпше б було не робити ніякого суду, а коли статя добра, друкувати її, навіть колиб з єї принципами редакція не вповні згоджувалась – NB, з примітками від редакції, в чім і чом з автором не згожується. – Ну, очевидно, що се так і треба! – сказав Кон[иський].

Коли на підставі таких наших розговорів Кон[иський] написав Вам, що я з ним що до принципів порозумівся і згодив ся, то будете тепер знати, як оцінювати таке речене. Я просив його, щоб він помимо всіх розговорів списав би точки своєї програми, як можна конкретно і подрібно, скликав усіх людей, котрих би бажав мати своїми співробітниками, і коли на таким зборі дійдемо до згоди, то я готов робити для его журналу. Тимчасом він поїхав на село і обіцяв скликати збір аж по повороті. Побачимо, що з того буде. Я й не говорю о тім, чи і які має новий журнал шанси – бути розпочатим. Кон[иський] надієся відкись грошей. Чи дістане їх, побачимо.

Велика новина львівська те, що Цеглінського перенесли до Перемишля і що “Зоря” від авгушта перейде під іншого редактора. Кандидати є три: Коцовський, Борковський і Барвінський. Котрий візьме, ще не знати, – може бути, що Барвінський.

Вичитав отсе про смерть Зібера. Чи не були б Ви ласкаві написати коротенький его некролог для “Товариша”?

Засилаю Вам щире поздоровленє.

Іван Франко.

Львів, 30/6 1888.

160. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Д. Франку.

Montées, commune Ouches, H. Savoie (France), pension
Gallay. 6/VIII 1888

Листи Ваші дістав, але “Т[овари]ша” – ні: кудись запроторили мої женеvські коммисіонери. Вступного слова до статей релігійних не можу прислати раніше, ніж вернусь в Женеvу, т. є. через місяць. Тамо ж подумаю й про рецензію на Петрушевича. Тільки я хотів би єї не писати, бо треба детальніше знати гал. історію, ніж я. По змісту 1 N “Т[овари]ша”, що прочитав у “Дѣлѣ”, бачу, що він вже дуже виключно літературний, окрім хіба статті Павлика. Чи не можна б здобути економічного матер’ялу з тепер. нар. життя? Навіть з корреспонденцій можна б що небудь зшити нового й поучаючого.

З “Правдою” Кон[иський] накрутив більше ще, ніж можно було ждати. Може бути, що ще ми й у одвіті за нього будемо. Та що робити? К[ониський] тим вище других укр(айно)філів, що хоч крутиться. Через те не треба його одпихати, та тільки не слід йому піддаватись. Коли в його така манера, що він каже: та я ж з цим згоджуюсь, то нехай і печата те, що Ви йому дасте. Я свою долю зроблю: напишу вступну статтю, як думаю. Пропаде, то де наше не пропадало! А піде, то нехай здоров зносить і К[ониський], і Барв[інський]. Ховати ж мої особисті статті під псевдонім чи анонім – я не згожусь, та й Вам не раджу. Це значить піддержувати кругііство й туман, котрого й так в укр(айно)ф(іль)стві більше, ніж можна терпіти.

З К. Ст. не знаю, що й робити. Впрочім, матер’ялів ніяких за старим редактором в мене не зосталось, а зоставсь тільки довг його за статті (навіть по ціні, по котрій оплачено Стар. драм. сцени – рублів з 350), та цього вже нічого й згадувати. В мене тільки зосталась незалічима біль в душі з цього powodu через те, що посередник наш – премудрий Одиссей, котрого влопали Кон[иський] з Гладиловичем, – навіть не відповів на лист Кузьм[ичевськ]ого. А біда, як далі бути з новою редакцією: перш усього, що вона не відповіла на лист, – це я вважаю за свинство, котрого дарувати не слід. А далі – як же буде з тими двома статтями,

що Ви переслали від Кузьм[ичевськ]ого? Так вони й пропадуть?! Але то людська праця – не водиця! Коли б Ви могли це пояснити редакції, то зробили б добре діло. Слід би пояснити й те, що велика стаття К[у]з[ь]м[ичевськ]ого “Буддійські елементи въ укр. преданіяхъ о Паліѣ и Маркѣ Богатомъ” прямо прив’язується до “Буняки”, так що переміна “многоуважаемого изслѣдователя” буде досить глупа. Окрім того, така переміна більше збудить поліцейську увагу, ніж продовження життя К[узьмичевськ]ого, котрий ей богу, не розумію, кому в чому шкодив, щоб його в гріб класти. На решті, як же такі “многоуважаемому” вмерти без некролога? Без шуток, може прийдеться Вам хоч в Т-шу некролог написати.

20/VIII. Перервав лист, бо, напившись води прямо з глетчера на *Mer de Glace*, заробив було таку біль в зубах і в уху, що чотирі дні крутивсь, як скажений, а потім дістав лист від Олекс. Барв[інського], в котрім він плачеться, що не дістав від мене *обицяної* (!?!) мною программової статті. Мусив я статтю дописати й сьогодні висилаю єї, але прошу не печатать зразу, а дати на обряду сотрудиникам, котрих, після мене, треба поіменувати.

Пишу й К[ониськ]ому, й Б[арвінськ]ому проти анонімів (звісно, не росіян, і в *політичних* статтях). Пишу Б[арвінськ]ому, що починати журнал, поки К[ониськ]ий не вернеться, не раджу. Що з того вийде, не знаю. Дуже жалію, що не маю часу зробити копію з своєї статті, щоб прислати Вам з П[авлик]ом. Прошу Б[арвінськ]ого, коли він сам перепише єї, то оригінал переслати П[авлик]ові, – але вп’ять не знаю, що з того буде.

Кланяйтесь Вашій жінці.

Ваш М. Др[агоманов].

Читаю я в Киг. Lw. і в “Дѣлѣ” про Дрентельна, та й думаю навіть оступитись за цього царського слугу. Звісно, він був ц. слуга й обруситель, але нічого спеціального проти поляків як нації, а ще менше проти українців не робив, а ненавиділи його *пани* польські, як і російські в Київщині, бо він держав сторону мужиків в аграрних справах. Він навіть написав царю, що Деляновські правила в гімназіях противні руським інтересам, бо багатші класи в К[иївській], В[олинській], Под[ільській] губ. – поляки. Пани навіть один час пустили про Дрентельна такий анекдот (коли він не хотів під воєнний суд підводити крестян за аграрні розрухи), що, мовляв, у Києві тепер генер. губерн. Драгоманов, бо Дрентельном править Меркулов, М[еркулов]им – Рудченко, а Р[удчен]ком – Драгоманов. І в справі универс. юбілею Др[ентель]н держав себе прилично. На свій лад то був російський Стадіон, як і Безак. *Inde itae*. Так чи личить і демократам, і русинам за польськими панами лаятись? Я маю кілька анекдотів про Др[ентель]на, та куди їх дати? К. Lw. не візьме. А чи візьме К. Lw. статтю з поводу *консервативних* декларацій Тихомирова?

161. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Посилаю Вам під бандеролью на разі два екз. “Товариша”. Як би понадобилось більше, то будьте ласкаві зажадати. Д. Вовку посилаю в Париж. Скандально опізнала нас друкарня, тай то виготовила лиш 200 екз. Некрологи Ваші не могли вже піти до сего н-ра, підуть до слідуєчого.

Чи по Вашій думці не булоб добре, як би Ви для слідуєчого н-ра написали розбір Сводної літописі Петрушевича? Був би се добрий pendant до розбору Стодольського.

З журналу Кон[иськ]ого вийшли, як здається, пісі, як каже Поляк, а по нашому – пшик. Кон[иський] поїхав до Россії спасати Антоновича від наслідків свого власного політiкованя, а видаване журналу здав на Барвінського. Був ту Барв[інський] і говорив зо мною в суботу. Щож показалося? Матеріялу, крім кількох кореспонденцій, нема, грошей – ні копійки, а Кон[иський] виїхав з тим строгим наказом: зараз починайте друк, щоб на 1 сент. був н-р готовий. Та Барв[інський] не такий дурень. Він переходить до Львова і має надію взяти в свої руки “Зорю”, значить, по его думці, ліпше ще два рази надуматись, ніж раз рішучо зірвати з народовцями.

Перед від’їздом писав міні Кон[иський], щоб я просив Вас поспішати з написанем статі. Передаю Вам его просьбу, – робіть, як знаєте, але міні здаєся, що коли у Вас нема богато лишнього часу на викинене, то можете спокійно задержатися з писанем статі, аж доки не рішить ся, чи буде в загалі виходити “Правда”, чи не буде*.

З “К. Стар.” є вам така відомість, що ред. згожується друкувати Ваші статі, тільки під *іншим* псевдонімом, ніж досі. Значить, будемо мати в нашій літературі о одного “многоуважаемого ученого” більше! Кумедна якась та редакція! Навіть мене просить на листах приватних до ред. не підписуватися своїм іменем.

Що до статей, засланих до попередньої редакції, то редакція теперішня нічого з тамтих матеріялів не дістала. Все находиться у попа Лебединцева, до котрого й просять обертатися. Я думаю се діло зробити так: напишіть Ви лист до попа, я напишу від себе (за тими матеріялами, які міні треба) і я пішлю оба листи до Трегубова, може він згодиться піти та викопати від “его високоблагословенія” ті речі, бо листовно сумніваюсь, щоб ми чого доказали.

В отсю суботу ми виїжаємо на якийсь час на село. Як би Вам прийшлося писати що до мене, шліть на руки П[авли]ка, а він міні передасть.

Хотілось би від слідуєчого н-ра “Товариша” розпочати друк річей релігійних. То як радите: чи давати від разу Верна, чи може Ви пришлете на початок свій вступ?

Кланяюсь Вам і поздоровляю.

Ваш Ів. Франко.

Львів, ул. Зиблікевича, 10. 25/7 1888.

* Не знаю, чи писав Вам Кон[иський], що статі Ваші і ще деяких других людей він думас друкувати анонімно?

162. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Отсе вже з тиждень збираюся відповідати на Ваш лист, та за прекрасною погодою, котра не дає всидіти в хаті, годі було. Надіюсь, що Ви одержали вже “То[вари]ша” і змінили троха свій суд про его виключну літературність. Зачеплено там і бік економічний в статі Арцішевського, і публіцистичний в “Нашій публіці”, – звісно, на скільки се можна було в літературно-науковій формі, котрої мусимо держатись, і при тих силах писательських, які зібралися докола “Т[ова]риша”. До слідуючого н-ру обіщав нам Коц[овський] свою статтю про партійні відносини між Русинами, те, що він говорив у Станісл[авові], та не знаю, чи він не розгнівається на мене за “Нашу публіку”, де його зачеплено під маскою “старенького молодого чоловіка”. Хотів би я дати туди також свою статейку про село Добрівляни, де порушено й економічний побит народу, погляди правові й історію польської колонізації на Руси. Обіцяно нам також кореспонденцію про духовну семінарію, а може бути, що дістанемо ще кореспонденцію про німецькі колонії на руській землі. Не знаю ще, що зладить нам П[авли]к для 2-го нр. Не знаю, чи переслав Вам Барв[інський] проспект “Правди”. Я ту отримав з друк. оден екземпляр, дав про него звістку в Kurj., відки вона пішла в Dziennik Polski і Черв. Русь, і тепер Олесніцький злий на мене, немов би я видав якийсь секрет. А секрет воно тому, що Барв[інський] ще не прибув до Львова, а коли б він і зовсім не був сюди перенесений, то, мабуть, і “Правда” не виходила б. Посилаю Вам той проспект на всякий випадок. Статтю Вашу, як я чув від Олесн[ицького], Барв[інський] одержав, але хоче заховати аж до 2-го н-ру. Мене просить написати до 1-го н-ру “Огляд політичний”, та я боюсь братися до такої речі, зовсім не по моїй часті.

Що до К. Стар., то чи не добре було б ось як зробити? Жінка моя збирається їхати в Росію, так Ви, будьте ласкаві, напишіть їй конспект того, що вона має для Вас зробити і обговорити, а вона радо се зробить. Як поступа редакція з Вашим підписом, се Ви вже певно побачите в останній книжці. Кузьм[ичевський], значить, не вмер, а тільки “сократился”. Причина, задля якої жінка моя їде в Росію, – се та сама справа, о котрій я натякав, пишучи, що може швидко прийде побачитись з Вами. А справа се така: ми збираємось їхати до Америки, до Шенандо, де мене запрошують обняти редакцію “Америку”. Плата не бог зна яка, 50 долл. в місяць, значить, мало що більше того, що ми ту отримуємо в Kurj. Та все таки доведеться робити не для чужих, а для своїх людей і дихнути вільним повітрям. Тай школа американська для мене, думаю, важна і цінна річ, а пройти хоч 5-літній курс єї придасться міні дуже. Я поки що доволі здоров, роботи ніякої не цураюся, то й думаю, що чому б не поспробувати щастя за океаном, особливо з

уваги на те, що тут, у Львові, й вік сидячи нічого не висидиш. Будьте ласкаві, напишіть міні свою думку про те, і коли може знаєте які практичні сказівки про те, коли і як найлучше їхати через море, то дуже Вам буду вдячний.

Коли б ласка Ваша була написати для Куґі. про Дрентельна і про брошуру Тихомірова, то прошу; постараюся, щоб надруковано. Про Тихом[ирова] треба може і в “Тов[ариші]” згадати. Читав я про ту брошуру в “Neue Freie Presse” і дивувався. Хотів було дати в Куґі. ту замітку, та й встидно стало перекладувати. Жду ваших заміток з великою цікавістю.

Кланюсь Вам і всім Вашим.

Ваш Ів. Франко.

Львів, ул. Зиблікевича, № 10. 3/9 1888.

163. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 7 Сент. 1888

Шановний земляче.

Вернувшись кілька днів тому назад до Женеви, застав “Товариша”. Усе легеньке й поверховненьке, але свіженьке й зачіпливе, так що мусить розворушити трохи Вашу публіку. Коли піде другий №-р? Я Вам скоро пришлю Пер. слово до рел. статей, а також першу частину Австро-руських споминів, але поки що замість остатніх радив би, – коли хочете чого мого, – печатати замітки про правопись й церков (остатня в Павлика).

Про “Правду” пишу Павлику. Попросіть у нього, щоб розказав. Нудно писати двічі про нудну справу.

Про Дрентельна писати не буду, бо все таки я про нього мало знаю, та й чорт з ним: все таки він був царський генерал. А про Тих[омирова] коли писати, то треба б трохи довше, бо не хочеться тільки репортером його “доморощеної” мудрости являться. Чи прийняла б редакція К. Lw. три статейки в роді Ваших про панславизм: 1) резюме катавасії Тихомирова й його антифонів, 2) огляд еволюції “народ(о)вольства” в Тих[омир]ові, 3) критику відносин між росс. соц. рев. рухом і справою політ. вольности в Росії. Та ще дізнайтесь делікатненько, чи може К. Lw. заплатити за статті, чи ні? Звісно, я напишу й без плати, а коли були (б) деякі гроші, то здались би на книги, бо я багато вже потрібного з галицьких видань не маю (напр. Бібліографії Левицького), а грошей чорт ма. (Мені таку міну, здається, підвела цензура, що 3 місяці праці моєї й жінчиної до посліпління очей пропадають марно).

Ваше подорожжя в Америку мене дуже інтересує і я жду від нього користи й для Вас, і для справи, хоч боюсь, що на перших же порах Ви попадете в конфлікти з попами. Вже одно те, що Ви поїдете, непременно викличе проти Вас яку

небудь “Червону Русь”, а далі дійде й до митрополита. Ну, й піде. Та вовка бояться, – в ліс не ходити.

Про Вашу дорогу нічого не маю порадити, бо не маю жадної ідеї, як їдуть в Америку, окрім того, що читав іноді в газетах. Тут єсть коло Женеви один американець, з котрим я недавно познакомивсь (він до мене обернувся з powodu моїх літер. робот) й сими днями він буде в мене, то я його поспитаю хоч про те, в який сезон найліпше їхати через океан; не думаю, щоб глибокою осінню, або зімою.

Про що спитати Вашій жінці й П[авли]ку, як поїде в Росс(і)ю, – з моїх справ, – пишу окремиий листочок, котрий прошу Вашу жінку й П[авли]ка добре прочитати, щоб привезти мені по возможности точні відповіді, хоч я практичного послідку з того й не жду, бо, як чую, Н. В. К[овалевський] дуже хорий, так що навряд виживе. А другі... Хай їм вибачить бог та свята мати!

До того, що я написав в листку, додаю просьбу як небудь видрати в Петерб[урзі] у Цвітковського статтю “*Изъ народной словесности и старинной письменности*”, й переказати йому, що я дуже перепрошую його за те, що непокоїв його своєю коміссією, і що я б сього ніколи не дозволив, як би він сам мене до того не визвав.

Так багато треба писати, що цей листок так і обірву. Кланяюсь дуже Вашій жінці. А що Ваша династія? Моїм дітям добре повелось у горах.

Ваш М. Др[агоманов].

Ще одно запитаю: чи К. Ів. взяв би серію статійок про політику українську у відносінах до Польщі з powodu напр. апокрифичних прокламацій, що Польські газети взяли за настоящі? Що Ви думаєте про ті прокламації, звідки вони дістались до редакції? і т. и.

164. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Пишу Вам коротенько, бо дуже занятий, тай ще й очи троха болять. Тільки вчора я видер 1 н-р Товариша з зубів поліції. На днях думаю розпочати друк 2-го н-ра, куди й дам Вашу статю про правопись. Що крім неї і крім своєї беллетристики дам до сего н-ру, ще й сам не знаю, бо досі ніяких матеріялів ні відки не дістав. Впрочім, і не диво, люде з вакацій ще не поз’їздилися.

В “Правді” Ваша статя друкується як програмова від редакції, значить, без Вашого підпису. Я даю туди статейку про молоді літа Федьковича – властиво голий матеріял без ніякої філософії.

Ред. Курґера просить Вас о присилку обіцяних статей, платитиме за них по 3 кр. від стрічки.

З нашим подорожем у Америку і в Россію поки що вийшла задержка, бо жінка не зовсім здорова. В Кііві ми думаємо бути аж на різдвяні свята, і постаємо сповнити по змозі все, що Ви повинотували.

Рукописів Ваших про релігію і споминок жду. Просив би також о зворот тих книжок, що переслав посліднім разом. З села допоминаються оповідань про богатство і бідність, і про хліборобство. Коли вони ще є у Вас, то пришліть під бандеролу рекомендовано.

Я занятий тепер порядкованем збірника приповідок галицких, котрий хочу друкувати в Академії Крак. Порядкую їх поазбучно і беру тільки такі, котрих нема в збірнику, виданому в Петербурзі і впорядкованому Віслоцким (1868). Таких нових приповідок ураз і(з) варіянтами є у мене вже ок. 3.000, головно записуваних в Нагуевичах. При кожній приповідці ставлю село, де записана, і заховую всі осібности діалекту, а надто, де треба, додаю поясненя річеві й язикові, і словарець при кінці. Думаю, що збірничок вийде і гарний, і пожиточний. Особливо, по части божественній у мене багато є такого, що давнійші збирачі-попи ніколи не посміли б були записувати. Не знаю тільки, чи Академія усе те так спокійно й видрукує.

Кланяємось Вам обоє з жінкою.

Ваш Ів. Фр[анко].

Львів ул. Зиблікевича, ч. 10. 25/9 1888.

165. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 28 Септ. 1888

Що з Вами робиться, що не ма звістки? Може, вже в Америку вибрались?! І від Вовка маю аж два листи, в котрих він питає про Вас. Каже, він вислав Вам роботу для *Otto*, получив від нього подяку за ту роботу й просьбу далі робити, але, не маючи від Вас звістки, він не зна, що він мусить робити. Вдовільніть його, будьте ласкаві. За одно про Вовка скажу, що, як побачите Олесницького, то скажіть йому, щоб написав до Вовка лист, в котрім би запрохав його до сотрудництва в “Правді”. Треба, щоб редакція обходилась по людському з сотрудниками.

Мені писав Барв[інський], що, будучи ві Львові, бачивсь з Вами, й що Ви обіцяли писати в “Правду”. З мою статью він зробив не по мойому, але й не по першому свойому, а власне, напечатав єї за підписом “Видавництво Правди”. Чи додержить редакція консеквентно всіх тих гerezів, які написані в тій статті, а надто, як прийде автор “Оповістки” (котру я вилаяв на всі боки в листі до Барв[інського]), не знаю. Але ніколи старші народовці не робили стільки уступок нашому напрямку, то я думаю, що нам треба держати себе так, щоб не можна було сказати, що ми не помогли “Правді” стати на ноги. Звісно також, що треба нам добитись того, щоб наша часть в редакції була гварантована. А для того, як придуть Б[арвінський] і К[ониський] у Львів, то треба влагодити колективну редакцію, в котрій ачей же Ви й П[авлик] приймете долю.

Що Ви скажете про думку передати в “Правду” богословські статті, коли на них знайдуться осібні гроші?

Що також скажете про те, щоб програму Правди дати в Кур. Льв. як в найширших витягах? До мене обертались недавно поляки з Галичини, – доволі впливові, – з запитом про те, яка може у них з нами (бути) згода? Хай знають, чого ми хочемо, та хай розберуть нашу програму й покажуть при цьому й свою.

Послав я Вам сьогодні № 7 J. de Genève зі статтюю про Штроссмаєра. Дуже б прохав Вас перевести її усю в К. Lw. Резонів, я думаю, розказувать нічого. А коли хочете, я Вам розкажу другим разом про посередника між Римом і Штроссмаєром, італіянця *Tondini de Quarenghi*, котрий був і в мене й переклада Шевченка на іт. вірші. Як будете перекладати мою статтю, то зробіть увагу, що половину її підтвердив, сам про те [не] відаючи, Побєдоносцев.

Що ж Ви, їдете в Америку? А Ваша жінка, чи поїхала в Київ?

30 Септ.

Получив Ваш лист і бачу, що деякі мої слова про “Тов[ариша]” й “Правду” не до діла, коли Ви починаєте печатати № II Товариша. Посилаю Вам для нього першу голову моїх Споминів. Думаю, що вона прийдеться до ладу при теперішнім настрою до згоди партій коло практичних справ. А впрочім, віддаю їх Вам на суд. Дальшу голову пришлю не забаром, – та, я думаю на 2-ий № Т[овари]ша досить буде й першої. Возьміть у Павлика лист мій про церкву, – частину того, що я писав до NN (Смаля Стоцького) в нашій переписці про правопись. П[авли]к мені казав, що цей лист буде друковатись вкупі з рец. на Стодольського й статтею про правопись. Може б тепер же пустити його за стат. про правопись, – звісно, написавши додаток від редакції, котрий би прив’язував одно до другого. Воно можна відкласти це й на 3 №-р, та, коли єсть місце, то ліпше вже цю мою публіцистику викинути в публіку zarazом, а на 3-й № я дам щось більше гелертерське. Вп’ять таки й це все віддаю на Вашу волю.

Про багатство ще єсть у нас, а Хліборобства зовсім не має. Б. й книжки Ваші цими днями вишлю.

Чим боліє Ваша жінка? Чи що гострого, чи другого чада ждете?

Не забаром вишлю Вам початок французької праці моєї й дочки моєї про болгарські легенди – подібні до українських.

Статті про Тихомиріаду сяду писати скоро, треба пождати, поки вийдуть ще дві брошури нігілістичі про це.

Ваш щирий

М. Др[агоmano]в.

166. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet. 14. 30. Окт. 1888

Шановний земляче.

Посилаю Вам цілу в'язку паперу. Вона вже давно готова, та за хворобою очей і всякими клопотами ніколи було перечитати, – та таки й від Вас чекав звісток про Товариша. Аж ось сьогодні дістав лист від Павлика, що Товариш вже не Ваш, – так я думаю, що моє писання пропаще, то посилаю його Вам, прочитайте, та хоч викиньте. А замітку про *казки* попросіть Вашу жінку переписати та пошліть у К. Ст. (моєї жінки письмо ще переляка наших мудрих зайців). За одно попросіть, щоб вернули статтю про вдову, коли не хочять печатати.

Получив сьогодні (тільки після того, як написав Ол[есницьк]ому) Правду. Що його робити з тим дурнем Кон[иськ]им? Я вже думаю просто протест писати Б[арвінськ]ому, щоб помістив у Правді. В усякім разі, треба, щоб був ред. комитет, а то сюрпризів і сорому не обберемось.

Поки що проберіть Ви в будущім №-рі львівським Січовий комитет за те, що злякався покликати мазурських крестян.

На чому стала справа “польсько-руського демократ.” товариства?

Простіть, що сьогодні більше не пишу, очі болять.

Еге, згадав. Прохав мене Кормош з Перемишля прислати йому книг *mit Nachnahme*. Я послав йому просто, а гроші прохав післати Вам. Думав через Вас закупити книжок (Мені б хотілось *Карловича* Литовські (?) казки, а також другі подібні відбитки з крак. *Wiadomości*, та Левицкого Бібліограф.), та не маю й звістки від Кормоша, чи получив книги.

Брошюр. наших Про бог. та бідн. і т. и. не ма зовсім.

Ваш М. Др[агоманов].

167. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Не писав Вам доси раз за клопотами, а по друге, за для того, що у мене (як) і у Павлика) те саме лихо, що й у Вас – очі болять. Та отсе спішу передати Вам деякі новини і відповісти на деякі Ваші питання. Свою подорож до Америки я відложив до весни головно за для того, що жінка нездорова і надієсь другої дробини. З розмов моїх з д. Сіменовичем виходить таке, що “Америка” стоїть не добре і що їм там головно потрібно чоловіка до лавки купецької. З другого боку, люде, знаючі о. Волянського особисто, вияснили міні, що порозумітись з ним було б міні доволі тяжко. На всякий спосіб, треба се діло ще добре роздумати.

Кормош писав міні про получені від Вас книжки і обіцявсь прислати гроші частками, та поки що нічого не прислав. Про те, я постараюсь для Вас дістати

Бібліографію і казки Карловича (NB. Карлович видає тепер у Львові збірку казок білоруських, скоро вийде, зашлю Вам), а опісля з Кормошем обрахуюсь.

Кон[иський] приїхав до Львова, рівночасно приїхав сюди й Барв[інський]. Кон[иський] хлопоче об устроєню комітету редакційного, до котрого, по єго плану, а, як він каже, “по порученню всеї України” належати мають: він, Барв[інський], я і якийсь Петро Левіцький, котрого я не знаю. Статі про Слав’ян Кон[иський] не писав, але хто писав, – не каже. Мій “політичний огляд” єму дуже не до соли, і він своїм звичаєм передає міні, що Потебня так на него розізлився, що взяв назад своє слово – писати в “Правду”.

“Товариша” узяли молоді люде, студенти, на себе, покликаючись на те, що повстав він за їх ініціативою, хоч я сплатив більшу половину кошту. Їм хочеса мати свій орган, де б вони могли самі себе показати. Годі нам було з ними спиратися, особливо тоді, коли вони поставили діло особисто, а не принципіально. Що зробити з Вашими замітками “Сміх і горе”, я ще й сам не знаю. Може міні удасться помістити замітку про Сумцова в “Товариші”, а замітку про Костомарова – в “Правді”. Що до мемуарів, то будьте ласкаві їх писати дальше, я надіюсь швидко розпочати видаванє дальших томиків наукової бібліотеки, то можна буде їх там надрукувати. А коли в журналах не найдеса місця для “Сміху й горя”, то подамо його хочби н. пр. в додатку до найближшої книжочки про “Козаків.”

Статя Ваша про вдову, о кілько я знаю, *буде* друкована в К. Стар., не знаю тільки, чого вони так довго її квасять. Замітка, котру Ви тепер прислали, вже переписана і вислана буде нині або завтра враз з моєю новелою “Чума”. При тім я напишу їм *urgens* про Вашу статтю. “К. Стар.” йде, як каже Кон[иський], доси ок. 400 підписчиків, а з новим роком є надія на більше. За новелу міні заплатили по 1 р. 50 коп. від сторони друку.

Комітет вічовий я вже лаяв в Kurj. Lw. і за відозву, і за мазурських селян, і за постидне “висянене” в “Przeglądzie” (моральним автором єго був народовець Лінінський), і гидко вже вертатися до того сюжету, та й не знаю, чи можна буде при новому комітеті “Правди”.

Отсе вчора получив Дашкевича розбір Очерков укр. літерат. Петрова. От книжка, від котрої і ясно, і відрадно на душі робиться, а написана з таким теплим чутем до України, що ледви чи котрий з “записних” українофілів здобувся б на него. Не знаю, яким би способом роздобути для Вас цю книжку. В крайнім разі, пішлю Вам свій екземпляр, коли Дашк[евич] не догадаєся сам Вам його прислати. Книжка ся, мабуть, і не буде в продажі, се відбитка з “Присудженія Уваровських наградъ”, стор. 265, т. є. мало що менше самого Петрова.

З польско-укр. товариством діло може й вигорить. Конечно, з Русинів ніхто ним не заінтересувався, а бодай нікого не видно, але з Поляків збираєся помалу купка. Сими днями має бути зборище, хоч і невеличке, на котрому думаємо радити над статутом і подати його до затвердження. Заінтересувалися сим ділом між іншими Ревакович, редактор Kurj. Lw., Леваковський і Оржеховський, послали до Ради держ., і дещо троха з молодших людей. Скоро уляжеса трус по поводу русь-

кого царя (трус газетний, що займає багато місця і часу), то я почну дальше писати статі про організацію сторонництва демократ. З новим роком думаємо також (три нас – я, Вислоух, той, що видавав Przegl. Społeczny, і Ціпсер, жидок, віденський кореспондент Kurj. Lw.) видавати газетину людову русько-польську (туди, конечно, приступив би й П[авлик]), з цілю на разі – вплинути на найближші вибори. Дехто покладає надію й на комітет, вибраний вічем міст, але здаєсь, що з тої кози м'яса не буде.

Жінка моя просить сказати Вам, що коли будете мати на будуще що небудь переписувати для К. Стар. або других яких рос. журн., то не трудіть своїх Пань, але присилайте їй, а вона охотно приймесь і совістно усе зробить тай швидко.

Кланяємось Вам і поздоровляємо Вас.

Ів. Франко.

Львів 6/11 1888. Ул. Зиблікевича, ч. 10.

168. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet. 14. Geneve. 11 Нов. 1888

Шановний земляче.

Кумедно оце, як ми троє під ряд на очі заслабли. Чи не закласти нам сліпецьку спілку? Ви ж можете у нас і за лирника йти, навіть нові думи складати. Воно б і з того боку було б добре, що могли б з честю викрутитись із тої плутанини, що натворилась коло Товарища й Правди. От уже і свята правда, що ліпше з розумним згубити, ніж з дурнем знайти!

Комбінації Ваші з рукописями, котрі назна(ча)лись для Т[овари]ша, навряд практичні. Ділити “Сміх і Горе” між Тов[аришом] і Пр[авдою] незходно; то все писане під одним тоном і мусить ітти вкупі, найліпше як би в “Т[овари]ші”. Мемуари, – як Ви кажете, – до Козаків ніяк не в'яжуться і у Наук. Библ. не йтимуть. Та й мені писати їх частинами було б найвигодніше, в антракти життя (я П[авлик]кові писав, що я викинчив до приїзду у Львів у 1873 р.). “Правда”, коли б і згодилась печатати Спомини, то з четвертої голови, певно, розсердиться, як дійде до Вол. Барв[інського]. Все звертається до того, що найліпше б печатати в Тов[ариші], – так коли ж я старіший навіть від Вас, а туди треба молодих чи навіть молодчих. Хиба підписати це все, замість М. Др., Світозор, або Зорька Др-в?

Како будеть сіє? – з “Правдою” – зовсім мені темно. Я писав П[авлик]ові, що послав Барв[інському] *лист редакції* з поводу москвофагії й доносу на Червонорусів; я приложив приватний лист до Б[арвінського], в котрім кажу, що коли того не напечатають, то муситиму заявити, що я на просьбу ред. написав Програмову статтю, але тепер зрікаюсь Правди ради вопіющої неконсеквенції. Писав також, що неконсеквенція 1 N–ра примушує мене настоювати на тому, що казав раніше, – щоб був ред. комітет. Коли б повернуло на то, то прошу Вас, підпирайте й

Ви цю думку. Я писав Б[арвінськ]ому й Кон[иському], що подаю голос у комітет за Вас і Павлика. Коли-ж обом Вам там не можна бути, то я прошу Вас, підперайте кандидатуру П[авлика]. Резони ось які: Ви вже й без того пишете в Пр[авду] й, зходячись з Правдянами, матимете свій вплив, а окрім того, це підніме духа П[авлика], котрого явно обминають Правдяне.

13 Нов. Вчора дістав лист Кон[иського] спеціально посвячений моєму протесту. Каже, що пише його, “*побалакавши з Франком*”. Яке було те балаканья, – чи таке, як *розмова* одного панка з царем Миколаєм, котрий йому сказав: “пошелъ вонъ дуракъ!” а потім той панок хвалився, що “разговариваль с Государемъ”, чи инша, К[ониський] не каже. Пише ж, що як мій лист надрукує Правда, то зараз же вмре, а як надрукую я, то вмре на 3–му N–рі, бо в першому случаї ті, що піддержують Правду, образяться, а в другому що буде, нічого не каже. З першого преміссу можна б подумати, що ті, хто піддержують Правду, сепаратисти й москвожерці з прінципу, – так ні: сам К[ониський] каже, що опротестовані мною дописі – помилка, на котру йому вже показано й без мене.

А над цими всіма мудрими консідераціями К[ониський] пише такий загальний: “З того, що я чув і бачив (на Україні), я конечно запевнився в великій потребі органу, котрий б(и) не *зразу*, а повагом будив сонних людей и проводив хоч по троху поступові думки. Я запевнився, що такий орган *на перший час*, коли зичить собі житя й впливу, то мусить чимало де в чому (детальному) не зходитись з Вами”*. Яким робом з цього виходить, що я мушу взяти назад свій протест проти москалежерства й доносів австр. поліції, – я ніяк не второпаю. Я відповів, що опротестовані речі не деталі, а оснівні, й через те я пропустити їх не можу і що смерти “Правди” не бачу непременно, коли редакція стоятиме на тому, що національну ненависть треба ширити й доноси треба подавати; вона тільки дасть мені чесну одставку, та й житиме собі, як зхоче. А про загальні *considerant* К[ониському] пишу таке: “це все, простіть, зовсім не по мойому адресу. Я навряд чи не найсмирніший, найпоміркованніший з усіх українських “воздыханцевь”**, котрих я ще й доси майже всіх знаю особисто, з гори і з низу; та тільки в мене нема двох язиків: одного – для шепотінья, а другого – для голосу, одного – для поезії, другого – для прози й т. ин. Я завше стояв і стою за тим, щоб іти повагом, *та тільки в один бік, а не скакати на всі боки*. Дайте мені гурт, котрий згодивсь на таку політику – чесно, безповоротно, то я готовий стати ще смирнішим і навіть згоджусь, щоб мені гурт відміряв кожний мій ступень, аби тільки в певний бік”.

Виписав я Вам і слова К[ониського] й мої, щоб показати Вам манеру крутіїв російських і галицьких, котрим, коли вкажеш на їх крутіїство, то вони відповідають: “та бачите, Др[агоманов]в занадто великий радикал”. А в решті, що тепер

* Як Вам подобається це – *чимало де в чому*? Мені воно дуже мило, бо нагадує молоді часи, коли я драгував одну полтавську панночку, дуже покірну, котра написала своїй матері: “*можетъ быть, пусть Марья привезетъ мне платокъ*”.

** Секта така єсть у Московщині, котра *хвалить Господа духом* і жде, поки Дух св. зійде на землю, і для того вони на зборач *воздыхають*.

буде робити зі мною К[ониський] і його “Правда”, господь відає, а може й він не відає, бо з такою логикою, як у К[онисько]го і К°, може бути все як раз не сподіване.

Як же Ваше Польсько-Руське демокр. Товар? Я радий, що воно не закопалось у пісок, та тільки глядіть пильно, щоб ні в программі, ні в прокламації не було мови про відбудовання Польщі від моря до моря (Поляки так вже привикли, що все мусить робитись для того), а просто, щоб справа була поставлена на практичний ґрунт, – поправу стану обох народів Галичині.

Чи Ви думаєте поговорити про програму Правди в К. Lw.? Чи можна буде сподіватись, що К. Lw. надрукує мій лист, коли Правда не схоче?

У нас тут справа видання російського органу з децентралістичним напрямком посувається наперед, та їй пошкодили арести в Москві, про котрі аж сміх і горе було читати мені в Дѣлѣ: панславист Гольцеръ, а далі – Гольцевъ, та все таки панславист. А Русская Мысль же не за горами!

Спасибі Вашій паніі за клопіт і за обіцянку; стидно мені клопотатись єї з маленькою дитиною мою перепискою. Буду тут обходитись; тільки ось біда, руку моєї жінки самі кияне знають, то й бояться, – а дочка, котра писала за К[узьмичевськ]ого, через 5–6 тижнів їде в Болгарію. Давати кому чужому переписувати – псевдонім відкривати. От тобі й знай!

Будьте здорові.

Ваш М. Др[агоманов].

Забув написати про Дашкевича. Коли Ви не допоможете мені здобути його книгу, то я ніяк єї не здобуду. Зостається одно: напишіть йому, що знаєте одного писателя, котрий спеціально інтересується справою і не незнакомий і з самим Дашкев[ичем], та не сміє обернутись до нього просто, то й просить через Вас дати йому екземпляр. Будьте ласкаві, напишіть це скорше.

Ваш М. Др[агоманов].

169. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Пишу Вам по першому засіданню комітету “Правди”. Зійшовся той комітет в суботу: Кон[иський], Барв[інський], я і Петро Левіцький, старий українофіл, що перенісся сего року сюди з Тернополя, але ні в чім не брав ніякої участі, чоловік, як видно, недалекий, але не приналежний до тутешньої “фамілії” і з “свіжими очима”. Олесніцький уступає з редакторства, хто буде на его місці – не знати ще. Протів прийняття П[авли]ка до ком. Кониський стоїть рішучо, здаєсь, що протівний тому й Барв[інський], хоч про се з ним не було мови. Я стою за тим, щоб на разі бодай віддати П[авли]ку коректуру й адміністрацію, що дало б ему хоч 30 гульд. місячно заробітку, а там далі ми побачили б, як би се діло дало зробитися.

В справі Вашого протесту я, конечно, стояв за его надруковане, але, коли Кон[иський] і Бар[вінський] рішучо стали против того, я висказав таку думку, що тепер, коли є справді комітет і коли стаття програмова підписана не Вами, а редакцією, насправедливіша річ – самій редакції поправити хиби 1-го н-ра. На се комітет пристав і поручив міні написати в тім дусі вступну статейку. В ній я думаю пересказати своїми словами оба Ваші застереження і проти пропаганди національної ненависті до моск. народу (тим більше, що між desiderata'ми, які привіз Кон[иський] з Укр. по поводу 1-го нр., на першому місці стоїть “писать въ духѣ примиренія укр. нар. съ сосѣдями”) і проти доносу на Слав'ян, і проти помилки Михальчука о обопільнім заприсяженню переяславської угоди (помилки, підхопленої вже, з Ваших слів, Борковським в “Зорі”). В статях, що мають іти до 2 н-ра, ми повичеркували багато таких річей, так і видно було, що Кон[иський] і Барв[інський] на випередки старались не давати причини до нових протестів.

Що Ви супроти сего думаєте робити з своїм протестом? Коли що Ви схочете його конче надрукувати, то я міркую, що Куртj. дасть Вам на него місце. Але, здаєсь міні, лучше буде зачекати до вихода 2-го н-ру. Те, що я напишу замість Вашого протесту, я поперед усього прочитаю П[авли]ку і з ним разом обговорю, і міркую, що комітет нічого не похерить.

А тепер до наших осібних видань. У мене сими днями найдуться надбюджетні гроші, – Просвіта друкує по руськи мою “Гаву” в своїх виданнях, – так от, за гонорар той я хочу видрукувати хоч дещо дальше з Наукової бібліотеки. Ми говорили з П[авли]ком о тім виданю і рішили, що краще буде розширити крихту єї програму на “Науково-літературну бібл.” і видавати в форматі таким, як була бібл. Олесніцького, і випускати в світ маленькими книжочками по дешевій ціні (10–20 кр.), та за то частійше. Оттак пішли б Ваші мемуари в 3–4 книжочках, могли б піти осібно й замітки “Сміх і горе” і т. і. Першу книжочку (1 главу Ваших споминок) я ще сего тижня даю до друку. Хотілось би міні давати в тій бібліотеці й поодинокі твори Шевченка з критичними і историко-літературними вводами, далі твори других письменників, важнійші народні пісні і т. і. В сьому ділі я буду поперед усього просити Вашої помочи. З творів західно-європейської науки між першими підуть переклади з Верна про релігію і Вельгаузена коротка історія жидів. Для цілей того видавництва я смію запитати Вас ось о які речі:

1) Чи є у Вас твори Тредьяковського, нове видання з вступом?

2) Чи могли б Ви зладити ще сего року вввод до думи про Самійла Кішку, і яких би Вам до него треба матеріялів?

3) Чи сюжет Шевченкового “Петруся” (звісна пісня народна) є сюжет вандруючий, західно-європейський, і які є его протоплясти? У нас колись в “Зорі Галицькій” була інтересна допись з Жулина (пов. Стрийського) про ніби історичну підкладку сеї пісні. Коли б Ви згодились обробити сю річ, то я прислав би Вам і копію дописі, і ті варіянти пісні про Петруся, які у мене є.

Для інших цілей, про котрі скажу опісля, запитую Вас: Чи є у Вас готова рукопись дальшої частини Політичних пісень, а коли ні, то коли могла б бути готова і

якого об'єму вийшла б книжка? Ту є деякі такі знаки, що вказують на можливість єї скорого видрукування.

Будьте ласкаві екземпляр “Рокисія” Кольберга, що є у Вас, переписати в свою бібліотеку – я дістав другий екземпляр. “Zbior Wiadomości” виписав і вишлю на днях ураз із бібліографією. Від Корм[оша] частину грошей получив.

Жінка моя і П[авли]к просять Вас не робити ніяких церемоній з присилкою своїх праць для перепису. Чи дочка Ваша, їдучи до Болгарії, не зможе по дорозі загостити в нашу палестину і побути хоч кілька днів у Львові? Ми були б дуже раді, а при тій okazji могла б привезти й деякі книги (Громади і т. і.). Коли се тільки можливе, то зробіть.

Кланяємось Вам щиро

Ваш Ів. Франко.

Львів 19/XI 1888. Ул. Зиблікевича. ч. 10.

170. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 3 Дек. 1888

Шановний земляче.

Оце тільки тепер маю час відповісти Вам скільки небудь докладно. Про мій лист у Правду й про єї редакцію вже огидло й говорити. Звісно, навіть ліпше, щоб поправив той, хто нашкодив, то б то редакція, хоч воно й смішне: Хто ж Вам винний? Де Ваші очі були? – спита публіка. Та й які гарантії, що завтра того ж не вдієте? Ну, та це діло самої редакції, коли вона вилізе смішити люд. А я боюсь, що Вам вимажуть ясніщі місця замітки, або що Ви, як не росіянин, не завважете деяких точок, котрі безпреміно треба зачепити. З таких точок найголовніща – спомин про те, що Костомаров вирік анахтему тим, хто проти Переяславської унії, та про те, що Антонович сам монумент порядкував і під “единою нераздільною Россією” (котру переложив Юзефович з якобинської *La republique une et indivisible*) підписавсь. Кажуть, що Кон[иському] не подобається мій спомин через те, що він понаписував у Дѣлѣ про київські юбилеї. Так не зоставляти ж через це публіку в тумані. В загалі один з найперших обов'язків укр. журналу вивести справу укр. сепаратизму з туману. Коли справди єсть сепаратисти, то нехай вилазять на світло, хоч не з іменами (що булоб найчесніше й в усякім разі найліпше), то хоч з ясними програмами. А коли їх не ма, то нічого світ баламутити.

Про состав редакції писав мені Барв[інський]. Про П[авли]ка не згадує. Дивний мені цей радикальний комитет, в котрому засідають торії, і в котрий з двох радикальних кандидатів про одного й слухати не хотять. Зостається тільки доповнити пісню:

Ой, ти брате, ти Мусію,

Чи бачив ти чудасію? і т. д.

новими куплетами, котрим, впрочім, в нашій стороні й кінця не передбачиться.

Про Ваш новий план “Науково-літер. бібліотеки” можу тільки сказати, що *можна* й так! Аби виходила! Я вже писав П[авли]кові (котрий вмовляв мене, щоб я не протививсь окремому виданню моїх споминів), що прошу прислати мені коректуру споминів.

На Ваші запити відповідаю:

1) Тредьяковського в мене не ма.
2) Про Сам. Кішку можу написати, та тільки по новім року; матер’ялів ніяких мені не треба, бо після мого коментарію в Ист. П. появилась до того тільки Науменка робота в К. Стар.

3) “Петрусь” безспорно *Wandernde Geschichte*; написати про це не трудно, та треба б ще переглянути, чи не ма європейських вар’янтів в виданню *Child*, та його за божевільною ціною (400 фр.) я ще не бачив II-го й III-го томів. Прийдеться прохати Вовка, щоб глянув у Парижі.

4) III-й вип. Політ. Пісень у мене готовий до печаті, коли печатати в Женеві, й не готовий, коли де инде, – бо самі пісні переписані сотнею орфографій і їх чортова безодня: одних про руїну Січі більш 100 вар’янтів. Об’єм книжки мусить бути подібний до I та II-го випуску.

За Левицького й другі люб’язности Ваші й жінки Вашої дуже вдячний я з Лідою, та Ліда поїде в Булгарію сама – через Відень і Пешт. Жених єї стріне тільки в Царєброді (коло Драгоманського пассу!!!), де вони будуть вінчатись. Значить, в Галичину можуть заглянути тільки за рік, коли, може, поїдуть у Россію. Я було думав, щоб хоч у Відні як небудь притулитись Ліді на день-два в якій галицькій родині. Мені й писав був Яросевич з Кракова, що обертався до д-ра Озаркевича, – та це читаю в Дѣлѣ, що сам Яросевич помер! Шість раз жалко, бо по листах видно, що був щирий і розумний чоловік. Будьте здорові.

Ваш М. Др[агоманов].

Чи буде що в *Kur. Lw.* про программу Правди? Я написав для російського журналу, що буде виходити тут – статтю: *Земскій Либерализмъ въ Россіи. 1855–1883.* Вона буде листів на 3, коли б єї напечатати брошурою. Я думаю єї видати й по англійському, але найкористніще б було пізнати рос. земський рух полякам. Що б можна було зробити для того?

171. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Посилаючи Вам “К. Стар.” і “Гаву”, берусь отсе приписати Вам кілька слів про наші справи. Стоять вони дуже скандально, а найпаче, справа “Правди”. Народовці зробили проти неї невеличкий страйк, не хочуть Кон[иському] дати з поміж себе редактора. Я раджу Кон[иському] взяти Остапа [Терлецького], так він *пішов радитись у поліцію, чи можна Останові бути редактором*, а в поліції сказали: “*nie radzimy*”. І пішов чоловік крутитися, як та вівця, що має крутець, і докрутив-

ся до того, що й комітет, ним вибраний отсе вже два тижні не сходиться, і рахунків йому Ол[есницький] не здає, і сам він уже думає покинути видаване “Правди” і перейти на збірку, або що, хоч каже, що на будущий рік на видане “Правди” запевнених є місячно 130 р. грошей крім пренумерати. (Пренумерантів є з Галичини поверх 100, з Укр[аїни] – ок. 50). Я вже кілька разів говорив Кон[иському], що комітет такий, який тепер є, не має ніякої рації: зараз по єго від’їзді зі Львова розлізся, – отже він розлазиться ще перед єго від’їздом. І не диво, коли Кон[иський] уважає його на свого поштуркача. Ані Барв[інський], ані Левіцький не написали нічого інінко, та ні, брешу, Барв[інський] написав (і видруковав, нікому не показавши) глупу замітку *редакції* до дописі Бучинського з Станіславава і не менше мудру замітку до листу Українця, а міні що разу загадують: і те зробіть, і се зробіть, як колиб у мене не було й своєї роботи по горло; огляд політичний, в котрім я попробовав поглянути на наші національні спори в Галичині з боку соціальних інтересів, Барв[інський] *сам* відкинув, а уступи, котрі ми повикидали Кон[иському] з єго статей, він, без відома комітету, повпирав в свою переписку редакції (???). Коли сими днями не буде реформи цілої “Правди” in capite et membris, то я прямо заявлю Кон[иському], що з комітету виступаю. І ніякий комітет ні на що не придається, доки Конис[ький] буде ту сидіти.

Моя замітка про 1 н-р перероблена Кон[иським], хоча тільки стилістично. Я обмежив ся на те, що було піднесене в Вашім листі. Кінцеве речене про “фільство” і “жерство” – концепт самого Кон[иського].

Як самі комітетові “Правди” поважають ті думки, котрі голосять в “Правді”, ось Вам найліпший доказ. В перегляді політичнім, котрий так, як є, вийшов з під пера Барв[інського], хоча тільки способом компіляції (початок Олесницького, а кінець мій), сказано про акцію виборчу те, що там прочитаєте. І в ту саму пору, коли Барв[інський] писав чи переписував той уступ, він на “Народній раді” виступав як раз противно – за тим, щоб народовці виступали до виборів зовсім самі, – і упав з тою думкою. А думку “Правди” підносив (не знаючи о ній) єї завзятий противник, Коцовський, і також упав з нею. А рішено: програми ніякої не видавати, а просто повторити експеримент з 1884 року, т. є. творити комітет з обох партій без ніякого глибокого порозуміння, при чім, очевидно, знов вийде так, що в тім комітеті одні будуть рити ями під другими, і обі партії разом упадуть, ще й взаїмно обкидають себе болотом. Бог їм на поміч!

З Науково-літерат. бібл. до свят вийдуть два випуски: Перебендя Шевченка з моїм розбором і перша глава Ваших споминів. Корректуру я перешлю Вам, скоро зложать. Звертаю Вашу увагу на те, що Пільчикова можна називати по ім’ю, так бодай каже Кон[иський], хоча я в Вашому тексті без Вашої волі не зроблю сеї зміни. Як хочете, так і поправляйте, а ні, то й ні. На третій випуск я хотів би дати релігійну критику, так будьте ласкаві чи зладити передне слово і надіслати ту програму ван Гамеля, котрої переклад я Вам вислав, чи в загалі сказати, як сю річ устроїти. Я з конечности (фінансової) виходжу на те, щоб друкувати бібліотеку книжочками не більш 3 аркушів і не дорожше 10 кр. кожда, а за то випускати

їх частійше. Правда, фінанси мої тепер доволі тісні: прийшлося виписувати багато книжок, а особливо платити великий довг за “Читальні” (220 зр.), котрі майже зовсім не розійшлися (доси виручено ледво 30 зр.). Щоб добути фонду на видане бібліотеки, я рішився продати “Зорі” мій роман, та не знаю ще, що з того буде, – я поставив умову, щоб друкували його фонетикою. Коли б прийнято роман і заплачено добре (по нашій мірі, т. є. хоч по 20 зр. за лист), то я міг би випустити в світ 1889 року що найменше 15 книжок бібліотеки без огляду на те, чи будуть їх швидко чи не швидко розкуповувати. Можна б скінчити Ваші спомини, релігійну критику і дати ще ряд робіт по літературі та нар. словесности (думу, Гаваттовича, Пісні про панщину і т. і.).

Про “Правду” в Курґеті буде, але аж підчас ферій святочних, бо тепер усе завалено радою державною. Що робити з Вашою працею про рос. земельний рух, я не знаю. Може б можна було поперти її в “Курґеті” і зробити одбитку. Колиб Ви на се пристали, то я можу постарати ся о поміщене і відбитку, в крайнім разі, візьму на себе. Може, порозумітись і з “Nową Reformą” о рівночаснім друкованю. Коли Вам се до ладу, то присилайте роботу, але “немедленно”, щоб можна було поперти її підчас святових ферій.

Дочці Вашій бажаємо обоє всякого добра і щастя в новому житю і в новій вітчизні. У нас ту заварює ся таке діло, що, може, літом (коли не буде нічого з Америки) поїдемо в Крим ураз із Тре[губо]вими. То може б і Ваші присусідились. От би гарно було!

Кланяємось Вам щиро обоє з жінкою.

Ів. Фран[ко].

Львів, ул. Зибл. ч 10. 17/12 1888.

172. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Ви, може, вже загнувались на мене, що я так довго нічого не пишу Вам. Дві тому причини: одна – процес кукізівський, при котрому я сидів репортером по цілих днях і вертав додому зовсім знесилений, а друга та, що я бажав написати Вам разом з посилкою коректури Ваших споминів. На превелику силу друкарня оце набрала Вашу книжечку, і я рівночасно з цім листом і посилаю Вам коректуру. Будьте ласкаві, не гаючись, відіслати її назад, щоб можна як найшвидше випустити її у світ. Заразом прошу Вас прислати другу главу, котру я дам у четверту книжочку (перемеживши її одною беллетристичною роботою мого пера). Так я бажав би пускати й дальші глави. Книжечки Ваших споминів будут мати біжучу, одноцілну пагінацію, так що по скінченю можна їх буде зложити й переплести в одну цілість. Для того, будьте ласкаві не стіснюватися в писаню і подавати найбільше матеріялу, дбаючи тільки про те, щоб глави були не більші, як оця перша, – се просто для догідности видання.

Ще раз осмілююь пригадати Вам релігійні статі. Конечно треба з ними вийти в світ. Вказані Вами статі Верна давно вже попереводжені. Жду тільки програми ван Гамеля і, коли вважатимете потрібним, Вашого переднього слова.

Може, Вам для Ваших споминів придасться на що небудь знати, що між паперами, які дістались мені по Навроцькім, є 17 Ваших листів з років 1872–1874. Чи не вважали б Ви можливим опублікувати їх в прилозі до своїх споминок, як “оправдательные документи”? Міні здаєсь, що се було б добре, хоча, конечно, се вповні від Вас залежить. Коли б Ви на се згодились або коли б хотіли покористуватись тими листами як матеріялом для споминів, то я міг би переслати Вам їх на якийсь час (вони – не моя власність). Для дальших книжечок я хотів би порозумітись з Вами що до вибору народних пісень наших і других Слав’ян (не знаю, чи Ви бачили в “Зернах” мою пробу переводу болгарських гайдуцьких пісень і що про неї скажете?), а також що до вибору деяких річей з нашої старої літератури, де проявлявся народній напрям (Гаваттович, Іван з Вишні, Апокрізіс, вибір характерніших листів гетьманів і других історичних осіб і т. і.). Міні здаєсь, що такі речі треба (звісно, по невеликій крихті і з добрими вступними словами) подавати й ширшій публіці, котра досі знає про се з слуху, а не знає, як виглядає ся література на ділі (говорю ту, конечно, про публіку і молодіж галицьку, для котрої головню й видаєсь Літ.-наук. бібліот.). При видаванню таких річей я головню числю на Вас, як на пишучого історію нашої літератури. Міні здаєсь, що найліпше було б розпочати таке видане систематично, та так, щоб з часом виробилась з тих книжечок хоч маленька хрестоматія найкрасших творів і пам’яток нашого старого письменства і народної творчости. Я поробив ту деякі кроки, щоб роздо-

бути на тільки фондів, щоб можна було в однім році випустити хоч 20 книжечок. Чи се удасться, се надіюсь узнати вже сими днями.

Про “Правду” не пишу Вам нічого, бо від коли поїхав Кон[иський] до Россії, я нікого з правдян не бачив і, що з нею діється – не знаю. Як Вам подобались Антоновича “Три національні типи”? Ми з жінкою осудили тут, що Ант[онович] в Россії стидався б опублікувати таку річ, то й пхнув її в Галичину, подібно до тих “гріхів молодости”, про котрі Ви згадуєте в Споминах. І казка Мирного, помимо прекрасного язика і деяких прекрасних описів (н. пр. вулкан підморський), по цілій своїй концепції здаєсь міні зовсім схиблена, а жінка моя твердить, що “правду” змалював він надто вже дурною і нетямуюшою.

Не знаю, чи писав Вам Коц[овський]. Він оженив ся з сестрою поетеси Шнайдер. Вчора були у нас обоє з жінкою. А поетеса покинула поезію і колише дітей.

Чи получили Ви які небудь гроші з К. Стар. і чи получаете які небудь нові книжки з Россії? У мене є “Чтенія з общ. Нестора”, Еварніцького “Запорожье”, Веселовського “Изъ истории романа и повѣсти, т. II” (надто вже сухо і детально він цю роботу робить, без якого небудь общого плану і без виводів, – а впрочім, може се я такий сліпий, та й не могу побачити!).

Недавно був один чоловічок відси в Відні у Ягїча, той завзивав через него молодих людей Русинів, щоб ішли на славістіку, що він постараєсь о стипендії і т. і. Дуже він мене соблазнив, бо хоч я й не такий молодий (33 роки), та все таки й не ще такий старий, щоб не міг повчитися. Та, з другого боку, не хотїлось би мені покидати заробку при Курґері та зніматися з сім’єю з насидженого місця. Яка Ваша рада? Міні дуже хотїлось би з часом обняти хоч доцентуру приватну славіянських літератур при тутешному університеті. Правда, я знаю, що доцентура така, по політичним раціям, булаб ту дуже вузкою і ховзскою кладкою, та все таки, хто його знає, як можуть змінитися обставини. А може ліпше сидіти на місці і не рипатись? Я знаю себе, знаю, що систематичного знаня у мене нема, а те що є – нахапане з усіх боків, та все по троху, – та все таки бачу, що у других людей (навіть на університетських кафедрах) его ще менше, а за то безмірно більше формалізму та цехової заскоружлости. Ну, та се все – θεων ἐν γυνασί χεῖται, як каже старий Гомер.

Жінка моя Вам кланяєсь, – вона бідна тепер більшу часть часу нездорова – то зуби, то живіт, то крижі. Хлопчик наш уже ходить; жінка ним не налюбуєть ся, та й я якось веселїще працюю під его чалапкане і балакане.

Здоровлю Вас щиро.

Ваш Іван Франко.

Львів, 10/2 1889.

173. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. Фебр. 25 1889

Шановний земляче. Корректуру I частини споминів послав я Вам на другий же день, як получив, а з листом опізнився, між инчим, через II-гу частину, котрої ніяк не зважувався випускати з рук. Вона мені дуже не подобається, бо мені ніяк не вдалось в ній вдержати гомеричний тон, який мусить бути в мемуарах і який хоч трохи та вдержавсь у I-ій частині. А ця II-га вийшла місцями просто зла. Бився я, бився, поправляючи, та, здається, ще гірше зробив. То посилаю Вам, щоб хоч з рук збути та за другі роботи взятись. Досадно мені, що така вилилась ця частина, й боюсь я, щоб і дальші вийшли не такі ж, коли не гірші, бо хоч майже усе українське мені миле (я себе чую безмірно щасливим, коли напр. працюю коло пісень і т. и.), та все українофільське мені противне, а галицько народовське все рівно, що рецинова олія, – з душі верне! Так, як тут бути Гомером, навіть коли б мати моя породила мене гомеридом? З рештою, прошу Вас, перегляньте уважно цю несчасну голову і, як що дуже вже не до ладу, замітьте, то я поправлю. Часу до 4-го випуску буде.

Думка Ваша притягти в Вашу бібліотечку старих писателів мені подобається. Я берусь обробити 1) Гавватовича, 2) Вертеп, 3) Вірші різдвяні й пасхальні, 4) Іоанна з Вишні й Апокрізіс. Тільки моя робота буде йти поволеньки.

В усякім разі не задержу так, як пер. слово до Верна. Це чистий скандал. Та, бачте, одвик я писати цензурно, а надто для цензури галицької. Написав я давно аж два пер. слова: так одно за довге, а друге за коротке. Зкінчу тим, що пришло Вам скоро остатнє. Нічого нав'язуватись публіці, а то й прокураторії самому, хай Верн одбувається сам і за себе й за нас.

Книг, про котрі Ви пишете (Закр., Труды Общ. Нестора і т. и.), у мене ще не ма. Запорожців скоро получу з Петербурга, куди посилаю ті 25 р., що дістав від К. Ст. через Олю (решту виключили за два рочки журналу)*. Ну, а Нестора, як київське видання, звісно, не скоро побачу, а коли там, не дай боже, єсть робота Антоновича, то навряд чи й побачу. Я 2 роки добивавсь Гайдамак, а тепер щось коло того добиваюсь реферату про Печери на Дністрі. Може, у Вас єсть, то пришліть на час. Та пришліть мені казки Карловича, що вийшло. Там, чую через “Wisła”, єсть вар'янт одної казки, дуже мені потрібної до роботи, з котрою вожусь вже більше 2-років (Буддійські елементи в сказаніях о Паліѣ и Маркѣ Богатомь). Хочу єї вигнати з дому, а то не дає другого робити. Коли у Вас єсть під рукою переписчик другий, ніж Ваша жінка, то пришлю скоро зкінчену роботу: “Укр. легенды о пожертвованіи собственнымъ ребенкомъ”. Може, за неї зароблю хоч по таріфу К. Ст. (2 р. сторона), то расплачусь з довгами у Львові – Вам першому.

Посилаю Вам 2 л. газети женевско-россійської, котра вже “излази” та невилізе. Скажіть мені, чи можна б було пустити з неї мою статтю в польськім

* За Насредина, Буняка і т. ин. Лебединцев заніс на той світ.

перекладі в Now. Ref., чи окремо. Поговоріть про те з Гіршбергом з інститута Оссолінських. Коли б пішло в газету, то деякі довгі примітки можна б було перенести в текст. Перегляньте листки та рішіть справу в принципі, а я незабаром пришлю Вам статтю мою в брошурі, з ліпшою коректурою, бо в газеті, через мудрость одного наборщика й незручність новичка-редактора, єсть скандальні опечатки.

Гавватовича добре б було, коли б П[авли]к дістав у латинській транскрипції з книг, що в Крашевського, бо Лебеденцев сам переписав кирилицею, а мені копії Крашевського не звернув.

Будьте здорові. Кланяюсь Вашій жінці.

Ваш М. Др[агоманов].

Дурень я! Пропустив справу Вашого переходу до Відня – в студенти до Ягича. Звісно, це б було добре! Та про практичний бік діла я не можу судити.

Ще одна комісія набігла до Вас. Посилаю ще манускрипт повісті *Недорозум'їне*. Передайте її в К. Ст., видумавши, якого хочете, автора, та тільки накажіть, щоб скоро рішали, чи будуть печатати, чи ні, а як напечатають, то щоб не барились вислати гроші авторові. Коли не схотять, то хай би послали назад, написавши мотиви, чому не хотять печатати.

174. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Велике спасибі Вам за присилку рукописі і “Своб. Росії”. Друга глава Ваших мемуарів справді більш публіцистична стаття, ніж оповідання про людей і факти. По мойому, воно нічого не вадить, хоча, певно, лучче б було, як би Ваші спомини були похожі на “Былое и думы”. Моя жінка, котра особисто зна сім'ю Кістяковських, думає, що не слід публікувати їх фамілію при тому факті, який Ви розкажете зпочатку, – доволі буде зазначити К. Крім сеї подробиці я не бачу нічого, що би слід було ретушувати. Добре б було, як би в дальших главах Ви постарались списати рельєфно і оцінити такі особи, як Навроцького, Федьковича та В. Барвінського. Не знаю, чи Ви заговорите про діяльність Куліша в Галичині і чи будете її оцінювати, – се була б також дуже важна річ.

“Своб. Росія” міні дуже вподобалась, особливож програма й Ваша стаття про лібералізм в земствах (правду кажучи, я досі більш і не читав нічого). Ваша стаття – прекрасне і необхідне доповнене до “Істор. Польщі”, і написана справді з гомеровським спокоєм і силою аргументації фактичної. Я вже говорив з Реваковичем, і він згожається на єї друковане в Курґ. Лw. і на передрук. Даруйте, що я не віднісся до Now. Ref., але, працюючи в Курґ. Лw., яось ніяково поминати свою хату і йти з такою річчю в чужу. А те, що Ви пишете, щоб я порозумівся з Гіршбергом, – для мене просто не зрозуміле. Об чім міні з ним порозуміватись? Він до ніякої газети не причастний, а коли б до якої й був причастний, то швидше

всього по своїм поглядам тягнув би до “Gaz. Narod.” або до “Czasu”, а вже ніяк до Reformy.

Карловича досі видруковано ледви чи й три аркуші, – постараюсь їх видобути і зашлю Вам на днях ураз із статтюю Меруновича в “Dzienniku Polsk.” п. з. “Sprawa ruska i panslawizm rosyjski”.

Врадувала мене дуже Ваша готовість обробити для Літ. наук. бібл. таких інтересних давніх писателів, як Гаваттович, Іван з Вишні, Апокрізіс і т. д. Гаваттовича я постараюсь визичити в університеті і переслати Вам, бо бібл. Краш[евського] у Кракові, так хто знає, чи й коли б прислали. Може, інтересно буде для Вас знати, що на теперішній виставі Ставропігійського Інститута я найшов рукопис з новими, невідомими досі творами Івана з Вишні. Ся находка примусила мене зайнятися трохи детальніше сим писателем і я написав про него статю для Київ. Стар., до котрої прилучив також список новонайдених творів. Твори ті об’ємом невеличкі, та інтересні, а іменно: 1) передмова до збірника творів, зладженого, очевидно, самим Ів. з Вишні, 2) зміст того збірника, також ним самим писаний; зміст той виказує 10 статей, а іменно, чотири надруковані в “Актах”, одну вступну, котру я й списав, дальше “Загадку філософом латинским”, котру видрукував Голубев в прилозі до Петра Могили I п. з. Зачапка, і ще чотири незвісні доси, котрих, однак, в нашій рукописі (фрагменті) нема; 3) о прочитанні сего писаня, слівце о способі пропаганди его писань, ідентичне з закінченем друго(го) полемічного твору, напечатанного Голубевим після “Зачапки”, – значить, неоспоримий доказ, що й той другий твір належить до Івана Вишенського; 4) слово ко прочитателю, і 5) Обличеніє діавола. Сих пять статейок я списав. З усіх творів Ів. В[ишенського] я постарався видобути біографічні та хронологічні деталі, котрих майже не торкався Сумцов в своїй дрантивій статі про Ів. Виш[енського]. Саме інтересне статі Сумцова (крім “ужасающого” незнання языка Івана з Вишні) его понимане слів сего писателя. З того, що Ів. з В[ишні] радить Русинам цуратися латинської премудрости, що сам про себе говорить нераз, немов то він ані риторики, ані філософії ніякої не вчив, д. Сумц[ов] виводить, що Ів. В[ишенський] справді “образовал свой ум на св. Писаніи и отцах церкви”. Я в способі писаня Ів. Виш[енського] бачу далеко більше таких взірців, як Скарга, Вуек, Рей, Варшевіцький і другі репрезентанти польського гуманізму, ніж взірців Ефрема Сирина, Афанасія та других вітців церкви. Балакани про неуцтво і простацтво видаються міні чисто іронічними так, як часто повторюване “ми глупая Русь”. Цікавий я дуже, чи Ви згодитесь з моім поглядом.

В тім самім рукописнім збірнику, що й Ів. В[ишенський], я найшов уривок (без початку) доволі інтересного твору (здаєсь, з кінця XVII, або початку XVIII в.), писаного доволі чистим народним языком з примішкою церковщини. Се діалог школярів, виголошуваний, очевидно, перед родичами, при публичнім екзамені, т. зв. диспутація о річах релігійних. На початку йшов віршований пролог, з котрого оставсь тільки хвостик, а за діалогом іде також віршований епілог,

доволі, здається, інтересний. Коли хочете, то я можу Вам переслати копію з сего фрагменту.

Працю свою, яка у Вас є, будьте ласкаві присилати без ніякої оглядки, я вже постараюсь, щоб вона була переписана і вислана, куди скажете. Чи Ви получаете відтиски з переписки Герцена з Русской мысли? Я виписав новий рочник (поки що не дістав ще), та прийдесь, мабуть, виписати й попередній, хоч не дуже й хотілось би.

З “Недоразумінієм” міні клопіт. Воно доволі велике, а шлючи в листі, прийдесь заплатити певно з півтора гульдена. Ну, та що вже діяти, – вишлю. Коли автор его – Маслов Стокіз і коли Ви видаєтесь з ним, то, будьте ласкаві, поздоровіть його від мене і перепросіть, що я так довго не пишу йому. Збиравсь, збиравсь, тай якось усе не виходило, а далі й почув, що його нема в Цюріху. Будьте ласкаві сказати йому, нехай він не думає, що я в претензії на него за довг, – я ж чоловік, і також в біді бував, то й знаю, що виповнене фінансових зобов’язань не все залежить від нашої волі, а найчастійше від нашої кішені. Я позичив йому з лишнього, то як буде у него лишне, тоді й віддасть.

Жінка моя кланяєсь Вам, і я засилаю Вам поклін.

Іван Франко.

Львів 1 марта 1889. Ул. Зиблікевича ч. 10.

Р. S. Я вислав Вам 50 книжечок Ваших споминів і по тількож буду висилати дальших частей. В Росію вислав по одному прим.: в Петербург – Цвітк[овському], в Київ Трег[убову], Дашк[евичу] (на замовлене) і Київ. Стар., в Одессу – Ковалевському (хотів слати Смоленському, та не знав адресу) в Харків – Шиманову і Познанському в Павловськ. Написав я до Одесси томуж Ков[алевському] (та боюсь, чи не зробив дурниці, хоч писав в самих “общих выраж.” і без називаня осіб) про Одиссею Ніщинського. Чистий скандал, щоб ся робота так таки лежала дурно. Я предложив їм видати її сам у Льв[ові] хоч своїм коштом, хоч за їх підмогою, та не знаю, що вони скажуть. Коли у Вас є які зносини з Одессою, то будьте ласкаві, попріть сю справу. Видане переводів деяких грецьких творів було б для нас дуже пожадане, вже хоч би для того, що у нас читають їх по гімназіях і переводять в руські гімназії. А Одиссея, переведена Ніщинським, так хоч і для простого народу годиться; я колись розказував її з пам’яті в селі через кілька вечерів – і слухать її сходилась майже ціла наша слобода, чоловік по 30 і більше, старих і молодих, і відірватись не могли, – розказував і арестантам у тюрмі, і добре знаю, яке вона вражінє робить. Одиссея і Reineke Fuchs – се, по мойому, дві річі, котрі у нас треба гарно перевести (сього останнього можна б по троха й підлити антишляхецьким та антипопівським соусом) і пустити в публіку. І ось Одесці мають між собою такого чоловіка, як Ніщинський, то чому б їм не підбити його, щоб переклав хоч Одиссею та цілого Софокля, та хоч дещо з Евріпіда. Чи переведена вся Одиссея, – я не знаю, чув про 12 пісень. Та нехай би й 12, все таки слід їх видати, і я готов прийнятись за

се видане, випускаючи по одну, по дві пісні в своїй бібліот. Конечно, як би Одесці запомогли грішми (хоч на одну частину видання), то вихід книжечок можна би прискорити, – та не схочуть, то нехай хоч так пришлють роботу, щоб дармо не гнила.

175. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 12 Марця, 1889

Получив оце К. Lw. NN 63–69. Трохи Ви поспішилися, а Св. Р. запізнилась, бо 4 лист вийде тільки сьогодні. Коли ще час, то зробіть деякі зміни на стор. 12, а власне, в 3-му рядку 1 колонни, після *менѣ удачный* поставте: *во всѣхъ отношеніяхъ*, а далі: *и въ свое время....* аж до *общества* (включно) викиньте. Потім же в рядку 20, після *смыслѣ* поставте: *и Письмо Исполн. Комитета Нар. Воли къ Александру III-му читалось на расхватъ во всѣхъ слояхъ общества*".

В 2 колонні, в примітці** переставте рядки: слова "Это довольно широко... до... на Аксаковській ладъ" – поставте на самий кінець після "5 февр. 1880 г."

На стор. 15, в 2-й колонні, в прим.**, в 8 р. при *Общемъ Дѣлѣ* додайте: N 54, далі в р. 10 замість *переговорахъ* поставте *либеральныхъ начинаніяхъ*, в р. 16 замість *Тигрысомъ* поставте: *Тигромъ (Левъ Тихомировъ)*, в р. 21 замість N 1 поставте N III.

Я хотів би написати передне словце до окремої брошури польської.

Почав був писати Вам довгий лист, та вп'ять біда наскочила: Радка моя тіф захопила, добре, що легка форма! Вчора лікар сказав, що *cela ne sera rien!* Цими днями писатиму. Пришлю листи Желиховського до II вип. Споминів.

Ваш М. Др[агоманов].

Пришліть 1-частину замітки про Sw. Ross. в 2 примірниках і II – в одному.

176. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Посилаючи Вам "Кіевскую Старину", прикладаю "Каіна" 2 екз., "Dziennika pol." 4 н-ри (здасть ся, вистарчить, щоб мати поняте о статі), 2 листи казок білоруських і 2 листи відбитки Вашої статі. Поправки Ваші прийшли за пізно; друкарня "Kurj. Lw." не на стілько богата, щоб могла держати наскладане так довго, – по видрукуваню відбитки зараз же розібрано. Впрочім, в відбитці, як побачите, я поправляв багато помилок друкарських, які були в н-рах Kurj. (там я коректури не читаю). Не прогнівайтесь, коли дальше міні прийдеш пропускати (щоб швидше скінчити) деякі нотки, менше інтересні для польської публіки*.

* Деякі, як бачите, я втикаю в текст і далі так само робитиму.

Передмову, котру Ви бажалиб зладити, будьте ласкаві переробити яко послесловіє, бо на перед уже годі.

На днях починаю складати другу главу споминок і для того прошу присилати швидше додаток, о котрім згадуєте, щоб можна обчислитися з місцем і коштом. Правду кажучи, як би не кошт, то друга часть споминів Ваших була б уже готова, але я на хвилю зупинився, щоб повернути хоч троха виданих грошей і не влизити в великий довг. Три книжочки доси видані коштують ок. 120 гульд., а доси з розпродажі вернулось ледви 25 гульд. З України про моє виданє ані однісінького слова – окрім прихильного листу Дашкевича. Те, що я писав Вам про Одіссею, – безпредметне; пізнійше я довідався від Барв[інського], що Нішинський дарував Одіссею редакції “Правди”, де вона буде друкуватися. Ну, і з богом, хоч одна цінна річ буде в “Правді”. Що до Ваших споминів, замічу ще одно: несправедливо Ви закидаєте Романчукови й Барвинському, що вони запропастили Іліаду Руданського (мимоходом скажу, переклад безбожно невдалий, скучний і зовсім не стоячий друку, – з того, що було надруковано, я не міг перечитати й одної картки, хоч Іліада належить від 5-ої гимн. кляси до улюблених моїх книжок і я читав її в ріжних переводах що найменше 10 раз); в “Зорі” 1886 р. було показано мною “по свіжим слідам”, що рукопись Іліади забрав Антон[ович] до Кііва, де вона й досі лежить. Конечно, з другими Вашими закидами до Галичан я в повні годжуся. Може би також викинути малесеньку шпильку, пущену по адресу кіївської громади, котра признала шкодливим виданє пісень політичних і Шевч[енка]? Шпилька заслужена, але міні здаєсь, що не ту їй місце. Будьте ласкаві що до тих трьох пунктів (1. Кистяковський, 2. затраченє Іліади, 3. шпилька громаді) написати свою думку, – чи встоюєте на тім, щоб друкувати, як є, чи згожуетеся на зміну, вел. на пропуски, – щоб можна було се зробити ще в рукописі, бо викидати або додавати в друкованому незручно, тай кошту міні більше друкарня числить. Жду також на передне слово до Верна, і на присилку книжок, де були брошури Zittela, в одній з них є Стоюніна жите Пушкіна, котрого міні дуже треба.

Ще одна до Вас просьба: будьте ласкаві замовити для мене яке добре виданє Дантової “Divina Commedia” з коментарієм, – хотілось би міні деколи для віддиху навідуватись до тої колоссальної святині середньовікового духа, головно за для недосяжимої простоти і грандіозности єї стилю. Може, удасться дещо й на наше бідне поле перенести. Хотілось би так богато дечого зробити, а ту чую, що сила така малесенька, та й тої хвилями зовсім не стає. Я переконався о тім найліпше на своїм торічнім романі, тепер він видався міні зовсім не стоящим друку, крім одної першої глави, котру я відірвав і як осібну цілість надрукував в варшавському “Ateneum”. Цікавий я дуже, що Ви скажете про “Каїна”. Він сидів міні в мозку ще від часу, коли я перекладавав байронового Каїна, і тільки торік я осилив якосю жидівську легенду, домішавши до неї шматок з легенди про Фавста, котрий з вершин Кавказу оглядав рай. З обробкою – сміло скажу, намучивсь я щиро: цілість перероблював два рази з ґрунту, так що з первісно написаного ледве чи

осталось нетиканих зо 200 віршів, – деякі части перероблював і три й чотири рази, майструючи зовсім на холодно, по столярськи. Боюсь, що багато слідів того майстрованя осталось видно. Найгірше те, що у нас у Львові абсолютно ні з ким о таких речах порадитись, нікого попросити о рецензію рукописі. Одна моя жінка, спасибі їй, задала собі праці прочитати рукопись після кожної переробки і дала міні деякі дуже розумні ради. Але в речах літератури і поезії вона – профан. А з більш тямущих людей П[авли]к в загалі в мою поезію не вірить і для таких річей, як “Кайн”, мало має зрозуміння, а Коцовський, одинокий у нас справді тямущий критик і тонкий аналітик, котрий уміє ввійти в річ, – той хоч тепер зо мною в дружних відносинах, але тільки для того, що з далека. Після недавніх сумних досвідів я єму з нічим не набиваюся, особливо, коли кілька разів з кровавим докором випоминав міні, що рецензував мого “Валентія”.

Отсе я розбалакався про поезію, а забув про дійсність. У мене родився другий син, Тарас. Жінка після родів дуже ослаблена, але, впрочім, здорова і пробує вже вставати.

Отсе тільки був у мене Мандичевський і просив мене держати відчит у Станіславові на вечерку Шевченка.

Кланяюсь Вам і поздоровляю.

Ваш Ів. Франко.

Львів, ул. Зиблікевича ч. 10. 20/3 1889.

177. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. Апр. 12 [18]89

Поспішаюсь написати Вам два слова: Завтра посилаю Вам 30 NN. Св. Р. Не думаю, щоб вона могла бути заборонена в Австрії, і сподіваюсь, що Ви єї получите з комори. Як получите, – телеграфуйте. (Завтра пошлю Вам 20 фр. на розход). Єсть думка послати Вам більше на склад. Для умови прийде до Вас знакомий. Чи не маєте на оці дорог у Россію? Колись були такі у Коц[овського]. Коли це все Вам не на руку, то скажіть просто.

Сьогодні ніколи більше писати.

Ваш. М. Др[агоманов].

178. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 21 Апр. 1889

Шановний земляче.

Хоч з Галилеї завше треба ждати якого сюрпризу, але все таки я здивувався, діставши Вашу депешу про конфіскату текста. Чим могла завинитись Своб. Россія

перед австр. урядом??? Це просто фантазія провінціальних чиновників, і дозволити їй торжествувати було б просто злочинством з нашого боку. Того ради зробіть Ви, кому слід, процес. Беріть адвоката – і хай почина, а ми заплатим кошта. Мені здається, що ініціатива мусить бути Ваша, бо пакет єсть дійсно власність Ваша. В усякім разі, пишіть про цю справу докладно, пишіть і скільки грошей треба на процес. А як він почнеться, то треба найбільше галасу наробить в газетах.

Що за причина, що К. Lw. перестав печатати “Земск. Либер.”? Чи не ма тут впливу Милковского, котрий дуже “ро koleżańsku” змазав нас в *P. Woln. Sl.*? Чи Вам попалась до рук та змазка? Виходить, що й крестьян у Росії освободила Польща! Мабуть, і “Мертвыя Души” написала Польща!

В загалі нічого не маю зі Львова, окрім газет, – і не знаю, що там робиться цікавого, напр. з виборчою агітацією. Чи дістали листи Желих[івського] і що думаєте робити?

Сам я дуже заклопотаний та й з хобрами вожусь. Очі зовсім нікуди не годяться. Кланяємось Вашій жінці. Доброго здоров'я з дітьми!

Ваш М. Драгоманов.

Коли адвокат буде нас боронити, то накажіть йому, щоб він не росписував нас, як дуже консерваторів, антисоціалістів і т. и., а хай стоїть на одному, що в *Св. Росіи* не ма нічого *противного австр. законам.*

179. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Лист Ваш одержав ураз із приложеними в ньому додатками, листами Жел[ехівського] і 2 гульд. Спішу одповісти Вам на Ваш лист.

Поперед усього: на поправки Ваші згожуюсь. Текст Вашої пісні вложу в текст споминів, а не в додаток. Кист[яківського] видрукую цілого, а про Руд[анського] випущу уступ про пропажу *всєі* Іліади. Що до шпильки Укр., то, конечно, я й мав на думці *тільки* пропущене згадки про Шевченка, а про пісні народні так і останесь. З України на Ваші спомини доси ніхто не обізвався толком. Симпатично віднісся до них тільки Познанский, тай то не сказав про них нічого виразного, а тільки виписав 10 екземпл. Ну, і за се спасибі, а то доси на Україну з моєї бібліот. пішли тільки ті книжечки, котрі я задармо посилаю. З Кііва написав про неї два слова Трегубов, тай то, виразно обминаючи Вашу книжечку, про котру каже, що вона, мабуть, в Галичині не буде нікому інтересна. А в Галичині тимчасом (не считаючи пересланих Вам екз.) розійшлось 260 екз. (заплачено за 70). Сі цифри, здаєсь, найліпше говорять о тім, що книжечка інтересна для Галичан.

Розпочатий лист сей пролежав недокінченим цілі два тижні, а тепер кінчу його і сумарично розкажу про те, що тимчасом сталось. “Своб. Рос.” конфіскував на коморі поліцейский. Я думаю, що суд не затвердить конфіскати, а коли затвердить, то я буду домагатися явної розправи. Я вже говорив про те з Олесніцьким і

він згожусь стати до розправи. Кошту на разі не буде ніякого. А галас в газетах постараємось зробити. Ваша стаття в Kurj. Lw. перервалась була задля ради державної, а тепер іде далі і на слідуєчій тижні скінчиться. Мізерну замітку в W. P. Sł. читав, та на неї ту ніхто незвернув уваги, так, як W. P. Sł. в загалі ту не має ніякого значіння. Листи Желех[івського] я друкую як додаток до другого вип. Ваших споминів. Давайте такі додатки й дальше. Другий лист Жел[ехівського] дуже інтересний не по поглядам, а по фактичному матеріялу.

Я не посилав Вам коректури з другої книжечки для того, що не хотів занадто опізнювати єї вихід, тим більше, що друкарня не могла настарчити шрифту і друкувала по пів аркуша, тай то, зложивши оден пів аркуш, треба було ждати, аж його видрукують і розберуть, то тоді зачинали далі складати. Книжочка, впрочім, і досі ще не вийшла.

Прошу Вас прислати швидко передне слово до релігійних статей, котрі я хочу пустити як п'яту книжечку за май. Будьте ласкаві також сповістити мене, коли пришлете третю главу своїх споминів? Я думав би пустити її на 8-му книжечку (в августі), бо хотів би після релігії підпустити трохи белетристики (вірші Самійленка з Кііва) і, може, також відчит Партицкого про Гайдамак Шевч[енка]. Він прислав було міні те, що читав, але воно дуже слабе, і я звернув йому, поробивши деякі уваги. Він обіщавсь переробити, та не знаю, як воно вийде.

Про вибори я дізнався тільки з газет так, як і Ви. Не знаю, чи получаете Ви нашу мужицьку газетину польську "Przyjaciel ludu" (видає Вислоух, той, що видавав Przegl. Społ., та я, та ще оден чоловічок з редакції Kurj. Lw.). Тут вона страшно псує кров Полякам, сиплються доноси в прасі ("Przegląd") і в поліцію, а вчора навіть зроблено ревізію у Висл[оуха] "celem wytoczenia procesu karnego", а за що – не знати. Се так, як коли б хтось сказав Вам: дай ко, я пошукаю у тебе, бо міні треба найти що небудь для виточення тобі процесу. Забрали листи Брандеса, Мілковського, Гудеца і т. і. фігур.

Чи є надія на правильне виходженє Своб. Россії? Дуже б добре було, як би хоч сего літа вона виходила, коли багато Россіян поїде на парижську виставу і можна буде хоч сьак так передавати її в Россію. Я не маю тепер ніяких дорог в Россію, а, властиво, були би, як би було кому за границею відбирати пакети. Впрочім, невеличкими пакетами можна би час від часу переслати в конвертах, котрі б добрий чоловік подавав на почту за границею, в Россії. Для того добре було б, як би Ви друкували її на тонкому папері, як колись В. Слово, тільки на білому. Прислати могли б так, що н. пр. 10 екз. зброшурувати разом, а на початку і на кінці дати окладку якого небудь (також формату французького) журналу (якої небудь Revue Scientifique), і слати під бандеролью. Впрочім, коли конфіскації 1-го н-ра не затвердять в суді, то можна буде прислати на мої руки хоч цілу скриню, я радо приймусь, по мірі okazji і змоги, пересилати в Россію, а дещо розширити і в Галичині. Грошей не присилайте ніяких. З Ваших 20 фр. я виручив 9 г. 52 ц., за телеграму дав 69 центів, решта остаєсь у мене до Вашого розпорядку. По случаю переїзду українців і всяких Россіян через Львів я просив би Вас

також прислати міні (все під бандеролями) по кілька екземплярів женеvських видань “Громади”, Листка, Пісень відтисків з В. Слова, Волів).

Вийшов мій Вишенський у К. Стар., та з такими блудами друкарськими і навіть з пропусками цілих строк, що аж сумно. Я післав цілу картку поправок, може, в відбитці поправлять.

Між хламом, котрий був присланий на виставу Ставропігійську, а Петрушевичем не допущений до вистави, я найшов повний текст рукописний одної містерії на страсти Христові (“Dialogus de passione Christi”) в рукописі з р. 1670. Пролог польський, а драма (в 5 сценах) віршем руським, макаронічним (мішанина польського, народноруського і троха церковного). Річ зовсім відмінна від “Драми страстей Господних” і радше можна б її назвати Терпіннями Марії, ніж Христа. Я послав текст з невеличкою передмовою до К. Стар. Інтересно, що Христос і Марія в драмі представлені *чисто по людськи*. Зміст драми такий: являється ангел з “Келїхом”, в котрім містяться муки Христові, і бідкаєсь, що він, “нендзний ангел”, мусить дати сей келїх Христу. Стрїчає його Марія. Він зразу не пізнає єї і питає, чи не знає вона Христа. Марія хоче взяти від него келїх, говорячи єму, що Христос – єї син і що вона має его “в своїх нутрностех”. Ангел делїкатно виказує їй побожну брехню сих слів і не хоче дати келїха. Далі стрїчає Ангел Христа, котрий з разу накидаєсь на него з закидами, бачить в его поступку (подаванню келїха) ребелїю і не хоче брати келїха, нарікаючи на людей, ангелів і на бога, що завзялись на его згубу. Вже сконфужений ангел хоче вертати з келїхом, коли в тім з пекла даються чути ридання праведників, і Христос бере келїх, щоб їх визволити. Являється Марія, плаче над Христом (доволї поетично, в тон голосїня народного), просить, щоб дав їй напитись з келїха, а коли Христос на се не пристає, іде з ним разом під хрест. Доси агїрували люде – тепер ідуть абстракта. Виходить Серце Марії, і, як другий Рїчард III у Шекспїра, просить Меча, щоб увільнити Христа від муки. На те входить Округенство і подає серцю меч, але не рукояткою, але вістрем, а коли серце против того ремонструє, округенство прошпигує его вістрем, – оповіданєм про муки Христові. Кінчиться драма діалогом між Вірою, Надїєю і Любвою, а Церквою, облюбленицею Христовою і дуже інтересним гимном церкви до Христа.

Кінчу сей лист, засилаючи Вам щире поздоровленє. Жінка моя Вам кланяє ся.

Ів. Франко.

Львїв, ул. Зиблікевича, 10. 27/4 [18]89.

Р. С. “Недорозумїня” будуть друковані в К. Стар. Я підписав їх В. М. С., та редакція хоче знати настоящу фамілію автора.

180. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 2 Маю 1889

Шановний земляче. Посилаю Вам, що вспів виготовити: поправки до напечатанного *Z dziejów*, а також фінал. Ради Аллаха й Шайтана, помістіть й одно, й друге. Та добре б було, як би вже скорше те все спускалось у публіку. Я маю надію, що буде й німецький переклад.

Прочитавши в Вашому листу тільки спомин про листи Жел[ехівського], а ні слова про лист (один) М. Буч[инського], котрий теж я, здається, послав Вам, обіцяючи прислати коротеньку увагу, я перелякався: шукав листу М. Б[учинського] у себе й не знайшов... Не вже пропав?! Заспокойте мене або, в усякім разі, напишіть карткою, що не маєте. Буду ще шукати. Як напишете, що лист у Вас, зараз пришлю увагу.

Більше не буду писати сьогодні, й далі – до Понеділка. Ніколи навіть і не підсліпуватому. Кланяємось Вашій жінці. Як діти?

Ваш М. Др[агоманов]в.

Получив VII кн. “Правди”. Зовсім таки вони дурні – редакція. Кому вони служать? Про цюрихських бомбістів, – котрих слід вилаяти, та не так, – зовсім гидко читати. Курйозно, що ці бомби навіть більш польське діло, ніж російське, та ще й польське, властиво, старо-патріотичне, прикрите тільки інтернаціоналізмом. Читали Ви *Walka klas*, кн. III, та брошурки *Na Dziś NN III i IV*?

Дуже жалко, що примітка про якобинство викинута. Ще раз скажу: переклад – так переклад, а не подобається, то хай перекладчик не береся, або сам пише про те свою брошуру. Навіть маленьку примітку, – що В. Сл. також дивилось на політ. уб., як тверський адрес, – і ту не слід було викидати, бо автор на віщось єї писав. Безпремінно, треба поправити:

N 67, 3 колонна, з гори:

sojalistyczno-slawianofilską filozofją historii (zob. Początki et.)

в 2 кол.

разночинцы – зовсім не дрібні урядники, а люде *ріжного* стану дрібніщі.

Młoda Rosja зовсім не Михайловь.

В тексті у мене стоить: Отвѣтъ Великоруссу – Михайлова; къ Молодому Поколѣнію – его же; Мол. Россія и т. п.

N 71 в кінці:

Після *radikalniejs(z)i* пропущено: *въ печати*.

N 78, 2 колонна: *niemoralny ustrój* треба *nienormalny*.

N 113. 2 стор. 1 кол.

не *nie do(s)zły*, а властиво *doszły*

рада *miejska* – череповецкая

N 114, стор. 4.

Общее Дѣло 1883, N 54.

Теллалович

Druga relacija, N III.
N 117, стор. 2, кол. 1.

чернопредѣльческая соціалдемократія была устранена – переложено зовсім не вірно cz–lcy usun(i)ęli się*.

181. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

З нотками до Вашого Лібералізму вийшла ось яка халепа. Редакція налягала на мене, щоб я кінчив як найшвидше, поки почнесь Рада державна, бо тоді не буде місця, і я мусів пропустити дві-три нотки, щоб швидше скінчити текст. Нотку про земства я в передруку додав, а нотку (дуже інтересну) про якобінство, задля поспіху, забув додати і прийдесь долучити її на кінці перед Вашим postscriptumом. Міні дуже прикро, що так воно вийшло, але як би Ви знали, кілько міні прийшлося задля Вашої праці перенести наріканя – не на єї зміст, а на довготу, – то, може, хоч троха лагідніше судили б мою провину. Додаток Ваш іде також в Киї., хоч прийшлося розірвати його на два н-ри. Похибки в передруку деякі поправлені мною, а деякі (як з “молодою Россією”, де мене попутала інтерпункція) поправляю; з “разночинцями” міні троха встидно, але на моє усprawdливлене скажу хіба тільки, що й жінка моя не знала докладно, що воно таке. Листа М. Буч[инського], про котрий Ви згадуєте, у мене нема, – мусіли Ви забути приложити його. Так само я нічого не знаю про увагу, яку Ви мали до него приложити. Та з погляду на те, що друга частина Ваших споминів вийшла більш чим у двоє ширше першої і що пора випускати її в світ, я прошу Вас стриматись з листом Буч[инського] і з увагою до дальшої частини, хоч, може, воно там і не так буде до річи. Та такі додатки, де б вони не були пришпилені, ніде не тратять своєї вартости.

З “Правдою” у мене вийшло таке, що я рішивсь остаточно плюнути на неї і не заглядати туди, хіба для полеміки. В Політичнім огляді VI (Шевченківського!) н-ру проспівав Кон[иський] вічну пам’ять панславізмови та космополітизмови у Россії, а далі кинувся (по поводу львівського студентського руху) навчати й руську молодіж у Галичині, щоб цуралася космополітизму і теорій, а кланялась своєму богу і своїй землі та держалася прінціпа, “перше жити, а потому філософувати”. Я написав задля того лист до ред. Правди, запитуючи її, що вона розуміє під космополітизмом, і виказуючи, що космополітизм такий, як вони его розуміють, т. є. вискочене з усяких національних рамок, вже по їх власним теоріям о народности є нісенітниця. З другого боку, я вказав, що для нашої молодіжі, котра проходить гімназії й університет, нераз не чувши навіть імен Данта й Шекспіра в школі, не вміючи відріжнити нервів від жил і т. і. (я знав таких докторів права!), повинна іменно на університеті набиратися як найбільш теорій, абстрактного і

* Писав, властиво, один Аксельрод і він не сам усунувсь, а його усунув Мальшинский.

всякого другого знання, що се для неї іменно пора філософования, вироблювана загально-людських ідеалів і поглядів, з котрих опісля в практичнім життю, затисненім тисячними обставинами, прийдеся черпати. Надто вказав я на моральну гниль, яка лежить в проповіді на тему “перш жити, а потім філософувати”, згадуючи, що є такі філософії – ідеали, супроти котрих жите само малу має вартість. Лист сей писаний був від моєї особи, але молодіж, котрій я його показав, вповні на него згодилася і навіть послала з него відпис до краківського Ogniska в своїм імени. Редакція ж “Правди” узнала його (vide переписка послідного н-ра) неприличним по тону (хоч там нічогісінького такого не було), а молодіжі, котра від себе написала лист, домогаючись пояснення про космополітизм, відповіла показом на Вашу програмову статю! Се таке свинство, котрому рівне найдеся хіба в тім самім VII н-рі, де редакція, друкуючи лист Навроцького (захований мною від затрати, бо пок. Барвінський, порвавши його, кинув був до коша, де я підобрав шматки і списав з них копію), подала початок і кінцеву фразу, а саме головне – нарис програми політичної, дуже інтересний! відложила собі до ліпшої нагоди, т. є. *ad calendas graecas*. Чогось подібного я ніколи не допускав, і се, по мойому, вистарчає в повні, щоб вийти з такої хати і обтрясти порох з своїх чобіт.

Прилагаю Вам лист Качали, писаний до редакції “Друга”, – може, він придасться Вам для споминок. Добреб було його пришпилити в додатки, коли визнасте за річ потрібну. На всякий спосіб буду просив о зворот оригіналу, бо то власність Мандичевського.

“Walki klas” ані “Na dziś” не читав.

Жінка моя щиро Вам кланяєсь. Діти здорові. Ми обоє сими днями були в Нагуєвичах. Жінка з початком юня вибересь туди з дітьми на все літо. Я може вирвусь на який місяць в гори, щоб віддихнути, а то чисто оглупів при газетярськім кераті.

Кланяюсь Вам і поздравляю.

Ваш Іван Франко.

Львів, ул. Зиблік. Ч. 10.

7/5 1889.

Р. S. Сьогодні дістав я з суду затвержене конфіскати “Свободной Россіі” за “забуренє публичного спокою через захвалюванє вчинків законом заборонених і через намаганє до насильної зміни уряду в Россіі”. Завтра поговорю про се діло з Олесніцким.

Ів. Фр[анко].

Споминки Богдановича купив для Вас і вишлю wraz із 2 ч. споминів.

182. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Chemin Dancet, 14. 15 Маю, 1889

Оце получив К. Lw. з своїм Post-scriptum. Дуже, дуже дякую Вам за великий клопіт, котрий Ви витримували. Коли б можна було поправити в фінальному уступі 3. Либ. – “towarzystwo” на “społeczeństwo” (фраза: искать сторонниковъ въ т. наз. *обществѣ* и народѣ, і т. д.), а також в P. S. 127 N. стор. 3, кол. 1 про німців і поляків, написать замість *bardziej ludzkimi – liczniejszemi* (я так думав), то було б усе добре. А коли не можна, то нехай уже й так! Зберайте мені рецензії, які будуть в газетах. Богдановича, коли можна, отдайте за другу яку книгу. Тут знайшовсь. Павлику дуже кланяюсь. Він з усіх але найбільше терпить: сидить на самому дні смітника нашого “національного”. Ну, а як же російські українофіли, те ж серця мають в Римі? Не чуть про це нічого? А коли ні, то як же народовці повертаються в самих рутенців? Пишу тільки карту, бо сьогодні маю конференцію (3-ю й остатню) про “Права людини”. Жінці Вашій кланяюсь.

Ваш М. Др[агоманов].

183. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Посилаю Вам 36 прим. Споминів і 10 прим. Лібералізму. Богдановича заховаю для себе. Для слідуючої книжки “Літ. наук. бібл.” потребую як найшвидше обіцяного Вами переднього слова, щоб міг дати рукопис до друку, тож прошу Вас як найскорше прислати те передне слово. Ви писали міні, що зладили одно обширніше, а друге коротше, – чи не могли б прислати оба? З фінансових причин даю до сеї книжечки тільки одну статейку Верна “Основи критики біблійної”, так що по при ній могло б пійти й обширніше передне слово, колиб тільки предержачії до него не причепилися.

Про “Своб. Россію” досі нічого не чувати. Прошу Вас прислати хоч кілька екземп. під бандеролею, щоб я мав під рукою, а то крім того фрагменту, котрий я дістав (без останнього аркуша), я досі й не бачив повного екземпляра. Читали рецензію на неї в “Ділі”? Інтересно б знати, хто її уджигонув. Видно там по троха злобу і Конищину, але є декуди й проблiski розумнійшої думки. Інтересне совпаденіє думок у рецензента “Діла” і “W. роі. Sł.” в тому, що Вас скидає на одну купу з нігілістами і на тій купі й молотить, прикинувши туди трохи не весь лібералізм російський. Хоч би прочитали Thupa, коли на власній шкурі слідів ніяких не осталося з цілої історії останніх 15 років.

Лист сей, зачатий ще перед 2 тижнями, лежав нескінчений. Я ждав на Лібералізм і тільки сьогодні посилаю. Притім же сам я їздив декуди: був в горах, був і на Мазурщині у посла-мужика Оржеховського балакати про вибори. Жінка моя

тиждень тому назад виїхала з дітьми на село до Нагуевич, а я, оставшийся сам, зовсім відбився під усякої роботи. Розправа за Своб. Россію назначена на 19 с. м. Пришліть конче номер, бо у мене й для оборони нема.

Поздоровляємо Вас оба з П[авли]ком.

Ваш Ів. Франко.

7/6 1889.

184. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Genève, Ch. Dancet, 14. 9 Юня, 1889

Шановний земляче.

Прочитавши в “Дѣлѣ” звістку, що вже II-га голова моїх споминів вийшла, я сів писати III-ю, а тепер поспішаюсь послати єї Вам, щоб не лежала перед очима й не отбивала от других праць. Вийшла вона не така зла, як II-га, та все таки сумна. Та це вже не моя вина. Пишучи єї, я знову пережив ту задуху, котра мене давила, коли я спустився з вишин європейського побиту й своїх мрій на дно Львівське. Тепер, певно, в Львові трохи инакше, але щоб було зовсім инакше, треба показати дзеркало тодішнього Львова як можно правдивіше, без страху, щоб не образити когось. До спомину прикладаю лист Буч[инського]. Надрукуєте його, тільки без імені й без тих особистих річей, котрі я перечеркнув. Це той самий лист, про котрий я Вас питав, чи не в Вас він? Йому б ліпше було бути при II-й голові, та коли не так випало, хай іде тепер.

За лист Качали я Вам дуже вдячний. Дуже він мене смішить, я його перечитую часто для розваги. Його треба напечатати при IV чи V голові там, де буде розмова про мої стосунки з “Другомъ”. Та порадьте мені, що робити з *Листами України* до ред. Друга? Прийдеться робити з них так довгі витяги, що чи не ліпше передрукувати зовсім, – тим паче, що тепер і з собаками “Друга” не здобудеш.

III голову Споминів отдаю на Вашу волю. Але ліпше б її довго не задержувати, бо вона йде й до теперішнього стану Галичини.

Ждете Ви чого од виборів? Чи так мильним пухирем і зкінчиться? Так нігде навіть не поставиться розумна программа русинська?

Що кажуть у Вас про чудака в *Зорѣ*? Посилаю Вам лист Дебагорія. Будьте ласкаві, зробіть йому можливу сатісфакцію. Може, видум(а)єте який галицький адрес?

Не пишу більше, бо страшенно втомлений і заклопотаний. Скоро може розкажу, чим. Жінці Вашій кланяйтесь.

Ваш М. Др[агоманов].

185. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Користуючись okazією, посилаю Вам звістку, що суд по розправі публичній (на котрій нікого з публики не було) таки затвердив конфіскату “Своб. Россії”. Справозданє з розправи я подав в “Kurjer”-і. Жду на передне слово до статей про релігію і ще раз прошу о присилку давнійших Ваших видань для передачі перебуваючим сюди землякам. Д. К[істяківський] послав Вам на се троха грошей. У мене ще лежить дещо грошей, присланих Вами (20 фр.), – скажіть, що з ними робити. Своб. Рос. для Коц[овського] пошлю. Кланяюсь Вам і поздоровляю.

Ваш Ів. Франко.

P. S. А інтересні речі розкажує К[істяківський] про Україну! Думаю, що він написав Вам обширно і докладно про все. Просто руки опадають, коли слухаєш, “do jakiego stopnia nikczemności prowincja ta zesła”. Впрочім, може бути, що оповідання троха й пересадні, та все таки з них віє дух правдивости й щирого болю.

Ів. Фр[анко].

186. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Genève, Ch. Dancet, 14. Юля 7, 1889

Ну, мій голубе, скинув я з себе камінь з плеч. Написав на решті вступне слово до брошюри *З науки про релігії*. Простіть, що так спізнився. Як би Ви глянули на моє життя в остатні часи, глянули в мою голову, затурбовану зборами й у Париж на фольклорний конгрес, на котрому я хотів би виступити з рефератом, й Болгарію, та візною з хлопчиками, котрі хочуть з себе виставляти “свободную Россію”, та всякого роду домовими справами, включно до арихметики з моєю Радою, котру земляки Кальвіна й доси вчать так, як у XVI ст., та обширною перепискою, то б не дуже винуватили мене.

Перегляньте добре Вступне слово, чи не ма там причіпки для прокураторії, та тільки постарайтесь як найменше змінити, а ще менше викидати що небудь, *а в усякім разі пришліть мені корректуру*.

Посилаю й IV частину Споминів. Спішу написати як більше наперед, бо в Софії не буду довго мати галицьких і старих російських періодиків. Прошу Вас непременно викинути в III част. примітку про мої особисті відносини до Подол[инського]. Вони там не на місці, а нато-місць додайте в Прилозі, де слід, замітку з поводу Кистяковського, котру посилаю тепер. IV частину прошу напечатати, як єсть, і непременно перепечатайте з Правди 1873–1874 р. обидва листи откриті й примітки редакції. Так буде видно, наскільки ми посунулись за 16 років. (Зовсім не посунулись, і читаючи тепер хоч би й Правду, можна сказати, як візниця в оповіданню Горбунова: “16 лѣтъ и всё на ефтомъ самомъ мѣстѣ!” Хай Вам жінка

роскаже цю сцену). Безпремінно треба й прилогу про Чуба напечатати з усіма виписками в ній. Дехто буде сердитись, та що робити?! Історія тим нікого й не вчить, що єї дуже запізно подадуть людім. Сестра пише мені з поводу Споминів, що в Київї вони “много способствують просвѣщенію” і що “мысль написать их замѣтки в Зорѣ – счастливая мысль”. А мою ж сестру зовсім було втягли в українофільске болото. Будьте ласкаві, скорше звістїть мене, в якому порядку й коли будете печатати дальші книжки Наук. літ. бібліотеки? Та чому б Вам не брати двійну ціну (20 кр.), коли книжечки виходять вдвічі більшими проти норми?

К[істяківському] писав я про пересилку. Я боюсь, коли зачастять посилки на Ваше им'я, то щоб до Вас не причипились. Найліпше б як небудь перетягти транспорт – через Руминію, чи що. Жду од К[істяківського] і од Вас ради.

Книжки Ваши посилаю, але зо страхом бачу, що їх стоїть в мене на полці тільки 2 і в них не знахожу Стоюнина, і помишляю з неменшим страхом: чи не захопив його сам Хведір Вовк, именно ради Стоюнина? Буду пильно шукати.

Жінці Вашій, К[істяківському] і П[авлику] кланяємось.

От П[авлика] дістав звістку про його розрив з Батьк. Скоро злетіло з Наг[ірного] швейцарство, а з М. Буч[инського] віденство! Не вже таки не можна в Вас закласти гуртик для свіжої нар. літератури?

Вчора прочитав рецензію на I вип. *Этнографическое Обзорѣніе* в Москвѣ. Ось уже й москалі випередили нас, як і Вісла! А ми колись, ще в 1882–3 рр., проєктовали folklog-не видання у Львові! Чи не заснувати нам наш фольклорний курінь вже “під дахом” болгарським? По кр. мірі моя стаття одна вже там друкуєся. Як буду в Софії, то чи не станете й Ви з П[авлик]ом писати в виданнях болгарських? Чим це гірше польських? А в “свої(й) хаті, в свої(й) Правді” зостануться вовки й пугачі! Кумедно!

Ваш М. Др[агоманов].

187. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Даруйте, що так довго не одзивався до Вас. То одно те, що не було так о чім, а друге, що годи здобутися на хвилю супокою, як довго були тут Россіяне. Отсе сьгодні починаю лист до Вас рано в друкарни, та не знаю, чи і коли його скінчу. Про наш процес не буду Вам нічого писати, – подробиці Ви знаєте достаточо, – скажу лиш тільки, що для цілої цієї справи я не находжу іншої назви, як тільки *Delirium des Zeitgeistes*. Справді, всі признаки *delirium* мали ми перед очима: безцільне, а горячкове кидане, шукане, а за чим, про що, то й чорт не розбере. А основою всего була нужда – моральна і інтелектуальна – наших властей. Суди наші все ще живуть тим поглядом, що, знаючи параграфи, можна перевести яке хочеш слідство, хоч не маєся ніякого виображення о людях і фактах, котрих дотичить слідство.

Ну, та бог з ним. Я й досі дивуюся, як се сталося, що нас не поставили перед суд і не засудили. Адже ж могли так само, як 1878 року, і з таким же правом. Та, мабуть, через 10 літ появилось троха стиду. Мене самого тюрма сим разом страшно придавила. Я думав, що зйду з ума, хоч сам не знав, що саме мене так болить. В казні я цілими днями нідокого не говорив і слова, особливо, коли не стало жидів, з котрими всяка розмова була інтересна.

Видане “Літ. наук. бібл.” троха зупинилось. Хоча наші фінанси и не погіршились супроти давного (хіба що через смерть Лашкевича упаде Кіевская Стар. і увірвесь той невеличкий заробіток, який я там мав і якого міні досі не заплачено), та все таки підчас процесу прийшло дещо задовжитися, так що про нові видатки на дальше видання поки що годі думати, тим більш, що й дотеперішне не все ще сплачено. Хіба вийде так, що наймусь до якої небудь праці для Зорі (не вступаючи в сотрудники, – мене просять о повість, та готової у мене нема, а є кілька великих togo, з котрих чорт знає, чи шонебудь буде) і за гонорар потягну дальше видане.

Налягла на мене жінка, щоб я конче здавав екзамен докторський. Говорив я вже давнійше про се діло з Огоновським, взяв був з разу тему “Літературний рух Русинів 1848 р.”, до котрої у мене зібрано багато матеріялу. Та, оглядівшись, я побачив, що тема не відповідає головному постулятови Огоновського: “прошу, щоб то була справді література, а не політика”. Ну, а у нас в 1848 р. “справді літератури” майже не було, а була тільки політика. Так само прийшлося покинути й другу тему, до котрої мене тягло – політична поезія Шевченка 1840–1846 років. От я й зупинивсь на темі зовсім уже невинній з політичного боку – піснях церковних. Пісні ті, найважнійший пам’ятник *уніятської* літератури, повстали в XVII в XVIII віці і сконцентрувались в виданю почаївського Богогласника 1790, потім 1825, далі у Львові 1850 і 1880, а крім того, були багато разів видавані частками, з додатками нових пісень в Люблині 1805, Почасві 1806, Перемишли 1836 і т. д. Вони різняться від віршів, про котрі Ви, мабуть, готовите чи готовили спеціальну роботу, тим головно, що з гори були призначені до церкви, співались і співаються по церквах при ріжних нагодах, процесіях і т. і., коли тимчасом вірші були творами, так сказати, позацерковними, а переважно т. зв. “ораціями”. Не знаю, чи Вам, яко лівобережцю, доводилось чувати такі орації і чи Ви знаєте, що воно таке, – в Вашій статі про віршу пасхальну в Ватрѣ я не добачив означеня, що за штука – вірша і що було приводом єї твореня. Отже, міні здаєсь, що приводом таким – звичай латинський, і доси у нас по місточках захований, що на різдво і великдень малі діти, звичайно школярі, в день ідуть від хати до хати і рецітують вірші, відповідні до празника. Вірші ті кінчяться “віншованєм”, по чім деклямуючому дають якийсь дарунок, трактують його свяченим і т. і. Даруйте, що говорю Вам о річах, котрі Ви, може, й ліпше від мене знаєте; чиню се для того, бо хотів би просити Вас о сказівки для своєї праці, а евентуально й о випозичене деяких матеріялів, коли вони є у Вас. Для того вважаю потрібним виложити Вам свою тему так, як вона міні тепер по розгляді матеріялу міні доступ-

ного показуєся. Пісні церковні, о котрих я говорю, вже через те, що були введені до обряду церковного (в церкві православної того нема), мусіли мати деякий вплив на народ, котрий у нас привик такі пісні співати всею масою, хоч унісоно. Більша часть пісень зложена язиком церковним, але деякі – майже чистим народним, і отсі то головно ввійшли в народ, витискають з уст его стародавні колядки (у Чубінського я начислив около 10 пісень, взятих з Богогласника); у нас співають їх два рази тільки, та співають декілька й таких, котрих незаведено в Богогласник, а котрих ненародне, книжне походжене видне з першого разу. Так от вам одна галузь моєї теми: *прослідити вплив богогласника на народ*. Друга, важніша часть – *прослідити генезіс богогласника*, т. є. зібрати, що можна, про жерела пісень, авторів і хронологію. Питанє про жерела – дуже інтересне. Певна річ, автори пісень черпали головно з того, що мали під рукою. А позаяк автори ті переважно попи Василяне, то мали вони під рукою книги церковні руські й польські (тай писали пісні по руськи, по польськи, – всего тільки одна в виданю 1806 р. писана по московськи). З руських книжок церковних в першім ряді вони черпали з Акафістів і з Минеї, в другім ряді, – мабуть, з грубих томів казань XVII віку. З польських книжок: поперед усего, звернути треба увагу на т. зв. кантички та канціонали, т. є. збірники таких же пісень церковних польських і латинських; де що брано відси живцем до богогласника, дещо перекладувано, дещо використувано тільки як матеріял: наслідувано форму, перенимано типові звороти і фігури або поодинокі факти. Очевидна річ, що автори пісень не могли охоронитися й від впливу того світогляду народного, з котрого і серед котрого виростали, – значить, прийдєсь прослідити й елемент народний в тих піснях, хоч він, як міні бачиться, не дуже значний. В дальшім ряді являєсь питанє про жерела Акафістів, Минеї, кантичок, місцевих легенд о чудесних іконах і т. і. Що писаня апокрифічні з одного боку, латинські гимни і німецько-чеські пісні з другого боку займають тут важне місце – се річ очевидна. Прийдєсь, значить, пробиратися крізь цілий лябірінт християнської традиції канонічної й апокрифічної.

Формулюю на разі те, про що хотів Вас запитати:

1) В одній з вступних глав я хотів би дати короткий огляд літератури *червонорусскої* в XVII і XVIII віці (майже неткнутої Огоновским в его літературі). Крім Івана Вишенського й Гаваттовича тут прийшлося би сказати про Патерик скитський, Гната з Любарова, *Dialogus de passione Christi*, збірники апокріфів, переклад псалмів на язик лемківський Прислопського, Александрію ілінецьку, збірник Поповича (vide “Зоря” 1884) і світські вірші з того часу (vide Сводная Лѣтопись). З друкованих прийдєсь переглянути передмови книг церковних (Осмогласник львівський 1700 і др.), Науки парохіяльня, Свѣтску полѣтику, статуту братств і т. і. *Які ще річи друковані або рукописні Ви моглиб міні вказати* для характеристики тої літератури, що плодилась в XVII і XVIII віці в тім кутку України, котрий нині становить Галичину з добавкою Луцка, Холма, Почаєва, культурно з Галичиною дуже тісно зв’язаних? Я ще не переглянув, але маю (тільки на позиці) “Труды археолог. съѣзда” в Кііві, де є статя Калужняцкогго про рукописі галицкі.

Дещо ще надіюсь найти у Оссолінських. Багато має Петрушевич – та стара собака лежить на сні, сама не їсть і другому не дає... В бібліотеці народного дому рукописі поки що лежать невпорядковані і бог знає, коли діждемось їх упорядкованя.

2) В розділі о авторах пісень прийдесь більше говорити о тім, що в XVII і XVIII в. звалось рускою інтелігенцією, т. є. о попах і Василянах, а ніж о особах авторів. Які жерела для характеристики тої інтелігенції Ви моглиб міні вказати?

3) Які книги Ви моглиб міні вказати до історії обрядів грецкої церкви в Візантії і на Русі?

4) Чи нема у Вас або чи не звісна Вам яка праця критична про апокріфи нового завіту, а особливо, про евангеліє Нікодима. У нас в бібліотеках таких річей зовсім нема. Я виписав за дорогі гроші виданє апокріфів нового завіту (з гарним апаратом критичним) Гільгенфельда, але еванг. Нікодима там нема.

5) Ви колись вказували міні на книжку французьку *Legendes pieuses*. Коли вона у Вас є, то чи не моглиб Ви визичити її (а коли ні, то прийдесь хіба виписати). Тільки скажіть, будьте ласкаві, чи найду я там що для своєї теми?

6) Про вірші, канти школярські і т. і. міні прийдесь сказати тільки коротко, о скільки вони сумежні з піснями церковними (між ними є нпр. діалог між автором з Рахилею, ридаючою по своїх дітях; в одній рукописі в Оссол. є діалог між розумом і волею по поводу морової зарази в Луцку 1765 (?), в одній рукописі монастирській я найшов діалог прозовий церковного змісту з віршованим прологом і епілогом і т. і.). Тут, очевидно, Ви найкомпетентнійший подати міні головні здобутки своїх дослідів, а також вказати матеріяли, на котрих ті здобутки оперті.

Ви, певно, читали статю Головацкого “Замѣчанія и поправки къ статьямъ Пыпина о гал. возрожденіи”. Згадує там Головацкий і о Вас по поводу Історичних пісень т. I і розказує про рукописний збірничок пісень, котрий він передав для бібліотеки кїївського університету. Що се за збірничок і який був его зміст?

Не знаю, чи дістаєте Ви “Правду” і чи читали н-ри XI і XII, де Кониський кинувся на Вас особисто і на нас яко червоних радикалів, котрі буцімто хотіли опанувати “Правду”. Я ще перед арестом написав був досить обширну замітку про “Правду” і передав її Борковському, котрий навіть обіцяв її видрукувати, але обіцяв тоді, коли сам уже не був редактором. Новий редактор каже, що зо страху перед ревізією судовою спалив мою замітку. Другої мені тепер якось не хочеса писати, тим більше, що бог знає де її й видрукувати. Радьте вже Ви, що нам з Правдою діяти? Я, впрочім, чуюсь тепер дуже змучений і пригноблений, – не знаю, як буде дальше. Всі давнійші знайомі (хоч їх у нас було дуже мало) покинули нас, Коц[овський] не показуєсь, а Белей, хоч і показався раз чи два рази, то з ним говорити все одно, що отрубаний пиріг їсти. Важко у нас в Галичині!

Є тут у мене знайомий, що дуже розохотивсь до Болгарії. Він фаховий огородник і ботанік, а тепер вчиться агрономії. Вичитав він десь, що в Болгарії дуже дешеві землі, гектар шось по 50 франків чи що. От він і просить мене спитати Вас, чи справді воно так, а коли можна, вказати єму болгарські виданя про економічний стан краю і вказати їх ціну, щоб він міг їх собі виписати. Він

носитесь з планами устроїти цілу колонізацію Русинів до Болгарії, щоб запобігти неохибній колонізації Німців. Інтересно, що Ви на це скажете?

Чи в Софії є у кого наукові зв'язки з Афонською горою і чи можливий там доступ для пошукувань? Міні все здаєсь, що тільки там можна би найти автентичні і повні дані про Івана Вишенського, тай чи про него одного тільки?..

Не гнівайтесь, що таку масу питань завдаю Вам, знаючи, як Ви заняті своєю роботою. На що будете могли відповісти, на те й відповіжте при нагоді і прийміть з гори мою подяку за все. Жінка моя Вам кланяєся.

Ваш Іван Франко.

Львів, 23/11 1889. Ул. Зиблікевича, № 10.

P.S. Отсе й забув одну важну річ! Редакція "Kur. Lw." згожуєсь посилати Вам письмо своє безплатно, але тільки з умовою, щоб Ви взяли на себе кошти пересилки й стемпля, – се значить, щоб згодились за кожний н-р заплатити 4 центи (3 ц. коштує посилка!). Вона в останніх часах так багато мала надзвичайних коштів, що не може інакше.

Ів. Фр[анко].

188. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Софія, Капанска улица, 13/25 Нов. 1889

Дорогий земляче.

Зараз дістав Ваш лист і дуже йому зрадив, між инчим і через те, що з нетерплячкою ждав звісток зі Львова. Я відповідав Павлику й послав 100 фр., а також відповідав Кист[яківськ]ому, та від обох не маю звісток. А тут пошти такі не акуратні, а надто кореспонденція з Галичиною до того не певна (Діло я дістаю через N-р, та ще так, що прийде N 247, а потому через 2 дни 245), що я не певний, чи дійшов до П[авли]ка навіть грошевий лист. З Вашого листу я нічого не довідаюсь про П[авли]ка і К[істяківського], та хоч від Вас слово почув.

На лист Ваш треба б відписати дисертацією, на що в мене не ма і часу, а головніше – матеріялу, бо вся моя бібліотека лишилась ще в Женеві й навіть папери мені звеліло вище начальство (жінка й Ляхоцький) не брати з собою в дорогу з Женеві в Софію, власне паперів, – бо їхав я саме після того, як Вас і К^о арештовано й, по думці начальства, могли вхопити й мене. На лихо, ще й жінка моя тепер не в Женеві, а в *Montreux* (куди втекла через коклош нашого хлопця), так що я можу тепер відповісти на Ваші запити тільки мало, з чистої пам'яти.

Апокриф Никодимове Еванг. надрукований в грецьких і латинських вар'янтах в колекції Tischendorf, котре звеліть начальству Оссолинських або що купити, бо без цього кита наука стояти не може. З праць про апокрифи мені були підручні звичайно *Tischendorf*, – *Thilo* (Corpus Apocr. N. Testamenti), *Migne* – *Dictionnaire*

des Apocryphes, *Brunet* – Etudes sur les Evangiles Apocryphes, и *Hoffmann* – Das Leben Jesu nach d. Apocryphen.

Книжка французська про легенди мусить бути, певно, *Alfred Maury*, *Légendes pieuses du Moyen Age*. Це необхідна річ, хоч тільки просто до Вашої роботи теперішньої Ви і не багато там знайдете. Та єї не купите тепер, хіба случаем у антиквара. Я мав з Женевської *Société de lecture*, та тепер я вже не матиму.

До Никодимового Евангелія, Хождєнія богородиці по мукам і т. п. пекельних сюжетів, раджу Вам, проштудуйте *Maury* статті в *Revue Archeologique*.

До Рахилів і т. и. треба прочитати текст церковних драм французсько- і німецько-латинських. Тепер не маю під рукою точних титулів видань (здаєся, головніші я назвав у замітці про вірші). Загляньте в *Ploesz* чи *Ploels* – *Geschichte des Dramas*, т. I. и в його ж *Gesch. d. Dram. Kunst und Dichtung in Deutschland*. Раджу також *Морозова* – Начала русскаго театра. Ці речі теж мусить мати бібліотека универс. міста, qui se respècte. А для дому раджу Вам зруйнувати свою кассу на 2 ½ франки та купити *Gaston Paris* – *Histoire de la littérature français au Moyen Age*. Це золото, а не книжка для всеї старої літератури в Европі, – скрізь майже однакової по темі, там за кожним словом сидить по 15 років вченої праці, не кажучи вже про розум і талант і спеціально парижський тонкий нюх.

Раджу Вам також переглянути *Голубинського* – Ист. Церкви прав. в Болгаріи, Сербіи и Румыніи, його ж Ист. Русской Церкви, а також Ист. Р. Церкви Митроп. Макарія, а надто томи про Западноруську Церкву. Він, будучи в Вільні, мав случай спеціально зостановитись над сюжетом, і, між инчим, дає інтересні покази про книжівність по монастирах, церквах і т. и. Окрім того, певно в Ваших московфілів єсть Холмскій Мѣсяцесловъ, Холмская Русь Батюшкова (?) і т. и.

Про рукописі і в загалі про галицьку старовину XVI–XVII ст. мені в Вас вчитись, а не вам у мене.

Про Сбірник Головацького Вам може сказати Антонович. Я його й не бачив. В часи з'їзду Голов[ацький] на мене дививсь, як на чорта, й водивсь хіба з Ант[оновичем], котрий мене не посвящав у тайни своєї дипломатії. У Антоновича мусить бути й другий збірник – книжечка галицька, в сап'яні, з XVIII ст. Там чимало кантичок рукописних і віршів. Мені єї подарував Ив. Левицкий (бібліограф Ваш), як я був у Львові в 1876 р., а я виписав з неї кілька віршів більш простонародних і, між инчим, unicum – віршу про Гонту, певно сучасну 1768 р. Та, на біду, копію я зробив не дипломатичну, а фонетично. В 1880 р. я дав книжку Антоновичу, та потім, коли я писав про неї Лебединцеву, то той мені відповів, що в Ант[оновича] не ма. Чи це дипломатія, чи справди книжка згубилась, – не знаю. Пспитайтесь. Там, певно, знайдете щось. А я Вам свої копії здобуду з Женєви, як жінка вернеться.

Загляньте ще в *Wackernagel* – *Gesch. der Kirchenlieder in Deutschland* и в *Goedeke* – *Grundriss d. G. d. D. Dischtung* (нове вид.).

б. Дек. Спинивсь з листом на якийсь день, а там настав час великої облоги: дочка родила мені онука, при чому виявилось, що я мушу не тільки історію, а й

аккушерію читати та ще й віденській Geprüfter Hebamme (горе з цим Віднем тутки: вся нікчемне збува сюди!). Голова моя не своя: через те наукові питання на кілька часу залишу. Про “Правду” я нічого нічого не знаю, бо єї мені не посилають з Юня (остатній N був з заміткою про Чудака в Зорі) – і через те не можу відповісти Вам на питання, що з нею робить? Може, буде Ваша ласка, пришлете той N, де нас лають, той побачу. Скажу Вам тепер, що таки Ви прийняли гріха на душу, не піддержавши мене зразу, коли я ставив умову, щоб був комітет ред., а в нім Ви й Павлик, а потім тоді, коли намовляли й мене не настоювать, щоб непременно мій протест з поводу 1-го N-ра був напечатаний буквально. Крутії й побачили, що з нами церемонитись нічого.

Що сталось з П[авли]ком? Чи дістав він мій лист і 100 фр.? Тут почти пре-неакуратні. Од К[істяківського] дістав депешу й 2 листи з Руминії. Як би було він написав мені зарані, то я б йому здобув пасс. сюди. А то я не вспів навіть одповісти йому на важні питання. Просить одповісти через Вас. Пождіть трохи. Одно тільки скажу, що не розумію, як можно питати мене, чому я не хочу одступити Кобзаря нашого Просвіті або К. Громаді, коли в мене ніхто того Кобзаря не просить?

Поклін Вашій жінці.

Ваш М. Др[агоманов].

Про ціни на землю тутки ніхто з моїх знайомих (філософів) не зна, кажуть тільки, що дешево. Радять пітти в мініст. внутр. справ, до самого Стамбулова, та тепер він зайнятий високою політікою в парламенті. Треба перегодити.

189. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Софія, 9/21 Дек. 1889. Капанска улица

Шановний земляче.

Получила оце наша школа замовлену мною серію богословських підручників, а в ній книгу *Köstlin* про церковну службу, то я посилаю єї Вам, може, знайдете там що для Вашої праці. Докладаю Вам і російську книгу про Св. Марію. Можете держати усе місяців зо 2. Коли хочете, то пришлю Вам Тішендорфа Аросуґрхі і Hoffman(n) Das Leben Jesu's nach d. Аросуґрphen.

Цими днями був у мене один земляк, – емісар звісного Вам бородатого приятеля, – і багато ми з ним розмовляли. По всьому видно, що на Україні таки зростають купки “нових людей”, не подібних на ті “старі” й “молоді” громади, які доси ми знали. Певно за років 2–3 там складеться щось зорганізоване, таке, з котрим можна буде мати діло. Поки що нам треба не кидати своїх початків. Я думаю найбільше про Літ. Наук. бібліотеку. Брошурочку про рел. науку безпремінно треба пускати скорше, а далі й Спомини, коли не хочемо, щоб вони були зовсім уже “стариною”. Напишіть мені скорше, скільки треба на те грошей.

Я може, а не навірно, бо доля ось уже в третій раз після того, як я лишив Женеву, б'є мене по дітях, а значить, і по кешені, не рахуючи вже голови: то було хлопчик запопав коклюш і жінка мусила виїздити з ним в *Montreux* і жити в пансіоні, там Радка запопала катар в легкому й доси не виправилась і в Женеві, а тут австрійська культура, во образі віденської акушерки (*gut für das Orient!*) ускладнила роди Лідіни, так, що окрім усього іншого, я мушу бути вдячний, коли вся історія обійдеся мені тільки в 300–400 франків. В усякім разі, треба вивозити початі вже літературні праці. Напишіть же скорше Вашу думку.

Та Ви, певно, маєте статті Дегена й Маршинського й розмови редакцій про їх. Пришліть мені на час. Хочеться побачити, чи справди в Росії навіть Піхні й А. Я. Антоновичі починають до розуму доходити.

Все жду від Вас вказівок про Правду, що вона власне про *нас* пише. Сестра мене звіща, що Крутій щось скомпоновав про мене особисто, – так то не інтересно, тим паче, що, коли його приперли до стіни в Одесі, то він звернув усе на непорозуміння, котре виходить з того, що люде розділені географічно й не можуть обмінятись живим словом,

Я сьогодні посилаю Ол. Барв[інському] лист з поводу того, що Скобельський (хто се за один?) спалив відповідь Правді Чудака. Коли Барв[інський] не схоче печатати в *Правді* і то скоро, то, б. л., напечатайте в *Kur. Lw.* Та я все таки не дістаю *Kur.* Скажіть, що я радий заплатити пересилку, тільки треба знати, скільки?

Листок передайте Павликові.

Жінці Вашій поклін.

Ваш М. Др[агоманов].

190. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Оба Ваши листи одержав, останній – сьогодні. Книжки, про котрих висилку Ви говорите, ще не прийшли, та я з гори дякую Вам за них, особливо за *Köstlin*'а. Книжку російську про Марію Діву я маю, – не знаю, чи се та сама, котру Ви шлете, – Авдотьи Глинки. Я тепер вліз в отців церкви, перебив потроха Епіфанія *Contra haereses*, – багато там інтересного! – читаю *Roscoffa* “*Geschichte des Teufels*”, переглянув “*Altfranzösische Bibliothek*” і заберусь зараз до Міня Патрогії. Гастона *Paris* вже дістав, та ще не мав часу прочитати. Чим більше переглядаю тутешні бібліотеки, тим більше переконуюсь, які великі люки тут по части легенд, фольклора і історії літератури. Подумайте, що у нас навіть спеціалісти не мають виображення о “*Histoire litteraire de la France*”, так що я думаю сам виписати хоч XXII, XXIII і XXX томи. Маровича нема у нас у Львові ніде, написав я про него до Вільна до Площанського, та досі не одержав відповіді. Думаю звернутись ще в сій справі до проф. Дашкевича в Кііві, котрий оден з Кіівських людей хоч відписує на листи. За Тішендорфа й Гофмана буду Вам дуже вдячний, я думав

визичити Т[ішендорф]а з бібліотеки пок. Крашевського з Кракова, та на лист П[авли]ка, написаний перед місяцем, досі нема ніякої відповіді.

З моїми пошукуваннями за рукописними збірниками пісень церковних не маю щастя. Досі удалось міні натрафити лиш на оден такий збірник 1830 р., другий, важний, з 1780 р., є в Перемишли в бібліотеці капитульній, та чи буду міг дістати його, – ще не знаю. Значить, дослідити хоч скільки небудь докладно хронологію пісень по рукописним збірникам дальше як до 1780 року – неможливо. Ну, та се й не так то дуже важно. Чи вдасться зробити щонебудь для ро[з]слідження авторів (крім голих імен), – також дуже сумніваюсь. Значиться, треба буде обмежитись на загальних увагах про склад червонорускої інтелігенції і єї жите духове в XVII і XVIII віці. Пісні я розбирати буду групами: різдвяні, богоявленські, воскресні і т. і. Говорячи о жерелах, виходити буду завсігди від найблизших: акафістів, прологів, канонів, житій, евангелій і апокріфів, по можности, вказуючи на їх літературну історію на сході й заході; гимнологію латинську і німецькі та др. пісні церковні я притягати буду до порівняня з рідка, особливо, при колядках, де вплив заходу найвиднійший. Интересно б було зробити екскурсію до польських колядок (“пасторалок”) і прослідити докладно їх історію літературну. Я вважаю їх обломками західно-європейської рождественської драми. Але се, мабуть, зтягло би дуже мою роботу і я, мабуть, обмежуся на тих сказівках, які міні случайно попадуться під руки. Wackernagelа два перши томи (вони й найважніші для мене) я перебив докладно зараз з самого початку, так само Ebert’a *Geschichte der Literatur des Mittelalters*. Купив я Thiersot l’*Historie de chanson populaire en France*, де є глава про пісні церковні. Се книжка дуже гарна, і колиб Вам коли була потрібна, то прошу до мене удатися. Книги про історії театру Веселовського й Морозова маю сам, Prölss є в бібліотеці університетській. Митрополита Макарія *Исторія русской церкви* є в Народнім Домі, – не знаю, чи вся, бачив тільки деякі томи; Голубінського нема зовсім, ну, та се, мабуть, буде лишне. Я дав сими днями до “Дѣла” короткий (без цитатів) нарис з деяких глав моєї роботи, головно ж із вступу загального і з глав про коляди. Я списав те, що по дотепершнім розгляді міні відомо, – певне там буде багато невірного, що прийдєсь поправляти, але скелет, думаю, останєсь і робітка ся дасть виображене о тім, як бажаю трактувати весь Богогласник. До поміщення сеї “скороспілки” склонив мене головно перегляд найновішого виданя “Богогласника” і ухвала виділу Стапропігії – приступити як найшвидше до нового виданя сеї книги; от я й подумав, що треба вказати літературну стійність сих творів, щоб запобігти дальшому, просто ідіотському псованню їх тексту. Не знаю, чи Ви получаете “Дѣло”, – на всякий спосіб я пришлю Вам відбитку моєї статейки, скоро тільки вийде.

При сій нагоді позвольте спитати Вас, чи Ви вислали з Женеви ті книги, о котрих писали, що висилаєте на моє ім’я (“Молодик” і Ціттеля)? Я досі не одержав їх. Коли б не пропали!

До дальшого виданя “Літерат. Наук. бібл.” я приступлю зараз по новім році. Я, конечно, так, як і досі, буду тягти її своїм коштом, а коли б Ваша ласка і змога

чим небудь поперти виданє, то, звісно, я не від того, але домагатись нічого не буду. Я повисилав деякі свої роботи беллетристичні і в Варшаву, і в Росію (до “Русской Мысли”), та досі не маю ніякої одповіді. На разі остаєсь затим тільки “Зоря”, в котрій міні обіцялись платити по 15 гульд. за лист друку. Сі гроши я поверну на видавництво, хоч, звісно, багато на них видати не можна. Вашу статю про релігії і програму фон Гамеля я дам зараз у п’яту книжечку, а по ній дальшу частину споминів. Я думав, що Кіяне запоможуть хоч троха виданю таких річей, як “З науки про релігію” і “Спомини”, та нема надії, коли Кістяк[івський] поїхав до Харькова.

З газетою (“Народ” називаєся) маємо невеличкий клопіт. Почали ми єі друкувати за порадою деяких людей з провінції (головно Даніловича з Коломиї), надіючись, що запомога, про котру Ви писали, pomoже нам перетривати якийсь час, поки здобудеся ґрунт на провінції. Звісно, запомога така найпотрібніша на перший момент, заким ще являть ся підписчики, а коли про те треба платити друкарню. На разі я позичив дещо. Ми не знали, що сталось з Вами, що Ви так довго не озивалися, П[авли]к боявсь вже, чи Ви не вгнівались. Тепер, після Вашого листа, ми зовсім спокійні, хоча й просимо, щоб Ви як найшвидше вислали на руки П[авли]ка хоч 200 фр., щоб було чим покрити кошти на перший місяць. П[авли]к пише Вам також про сю справу і для того я не буду широко про неї говорити. Скажу тільки, що “Народ” друкуєся в друкарні Ставропігійській; покликуватись там на Вас зовсім не можна, так само, як не можна Вам мати діло прямо з сею друкарнею. Впрочім, ми не розуміємо, для чого Ви сего жадаєте. Я думаю, що найліпше буде зробити ось як. Пришліть тепер 200 фр. на перший місяць. В тім часі збереся дещо підписчиків, і на ті гроші ми будемо видавати, доки стане грошей. Аж коли власні наші фонди вичерпаються, ми опять звернемося до Вас. Нам обіцяно з пов. коломийського, снятинського, городенського й косівського 200 підписчиків; коли б нам не з тих повітів, а з усеї Галичини удалось зібрати тільки 300 підписчиків, то вже з них самих (300 x 4 = 1200) було б забезпечене істнованє газети на цілий рік, а Ваших 1000 фр. остались би як ресурси на слідующий рік.

Ми (П[авли]к, Кістяк[івський] і я) також застановлялись над тим, чи не ліпше б видавати брошури, але дійшли до того, що брошури все таки не те, що газети. Ми обоє з жінкою були за тим, щоб газета була місячна, вже хоч би для того, що всі ми заняті іншими роботами, а за місяць все таки можнаб красше приготувити матеріал, чим за 2 тижні. Але П[авли]к підніс деякі резони, також важні, за двотижневником, а так, як він сему ділу голова, то ми й уступили. Перший н-р зредагований, по мойому, гарно; міні дуже сподобались статі П[авли]ка о еміграції і “По сойм”. За те я просто встидаюся своєї статі о голоді, та вона вродилась була трохи ліпша, а зробилась поганою страху ради конфіскати. У нас, бачите, прокураторія і суд (по мановенію намістника!) не вірять в голод і конфіскують газети за подаванє фактичних звісток о нужді в краю, як за ширенє вістей “nierokojących a bezpodstawnych”. Чи чували Ви про таке? Просто Delirium

des Zeitgeistes, куди тільки поступись! Я написав про це кореспонденційку до “Краju”, та боюсь, що редакція її викине так, як викинула кореспонденцію про наш процес. З беллетристики в 1 нрі “Народа” буде переклад одного шматка з Гліба Успенського і моє оповідане з жидівського життя. Я сидів між жидами, то й підхопив деякі інтересні факти намагання жидів “до землі”, котрі я й обробив (з конечности в тюрмі) в віршовій формі. Та проте оповідане, думаю, не втратило вірности. Повстав там у мене також цикль тюремних сонетів, в котрих доволі вірно (свідки – прочі socii doloris) списане жите в тюрмі. Писані вони без огляду на нашу цензуру і тут, певне, були б сконфісковані. Шкода булоб міні лишати їх в теці, тим більше, що тепер вони могли б мати деякий вплив. Через пару місяців у мене може б і найшлись гроші на те, щоб видати їх малесенькою книжечкою, – всего буде ледви на аркуш друку, а з нотами (потрібними) що найбільше на півтора. Чи не порадили б Ви мене, до кого б то удатися з сім ділом денебудь на вольній землі? Я [на] пробу стилю тих сонетів подаю Вам тут оден з них, котрий описує наш перший вхід в тюрму:

Гей, описали нас, немов худобу:
І назву й вік і ріст і всю подобу,
Волосе, очи, зуби, всі приміти, –
Тепер хоч в Відень нас на торг гоніте!
Гей, обшукали нас, немов бандіти:
Всі кішені, всю одіж, всю особу, –
Ножі, тютюн і гроші й всю оздобу
Забрали, – хоч в турецький рай ведіте!
Ну, от тепер ми чисті!.. Глупі, глупі!
Ножі, оздоби й скарби наші з нами!
Тих вам не взять бандітськими руками.
І розвели нас у апартаменти
Державні. Злишні всякі компліменти:
Салон, їдальня, спальня й срач – все в купі.

Таких штук є у мене около 50, і дорогі вони міні може більш, як Schmerzenskinder, ніж задля їх справдішньої вартости.

Статей Дегена й Марша ми не маємо. Давно написали до Кііва, щоб нам поприслали, – тут вони будуть переложені на німецьке і подані міністрови, – та ось уже кілька тижнів минає, а з Кііва ні пари, ні духа.

“Правду” з статями про нас висилаю зараз по висилці сего листа. Висилку “Kurj.” також зладжу. Думаю, що найліпше буде, коли я ту заплачу, що буде треба, а вже там ми якось порухуємось. Властивож у мене є ще Ваші гроші, прислані ще на весну, от я їх і поверну туди.

Жінка моя висказує щире співчуте з недугою Вашої дочки і просить спитати Вас, що се такого з нею було. Її обслуговала оба рази акушерка, хоч і екзаменована, та майже безграмотна, а все таки оба рази обійшлось щасливо. Аджеж і в Болгарії родяться люде, як ж(е) се так, що аж ученої акушерки треба було, щоб наробила глупостів.

Скобельський, теперішній редактор “Зорі” – також вчитель руської гімназії і чоловік де в чому доволі вчений (він кінчив університет у Відні і займався дипломатикою, палеографією та по троха історією штуки), тільки що дуже прибитий біднотою, відбивсь від роботи і від товариства. Відповідь “Правді” він спалив (казав міні) з порученя “громади”, котра, довідавшись, що має бути ревізія судова, казала б то єму всякі папери попалити. “Я навіть не читав, що там було написано, – сказав він міні. – Сказали спалити, я й спалив”.

Ну, розписався, пора й кінчити. Жінка моя кланяєсь Вам, обоє поздоровляємо Вашу дочку й внука.

Іван Франко.

191. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

4/16 фебр. 1890. Софія, Капанска улица

Шановний земляче.

Получив я позавчора Народ N 2–3, Коляди й К. Ст. За все дуже дякую, тільки для порядку спитаю: чи Ви послали цей пакет *франко*, чи ні, бо болгарська пошта взяла з мене 2 фр. 30 с. (Я не сам получав, а наш розсильний, то він мені не приніс паперу, в котрому був пакет). Я воюю з поштою тутешньою, котра не має ніяких правил і робе дурости безмірні, то хочу знати цей факт докладно.

Тепер до важніших справ. В Вашій праці про Коляди багато мене заінтересовало, тільки скажу, що вона трохи роскидана, а окрім того, на віщо Ви назвали її *Наші коляди*, – взагалі, коли говорите про один тільки вид коляд і до того, як у нас, то не самий розширений. В посылаємих книгах знайдете більш бібліограф. вказівок, ніж я міг дати Вам. Простіть, що запізнився посилкою. Окрім того, що я був заклопотаний, – деякі книги тільки були мною замовлені в Лейпцігу, коли я писав Вам, а ще не були прийшли.

Коли можете, – не задержуйте їх довго, бо *Ev. Apocrypha* напр. і тут потрібні.

В яким стані Наук. Літер. Бібліотека? Непремінно треба пускати скорше з науки про релігії, бо де далі, моя стаття запізнюється перед новими працями, а Верн так навіть зовсім грає нам, видавцям, штучку: в нових своїх працях він дуже відходить від голландсько-німецької школи і пристає до тих, хто понижа часи складу *Hexateuch*'у й пророків на після-Вавилонські часи. Методологічна суть не змінюється, звісно, але деталі дуже змінюються – і треба поспішитись з нашим 1-им випуском. На далі прийдеться дати переклад Верна ж статті з *Revue Historique des religions: Quand la Bible fut-elle composée*. Треба б не дуже пізнитись і з Австроруськими споминами, щоб наростаючий рух в Галичині й на Україні мав під рукою матер'ял, котрий показав би йому, як 15 років тому назад наші громадки проходили власне подібну ж кризу і через що тоді не вигоріла така ж справа, про котру тепер пеклується Народ і навіть старі партії в Галичині. Напишіть мені, як стоять фінанси Бібліотеки. Може я вмудрюсь зекономизовати 100–200 фр. для неї, коли доля перестане мені сюрпризи робити. Доси вона так зі мною розправлялась і в Женеві й тутка, що я, при 1000 левах, котрі мені дає Булгарія, не вспів навіть заплатити довгів книгарям, котрих маю ще на 400 фр. А в перспективі ще переїзд зо всією моєю колонією, за котрою я мушу сам їхати в Швейцарію, звідки мені на прощання з Європою безпремінно треба поїхати в Лондон, де я не був. Та не знаю, чи вдасться це мені.

14/26 Фебр. Бачите, аж коли кінчаю лист. Наскочили ріжні клопоти й роботи, між инчим, рецензія на одну глупу річ, котру подав один тутешній філософ

міністерству, щоб напечатати. Міністерство передало її мені на рецензію. Дуже прикра робота, на котру жалівсь ще Бѣлинскій:

“и все за тѣмъ, чтобы сказать,
Что ихъ не слѣдуетъ читать!”

Я би радий був заплатити, щоб увільнитись від таких робот, та коли вже так випало, то добре, що хоч міністерство заплатить мені, то я оберну гроші на *Лит. Наук.* Бібліотеку.

Тим часом, прийшов кінець Вашого “*До світла*”. Прекрасна річ. Чому б Ваша жінка не переклала її? Може б я вмістив її в В. Евр. з Вашою біографійкою і бібліографією.

Прийшов й 5 кн. *Лит. Н. Бібл.* Я на Вас дуже розсердивсь, щосьте змінили мій заголовок статті, не вмовившись зі мною. Це вже в другий раз так, і обидва рази “не въ попадъ”. Далі, коли вже за моєю статтею поставлено не Верна, а ф. Гамеля (що, може, й ліпше), то треба було змінити кінець моєї статті, а то читач жеде про Рейса, а йому дають Гамеля! Це такий недогляд, котрий понижа пошану публіки до видавців.

Я не берусь судити, на скільки практика вимагала зміни загального заголовку *3 науки про віри на 3 публичного вихованья*, тільки не розумію, як Ви вбгаєте під остатній заголовок статті Верна й друге подібне, що не викладається в школах, а просто друкуєся. Що Ви думаєте давати в 2-ий вип. сеї серії? Коли Верна, то я б радив після тих двох статей, котрі у Вас є, дати його ж *Quand la Bible fut elle composée?* Я напишу коротку примітку, щоб зв’язати одно з другим.

Коли думаєте пускати 3-ий вип. Споминів? Поки що пришліть мені 25 екз. остатньої брошури. Тут вона здається студентам, котрим я викладаю тепер історію Жидів. Я на Пасхальні вакації трохи буду вільніший, то подумаю, може, можна деякі кусники її ужити в Галичині. А тепер цілком ніколи думати.

Наскільки єсть шанси, що лист до Кист[яківського] або Араб[ажина] дійде й їм не пошкодить? Я б одповів їм через Вас. Бувайте здорові з жінкою і дітьми.

Ваш М. Драг[омано]в.

Хто такий *Трійця* в листі К[істяківського]?

Запитайте Белея (а)бо Зорю, чи не помістили б вони мого *Пожертв. дітини*. Але ж воно, мабуть, чи не більше для України, ніж для Болгарії писане. Я міг би прислати манускріпт російський?

192. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний добродію!

Листи Ваші одержали вчора і прочитали разом. Зараз же берусь відповідати на те, що доторкається до мене. Посилку ми вислали Вам конечно franco і заплатили за неї дуже солоно, – посилаю Вам рецепіс.

Уваги Ваші про коляди справедливі, – я дав до друку частину необроблену ще і навіть не спрещував докладно теми в титулі, хоч з тексту видно, про які коляди йде річ. Впрочім, те, що Ви кажете про розширене, у нас не зовсім так. В більшій частині Галичини (крім гір) коляди книжні або зовсім витиснули давніші “колядки” (у нас їх інколи звуть навіть “сабадашками”, т.е. піснями свіцького, *легкого* характеру в протиставленню до поважних пісень релігійних), або значно частіше від них співаються.

З великим інтересом прочитав я Вашу статтю про пожертвуване дітей, а особливо вступ, котрий декуди майже до слова сходиться з готовим уже вступом моєї роботи, де я вказую на характер сучасного folklor'a і напіраю на зв'язок органічний між писаною і устною літературою. Російський оригінал своєї роботи на всякий спосіб пришліть; коли не помістить “Дѣло”, то можна буде помістити в “Літ. наук. бібл.”, хоч і не зараз.

Велике Вам спасибі за книжки. В великій пригоді стали міні особливо Кестлін і Гофман. З Тішендорфа я вже перед тим поробив собі докладні виписки (о кілька міні потрібно), позичивши його з Відня через бібліот. університетську, тож Ваш екземпляр я відішлю на днях ураз із VI томиком Літ. Наук. бібліот. З ним разом зашлю одним пакетом і жадані 25 екз. 5 т.

Тепер про Бібліотеку. Я провинивсь перед Вами справді, що змінив пропонований Вами титул – не статті, а цілої книжки, не вмовившись попередно з Вами, але надіюсь на Ваше прощє, коли почуєте моє виясненє. Поперед усього, що до зміни титулу. Коли стаття друкувалась, ми боялися конфіскації. Я давав читати єї Вислоуху, котрий впевняв мене (навчений досвідом), що статтю напевно конфіскують. Оттим то я в остатній хвили рішивсь дати на обложці інший, незачіпливий титул, котрий остаточно є тільки Schmutztitel; коли вийдуть прочі книжечки, що з сею становитимуть одну цілість, то видрукуєся й карта титулова і зміст, і там даний буде такий титул, який Ви пропонували. Я рад, що брошура хоч під такою фальшивою (для сеї книжечки й не зовсім фальшивою) вивіскою уйшла конфіскації, о що міні головно ходило. На дальших брошурах я можу на обложках давати титули, які хочу, – здаєсь, що дам настоящий “З науки про релігію”. А що до порозуміння з Вами, то будьте ласкаві подумати, що зміна титулу состоялась тоді, коли вже текст був видрукований і приходилось би чекати пару тижнів на Вашу відповідь, міні ж при виданню треба було спішитись, щоб з розпродажи сплатити хоч часть кошту.

Що до вражіння, яке зробила брошура, не багато можу сказати. Висл[оух] читав її просто з завистю і грозив, що постарєсь о переклад на польське. Наша публіка по трохи розкупує. Я друкував 600 екзем., з котрих 100 дав до книгарень, а ок. 200 уже розпродав. Щоб покрити кошт накладу, треба б розпродати 400. Помалу воно пійде, але *помалу*.

В VI томику я друкую Вашу торічну статейку “Листочки до Вінка на могилу Шевченка”, з додатком доповнєнь до Вашого видання листів Шевченка до Залеского. П[авли]к роздобув від Крашевського копію листів Ш[евчен]ка з обширних

ми увагами Зал[еського]. Я порівнюю рукопис листів з друком і подаю важніші одміни, а також подаю в перекладі ноти Зал[еського], деякі дуже інтересні з многих поглядів. Написав я ще до Пипіна, щоб прислав лист Белінського про арест К. М. братчиків, та досі не маю відповіді. В усякім разі, я хотів би сего тижня (перед 9 марта) скінчити друк VI книжечки, по чім розпічну друк Ваших споминок. Сим разом рискну на подвійну або потрійну книжку і видам обі глави (III і IV) вкупі від разу. За сим, звісно, піде релігія. Думаю дати в одній книжочці статейку Верна про методу критики біблійної (по Рейсу) і, коли хочете, статейку его про композицію біблії, про котру Ви згадуєте. Тільки якже буде опісля давати его статі про композицію Пентатевха і Генезіса по Рейсу та Кюнену? Чи не лучше би дати насамперед ті статі старші і спеціальнійші, а опісля, на закінчене тома: загальнійші і новійшу статю про повстанє Біблії? При тім же “Revue d’Histoire des religions” тої книги, де статя Верна, у мене нема. З новими поглядами Верна на біблію я по троха знайомий з его книжки “Précis d’histoire juive”, котра є у мене, але погляди ті, а особливо їх практичні консеквенції наукові при трактованю історії біблійної міні совсім не заімпонували, – се якесь худосочіє, а замість яких небудь критичних доказів – просте *retitio principii*. Звісно, зовсім переходити до порядку дневного над тим поглядом не можна, але я сумніваюсь, щоб він міг зробити значний поворот в науці, тим більше, що в детальній роботі історичній і критичній він майже не вносить нічого свого, але оперує здобутками “голого раціоналізму” Рейса, Кюнена та Вельгаузена і братії.

Що до фінансового боку видання, то стоїть воно ось як: Грошей, присланих Вами (47 гульд), вистало на вирівнанє оставшого ще довгу за кн. 4 (37 г.) і на частину накладу кн. 5. Гонорар за мої новелли в “Зорі” (20 г.) і те, що здобує з розпродажі, покрили вже решту і дали дещо троха й на кн. 6, на котру я повертаю також часть невеличкого гонорара, який платить міні “Дзвѣнок” за віршовану переробку “Reinecke Fuchs”. Ad voset – чи Ви дістаєте “Дзвѣнок”? Тамже й Ваша сестра пише. “Лис Микита” (для дітей!) вийде й осібною книжкою, – коли не дістаєте его тепер, то я зашлю Вам книжку. Але вертаю до “Бібліот.” Коли б Ви могли ще щонебудь прислати на друк “Споминів”, то се значно би прискорило їх виданє, тим більше, що мій заробіток в “Зорі”, мабуть, швидко урвєся: редакція має нову повість Нечуя “На березі Чорного моря”, котра займе всі н-ри аж до кінця року, значить, на мою “дробину”, за котру надто ще треба платити по 15 г. від друкованого листа, не буде місця, тим більше, що “Зоря” тепер, як чути, стоїть дуже слабо (говорять про 90 пренум., але, мабуть, є їх більше). Виємковим способом пішла ще в 4 н-рі одна глава мого романа (перша була в 1 н-рі), в формі осібної новелли “Гава і Вовкун”, а пішла для того, що ред. “Зорі” торгуєся ще з Нечуєм про якісь зміни в его повісти і для того зупинила першу главу, вже набрану. Вашу пропозицію що до “До Світла” ми радо приймаємо і жінка моя вже перекладає сю річ, а скоро буде готова, то зашлемо Вам. Дуже б то добре було, як би я міг з мою беллетристикою дістатися до такого журналу, як В. Е., – може би з часом самою беллетристикою можна зробити на стілько, щоби можна

покинути поденщину в Kurj. Lw., котра, хоч є для мене доброю школою, але доводить мене до такої втоми, що ані робити, ані думати нічого не можу, тим більше, що через дітей і в ночі рідко коли сплю більше, як 4–5 годин.

Ми з жінкою, а властиво, сама вона задумала видати в купі одним томом мої новелли про селян і робучий люд (під загальним титулом “В поті лица”). Чи можна було Вас просити о написане переднього слова до них – була б для мене се велика честь, а й для публіки, думаю, Ви змогли б сказати багато навчаючого по поводу тих новелл. Не лякайтесь, що ми хотіли б від Вас зараз сеї передмови. Коли б Ви в принципі згодились на єї написане, то ми висилали б Вам аркуші так, як будуть виходити з друку, а передмову Ви написали б опісля, маючи в руках усю книжку, і статя Ваша була б надрукована напереді з осібною пагінацією. Друк тексту новелл, певно, потягнувся б до літніх вакацій, – от тоді Ви й могли б написати передмову.

Я з великим інтересом дожидаю Вашої відповіді на сю просьбу, бо ж новелли мої досі або не чули зовсім слова прилюдної критики, або коли й чували, то такі слова, як Цеглінського, котрий ані похвалити, ані поганьбити не вмів без доносу.

Не знаю, на кілько було б можливо пересилати Вашу відповідь Кіст[яківському] на Україну. Думаю, що можна б се зробити через агронома в Мітвейді. Ми прямо з молодими людьми не маємо ніякої кореспонденції. Чи довго вони там будуть такі паралізовані страхом, святий знає. “Трійця” – се Жит[ецький], Трег[убов] і Наум[енко].

Чи Ви дістали 1 н-р К. Стар.? До нас прийшов лиш 1 екз., бо ми писали через Трег[убова], щоб редакція слала Вам прямо.

Жінка моя і я шлемо Вам щире поздоровленє, а Андруньо засилає “па” вашому маленькому внукови. Був у нас один Англічанин переїздом з Кііва, він поїхав на Пешт і Білград до Софії і, певно, бачився з Вами. Інтересна фігура. Оставайтесь здорові!

Іван Франко.

5 – 7/3 1890.

193. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

20 Марця – 1 Апр. 1890. Капанска улица, София

Франкові.

Дорогий земляче.

Вчора дістав Вашу посилку, а перед тим – лист. А ви, певно, дістали збірник. Коли можна, вишліть мені або в счот 20 фр., що, здай(еться) єсть у Вас моїх, а коли ні, то в кредит, 3–ий том *Kolberg – Pokucie*. Там єсть, кажуть, легенди, між инчим, про створіння світу. А я Вам вишлю N-р *Revue h. des Religions* з статєю Верна про початок Біблії. Вона, власне, не буде дуже противна тим, що у Вас

єсть, бо Верн тільки не згоджуєся на те, щоб Второзаконіє й т. и. могли написатись до першої руїни Єрусалима, а суть діла признає й доси не дуже одмінно од Кюнєна й К°.

Я хоч і діллетант, а дозволяю собі на $\frac{3}{4}$ згоджуватись з Верном навіть в виступах проти “раціоналістів”, або ліпше – не досить радикальних раціоналістів. Святу байку треба так просто й признати байкою, а не підчищати єї і перекручувати, щоб вона мала фігуру історії, то б то, стала й не байкою, й не історією. Навіть і в спеціальній справі про Второзаконіє я дозволяю собі згоджуватись з Верном в тому, що не має резону вірити, щоб справди при Йозії знайшли “Книгу закону”, бо напр. легенди єгипетські розказують про знаходи навіть в часи дінастії великих пірамід. Та ще я питаю: а коли б і справди знайшли, то чомуж то непременно буде Второзаконіє? З рештою, про цю книгу я думаю (осмілююсь!), що вона новіща од *Priester – Codex*’-у, в чому не згоджуюсь і з Верном, а думаю, що чорта за хвіст ліпше всіх гебраїстів-раціоналістів ухопив *Havet* (*L’origine du Christianisme – і De la modernité des prophètes*). Що мене дивує у Верна, так це вибрики проти тих, що дуже розривають “цільність” біблейських книг, коли він сам на кожній стороні каже про *une autre plume*. В усякім разі, ми пустимо Верна й те, що у Вас єсть, і те, що я пришлю, тільки треба буде приміточку зробити. Напишіть мені, на який срок думаєте пускати цей томичок, а також, скільки б я мусив Вам і коли прислати субсідію на Гал. Р. спомини? Мені болгарське міністерство винно гроші за роботу, правда, ще не скінчену в печаті, та я соображу, коли в нього требовати.

До Вашої повісти дошліть коротке *curriculum vitae*, де не забудьте сказати й про те, що з Вашого було напечатано по польському (і де) і по німецькому, а також і про той процесс, з поводу котрого Ви дістались в “арестанти”. Як тільки получу це все від Вас, зараз пошлю в Петербург Вашу повість.

Тому, що Ви видаєте збірку Ваших новелл, я радий і за себе й за публіку, і, звісно, радий буду написати передне слово (гріх Вам казати, що це “честь для Вас”), та тільки чи воно Вам потрібне й чи не пошкодить воно Вам перед цензурою в Росії? А сама книжка може як небудь перейде через иностранную цензуру, напр. через Полонського.

Напишіть мені, як у Вас стоїть справа виданья Шевченка, між инчим, коли, думаєте, воно вийде? Бачите, мені треба знати, що робити з Женевським виданьям. Потративши стільки часу через те, що земляки не зхотіли зкінчити “шкодливого” того виданья, я задумав тепер скінчити його своїм власним коштом. Тільки ж дістав з Женєви звістку, що од часу (а я думаю, і од безпорядку) багато стереотіпів попсувалось. Хто винен – довго розбїрати, а тільки готові стереотіпи просто треба покинути і з ними старий план. Жінка моя й Кузьма тепер підхопили один з моїх планів, а власне, видати тільки II т. пражський маленькою книжечкою, і вже набирають. Мені зостається тільки заплатити кошта, котрі, конечно, звернуться в свій час. Щоб Ваша цензура не заборонила, треба буде обернутись з фірмою до Грегра (з котрим вже торік умовивсь Георг) і, звісно, одступити йому

50%, котрі б могли піти якому небудь галичанину, як би той осмілився поставити свою фірму. Та (звідки) такого галичанина взяти? А тепер я прошу Вас сказати мені, які, по Вашій думці, дурно приписані Ш[евчен]ку поезії єсть в II пр. томі, в роді Полуботка, і які єсть пропущені? У мене під рукою не ма ні нотаток, ні книг, ні газет галицьких. В загалі це буде зовсім не моє видання, а жінки моєї та Кузьми, так само, як і перше було не моє, а Кузьми та Антоновича, а потім – Вовка, з приїздом котрого, власне, діло почало йти к чорту. Я тільки докладав гроші після того, як прислані Ант[онович]ем вийшли, та під кінець узяв на себе увесь сором не доведеного до кінця діла. Побачу, як то буде тепер! В усякім разі, доброго видання не буде, а коли б хоч повторити глуповате пражське видання та без вопіющих його дурниць. А вже Ви з Огоновським возведете Шевченку та й собі *monumentum aere perennius*.

Кланяйтесь Вашій жінці й поцілуйте дітей.

Ваш М. Др[агоманов]в.

Кур. Лв. получаю страшно неаккуратно. В “Зорк” не получив початку повісті Левіцького. Правди остатнього N-ра не получив. Дїла не маю з ч. 8 сего року. Говорили Ви Белею про мою статю (Жертвоприношення дитини)? Вашого Р. Фукса не читав. Дзвінка в мене не ма.

194. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Щире спасибі Вам за прислані книжки: Сборник і апокріфічне жите Марії. З своєю дисертацією я дуже помалу посуваюся наперед, і вона при тім способі роботи, як у мене тепер іде – прихачцем, серед гамору дітей і втоми після роботи газетної, – виходить дуже хаотична. Я надумавсь на тепер викинути і подати Огоновському тільки часть загальну, в більшій половині вже готову, котрої зміст ось який:

1. *Вступ*: вплив теорій еволюційних на науку історичну і на історію літератури. Двояка підстава в оцінюваню творів літературних: давніша естетична і новіша – культурно-історична. Література масс людových (folk-lore), єї різниці від літератури артистично-індивідуальної і єї зв'язки з нею. Вандрівка творів традиційних, поступенне вменшуване сили традиції в літературах Заходу. Наші пісні церковно-релігійні, книжні й устні, є творами традиційними.

2. *Пісні церковно-релігійні на сході й заході*. Різниця між піснями релігійними й церковними, і схожість (деякі пісні релігійні з часом стають церковними). Пісні в первісній церкві християнській, мішане впливів гебрєйських з грецькими; боротьба між грецькою ритмікою а гебрєйським паралелізмом – Гностики і св. Ефрем, побіда гебрєйського ладу в церкві грецькій – гимни латинські і їх парості – церковно-релігійні пісні на мовах національних західної Європи, опята еретики як товчок, вплив апокріфічних легенд. Акафісти грецькі – заміна лат.

гимнів; форма акафістів, їх жерела (проповіді, книги екзегетів, канони, минеї празничні, *resp.* опять легенди апокріфічні). Популярність акафістів на Русі, видане Скорини, рукописний збірник з 1583, видання і нові твори руські в тім роді. Жерела наших пісень церковно релігійних: а) грецькі (акафісти, прологи, четві Минеї, патерики, легенди про чуда Марії і др.), б) західні: гимни латинські і пісні національні. Посереднє становище “Богогласника” між сходом і заходом.

3. *Релігійні і церковні пісні на Русі, їх зв'язок з рухом реформаційним, з школою і драмою.* Зв'язки України з заходом під Литвою й Польщею: колонізація німецька по містах, впливи гуманізму, братства церковні і їх зв'язок з цехами з одного, а сектами богумильсько-комуністичними з другого боку – зв'язки з Гусітами – вплив реформації через Вільно і Краків – праця Соцініян – переклади письма св. на мову народну, перші пісні церковні, переложені з німецького – література полемічна і світська. Вплив протестантства на підйом поезії релігійної в Польщі – Рей. Реформація побуджує католиків до конкуренції – Кохановський, кантички і канціонали, вплив Єзуїтів. Вплив сеї творчости на руську. Руські школи і віршовані “цвиченя”, орації, діялоги і канти. Театр на заході, в Польщі і у нас. Обломки всіх тих явищ культурно-освітних бачимо в Богогласнику. Єго циклічний уклад, характеристика важніших центрів, де творилися і збиралися пісні.

4. *Огляд суспільної історії України в XVII – XVIII в.:* Війни козацькі і їх вплив на стан нашої суспільности (руїна, переміщенє центрів культурних на схід). Стан православія на лівім березі Дніпра, стан православія й унії під Польщею, Василяне й світське духовенство, вичисленє мужів знатніших наукою, подорожами і пр., кілька слів про міщан і мужиків.

5. *Бібліографія “Богогласника”:* Опис видань 1790, 1805, 1825, 1850, 1886 і поменших 1806, 1836 (Перем.), 1884 (Київ). Поодинокі пісні в метеликах, в устах народу (на правім і лівім березі Дніпра, в Білорусі, Галичині, Угорщині). Рукописі, інші пісні релігійно-моральні з уст люду в збірниках Чуб[инського], Голов[ацького], Зап. Югозап. Отд. Геогр. Общ., Киевская Стар. і др. Опрацьованя пісень церковних: Котович, Мирович, Безсонов і пр.

6. *Хронологія і автори.*

7. *Форма і музика.*

Дві останні глави ще не написані, та за то написано декілька глав дальших частей, а іменно, розбір пісень на різдво, на богоявленіє, на обрізаніє і стрітеніє, о успенію Марії, о Петрі і Павлі, о Іллі, але се все я заховаю собі на пізнійше.

З поданого тут змісту моєї дотеперішної роботи Ви побачите, що порушую я в ній далеко більше річей, аніж можна в так тісних рамках докладно обговорити. Одно тільки можу сказати, що ніде доси я не зупинявсь на формальностях, а всюди старавсь добиратися до суспільного ґрунту, – чи всюди з поводженнем, то питанє. Я дуже рад би, коли скінчу свою роботу переслати Вам єї до перегляду, та одно, боюсь забрати Вам час на читанє моєї рукописі, а по друге, боюсь, щоб та рукопись де по дорозі міні не затратилась, бо макулятуру у мене діти порвали.

Кольберга III т. посилаю. Що до Наук. літ. бібліот., то тепер друкується збірна книжечка 7, 8, 9, в котрій поміщені будуть обі глави (III і IV) Ваших споминів. Доси готові вже 3 аркушики, і я надіюсь, що сего місяця книжечка вийде. Для 10 кн. обіцяв міні Евг. Левіцький дати свою статю, що мала бути читана на вечерку Федьковича, “Молоде поколіне”. Я рад би помістити її як документ і маніфест молодіжі, потрібний задля тих спорів і криків, які підняли старші народовці вже задля самої тіни сего маніфесту. Який буде зміст сеї праці, я досі й сам ще не знаю. В 11 кн. пішли б зо дві статі М. Верна, а що дальше – не знаю. Не знаю, чи можна буде Вам ще до вакацій написати хоч одну дальшу главу споминів. Колиж ні, то я може почну друкувати листи Навроцького з поясненнями, якo pendant до Ваших споминів. У мене є збірка до 200 листів ріжних людей з 60-их років, головно з т. зв. “громад гімназіяльних”; не все в тих листах стоїть друку, але дещо таки стоїть, – значить, можна буде з часом і з них зредагувати томик матеріялів до історії того часу. Підбираю я ще й інші матеріяли, як нпр. польсько-руську і руську літературу агітаційну 1833–1848 р. (маю значний комплект листків і рукописних матеріялів), історію панщини і єї знесеня в Галичині (1772 до тепер), – в нарисі праця у мене готова в рукописі, але вимагає ще деяких переробок і доповнень, – матеріяли до історії шкіл народних в Галичині 1819–1848 р. (крім друкованих, маю деякі рукописні документи) і т. і. Дещо з сего потроха буду подавати і до “Народа”. Що до Вашої підмоги на виданє Літ. Наук. бібл., а спеціально “Споминів”, то я повторю Вам те, що писав уперед: жадати від Вас я не жадаю нічого, і дуже прикро було б міні, коли б Ви запомагали моє виданнє з ущербом для Ваших чи Вашої сім’ї потреб. Але, коли зможете що небудь прислати, то я, звісно, прийму се як завдаток на виданє, і готов вислати Вам (чи на подані Вами адреси) стільки екземплярів книжок, скільки випаде за ті гроші.

Щиро дякую Вам за обіцянку написати переднє слово до моїх новелл. Про цензуру російську міні байдуже, бо я знаю, що вона мого виданя не пустить, хоч майже всі новели поодинокі були друковані в Росії.

В справі видання творів Шевченка міні навіть поручено від комітету (в котрім і я засідаю) віднестись до Вас з деякими запитами, а іменно:

1) Що звісно Вам про упорядкованє пражського виданя “Кобзаря” і про рукописні та друковані жерела, по яким редактори того виданя встановлювали текст і хронологію Шевченкових творів?

2) Що сталося опісля з тими жерелами, і куди би нам обертатися, щоб могли й собі ними покористуватися та зладити докладний їх опис?

3) Якими жерелами послуговувались Ви при складаню свого стереотіпного Кобзаря?

Отсі питання поручила міні передати Вам комісія. Який єї плян і намір, се Ви по трохи знаєте з “Народа”. Тепер комісія стала на тім, що лагодимо матеріял для біографії й поясненя творів Шевченка, т. є. виписуємо з Ш[евчен]кових творів, і споминів, і праць про него все, що може пригодитися для біографа. Чи та часть

вийде путня, я дуже сумніваюся. Правдоподібно комісія поручить зладити біографію Ш[евчен]ка Ом. Огоновському, а як він її зладить, се ми вже знаємо. Огон[овський] же настоює й на тому, щоб додана була критично-естетична оцінка творів, та я спротивився тому, бо й то знаю, як виглядає така оцінка під пером Ом. Ог[оновського]. Натомісць, я стояв за тим, щоб до кожного важнішого твору чи то перед ним, чи при кінці тома додано було все, що ми знаємо про повстанє сего твору, его сюжет і форму, а також пояснене стрічаючихся в ньому імен власних і географічних. Справа ся поки що полишена в завішеню. На всякий спосіб міні здаєсь, що до друкованя Шевченкових творів в нашому виданю прийде дуже нешвидко, так що дуже велика шкода, що Ваш стереотипний Кобзар не вийде. Дурно приписані Шевченкови в II т. пражським тільки “Полуботко”, “Гарно твоя кобза грає”, “NN” (зараз після “Гарно твоя кобза грає”). Нових творів нецензурних після сего виданя не віднайдено мабуть нічого, віднайдено тільки “Хустину”, та вона ввійшла в виданя російські. Вірш “Сестрі”, що був в К. Стар. і в “Ватрі”, – рішучо не Шевченків, а взятий з альбома Варвари Репніної. Може інтересно буде для Вас, що Кіяне (Науменко і комп.) стрітили думку комплетного львівського видання Кобзаря дуже неприхильно – із листу, писаного до Огон[овського] Н[ауменк]ом, можна вичитати таку суть, що лучше вам не братися до того діла, бо ви, Галичане, все таки зробите его погано, а оставте его нам. Я не стою на тім, що ми зробимо его добре, у нас нема й десятої части тих помічних средств (рукописів, перших видань і т. і.), що у Кіян, та все таки питанє: чи Кіяне зроблять in absehbarer Zeit і те, що ми зробимо, т. є. чи подадуть хоч голий текст усього Кобзаря. Я в комісії подав голос за тим, щоб просити Кіян, котріб могли й хотіли бути нам помічними і взяти на себе критичне зредагова(не).

Ось Вам моє curriculum vitae.

Я родився в Нагуєвичах, пов. дрогобицького, в р. 1856. Батько мій був доволі заможній селянин, а до того – коваль. Як чоловік і ремісник він мав велику повагу не тільки в своїм селі, але й широко в окрузі, і досі ще багато людей з великою пошаною згадує “Яця (Якова) коваля з Гори” (так зовеся присілок чи слобода, де я родився). Христив мене знаний в літературі Осип Левіцький, автор граматики й кепських перекладів з Гете; деякі книжки, котрі по нім осталися в селі в руках мужиків, як “Вѣнок Русинам на обжинки” (1846–47 pp.), історія біблійна і збірник “пѣсень богоговѣйных” (Перемишль, 1837), належали до першої моєї лектури. На шестім році житя батько віддав мене до сільської школи до сусідного села Ясениці Сільної. В Нагуєвичах є школа ще від 1828 р., але далеко, в горішньому кінці села, для того віддано мене в сусідне село до брата моєї матери, шляхтича “загонового” Павла Кульчицького, досить бідного селянина і одного з найсимпатичніших людей, яких я знаю. Він сам учив мене читати, хоч я при тому ходив і до школи, котра була близько его хати і котра в Ясениці здавна ведеся далеко краще, чим в Нагуєвичах.

Там я пробув два роки і вивчивсь читати по руськи (під проводом вуйка, через 10 день), по польськи і по німецьки (се ще були часи германізації), писати, рахувати (чотири операції) і співати до служби божої. По двох роках батько віддав мене до Дрогобича до тзв. німецької або нормальної школи у Василян, до другої кляси, де я, по мужицьки вбраний, боязливий, несмілий, та часто немитий хлопець, цілий курс бувши посміховищем у клясі і перетерпівши досить від деяких нелюдських учителів (гл. Schön-Schreiben), при кінці першого курсу, на превелике диво цілої кляси і своє власне, одержав першу льокацію. На екзамені, котрий був, властиво, тільки парадною, був і мій батько, – я не бачив його, а тільки, коли мене викликали першого, щоб одержати надгороду (книжку), то я почув, що він голосно заплакав. В два місяці опісля, на самий Великдень, він умер, покинувши господарство в розстрою і в довгах, молоду матір і четверо дрібних дітей. Мати мусіла швидко вийти замуж, щоб запобігти цілковитому розстроєви господарства. Пристав до неї молодий парубок, також з Ясениці, Гринь Гаврилик, котрий заробив був троха грошей у Бориславі при ямах. Він довгі літа мусів боротися з різними труднощами, а по части навіть з традиціями сусідськими, які виробились були за часів батька, а тепер підкопували господарство. За часів батька у нас бувало багато людей, ішло гостеприємство, водились знайомости чисто безкорисні і поетичні, годувалось при хаті багато бідної, а то й неробучої батькової рідні, котра по батьковій смерті почала красти та розтягати оставше добро. Вітчим звільна все се покасував. Се натура наскрізь практична і реальна, без іскри поезії, а за то з значною дозою скептицизму і вільнодумства, чоловік сильної волі і енергії. Я й досі дуже високо поважаю його, як звичайно поважаємо того чоловіка, що відзначаєсь прикметами, яких у нас самих мало. Я кінчив за его старанем школи нормальні і перейшов до гімназії саме в р. 1868, коли заведена була шкільна рада і мова викладова німецька змінена була на польську. В гімназії повторилось зо мною те саме, що у Василян. З разу ніхто мене не знав і весь перший курс я сидів у “ослячій лавці” в самім куті та пальцями довбав діри в стіні – і раптом, дістав другу льокацію, і так ішов через цілу гімназію другим, третім або першим. Науки шкільної я не любив, тож звичайно, інші побивали мене пильністю і акуратністю, навіть такі, котрі без мене не могли зробити письменної задачі або вияснити труднішого місця в німецькім, латинськім або грецькім авторі. Коли я був у шестій клясі, вмерла моя мати, і вітчим оженився другий раз, так що ми дістали вітчима й мачиху замість родителів. З четверих дітей, що остались по батькови, жили тільки три брати, між ними я найстарший; наймолодша сестра померла. По матері з вітчимом осталась сестра, з мачихою у вітчима дітей не було. Тепер ми всі вже “на своїм хлібу”, т. є. всі три брати жонаті і сестра за мужем; у середнього брата й сестри є по двоє, а у мене й меншого брата по троє дітей. В р. 1875 я видержав “матуру” (генеральний екзамен гімназійний) і перейшов на університет до Львова. Тут я вступив до “Академічного кружка”, приваблений туди видаваним “Другом”, з котрого редакцією я був у переписці ще з гімназії. В “Друзі” від 1874 почали друкуватися мої вірші, а

прийшовши до Львова, я почав для тої газети писати повість “Петрѣки и Добо-
щуки”. Але тут годиться сказати кілька слів про початок і характер мого писа-
тельства. Почав я писати – віршом і прозою – дуже вчасно, ще в низшій гімназії.
Вплив на вироблене у мене літературного смаку мали два вчителі: Іван
Верхратський і Юлій Турчинський, оба писателі і поети, хоч оден одного дуже не
любили. (Турчинський – повстанець і патріот польський, автор скучних драм
“Kiejstut” і “Mojmir”, досить інтересної казки “Poema o czarnobrewcu”, – ліпший
критик і знавець літератури польської, автор цінних розборів Міцкевичевих
Dziadów, Waleńroda і Grażyny). Заохотив мене до писательства також примір
товариша Ізидора Пасічинського, котрий ще в низшій гімназії почав друкувати
свої вірші в “Учителю”, “Русской Радѣ” і “Ластовцѣ”. Верхратський ставив его
вірші дуже високо. Другий товариш – Дмитро Вінцовський, також поет, ходив
кількома роками висше мене, і тільки его слава доходила до мене та его скучна
гексаметрова поема “Попадя”, котру я читав набожно, але в котрій не міг найти
смаку. В низшій гімназії я читав дуже мало. Перша книжка, друкована фонети-
кою, що попалась мені в руки, то було львівське видане “Переяславської ночі”
Костомарова, але я не зрозумів ані язика, ані річи. Так само не розумів я Русалки
Дністрової, котру міні визичив був Верхр[атський]. За то Шевченка (львівське
видане), також визиченого від Верхр[атського], я вивчив майже всего на пам’ять
(а пам’ять у мене була така, що лекцію історії, котру вчитель цілу годину гово-
рив, я міг опісля продікувати товаришам майже слово в слово!). Ще в низшій
гімназії я почав збирати пісні народні, спершу від моєї матери, а опісля і в
Дрогобичі роспитував свідущих людей (ремісників і т. і.), так що швидко мав
мілко списані два товсті зшитки, вміщаючі 800 нумерів, – правда, в значній части
коломиюк. Менший зошит я післав у Просвіту і опісля случайно віднайшов його
в третіх руках, а більший таки в Дрогобичі у мене пропав. В висшій гімназії я
кинувся з жаром до читання всякої всячини: Шекспір, Шиллер, Клопшток, Красіц-
кий, Гете, Ежен Сю, Коцебу, Nibelungenlied, Красінський, Міцкевич, Словацкий
і т. д. Я прочитав усе, що було інтереснішого в бібліотеці гімназійній (з виєм-
ком дітських повістей Шміда і Гофмана), що міг дістати від Верхратського, з
котрим відбував кілька разів природничі екскурсії до Урича і до Нагуевич*, а від
6-ої кляси почав збирати собі власну бібліотеку, котра за 3 роки заповнила у мене
цілу шафу і в котрій крім комплекту Шіллера, Клопштока, Шекспіра, мав я й
“Neues Leben” Ауербаха, і Діккенса, том Гейне, дещо з Жан Поля, Гете, Віктора
Гюго і т. і. Гомер, Софокль і Тацит, читані в гімназії, зробили на мене сильне вра-
жінє, а так само й біблія, котру я читав по части в старослов’янським, а по части в
польським тексті, і я почав дещо перекладувати з тих авторів. Виїжджаючи з
Дрогобича, я віз із собою кілька книжок, записаних своїми роботами. Були там і
оригінальні складання – вірші любовні (патріотизму я тоді ще не знав), драми і
оповідання віршовані, але головно були переклади: Антігона й Електра Софокля,
значна частина Йова, кілька глав Ісаїї, кілька пісень Нібелюнгів, дві пісні Одіссеї,

* Одну з них описав Верхратський у своїй “Денниці”.

два перші акти Уріеля Акости Гуцкова, ціла Короледворська рукопись і т. і. Я писав фонетикою і провадив за неї горячі спори з учителем історії і старорущини, д-ром Антоневичем (послом). Від Щ. Сельського, котрий ходив о рік чи о два висше від мене, я дістав був перші рочники “Правди” і читав з них тільки беллетристику українську: Стороженка, Марка Вовчка, Куліша, Шевченка, Руданського, Мирного. Сей останній (крім Шевч[енка] і М. Вовч[ка]) зробив на мене найсильніше вражінє своїм оповіданєм “Лихий попутав”. Публіцистики і “наукових” річей в “Правді” (крім розборів Шевченка, котрі мені не подобались), я не читав. Скінчивши сему клясу, я перший раз пустився підчас вакацій в дальшу вандрівку, перший раз не поїхав до дому пасти худобу та помагати при збірці сіна і збіжя. Я поїхав залізницею до Стрия, а відси рушив скільським трактом до Синевідська, та на Побук, Бубнице, Тисів, Церковну, Мізунь, Велдіж, зайшов до Лолина. Ся маленька вандрівка дала міні пізнати троха більше світа і людей, ніж я знав доси. Вернувши з Лолина до Дрогобича, я пустився в противний бік у гори на Опаку, Смільну, Тур’є до Волосянки, де вуйко моєї пок. матері був попом.

Прийшовши до Львова до Акад. Кружка, я опинився раптом серед спорів язикових і національних, котрі для мене були доси майже зовсім чужі і незрозумілі, то й, очевидно, не міг у них найти ладу і хитався довго то на сей, то на той бік. Я заприятнївся тут з М. Павликом. Хоч оба ми були хлопські сини, але наше вихованє, розвій і склад думок були дуже неоднакові, не говорячи вже про велику ріжницю темпераментів і привычок. То й не диво, що приятнї наша була, властиво, з разу вічною суперечкою.

Я не буду тут розказувати історію тої переміни, яка сталася з редакцією “Друга” під впливом головно Ваших листів: і історія, й психологія тої переміни для Вас яснійша, мабуть, ніж для мене. Скажу лиш тільки, що сам я в спорах кружкових не грав майже ніякої ролі, а хоч у “Друзі” мусів з разу друкувати “язичім”, то все таки у себе писав фонетикою і народнім язиком. А коли в половині 1876 року народній напрям узяв верх і заманіфестувався поперед усього виданєм “Днѣстрянки”, я виступив в ній з першими оповіданнями з народньою житя “Лесишина челядь”, “Два товариші” та з перекладом “Повені” Золя (з “Вѣстника Европы”). В “Друзі” тим часом кінчилися мої “Петрії”, розпочаті під вражінєм фантастичних оповідань Е. А. Гофмана, а кінчені вже по троха в іншій дусі (при кінці піднесено важність читалень і спілок господарських), друкувавсь такий вірш, як “Наймит”, а в 1877 р. почались образки п. з. Борислав, котрі мали повний succès de scandal серед галицької публіки. Ви були перший і майже одинокий чоловік, що додав міні духа і охоти. З Ваших листів до ред. “Друга” я вичитав лиш тільки, що треба знайомитись з сучасними писателями, і кинувсь читати Золя, Флобера, Шпільгагена, так, як перед тим уже з запалом читав Л. Толстого, Тургенева та Помяловського, а далі – Чернишевського, Герцена і т. і. В тих трьох роках університетського житя я читав досить богато, хоч без вибору, більш беллетристики, ніж наукових річей. Лекції на університеті зовсім мене не заняли і не дали міні нічогосінько – ані методи, ані здобутків. Я слухав класичної філоло-

гії у пок. Венцлевського і зівав, слухав руської граматики і літератури в дра Огоновського. В р. 1877 в іюлі арестовано мене і цілу редакцію “Друга”. Безтолковий процес, котрий упав на мене, як серед вулиці цегла на голову, і котрий скінчився моім засудженєм, хоч у мене не були за душею й тіни того гріха, який міні закидували (ані тайних товариств, ані соціалізму; я був соціалістом по симпатії, як мужик, але далекий був від розуміння, що таке соціалізм науковий), був для мене страшною і тяжкою пробою. Дев’ять місяців, пробутих в тюрмі, були для мене тортурою. Мене трактовано як звичайного злодія, посаджено між самих злодіїв та волоцюг, котрих бувало в одній камері зо мною по 14–18, перекидувано з камери до камери, при ненастанних ревізіях та придирадках (се, бач, за те, що я “писав”, т. є. записував на случайно роздобутих карточках паперу случайно роздобутим оловцем – пісні та приповідки з уст союзників або й свої вірші), а кілька тижнів я просидів в такій камері, що мала тільки одно вікно, а містила 12 людей, з котрих 8 спало на тапчані, а 4 – під тапчаном для браку місця. З протекції, для свіжого повітря, союзники відступили міні “найліпше” місце до спаня – під вікном насупротив дверей; а що вікно задля задухи мусіло бути день і ніч отворене, і до дверей продувало, то я що рана будився, маючи на голові повно снігу, навіяного з вікна. Та не сама тюрма була для мене найтяжшою пробою: засуд кримінального суду, а особливо те, що я опісля застав на світі, – сто раз тяжший і несправедливіший засуд усеї суспільности, кинений на нас, страшенно болів мене. Мене викинено з Просвіти, заборонено приходити на Бесіду (бо др. Шараневич, котрий пару разів побачив мене там, читаючи газети, настояв на тім, щоб міні конче заказати приходити туди, а то він виступить з товариства, і коли мені справді заказано, він таки виступив), а люде (з старших), котрі хотіли мати зо мною яке небудь діло, видались зо мною тільки в секреті, що мене ще дужше принижувало. Сей настрій відбився й на видаванім М. Павликом при моїй помочи письмі місячнім, а потім неперіодичнім п. заг. “Громадський Друг”, “Дзвін” і “Молот” (1878). Тут я помістив свою більшу повість (з ряду “Борислава”) п. з. Воа Constrictor, пару дрібних ескізів і віршів (між котрими переклад Пісні про сорочку Томаса Гуда і вірш Каменярі, котрий 1879 р. перекладений був на німецьке і поміщений в віденській часописі “Die Heimath”). Признати треба, що до видаваня такої часописі, як Гром. Друг, ми оба з Павликом були зовсім неприготовані, не мали ані достаточної підготовки теоретично-наукової, ані практичного знаня свого краю і людей. Старші народовці і попи нас цуралися, при нас стояла тільки горстка молодіжі, тимчасом, коли нам самим треба було ще багато вчитися. Я, впрочім, не покинув університету і користав головно з викладів д-ра Охоровича, котрий читав філософію, психологію, антропологію і прегісторію. Пару курсів я працював у него в семінарії, слухав також курс економії у проф. Білінського, бував на викладах римського права проф. Зьрудловського, німецької літератури проф. Зауера, не покидаючи й викладів проф. Огоновського. По упадку Гром. Друга, коли М. П[авли]к був змушений виїхати за границю, я почав разом з купкою молодіжі видавати “Дрібну бібліотеку” і задумав було

видавати часопись “Нова Основа”, та се не вдалось. Ще 1878 р. поклик з Відня до співробітництва в виданю “Славянського Альманаха” заставив мене засісти до писаня новелл з житя народного; деякі з написаних тоді новелл були друковані пізнійше (“Мавка”, “Муляр”), одна, надрукована в другім томі Альманаха Слав. (сконфіскованім), так і пропала, але тоді таки я задумав в цілім циклі новелл списати по змозі всі боки житя простого люду і інтелігенції: відносини економічні, освітні, правні, політичні і т. і. В р. 1879 я через посередництво д. Лімановського дістав доступ до польського журналу “Tydzień polski” і помістив ту невеличку статью про Ем. Золя, а також три ескізи п. з. Ruteński, де в сатиричний спосіб спортретував кілька фігур окружуючої мене інтелігенції руської. Кілька дальших ескізів з тої серії осталося недрукованих в портфелі редакції Tygodnia, як також обширний розбір книжки д. Ау “Socjalizm jako objaw choroby społecznej”. Рівночасно кінчив я деякі давнійше позачинані роботи, особливо, переклад поеми Гейне Deutschland, Фауста Гете, Каїна Байрона, розпочав перекладувати Шеллі Queen Mab. З початком (мабуть в марті) 1880 року я виїхав в пов. коломийський до К. Геника до Березова, щоб там пробути якийсь час, по дорозі був арестований в Яблонові і потім ураз із К. Геником, Ковцуняком і ще кількома іншими пришиплений до процесу, що вівся в Коломиї против сестер Павликівен і селян Фокшеїв. Нас тримали три місяці і пустили, а мене, спеціально яко неналежачого до сего повіту, велено було відставити під ескортою поліції на місце уродження. Сей транспорт по поліцейським арестам в Коломиї, Станіславові, Стрию і Дрогобичі належить до найтяжших моментів в моім житю. Вже до Дрогобича я приїхав з сильною горячкою. Ту впаковано мене в яму, описану в моїй новеллі “На дні”, а відти ще того самого дня (через протекцію) послано пішки з поліціантом до Нагуевич. По дорозі нас заскочив дощ і промочив до нитки. Я дістав сильну лихорадку, прожив тиждень дома в дуже прикрих обставинах, вернув до Коломиї, щоб удатись до Геника, прожив там страшений тиждень в готелі, написав повістку “На Дні” і на останні гроші вислав єї до Львова, опісля жив три дні трьома центами, найденими над Прутом на піску, а коли й тих не стало, я заперся в своїй комнатці в готелю і лежав півтора дня, в горячці й голоді, ждучи смерти, безсильний і знеохочений до житя. Один із моїх союзників, посланий Геником, спас мене від голодної смерти. Я ще раз поїхав до Дрогобича, взяв собі паспорт і вернув до Коломиї, а відтак пішком пішов до Березова, де в гостиннім домі Геника прожив кілька тижнів, лічачись від пропасниці і гуляючи по свіжому повітрі. В коломийській тюрмі я зібрав значне число пісень, приповідок і інших матеріалів етнографічних, а також написав ряд віршів, з котрих тільки невелика часть досі була друкована. Але не довго міг я попастися в Березові. Староста коломийський дізнався про мій побут і наказав жандармам приставити мене до Коломиї, а що у мене не було грошей на підводу, то жандарм, ще хорого, в літню спеку погнав мене туди пішком. Тяжка се була дорога, після котрої міні на обох ногах повідпадали ніхті на пальцях. Староста дуже озлився, побачивши у мене паспорт, але мусив пустити мене на волю, а тільки написав до намістництва до Львова просьбу,

щоби заборонило міні побут в коломийському повіті, і намісництво се вчинило. Я не дожидався другого примусового транспорту і поїхав до Нагуєвич, відки в осени вернув опять до Львова і знов записався на університет. У Львові підчас моєї неприсутности надруковано мою новеллу “На дні” на складкові гроші деяких молодих Русинів, Поляків і Жидів. Новелла та зробила сильне вражінє; польський єї переклад зачала (та не скінчила) друкувати робітницька часопись “Ргаса”, котрої співробітником я був ще від 1878 р. В тих роках зносини мої з львівськими робітниками були досить живі. Ще 1878 р. я написав невеличкий катехізм економічного соціалізму, котрий був виданий львівськими робітниками. 1879 і 1880 р. я в спільці з другим знайомим (із Жидів) викладав економію суспільну в робітницьких кружках самоосвіти. В р. 1879 я зладив був невеличкий елементарний підручник економії сусп. по Міллю, Чернишевському й Марксу на взір сербської компіляції Светозара Марковича, а 1883 частину єї переробив і дав Просвіті, котра й випустила єї як осібну книжочку “Про гроші і скарби”. Результатом зносин з робітниками і отих кружків була видана в Женеві в 1881 р. брошурка “Program socjalistów polskich i ruskich wschodniej Galicji”, написана не мною, але при моім співуділі. Тимчасом, з початком 1881 р. почали ми з Ів. Белеєм видавати місячне письмо “Сьвіт”, в котрім я помістив початок своєї більшої повісті “Борислав сьмієся”, кілька статей наукових і значне число віршів оригінальних і перекладених (Некрасова “Русскія женщины” і т. і.). Не маючи з чого удержатись у Львові, я вже в великий піст 1881 р. вернув на село до Нагуєвич, де з разу жив під дозором жандармським і де жандарм радив мені вступити до Василян. На весну я перебув тіф, потому працював коло поля, кінчив переклад Фауста, лагодив статі для “Сьвіта” і кореспонденції для кївської “Зарі”, котрих вислав дві, але з котрих ані одной цензура не пропустила. В р. 1882 за підмогою Вашою Фауст вийшов осібною книжкою, а швидко опісля “Сьвіт” упав. Я писав з села дописі до “Вольного Слова” в Женеві, а рівночасно лагодив на розписаний “Зорею” Партицького конкурс обширнішу повість “Захарь Беркуть”, котра й одержала премію і 1883 р. видана була в “Зорѣ” і осібною книжкою і була прихильно оцінена, між іншим, і “Кієвскою Стариною”. Зимою, з початком 1883 р. я приїхав до Львова саме перед смертю В. Барвінського, і по єго смерті якийсь час працював при “Дѣлѣ”. До него кликав мене Барв[інський] ще з самого початку єго видаваня 1880 р., але ми не могли погодитися. Пізнійше, з села я дав для “Дѣла” пару новелл, а 1882, коли Барв[інський] був у Карлсбаді, ширшу статю про галицьку індемнізацію. Але й по смерті Барв[інського] я не довго був при “Дѣлѣ”, а поїхав уже в апрілі до Вікна, куди запросив мене В. Федорович (за радою К. Устияновича) і поручив міні написати біографію єго батька, бувшого в 1848 році посла до Відня і автора невиданого досі діла філософїчного. Я пробув там пару місяців, зібрав дещо троха матеріялу з архіва, відтак поїхав на село до Нагуєвич і занявся читанєм книг і праць до історії політичної й економічної Галичини в роках 1810–1848. В осени я вернув до Львова, щоб користати з бібліотек, і мене запрошено до редакції “Дѣла” і “Зорѣ”. При обох

сих часописах я працював від осені 1883 до початку 1885 року. В “Дѣлѣ” я головню наляг на красві економічні і громадські справи, випрацював реферат о справах економічних, що був виголошений д. Нагірним на вічу 1883 р. і зробив в цілій Галичині велике вражіне. На статі “Дѣла” про справи краєві почали звертати увагу і посли, і краківські Станчики. Рівночасно (1884 р.) я обняв в варшавськім журналі “Prawda” кореспонденції з Руси галицької замість Ревери-Рамулта; крім кореспонденцій я посилав туди переклади деяких своїх новелл, котрих у мене на той час назбиралось значнійше число. Деякі з них були друковані в Календарях “Просвіти”, а одна (“Ліси і пасовиска”) сталась навіть причиною, що звісний посол Поляновський в соймі остро ударив на Просвіту і радив відмовити їй субвенції. З кінцем 1884 р. Партицкий обіцяв передати міні на власність “Зорю”; я поїхав до Вікна до Федоровича, щоби ще раз переглянути єго збірники кореспонденцій з часу 1848–1870 рр., зібрав там за місяць багато матеріялу, а вернувши до Львова, застав несподівану зміну. Народовці перелякалися, що Парт[ицький] передасть “Зорю” в мої руки, Вахнянин виміг на нім те, що він передав єі товариству Шевченка. Я виступив з “Дѣла”, котре зараз за пару день ударило на мене за статейку, поміщену в “Kurjer” і Lw.”. Весною 1885 р. я перший раз поїхав до Кііва, стараючись склонити тамошніх людей, щоби помогли заснувати нову часопись літературну. Головна користь з тої подорожі була та, що я пізнав людей; що до часописі, то не багато вийшло добра; Кііане згодились дати ледво 500 руб. на перший рік, тай то по частям. І справді міні прислано було руб. 300, але до вида-ня часописі не прийшло. Під осінь того року уклепано натомісьць “згоду” між мною і “Зорею”: я мав узяти на себе єі редагованє, але стояти під цензурою одвіч. редактора. Діло вийшло мертворожене, тим більше, що мої кореспонденції в Prawdzie і Kraju, не цензуровані народовцями, мішали сему ділу на кождім кроці, і народовці раз у раз всилувались і на ті кореспонденції наложити свою цензуру. Весною 1886 р. я опять поїхав до Кііва і оженивсь там; в осени тогож року народовці відставили мене від “Зорі” за поміщенє деяких українських річей (вірш Руданського і рецензія Вільхівського), котрі їм видались неморальними, хоч річи ті повинні були перейти цензуру редактора Борковського, і хоч я редактору передав був рукописі перед друком. Літом 1887 р. я вступив до редакції “Kurjera Lwowskiego”, де працюю й досі. Від тепер я почав головню часть своїх работ поміщувати в польських журналах, галицьких і заграничних. І так Kurjer Lw. друкував, крім біжучих статей публіцистичних (в тім числі о панславізмі, о організації тов. демократичного і т. і.), мої новелли: Яць Зелепуга, Панталаха, Маніпулянтка. В “Kraju” друкувався цілий ряд дрібних новелл, то само і в “Prawdzie”. Варш. “Przegląd tygodniowy” в своїм місячним додатку помістив був ще в 1880 р. мій реферат з Гранта Аллена про розвій барв у світі звірячім, а 1885 р. переклад Воа Constrictor. “Dziennik Łodzki” 1888 помістив переклад на “На дні”, докoнаний за ініціативою і під доглядом Елізи Оржешкової. Другий (а властиво, третій) переклад тої новелли вийшов 1886 р. в місячнику “Przegląd społeczny”, котрого я був одним з пильних співробітників і в котрім помістив крім того свою казку

“Rębacz”, а також ряд статей про економічні й соціальні справи Галичини. В р. 1887 і 1888 помістив також деякі мої речі “Kurjer Warszawski”, а 1889 надрукована була в Ateneum одна глава з моєї ширшої повісті п. з. Jeden dzień z życia uliczników lwowskich. Від р. 1887 я пишу також до варшавського журналу “Głos”, де видрукував кілька статей про економічні справи і про літературу галицько-руську. Від 1888 р. деякі мої роботи поміщені були також в Київській Старині, а іменно, новелли “Гава” і “Чума”, стаття про Івана Вишенського і деякі дрібніші матеріали. В р. 1889 я ураз з д. Вислоухом почав був видавати польську часопись людову “Przyjaciel Ludu”. В тімже часі я друкував ряд статей і в руській письмі людовій “Батьківщина”. З руських моїх праць згадати ще треба: переклад Мертвих душ Гоголя (1882), переклади з Щедрина, Достоевського, Брет Гарта, Марка Твейна, друковані по часті в бібліотеці “Дѣла” (“З чужих зѣльниківъ”), а по часті в фельетонах тої часописі. В р. 1887 видав я своїм коштом збірник своїх віршів “З вершин і низин”, далі, на гроші, прислані з України на часопись, я видав працю М. Павлика про Читальні і розпочав видавництво Літературно-наукової бібліотеки. Крім того, я дописував до польської літературної часописі “Ruch”, де помістив дві казки “W pogoni za biedą”, “Jak Rusin tukał się po tamtym świecie” і розбір повісті Б. Пруса (Гловацького) Placówka, крім інших дрібніших річей. Літом 1889 р. мене знов арештовано враз із Россянами, прибувшими в Галичину. Мене держано 10 тижнів, але за що, який факт міні закинено – сего я не міг дізнатися і досі не знаю. По 10 тижнях мене випущено. В тюрмі я написав ряд поем з оповідань арештантів – головно Жидів, а також оповідане “До світла” і ряд тюремних сонетів. Від початку 1890 р. я почав ураз з М. Павликом видавати часопись “Народ”.

До бібліографічного списку моїх праць додати б хіба ще, що з моїх новелл “Цигани” були перекладені на німецьке (Züricher Volksblatt і віденська Arbeiterzeitung), а віденська робітницька часопись Gleichheit в своїм тижневім додатку друкувала переклади “Рубача” і “W pogoni za biedą”. З віршів дещо було перекладено на польське.

Подав я тільки здебільшого факти з мого життя, поминаючи багато таких, котрі хоч мали на мене значний вплив, але мали при тім характер більш особистий. Про свої новелли скажу тільки одно, що майже всі вони показують дійсних людей, котрих я колись знав, дійсні факти, на котрі я дивився або про котрі чув від свідків, малюють крайобрази тих закутків нашого краю, котрі я, як то кажуть, переміряв власними ногами. В такім розуміню, всі вони – частки моєї автобіографії.

Львів д. 26 цвітня 1890.

195. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

12/24 Маю 1890. Капанска улица, Софія

Дорогий земляче, оце вже днів з 10–11 сбираюсь писати до Вас, та все перешкоди виходять. Таки Єхова, чи хто там, гнівен на мене, хоче пробити. Тепер пригадав наслати на мене лихорадку, формальну *malaria*, таку, як у мене бувала в Києві та Італії, і про котру я й забув у Швейцарії, 13 років не бравши в рот хініну. А ось сеї весни вже два раза насакувала на мене “треска” і це мене ляка за будуще. Та що його робити?! Не тікати ж відсі. Ну, до річей цікавіщих.

Про Пражського Шевченка не можу Вам написати нічого “ко слава” видавців і навіть мало можу написати сурйозного. Ембріологія цього глупого видання була ось яка: київський книгар Федоров, один з тих мошенників, котрі завше підлазять до Антоновича, задумав був в 1870 р. видати Кобзаря й, купивши право в родичів Ш[евченка] за 500 р., обернувся до Антоновича, щоб той йому дав редактора видання. А[нтонович] дав йому Волкова, тоді студента-натураліста. В[олков], не довго думавши, взяв видання Кожанчикова 1867 р. (не знаю, ким упорядковане, але казавше в пер. слові, що воно держиться рукописів Ш[евченка]) і пришив до нього таке зо львівського видання (котре теж претендувало передавати рукописі, але котрого глупости Вам відомі), що можна було надіятись, що цензура пропустить. Тим часом, цензура відповіла Федорову, що не пустить нічого. Так пройшло років з 2, – аж ось у Києві наступила ера Чубинського: усякої еквілібристики, скоропалительности й т. и. Задумано було провести Кобзаря через заграничну цензуру, то б то, через Полонського – приятеля Ш[евченка] й Чуба. Люде трошки з глуздом казали, що коли вже так, то треба видати повного Кобзаря за границею. Думка осуществилась в 2 томах, Вам звісних. Для неї здобуто в Костомарова рукописі, головню 2 маленьких книжки, що мусили носитись в халявах (¾ михвологія). Тільки ж до діла не приступлено критично, а просто до Вовкового елабората, котрий, вернувшись од Федорова (за 500 р., котрі були дані Ф[едор]ові акціонерами-громадянами, одкупившими у братів Ш[евченка] право власности на Кобзарь), виріс, вмістивши в себе усе, що зоставалось з львівського видання, додано з рукописів, а потім навіть опечатки і явні дурости з Лейпцигської брошури: “Стихотворенія Пушкина и Шавченки”. З того й вийшло таке, що оснівний текст напечатано не знать по чому (частіше по Львівському), а внизу додано раз “по рукопису”, далі: “по першому рукопису”, а ще далі: “по другому рукопису”, по власному рукопису і д. т.

Звісно, тепер критичне видання треба б зробити зовсім незалежно пражського й львівського – по печатним при Ш[евченку] та по рукописям. Але де рукописі? Я можу тільки сказати, що Русов передав було ті рукописі, які були в його в Празі, на виставку сла. пресси в 1876 р. і що потім їх забрав Вовк і одвіз у Росію, де вони мусили достатись до рук Бере(н)штама з Рубінштейном, яко

власителів творів Ш[евчен]ка, по контракту з братами Тараса. Але де вони тепер? – питаєте в Росії. Може бути, що Вам їх дадуть, а може, й не дадуть.

Що Кияне недовіряють Львову в цім ділі, я розумію, хоч, звісно, тут і не без обструкціонізму. Огоновський не може зробити нічого розумного, а коли ще почне виповняти той план, про котрий Ви мені пишете, то б то давати ще й естетичну оцінку Ш[евчен]ка, то просто насмішить людей. Того ради постарайтесь Ви вибити з його голови подібні плани, бо такі й незалежно од Огоновського і його естетики – не слід мішати два діла. Видавці творів якого автора мусять подати текст творів, реставрований як найточніше критичним способом, а всяку оцінку мусять zostавити на окремі праці. Так по кр. мірі скрізь на світі робиться і нічого тут вигадувати свої мудрости. Та воно скоріше й діло піде. Впрочім, я не думаю, щоб у Вас воно пішло скоро, й через те радий, що все таки в Женеві не забаром вийдуть “*Поезії Шевченка, заборонені в Росії*”. Правда, видання не без дуростів, бо Кузьма (*alias* Льохоцький) не міг пропустити случаю показати свою мудрость – на цей раз індивідуальну, напр. уперто не посилав мені ні коректури, ні навіть спису, що печата. Ну, та я вже привик, що наші справи не обходяться без сорому, котрий неперемінно пада на мою голову (інші бо, бачите, всі *beaux masques!*). А все таки появиться на світ 4.000 екз. Кавказу, Марії й т. и.

Ваша автобіографія цікава, я жалкую тільки, що вона не довша, та в В. Ер. єї цілу помістити годі, бо вона виходить довша повісти. Як би Ви згодились не підрізувати ходу в Росії Ваший будучий книзці (В поті) з моім переднім словом, то автобіографію я б помістив у критичну статтю з поводу книги. А тепер уже нічого не видумаєш для В. Е., як короткий витяг з автобіографії. А мені б хотілось, щоб публіка прочитала всю біографію. Подумайте, чи не пустити б єї при книзці *В Помі*, сохранивши єї форму листу до мене, про що я б сказав і в переднім слові.

Та коли *В помі* вже печатається, то присилайте мені листи, а то я через 6 тижнів виїду звідси й почну кружити по Європі, бо думка є скочити у Лондон на прощання з Заходом. А чи не можна б нам тепер з'їхатись у Буда-Пешті? Я думаю виїхати звідси 2 або 3-го Юля, старого стилю, значить, коли не спинюсь в Белграді, то буду 4–5 в Пешті. Подумайте.

Цими днями вишлю Вам 100 фр. на Бібліотеку. Не вислав доси, бо не мав, одіславши всі свої гроші жінці, а болг. уряд мені ще не заплатив за побічні роботи. Цими днями обіцяють дати, то я перед Вами буду чистий. В усякім разі, рахуйте на мені вірних 100 фр., котрих коли б не вислав тепер же, то пошлю в кінці місяця, як получу “жалованья” за Май!

Ну, що чуть про Правду й Циклопа? Якось оце получив Дзвоник NN 1–9. Од чїїх це щедрот? Од Ваших??? Од Барв[інського] получив той N Правди, де мій лист на окладці. А перед тим 2 N-ра й послі не получив. Одісеї теж. Я прохав Вас через Павлика пренумерувати мені Правду за 1890 р. і Одиссею, при чому зважити, що я маю 1-ий N 1890 р., а тепер і той, де мій лист. Будьте

ласкаві, тепер не забудьте та напишіть мені, скільки я буду винен Вам, коли 20 фр., що казалисьте мати моїх на текущім конто за виїмкою III т. Покутя, не вистачить.

Та які новини маєте з Київа? Чи згоджуєся Белей печатати мою Печену дитину?

Бувайте здорові з сім'єю.

Ваш М. Др[агоманов].

Можете мені написати скоренько документальні резони – почому приписують Гарно кобза грає Чужб[инськ]ому, а Полуб[отка] – Руд[анськ]ому? Остатне, пам'ятається, я бачив у манускриптах Руд[анськ]ого. А Наум[енко] і К° в покажчику до Петерб. вид. Кобзаря лічать обидві речі до Шев[чен]кових.

196. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Тільки що одержав Ваш лист з 12/24 мая і спішу відповісти Вам на него. Спасибі за інформацію що до пражського “Кобзаря”, я перекажу єї зміст комітету. Я вже, мабуть, писав Вам, що комітет від разу відкинув думку Огоновського – додавати критично-естетичну оцінку до творів Ш[евчен]ка, а тільки згодивсь на те, щоб була біографія, бібліографія, і, мабуть, згодиться також на те, щоб при важнійших віршах або там, де є питання спорні що до хронології, автентичности і т. і., подати коротку річеву дискусію спорного питання, а також об'яснене, т. зв. *realia*, географічних назв, імен, посвяти і т. і. – загалом, щоб праця комітету крім критичного встановлення тексту давала по зможности все потрібне до зрозуміння єго генезиса і єго самого, не вдаючися в ніякий осуд. Чи і на кілько се нам удасться, я не знаю, та не багато маю надії вже хоч би для того, що у нас нема перших видань, по котрим би можна розпочати роботу, не кажучи вже про рукописі.

Що до документних доказів неавтентичности “Гарно твоя кобза грає”, то міні здаєсь, що найліпший доказ буде сей, що вірш той був в “Молодику” Бецкого, друкований під іменем Чужбінського, і що він є посланієм до Шевченка, про котре згадує Чужб[инський] у своїх споминах про Шевч[енка] (стор. 7). Що до “Полуботка”, то такого доказу не можу Вам дати. Вірш сей *не є Руданського*; у мене є рукопись Руданського поем історичних, і з неї надрукований був “Полуботко” у “Ватрі” Лукича. Кто написав того Полуботка, що в пражському Кобзарі, я не догадуєсь, та се, мабуть, і не велика річ, – такого Полуботка міг написати й Тургеневський Пігасов, але не Шевченко.

З моєю автобіографією робіть, що знаєте. Коли думаєте, що єї можна пустити в Ваше передне слово до “В поті чола”, то нехай іде, а колиб потрібно яку часть обробити ширше, то й се можна. Та все таки передне слово Ви злягодьте; коли буде можність обернутися до цензури російської задля пропуску книжки в

Россію, то я можу яких 100 екземплярів пустити без переднього слова. Се міні не зробить ніякої трудности. Дзвінок висилає Вам Шухевич по моїй просьбі. Щедрість се невелика, а він обов'язаний міні по троха тим, що через мойого Лиса Микиту письмо єго йде; особливо по читальнях люде дуже втішаються Микитю. Хвалив єго і весь Дзвінок також “Одесській Вѣстникъ”.

Я вислав Вам 10 екз. Споминів. Вони ту нарobili великої бучі. Народовці – бий забий на Вас за те, що Ви виступили з смертельними закидами проти Качали й Сушкевича аж по їх смерті. Я дещо передаю зі споминів у Kurj. Lw., а главку о етнографічній границі Польщі передрукувала й Gazeta Narodowa. Вирізки шле Вам П[авли]к.

Що до друкованя Ваших печених дітей я говорив з Б[елеє]м, але він відповів міні ні се, ні те. Та тепер, мабуть, трудно буде, щоб напечатали. В усякім разі пришліть рукопись. Я не знаю, чомуб не пустити сеї статі хоч і в Літерат. Наук. бібліотеці?

З великою радістю приймаю Вашу думку, щоб з'їхатись нам у Будапешті. Шкода, що Ви не можете вибратись троха скорше, бо міні і так прийдесь побувати в Відні. Міні нараджено сідати до докторського екзамену не у Львові, а в Відні, під Ягічем, котрий з усякого погляду все таки не Огоновський і не вважає мене своїм ворогом. От я й почав лагодити свою дисертацію по німецькому і думаю скінчити єї до кінця червня, а надалі до половини липня по лат. ст., то й завіз би єї Ягічу і порозумівся б з ним що до устного екзамену. Ну, та се все одно, чи з'їдусь з Вами, їдучи до Відня, чи з Відня; с'як чи так міні прийдесь брати відпуск з редакції хоч на два тижні.

“Правда” перестала вже виходити, значись, і пренумерувати єї ні за чим, а вийшовші н-ри і Одиссею (тільки половина й є!) я куплю і вишлю Вам, та тільки лихо, що посилки дуже дорого коштують, трохи чи не більше, як самі книги.

Жінка моя з дітьми на селі. З Кііва нічого нового, окрім хіба приватних новин в роді того, що Трег[убов] обнімає діректорство коллегії Галагана після Ничипоренка. Ціклоп. зовсім затих і виїхав десь на село. В Станіславові ладять переклад статей Пипіна про малор. етнографію, – здається, що Пипін якісь додатки ще подописував. Комаров має незабаром бути в Галичині.

Кланяюсь Вам і всім Вашим.

Іван Франко.

Львів, ул. Зиблікевича 10. 30 мая 1890.

197. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Посилаю Вам дальші три листи моїх новелл і прошу міні донести:

1) коли їдете в Європу?

2) чи стоїте на тім, щоб нам з'їхатись, а коли так, то де і в якому місці? (Означіть день і готель, бо ані в Будапешті, ані в Відні я незнайомий, і напишіть, як довго забавите в тому місці?)

3) коли можна би надіятися Вашого переднього слова до новелл? Думаю, що найдалше до половини августа друк їх тексту буде укінчений, то на той час треба би мати вже передне слово.

З України були ту два люде: др. Галін з Кііва і оден молодий чоловік з Винниці. З першим я не бачився, з другим говорив. Він – починаючий беллетрист і нічого більше.

П[авли]к увільнивсь від коректури “Kurjera”, т. є. від одинокого, хоч і тяжкого та скупого, але постійного зарібку, і то на одно слово Г[алі]на, що Кіяне “ухвалили” давати ему по 25 руб. місячно. Я дуже боюсь, що з сего вийде оден пшик і що П[авли]к останесь ні при чім. А фінанси “Народа” дуже слабкі: нові пренумеранти не приходять, старі не платять, і я зовсім не знаю, як ми видержимо другий піврік, тим більше, що в першім півроці й адміністрація, і експедиція коштувала стосунково дуже дорого. Я не знаю, кілька грошей прийшло доси з пренумерати, але думаю, що на всякий спосіб прийшло їх не менше 600 зр. До того дочисливши 235 Ваших і 60 кіївських (присланих на іншу ціль, а за їх згодою обернених на Народ), то будемо мати дохід окола 900 зр. По моїм рахункам виходило б, що навіть коли б кождий н-р коштував 50 зр., (а коштували тільки всеголиш 3 н-ри, прочі коштують в друкарні по 38–40), то за дванадцять н-рів заплачено б у друкарні summtum 600 зр. Значить, усе проче пожерла адміністрація і експедиція – і пожерла троха більше, бо в друкарні є ще довг, хоч і невеличкий, ок. 30 гульд. Се все заставляє мене боятися о долю “Народа” в другім півроці, на котрий ми не маємо надії і на половину таких ресурсів, які були в першім півроці. П[авли]к ходить дуже пригноблений, так що й говорити з ним про справи адміністраційні не можна. Я его питаю, що думаєте дальше робити, а він каже: Втоплюся! та по всій розмові. Я дуже добре розумію, що ему страшенно важко і конечно, буду старався помогти “Народови”, що в моїй силі, хоч на всякий спосіб великою моя поміч не буде задля довгу, який маю в друкарні Шевч[енка]. Упадок “Правди” окошився посередно на мні, бо коли Барв[інський] не міг заплатити свого довгу (ок. 300 зр.), то директор *наляг на мене*, і я мусів, хоч як міні се прикро, взяти жінчиних грошей і заткати ему горло. На науковій бібліотеці стоїть ще довгу 45 гульд. (в останім місяці я заплатив 95 гульд.), а на новелли дано тільки 100 гульд. Я звернувся з просьбою до Просвіти, щоб вона запренумерувала для своїх членів кількадесять екземплярів новел по зниженій ціні, та, мабуть, тільки сорому наберусь, бо отсе вже три тижні минає, засідання бували, а про мою просьбу – нічого. Звернувся я і до Остапа [Терлецького], котрий колись узав 200 гульд. з грошей кіївських, присланих на “Поступ”, а тепер все таки має заробіток. Так він міні ані слова не відповів. Так само поступають і наші поступовці з провінції, і напр. коломийці, котрі з початку писали, що треба натужити всі сили,

понести всякі жертви, а удержати свою газету, тепер, задовживши около 80 гульд. (т. є. зібравши їх з пренумерат у себе і не відіславши до редакції), затихли і не показують ні з грошима, ні з працями.

Кланяюсь Вам і поздоровляю всіх Ваших.

Іван Франко.

24/6 1890.

198. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

23 Юня – 5 Юля 1890. Капанска улица. София

Шановний земляче. Не писав Вам довгенько через те, що був зовсім дурний. Наскочила була на мене в 3-ий раз за весну *треска*, та така, якої і в Італії я не мав. Чи через те, що я в Швейцарії забув був, що то таке лихорадка, чи через те, що тут вона сурйозніша, – тільки я зовсім був одурів од трески й од хинину, котрий їв кінськими дозами. А тут ще я взяв був собі 2 години лишніх лекцій на тиждень, щоб хоч як небудь скінчити курс. Так Ви простіть, – зовсім я був дурний і тільки й міг машинально читати книги про речі, до котрих звик, та автоматично вичитувати з катедри.

На Ваші запити відповідаю:

1) в Європу хочу виїхати 3/15 Юля, значить, 4-го, коло 4–5 годин по обіді можу бути в Пешті, а на ніч – у Відні. Коли хочете бачитись у Пешті, то прибігайте на це число. Готелю я там ніякого не знаю, бо забув, де я жив у 1876 р. (пам'ятаю, що в *Hotel National*). Найліпше стати деневдє зараз коло двірця та написати звістку на *poste restante* (і Вам, і мені), то ми обоє й получимо взаємні звістки. Мені б резонніше спинитись на 1–2 дні в Білграді тепер, ніж коли я буду їхати з жінкою й дітьми, то, може, я прибуду в Пешт тільки 6/18-го Юля. Я про це Вам напишу звідси. А Ви мені поспішіть одповісти ще на цей лист. Коли Вам тепер ніколи, то одкладім нашу *conjunctionem* на Август, коли я буду їхати назад в Азію.

2) Передне слово тоді напишу, як получу всі листи Вашої книжки. Не задержу єї, будьте певні.

Про Народ і т. и. пишу П[авлик]ові.

Що Ви заплатили довги “Правди”, сему дуже дивуюсь. П[авли]к мені радить християнське незлобіє в Споминах, а Ви, бачу, мабуть чи не в буддизм уже обернулись. Ще дітей отдасте паскудного виду браминові, як царевич Вессантара. Буддизм – діло добре, та не треба забувати, що по теперішнім часам іноді навіть смішне, так що плачевна колись джатака про зайця-Будду тепер у Щедрина зовсім не сльози, а сміх будить. Я ніяк не можу собі прибрати найдалекшого навіть резону, чому Ви мусите платити за Правду?

Ви, певно получили 300 фр. од мене. З них 100 моїх на Літ. Наук. Библиотеку, а 200 на “Народ” з тиєї 1000 фр., котрі мені дав в Парижі той земляк, котрий

викладав мені недовольство громади за москвофільство й космополітизм статей в “Зорк” і мусив мені об’явити: *umkehren!* Осталось тепер у мене тих грошей 300 фр., котрі б я хотів задержати в запас на 1891 р.

Буду говорити з Г. про “Народ”, тільки надії ніякої не покладаю на ці розмови. Для рос. українців така справа, як Народ – дуже проста й скучна: ні українофільських викрутасів, ні динаміту не ма! Встроюйте собі ґрунт у Галичині, тоді й українців притягнете, – хоч не скоро. А перш усього, вирвіть таке погане зілья, як те, що Ви пишете про Терл[ецького], котрий не хоче отдавати 200 р., та тих радикалів, що зібрали з пренумерантів 80 р. та не дослали редакції. Поставте їм просто питання про *свинство*. Які тут прогресси, коли люде елементарних обов’язків порядности не сповняють.

Ну, поки що будьте здорові з жінкою й дітьми.

199. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Лист Ваш і гроші получил і спішу написати Вам. За гроші спасибі, друк Ваших Споминів уже майже весь заплачений, але з дальшими випусками Літ. Наук. Бібл. я здержуся ще, поки не скінчиться друк новелл. Що до нашого звидання, то й міні здаєся, що лучше буде відложити его на август уже хоч би для того, що у нас 17, 18, 19 з’їзд істориків, на котрім міні треба бути і як референту газетному, і як членови, а бачитися з Вами на пару годин – шкода. В Августі ж я буду міг приїхати на довше і може відпроваджу Вас аж до Білграду.

Що робити з дальшими листами новелл, куди посилати Вам їх? Чи, може, лучше привезти з собою в Августі? Ви не добре зрозуміли мене що до уплати довгу за Правду, та може я не добре й виразився. Діло в тім, що, друкуючи книжки в друк. Шевч., я користуюсь деяким кредитом (напр. при Читальнях кредит сей дійшов був до 200 гульд., котрі я сплачував цілий рік). І тепер я також мав конто в друкарні і надіявся, що вона буде троха ждати, поки у мене зберуться гроші. А тимчасом вийшло таке, що “Правда” не заплатила *свого* довгу (300 г.), а коли друкарні прийшлося сплачувати вексель, то діректор, не можучи нічого видусити з “Правди”, почав дусити мене, щоб я платив *свій* (а не Правди) довг, на котрий й надіявся троха довшого кредиту. Отсе “обстоятельное” вияснене мого грошевого клопоту. Конечно, ані біди великої (крім біганини за грішми), ані буддизму ніякого тут не було. Я хоч і вважаю буддизм великим і благотворним ферментом в житю народів востока й заходу, то все таки на тепер він для мене хіба тільки предмет студій (читаю власне інтересну, хоч вельми хаотичну книжку про него Васильева, т. 1), але не практики.

Коли вже мова про релігії, то розкажу, що сими днями мав я розмову з професором тутешного університету Шараневичем. Старий був по обіді, мабуть, і по скляночці вина і, вдарившись в щирість, розпочав розмову зо мною зовсім так, як щедринський становий: Ну, скажіть міні, вірите в особистого бога, чи ні?

Признатись, я троха сконфузився таким питанєм і почав звертати так, що се діло приватне, інтимне і т. д., але він не унявся. Тоді я сказав, що не вірю. “Я так і знав!” – скрикнув він. – “Ну, але про те я вас шаную як робучого чоловіка і хотів би приеднати вас для Ставропігії” (для роботи при виданю II т. Ювілейного издания).

Хотів би я просити Вас о одну ласку. Чи не позичили б Ви міні з своєї бібліотеки деяких книжок, потрібних міні для студій над літературою XVII віку, а іменно:

- 1) Скабалановича, Изслѣдованіе об Апокрисѣ,
- 2) Русская Историческая Библіотека, всі 4 томи,
- 3) Завитневича Изслѣд. о Палинодіи.

Я вже писав у Кіів, щоб купити ті книги, та не міг їх добитися. У мене ще є дві Ваші книги про апокріфи, котрі я відішлю Вам по вакаціях.

Ваша звістка про слабість Вашу наповнила нас жалем. Не вже в Софії не тільки політичний, а й фізичний клімат нездоровий?

Кланяюсь Вам.

Іван Франко.

Львів 8 липня 1890.

200. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

29 Юня (11 Юля) 1890

Можу виїхати звідси тільки 3/15 Юля. Мушу бути в Белграді 1–2 дні, так що буду в Пешті тільки 17–18 н. ст. Житиму в *Hotel Orient*. Туди хоче прибути й Г.

Ваш М. Др[агоманов].

201. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

3/15 Юля 1890. Капанска улица. София

Дорогий земляче.

Дуже жалко, що тепер не побачимось. Книги вишлю з Женеви, тільки в мене не всі є, що Вам треба.

Посилаю Вам *curriculum vitae*. Раджу Вам напечатати його в початку повісток після мого пер. слова. Листи повісток шліть у Женеву (14. Ch. Dancet).

Ваш М. Др[агоманов].

202. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Посилаючи Вам дальші три листки моїх новелл, осмілююсь пригадати Вам ось які річи:

1) книжкі мої, вислані Вам давнійше (збірники, де були брошури Ціттеля про біблію, і старі німецькі з автографом Зубрицького, коли вони Вам не потрібні),

2) ті, о котрих позику я просив, – специфікую їх тепер ще раз, а іменно:

а) Малишевського “Мелетій Пигась”,

б) Скабалановича “Изслѣд. об Апокризисѣ”,

в) Завитневича “О Палинодіи”,

г) коли б була Русская Историч. Библиотека т. VII, бо тут его нема (т. IV я найшов).

Чи не можна би дістати денебудь хоч в позику, а як ні, то купити у якого антикварія *Langlois, Le mont Athos, Paris 1866*. Як би Вам лучилося, то добудьте для мене, я гроші зараз зверну.

У мене вродився третій син, прозвали ми его Петром. Жінка здорова, живе на селі з дітьми. П[авли]к недужий, не виходить із хати отсе вже зо два тижні.

Кланяюсь Вам і Вашій сім'ї.

Іван Франко.

28/7 1890. Львів ул. Зиблікевича, ч. 10.

203. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Жду, жду на Вашу передмову до моїх новелл, тай надію трачу. Думав, що, може, у Вас хто недужий в сім'ї або щонебудь інше неблагополучно, та й вибив собі з голови сю думку. Се булоби дуже сумно. Так і міркую, що Ви дуже зайняті або може не дістали моєї книжки, котру я послав Вам зараз по моїм приїзді з Відня. Будьте ласкаві, озовіться хоч так, хоч сяк, а то міні дуже прикро і налягати на Вас, і остатися брехачем перед публікою А тепер як раз була найліпша пора для продажі книжок – і минула. Та вже, будьте ласкаві, зробіть, що зможете, щоб я міг як найскорше випустити книжку в світ.

Ви вже, мабуть, дістали лист Павлика і дізналися з него о подробицях нашого з'їзду і о зав'язаню русько-української радикальної партії, то я й не буду Вам писати про се. А поручено міні написати Вам ось що. Партія наша ухвалила зробити “Народ” своїм органом, ухвалила й підпомагати его роботою й грошима. З роботою діло сяк-так уладилося, але з грішми покищо швах. Субскрібовано вправді місячно 15 зр. (з них 5 припадає на мене), але заплачено поки що дуже мало, а хоч би й заплачено все, то се булаб для пса муха, бо довг “Народа” виносить уже звиш 200 г. в друкарні. Так отже, зібравшия вчора, комітет редакцій-

ний поручив міні просити Вас, щоб Ви зволили прислати оставші ся ще у Вас гроші з тих, що приобіцяли були на “Народ”. Ви сказали вправді, що заховуєте їх на слідуочий рік, але тут діло так стоїть, що “Народ” може на сьому н-рі перестати виходити і не дочекати до другого року. І ще ось що певно: коли не лучиться якась хоч невеличка підмога, то “Народ” на слідуочий рік о своїх силах не може виходити і мусить упасти, так нехай уже хоч сей рік дотягнемо без скандалу. Правда, ті гроші, що у Вас, далеко не вистарчуть на те, щоб заплатити хоч той довг, що вже доси затягнений, але будь-що будь улекшуть троха тягару. Кому прийдеся платити решту, я вже й зміркувати не могу. З України аж до нині не було ніякої чутки, а сьгодні прийшов лист Кіст[яківськ]ого з Дерпта. Можна з того листа вчитати деяку надію, та все таки нераз і всі три заповіди вийдуть, а весіля не буває. А се ж тільки друга заповідь!

Я все ще не скінчив своєї роботи, прию тепер над остатньою главою “Язык і стиль Вишенського”. Хоч філолог я дуже слабій, але вважав конечним не поминути сеї теми, та боюсь, що оброблене єї вийде у мене скандальне. Все проче вже скінчене, а із філологією думаю швидко дійти до кінця. Дуже б міні бажалось як найшвидше розв’язатися з тим докторатом і засісти за беллетристику.

Щиро кланяюсь Вашій Пані і поздоровляю mlle Раду і Зорку, і всіх Ваших. Жінка моя низенько Вам кланяєсь і я також.

Іван Франко.

Львів 17/10 1890.

Р. S. Кистяк[івський] просить, чи не моглиб Ви вистаратись, щоб вислано з Софії до університетської бібліотеки в Кіії твори Любена Каравелова і Захара Стоянова. А я від себе додаю запитане, чи не найшлось би там кількох охочих купити мої новелли, так, щоби й міні за сі гроші можна було роздобути деякі збірки болгарських пісень народних і твори Стоянова?

Ів. Франко.

204. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Даруйте, прошу, що я так пізно зібрався написати Вам, і позвольте при тім щиро подякувати Вам за гарну передмову до моїх новелл. Вона враз із моєю автобіографією буде видрукувана, заким ще сей лист дойде до Ваших рук, і я швидко постараюсь прислати Вам пару екземплярів моєї книжки. А що не писав я Вам так довго, сему ось яка причина. Скінчив я свою дисертацію про Вишенського, вийшла величенька книжка в 300 сторін. Тоді сунувсь до університету львівського, щоб допустили мене держати докторський екзамен. Показалось, що міні по новому розпорядженю міністеріяльному треба слухати ще один семестр лекцій (у мене досі було їх 7, а тепер треба 8). Подавсь я, щоб дозволили вписатися, – і сенат університетський не приняв мене і не подав жадної причини, для

чого не приймає. Прийшлося перенестися на університет черновецький, де мене не тільки прийняли, але дозволили так кінчити семестр, щоб приїхати 2–3 рази на лекції – тай годі. Отсе приходилось уже два рази побувати в Чернівцях. Я там записався на лекції Стоцького і Калужняцкоґо; лекції обох сих професорів міні подобалися без порівняня ліпше, ніж лекції Оґоновського, – все видно більш європейський метод науковий. Від Стоцького я маю передати Вам поклін і перепрошене за те, що він за хоробою своєю так довго не писав Вам. Він просить мене заявити Вам, що споминів Ваших про Федьковича він не одержав. Ми богато з ним говорили про політику, та вона, мабуть, для Вас не цікава і рекомендує Ст[оцького] не з найліпшої сторони. За те, я дуже бажав би, щоб обговорена нами справа наукового видавництва стала на добру дорогу. Він зачав був перед роком видавати “Руську Школу”, та зупинився на першому зошиті. Дальше не виходило нічого задля браку матеріялу. На кошти виданя він надієся роздобути гроші від сойму, ради шкільної чи навіть від міністерства. А єму самому бажалось би сотворити наукове товариство, котреб могло рекомендувати єго для одержаня ординарного професора. От я й подумав, що чому б не скористати з сего і не пустити в світ тих наукових работ, котрі лежать і у мене, і ще де в кого з наших молодих людей, а котрі инакше не швидко побачили би світ божий, і предложив Стоцькому заповнити єму з 10 листів у рік працями й матеріялами. Молоді львівські товариші: Колеса, Охримович і Левіцький згодилися дати для “Р. Шк.” свої семінаріїні работи (Колесса “Вплив поезії Міцкевича на Шевченка”, Охр[имович] о акценті малор. і т. і.), я приткну туди свого Вишенського і деякі дрібніші речі. Ст[оцький] має також досить інтересних праць, котрі треба тільки троха пообшліфовувати. Отже, від нас обох і до Вас просьба, щоб Ви прислали дещо й зі своїх праць, на разі хоч би російський ориґінал “Печеної дитини”, котру я перекладу. Ми уложили вже зміст слідуєчої книжки в такий спосіб: на початок – статя про те, чим є тепер історія літератури (переклад віденської лекції Ерїха Шміда, з моїм додатком), потім – статя Стоцького про навчаня руського язика, потім пішла б Ваша статя, дещо з работ наших молодих, а потім у матеріялах і замітках я дав би огляд російських праць до історії южнор. літератури XVI і XVII в., Стоцький – пару рецензій, може, дещо – Коцовський – і книжка була б готова. Я надіюсь, що Ви не відмовите нашій просьбі що до присилки Вашої статі, а колиб могли й ще деякі дрібніші замітки або рецензії, то було б іще ліпше. Також просив би я Вас о присилку II т. Сборника, де я бачив початок Вашої работи про Константина і Шішманова рецензію на Головацького. Пригадую також, що Ви обіцяли визичити міні Засадкевича про Палинодію і Скабалановича про Апокрізіс. Від Яросевича я дістав передану Вами одну мою книжку, та жаль, що не дістав ані другої, де були на початку Келера “Altfranzösische Sagen” (їх би міні тепер дуже потрібно!), ані “Молодика”, ані двох старих книг Зубрицького, за котрі мене їдять їх властителі. Напишіть міні, чи і на коли Вам потрібно тих книжок від мене, про котрі Ви згадували (Дідерікса і Пипіна), то я Вам пришлю їх.

Друге діло, про котре я маю поручене написати Вам, – се справа “Народа”, та тут уже випередив мене П[авли]к, так що я не багато що маю додати. З листу П[авли]ка ви, певно, знаєте вже, як погано стоять діла “Народа” і які слабі его вигляди на будущий рік. Поїздка Ярославича, мабуть, дуже мало допомогла ділу. Українці обіцяли, щоправда, 1500 руб., але для співробітників, котрі б вели хроніку слав’янську і європейську, а не на саму газету, котра, по їх думці, повинна сама оплачувати кошти видавання. Ми послали їм докладний рахунок коштів друку і сподіваного доходу з пренумерати і жадали по 600 руб. для двох співробітників, котріб посвятили всю свою роботу газеті. На се одержали ми лист, котрий Вам посилаю в оригіналі, а з котрого побачите, що Кіане

1) дуже слабу надію роблять на регулярну виплату грошей,

2) що не догадуються, мабуть, що для видавництва дуже важно мати більше грошей на початку, коли тимчасом вони обіцяють на март, а до того часу може Народ уже бути небіжчик,

3) що не відступають від своєї думки вести хроніку руху європейського і слов’янського, але відсувають на бік справу побільшення об’єму “Народа”.

Ми не противні б були вести таку хроніку, як би 1) було кому вести єї фахово, і 2) як би було місце. А то давати в кождім н-рі картку-другу написаного чорт зна як, то тільки сором буде і вічні наріканя, а пожитку – ніякого ані для наших читателів, ані для України. Для нас тепер найважніша річ – наші галицькі обставини і скріплене нашої партії, та Українці, здаєсь, сим іменно ділом зовсім не інтересуються і принести для сего яку набудь жертву не думають. Прочитавши сей лист і уразумівши его, ми з П[авли]ком подумали, що ліпше буде чемно плюнути на ту поміч з України, ніж нав’язувати собі з нею тисячі клопотів, нарікань та претензій в заміну на обіцяну підмогу, на котру ніколи на час не можна буде числити. Ми задумали написати їм так, що нехай вони самі найдуть собі авторів, котріб їм писали про Европу і Слав’янщину, нехай платять їм, кілько хочуть, а ми будемо друкувати їм се в Народі за оплатою з їх боку коштів друку тих карток, де будуть надруковані ті їх речі. А відки при таких стані діл узяти грошей на видаване Народу, я, далєбі, не знаю, хоч певна річ, що тепер покидати его видаване значило б уступати з поля дуже ганебним способом. І от ми урадили ще раз вислати когось на Україну. П[авли]к малу має надію на Кіів, та за то хотів би поїхати до Петербурга, розшукати там бувшого видавця Вольного Слова, від котрого надієся одержати запомогу. Та міні сей плян видаєся фантастичним, і я раджу їхати до Кііва. В разі, коли б не їхав П[авли]к, готова поїхати моя жінка, для котрої ведене переговорів було б, мабуть, далеко зручніше. Поїздка мусіла б відбутися як найшвидше, і ми ждемо тільки відповіді від Вас, як Ви порадите. Горе наше, що мусимо на разі числити на яку небудь поміч з боку, бо щоб наша часопись, навіть не платячи ніяких гонорарів і обходячись як найекономічніше, могла вдержатись сама з власних доходів тепер, при такій агітації і боротьбі, яка, певно, піде против неї, і серед такої публіки, яку маємо в Галичині, се певно і Ви сами признаєте неможливим. Правда, в першім році свого істнованя Народ здо-

був собі поле таке широке, якого я в Галичині не надіявся. Він має около 250 *платячих* пренумерантів, а се на таку еретицьку часопись аж надто багато. Може бути, що на слідуєчий рік діло стане троха ліпше, та все таки треба буде доложити так, як і сего року. Конечно, і видатки, і потреби часописі остаточно такі дрібні в стосунку до того, що деінде політичні сторонництва видають на пресу, що найбільший сором для нас просити іменно такої дрібної запомоги і чути, що ми й без тої дрібної запомоги не можемо обійтись.

Про нашу політику не пишу Вам нічого, бо Ви й самі про неї досить знаєте, а міні вона так ґрунтовно обридла, що ліпшеб я й не чув про неї.

На сьому кінчу сей лист і засилаю щирий поклін Вашій Впов. Пані і всій сім'ї.

Ваш Ів. Франко.

Львів 7/12 1890.

205. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

(Франкові) 8/20 Дек. 1890

Про Народ і т. и. пишу Павликові. Мало маю надії, але треба якось держатись. Вам посилаю Печену дитину, та тільки без хвоста, бо його згубив, очевидно, переводчик. Впрочім, як побачите з болгарського тексту, пропало не багато. Додайте в усякім разі й дописку редакції Сборника. На мене, коли вже печатати сю Печену дитину, то по німецькому, що не буде противно характерові чернов. університета, а пустить у ширший світ слов'янський матер'ял, котрий слов'янська публіка може взнати і з болгарського "Сборника".

II і III т. Сборника Вам будуть послані.

Книжки Ваші росшукаю празниками, коли буду порядкувати свою бібліотеку. Тепер абсолютно нічого в ній не найду.

Звиніть, що мало пишу. Зовсім нікуди ще. Також вишліть мені Огоновського вип. III, а то IV, коли вийшов. Та доведіть мені рахунок, щоб я Вас не обмошенничав.

206. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Mea culpa! приходиться міні сказати на початку сего листу. Не писав до Вас уже довго, раз тому, що підчас виборов(о)і горячки у мене була трохи що не денна й нічна служба при Курґ. Lw., потому приходилося їхати в Чернівці, лагодити дещо для Руської Школи, для Народу і для себе, а на додаток – діти два рази хорували, так що я зовсім закрутився і чув непобориму відразу до всякого писаного слова, а навіть читане мусів уважати розкішю, на котру не все міг собі дозволити. З листу Вашого до П[авли]ка довідаюсь, що Ви не дістали Юліяна. Се міні дуже прикро, тим більше, що екземпляр посланий був Вам зараз по виході. Посилаю другий екземпляр разом з дальшою книжечкою – статтю Верна. Я вповні годжуся з Вами на суд про Флоберову новеллу. Вона міні також не дуже подобалася. Але з єї друкованем вийшло таке діло, що, щоб прискорити видавництво бібліотеки, до мене прилучились до спілки ще два молоді люде, починаючі писателі. Один з них мав уже від давна приготований переклад Юліяна і бажав бачити єго надрукованим, – ось і прийшлось зволити єго волю. Верна початок, як бачите, також уже надрукований; в 13 книжечці підуть дальші дві єго статі про П'ятикнижє. Розпродаж іде дуже тупо; за “угодою” люде у нас по просту й читати відвикають.

Вашу статю про печену дитину я вже переклав і вона друкуєся. Жаль тільки, що прийдець, мабуть, розірвати єї на дві книжки “Руської школи”, бо отся книжка вийде невеличка (2 листи), так що Ваша статя занялаб більшу єї половину, а Стоцкій конче хоче на разі зберегти хоч троха ще педагогічний характер часописі і вперти крім того деякі “miscellanea”. Та я думаю, що чим менша буде II кн., тим швидше вийде III, до котрої ввійшла би 3 глава Вашої статі.

Щире спасибі Вам за Константина. Прочитав я єго з великим зацікавленєм, хоч у болгарських піснях багато дечого не зрозумів. Ну, тай втелючили Ви індійщини! Жаль тільки, що не дали хоч коротенького систематичного огляду буддизму в обох єго галузях, єго догм, котрі мали рішучий вплив на формоване певних творів літературних і самої клясифікації тих творів. Се хиба і у Бенфея, і у Веселовського, хоч перший з них виходить від Індії, а другий, поскакавши по Європі та передній Азії, в ряди годи біжить до індійської криниці води напитися. Я не знаю, чи є де такий систематичний огляд індійської літератури в зв'язку з індійськими віруваннями, сектами і т. і. і з розширенєм кругозору на всі парості, куди твори тої літератури з часом розширювалися. Я доси не читав Лефмана, та здаєсь міні, що він все таки в першій лінії звертає увагу на *історію* і то на історію *Індії*, а лишає на боці *літературу* індійську і єї *інтернаціональне* значіне. Певно, що десь мусять бути праці такі, якої б міні бажалось (індійська література у

Корша-Кірпічнікова зроблена дуже слабо), та слід би було й Вам хоч по троха зазначити зв'язок у тій літературі. А то тепер цітуєте Ви збірник Сомадеви чи там Лалітавістару, чи *Sinhasana Dvatrinçati*, чи щонебудь таке, і кожному збоку цитати ті являються якісь случайні, вихоплені мов би на вгад. Знаючи ближше становище тих діл в літературі індійській, ми зрозумілиб, для чого іменно в них є криниця, з котрої бігають пити Веселовські, Лібрехти і др. Може, се значить, що такі роботи треба читати з більшою історико-літературною підготовкою, ніж є у мене, а може й справді тут є незаповнене ще місце, котре би треба заповнити. Я стрібую, впрочім, написати рецензію на Вашу роботу, хоч і як чую себе до сего некомпетентним, та у мене є оден варіант казки, вхожий до Вашого цікла, з одного боку дуже близький до французької поеми про Кутана, а з другого – до деяких наведених Вами індійських варіантів. Варіант сей схожий досить з надрукованим Вами Марком богатим, але й від него де в чому відмінний. Може, він на що небудь і придасться.

Получив статю Вовка про побратимство в *Melusine* і про неї бажав би написати звістку.

Щиро кланяюсь Вам і всім Вашим.

Іван Франко.

27/3 1891.

207. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Софія, Владайска улица. 17 Марця 1891

Дорогий Друже.

Зараз принесли Ваш лист і посилочку. М. Верна прочитав, – переклад добрий. А Юліана ще не читав і, може, не скоро сберусь. В оригіналі й у Тургенева перекладі мені річ не прийшлася до смаку.

На яку мову переклали Ви печену дитину? Зверніть увагу, щоб у свій час була мені вислана Р. Школа.

Дуже радий, що Константин Вас зацікавив, та тільки закид Ваш, чому я не дав огляду буддизму й інд. літератури, не можу признати вірним. Моя праця – монографічний дослід, котрий мусить у читателів передполагати загальні знання, а надто про буддизм. Досить того, що я взглядно на слав'янську публіку розказую, що таке напр. *Сукасантми*, або *Sinhasana-Dv.*, а вже говорити, що таке *Lalitavistara* не смію. Тому, хто трохи зна діло, цитати мої не покажуться случайними, бо вони йдуть з усіх переложених на євр. мови джерел, котрі *можуть* мати в собі певні вар'янти.

Тим часом, бажання Ваші, щоб Вам дали докладний огляд інд. літератури і єї інтернаціонального впливу. Такого огляду не ма, а треба його собі зліпити. Санскр. літер. оглянута повніше других (А. Weber, M. Mutter – *History of ancient Sanscr. Liter.* і *The Renaissance of Sanscrit Liter.*). Інші діалекти оглянути моно-

графічно (будд. канон у *Kern*'а, *R. Davids*, новіщі діалекти у *Garcin de Tassy* і др.). Добрий огляд казково-фольклорної літератури зробив *Barth* у Мелюзині. Я его цитую. Напишу Вовку, щоб купив 2–3 NN Мелюзини й вислав Вам. Огляд релігій індійських все таки найліпший *Barth* (отбиток з *Dictionnaire des sciences religieuses Lichtenberger*'а; повніше по англійському (та й дорожше) *De Miloué* (в *Bibliothèque de vulgarisation du Musée Guimet*) доповня де що про Джайнізм і т. и. і картинки дає. Про старі релігії не мало єсть і в *Lefmann*'а, в котрого до того цінні картинки. (Замічу, що можна б було написати по статуїкам, рельєфам і т. и. хоч би тим, що єсть в музеях Лондона, коли б за діло взявсь не тільки вчений, а й образований чоловік, що дуже рідко бува в купі).

Вовка стаття в *Mélusine* мені не подобалась. Назва не сходиться з змістом, порівняня переходить в аккумуляцію, до того, вивод неожиданий: після того, як навіть Великооруські биліни вдержали побратимство наше, підноситься сюрприз(ом), що ті сліди побратимства, які приводить Вовк із Новоросії, занесені сербами! Цілком це не неможливо, та треба це доказати. Ось про весілья Вовча стаття справди прекрасна. Тепер він переводить єї на французке й помістить, здаєся, в *Revue Anthropologique*. Де Ви думаєте печатати Ваші рецензії?

Прочитав Юліана, – переложено добре, на скільки можу судити, не маючи оригіналу.

208. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Франкові

18/V. 1891

Так мало часу, що можу Вам написати ледви два слова, та й ті, може, будуть не до ладу. Вони викликані головним образом тим, що роблять наші в Австрії. Я дуже боюсь, що оппортунізм, – під котрим для мене скриваєся стара галицька деморалізація або аморальність, – заїсть наш тепер. рух або дуже ему пошкодить. Такі речі, як кокетуваньня січовиків навіть з Ад. Добрянським, а з другого боку – усмок львівських радикалів в 3 Мая, просто до сліз можуть довести людей, котрі привикли шукати принципів у політ. діяльності. Бачу, що й на Україну не тільки пішло гал. народовство, а єсть і оппортунізм серед радикалів. Якого чорта шукають Ар[абажин] і К^о у Пихна і т. п.? Я навіть боюсь за Вашу місію: коли б Вас не впхнули або до тамтешної Вислоухії, або до Слав. благ. Комитета, або до обох вкупі. І для того моя Вам рада: не слухайте ніяких оппортуністів і дивіться на свою місію так, що коли вона не принесе нічого, окрім того, що вияснить дійсний стан річей – то й то добре. Ачей же ми не помремо зразу зараз. А за 2–3 роки *taximum* справи так стануть, що чим мало людей повернется в наш бік.

Лист мій передайте *Arbeitgeber*'у, а в доктора непременно спитайте, що він зробив з тим листом, що я переслав Вашій жінці. А[нтонови]чеві скажіть, що я, получивши звістки з Кракова й Відня об тім, що він хоче бачитись зі мною, ждав

его листу і подав просьбу про отпуск і паспорт, та не діждався. Получаючи од Вовка (до котрого А[нтонови]ч писав) листи в користь того, що не треба б сваритись рад-ам з н-ми, і не знаючи адреса А[нтонови]ча, я накінець написав В[ов]ку, нехай предложить А[нтонови]чу зробити, щоб на-ці не ставили *gegen-Candidat* проти Даниловича, щоб можна було влагодити згоду між нар. і радик., про котрих А[нтонови]ч казав у Кракові, що одні добрі тепер, а другі – на будуще. Но одповіді на це од В[овка] не дістав. Скажіть це А[нтонови]чу, доктору й Arbeitgebe(r)'у.

Здобудьте мені казки Шейковського, або хоч копію про метаморфозу попа в коня чи вола, сторона, чи N 13. Хай Мих. Косач зробить. Всего доброго всім Вам.

М. Др[агоманов].

Напишіть скорше з Києва, що таке з Лесею?

209. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Отсе, повернувши з довгої вандрівки по ріжним сторонам, пишу Вам про деякі факти, котрі, певно, цікаво Вам буде почути. Не згадую про пражський з'їзд слав'янської молодіжі, – про него прочитаєте в “Народі”, коли не читали в “Ділі” та Kurj. Lw. Міні здаєсь, що з'їзд сей був імпровізацією і що більша часть Слав'ян не була приготована до серйозних розмов про конкретні справи. Ну, та важно, що хоч сьяк-так лід пролаmano і ріжні “брати” будуть мати над чим подумати, так що слідуючий з'їзд може вийти інтересніший. Інтересно може буде для Вас, що часть Віденьців приїхала з пропозицією – домагатися від Слав'ян, щоб завели російську мову яко всеслов'янську для зносин між собою. Внесок сей, поставлений в секції руській, упав і на спільних нарадах не був підношений.

З Праги поїхали ми, Львов'яне і Краков'яне, до Відня, щоби там порадитись з Січовиками над запомогою для “Народа”. Нарад було кілька: перша – на комерсі, друга, офіціальна, – в “Січи”, спільна, а третя – самих Січовиків, на котрій я не був. Дві перші наради зробили на мене дуже пригнітаюче вражінє, бо показали, що більшість Січовиків, з виїмком хіба Гриневецкого, Лаврівського та по части Партицкого, Лопатинського й Білінського, народ зовсім не сурийозний і не освічений, вдоволяючийся або голими фразами, або ще гірше, відносячийся з нехтованєм, а то й з нехїтїю та погордою до всего, що виходить по за сферу печені, пива і дівчат. Се таке дранте, якого я серед нашої львівської молодіжі не бачив. На комерсі більшість всилувалась як мога скоротити “часть офіціальну”, т. є. розмову власне про ті речі, задля котрих ми приїхали до Відня, щоб тільки як найшвидше розпочати “часть забавну”; головний аргумент був: завтра зїдемося до “Січи” при днині, по тверезому, та поговоримо. Дїскусія велась так глупо і безладно, що просто сором, а коли я по скінченню тої нещасної офіціальної части встав і вийшов, ті люде здивувались і мало що не розгнівались на мене за те, що я своїм відходом протестую против того, що, по їх думці, є найінтересніше. За те

вони на другий день запротестували против того, що для мене було інтересно, бо на заповіджену спільну нараду в “Січі” явилась більшість гостей, а з Січовиків щось тільки 4 чи 5.

В розмовах про піддержку “Народа” я бив головно на те, щоб піддержка основана була на постійній організації, на постійних складках, з котрих би в Відні, Кракові і Львові творилися осібні хоч невеличкі фонди на цілі партійні. Чи і о кілько се буде виконане – не знаю. Далі я домагався, щоби піддержка “Народови” йшла поперед усього від членів радикальної партії в формі пренумерати, а тож на скандал “Січ”, доси хоч дістає “Народ”, ані яко товариство за него не заплатила, ані жаден Січовик его не пренумерує. І представте, деякі Січовики почали споритись против сего жаданя: ми собі, мовляв, будемо радикалами, але не жадайте від нас, щоби ми пренумерували радикальну газету. Чую, що на своїх власних сходинах все таки Січовики субскрибували около 80 зр. запомоги для “Народа”; гроші ті мали бути зібрані на 1 червня, але отсе вже минуло й 7, а замість грошей ми дістали цедулку, щоби “Народ” пождав до 20-го. Я певний, що й 20-го грошей не буде, а пренумерати від них таки нема.

З Краковом діло стоїть о стілько ліпше, що там все таки пренумерують з 10 екземплярів, а й запомогу якусь збирають. Данілович також обіцяв на 1-го іюня 200 гульденів, та доси не дав нічого і навіть не озиваєся, навіть обіцяних статей для Хлібороба не надіслав.

Тепер переходжу до самого інтересного, до моєї подорожі на Україну. Сестра Ваша, бувши у нас у Львові, запросила мою жінку з дітьми перебути у них літо в Колодяжному. Користаючи з тих запросин, ми вибрались туди. На границі мали ми трохи клопоту. Консул бродский, котрому ми послали свої паспорти для візи, поклав на них синім олівцем якийсь містичний знак *h*, – очевидно, условлений знак для пограничних властей. По довгих перешіптуваннях наші річі, вже раз перешукані, перетрясли ще раз дуже ґрунтовно, а опісля зробили на нас обоіх персональну ревізію, і тільки тоді, не найшовши нічого, пустили нас їхати. Інцідент сей, котрого я надіявся, не зробив на мене ніякого вражіння, тим більше, що в самій Росії ми ніякісінького клопоту вже не мали. Приїхавши в Колодяжне, ми не застали дома ані Ольги Петровни, ані Петра Антоновича [Косачів], тільки самих дітей. Обоє приїхали тільки в понеділок (ми приїхали в суботу). Вони були два рази в Кііві і в Задніпрянщині у свояків. В Кііві за обома наворотами мали розмови з тамошніми людьми, і отсе я хотів би передати Вам головні пункти з того, що розказував міні про Кіян Петро Антонович.

Зачну від практичного. Ковалевський передав на “Народ” 250 руб. з тих 300, котрі ним призначені були на часопись в разі критичного єї положіння. Правда, так, як тепер стоїть діло, грошей тих (350 гульд.) вистарчилоб як раз тільки на те, щоби покрити довг, але ми робимо з друкарем таку угоду, що будемо сплачувати ему довг частками, а рівночасно будемо платити ему за кожний друкуючийся н-р готівкою, і так, міркуємо, на ті гроші, при помочи Січовиків і Краков’ян, видати ще яких 6–7 нумерів, а там чень набереса дещо з пренумерати або покажуться які

небудь нові жерела. Вправді Ковал[евський] робив надію ще й на тих 1000 руб., котрі були ним обіцяні спеціально для мене і П[авли]ка за наші праці, поміщувани в “Народі”, та я не знаю, як і говорити про сі гроші. За свої праці я ніякого гонорара ні в кого не просив і думаю, що перше діло – піддержати часопись, а о гонорарі можна б говорити тільки тоді, коли б з часописі був дохід. Правда, Ковал[евський] думав, що, маючи сей гонорар, я буду міг зречись роботи в Курґ. Lw. і віддатись увесь “Народови”. Ну, та се така ілюзія, що про неї не стоїть і говорити. Курґ. дає міні 90 гульд. місячно і платить точно; покинувши сей заробіток і здавшись на поміч з України, я мусів би з сім’єю відразу повісити, як то кажуть, зуби на клинок і статись вічним попрошайкою, вічно “чающим движенія води”, а сего я не хочу. На всякий спосіб я думаю бути в Кііві в осени (в сентябрі), коли поїду по жінку й дітей, і тоді переговорю і з Ковал[евським], і ще де з ким, то може що небудь і здолаю зробити. Додам іще до Вашої відомости, що Ковал[евський] збирає гроші на видане Вашої Історії укр. літератури і має надію сего року положити в банк готових 1000 руб. Думаю, що від Вас буде залежати, куди і як повернеся сей фонд, і що, коли у вас не буде готова систематична історія літератури, то дуже добре було б видати на ті гроші хоч два томи Ваших праць чи то політичних, чи історико-літературних, а на два добрі томи сих грошей вистарчилоб.

Перейду тепер до справ кіївської громади. О кілька я вирозумів з оповідань П[етра] Ан[тонови]ча, стара громада тепер дуже малочисленна, з молодіжкою прямих зносин не має, а тільки поодинокі люде заходять оден в сей, другий в той кружок. Кружків українофільських тепер, здається, дуже мало, бо справді не знаю, що може тепер молодіж у Кііві закривати до українофільства. Одинокі річ, на котрій молоді і старі “відводять дух”, – по словам П[етра] Ан[тонови]ча і Михальчука (з котрим я отсе нині балакав у Львові і про котрого скажу далі), – се “Народ”. Громада на сходинах займаєся по старому своїм словарем та науковим виданем Шевченка. Що до словаря, то П[етро] Ан[тонови]ч виражався дуже скептично: зачеркнути плян колоссальний, але те, що зроблено для его виповнення, колиб віддати фаховому філологу, то він би або сказився, або викинув би все к чорту. Идеалом їх є праця чисто “культурна”, в політику, а тимпаче галицку, вони входити не хочуть, і томуто після довгих розмов (на остатніх двох сходинах) про галицкі справи рішили: не вмішуватися зовсім в галицкі діла партійні яко річи занадто місцеві и за мало прінціпіальні, такі, в котрих пряме вмішанє українців моглоб нашкодити і самих вмішуючихся осмішити (слова Михальчука). Мих[альчу]ку, котрий їде в Емс на ліченє, поручено заявити у Львові про се рішенє громади, але додати виразно, що *громада не має нічого спільного з “Правдою”* і не відповідає ні за що, що в ній пишєся. Мабуть, дано ему також аналогічне порученє й щодо Народа, та я про се не чув. Мих[альчук] сидів цілий тиждень у Львові, був, о кілька я від него чув, у Белея, Шухевича, Партицького і, мабуть, ще десь у когось. Б[еле]й, по его словам, признавався ему, що у них (в Ділі) в пропагованю “нової ери” були помилки, але тепер уже їх не буде і що

вони готові робити поворот на давнє опозиційне становище, коли посли в Відні нічого не виторгують. М[ихальчу]к думає (і, мабуть, народовці так думають), що справа виясниться через місяць, два, я доказував єму, що се пуста надія, та він, мабуть, при своєму остався.

Головну вагу кладуть українці (вертаю до реляцій П[етра] Ан[тонови]ча) на нав'язане чисто наукових зносин з Галичиною, т. є. на перетворенє тов. ім. Шевч. з комерційного товариства на наукове. На лихо, і тут діло основано на спекуляції і обмані. Барвінський, бувши в Кіїві, підвіз їм такого москаля, що коли б тільки товариство видало 2–3 томи праць наукових, то цісар буде мусів по конституції (???) признати товариству характер академії наук, що сполучене з річною субвенцією 30.000 гульд. Чи Барв[інський] сам вірить в сю нісенітницю, чи просто дурив українців, щоб під них витуманити праці для заповнення наукового збірника, котрий тов. ім. Ш. обіцяло ще перед роком і на котрий доси не спромоглося, – не знаю. Українцям ся ідея припала дуже до смаку і вони зараз прийнялися рисувати широкі пляни наукового видавництва. “Житецький поставив 35 питань, Антонович – 18, Михальчук – 10”, – яких питань і про що, – не знаю; по тим питанням розділено роботу і вона робиться. Галичанам поставлено такі услів'я: що позаяк центр тяжкості України все таки в Кіїві, а не де, то комітет редакційний для збірника буде в Кіїві, ту мають бути надсилані всі праці, а тов. ім. Шевч. має друкувати все зредаговане тим комітетом без зміни. За те громада готова взяти на себе часть коштів. Що до Вашої особи (бо й про се балакано спеціально), то на питанє Кіян Барв[інський] заявив, що Галичане Вас о співробітництво просити не будуть, але коли запросять Кіяне і комітет поручить друкувати Ваші праці, то вони друкувати їх будуть. Українці мають надію сим збірником приперти Галичан до стіни так, що вони або зречуться спілки з клерикалами, або розірвуть зв'язки з Україною. По що ся діпломатія, по що підпірати Галичан в такій цілі, – я не знаю, і в загалі висказав П[етру] Ан[тонови]чу свою думку, що вважаю се діло мертворождением і не ведучим до ціли вже хоч би для того, що Українці не посміють друкувати за границею своїх праць з підписами, а з колекції псевдонімів якаж академія наук? Впрочем, сеж ясна річ, що не, протестуючи явно против політики угодовської і правдянської, а підпираючи тих же угодовців і правдян на полі науковім (котре також не зможе заховатися зовсім чистим від політики), Кіяне саміж ломають свій принцип невмішування, бож угодовці і правдяне непременно визискають їх наукову поміч для своїх політичних цілей, так, як тепер визискують навіть таку мізерну працю, як Баштового.

Що принцип, прийнятий громадою, – не мішатися в галицькі справи – для самоїж громади дуже не вигідний з многих поглядів, се громадяне, мабуть, і самі бачуть, а принаймі, бачуть одно, що той принцип дуже на руку Кониському і зв'язаному з ним Антоновичу – говорити в Правді іменем України все, що їм схоchetься, і говорити зовсім без страху. Правда, вони проявляють хоч на тільки страху, що в *Кіїві Правди нікому не показують* і більша часть громадян крім деяких торічних н-рів зовсім єї не бачила. Сам Антонович на зборах громади

відпекувався спільності з єї редакцією і божився, що помістив в ній ледво дві-три свої заміточки, а ані одної статі. І тут громада взяла знов на дипломатію, приймаючи назад Антоновича в свій круг без жаданя від него якого небудь обрахунку з того, що він робив в часі, коли до громади не належав; зробили вони се головно в тій цілі, щоби Ант[онович], належачи до громади, чув себе більше зв'язаним і старався здержувати своїх дотеперішних спільників – Кониського і Комарова. З сим остатнім вийшла неприємна історія по поводу Шевченка. Написав він в Елисаветградскомъ Вѣстникѣ статью прямо, кажуть, денунціаторську (передаю слова П[етра] Ант[оновича], в котрій виразно тиче пальцем на громаду, що ось, мовляв, деякі людці захопили в свої руки право видаваня творів Шевченка, тягнуть з него великі зиски, а сім'я поетова пропадає в крайній нужді. В тім самім тоні писано було в Правді і в Зорі – і безосновно, бож, – каже П[етро] А[нтонович], – Комаров дуже добре знає, що видавництво творів Шевч[енка] доси зовсім таких великих зисків не дало, а на сім'ю Шевч[енка] громада раз у раз дає, що може, а то й більше, ніж може (він вичислював міні цифри, та вони, може, недокладно заховались у мене в пам'яті, то й не передаю Вам їх, і не в них же й діло). Інтересні були в громаді розмови про Народ: конечно, про підмогу для него, мабуть, і речі не було, – ту принцип нейтральности заховуєся зовсім строго. Тільки критика була. Перший дебютував Антонович, і дебютував такою похвалою “Народу”, его раціоналізму і т. і., що визвав голосний сміх у всіх присутніх. Сконфужений, він мов той Рябко Гулаків озирнувся і запитав: За що глузуєте? А єму відповіли, що ми не того від вас ждали і похвали “Народу” від вас не вимагаємо. А коли так, то В. Бон. [Антонович] повернув оглоблі і всю свою похвалу кількома словами перевернув в догану: що раціоналізм Народа зовсім нераціональний, полеміка его груба, що се письмо москвофільске і т. і. Яка була дальша діскусія на сю тему – не знаю. П[етро] Ант[онович] передав міні лишень оті принципіальні закиди: по що ви поставили в програмі раціоналізм, а не толеранцію? По що ви поставили соціалізм, коли наш мужик індивідуаліст? Полеміка ваша з народовцями занадто остра, а особливо, коли ви пали при виборах, то треба вам було промовляти скромніше. На перше я відповів, що ставити в програмі толеранцію для нас значилоби з гори зложити оруже перед єзуїтським католицизмом (признав рацію). Ставити індивідуалізм для мужика пролетарія або халупника – се просто безсовістно, а соціалізм поставили ми як науковий принцип, а не як практичну, детально оброблену програму, противно, наша детальна програма економічна має в собі дещо таке, що не зовсім годиться з теперішнім розумінєм соціалізму в соціально-демократичних партіях європейських. Щож до полеміки, то я вказав на те, що критики Народа звичайно за-недбують поговірку “audiat et altera pars” і судять о Народі, не знаючи, що і як говорять его галицкі противники.

Отсе і все важніше, що я вивіз з Росії. Ваш лист, присланий тепер П[авли]ку, не застав мене у Львові і остався не переданий. Для контролі мойого оповіданя Вам певно інтересно буде переписатися з Міхальчуком; скоро тільки

дістану его адрес в Емсі, зараз перешлю Вам, хоч думаю, що він і сам тимчасом напише до Вас. П[етро] Ант[онови]ч бажав би, щоб Ви як мога вплинули на М[ихальчу]ка, котрий у громаді є одним з головних Ваших противників.

Ваша сестрінниця Леся їде на днях в Евпаторію лічитися, – може через неї Вам вигідніше обмінятися де з ким листами. Чи дістали “Руску Школу”? На днях висилаю переклад решти Вашої статі. В друку є деякі помилки, котрі поправлю.

Чи Ви літом поїдете куди небудь у Европу? Можеб нам можна деяк з’їхатися?

Поздоровляю Вас щиро.

Ваш Іван Франко.

Львів, 8/VI 1891.

210. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

23 Юня 1891. Владайска ул., София

Дорогий земляче. Ваш лист получив я серед клопоту домового, бо всі мої, не рахуючи вже мене, на різні лади розхорувались, – через те Вам доси й не писав. Впрочім, за лист Ваш зоставалось тільки подякувати, а факти его “принять кь свѣдѣнію”. Непоправні комики наші к. приятелі. Ну, а Б[арвінський] мусить же й сам знати, що те, що він там говорив про академію – брехня. Не розумію я такої псіхіки!

Получив я лист П[авлика], котрий пише, що его заміткою на чужім празнику зоставили недовольні товарищі і взяли его під дозір. “Діло не так зле”, – каже П[авлик]. А по моему, дуже зле.

Перш усього, всяка неправда – зло. Які б не були “тактичні” резони пол. соц. ходити в патріоти Истор. Поль., навіть як би мав подібні резони й хто з русинів, а в цілому, ні соціалізм, ні русини не мають що робити з 3 Маю, 30 Новембра й т. п. польськими старомодними святами і, коли при всякій нагоді не будуть того говорити пол. патріотам, то зле прислужаться і їм самим, бо підопруть у них той елемент, котрий заїсть у них всякий соціалістичний рух і поверне всі їх заходи на старісіньки дороги. П[авлик] сповнив свій обов’язок і перед своїми, й перед поляками, і за це заслугував подяки, а замість того дістав догани. Це гірко. Далі яка ще буде колективна редакція, – треба побачити, – а П[авлик] – все людина випробована. В партійних справах я вважаю найліпшими порядки англійські. Партія вибира *лідера* та вже ему лиша волю ініціативи й виконання, вибору найблизчих помічників і т. и. Це відповіда й законам природи, бо рубають гострим кінцем сокири, а не обухом. А вже ж в Англії самий загал партій складається з людей випробованих. А у Вас? Майже вся партія – студенти, а студентам так легко бути радикалами, щоб потім стати Белеями або ще гірше. Я дуже жалію

навіть про те, що П[авли]к мені не сказав зарані про думку назвати Народ органом партії. Я б тому протривав по праву, котре, думаю, я маю, передавши П[авлик]ові 1000 фр. на заклад Народу і тепер служачи посередником між Народом і українцями. Що “партія” доси зробила для Народу? Чи дала хоч статті чим небудь цінні? Та й у загалі, чи дала хоч більше 3–4 статей? А редакторсько-адміністраторські таланти вже показала по Товаришу. Я дуже боюсь, що і Народ також само заріжуть, як Товариша. В усякім разі, я не берусь виступати перед українцями за редакцію для мене невідому й непевну, замість за Павлика й Вас, котрих я знаю добре. Та й Вас і П[авлика] індивідуально знають на Україні, а других не знають. Для того, хто хоче добра Народу, той мусить вести діло так, щоб на чолі й перед людьми й для справи зоставались Ви й П[авли]к. Правда, над Вами обома висить якась фатальність, про котру Ви самі згадуєте в автобіографії. Часами мусите сваритись з П[авлик]ом, як він з Вами. Простіть мене: з примірів, про котрі я знаю, виходить, що принципіально правіший був П[авли]к. То Вам би слід застосоватись до того й удержувати свої нерви. Пора вже всім нам точно знати і свої сили, й свої хиби. Що до П[авлика], то він має свої хиби, але це найконсеквентніший і через те найнадійніший з усіх галичан. Тим то справа буде найбільше забезпечена, коли він зостанеся в середині Народу з вільною ініціативою й з особистою одвічальністю, котрі в загалі потрібні для всякого діла.

Я Вам пишу отверто свою думку, припускаючи, що я можу й помилятись, та що Ви звернете увагу головню на замір. Од Вашого такту буде залежати, як уладиться справа на ділі, не гляючи на те, як вона поставлена буде формально.

Посилаю статейку. Коли у Вас уже єсть друга на подібну ж тему, то можете закинути єї. Але подібне треба сказати.

Дуже б хотів побачитись, та хоч час нашого виїзду близиться, а все не знаємо, куди поїдемо. Мені можно буде їхати коло 3-го Юля ст. ст. Чи можна буде тодіж пуститись і жінці – не знаю ще. Куди їхати? – кажу ще темно, бо кожному з нас треба иншого. Певно тільки, що не минемо Пешта, а може, й Відня. Я згоджуюсь оселитись зовсім в Бадені коло Відня, – та, може, поїдемо в Штирію, а може, в Тіроль чи Зальцкаммергут. В усякім разі, коли ми мусимо переїхати через середину Австрії, то нам не трудно буде побачитись хоч тепер, хоч як будемо повертатись до дому.

П[авлик] писав мені, що Ви думаєте написати рецензію на мої болгарські праці. Рецензію мені булоб інтересно прочитати, бо Ви б що небудь зауважили, на чому я не спинився. Але Вам, певно, не скоро знайдєся час на докладну рецензію. Я б бажав скоріє чисто бібліографічної звістки, щоб на Україні знали, що я не гуляю й не забуваю укр. наукової праці, а то, певно, правдяне там брешуть на мене. Мені ж хотілось би мати деякий авторитет, щоб служити ним Вашим справам.

Ваш М.Др[агоманов].

Я не пам’ятаю, чи послав я Вам *Славянскитѣ* варіянти на една евангелска легенда. Може б єї пустити в Р. Школу після печеної дитини?

Вельми Шановний Добродію!

Мов тяжкий гріх почуваю довге занедбане переписки з Вами, переписки, котра завжди така для мене користна. Від д. П[авли]ка довідався я про Ваше нещасте – слабість, та надіюсь, що вона не буде так сурйозна, як з разу здавалося. Се справді була би дуже недобра річ. Я щиро бажавби відвідати Вас і, може бути, що в септєбрі, перед поїздкою в Россію, таки виберуся до Відня, хоч се для мене досить ненаручно раз для коштів, а по друге, й за для того, що у час в Курї. Lw. тепер лиш три робітники (а четвертий не знати ще, коли верне). Коли ж іще в додатку в септєбрі збереса сойм, то я й зовсім не знаю, як і вибратися, бо тоді для нас робота мало що не подвоюєся, особливо ж для мене, котрому приходиться реферувати проекти устав, що подаються до ухвали соймови. Та я надіюсь, що сим разом бог помилує і що міні таки доведеса сего року побачити Вас.

Я тільки що скінчив писати рецензію на Ваші болгарські праці. Боюся, що багато я в ній напутаю, бо приходилося писати о річи, в котрій я поки що слабо підготовлений ученик, а не судя, а подруге, наші львівські бібліотеки позамикані, так що треба було писати переважно з пам'яти або після того, що є у мене. Ну, та вже сяк чи так, не пишуть компетентніші, то нехай хоч “каменіє дадять глась”. Побачимо, чим то отеляться компетентні в збірнику тов. ім. Шевченка. Михальчук казав, що Кіяне трохи чи не поставили таку умову, щоби в тім збірнику, коли вони мають его держати на своїх плечех, *не було* праць наших галицких учених Огоновских, Вахнянинів, Целевичів і т. і. А чиїж мають бути? Чутка є, що українці дали якісь гроші на видане збірника, принаймі, так казав міні, яко *on dit*, Коцовский. Стоцкий удавався до них, щоби покинули свій план видаваня збірника, а пристали до его “Рускої Школи”, та ему відповіли коротко, що про се й мови бути не може. Новий випуск Рускої Шк. почне десь незабаром друкуватися.

Я кінчу тепер для К. Ст. досить обширну монографію про Лук'яна Кобилицю, мужика-посла буковинського 1848 р., котрий почав було робити в горах досить оригінальну революцію (про него згадують і деякі пісні нар. в збірці Купчанка). Чи Ви не чували що про него від Федьковича, бо те, що се *verlogenes Individuum* про него писало і говорило, годі склеїти до купи і прийдеся хіба поминути.

Не знаю, чи не бачили Ви в К. Стар. мою статейку про Шумлянського? Я написав для буковинського календаря популярну статейку про Вишенського і впер туди его антіпопівські реченя, та не знаю, чи помістять. Дав також переробку старонімецкої поеми “Der arme Heinrich”, котра пару літ уже лежала в мене. В вільних хвилях порядкую свій збірник галицких приповідок. Хотів би я звести до купи все те, що було доси надруковано (Ількевич, Віслоцкий і др.) з рукописними матеріялами (збірки Мінчакевича 1838, Петрушевича 1828) і новими збірками, що є у мене (около 4000 приповідок), упорядкувати все те суцільно (на взір Wandera), пододавати примітки для об'ясненя і видати. Та де? Академія краківська,

котра з разу взялась було видати збірку в своїм Zbiog-і, тепер чогось угнівалась, та я не дуже й хочу до неї набиватися; сам я не маю тільки грошей на страту, бо книжка вийде около 15 аркушів або й більше, а розходитися буде туго. Так що нипаєш, нипаєш над тою дробиною, тай руки опадають. Спробую хіба через Кіян наперти на Тов. Шевч. і нехай друкує, та чи вдасться штука. А до Росії давати годі, бо багато є скабрєзних та антїрелїгїйних, котрі цензура неперемінно повикидає, так, як повикидала велику силу в Номиса, про що міні казав книгар Пантелєвєв.

Що се за Рїд (Reed) такий видав історїю індїйскої літератури в Чїкаго (The Hindoo Literature or ancient books of Hindoos – щось так, обширна книга, стоїть 12 марок ще з чимось)? Я хотїв виписати єї, хоч по англїйськи не вмю, та треба вчитися на старости літ, коли без сего не можна.

Хотїв би я занятися детальним розбором Містерїї страстей Христових, виданої мною в К. Стар., та не можу при скудості нашої бібліотеки дійти, відки мав узяти єї автор таке розумїне типів Христа і Марїї, яке там бачимо (Христос не хоче йти на муки і свариться з ангелом, що приносить єму чашу терпїня, а Марїя хоче сама взяти муку на себе, а далі хоче з мечем кинутися і відбити Христа у мучителїв). Се на всякий спосіб доволі незвичайне розумїне страстей Христових і вартоби єго близше пояснити.

Жаль дуже, що Ваш перший і такий інтересний причинок, надїсланий для Хлїбороба, сконфісковано. Чорт їх знає, як для них писати. В Вашій статї вони ухитрилися найти vorschriftmässig “висміване і побуджуване до ненависти” – і робїть їм, що хочете. І процесуватися з ними дармо – затвердять, тай годі.

З Вашої просьби прислати Вам виписку з Кольберга бачу, що лагодите до друку свого Едіпа. Посилаю Вам жадану виписку і ще одно оповіданє на сю тему, троха відмінне від Григорїя, а де в чому близше до грецкої повїсті. Дуже жаль, що не можу віднайти статейки Дїдерїхса про російських Едіпів, про котру Ви міні колись згадували. Я шукав єї вже давно, щоби Вам послати, та боюся, що десь затратилася, або, може, хто позичив на вічне відданє. На всякий спосіб шукатиму ще і, коли найду, то привезу Вам.

Вашої третьої болгарської праці я не дістав, то й не міг про неї нічого згадати.

Хотїлось би міні роздобути Новаковића Історїю сербської літератури і виданє пісень Вука Караджића, те, що тепер почало виходити. Як би Ви могли дєнебудь замовити їх для мене, бо я не знаю, куди обертатися, то я радо заплачу. Іст. літератури, мабуть, розпродана вже.

Про наші партїйні відносини не пишу нічого: про них требаби або багато писати, та нема часу й охоти, або бути тихо. Надїюся впрочім, що поговоримо незабаром.

Поздоровляю щиро Вас і всіх Ваших.

Іван Франко.

212. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

23 Авг. 1891. Salmansdorf, bei Wien. Hot. z. d. 3 Löwen

Дорогий друже.

Зараз дістав Ваш лист з виписками. Дуже вдячний за виписки, тільки дечого в польській не розберу. А казкою, зап. Охримовичем, Ви влучили прямо в мою теорійку: поповнили недостачу між староруською писанною історією і фіннською устною казкою. Жінка, котрій я сказав про свою радість, смієся і каже, що Ви навмисне сочинили казку. І можна б подумати, що так, як би Ви знали мою теорійку.

Про попів-магарів або волів я послав Вам мою статейку позавчора. Єсть ще вар'янт у збірочці Шейковського, та тиеї збірочки я не знайшов у свої(й) бібліотеці, що й доси в Софії в хаосі через мої хороби, і з Росії не міг добитись. Можете докорити мені в рецензії, що я не знаю всіх українських вар'янтів. Про рецензію Вашу я вже писав П[авли]ку. Дуже вже Ви мене захвалили; так не треба з своїми, а окрім того, вбільшили мою роль і в школі, і в Сборнику.

Вашу статтю про Шумлянського я читав. Мені подобалось, що Ви все таки зробили інтересною цю досить заврядну фігуру. Та, здаєся, Ви пропустили его віршу про стан України, напечатану, здаєся, у Величка.

Про Кобилицю, конечно, буде ще інтересніше і зовсім нове. Я про него нічого од Федьковича не чув, хоч, пам'ятаєся, він мені обіщав був щось написати. Добре б було, як би Ви взагалі сказали про роль русинів-мужиків у віденському парламенті 1848 р., напр., про промови Капущака і др. У мене десь єсть виписки тих промов з протоколів парламенту. Єсть чудові міста!

Про Вашу збірку приповідок можна тільки сказати: кріпиться та кінчайте, та нікому на цензуру (= потому) не давайте, а там “може бог дасть та св. Микола” (як казав мені гуцул про будущу “війну на жидів”), як небудь видасться. Може й кияне приймуть у свою “академічну” збірку, бо щоб вони примусили Тов. Ш. видати, мало вірогідно: не в звичаях киян показувати енергію за порядних людей проти прахвостів.

Reed'а книги я не знаю. А Ви англ. мови не бійтесь. Трохи провчіть граматику, а там беріть книгу та й читайте. А без англ. книг справді не можна.

Про містерії напишу Вам з Софії і могу де-що прислати своє і з учит. бібліотеки. Мені пам'ятаєся, що коллізія, подібна тій, що у Вашій містерії, єсть і на Западі, та дуже вже давно я читав той матер'ял, і то переважно різдвянський, хоч з вірш наших виводив, що у нас мусили бути містерії й пассійні, й воскресні.

Новаковича й Караджича розшукаю вже з Софії. А може, коли мені поліпша, то, вертаючись у Софію, спинюся в Білграді.

Жаль буде, коли ред. Хлібороба дасть сконфіскувати мою статейку без протесту перед судом. Значить, уся кампанія зразу програна, навіть без вистрілу. Це вже буде дуже по рутенському.

Про партійні й редакційні справи писав П[авлику]ку й Яр[осевичу] і не хочу повторятись. Скажу тільки: робіть, як знаєте, тільки доведіть до того, щоб редакція Народу zostавалась хоч підписана Вами й П[авли]ком, бо інакше з України важче буде здобувати поміч. А щоб люде, все таки згідні в основному, не могли порозумітись, я сего не можу собі вбити в голову.

Про квестіонар скажу, що він zarazом і архистудентський, і рутенський. То питають людей трохи не про битіє божее (§ 1–11), то про сполучене дворів з громадами й навіть про целібат. Учора були в мене січовики і ми вкупі гірким сміхом сміялись над тим квестіонаром. Говорили також про Наумовича. Не можна zostавити публіку між панігіриками Гал. Русі і негацією “Дѣла”, між инчим, не можна через те, що тоді панігірики візьмуть гору. Треба непременно помістити в Народі хоч коротеньку замітку, де вказати на дійсні заслуги й хиби Наумовича. Схему замітки посилаю.

Дуже б радий з Вами побачитись, та тільки, коли я буду німий. Тепер, впрочім, голос мій трошечки ліпший. Аби мені можно було лекції читати, то махну рукою на заказ Нотнагеля: *nicht sprechen!* – *Schreiben können Sie, aber nicht sprechen.* На всякий случай скажу Вам тепер, що як поїдете в К[иїв], то скажіть *Arbeit(er)geber*’у, щоб готовив гроші на друк III вип. Політ. Пісень, бо як тільки я могтиму говорити і жити в Софії, то зараз же, приїхавши, почну виправляти для друку ті пісні, і ачей же чорти-боги дадуть мені кілька місяців віку, щоб кінчити *руїну Січі*. А коли не могтиму говорити, то вже хай вибачить, бо для мене тепер *говорити* – *робити* – *істи* синоніми.

Бувайте здорові.

Ваш М. Др[агомано]в.

Щоб не забути! Дайте мені слово, що в К[иєві] скажете по кр. мірі 5 громадам, що, коли ві Львові вийде Наукова Сбірка при їх участю, то непокликання мене туди до праці я вважатиму за смертельну обиду, котрої я нічим не заслужив, – *ergo* за первокласне свинство з їх боку.

213. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

28 Авг. 1891. Salmansdorf, bei Wien. Hotel z. d. 3 Löwen

Дорогий друже.

Посилаю Вам 20 рубл. і фотографію для Павлика, котрий, певно, виїхав із Львова, про що мені писав, але адреса не подав. Фотографія софійська снята для колекції по случаю першого випуска з нашої школи. Це – пробний екземпляр, то скажіть свою думку, чи годиться. А позаяк П[авли]к прохав о фотографію, то хай ему zostанеся, коли Ви одобрите, бо Ви все таки бачили мене торік.

Чи побачимось цей рік? Я во всякім разі zostанусь тут ще місяць. Голос мій трохи поправився, але чи це конституційна поправа, чи результат тільки досить

енергічного ліку, котрий я вживаю і котрого довго вживати не можна (ерготін, – котрий сдавлює мускули й напружа нерви, – его дають жінкам, щоб родили або викидали), – побачимо.

Я забув в остатньому листу сказати про *Armer Heinrich*. Я его переглядав 15 років назад, як читав *Gregorius auf d. Stein*, – і зробив виписку із уступу, – але епізод про лік прокази кров'ю не звернув на себе моєї уваги, тим паче, що власне лік прокази кров'ю досить розширена думка в сер. віки. Б. л., тепер випишіть мені цей епізод; треба глянути на деталі, щоб судити, чи це так собі совпало з моєю темою, чи це заблудша дитина моєї теми, як і казка про св. Туїну.

Хотів би я почути Вашу думку про партійні й редакційні справи. Моя рада: редакцію укладайте, як знаєте, та тільки так, щоб вона справди робила що, а не так, як в *Товарищі*, а окрім того так, щоб по формі не змінять нічого, то б то, щоб Ви й П[авли]к були написані, як було, та ще щоб П[авли]к в усякім разі був у ред. комітеті. А про партію скажу, що квестіонар дає лихі прогнози: архиабстракція і архистудентська кружковщина! Треба рішити – чи бути партії справди політ. партією (і тоді треба програму виложити в роді виборчої), чи академією соціально-космографів, та ще й дуже зелених?

Мушу зараз їхати у Відень до лікаря і через те вмовкаю.

Ваш М. Др[агоманов].

Поправте в остатньому N Народа – збірка луж. пісень *Гаунта*, а не Горника.

Б. л., зайдіть у ред. Зорі і спитайте, доки вони будуть мене мучити: вже днів з 12 я послав їм 10 рубл. і прохав вислати Зорю за 1891. Нечуя Над Ч. морем, і Огоновського Іст. літер. вип. II другого тома і далі, а доси нічого не получаю. Вже з Нью-Йорка б получив. О Рутеніє!

214. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

29 Авг. 1891. Salmansdorf bei Wien. Hotel z. r. 3 Löwen

Не турбуйтеся з Бідним Генрихом. Учора був я в Відні й купив переклад з бібл. Реклама. Стою на тому, що до моєї печеної дитини власне це не іде, бо нема, власне, мотива принесення дитини в жертву *батьком*. Це стрічний мотив – лічення прокази кров'ю, але, правда, такий, котрий треба взяти на увагу трохи більше, ніж я це зробив. Туїна більше підходить до моєї теми, бо хоч там дитина попарилась і сама, але подає її мати, а окрім того, там єсть старець, котрий потребує дитини, як у болг. і укр. вар'янтах.

Получив ½ Народу, 17–18. Б. ласкаві, де можна, поправте помилки:

Стор. 1, колонна 2, ряд 21 сверху пропущено після *була в парламенті*

“ “ “ 30 замість *бельгійських – кельтійських*

236 1 9 сверху замість *ірландських – англійських*.

Получив запросини на з'їзд. Спасибі. Звісно, не приїду, але замітки б радий був послати, та що мені робити? Я радикально не згоджуюсь на *характер про-*

грамми, котрий видно ще більше в квестіонарі. По программі виборчій можна було думати, що партія поверта на землю з небес, куди залетіла на программі, виробленій торішнім з'їздом, але по квестіонару видно, що вона тепер летить ще далі в небеса, навіть не самої нашої планети. Мої уваги можуть показатись лебідям партії за *щuku*, або навіть за *рака*. Окрім того, я рішуче проти того, щоб у партію приймати студентів, то б то, людей без сталої професії.

Лікаря свого не застав у Відні й не знаю, що казати про своє здоров'я. Говорю трохи ліпше, але болить в руках і грудях, мабуть, ще більше.

Бісові Зоряне книг не шлють. Трачу час.

Ваш М. Драг[омано]в.

215. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Я не гідний. Ревматизм в обох руках, та ще й на оці ячмінь.
Поклін Вашій жінці й Вам од моїх дам.

Ваш М. Др[агоманов].

Посилаю 100 рубл. з тієї субсидії, котру я обіцяв “Народу”; се мусить бути щось з 285 фр., та Ви мені пренумеруйте Правду і зараз же хай пришлють остатній N. Я маю 1890 р. тільки вип. I, IV, VII и VIII. Прохав Вас, пам'ятаєся, пренумеровати, та Ви щось в часи замирення Пр. знайшли в тому неудобне. Тепер, пожалуста, виправте мені ті NN, що не стає, а далі – хай редакція.

216. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

29/8

Вельми Шановний Добродію!

Що до “Народа”, то я думаю, що справа залагодиться. Певна річ, на словах порозумітися лехко, але коли прийдеся до діла, т. є. коли настане такий поділ праці, що на плечах одного або двох людей буде вся робота, а прочі, особливо в Кракові та Відні, будуть дивитися на готове і критикувати, а радше бурчати, то аж тоді готовий квас. І сей іменно квас знеохотив був П[авли]ка. Ми вже ту з Ярошевичем толкували, як би по нашій думці треба устроїти організацію часописі і, що з тим дуже тісно зв'язано, організацію ненастанного порозуміння і співділаня всіх груп партії, та дуже сумніваємося, чи се дасться зробити.

Статю Вашу про попів магарів (чи “магар” – віл чи осел? бо по сербски магарца – осел) я прочитав. Невизисканя всіх укр. варіантів я Вам не закину, бо й сам не знаю того варіанта Шейковського, про котрий Ви згадуєте (в “Словниці” Ш[ейковськ]ого его нема, а який є інший збірник? Хіба “Великдень у Подолян”?). Скорше можна б запитати Вас, чому Ви не шукали далі в орієнті за спільними жерелами європейских і апокріфічних оповідань? Вони, здаєся, мусять бути.

Дуже рад, що Вам придалася Охримовичева казка. А польський текст чень зуміють відчитати Січовики.....⁶.

31/8. Сьогодні одержав разом Вашу картку і лист з грішми та фотографією для П[авлика]. П[авлик] же у Львові і, мабуть, не зараз виїде, бо треба ще прилагодити матеріал для 19–20 н-рів “Народа”. Вчора дістав лист від жінки, що їхати міні ані нікому з Галичан до Кіива тепер зовсім не можна, і навіть їй там обмінятися листами з ними (з Н. В. Ков[алевським]) не можна, так усі бояться. Відомість се фатальна, бо з моєю поїздкою в Кіив в’язалася справа видобуття деяких (обіцяних) грошей на “Народ”. Се дуже не добре, бо тепер я вже й не знаю, як его дотягти Народ до кінця року і сплатити висячий на его шиї довг.

Фотографія Ваша, о скільки я можу судити, дуже вдатна. При тій спосібності дозволяє міні пригадати Вам Вашу колишню обіцянку – наділити й мене своєю фотографією.

В друкарні я був і передав Вашу ферфлюхтацію за книжки; казав діректор, що “Зорю” (крім 1 н.) вислано, а книжки будуть вислані на днях. Я вже буду напирати на них, щоби вислали як найшвидше.

У мене є в рукописі буковинським з 1741 р. “Слово св. Ієроніма о Іюді преда-телі”, те саме, що переказав Костомарів. Може, Вам потрібний его текст?

Що до бідного Генріха, то я все таки стояв би на своїм, що поема ся – звід теми о лічничій силі крові з Вашою темою, хоч переробленою троха поетом відповідно до его цілий – піднести геройску саможертву дівчини. Та вважайте, що дівчину сю таки *батьки* пропонують в жертву панови, хоч вони улягають намовам дівчини. Вважаєте далі, що фактично до лічення прокази кров’ю в поемі не доходить, а фактично лічить тут сама сила *жертви* чи *посвячення*, об’явленого в *волі* дівчини⁷..... Щож до св. Туїни, то аргументація Ваша на користь приналежності єї до Вашої теми видаєся міні троха силуваною. Для мене рішаючим тут видаєся те, що *тут посвячення дитини ніякого нема*, а оживлене погибшої случайно дитини являєся тільки надгородою за те, що Туїна послухала жаданя старця, жебраня нічим не мотивованого і неуправненого. Що се тема також буддійська, я не сумніваюся; щось подібне лежить в основі Сакунталі Калідалі тай ще деяких Bettler-legenden, з котрих я дещо читав, хоч тепер не пригадую, де.

Прочитав Ваші уваги на квестіонар. Я вже, мабуть, писав Вам давніше про мої з П[авлик]ом суперечки з нашими марксівцями в тімже дусі, а нераз і тими самими аргументами, як і в Ваших увагах. Від тих марксівців, котрим дуже на руку прийшли уваги Полінковського, вийшло домагане ревізії програми, і ми мусимо й у Народі дати їм виговоритися. Щож до з’їзду, то я думаю зробити ось яку штуку. По залагодженю вступних формальностей, а заким перейти до порядку дневного, треба поставити внесок на зміну того порядку в той спосіб, щоби точку 1 (ревізію програми) поставити аж на семе місце, перед внесками й інтер-пеляціями, а на перед висунути всі такі точки, котрі дотикають справ практичних

⁶ Далі замазано 8 рядків. (Прим. редакції першого видання).

⁷ Далі 2 рядки замазано. (Прим. редакції першого видання).

і від котрих поалагодження залежить те, чи партія має бути партією, чи кружком самообразованя.

Інтересна Ваша думка – не приймати до партії *студентів*. Колиб ми стали на сій думці, ту, очевидно, прийшлося би в тій же хвили сказати, що партії нема, а утворене єї відкладаєся на неозначений час. А не треба Вам сего казати, що Галичина має стосунково мало людей на становищах, а дуже мало на *незалежних становищах*, т. є. на таких, де би чоловік міг сказати сміло і явно: держуся таких і таких поглядів політичних, належу до такої партії, і хто міні що зробить. На що вже польска суспільність богатша від рускої, а й вона не може доси здобутися на зорганізовану партію демократичну головно за для того, що брак їй людей на незалежних становищах. В нашій партійці таких людей (здецидованих) круглим числом 4, а друге тільки хитких – решта молодіж. Не забувайте ще ось про які обставини: наша молодіж ішла і йде доси переважно в попи (становище про око незалежне, на діліж дуже залежне), в педагоги (становище просто рабске) або в урядники (судові, адміністраційні і т. і., становище також дуже залежне). Хоч межи людьми на всіх тих становищах є у нас прихильники, то все таки ми рішили – нікого з них прінціпіально на з'їзд не запрошувати. На незалежних становищах маємо хіба кількох адвокатів тай ми – два журналісти (о кілько становище П[авли]ка можна назвати становищем, а не міражем). Зважте ще й се, що молодіжі університетській у нас устава позволяє брати участь в житю політичним (хоч по троха) і за належане до партії радикальної нікого не карають, – чомуж із сего не користати? Зважте далі, що молодіж, котра дасть себе знати яко члени партії радик., з гори зрікаєся (і мусить зрікатися) всяких становищ залежних від уряду світського чи церковного (і мусить шукати собі “свобідних” професій), значить, і з того боку притягане єї до партії може бути суспільно користне. Зважте в кінці і тоту спеціально галицьку властивість, що у нас люде замолоду люблять порадікальствувати, а пізнійше, попавши на становище, стають чолобийниками такими, що не суди Боже! І ту наша партія, втягаючи тих людей в їх радикальній порі в троха серйознійшу роботу, одно те, що використовує у них ті пориви, а друге, що дасть їм школу, котра поможе їм опісля або остатись і на своїх становищах радикалами, або бодай стояти троха простійше, внести свіжійшого, енергічнійшого духа в інші партії, до котрих вони примкнуть. Примір такого впливу бачу нині на Олесніцкім.

Уриваю сей лист, бо маю ще роботу нині вечером. Кланяюсь Вам.

Ваш Іван Франко.

Львів 31/8 1891.

217. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

1 Септ. 1891. Salmansdorf bei Wien. Hotel zu den 3 Löwen

Ради всего святого й грішного, спитайте в “Зорѣ”, що вони собі думають, що не шлють мені книг? Та чого Ви й П[авли]к замовкли? Б. л., поправте пропуск в 17–18 N Народа, на стор. 248, кол. 2 – говорити не про те, щоб погодити теперішні партії – пропущено, а *власне їх проводирів*.

Якесь фатум, що пропуски й помилки в моїх статтях робляться як раз, щоб ослабити або дефігурувати мою думку.

Пояснення до квестіонара мене зовсім у плач привели. Прожила *партія* рік і не знайшла чого предложити громаді на думку, окрім питання про *свободу волі*. А почастино філософії громадської в § 4 в підпору метафізики економічної Енгельса–Маркса не приведено ніодної прояви державного життя, рел. і т. и., про котрі об’явлено було, що це все виходить з економії. Вся мораль пояснінь: сидить і повторяйте фрази з Енгельса, а історія зробиться без Вас. Тоді навіщо партія, а надто в Галичині.

Хто се – чи весь комитет, чи персонально Охр[имович] підносить це все з’їзду? Не вже комитет нічого не надумав за рік? і т. д., і т. д.

Ваш М. Драгоманов.

218. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Salmansdorf, bei Wien. 6 септ. 1891. Hotel z. d. 3 Löwen

Дорогий друже.

Помиримось в науковому спорі трошки по Маниловському. Признаймо, що й Туїна, й Генрихова дівчина – однаково одскоки моєї теми, в котрих основи вже поламались. Це не буде примір ізольований власне серед релігійних легенд, котрі, зайшовши з Азії, досить цільні, або коли змінюють тему, то органічно в слав’янському світі (переважно восточному, богумільському) і ламаються в романців і германців.

А *магаре* і по болгарському *осел*. Вар’янт укр. до Чуб[инського] єсть у Шейк[овського] в осібному збірничку казок, котрий єсть в дебрях моєї бібліотеки. Впрочім, пам’ятаєся, там нічого осібного не ма. Я б душевно рад пошукати в Азії оригіналів по за апокріфами. Та де? Звісні мені буддійські приміри метаморфоз, а також показані жидівські – не такі.

Прислав оце мені Ярос[евич] лист одного мужика, з котрого видно, як зачинаєся противупопівський рух по селах і як він прийма грубі форми, – те й друге більше через самих попів. Це мені ще раз нагадало мою погибшу статейку в Хліб. Не вже вона конечне погигбла? Чи не можно б її переробити та повторити в Хліб. або осібною брошуркою, котру можна напечатати напр. в Відні? Тільки в остат-

нім разі треба, щоб хтось узяв за неї юридичну одвічальність. Не вже ж так цілій кампанії і пропадати через фантазію львівського прокурора?

Повість про Юду, б. л., пришліть. Як раз до ладу буде!

Що таке власне случилось на Україні, що нагнало страх? Але ж власне там беззаконного тільки й твориться, що правдяньська угода. От би було кумедно, як би “наші” відповідали за правдян, хоч воно було б “въ порядкѣ вещей”. Коли Вам не можна їхати в К[иїв], то чи не могла б Ваша жінка поїхати?

От “Зорѣ” не получив ні газети, ні книг. Брешуть вони: нічого не посилали. А може винайшли рутенці такий спосіб посланки, що по нему 2 місяці треба буде ждати. О роде лукавий!

Про редакцію “Народу” я все таки скажу, що треба, щоб Ви з П[авли]ком там zostавались, а окрім того, може бути й комітет, коли члени его будуть дійсно представляти які групи, що хотять активно підпирати газету, і коли вони індивідуально компетентні в літер. роботі й літер. справах.

Ваш М. Др[агоманов].

219. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Salmansdorf, bei Wien. Hotel z. den 3 Löwen. 12 Sept.

Позамовкали Ви всі, а Павлика так я й адреса не знаю. Тим часом, мене кортить получить звістки, а також хоч лист *Народа*. Та не знаю, що й з Хліборобом конечно стало.

А я, щоб не думати про свої болісти, усе пишу і, між инчим, написав 1875 р. своїх споминів Австроруських (подорожжя по Австр. Русі), а оце зараз кінчив популярну статейку *Шість сот років Швейцарської спілки* для Хлібороба або для брошури, або для того й другого вкупі.

Напишіть, що думаєте може зробити в цій справі.

Зорю і книги я дістав накінець вкупі. Вам брехали, що послали. Тільки не получив чч. 3 і 5, ані Вересая. Б. л., нагадайте. З Зорі довідався, що Ви видали Сурку, а єї не получив. Коли вийшли ві Львові Повісти Чайченка, то попросіть Зорян вислати мені в мій рахунок.

Та що нового в Росії?

Ваш М. Др[агоманов].

220. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Даруйте, що трохи опізнився відповідати на Ваші листи, та отсе на днях приїхала жінка з дітьми, пішли клопоти, біганина і проч., то тяжко було взятися за перо. Ледво не ледво, крадучи час у друкарні рано, переписав Вам Юду преда-

теля, посилаю так, навіть не колаціонувавши правопись; неконсеквентна вона, та тим цікава, що не знає ы і пише нпр. оувій зам. оувы. Ну, та текст списаний вірно, інтерпункція підправлена. Весь збірник дуже цікавий, є в нім різні “слова”, оповідання, резюме з книг біблейських, апокріфи (є й уступи з євангелія о Дітстві Христовім: як Христос зробив 12 горобців і др.), є виписки із книги “Перло многоцѣнное”, обширне “Хожденіє Богородици по мукамъ” (без початку), а також де-кілька віршів на різдво і воскресеніє, є й цікава бібліографія теологічної літератури канонічної і апокріфічної. Коби було де друкувати, то я зладив би докладний опис сеї рукописі з обширними виписками.

Дуже мене вразувала відомість, що Ви взялися далі до писання Ваших споминів. Конче би треба їх скінчити та випустити книжкою суцільною, я зладжу до них індекс назв при кінці. Тільки з друком не піде так швидко. Я надіюся вправді покрити часть свого довгу в друкарні гонораром за казку, що друкуєся в “Зорі”, та все таки останеся ще зо 70 гульд., а до того набралося у переплетчика звиш 100 гульд. довгу, котрий треба сплатити, заким приступити до дальшого друкування. Є у мене одна спекуляція, та ледви, щоб і вона вдалася: написав я драму з народного життя і послав єї на конкурс у виділ краєвий. Та не маю я щастя до конкурсів. Ну, стрібувати можна, а як би получить хоч найменшу премію (150 гульд.), то можна би бодай одну книжечку видати на готові. На 13-ту книжечку я хотів би дати Верна “Досліди про Пентатевх”.

Вертаючи до Вашої статі в “Хліборобі”, скажу ось що: Кампанія наша не програє, а треба єї вважати не розпочатою і розпочинати на ново, *exemplum doctis*. А *exemplum* се по мойому ось яке: 1) писати річи наукові без публіцистичного вістря, а навіть без усякого вістря, т. є. говорити і не договорювати до крайнього слова, 2) писати річи суцільні, зв’язані одні з одними, але без спільного титулу, а по змозі писати так, щоби преміси були осібно, а виводи осібно. Се способи, яких ми ту вживаємо, щоб обійти глупоту нашої прокуратурі; тягатися з нею по судах у нас нема найменшої рації, бо суди у нас такі, що в справах правових майже завсїгда рішають по думці прокуратурі, а коли перша інстанція рішить інакше, то прокуратор відкличєся до висшого суду, а сей перерішить по прокуратурському. Я дуже тішуся за Вашу статю про Швейцарію, та все таки бажав би, щоб Ви вели дальше свої розмови про релігію. Осмілюся пригад[ат]и Вам нашу розмову про 10 заповідів божих, адже з сего можна зробити чудесну статю або навіть книжочку популярну на 2–3 листи друку: розібрати тексти заповідів, скритикувати їх як документ праводавства, як кодекс моральности, порівняти з іншими стародавніми кодексами того рода, а в кінці довести річ до наших днів і показати, які вимоги ставить нинішня мораль до чоловіка. Я й сам радоб узявся до оброблення сеї теми, та боюся, щоби чого не напутати, бо діло заходить ту на такі поля, де я зовсім дурний.

З Росії жінка привезла лиш одну новину, котра вияснює, чому міні не вільно стало їхати до Кііва. До Ольги Петровни, Вашої сестри прийшла вість від Комарова з Одесси, буцім то в Кііві Новіцкій жандарм тягав до допросу Трегу-

бова і Кониського по поводу того місця в моїй автобіографії, де сказано, що Кіяне дали міні на видавництво газети 300 руб. Звісно, нічого їм Новіцький не зробив, але страху все таки напустив, так що Трег[убов] навіть до моєї жінки в Колодяжнім не осмілювався ані разу написати, а тільки переказував їй часом дещо через Петра Антоновича [Косача]. Жінка моя дуже вдячна Вашій сестрі за гостину і за правдиву материнську чулисть до наших дітей, котрі особливо в останні часи причинили їй багато гризоти тим, що в Колодяжнім багато дітей хорувало на діфтеріт. Ольга Петровна дуже затурбована Вашим нездоров'єм і збираєса сама їхати до Вас. Леся, мабуть, вона привезе таки до дому, бо боїться, щоб і Ялта не була так само заражена, як і другі купелеві місця.

Посилаю Вам 1 півлист “Народа”, “Сурку” і “На новий шлях”. Сурку, тямиться, я висла(в) Вам ще зараз по виході разом з іншими книжками. Написана вона в тюрмі в самі тяжкі години, коли міні здавалося, що прийдеся пропадати з гризоти. Бажалося віддихнути згадкою про дітей, та, власне, ся згадка найдужше мучила, бо бачилось їх самих, покинутих і безпомочних, мов те страчення в снігу. От тут і підвернулося оповідане конокрада Герсона про Сурку, і я взяв его живцем тай обробив віршами болгарських пісень. Чайченка повісти ще не вийшли, та за то в “Правді” розпочалася его громова стаття про галицькі вірші, інтродукована денунціаторським покликом редакції до властей шкільних в Галичині (Поляків), щоби не допускали Русинам калічити своєї мови. Може, воно й не à propos, але я таки не видержав і вичесав троха і д. Чайченка, і редакцію Правди, та тільки не знаю, чи схоче “Зоря” помістити критику на свого чільного співробітника, гонорового члена “Просвіти” і т. п. В своїй статейці стрібував я підійти троха до проясненя того питання (порушеного й Вами), чому се галицькі вірші не подобаються українцям і з погляду на мову, і з погляду на всю техніку поетичну.

П[авли]к сидить у хуторі Зарогізній (почта Жидачів), та верне, мабуть, на днях. Хлібороб почне друкуватися по скінченню “Народа”, мабуть, іще сего тижня.

Чи се Ваша замітка в остатній Київской Старинѣ про Шолудивого Буняка, з підписом Р. Л. Н.? Щось не похоже на роботу звісних міні українців, а заразом троха відмінне й від Вашого способу писаня. Ну, та міркуючи по Корделії-Замарашці, можна підозрівати Вас і в сій масці.

Кінчу сей лист, бо ще треба лагодити кінець казки. Кланяюсь Вам, і жінка моя засилає Вам щире поздоровленє.

Ваш Ів. Франко.

Львів 15/9 1891.

221. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Salmansdorf bei Wien, 22 Sept. 1891

Hotel z. d. 3 Löwen

Дорогий друже.

Сьогодні я поборов Вашу копію з Кольбер[г]а, окрім двох слів, котрі Вам посилаю на дешифровку. Б. л., скорше відпишіть. Та пришліть і Народ цілий N, певно, вже давно вийшов.

З поводу пропавшої статті в Хліборобі я б з Вами поспорив. Для народу простого так писати не можна, як Ви радите. Це, ми, книжники, вимуштровані факти в однім місці читати, а виводи – в другім, або “читати проміж рядків”, а прості люде цієї науки не мають. На мене, то я б ще раз дав у Хліб. статтю з випуском місц(ь), котрі образили прокурора, а потім, коли б конфіскували, то прийняв би процес, публікація про котрий майже всю б статтю репродуковала й зробила б більше, ніж Хлібороб. Напишіть, чи пристає? Друге: можна в Женеві перепечатати. Що про се думаєте?

Також напишіть скорше про Швейцарію. В ній 30.240 буков, значить, найбільше 1 ½ листа. Я б міг заплатити кошта, – і хай би печаталось і в Хліб., і окремо. Тільки як прокуратурія сказиться, то ліпше печатати в Женеві, – хотя в моїй статті нічого противоконституційного не ма. А чи не можна так зробити, як з Кобзарем, то б то виставить накладчика Львов’янина?

“Споминів” далі писати не можу, бо тепер треба казати про переписку з “Другом”, а для того треба мати журнал і листи під рукою. Це в Софії. Що Ви думаєте, чи не слід передрукувати в цій частині Споминів листів моїх до “Друга”? А ще більше слід додати спомини Ваші й П[авли]ка об тім, як ішла вся ця справа. Я закулісного з того нічого не знаю, але, здаєся, закулісне грало досить велику ролю.

Посилаю, на случай буде треба заткнути дірки в слід. NN Народа, свої дві замітки. Простіть, що посилаю нефранковано. Пошта звідсі за 1 ½ кілометра.

Ваш М. Др[агоманов].

26. Перед тим, як печатати замітку про Певного, глянь(ь)те в який клясичний лексикон, щоб перевірити, який імператор почав будівлю Колізея. Пам’ятаєся, що Веспасіян. Я маю звичай завше перевіряти всякі дати, – та тут ні по чому.

Приїхав Шішманов і каже, що в Софії получив остатній N Народа. Це Ваш експедитор туди послав, а я тут не получаю.

Передайте, б. л., листи Яросевичу.

Напишіть мені скорше, чи Псалтирь Куліша був виданий у Львові, чи де инде? Лист адресуйте в Відень: Hôtel de France, Schottenring, – бо в П’ятницю ми туди перебираємось, а в Понеділок або Вівторок ідемо в Софію. Моє здоров’я поправилось мало. Голос став трохи ліпший, та нікуди не гідний, а болі, мабуть, чи не більше. В Софію матиму одпущ до 1 Нов. ст. ст., а ліченьня хроничне можна робити й там. В Відні без сім’ї мені ніяково оставатись, а діти мусять ходити в Софії до школи.

222. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Слова, не прочитані Вами в моїй копії Кольберга: I gdy (І коли), а друге “trzęzawę” (трясавину, болото). Народ Вам вислано, та, мабуть, ще в Сальмансдорф.

Що до статі сконфіскованої в Хліборобі, то єї передруковувати не можна, бо прокуратор сконфіскував єї всю від початку до кінця, не означивши ніяких особливих місць, а, передруковуючи, мусіли б ми наразитися на процес за безправне передруковуване заказаних статей, і нас мусіли би засудити, не входячи в мерітум річи. Ви помиляєтесь, думаючи, що хтонебудь друкував би справоздане з такої розправи, а також, що в таким справозданю можна би репродукувати всю статью. Коли йде процес о таку формальну річ, як передруковане конфіскованої статі, то єї на розправі навіть не відчитують, а просто з слідства констатують ідентичність і се вистарчає для засуду, або що найбільше відчитують на виривки деякі місця, як було в процесі о передрук нашої відозви. Репродукція сих місць у справозданю не дала б читателям нічого, а кару все таки прийшлося би заплатити. А що се діло сполучене з коштами, за котрі відповідають видавці “Хлібороба”, то я не в праві сам тут рішати. Я з свого боку конечно готов узяти на себе обов’язок перенести процес із за Вашої статі. Та чи не згодились би Ви ще на одну річ: позвольте міні перед повторним друкованем переробити вашу статью так, як би міні видалось відповідним (єї й так треба би при кінці змінити, там, де говориться про синод як про річ будуцу). Може, міні удасться суть Ваших думок в трошка зміненій формі провести в публіку без конфіскати. Не сподобаєся Вам моя переробка (я можу прислати Вам єї відпис перед друкованем), то Ви можете видрукувати свій оригінал у Женеві, хоч, по мойому, се буде страчений гріш, бо женеvська книжка мало кому попаде в руки власне з тих, для кого вона призначена.

Жаль, що Ви не прислали статью про Швейцарію, вона моглаб була вже початися друкованем у сьому н-рі Хлібороба. Окрема відбитка коштувати буде дуже не багато. Щоби прокураторія причіплялася до такої статі, – я не думаю, а печатати в Женеві таки не раджу, не стрібувавши вперед у Львові.

Верну ще до способу писаня статей про дразливі матерії. Не забувайте, що у нас прокураторія далеко острійше судить виданя популярні, ніж ті, що для інтелігенції і писані тяжше. І коли я говорив Вам про метод розриваної логіки, то не для того, щоб я вважав його добрим, а тільки для того, що се не раз одинокий спосіб провести якусь думку або хоч шматочки думки в люде. Певна річ, що прості люде не привикли читати між стрічками, ані в’язати у одно дві статі відрубні. Та все таки, маючи в руках дві такі статі, вони хоч п’яте через десяте доглупаються, хоч з часом зложать собі з них те, що треба. А коли будемо писати все виразно і суцільно – для прокураторії, то народ не буде мав нічогісінько в руках і ні до чого не доглупаєся.

Що до “Споминів”, то я неперемінно стою за тим, щоби передрукувати Ваші всі три листи до ред. “Друга”. Се дуже важні документи до історії руху серед молодіжці половини 70-их років. Закулісних історій, сполучених з друкованем тих листів, у мене в пам’яті задержалося мало, може, у П[авли]ка буде їх більше. На всякий спосіб Ви пишіть і присилайте, а ми постараємося доповнити, що буде наша змога.

Замітки Ваші дуже гарні і інтересні, та коли то їм прийдеся побачити світ божий? На вихід дальших н-рів “Народа” у мене дуже слаба надія.

Псалтир Куліша виданий був у Львові 1871 (Псалтирь або книга хвали Божої. Переспів український Павла Ратая. Львів. Накладом автора. З друкарні К. Будвайсера, 1871). Позволю собі пригадати Вам, що ми з жінкою надіємось Вашої фотографії, котру Ви нам обіцяли. Далі, коли можно Вам буде роздобути для мене Новаковића Історію сербської літератури і Караджића, Пісні, нове видане, що тепер почало виходити. Чи є у Вас в Софії нове видане Вандера Sprichwörterlexikon? Представте собі, що у нас в жадній публичній бібліотеці сеї книги нема. А се збірник величезний, купувати его міні не приводиться, а проредагувати свого збірника без него не можна. Я вже розложив свій збірник по сюжетах і значну часть наліпив на осібних аркушах в поазбучнім порядку. Тепер по скінченю сего ліплення прийдеся редагувати цілу збірку суцільно: зводити варіанти, робити відсилачі, виказувати варіанти і identica в інших збірках (Номиса, у Поляків, Чехів, Німців, Москалів, – жаль, що не маю жадної московської збірки), а також збирати матеріял до поясняючих нот. Сю(ди) вйдуть замітки язикові, а головно казки, повірки, анекдоти, фрагменти пісень, описи обрядів, забав, одежі, страв і т. і., далі – виписки з друкованих книг, особливо старших, з рукописів і т. і. Я ограничуюся тільки на Галичину, бо з інших частин не маю систематично зібраного матеріялу, але радби зладити книжку цінну для галицко руского фольклора. Міні зроблено малесеньку надію на те, що Тов. ім. Шевченка приймеся друкувати сю книжку. В остаточнім разі хоч би прийшлося й самому дещо доплатити до своєї роботи, то все таки буду старатися довести се діло до кінця. Матеріял майже з кождим днем росте міні під руками. Самих приповідок без варіантів надіюсь набрати 8–10 тисяч.

З Росії не маємо ніякісіньких відомостей. Не знаю, чи я писав Вам, що Семиренко дає значні гроші на руки Комарова, а той з них дає на удержане Ніщинського і на видаване “Правди”, котра, значить, виходить тепер на Семиренкові гроші.

Жінка моя і я поздоровляємо Вас.

Ваш Іван Франко.

Львів, 2/10 1891.

223. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Hôtel de France. Schottenring. 5/10 91. Wien

Мині везе! В П'ятницю переїхав у Відень, а в Субботу Рада заболіла *крупом*. Майже все моє поліпшення, за тиждень набуте, під впливом енергійного ліку, пішло к чорту. Та добре, що хоч сьогодні лікар знайшов, що процес крупу іде *diminuendo* і що можна буде виїхати після завтраго. Чи поправлюсь у Софії, чи впаду в кінець, – в усякім разі матиму місяць хоч лежати на однім місці, в свої(й) хаті, – хоч без сили й без волі, бо про правду вже й говорити нічого, тим паче, що мені лікарі виразно заборонили всяку політику й публіцистику, а дозволили тільки фольклори та, коли голос буде, потроху лекції. Один навіть каже: об'явіть про це в галицьких газетах, то люде Вас оставлять у покої й Вам кораблі будуть одрізані.

Ну, буду терпіти. Випрошу хиба право написати рецензію на роман Чайченка, та він не скоро скінчиться, то я або поправлюсь знов трохи, або вже зовсім нічого не писатиму.

Получив Вашу депешу. Спасибі! Та не одповідаю телеграммою ж, бо треба йти якийсь кавалок на станцію, а я поклав собі кілька часу навіть не ходити. Через те ж не посилаю й Швейцарії. Пошлю вже з Софії, ще за одно там переглянущу деяку статистику і, може, добавлю.

З моєю статейкою про мову в церквах робіть, що хочете. Я на авторство не претендую і дивлюсь на цю пробу тільки як на *ballon d'essai*, а окрім того, хочеса перебігти дорогу народовцям, що не вони перші, а ми упоминались за мову в церквах. Пришліть скорше в Софію Ваш перероб.

А сурйозніщу серію почну з *Старо-персідської віри*. Далі піде Будда, а потім і жиди. Іран інтересний для нас, бо майже вся популярна есхатологія у нас – іранська (богумільська). З рештою, про це поговоримо.

Про книги напишу з Софії. Звідти пришлю й фотографію.

Ваш М. Др[агоманов].

224. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Приїхав Гриневецький, і я єму передав усе моє Сальмансдорфське “Литературное Наслѣдіє”, щоб зараз же переслав Вам. Робіть, як ліпше, та найскорше я б хотів побачити друкованою Швейцарію. Може, впахаете початок у цей N Хлібороба. В газеті мого імені не підписуйте, а тільки на книзці або в газеті на самім кінці.

225. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

31 Окт. 91

Знов до Вас просьба. Виписав я собі *Wisła* Карловича і К°, та щось не шлють; певно, повної колекції вже не ма, бо в ред. Сборника прислали тільки V том. А мені до зарізу скоро треба т. II, де на стор. 762 і 766 надруковано *Bystroń i Karłowicz – Poleskie podania spokrewnione z(e) legiendą o św. Grzegorzcu*. Чи не можете Ви де видрати цей випуск і прислати мені на тиждень.

Ваш М. Др[агоманов].

Як Павликова *Influenza*?

Мені не шлють ні 17 N, ні 19 і т. д. *Zopi*, хоч я двічі писав. Попредставляйте за мене.

226. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

14–15/11 1891

Львів, ул. Зиблікев. 10

Вельми шановний Добродію!

Сьогодні одержав Вашу картку і спішу написати Вам декілько слів. З картки бачу, що Ви знов за науковою роботою, значить, троха здоровіші? Я не буду Вам описувати, яке важке вражінє зробила на нас усіх відомість про Вашу тяжку слабість. Вірити не хотілося, щоб вона могла віщувати нам велику, незаміниму страту, – і доси вірити сему не хочеса і подумати страшно, що булоби з нами всіма, як би у нас не стало Вашого ясного та розумного слова, котре в критичних моментах вказує нам усе ясну та пряму дорогу. Читаючи Ваші неоцінені “Чудацькі думки”, жахаєшся тої мисли, щоб се могло бути, як Ви кажете, Ваше “політичне наслідє”. Не знаю, чи Ярославич і Окуневський писали Вам докладно про свої подорожі по Україні. Вражіня, які вони відтам повивозили, а особливо з Кііва, дуже важкі. В Кііві народ тим і жиє, що тремтить, а Господь зна, чого. Громада, мабуть, зовсім не сходиться, між трійцею Жит[ецький], Трег[убов], Наум[енко] а Антон[овичем] велика ворожнеча, а Кон[иський], о кілько видно з оповідань Ярославича, став зовсім щоденним гостем у жандарма Новіцкоого. Ярославич оповідав оден інтересний факт, як Кон[иський] сам зловився на тому, що комунікує жандармам факти, котрих вони не знають. Я розказав би Вам сей факт, та боюся перепутати деталі, ліпше зажадайте від Ярославича, щоб Вам розказав, коли Вам се інтересно.

Я перейду тільки до здобутків їх поїздок. Ковал[евський] переслав П[авли]кови з обіцяних єму на жите 100 руб. (здаєся) і міні з обіцяних за мою роботу в Народі п'ятисот руб. – 200 руб., з приказом узяти собі ще й тих 100 руб., котрі в маю б. р. прислані були на Народ Вашою сестрою і котрі, звісно, давно видані.

Я, звісно, з сих 200 руб. нічого не візму для себе, а надіюсь продержати ними ще хоч 3 н-ри Народа та с(п)латити троха давнього довгу, котрий усе ще висить на нас в сумі звиш 200 гульд.

З нової організації “Народа” вийшло таке, що адміністрація, котрої спекався П[авли]к, впала на мене. Поки що вона не чинить міні великої трудности, побажимо, як буде дальше. Я, принаймі, чуюся спокійним, коли за кождий н-р можу заплатити в друкарні і за експедицію.

Я дуже рад, що остатні н-ри “Народа” Вам подобаються. Певна річ, рубрики виглядають не гарно, так, як сині лінії на дитських зошитах до писаня, але міні видаються вони пожиточними і потрібними для нас, недісціплінованих Галичан, являються таким, трохи аляповатим memento, щоби не розбігатися по бокам, а йти дружно бік обік. А статі, прислані з боку, все можуть найти місце чи в рубриках, чи й по за ними.

Далі прислав Ковал[евський] 200 руб. на виданє Ваших політичних пісень. Гроші ті лежать у мене. Що з ними робити? Колиб можливо було друкувати “Пісні” у Львові, то було б добре, бо хоч дещо розійшлося би в Галичині, ну та се залежить від Вас. В усякім разі, я жду Вашого показу, куди послати ті гроші.

“Wisł-y” надіюсь Вам вистарати і вислати на днях разом з Дідеріхсом, котрого найшов. Натомість просив би Вас, коли у Вас в Вашій або публичній бібліотеці є Wander, Sprichwörterlexikon, позичити его міні для впорядкованя моєї збірки приповідок. Я вже розложив їх по Stichwort’am, лишилося ще стягти до купи варіанти, поприписувати значіне і поясненя, до которих я хотів би втягти як найобширнійший фольклорний матеріал наш (повідки, казки, анекдоти і т. і.) і порівнячий. Матеріялу дещо троха маю зібраного, а на повноту не маю претензії; *kiep te, kto dale więcej, niż może*. А хто видрукує таку книжку, про се вже й думати перестав, – побачимо.

Чи в Вашім матеріалі про Едіпа є стара датська пісня “Der unrechte Bräutigam” (Wilhelm Grimm, Altdänische Volkslieder)? Коли нема, то можу Вам виписати.

Чи є у Вас які праці про “Книгу о сімох мудрецах”? Недавно читав я бібліографічну працю Мурка “Das Buch der sieben Weisen bei den Slaven”, і при тій нагоді прочитав саму книгу в польскім перекладі. Як се Ви в своїй статі про печену дитину пропустили остатню повість тої книги, де є епізод дуже похожий на Amis et Amyles? А варто би обробити сю книгу троха докладнійше, особливо з поглядом на єї вплив на нашу устну словесність. Я радо взявся б до сеї роботи, колиб тільки зібрати важнішу літературу.

Як, властиво, стоїть діло з Вашим опрацьованем історії южноруської літератури? Чи у Вас є деякі частини сеї праці готові (не говорю о спеціальних монографіях) і чи маєте пороблені які виписки з матеріалу книжного (стара література), і чи в загалі думаєте братися до виконаня свого колишнього широкого пляну? Я думаю, що після Огоновського конче треба забратися до зладженя більш наукової історії нашої літератури. Особливо перший єї том є зовсім скан-

дальний, а не менше скандальний буде, я думаю, том остатній – устня словесність. Чи не можна би нам як небудь зложитися на таку роботу так, щоб Ви взяли на себе вступну часть і устню літературу, а я – книжню аж до Котляревського. Я відложив би в такім разі на бік усяку іншу роботу (покінчивши те, що позачинане), зладив би і переслав Вам детальний плян цілої своєї части, а відтак випрацював би его, порозуміваючись з Вами. Я дуже добре знаю, як багато міні бракує до того, щоб написати справді добрий науковий підручник, та думаю, що при Вашій помочи все таки зробив би дещо ліпше від Огоновського, не говорячи вже про Вашу часть, котра певно була би замітним фактом у слав'янській науці. Я щиро бажав би, щоб Ви найшли час і силу взятися до сеї роботи.

Про “Зорю” я говорив у друкарні, – кажуть, що вислали Вам. П[авли]к лежить хорий. Інфлюенца его покинула, та за те мучить невральгія. Я також 2 тижні пролежав на інфлюенцу, а властиво, на поганий кашель. Осмілююсь пригадати Вам II, III і IV томи Вашого Сборника, котрий Ви обіцяли міні прислати, і Вашу фотографію. Швейцарію швидко зачнемо друкувати.

Ваш Ів. Франко.

227. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Довершіть благодіяніє і пришліть копію з *Sw. Grzegorz'a* у Баронча⁸. В мене єсть 2 екз. книжки (єсть і *Grimm, Dän. Heldenlieder*), та тепер не одшукаю в хаосі, котрий був колись моєю бібліотекою. Напишіть замітку, звідки взяв Grimm пісню.

М. Др[агоmano]в.

228. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Софія, Владайска ул., 18 Нов. 1891

Дорогий земляче.

Простіть, що довго не пишу. Ті невеличкі хвильки, коли мені дозволяєся сидіти і писати, ідуть на екстренну роботу – виправку Едіпа. До того про книги, що Вам треба, не міг я написати, бо Нар. Бібліотека була замкнута через переробки, – хоч на перед я знав, що напишу Вам: тих книг *нема!* Так і пишу, прибавивши, що В. Кар. я заставляю виписати, та тільки коли він прибуде, при звісних (або й незвісних Вам) канцелярських порядках.

⁸ Між листами Франка до Драгоманова збереглася бажана копія, яку зробив власноручно Франко. Під копією дав Франко таку замітку: “Відки взяв Грімм спеціально пісню “*Der unrechte Bräutigam*”, – він не каже. До сеї пісні нема ніякої примітки. Найбільше пісень, а мабуть і сю, взяв із збірника *Kämpfe Viser*, котрий часто цитує, але ніде не наводить ані повного титулу, ані року виданя. Ів. Фр.” (*Прим. редакції першого видання*).

Спасибі за виписки й уваги. З поводу Семи мудреців я скажу таке: оповідання про Александра й Людовика єсть тільки варьянт Amiles et Amys; воно єсть в кількох лишень, і то європейських редакціях Семи мудрих, котрі пішли од *Calumniæ novercalis* і через те нічого не поясня в генезі печеної дитини. Я єго резервував на окрімую статейку про Віраварові еха в наших і др. казках. Тепер, да не соблазниться хто, зроблю маленьку примітку в додатках до своїх статей. Про Мудреців у мене єсть на лице: 1) російське видання, певно, переробка з польського (котрого я ніколи не бачив), 2) *Clouston – The Sindibad Namah*, – магістерська праця, 3) *Landau, Die Quellen des Dekameron*, 4) *Murko* – про сербського й болг. сінтіпаса (по хорватському), 5) *Teza – Le tradizioni dei 7 savi nelle novelline magiare*. Окрім того, десь у дебрях моєї бібліотеки скриваються – 6) *Comparetti – Recherche intorno... del Sindibad* і 7) *D'Ancona – Il libro dei Sette Savi di Rome*. 8) *Пытинъ – Оч. Ист. Сказокъ и Повѣстей русскихъ*. Німецьких і франц. виданьня я не купував, бо були в Женевській бібліотеці. Мудр[е]цями варто зайнятись взглядно до нашої нар. новелли, та тільки виводи будуть негативні, здаєся, бо подібних новелл у нас не багато, та й ті мають редакції дуже одмінні. Думаю я, що, властиво, книга про 7 мудрих на нас впливу мала не багато, а новелли до нас ішли устною дорогою і більше з Азії. Тим то й треба звернути увагу на азіяцьку новеллу, а для того непременно сідайте за англійську мову.

З моєю істор. літер. не знаю, як і буде, бо в ліпшому случаю я мушу лічитись 2 роки для того, щоб потім готувитись уже до натуральної смерти. Властиво, огляду історичного старої літератури я не мав на плані, бо думав написати огляд того, що написано або говорено й наспівано на справди нар. мові. Инше все входить мусило в уступну частину історії літер. мов на Україні, взглядно до історії національної самосвідомости. Для того Вам тим паче вільна воля писати Вашу працю, а коли я можу Вам чим стати в пригоді, то буду радісінкий.

Біогр. Доброгр[аєвої] і Молодика тепер абсолютно не можу розшукати. Простіть. Не ма сили!

Ваш М. Др[агоманов].

9 Дек. Од П[авли]ка взнайте, чому довго не одсилав листу.

229. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львів 25/II 1892

Вельми Шановний Добродію!

Ну, насилу дождався од Вас листу, а то й не знав уже, що думати про Вашу довгу мовчанку. З остатного Вашого листочка бачу, що Ви не одержали мого попереднього листа з Юдою Іскаріотським, записаним із уст народа з інтересними варіантами. Я, власне, сьогодні переглянув Вашого Едіпа, присланого до П[ав-ли]ка, і не найшов в нім згадки про Юду з Кобиловолок. Жаль, що Ви не одержали листа, тепер лишається хіба подати Кобиловолоцького Юду яко доповнене в рецензії.

“Зорю” вислала Вам жінка сьогодні, а ще передучора вислано Вам Гейне, Дон Кіхота і Без праці. Напишіть, чи одержали. Сьогодні висилаю Вам Pustelnik і Апіої з Кольберга XIV, а в томі XVII ані в XVIII, ані в XIX нічого подібного нема. Колись в Дрогобичі я чув се оповідане далеко повніше і з інтересними відмінами, мав навіть записане, та десь пропало. Але колиб Вам конче було треба, то за якийсь час я, може, зміг би роздобути єї, бо тямлю, від котрого чоловіка єї чув. Тямлю, що там була мова про якусь золоту чашу, і що ангел сина добрих хозяйнів кинув з моста в воду. Якось то в зв’язку з сею легендою пригадується міні й та, що Толстой переказав в своїй казці “Чѣмъ люди живы”: ангел мав виймати душу з бідного і змилосердився, за се бог казав єму іти служити до того чоловіка. Ось той наймит іде з хозяйном у ліс красти дрова, – не тямлю вже, які там були дальші пригоди, але тямлю, що переїздячи по при церков, наймит кидає на неї каменем, а переїжджаючи по при шибеницю, знімає шапку і хреститься. Хозяїн питає его, чому се робить, а він розказує, що на церкві сиділо 7 чортів, котрі записували, кілька там робиться наруги над богом, а на шибениці був, власне, ангел, котрий приймав душу невинного чоловіка, там повішеного. В значно зміненій формі я обробив сю легенду в казці “Rębacz” (Przegląd Społeczny).

Ви не зовсім справедливо закидаєте міні, що в своїй замітці в “Народі” я показав народовців перед угодою зовсім правими і гарними; я тільки сконстатував, що вони тоді сяк чи так, а опиралися на народі, признавали вагу віч і не доходили до такої негації, як тепер.

Не знаю, чи читали Ви в I н-рі Народа шматок моєї статейки “Жидівська війна”. Я жалую дуже, що помістив сей шматок в Народі, де він зовсім не на місці. Мене набурчали товариші, так що я вже не важуся давати кінець. А цілу статейку я зладив по польськи і вислав до редакції Wisły; Карлович обіцяв міні, що видрукує в тій книжці, що вийде в іюні.

В Зорі я розпочав давати ряд заміток про Співомовки Руданського, т. є. про ті, котрих оригінали маю записані з уст народа, або котрих жерела можу слідити далі в зад. Доси вислав до редакції замітку про “Ні зле, ні добре”; оригінал тої вірші я найшов в польській збірці анекдотів з кінця 18-го віку з виразними слідами французкого походження. В тійже збірці є родичі ще деяких співомовок.

Мій збірник приповідок помаленьку двигается наперед. Всі приповідки вже розведені по Stichwortam (як би їх назвати по нашому? чеське heslo) і наліплені на аркуші. Тепер приходить найважніша робота: остаточна редакція. Тут я бажав би засягнути Вашої поради. У мене плян такий:

- 1) Під кождим геслом порядкую приповідки поазбучно і нумерую самостійно.
- 2) По змозі, до кождої приповідки даю ноту, де а) зводжу звісні міні галицкі варіанти в спосіб, ужитий Вами в Істор. піснях і др. (т. є. винотовую тільки відмінні слова); б) подаю, також по змозі, значіне приповідки і в яких okazіях вона уживається; в) вказую, по змозі, на жерело приповідки, коли вона оперта на якім оповіданю, анекдоті, пісні і т. і.; г) пояснюю слова малоуживані, місцевости, імена і т. і., де того треба; д) вказую ідентичні або близькі форми тої приповідки у інших народів, розуміється, де се зможу вчинити.
- 3) При кождій приповідці і кождім варіанті подаю місцевість, де вони записані, о кілько вона міні звісна (т. є. всюди при нових збірниках, надсланих міні збирачами) або ім'я збирача, з котрого збірки приповідка взята.
- 4) Сам текст приповідок і варіантів друкувати хочу грубшими буквами, а ноти (під кождою приповідкою, в тексті) тоншими; принаймі текст приповідок науковою фонетикою.

В ноти я впакую багато ріжного, переважно рукописного матеріалу, що нагромадився у мене, і з котрим я не знаю, що діяти (дітські забави, каламбури, жарти, анекдоти, проклятя, пародії молитов і пісень церковних, повірки, ліки, казки, загади про місцевости і т. і.). Робота величезна, але я дуже пристрастився до неї і думаю, що хоч може не зроблю єї дуже мудро, то все таки хоч дам другим матеріал до дальшої роботи. Приповідок, самих галицких, з виключенем Буковини і угорської Руси, є вже у мене около 10.000. Я писав на Україну, щоби відтам вплинули на Товариство Шевченка, щоби воно взяло на себе друк, і міні переказали, що се вже зроблено. Але Тов. Шевченка стоїть на грошевих дефіцитах, підрізана “Дѣлом”, котре з кінцем минувшого року винно було друкарни щось 9000 гульд. Тим то я й не надіюсь, щоби з тої кози було м'ясо, а думаю, що прийдеся друкувати приповідки власним коштом на страту або, видавши один випуск, на решту жебрати підмоги хочби у сойму, за приміром Желехівського, котрий також свій Словар, що нині народовці вважають предметом національної гордості, видав майже без помочи тих самих народовців. Ну, та про се ще буде час подумати. А поки що я просив би Вас поробити свої уваги до виложеного мною пляну редакції, і вказати міні, що би ще треба мати на оці, а що, може, в моїм пляні є лишне. Як би у Вас під руками були деякі збірки приповідок Югослав'янських, то позичте. Нема в мене й збірки чеської Челяковського, ані

російських Даля і Сахарова. Wandera я виписав через бібліотеку, а деякі інші мушу купувати. Звісно, про вичерпане всего порівнячого матеріалу нема що й говорити, хотілось би тільки достаточо замаркувати межинародність власне тих творів, в котрих у нас привикли бачити найчистіше зеркало “народної душі”, по котрим компонували “народну філософію”.

Сборника маю тільки т. I. Переписувати для Вас бересь моя жінка. Бувайте здорові.

230. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Софія, Владайска ул., 17 Фебр. 92

Дорогий земляче.

Вчора дістав Ваш лист і виписку Кольберга. Спасибі. Тільки додайте, в якій провінції записаний той вар'янт К[ольбер]га. На ньому видно вплив українських вар'янтів. А про той Дрогобичский вар., що в Вас був, розстарайтесь. Цікаво, чи він пішов од латинських проповідей, як моравський і 2 польські, чи самостійнищий і більше прив'язуєся до восточних вар'янтів? Я тепер власне пишу про це для Сборника, т. є. більше номерую, а писатиме Шішманов. Треба заробити грошей, щоб їхати літом лічитись в Париж, коли дотягну до того часу, а коли не дотягну, то хоч зоставлю по собі ще 1–2 монографії. Мені дуже погано! На всьому гірше, тільки голос ліпший. Що воно за знак – ні я, ні мої лікарі не розберуть.

А лист Ваш з Юдою пропав. Якась Юда підхопила, мабуть, по дорозі, через Руминію й Лом-Паланку. Це проклятий тракт! Або вмістіть Юду в рецензію, або як буде довга, то дошліть мені. Знайшовсь ще болг. вар'янт істор. Павла Кесар. (котрий обіцяно), *пісня болгарська*, подібна до датської й української. Окрім того, жду з Росії ще одної рукописної історії кровосмішення. Вийде повненька монографійка.

Проти Вашого плану приповідок не маю нічого закинути, ані доповнити. Радив би тільки не вживати тиєї дурної *алгебри*, яку запровадив Чуб[инський] без мене в Истор. П. Нудна робота, а як трапиться помилка писаря, чи друкаря, то вар'янт пропав, та й результату мало. А в приповідках навіть місця не багато вирасте. Ліпше означати подібні слова в вар'янтах осібними шрифтами. Про порівнянні замітки, не знаю, що Вам і казати. Це безконечна робота, котра потрібує бібліотеки. Попробую глянути в тутешні книжки, – чи є що. Тільки навряд, щоб знайшлось. Даля ще знайдете в Росії, а Снегірева вже не купити! Колись я писав Вам про *Otto Vannucci* – *Proverbi latini*. Недавно вийшло щось про еллінські приповідки, та не одшукаю в своєму хаосі усіх фольклорних бібліографій, які в мене єсть. Може, счастья pomoже. Ще як би посчастлило Вам дати скільки небудь повні параллелі з Біблїї, класіків, арабів, німців та слав'ян, то добре б було. Та ідеал порівн. науки – показати не тільки спільне, а осібне. А для цього в Вашій темі треба років роботи та ще й не одного!

Брошури й Зорю получил. Спасибі. Гейне читаю з приємністю, а другим невдоволений. Дон Кіхот виходить тільки дурень, а тим часом, полковник Ньюкол у Теккерей ставить в числі книг, котрі він любить читати, щоб “бути в товаристві джентльменів,” Дон Кіхота, та й Ви фінал написали не до дурня. Казка за довга, нелогічна і конклюдія не витікає просто з Ваших картин; та й наука – працювати, нічого мужикам проповідувати, вони й так працюють. Я все таки думаю, що й на Вас, як і на Нечуя й Мирного це гр. Толстой пустив казкову манію. Так і в Т[олстого] часом казки шкандибають, але при всьому, Толстой має нюх на казку: вона в него коротка, проста, алегорії прозорі. Найбільші майстри в сему – старі азіати, і для того я б радив нашим любителям дідактичної поезії – *Jatakas Avadanas, Панчатантру, Калілу-ва-Дімну, Талмуд*. В мене колись була думка вибрати звідти первотіпи найбільше звисних у нас байок, щоб показати, на скільки ці первотіпи ліпші од нових Лафонтенів. Два-три приміри я показав у своїх монографіях. *A propos!* Як Ваша англійська мова?

Хотілось би мені написати скорше рецензію на *Промінь* Чайченка, та не знаю, як мені дозволить моя аорта. З цієї ночі ще щось причепляється. Боюсь, чи не інфлюенца. Я її, певно, не видержу.

Бувайте здорові з жінкою й дітьми.

Ваш М. Др[агоманов].

231. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Даруйте, що так довго не писав Вам: одно те, що ждав на казку з Дрогобича, про котру Вам згадував, а друге те, що був зайнятий то вічем, то писанем фелетонів до *Kurj. Lw.* (про Толстого і про килими подільські), то працею над приповідками. Отсе перед кількома днями через велику силу одержав Вандера *Sprichwörterlexicon*, п'ять величезних томів, кождий містить около 60.000 приповідок. Визичили его міні з Загреба з умовою – звернути за 4 тижні. Хотячи докладно прочитати цілий лексікон, а не осліпнути, треба хоч рік часу. Я почав було читати і винотовувати форсовно, і після другого разу очи так розболілися, що мусів покинути думку – порівняти весь матеріал. Зроблю тільки, що зможу, а іменно – перейду важніші порекла і зазначу інтернаціональний, по части загальнолюдський, а по части вандрівний характер переважної части “сентенцій”, а національний – інших (характерних зворотів, жартів і т. і., конечно, з многими обмеженнями). Вже в укладуваню своєї збірки я звернув пильну увагу на теорію, висказану ріжними людьми, а мотивовану Естерлеєм, що велика часть приповідок – се обшліфовані і скристалізовані оповідання, анекдоти, фацеції або їх поенти, – і для того, де тільки можу, даю при приповідках ті пояснення і оповідання, які сам народ до них прикладає. Таких пояснень маю доси з півторага; жаль, що другі збирачі, котрі міні доставляли матеріалу, рідко коли звертали на

них увагу. До тих оповідань і анекдотів я, де тільки буду міг, пододаю бібліографічні вказівки на паралелі в інших літературах, зсилки на варіанти друковані, книжні жерела наші, рукописі і т. і. Звісно, не думаю навіть, щоб міг усе се зробити повно, вичерпати матеріал – се неможливо раз для того, що у мене часу мало, а по друге, для того, що європейська література етнографічна для мене дуже мало доступна задля браку найважливіших того рода видань в наших бібліотеках. Я ставлю собі дві найголовніші цілі: 1) вичерпати і добре впорядкувати весь доси звісний в друку і мною згромаджений галицько-руський матеріал приповідковий, взятий з уст народа, і 2) видати его, по змозі, науково, критично, з показом жерел, з захованем діалектових осібностей (в дуже многих разях се зовсім неможливо, де записачі подали міні вже без заховання тих осібностей) і з долученем таких об'яснень, на які спроможуся. Третя точка – зазначене паралель мусить бути виконано нерівномірно, паралелі українські (по Номису, Чубинському, Вашій збірочці, Комарову) постараюсь зробити докладно. Те саме маю надію зробити з матеріалом польським. Маю також досить багатий матеріал для порівняння приповідок греко-латинських, а іменно, франкфуртське видане “Adagia” з р. 1670, де зведено “Хіліади” Еразма і збірки кільканадцяти інших збирачів з доби гуманізму. Клопіт, що не маю збірників російських крім найновішого (воронізьського) Дикарьова, ані білоруських. Як би Ви могли що небудь винайти в своїй бібліотеці і визичити міні, то дуже був би Вам вдячний.

Щире спасибі Вам за Ваш суд о моїх торічних продуктах поетичних. Я з Вами зовсім згожуюсь і що до Дон Кіхота, і що до Казки. Дон Кіхотом я сам дуже невдоволенний і взявся до него нерадо, тільки на налягане Шухевича. Я знав, що в ритмованій переробці, тай ще для молодіжі, не зможу дати вірного відбитя того високого образу, котрий змалював Сервантес. Правда й те, що з початку, в першій половині першого тома, і у Сервантеса Д. К. виходить мало чим більше від дурня, і тільки з часом, особливо в другому томі, росте в велетня, а міні прийшлося переповідати власне сю першу половину першого тома. Та про те, я не перечу, що мій Дон Кіхот вийшов не таким, як би був повинен і яким я сам бажав его вивести.

Що до Казки, то я також признаю, що основна єї концепція не дуже щаслива і не свобідна від ідейних суперечностей. Є вони і в переведенню поодиноких епізодів. Та про те, міні з нею трафілося таке, як тій матері з кривоногою дитиною, котру вона про те любить. Се моє Schmerzenskind, задумане в тюрмі в часи тяжкого суму, коли міні здавалося, що от-от одурію. Образи, тоді схоплені, врзалися в мою душу так глибоко, що я потому не то що не міг їх позбутися, але навіть не міг змінити їх так основно, як би того треба було для вигладження композиції. Я пару разів перероблював сю казку і, певно, дещо поправив, але не все. І дорога міні в ній не казочна, ідейна основа, а оте тло, взяте з дійсного життя, дійсні ті *живі* фігури (Івана, князя, Ніни, барона), котрі я в неї вплив. Ви трошка помиляєтесь, думаючи, що на мене вплинув Толстой що до писання казок. Міні далеко більше подобалися казки Щедрина, але перший попхнув мене до сего жанру

Німець Гофман, котрого казки найбільше підходять іменно до такого рода, як моя “Без праці”.

Посилаю Вам казку Гутовича, далі – казку про Юду і нову церковно-слав’янську верзію повісти про Григорія на камені. Вона взята з інтересної рукописі, котру я сими днями одержав від селянина Гулейчука з Іспаса на Буковині. Опис рукописі даю перед повістю, а тут додаю, що в тамтих сторонах, як оповідав міні сей селянин, котрого я пізнав на вічу в Снятині, між селянами знаходиться багато рукописів, що походять з давніх покасованих монастирів. Я нетерпливо дожидаю віча на Вишніці, а коли его не буде, то літом виберуся в ті сторони з запасом грошей і буду полювати на рукописі, а також на казки. Бажав би після приповідок зладити і видати збірку галицьких казок і вже тепер нотую собі імена народних оповідачів, до котрих опісля удамся, щоб позаписувати їх скарги. У нас на сім полі, як самі знаєте, зроблено дуже мало, тай то більше Поляками (Войціцький, Кольберг), ніж Русинами.

Зголосився я в тутешнім товаристві історичнім прочитати реферат про южноруску літературу XVI–XVIII віку з особливим поглядом на літературу червононоруску. Цікавий дуже, чи і яка буде полеміка, особливо, з боку Огоновського. Читати буду 9 мая, звісно, по польски.

Не знаю, коли я спроможуся на розбір Вашого Едіпа. Доси не спромігся навіть прочитати его більш половини, хоч річ сама дуже інтересна. Не знаю, чи Ви слідили докладно вандрівку сеї казки в Орієнт (чи, може, є там тільки єї параллелі, повставші незалежно від грецьких?). Не знаю, чи читали Ви статю Охримовича в Етнограф. Обозр., – там є заміточка і про Едіповську тему; Охр[имович] зводить початок тої теми до часу переходу сім’ї матріархальної в патріархальну й сим об’яснює перевагу кровосумішки: син і мати, брат і сестра над: батько з дочкою. Ся думка, впрочім, здаєсь, натякнута й у Вас.

Чи Ви не булиб ласкаві прислати міні російський оригінал Вашої праці? Се булоб міні велике улекшенє в читаню і придалось би, може, на пізнійше, коли б може прийшлося ладити укр. переклад Ваших фольклорістичних работ. Те саме відноситься й до Константина і до попа-осла. А обіцяних томів “Сборника” (II і далі) я так і доси не одержав.

На сьому кінчу і поздоровляю Вас щиро.

Ваш Ів. Франко.

Львів 5/IV 92.

I.

В однім селі жила бідна вдова і мала четверо дітей. Мала вона тільки одну корову, але дітей своїх так любила, що не заставляла їх ані молитися, ані працювати. Тоді пан біг заслав на неї тяжку хворобу. Не було кому тих дітей заходити, то вони припадуть до корови, пососуть єї, поклякають коло матери, тай плачуть. Тоді пан біг післяв ангела, щоби виймив душу з тої жінки, але ангел прийшов до хати і, побачивши, як ті діти плачуть, змилосердився і не взяв душі з їх матери. Прилітає до бога і починає его просити, щоби не брав дітям матери, бо щож вони,

бідні, будуть робити без роду, без опіки? Пан біг каже єму на се: Я сам знаю о тім, але щож з них буде, коли мати не вміє їх привчити ні до молитви, ні до праці. Вони ростуть і спускаються у всім на маму, то при ній вони стануть непотрібними й дармоїдами. Зараз іди і вийми з неї душу! Але ангел і другим разом не міг сего зробити, й за се пан біг розгніваний вигнав его з раю на цілий рік, щоби покутував на землі. Полетів ангел на землю і почав шукати собі служби. Прийшов до одного господаря, проситься на службу, але той, бачучи его красну вроду, не хотів его приймати. Ти, – каже, – такий паничик, деж твої руки складні до роботи! Ти просту роботу не потрафиш робити. Так, до кого лиш прийшов, усі его відправляли. Довго так блукався по світі, поки один дяк не запровадив его до попа. Піп, бачучи хлопця ладного, радо приймив его на службу за льокайчука. І що за льокайчук з него був! Усю службу робив так, що піп не міг ним натішитися та нахвалитися і всюди возив его за собою.

Все було би добре, але нараз почало щось приступати до нового льокая. Зачав таке виробляти, що піп не знав, чи він одурів, чи що. Ото раз їдуть кудись дорогою, аж ту нараз льокай схопився з воза, та на дорогу, через рів, на толоку, де лежала гниюча кінська голова, ще з стервом, з хробаками. Льокайчук бух коло неї на землю та як почне молитися, так мов перед вівтарем. Піп очам своїм не вірить, ба, далі кричить, лає, але льокайчук і не чує. Скінчив молитву, встав тай вернув до воза. – Що се ти, одурів? – питає его піп. Той мовчить. – Ну скажи, чи ти не маєш де молитися, та перед такою здохлятиною? – Я вже знаю, що роблю, – каже льокай, – так треба. Що вже піп допитувався, а більше від него не почув нічого, лиш так треба, тай так треба.

Іншим разом їхали вони через міст на великій ріці. А на тім мості стоїть дід старий та сивий та просить милостині. Піп тільки почав шолопати по кішені, щоби єму дати, а льокай як не схопиться з воза, як не вхопить того діда за плечі, тай бух его в воду. За дідом лиш заклекотіло, а піп став ні живий, ні мертвий. Бійся бога, хлопче, – скрикнув він, – що се ти зробив? Такого бідного старця в воду кинув! Та за що? – Так треба, – каже льокай, – не бійтеся нічого, я за се відповім. І сим разом піп нічого не довідався.

Знов, іншим разом, їдуть селом, по при коршму, а в тій коршмі такі танці, крики, галас, люде п'яні валяються по ровях, другі бьються. Аж ту попів льокай схапуюся з воза, припав до одного угла коршми, тай знов почав молитися. Піп аж згорів зо встиду та як затне коні, таки й лишив его там коло коршми і аж за селом підждав на него. Вже й не питався его, що се за збитки він виробляє, бо знав, що нічого не допитаєся.

Надійшов великдень. У тім селі був відпуст, поз'їжджалося попів багато, народу привалило тільки, що й десята часть у церкві не могла поміститися. Стоять довкола церкви, як ярмарок. Аж ту попів льокай вибігає з попівства, стає на вулиці тай як почне кидати на церкву камінем. Та кидає так, що аж гуркотить по даху, аж задихався. Люде дивляться на него, сміються, але не сміють єму нічого казати, а він мов і не бачить нікого, все кидає на церкву камінем, а далі болотом

та піском. По службі божій, коли піп дізнався про се, то так розлютився, що вимовив єму службу. – Не гнівайтесь, панотче, – каже льокай, – моя служба у вас і так була би завтра скінчилася. А тепер послухайте, чому я се робив. Тут усі попи посходилися, слухають, а він розповідає. – Що я над кінською головою молився, – каже, – тому така причина, що кождий хробак у ній – то грішна душа, котру пан біг за гріхи послав туди покуту відбувати. Богато так душ покутує: у стерві, в гною, у гнилій воді, і я молився, щоби їм бог скоротив їх тяжку покуту. А той дід на мості, то був великий грішник, що забив вітця й матір, і за то бог за кару не давав єму смерти, поки єго хто не вб'є, от я й зробив єму ту прислугу. А що я коло коршми молився, то тому, бо коло тих п'яних людей бачив повно чортів, котрі їх на все зле під'юджували і їх гріхам радувалися. То я молився богу, щоби віддалив покусу від тих нещасних людей. А що я камінем на церкву кидав, то се тому, бо люде, що стояли коло церкви, замість молитися і слухати слова божого, обмовляли одні других, а чорти позасідали на церковнім даху та все списували їх гріхи та тишилися. От я кидав на них камінем, щоби їм перешкодити, а потому болотом, щоби їх письмо замазати. Здивувалися дуже попи, чуючи таку бесіду, і питаються єго: А відкиж ти се все знаєш? А він їм тоді розповів, хто він і за що на землі покутує. Не хотіли попи вірити єго словам і питаються єго, чи вміє співати херувимську пісню. – Вмію, – каже ангел. – Ставайте завтра правити соборну службу, то я заспіваю. На другий день попи всі стали до служби, а той ангел став на крилосі і, як почав співати, то всі люде таку почули радість, що не те що не могли шептатися та обмовлятися, але всі співали з ним разом. А як прийшло до Іже Херувими, то той ангел заспівав ще красше, ще голоснійше, лице єго зяясніло як сонце, бо в тій хвили скінчився рік єго покути. І співаючи, він почав підноситися по над люде і раптом щез їм з очей, тільки спів ангельський було чути ще довго в повітрію.

А ті сироти, котрим мати вмерла, пішли помеже люде, привикли до роботи і до порядку і поробилися порядними та маючими господарями.

(Списав на мою просьбу Микола Гутович, міщанин дрогобицький. Від матери Гутовича перед 25 роками чув я троха відмінний варіант, а властиво, дві казки, котрі тут зілляні в одну, одна була тема: Чѣм люди живы, ангел служить у попа і робить ріжні “збитки”, а друга: ангел вандрує з пустельником (подібно як у Кольберга); з сеі другої казки д. Гутович зятявив, очевидно, тільки мотив утоплення чоловіка, в тамтій казці се був молодий хлопець, син якогось дуже ласкового хозяїна, котрий щиро гостив прохожих).

Ів. Франко.

II.

Маєте знати, що Юду Іскаріота носила мати цілий рік, як кобила. А коли їй прийшлося родити, то на єї двір упала з неба огняна брила, а їй самій приснився дивний сон. Приснилося їй, що єї синок буде рудий, що заб'є королевича, заб'є свого тата, ожениться з мамою, а в додатку, продасть за 33 срібні учителя пророка і повіситься. Налякалася небога такого сну та думає, що ту почати? Далі

взяла плетений кошик, обмазала смолою, вложила туди свого новорожденника тай кинула в ріку. А перед тим ще встромила йому під шкіру на голові шпильочку, щоби, як що трафиться, познака була. А Юда плив, плив, поки не принесло його до одного панства. Саме в той час вийшла королева над ріку купатися. Дивиться, щось пливе в кошику. Кличе слуг, витягають, а там хлопець. Взяла королева того хлопця, віддала на мамки, а коли йому було 5 чи 6 років, забрала его до себе, в королівські палати. Тут він і ріс далі разом з молодим королевичем. Раз якось вибрався з ним у поле, над ріку. Коли прийшли в те саме місце, де знайдено Юду, хлопці посідали на березі, та, звичайно, пустують, грудками в воду шпурляють. От Юда захопив велику грудомашу, як не бухне, вода геть обризькала королевича. Той озлився тай давай ляяться: ти сякий, ти такий, пашов, відки прийшов! – А я відки прийшов? – питає Юда. – От тут у ріці тебе найшли, – каже королевич, – туди тобі й дорога. Юда не стерпів: як мав у руці каменяку, так і зацідив нею королевича в голову, а сам утік.

Найшли трупа королевича, розіслали за Юдою погоні, але не зловили. А він блукав світами, а в кінці дістався до одного пана на службу. А той пан усе тільки їздив по світі, чи купець був, чи що, і де тільки їхав, то й Юду з собою брав. От раз їдуть вони селом, аж бачуть сад, а в саду такі яблука, що чуд. Так тому панови захотілося тих яблук, що не можна, посилає Юду, щоби нарвав. Юда зараз пліт перескочив, на яблінку, рве. Аж ту вибіг з хати господар, кричить. Юда зліз з яблінки, господар до него, але Юда як того стусонув у груди, так із старого й дух вийшов. Кинувся Юда втікати, але не встиг через остріх перелізти, як з хати вилетіла жінка, діти, нарobili крику, збіглися люде, спіймали Юду і повели на суд. А тогди було таке право, що як хто вбив батька родині, то його або смертю карали, або мусів приставати до вдови і годувати сиріт. От Юда й оженився з удовою. Жинуть собі тихо, спокійно. Аж раз на святках пообідали, як бог приказав, і, спочивають, балакають, а далі жінка почала Юді ськати в голові тай надібала ту шпильку, що єі ще маленькому хлопцеві в голову встромила. Аж обімліла, пригадавши собі свій сон, і все Юді розповіла. – Нема, – каже, – для тебе ратунку крім тяжкої покути. А є ту в нас тепер один славний пророк, що знає лік на всілякий недуг і на всіляку біду. Іди до него, може, він тобі визначить покуту. Юда пішов, а Сус Христос задержав его при собі. Юда ходив з ним доти, доки его не продав за 33 срібла. А як Христа повели на муку, то він і сам повісився, випустивши уперед із себе тельбухи.

(В Кобиловолоках, теребовельського повіту від селянки Марини Баран записав В. Щурат).

232. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Спішуся на станіславівське віче, для того не маю часу переписати Вам усю повість про Григорія, і посылаю те, що вспів переписати, – більшу половину.

Коли б Вам ся повість придалася, то дайте знати, а я пришлю Вам решту; як ні, то будьте ласкаві звернути копію, бо я оригінал мушу відіслати назад властителеви.

Чи не згодилась би редакція Сборника надрукувати в прилозі збірочку апокрифічних повістей та легенд, вибраних з червонорусских рукописів. Я міг би за 2–3 місяці зладити таку збірку, об'ємом 5–8 аркушів, головно з рукописі Білашевича, збірника дрогобицького з тих, які є в бібл. Оссолінських і університетській і з інших рукописів, котрі є у мене під рукою. Я вибирав би такі, котрі виявляють більші або менші відміни супроти текстів, друкованих у Тіхонравова, Костомарова–Кушелева. Напишіть, що Ви на се, і чи стоїть братися за сю роботу?

Бажаємо Вам обоє з жінкою і Вашій Впов. Пані і всій сем'ї щасливих свят.

Ваш Ів. Франко.

233. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

До писаня моєї жінки додам кілька слів від себе. Міні бажалось би бачити Вас, коди будете їхати за границю, і для того напишіть міні, коли поїдете і чи будете на пару день зупинятися в Відні.

Про пустинника і ангела я дістав ще одну казку з заліщицького пов., та ще не успів переписати для Вас. Жду також Вашого листа що до переписування легенди про Григорія. Скінчивши роботу над приповідками, я займаю збиранем казок і думаю, що на тім полі у нас дуже багато інтересного можна знайти.

Осмільюсь ще раз пригадати Вам, що Сборникъ Ваш доси міні не присланий, а міні дуже бажалось би его мати. Ваша сестріниця Леся Українка збираєся друкувати у Львові збірку своїх віршів. Моєї бібліотеки вийшли томики 13 і 14 (котрі посилаємо), та 14 сконфіскований!

Поздоровляю Вас щиро.

Ваш Ів. Франко.

P. S. Що Ви скажете на “глибоко вчену” статю Грабовского в Wiśle? Чи се вченість, чи крадіж – я й не розберу. Читали статю Охримовича в Этногр. Обзор. і замітку там про Едіпову легенду?

234. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

24 Юня 1892. Софія, Владайска ул.

Дорогий земляче.

Так провинився перед Вами, що вже хоч топись, як би тут річка була. Спершу мою відповідь задержали справки в редакції “Сборника” і в міністерстві, котрих своєчасно було годі здобути, бо Шишм[анов] виїздив на 1 ½ міс. у

Відень, – та в бібліотеці, куди я міг добиратись лишень у Середу, бо в другі дні в мене лекції, а я не можу двічі на день здиратись у вищі етажі по сходам, – а на решті як почали скакати мені через голову, досить придурену, усякі справи, хвороби і т. и., то зовсім і глузд утратив. І тепер напишу тільки про головніше.

I. Вашу працю про *болгарські апокріфи в малоруских списках* прийме “Сборникъ” і заплатить по 100 фр. за 16 сторін. Ви перегляньте *Срезневського Замятки* о Малоиз. Памятн., *Тихонравова, Пупина і Порфирьєва* видання Апокрифів, *М. Соколова* Матер. и зам. о стар. слав. літературѣ, зробіть список “болгарських басень” і випишіть з Ваших колекцій ті, котрі підходять. Добре, як би можно було підхопити й болгаризми в мові (В К. Стар. Ви пропустили *хранима*, котре поправлено *храмина*. А воно болгарське – *храни*, храна-пища).

II. Що “Сборника” Вам не висилають, про те плачу і стараюсь, щоб вислали, та тут на все такі формальности, що скоро справи не робляться. Діло в тім, що т. I–III вже майже розійшлись і можуть видаватись тільки за дозволом міністра. А дальших томів не висилають, чекаючи II–III. Я сам прохав у міністра для Вас тт. II–III і він дозволив, але тоді не було Ш[ишманова], тепер Ш[ишманов] є, а міністра не ма. Прийдеся ще чекати.

III. Казку про ангела я вжив у статі, котра вже напечатана, хоч ще книга Сборника не появилась. Про Юду поміщу в додаткову статю про Едіпа. Коли можете, то присилайте все, що маєте до того, мені в Париж (29, Avenue de Wagram chez M. Dr. Holstein). Про Григорія тільки спом’яну, бо то вар’янт повісті Костомарова – *Gesta Romanorum*.

IV. Сбірка, з котрої Ви виписали Григорія, дуже цікава. Я б Вам радив “болгарську історію”, не чекаючи других, – послати в ред. *Сборника*, а решту в – К. Старину.

V. До рецензії про мої праці маю деякі уваги, напр., я вивожу історію перевертання попів у волів, ослів і т. д. не з історії перевертання дітей у кози (те само собою єсть у нас, як я показую), а з історії молодця-осла в апокріфах. Індійські оповідання про *метам(н)сіхози* зовсім другого характеру, ніж апокріфічні *метаморфози*.

VI. Охримовича статі не бачив, бо чомусь мені VI кн. Етногр. Обзор. не присилають, та й годі! Також не шлють і Вісли с. р.

VII. Хочу виїздити звідси в Париж між 3/15 і 5/17 Юля, а в Відні бути два дні (Schottenring, Hôtel de France), та не знаю, як ще буде, бо наскочила нова хвороба – катар живота, котра мене ослабила сама, примусила перервати лік аортної хвороби і т. д.

Жінці Вашій кланяюсь дуже.

Ваш М. Др[агоманов].

Навряд, щоб ми могли побачитись тепер у Відні, та я Вас і не кличу. Нова хвороба, – в кишках, – наскочила на мене і ослабила сама по собі, а тут ще мусив і придержати лічене аортної хвороби, – так що зовсім став ні куди не гідний з нову. Не знаю, чи буде ліпше на Септембер.

Вельми Шановний Добродію!

Пишу Вам у Париж, надіючись, що Ви вже там. Посилаю рівночасно лист П[авли]ка і гроші. Міні передали Українці 60 рублів (по курсу вийшло несповна 70 гульденів), щоб я переслав Вам тоді, як Ви будете в Парижі з тим, щоби Ви на ті гроші в добрім ателіє фотографічним дали зробити 12 своїх фотографій так великого формату, на який вистарчить грошей. Фотографії ті мають бути прислані на мої руки для передачі Українцям при оказії. Заразом просить фотографа не нищити матриці, щоб в разі потреби можна було зробити ще одну серію знімків. Ваші Чудацкі думки друкуються яко книжочка “Літ. наук. бібліот.”, і я надіюсь, що будуть скінчені ще до Вашого повороту з за границі. “Спомини” ч. V вже готові і я на днях вишлю Вам книжечку. Ся глава дуже сподобалась. Чи не моглиб Ви тепер написати докінчення?

Я пішов за Вашою радою і вислав дещо з моїх збірників апокріфічних до Київской Старины (про голову Адамову, про Соломона, що закопав біси в одній “дельві” (бочці?), про дитство Ісусове (історія з 12 воробцями глиняними, два епізоди о Ісусі і вчителю, епізод, як Ісус із високої стіни зійшов по соняшнім проміні, а діти жидівські пустились за ним і попадали і т. д.), в кінці оповіданечко про двох розбійників Дизму і Гесту, що були повішені разом з Ісусом. Надто додав я спис апокріфів з Яремецкого, порівнавши его з списом у Тихонравова. На жаль, Соколова “Матеріали и замѣтки” у мене нема, є тільки Попова “Библиографическіе матеріали” з укр. текстом Еноха з XVII в. Срезневский є в Оссолінеум, та я не мав часу его переглянути, а тепер бібліотека вже замкнена, бо щось там направляють. Про який се збірник Пипіна Ви пишете? Чи се ті самі “Памятники старинной русской литературы, изданные гр. Кушелевымъ Безбородко”? т. III? У мене він є, та видерта титулова карта, то я й путаюсь, бо томи II і IV в порядку вав Костомаров.

Переписую Вам ще з тогож испаского збірника фрагмент оповідання “о хитрости божій”, т. є. про пустинника і ангела. Я тільки тепер віднайшов его на пошарпаних карточках, – кінця годі дочитати, та все таки те, що є, дає досить добре поняте о цілості. Збірник писаний около р. 1730 якимсь Мохначуком; прислав міні его селянин с. Испаса коло Вижниці на Буковині, Гулейчук, визичивши его у якихось своїх свояків. Говорить, що у них є більше рукописів, між іншим також легенда про вічного жида.

Казочку про чоловіка і верблюда я зладжу для Сборника і вкажу єі вандрівку з Індії (по Бенфею). Не знаю тільки, чи є які устні парослі у Слав’ян. Та треба пошукати.

Не знаю, що Ви скажете на план, котрий ми уложили у двох з жінкою. План сей такий, щоби узяти міні на пів року відпустку від Курґега, поїхати у Відень, послухати лекцій Ягіча і ще деяких професорів і зробити докторський екзамен.

Правда, я й досі не знаю, на що міні той екзамен придасться, бо не сумніваюся, що навіть до приватної доцентури на львівському університеті мене не допустять. Ну, та міні хотілось би пожити у Відні, повчитися у троха розумніших людей, як Огоновский, і я рад се зробити тим більше, що редакція Куґ. згожуєся пустити мене, а може вдасться навіть зробити таке arangement, що я буду робити і для Куґ. часть тої роботи, яку роблю доси, і получати свій звичайний гонорар. А докторат поки що і був би важний для мене хоч тим, що він дає права політичні (право голосованя і вибираємости до парламентів). Дуже б міні ще хотілося якийсь час побути в Петербурзі і Москві, роздивитися в тамтошніх бібліотеках, поповнити свою бібліотеку хоч найпотрібнішими річами, а головно – пізнати людей. Ну, та се, мабуть, так і лишиться *pium desiderium*.

Що до часу, коли я вирушу зі Львова, то я доси не знаю. Може бути, що станесь се десь коло 10 сентября, а то для того, що 12 сент. там зачнеся процес о буковинські дефравдації, з котрого, мабуть, міні прийдеся писати справоздане. В такім разі маю надію, що побачився б з Вами, як будете вертати з Европи, і – надіюсь – в кращому здоровлю, ніж туди поїхали.

Що буде з “Народом”, скоро ми оба з П[авли]ком виїдемо зі Львова, – не знаю. Тепер П[авли]к пише, що осідає в Коломиї і бажає й “Народа” туди перенести. Я, звісно, не маю нічого проти сего, та боюсь, щоб партія не запротестувала і не зажадала, щоб “Народ” видавався у Львові. Звісно, в такім разі нехай “Іван п’є, Іван і плате” т. є. нехай партія і видає, і платить.

Фінанси “Народа” поки що не погані. Друкуючи дотеперішні номери, ми не тільки довгу нового не зробили, але ще й торічного довгу (на вексель П[авли]ків) сплатили білш 50 гульденів. Але тепер фонди вичерпані. Слідуючого н-ра нізащо друкувати, і я поклав собі – не друкувати в довг і не побільшувати тягару, котрий лежить на “Народі” з мин. року. На векселі стоїть іще 180 гульд., щось буде за додатки, так що сума тягару перенесе 200 г. А передплатників доси нема й 200, так що колиб усі поплатили по 4 г., то булоб не більше 800 г., коли тимчасом кошт “Народа” на рік винесе що найменше 1500 г. Правда, дотеперішній користний стан став можливий тільки таким способом, що я дав на “Народ” свій quasi гонорар, присланий міні Arbeitgeberom (300 руб.). Ну та на друге півріччя я вже не маю що дати, передплати більша часть уже вплачена і видана, – значить, я не знаю, як дотягти кінця року. На з’їзді партійнім я думаю просто предложити – закрити “Народ”, коли не винайдеся якого розумного способу держати его порядно. А способу такого я *при наших силах і при наших людях не бачу*.

30/7 92.

Отсе вчора дістав VII том Сборника з Вашою статьею про етичні легенди слав. і бачу, що мій варіант іспанский є просто уступ із Gesta Romanorum. Позаяк він переписаний, то посылаю Вам его, хоч він сам і ні нащо не придасться. Мою замітку про оповіданя матери Гутовича Ви не так зрозуміли. Я писав Вам, що чув, власне, від неї осібно оповідане про ангела, що мусів жити на службі в бідного чоловіка, а осібно – про пустинника, що ходив з ангелом і бачив дивні суди

божі. Варіант, котрий я Вам прислав, є власне зілляний з сих обох. “Швейцарії” 10 екз. і статтю Охримовича висилаємо Вам разом з отсим листом. Радо написав би я Вам детальний рахунок “Народа”, та тепер дуже зайнятий, а головно, не дістав ще рахунку з друкарні. Надіюсь зробити се невдовзі. Ваші рукописі я дістав, також і лист для П[авли]ка, котрий ему вислав до Коломиї. Пишіть до него на мій адрес, бо в Колом[іи] ще, як бачите, нечиста сила маніпулює. В понеділок буде наш процес за “Соціалізм утопійний і науковий”; коли буде судитись Вікліф, я не знаю.

Поздоровляю Вас щиро.

Ваш Ів. Фр[анко].

236. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

16 Авг. 1892. Paris, 29, Avenue de Wagram

Дорогий земляче.

Вже більш як днів 10 получив Ваш лист, та весь мій писательський час забирали викінчення статі про чортів (Дуаліст. космогонії), що мусив уже з тиждень одіслати в Софію, а й доси не одіслав.

Посилаю Вам Соколова. Ви єго мені в Октобрі вернете. Про Вашу “болгарську басню” не можу нічого сказати, бо книг під рукою нема. Здаєся, в устній слов. слов’ян єї не ма, а в писаній мусить бути: треба подивитись в Пипина “Опытъ ист. р. повѣстей и пр.” та Кирпичникова Варлаамъ и Іоасафъ. В мене в Софії вони єсть, та все рівно, що не ма, бо потоплені в морі нероскладених книг. Пипина апокрифи – розумію III т. Пам’ятників, вид. гр. Куш. Безбородка, а IV–V тт. цього видання, пам’ятаєся, не було. Костомарівські легенди роблять I–II тт.

План Ваш їхати в Відень, звісно, добрий, навіть, коли б в кінці екзаміна й не вийшло (Чому Ви в Черн[івцях] не кінчаєте?) Тай в Москві й Петерб[урзі] знайшлось би багато цікавого. Та ба! – гроші! На дурне їх багато в світі видаєся, а на розумне – чорт-ма.

З моєю фотографією не знаю, як бути. Всі порядні ательє поставлені дуже високо, я туди не злізу, а до того парижські фотогр. не так то й знамениті, хиба що дорогі. Не знаю, чому, – після Італії найліпші фотографії в Россії. Не злі фотографії й у Софії, де я знімався, як бачите. Чи не пристали б Ви на таку комбінацію: або я знімусь у великому форматі в Софії, або один парижський маляр зробить по фотографії софійській, подібній до Вашої, масляними красками скільки треба патретів по 15 фр. за штуку. Къ новому року він зробив для Ради один – прекрасно. Більший формат коштує по 30 фр. за штуку. Може, як буде більше, то зробить скидку, напр. за 70 гульд. 12 патретів кабинетових.

Жалко, що Народ спинився, а я, не ждучи цього, вже приписав у *Free Russia*, що ред. Народа приймає сбори на друки для рос. укр. баптистів. Я вступив в переписку з одним із ліпших ораторів баптиських з Англії *Кліффордом*, до котро-

го справив і Степняка. Окрім того, Ст[епняк] мусить бачитись з секретарем *Baptish Union*, як тільки той повернеся з моря. Кліффорд заінтересовався справою штундистів і возможностью прищепити баптизм в Галичині. Певно, в осени вони пошлють соглядателя в Галичину, а м. б. й на Україну і потім отворять спеціальну місію для наших сторін. Я хочу написати ряд брошурок про баптистів і др. поступові прот. секти, а також біографії таких сектантів, котрі заслужились працею для “*практичного християнства*”, то б то гуманних справ од соціалізму включно. Почну з *Roger. Williams*, – основателя першої держави (Rhode Island) на підставі толлерантности. Перша, – загальна, – брошура вже в мене готова. Що Ви скажете про всю цю справу?

Народ якось мусить бути, хоч вкорочений, бо инакше обірвесе зв’язок Укр. з Галич. в поступовому напрямку, з чого виграє *московільство*. Це треба витолковати українцям, – тільки хто за те візьметься? В мене ще буде okazія переказати, де-що в Петербург, а з Київом не маю зносин, і навіть Яр[осевич] мовчить. Де він?

Для комплекту мушу сказати про своє здоров’я. Держав я консультацію з тутешнею знаменітстю, *Potain*, котрий мене заспокоїв, але чи тим, що в мене справди не так зле, як віденці гадали, чи тим, що він далеко культурніше (сумлінніше) ніж німці, – котрі все таки барабанщики в нутрі і в манерах, – не знаю. Тільки в усякім разі нерви мої в Парижі дуже піднялись, чому безспорно причиною і дуже приятна й приязна до мене компанія. А ходити все таки не можу, і болить у мене в руках і боках скрізь, хоч говорити далеко легше. Кажуть терпіти ще рік – другий, а далі стерегтись до кінця віку. Ну, і терплю!

Споминів тут не можу писати, бо, власне, отепер треба *Друга*, листів і т. д. Книжку V і Чуд. Дум. піджидаю. Жінці Вашій кланяюсь.

Ваш М. Др[агомано]в.

237. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Paris, 29 Avenue de Wargam, 11/IX 92

Дорогий земляче.

Дістав од Вас Спомини, а хотілось би й листу, бо не знаю нічого ні про Вас, ні про Львів з того часу, як П[авли]к переселився із землі Халдейської в землю Ханаанську. Цікаво б знати, які послідки може мати ця еміграція на всякі справи, в тім числі, й на Народ?

Погано буде, коли Народ засне. Моя думка така, що коли вже П[авли]к сів у Коломиї, то нехай там і ред. Народу буде, бо навряд хто ві Львові тим буде займатись, хиба б Ви взяли всю справу в свої руки, але ж Ви виїздите, та й часу не маєте. “Партія” ж нічим ще не показала, що може держати Народ – противно.

Маю до Вас просьбу: Морфіль (з Оксфорда) просить мене одповісти ось на які питання: чи єсть в Польській літературі які сліди еспанської легенди про *Д. Жуана и статую*? Чи були які переробки цієї легенди, і які, власне, в Польщі

на сцені, в пантомимі, в кукольному театрі і т. д. Чи що не будь подібне єсть своє в Польській літературі? В яких відносинах може стояти до Д. Ж. пан Твардовський?

В мене не ма нічого під рукою, щоб справитись, то чи не могли б це зробити Ви?

Я писав Вам і послав Соколова. Чи дістали? Питав я, що мені робити з фотографіями? Чи не знятись у Софії? Вже тижднів через 2 треба буде вибиратись у Софію, – та ще не знаю, як то воно буде. Тут мені стало ліпше на здоров'ю і добре б було й зостатись, та... З усіх боків так мої справи закрутились, що ні від куди добра не ждати.

Бувайте здорові з жінкою й дітьми.

Ваш М. Др[агоманов].

238. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Львів 22/9 92

Вельми Шановний Добродію!

Даруйте, що так довго не писав. Хотілось послати Вам відразу й працю про притчу про однорога, та зайшли такі речі, що праця ся й досі не готова. Притім же я чув від Поляків, що Ви на якийсь час виїзжали з Парижа на купелі. Остантніх 12 день я також був у дорозі – в Кракові, Відні, Нюрнберзі й Франкфурті, а вернувши, застав Ваш другий лист.

Що робити з Народом, я й сам не знаю. Тут є намаганє, щоб удержати его, та я сумніваюся, щоб се було можливе і щоби се було варто для 180 передплатників. Я тепер кінчу друк н-рів 15–18 (у двох аркушах), та на покритє кошту здужав зібрати ледво 50 гульденів. За Вами за Вікліфа стоїть 20 гульд. Загалом Народ має 180 гульденів довгу торічного і около 100 г. сегорічного. Звісно, суми се не такі дуже великі, особливо, коли зважити, що Данілович обіцявся повернути те, що було видано на его вибір, т. є. около 270 гульд., в тім числі 70 моїх приватних. Та тепер він заявляє, що грошей так швидко годі від него надіятися, бо его адвокатска канцелярія, ведена без ладу і енергії, дає єму дуже невеликий дохід (Олесніцкий в Стрию заробляє, як кажуть, місячно 800–1000, а Данілович – ледво 200–300 гульденів), а на будуще діла его, мабуть, ще й погіршаться. Значить, все таки довг друкарні прийдесть заплатити міні.

Переносити редакцію до Коломиї я б не радив уже для того, що там і коло Хлібороба нема кому порядно робити, а П[авли]к сам на веденє обох часописів не настачить сили. Коли вже держати Народ, то чи не лучше перемінити его на кварталник з характером більш науковим? Видати квартално книжечку в 10 аркушів значило би кошт не більший 200–220 гульденів, що річно чинило би кошт мало що більший над 1000 гульденів, так що при 200 передплатників лишився б дефіцит мало що більший над 200 гульденів. А хто знає, чи часопись, хоч і

радикальна по думкам, але з характером науковим, поміщаючи бодай в половині речі загального, не партійного змісту, не здобула б їх собі й більше? Я говорив про се з О[х]римовичем, і він згожується на мою думку. Впрочім, ся нова часопись не мусілаб перепиняти й існуваню “Народа”, колиб партія хотіла его держати. В такім разі, я, повернувши з Відня, взяв би се нове видавництво сам на себе⁹. Певна річ, я не закриваю перед собою всеї трудности – держати власними силами таку наукову часопись; знаю, що співробітників буде мало і вартість праць невелика, та все таки міні бажалось би зробити хоч слабій початок. От я і обертаюся до Вас з просьбою: Ви знаєте більше менше наші сили і наші обставини, то будьте ласкаві сказати свою думку, чи заложене такої наукової часописі (я уявляю собі, що вона головно займалась би історією, особливо новішою, літературою, фольклором і науками соціальними) уважаєте на тепер потрібним (обік Народа або й замість него), чи ведене єї в Галичині при наших силах уважаєте можливим і чи в разі єї заложеня Ви могли би запомагати єї своїми працями? Тільки одержавши Вашу відповідь, я буду про сю справу говорити з деякими людьми, від котрих можу надіятися по части співробітництва (О. Терл[ецький]), а по части грошевої запомоги (Окуневський, Сельський і др.).

Що по упадку “Народа” партія лишиться без свого органа – се так, та вона на се в повні заслужила своєю нерадивістю. По моему, далеко важнійша річ булаб тепер піддержати і запомогти Хлібороба, котрий здобуває собі, як кажуть, щораз ширшу публіку і, значить, документує свою живучість. До веденя такої часописі П[авли]к дуже добрий і він взявся до сеї роботи з великим замилуванєм. Треба би тільки, щоб Українці й на далі підпомагали его, даючи ему на прожиток, а Хлібороб і сам удержиться. Я думаю, що П[авли]к для того головно настоює на існуванє Народа, що Українці, мабуть, виплату підмоги для него зробили залежною від его співробітництва *іменно в тій* часописі. Колиб се справді так, то з їх боку булоб се вузьке доктрінерство, а упадок Народа був би для П[авли]ка справді фатальним.

З фотографіями і малюнками робіть, як знаєте; міні Ваша пропозиція зовсім подобаєся. Соколова дістав, – велике Вам за него спасибі. Прочитав его і почав робити виписки, та скінчу їх, мабуть, аж у Відні і відтам вишлю Вам книгу до Софії. До Відня я думаю їхати в перших днях слід. місяця і дуже бажав би здибатися ще з Вами, так що готов навіть приспішити троха свій виїзд зі Львова.

Статути тов. “Поступ” уже затверджені намістництвом, тепер треба би взятися до роботи, до писаня популярних книжечок.

Наш з’їзд радикальний прийдець, мабуть, задля холери на якийсь час відложити. Через се проволічесь троха рішене долі Народа, але я думаю, що втрати великої не буде.

Кінчу сей лист, котрий й так писав два вечери. Дуже радуюсь, що Ваше здоровле поправилось. Та як воно поправилось? Чи тривко, чи тільки моментально? Як стоїть діло з Вашим аневрізмом? Чи він був дійсним фактом, чи тільки мітологією, привидом лікарів?

⁹ Далі замазано три рядки. (Прим. редакції першого видання).

Чи не можна б Вас просити, щоб Ви в Парижі купили для мене деякі книги, з тим, щоб гроші за них я звернув Вам у Відні, коли побачимось або вислав Вам з Відня у Софію? Міні хотілось би мати Lalitavistara в виданю Musée Guimet, Cosquin'a Contes lognaines та, мабуть, Maury (?) Legendes pieuses (Ви подавали міні титул сеї книжки, та я тепер не можу его найти). Я не посилаю Вам тепер грошей, бо не знаю, кільки вони будуть коштувати (може, можна добути старі екземпляри). Бажав би мати й англійське виданє Джатак, та воно дуже дороге, і не знаю, чи можна его дістати в Парижі.

За Дон Жуаном треба буде пошукати в бібліографії та розпитати тут декого з знавців польської літератури. Я се зроблю за кілька день. Будьте ласкаві дати міні адрес Морфіля, а я вишлю ему все, що найду. Твардовский немає мб. нічого спільного з Дон Жуаном.

Здоровлю Вас щиро.

Ваш Ів. Франко.

23/9 92.

P. S. Коли будете вертати через Женеву, то будьте ласкаві взяти з собою і лишити для мене у Відні (хоч би в Січі, як би мене ще не було) ось які книги з Ваших видань:

- 1 комплет Громади (5 + 2 книжок),
- 1 екз. Громадский листок,
- 1 “ – “ Розмови про хліборобство, 2 випуски,
- 5 “ – “ Хиба ревуть воли,
- 2 “ – “ Ремесла і хвабрики,
- 2 “ – “ Життя і здоровля,
- 5 “ – “ Историч. Польша,
- 6 “ – “ Нові укр. пісні,
- 6 “ – “ Політичні пісні, оба томики.

За сі книги я вишлю Вам гроші з Відня, їх замовлено на Укр[аїні].

Бувайте здорові.

Ваш Ів. Франко.

239. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Paris, 29 Avenue de Wagram; 27/IX 92 або, коли хочете, 6 Vendemiaire, 101

Дорогий земляче.

Оце дістав Ваш лист з 22 с. м. Почну з того, що не знаю, коли виїду з Парижа, бо єсть чималі комплікації, і між инчим, і така, що в Цареброді завели 5 дневний карантин в свинячих хлівах, де без холери можно коли не пропасти, то нажити всяких хороб. Мені ж особисто мій софійський лікар переказує, що я не можу пробути там і одного дня. Під ряд уже одповім і на запити про моє здоровля.

Аневризма моя не мітологічна, єї й парижські лікарі признали, тільки вони признають єї почасті преоборимою і предполагають, що вона вже вменшуєся. Але ще мені треба дуже старанного лічення з рік-два. Найголовніше поліпшення в мене – в нервах, що, звісно, оддаєся й на серці, й на аорті. Я думаю, що це діло цілком Парижа: цивілізації і приязної компанії (між котрою перше місце займає сім'я Гольштейна, доктора, в котрій ми й живемо; ніщо не може зрівнятись з теплою, з якою до нас всі вони відносяться. В Болгарії сего не буде – *ergo... speriamo bene!*..

В Женеві я навряд буду, то книги прийдеся Вам вислати поштою. В свій час напишу Кузьмі. Французські книги, як буду їхати, то привезу, а як ні, то пришлю. Впрочім, *A. Maury – Légendes pieuses* не можна купити і на вагу золота. Про *La lita Vistara* ще подумайте. Коштує вона щось по 12–15 фр. том (2 томи). Ви можете прочитати єї в Відні, а постійно держати єї в себе великої потреби не ма. *Cosquin* коштує 15 фр. 2 томи, та його треба мати за для великої сили порівнячних приміток і бібліографій. Тож напишіть скоро Вашу думку. Морфіля адреса: Oxford, 4 Clarendon Villas, Parktown. W. R. Morfill, professor. Як би забули деталі, то досить и просто Prof. Morfill Oxford.

Ну, тепер до наших видавницьких справ! – хоч я нічого точного сказати про них не можу. “Хлібороб”, по мойому, найважніша справа, бо не тільки найважніший об'єкт нашої праці мусить бути простий народ, а це єсть єдиний в Гал[ичині] елемент сурийозний, а надто для радикалізму. “Інтеллігенція” галицька в загалі – пуста, а радикалів з неї багато бути не може. Та скільки вчителі для пр. народу поки що тільки й можуть бути, що з інтелл., то треба й для неї видавати орган. А окрім того, треба впливати на Росс. Україну. Хлібороб сего не може робити. Коли б навіть 5 екз. Народу йшло в Россію, то й то має велику вагу, бо в центрах молодіжї нашої будуть знати думки радик. партії, буде критика українофільської Побьедоносощини, котра инакше виїсть з укр. руху все живе. Я маю звістки з Дорпату, що там Нар. поважають і укр., і навіть поляки й москалі. І тут уже я бачив 3-х москалів, з Петербурга, котрі знають про Народ і через него й про укр. радикалізм. Через те треба Народ вдержати хоч в мінімальних формах. Скажу, що теперішні рубрики треба в усякім разі скасувати, а печатати такі статті, котрі дійсно дають щось нове або подадуть критіку на біжучі важні справи. Наукове видання також потрібне чи в Народі, чи поряд. Од себе я обіщаю працю, а поки останусь в Болгарії, то й поміч грошеву (100–200 фр. у рік). Та про те, чи “наша партія” в силах піддержати таке видання своїми працями, – не можу нічого сказати. По праці в Народі скорше виходить, що ні!

Я певний, що як би було кому толком переговорити з нашими українцями, то вони б згодилися содержати П[авли]ка при Хліборобі, а тоді б можно було б хоч для проби одступити Народ Окуневському, Сельському і Терлецкому. Може б вони що й зробили нового, а коли ні, то по кр. мірі скінчилась би одна квестійка і всі б ми перейшли до порядку дневного. Каюсь, що я скорше всего жду остатнього, бо Ок[уневський] навряд сам ясно зна, чого він власне хоче, а Терл[ецький] в

усяку справу нанесе стілько нервів, песимізму та перфекціонізму, що за цим туманом справи не побачиш, і праці не буде. Ну, та спробувати – не велика стра-та, та може й треба. Аби при тому Хлібороб своє робив, то які небудь 6–12 міся-ців перетерпіти пробу можна!

Ви пишете, що я винен Вікліфа 20 гульд., а П[авли]к писав, що 20 франків. Остатнє вірогідніше, бо платити треба за самий набір. Одначе, справтесь.

Кланяємось Вашій жінці. Бувайте здорові.

Ваш М. Др[агоманов].

А що робиться з Чуд. Д.?

Пришліть мені NN *Дѣла*, де говориться про еміграцію Ваших селян в Росію. Це важна справа. Я б замітив у Народі, що це ще один доказ пустоти по-верховно-національного українофільства. Перед народом може тепер мати силу лишень економічний радикалізм або московський (мрії), або європейський (надія на самих себе).

240. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Відомість, що стан Вашого здоровля хоч сьак так, да поправляється, дуже вра-дувала мене. Колиб Ваш аневризм справді показався преоборимим, то ми всі моглиб з тріумфом сказати: ще не вмерла руська мати! Правда, надія обставлена важкими перешкодами, та котрої надії вони не обсядають! *Speriamo bene*, – повторю й я Ваші слова, хоч без тої гіркої іронії, яка тремтить у Ваших словах, а з щирим бажанем, щоби *добра* надія була тільки стежкою до доброго сповнення.

Книжок жєневських поштою *міні* ані до Відня, ані до Львова не висилайте, бо боюся, що по старій пам'яті поліція їх сконфіскує. Лучше, як би Ви казали їх прислати *собі* в Париж, а відти привезли до Відня. На сю експедицію, а також на закупленє *Cosquin*'а я посилаю Вам поки що 10 гульд., решту заплачу в Відні. До Відня я їду в середу або в четвер, так що, в усякім разі, в п'ятницю 7 бм. *Lalivistar*'и не купуйте, – справді лучше буде прочитати єї в Відні.

Дуже мене радує, що Ви зможетесь зо мною на велике значіне для рад. партії “Хлібороба”. Що до “Народа”, то я повторю ще раз, я не противний єго видаваню, противно, і сам готов усякими способами, працями й грішми допома-гати єму. Я признаю вагу єго для інтелігенції галицької й української, та все таки *я не виджу на тепер можности видавати єго*. Правда, Окуневский в розмові зо мною також рішуче стояв за тим, щоби далі видавати “Народа”, а в розмові з Остапом [Терлецьким] мав навіть обіцюватись дати 300 гульденів в рік підмоги “Народу”, але з тою умовою, щоби Остап був редактором “Народа”. Остап на відріз відказався, і в розмові зо мною Окуневский звалював усю одвічальність за виходженє герр. упадок Народу на мене і заявляв, що тепер мій обов'язок дер-жати єго, а про запомогу з свого боку не говорив нічого. Впрочім, я думаю, що

запомога ся (він обіцявався дати єї не сам, а зібрати від усього свого роду) дуже проблематична, а навіть, колиб була реальна, то не вистарчилаб на те, щоб удержати “Народ”. П[авли]к рішучо заявляє, що візьме “Народ” до Коломиї, та я боюсь, що, взявши его туди, він его не зможе вдержати, а ще при ньому и Хлібороба погубить. Я писав єму се і ще й сьогодні писатиму, а там нехай робить, як знає.

Що до наукового виданя, то я, мабуть, не докладно виразився. Я ані на момент не думав класти его на плечі партії, а іменно, бажав би вести его сам від себе. З партії я рефлектую на праці ось яких людей: П[авли]ка (переклад Дрепера і т. і.), О. Т[ерлецького] (его давня робота, котру він тепер бересь переробляти), Колесси (передав міні працю “Шевченко і Міцкевич”), Охримович, Евг. Левіцький. Коли Ви зможетесь помагати сему виданю своїми працями, то я ще тепер, перед виїздом до Відня пороблю приготования, щоби перша книжка могла вийти з початком слідуячого року. В Відні ми зможемо при Вашім переїзді детально обговорити план першої книжки.

“Чудацкі Думки” друкуються, досі готових є 11 аркушів, що буде може друге тільки. Аркушів доси не вислав Вам, бо носився з думкою – зладити докладний покажчик імен і головних річей до цілої книжки, та тепер бачу, що се буде доволі трудно, а може й лишне, і досить буде зробити докладний покажчик вмісту.

“Дѣла” жадані н-ри вишлю Вам завтра, коли зберуть їх в редакції.

Бувайте здорові!

Ваш Ів. Франко.

Львів д. 3/10 92.

Р. S. За Вікліфа друкар порахував таки 20 гульд., бо брошюра була видрукувана, мабуть, уся; посилаю Вам оригінальний рахунок з *просьбою звернути міні єго*. Впрочім, з присилкою грошей не потребуєте спішитися. Коли хочете, то можемо їх узяти в рахунок книг.

Ваш Ів. Франко.

241. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Отсе я вже в Відні. Адрес мій: Wien, I. *Wipplingerstrasse N 26, I Stiege 4 Stock*. Дожидаюсь Вашого приїзду. “Народ” перенесений до Коломиї. З коштами друку Вікліфа вийшла справді помилка з боку друкаря – Вам прийдєсь заплатити лиш 10 гульд.

Здоровлю Вас щиро.

Ваш Ів. Франко.

Відень 7/10 92.

242. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Paris. Avenue de Wagram, 29. 9 Oct. 1892

Дорогий земляче.

Ну, Ви в Відні, а коли я там буду, мабуть, і бог не зна, бо я не думаю, щоб его премудрость могла потерпіти ті скоки, котрі робить холера, а при тому такі дурниці, як Балканські карантини. Мені пишуть з Софії, що в Сербії й Болгарії прийдеся отбувати карантин в купі 11 день і, що в Цариброді такий карантин, що мені абсолютно там помирати без усякої холери. Попався я з Болгарією, як заяць у тенета. Окрім карантинів ось яка вийшла чепуха: контракт мій з болг. мин-ством скінчився 1 Авг. с. р. В контракті сказано було, що розрив его мусить бути мені виповітий за $\frac{1}{2}$ р. до кінця, то б то 1 Февр. 1892. В Юні мені сказано, що, пам'ятається, вже мін. нар. осв. писало в мін. раду про те, щоб контракт поновити ще на 3 р. Я з тим виїхав, – коли вже в Августі мені пишуть, що мін. нар. просвіти не певний, чи рада згодиться продовжити контракт, але, в усякім разі, хоче мене задержати й просить, чи не зостався я б без контракту і с платою по лекціям, як єсть у нас бувший міністр Балабанов, і з тим, що я можу писати в Сборнику, скільки хочу. Потім пишуть, що мін. рада одкинула поновління контракта і що міністр просить мене зостатись на інших умовах. Я одписав, що для мене контракт – пусте діло, бо за мене ніяке посольство не заступиться, але що я держусь за 2 умови: 1) ранг ординарного професора і 2) старе ж жалуваня 12.000 фр. в рік, бо инакше я трачу авторитет у товарищів і професорів. Я знаю, що сего, по правилам звичайним, то б то без ніякого контракта, не можна зробити, і готовлюсь зоставатись у Парижі, тільки плачу, що моя бібліотека, мебель, папери і Рада зоставались у Софії. Мені пишуть спершу, що мої умови не підходять під правила, але вчора получаю лист: міністр говорив з колегами і ті готові зробити зо мною контракт на рік, коли я згоджуюсь. В мене один тільки мотів – їхати в Софію, щоб за рік ліквідуватись, привести в порядок папери і т. и., але діти тратять ще рік, бо болгарами їм усе рівно не бути, а од Франції їм ще на рік треба одрізатись. А Зорьку ми вже вчора записали в 9 кл. ліцею. Що его робити? А тут ще карантин! А тут зіма находить, а наша навіть тепла одежа в Софії! Хочь до ворожки йди!

А поки будемо філософствовати про наші громадські справи.

Не раджу я Вам дуже поспішатись з початком друку квартальника. Вам тепер і без него буде чимало роботи, та й Ваша робота в квартальнику буде ліпша, коли Ви попрацюєте в Відні для чист(о)ї науки. Жаль Вашого таланту, читаючи такі речі, як замітки про Співомовки. Коли Ви будете писати таке для квартальника, то жаль буде й Вас, і его. Вам не багато зосталось молодости. Не потратьте єї. Далі “Шевч. і Міцк.” мене лякають, боюсь, що це буде балаканина. Охр[имович] і Лев[ицький] не дали для *Народа* нічого дійсно вартого друку (а надто Охр[имович], бо Лев[ицький] хоч дав звичайні газетні статейки), – то й не бачу, чому б вони могли б ліпше виступити в квартальнику. Їм би ліпше вчи-

тись, а потім писати. Зостається одна праця О. Терл[ецького], та чи ж єї коли небудь автор пустить у світ???

На решті, я не розумію, чому б не можна було і в Народі напечатати, як би щось знайшлося вартого?

П[авли]к мене трохи посвятив у справу Окун[ев]ського, его вступу в клуб і его безгласія в соймі після того, як він обіщав коломійцям сказати промову, в котрій скритикував би стан річей у Галичині. Сумна річ ця невидержка Окун[евського]! Вона показує, що він зовсім не має нюху на стан Галичини. Тим часом еміграційний рух показує, що настроїй народа став рішучо гострий. Коли справди Австрія й Россія готуються до війни, то австр. уряд не поправить діла малими подарунками Романчуковому клубові формально-національного характера, тоді як Россія буде оперовати на ґрунті аграрного пессімізма народу. Лік може бути тільки один: проти радикалізма мітологічного, царського, поставити радикалізм реальний, європейський. Поки австрійський уряд це зрозуміє, треба нашим людям голосно своє вигукувати. Коломійці говорять про те, щоб виборці заявили Ок[уневському] недовір'я. Я не раджу того, але раджу отверто скритікувати стан народу і недогляд послів, в тім числі й Ок[уневського]. Спеціально Ок[уневський] мене не дивує. Він і перше хотів якось проскочити проміж дощ. Але треба, щоб осібно него, а таки чутно було правдиво-радикальний голос, а інакше – так не варто і писатись радикалами. Ліпше просто “возвратимся на блевотины” народовецькі.

На сегодня буде.

Ваш М. Др[агоманов].

Яке ще митарство мусить проходити справа заборони Вікліфа? Чи не пора вже его печатати в Женеві?

243. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Дуже жаль, що Вас не так швидко можна надіятися до Відня і що з Вами така історія коїться в Софії. Не треба Вам сего повторяти, як щиро всі ми, Ваші поклонники, радувались Вашому побуту в Софії при практичній науковій роботі і без тих тяжких клопотів, котрі Вам приходилося перебувати в Женеві. А тимчасом вийшло щось таке, що аж сумно робиться: як раз в пору, коли Ви найшлись при роботі і сімпатичній Вам, і пожиточній для широкого загалу, здоровле Ваше робить страйк, і Вам, може, прийдеся через те знов відбитися від твердого берега. Я не можу собі подумати, яка се булаб страшна і болюча річ і для Вас, і для Вашої сім'ї. Та не вже таки в болгарській міністерській раді не було нікого, хто б витолкував тим панам Ваше положене і ціну Вашої роботи? Я підозріваю, що після звісної російської ноти вони по троха раді би позбутися

Вас, як одної, хоч, звісно, далеко не головної, з причин неприхильности до них Росії. Се міні видаєся досить натуральним, хоч з другого боку, я певнісінький, що, позбуваючись Вас, вони в очах російського уряду нічогосінько не виграють, бо єму не ходить о Вас, а тільки о причину, до чого б причепитися. Не стане Вас, то він причепиться до чогось іншого.

Про наші громадські справи не багато що можу Вам сказати. Що до Окун[евського], то я думаю, що те, що сталося тепер, добре сталося. Не буде плутанини. Він перед Коломійцями рішучо вирікся радикальства, рішучо заявив, що “хоч симпатизує з партією, але до неї не належить” і волисть зложити мандат, ніж цофнути своє приступлене до клюбу. Значить: з богом Парасю, коли тя люде хочуть! Окун[евський] і міні говорив те саме, що, мовляв, Австрія готуєся до війни з Росією і готова на *всякі* уступки для Русинів, і я зараз же сказав єму, що тільки тоді увірю в правду тих слів, коли побачу перший крок Австрії до піднесеня економічного добробиту селян. Окуневський з своєю звичайною горячістю сказав: все буде зроблено, треба тільки, щоб хто сказав, чого іменно треба. Я сказав, що від того є послі, щоб проштудіровали не по книгам, а з самого житя, чого треба народови, і додав жартом, що на перший раз варто б побачити, щоб центр. правит. дало нпр. мільон на основанє фонду для викупу землі у дідичів і парцеляції єї з довголітною сплатою і процентовими пільгами між селян. Окун[евський] з разу живо підхопив: Добре! будемо над тим застановлятися! – потому, розсмакувавши, троха сквасився, а на другий день забув. Тепер, звісно, я виджу, що то все бляга, що Австрія нічогосінько суцного для мужика руского не думає зробити, а тут, у Відні, дехто прямо говорить, що Австрія і польські пани з гори махнули рукою на Галичину, певні, що в разі конфлікту вона пропаща, і стараються тільки як можна більше єї виексплуатувати.

Що буде з Народом, я й доси не знаю. Хоч то я тепер повинен би по Тарасовому слову “серце запечатати”, та все таки воно не перестає битися по галицки. П[авли]к пише, що доходів ніякісіньких, а кошти є, і що ще доси не зачали нічого складати. Що доходів до кінця року вже майже не буде, се я з гори знав і остерігав П[авли]ка. Ну, та Данілович обіцявся дати кошт оставшихся 6 н-рів. Але Дан[ілович] і сам стоїть досить слабо і має досить видатків на інші речі. Ну, та вже нехай роблять, що знають.

Скажіть, будьте ласкаві, що міні робити з “притчою обь инорозѣ”, а властиво, з єї варіянтот “притчою о богатих от книгъ болгарскихъ”? Монографійка про неї у мене майже готова і займе, може, з аркуш друку. Для скінченя чекаю ще на сербский текст, котрий найшов у Білграді московский проф. Сперанский, з котрим я ту пізнався (він бачив Вас у Парижі і дуже інтєресуєся Вашими працями), і обіцяв міні прислати з Москви. Я рад би дати сю працю до Сборника, а може бути, що рівночасно предложу єї Ягічеви як диссєртацію, щоби не мусіти перероблювати по німецки свого Вишенського, що занялоб міні пару місяців часу. А коли давати до Сборника, то, будьте ласкаві, скажіть міні, на якій мові переписувати єї на чисто (доси я писав по російски) і на чії руки слати? Я най-

раднійше вислав би на Ваші руки з просьбою, щоб Ви прочитали мій еляборат, та боюсь забрати Вам пару годин часу, а може, ще й зробити Вам прикрість читанем моєї мазанини.

З квартальником я не спішусь, і після Ваших уваг готов навіть зовсім махнути на него рукою, бо виджу, що далеко кучому до заяця.

Поздоровляю Вас сердечно.

Ваш Ів. Франко.

Wien I Wipplingerstrasse N. 26, 1 St. 4 St. Thür 29.

244. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Не знаю, чи Ви ще в Парижі, то пишу коротко. Від Вашої сестри передано мені звістку, що в Дерпті арештований наш товариш Богд. Кіст[яківський] разом з польськими соціалдемократами. Кофушка Буділович зараз заявив себе! В Кііві з того поводу арештований Е. С. (Тучапский), автор статі “Шевченкові ідеали і укр. дійсність”. Сестра Ваша пише: “ми теж трохи скомпромітовані, але поки що не грозить нічого”. Вона звертає Вашу увагу на те, що тепер пробуває за границею жінка писателя Воронцова (В. В.), котрої брат Петр Петрович Габерман також пробува за границею. Отже, їм просять також передати сю звістку (не знаю, чи докладно передав Вам остатній passus, бо в копії листа, що мені прислала жінка, тут якась путаниця).

Кланяюся Вам низенько.

Ваш Ів. Франко.

25/X 92.

Wien I, Wipplingerstrasse 26, 1 St. 4 St. Thür 29.

245. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

28 Oct. 92. Paris, Avenue de Wagram

Дорогий земляче.

Я ще тут і пробуду, мабуть, з тиждень. Про арест Кістяк[івського] писав уже мені П[авли]к. Жалко вдвойні, бо я певнісінський, що К[істяківському] нічого було плутатись у польські справи. Це вже така звичка в наших людей: робити мінімально для свого діла і путатись у чужі. А з чужих діл найчужіщі мусили б бути справи тих поляків, котрі з Маркса вивели нову шляхетчину і нову полонізацію. Хотів би знати, чим власне скомпрометовані Косачі, – чи в Дерпті просто (там М. Косач), чи в Волині.

Де, власне, знаходиться Воронцова, не знаю. Боюсь, що навіть, коли вона і в Парижі, то тутешні Лавровці й Плехановці не пустять її до мене або збрешуть, що мене вже не ма.

Пишіть мені ще сюди. Може зберете газети, що пишуть про еміграцію Галицку. З N 19 “Народу” бачу, що вона вп’ять піднялась, та тільки тутешні газети ні слова не кажуть про те. Ця еміграція – явний доказ, що ніякі “угоди” в Галичині лиху не допоможуть. Треба радикальних ліків. Не вже про це не можна писати в німецькі газети?

До скорого побачення.

Ваш М. Др[агоманов].

246. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Посилаю Вам рівночасно під бандеролькою пачку вирізок газетних про еміграцію – все, що маю. Статі в Kurj. Lw. I–XI (без додатка) мої, я написав ще дві дальші, та редакція їх чомусь не пускає. Я помістив статю про еміграцію в тутешній “Arbeiterzeitung”, та на разі не маю н-ра, то й не можу Вам її прислати, а як дістану, то зараз вишлю. З моєї статі в Arb. ztg. цифровий матеріал узяла тутешна антисемітска Volkszeitung і переробила по своєму. Сьогодні приїхали Росіяне з Кіива і привезли деякі звістки. Кістяк[івський] попався якось погано, его вхопили на самій границі в хвили, коли він ускочив уже в заграничний вагон, і витягли звідси. Тучапський просидів 6 тижнів і вийшов на волю. Arbeitgeber прислав П[авли]ку 100 руб. і обіцявся держати і на далі свою умову з Народом, коли редакція згодиться печатати те, що він пришле з тим, щоб було конче напечатано. Я думаю, що П[авли]ку нема ніякого резону не приймати тої умови, тим більше, що статей від Abei(t)g. приходиться не гук. Коли вже стало на тім, щоб Народови виходити, то, звісно, не можна цуратися одинокої підмоги, яка для него показується.

Не знаю, як бути з довгом, що належиться друкарні львівській. З моментом, коли Народ перенесено до Коломиї, друкарня весь довг переписала на мене і тепер шле міні упімнення, щоб я платив. А у мене тісно. Заробіток в Kurj. Lw. урвався на половину, а кошти удержання побільшилися в двоє. П[авли]к вправді заявив, що, переймаючи “Народ” на себе, бере й его довги. Довгів тих буде около 280 гульденів (к слову сказати, будьте ласкаві звернути міні рахунок друкарні, котрий я Вам вислав, бо без него я не можу дати собі ради і відділити те, що я сам маю платити друкарні, від того, що є довг “Народа”). Добре би було, як би він тепер дав друкарні хоч 50 гульд., а то потому бог его знає, чи буде міг і тільки заплатити. Я про се пишу ему сам.

Про Воронцову і сі брата не довідуйтесь – вони вже в Росії.

Переглянув Lalitavistara в Annales du Musée Guimet – і справді, не стоїть купувати. Чи не можна би там в Парижі дістати ще *Cosquin*, Barlaam et Josaphat, тут у бібліотеці нема, а міні би дуже здалося. В загалі я просив би Вас зібрати міні кілька каталогів антикварень парижських, щоб я міг, не трудячи добрих людей, і сам обертатися до них або ще ліпше, дати їм мій адрес і просити, щоб вислали міні каталоги по літературі, історії, лінгвістиці і фольклору.

Хотів би по скінченню своєї роботи зладити для Ческого ліду статейку в доповнене до роботи Тіля про загу о Пшемиславі, іменно, про суху палку, котра чудом зазеленіла. Чи Вам не звісні слав'янські варіянти сеї заги крім Кулішевого великого грішника? Европейські варіянти зведені у Лібрехта. Чи Ви знаєте що небудь про нову редакцію Русскаго богатства? Де воно виходить? Міні рекомендують писати туди.

Даруйте, що труджу Вас своїми питаннями, та я, в усякім разі, лишаю Вам свободу не відповідати на них.

Кланяюсь Вам низенько.

Ваш Іван Франко.

Відень 30/10.

I Wipplingerstrasse 26, 1 St. 4 St. 29 Th.

247. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Paris, 29 Avenue de Wagram. 4 Нов. 92

Дорогий земляче.

Хотів би я виїхати звідси в Неділю (7 Нов.) і, значить, бути в Відні в середу (зостанусь на 1 день в Цюриху в Hôtel National). В Відні вийду в Hôtel de France, Schottengring. Поки що посилаю Вам рахунок типографічний і пишу деякі відповіді.

Cosquin статейка про Варлаама і Йосафата приложена (як і про єгипетських 2 братів) до єго казок, котрі вже в мене і прийдуть зо мною в Відень.

В чім зага о Пшемиславі, я забув, а може й не знав ніколи, а вар'янтів слав. про великого грішника багато. Деякі показани в статейках Карловича про Мадея в Віслі. Я думаю писати про них, вернувшись у Софію, де в мене багатенько зібрано про це матер'ялу.

“Русское Богатство” виходить в Петербурзі. Я єго иноді бачу в Софійській бібліотеці. Це народництво тіпа В. В. Колись Р. Баг. нічого не платило за статті. Чи тепер побагатшало – не знаю.

Антикварів так упорядкованих, як німецькі, тут нема. Та все я розстараюсь Вам каталоги тих, що є. Ліпшого благодітеля по нашим спеціальностям як Лейпцігський *Koehler*, не ма. По фольклорам тут багато має *Rolland*, так не друкує каталогів.

Вирізки про еміграцію дістав. Спасибі. Вже спорудив Postscriptum до статі, що мусить появитись в Децембрі або в Январі. Сподіваюсь, що буде “изрядная пимфа къ носу нѣкоторыхъ благородій”. А що собі думають київські угодовці з поводу еміграційного руху? Не вже думають звоювати его, а за одно й москаля фонетикою або й хоч новою катедрою у Львові? Чи не розказували чого приїжі Ваші россіяне? (Що се за люде?) А про еміграцію, я думаю, треба писати в великі німецькі органи або й в англійські. Як би хто склав добру статю по німецькому, то я б узявся знайти їй місце в Лондоні або в Едінбургу в великому журналі. Тільки звісно, для англичан треба написати з деякими прелімінаріями. В усякім разі, пора підняти крик про галицкі справи на всю Европу, бо, по правді кажучи, говорити перед самими русинами та поляками не варто, – все рівно, що проповідати камням.

Та про це поговоримо! До побачення.

Коли що екстренного буде, то пишійть ще сюди. Хто зна, чи виїдемо ми так скоро.

Ваш М. Др[агоманов].

248. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

25 Нов. 92. Владайска ул., София

Дорогий Друже.

Вже 7-ий день, як ми вискочили зо черева китова, вже я й лекції почав, а все голова не прийшла в порядок після дурости карантинної. Треба її будити навмисними намовами. З таких намов одна з перших: чому ти не пишеш Франкові, як тобі не сором, хоч би двома словами подякував его за ту прихильність, котру він тобі показав ще раз у Відні і т. д. Таке казала моя совість голові моїй вже днів з 4, – аж таки голова надумалась і звеліла рукам брати папер, перо і писати, – що руки роблять дуже повільно, мов працю для них дивоглядну. Ну, та все таки роблять, і може потроху згадають стару науку. А поки що – пождіть і зразу од мене не требуйте нічого мудрого, а вдоволяйтесь тим, що все таки я живий і не здурів, як ті два хлопця, котрі здуріли в карантині при нас.

До того я поки що не багато маю і розказати Вам. Найцікавіше – лист, полученый мною од Мордовцева з Пітера. Розказує, що було, як він зібрав громаду, щоб обсудити мій лист про стан партій у Галичині і про потребу помогти радикальній партії.

Прочитав Ваш лист, – пише М[ордовцев], – Добре, добре! – А другі мовчать, ждуть. Коли один і схопився, мов Пилип з конопель. “Э, нам, братці, воно не тее, а тее як его... Коли йти *сюдою*, то ми пошкодимо *тудою*... А вони й там за чуби взялися. Вони там бьются, а ми їм канчуків мусимо посилати”. Та ще й натяка на якогось Р. Я. у Вѣстн. Европы, що пише про Галичину. “Це, – каже, – його

пальці тут знати, у свою руку тягне” (себто Ви, добродію). Так і розбилась наша череда: усі пішли за бугаєм. І осталися нас троє куцих”.

Позаяк більше я не можу Вам дати, як дає документ, то й розсуджайте далі самі. А я скажу, що все таки добре, що справа поставлена ребром у Петербурзі. Що скажете про статтю Р. Я.? Я, в усякім разі, безмірно вдячний Стасюлевичу, бо та стаття не подобаєся всяким угодовцям, починаючи од Спасовича, його приятеля, а часом і Егерії.

Вам оберну дуже смішну просьбу: напишіть мені коротенько, в чому справди Ваш парламентський кризіс і який смисл его кінця, а також, яку ролю тут грають русини і чи буде який вплив на Галичину? В часі карантину я не читав газет, а тепер нічого не розберу з *N. Fr. Presse*. То вже наставте і вразуміть.

Ваш М. Др[агоманов].

Жінка дуже щиро Вам кланяєся і дякує.

249. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Даруйте, що тільки тепер пишу Вам. Лист Ваш дійшов до мене уже у Львові, куди я отсе вже тиждень тому приїхав на святочні ферії і, розумієся, запрягся знов на місяць у журналістичне ярмо, т. зн., пишу в *Kurjer*-і про новий культур-кампф, що намістник і его клевети починають з Русинами.

Чому Ви не пишете троха докладнійше, як Вам їхалось, як перебули каран-тін, що застали дома? П[авли]к, котрий був тут як раз того дня, коли прийшов Ваш лист і котрому я дав той лист прочитати, почав уже догадуватися з него, що Ви сурийозно нездорові. Признаюсь, я тупий з того боку і таких річей боюсь догадуватися.

Даруйте, що пригадаю Вам мою “притчу о богатих”: чи Ви про неї говорили кому в Білграді? Скінчивши свій роман, я ще троха пошукав у Відні за дальшими матеріалами до своєї дисертації (Ягіч заявив, що прийме мій реферат на дисертацію, тільки треба дещо переробити і подоповнювати) і найшов: 1) Гоммеля “Die älteste arabische Version”, про котру Ви згадували, 2) Die älteste syrische Version якогось Weisslovits’a (книгу виписав, бо в Відні ніде єї нема), 3) Марра грузинску рецензію і 4) рукописну руминску рецензію, перекладену з італіянського. Бракує ще тільки відкритої Ольденбурггом перської рецензії, та в усякім разі й тепер уже реферат про теперішній стан дослідів над Варлаамом я можу написати повний. А з самою притчою “о богатих” виходить чисте нещастє: в остатніх днях найшов єї інтересний варіант – в Китаю! Що прикажете робити? Китай – і східно-полуднева Слав’янщина, а посередніх огнив дасть біг! Правда, китайський варіант записаний з уст китайця, живучого в Європі в наших часах, и все таки записаний як річ, що живе в устах китайського люду!

Статтю в Вѣстн. Евр. я читав. Звісно, стаття гарна. Простота і ясність викладу, а при тім густота фактів такі, що я усумнився в своїх спосібностях – написати аналогічну статтю для англ. журналу, про що Ви говорили. Ні, далеко міні до того, що бути публіцистом на ширшу міру. Нема в мене того живого почуття зв'язку між фактами, котре я так подивляю у Вас (і не я сам, а й такі Ваші противники, як нпр. Вислоух) і котре іноді прориваєся й у Павлика.

На мене тепер найшла манія беллетристична. Скінчивши свій роман іще в Відні, я переробив тепер по своєму одну індійську легенду (із Маркандея-пурани, текст і переклад німецький були в ZDDMG т. XIII) про Гарісчандлу і Вісвамітру. Вийшла доволі довга поемка в 1268 віршів. Я старався цю типово індійську штуку перетягти як мога на загально-людський ґрунт, не фальшуючи єї основного характеру. В пурані вона – звеличене брахманізму, хоч зміст єї показує брахманця Вісвамітру прямо собакою. От я і вложив ціле оповіданє в уста Будди яко полеміку проти попів-брахманів і “святих” аскетів, котрі в погоні за святістю загубили людське серце і людське чутє. Так само прийшлося змінити й кінець легенди. Задумав я сунутися з нею до “Зорі”, та не знаю, що з того буде.

На роман свій я зачинаю тратити надію. У Відні читав его один Поляк і дуже хвалив, а тут прочитала моя жінка, у котрої в тім пункті дуже вірне чутє, і значно охолодила мене. Дав тепер рукопись Вислоухови, почую, що він скаже. Та в усякім разі надіюсь, що обоє з жінкою перекладемо его ще тепер на російську мову. Я написав лист до редакції Вѣстника Евр. (ще з Відня) і, коротко виложивши зміст повісті, просив сповістити мене, чи принялаб єї редакція. Відповіді доси не одержав, та все таки думаю послати туди переклад, як буде готовий, – що буде, те й буде. До німецького перекладу засяду аж опісля, о поміщенє его обіцяв мені постаратись Пернерсторфер.

Про нашу кризу парламентарну, не знаю, як Вам і писати. Зверхна історія була така: проговорив князь Шварценберг іменем феодалів чеських, домагаючись чеського права державного, обсадження посади міністра для Чех в місце Пражака, і притім ударив на Мадяр, що хочуть завести цивільні слюби, та погрозив їм Віндішгрецом. На це відповів гр. Тааффе різкими нападами на німецьку лівіцу, обіцянкою, що пост чеського міністра буде швидко обсаджений, і в загалі так, що Німці прямо почали коритися, Кімбург зложив свій портфель, котрого й не мав, а лівіця рішила перейти до опозиції і відмовила міністерству фонду диспозиційного.

Жінка посилає Людмیلی Михайловні фотографію наших двох хлопчиків.

Поздоровляємо Вас щиро.

Ваш Ів. Франко.

Львів 20/ХІІ. 92.

250. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

10/22 Дец. 92. Улица Денкоглу (Владайска), София

Дорогий Друзе.

Принесли оце Ваш лист з патретом дітей, а то я було починав сумувати, що з Вами. За фотографію дуже велике спасибі!

Павлик помилився, виведши з мого листу, що я захорував. Не знаю, як сталось, а я видержав карантин досить благополучно, хоть це була не проста штука висидіти 8 день в такій дурості, де під стіною вода мерзне, а коло печі шкура репається од жару і де треба було через кожну годину будити слугиню, щоб підкладала углів. А ще ми були в привілігійованому стані і навіть остатні 4 дні провели в консульськім бараці! Не описував я Вам цієї погані, бо нехай їй біс: ще присниться або Вам, або мені!

Про Вашу притчу написав Ст. Н[оваковичу], та ще не маю відповіді. Це не так велика вгайка, бо друк VIII кн. Сборника спинився через брак паперу (жовтого), а на IX кн. Ви поспієте. Гоммеля книжка, – уви! – не те, що я згадував; то *Die erste christliche Redaction* і т. д. Погляньте в G. Paris у примітки. А я не трачу надії знайти в своїх нотатках. А що і китайська повістка вийшла подібна до слав., то бува ще й не таке в фольклорах. Поки що треба такі пригоди занумерувати.

Погано буде, коли Ви свій скептицизм доведе(те) до того, що не напишете статті про Галичину для англ. журналу. Справа зовсім не мудра і досить ясна: сісти та й писати. *A propos*: в чому, власне, Вислоух мій противник?

Цікавлюсь на інд. легенду. Вложити єї в уста Будди трохи сміло, – ну, та тут рішає ефект праці на публіку. Побѣдителя не судять, як написала Катерина на рапорті Потемкина об тім, що Суворов узяв Ізмаїл проти приказу головнокомандующого.

Маю до Вас просьбу: одішліть послаємі рукописі в ред. К. Старини в пакеті закритім. На се послаю Вам 1 рубль, котрий вже років з 5 лежить у мене в портфеллі.

Кому Ви сдали той куферчик з дамськими річами, що дала Вам жінка? Тепер уже пропускають такі речі в Билграду без дезінфекції, і в Відень поїхав кузен Шішманова, котрий мусить узяти куферчик. Я дав йому до Вас картку, та боюсь, що як *Dienstmann* Вас спита і дістане відповідь, що виїхав, то тим і вдовільниться, і куферчик не прийде до свят і т. д. Як сему запомочи?

Веселих Вам свят з сім'єю.

Ваш М. Др[агоманов].

Чи не могли б Ви мені посилати NN Kur. Lw. з цікавими даними про еміграцію і Kulturkampf.

А що ж Ви мені не шлете мого екземпляра статті Арабажина про Галичину? Не по правді Ви з П[авли]ком поступили, що задержали, а ще й доси не шлете.

Напишіть, б. л., кому Ви посилали в Росію *Чуд. Д.*, і пришліть мені 5 екз. комплекту Австро руских споминів. По моему, треба всі наші видання посилать в Петерб. в Имп. Публ. Библ., в Библ. Имп. Ак. Наук і в усі університетські бібліотеки, а також в ред. В. Европы.

Поки Ви ві Львові, зайдіть у ред. *Зорі* і візьміть у неї мою статтю *Интерес укр. літератури*, та напишіть мені, чи варта вона чого.

251. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

14/1 93

Вельми Шановний Добродію!

Дуже жаль, що Ваш свояк вернув з Відня без нічого. Від'їздячи, я поручив своїй хозяйці, щоби видала пакет тому, хто приїде з Софії і скаже, що пакет є власність der M-me Dragomanowa. Одержавши Ваш лист у Львові, я тогож дня ще раз написав до хозяйки те саме, та бачу, що надармо. Що його тепер робити? Я сими днями їду до Відня і готов зробити все, що скажете.

Лист отсей я розпочав писати перед двома тижнями, та приїзд кіївської землячки, котра гостила у нас, перервав его скінчене, так що я тільки сьогодні (14/1) кінчу. Про Вашу статю в “Зорі” я писав Лукичу і одержав від него звістку, що статя ему подобалась, та він, маючи виразне поручене, передав єї виділови Тов. ім. Шевченка, котрий і рішив єї не друкувати і відіслати Вам назад з мотивами того рішеня. Смерть Целевича спізнила висилку, а ще більше – лінь секретаря Коцовського, котрий має устілізувати ті мотиви. Лукич обіцяв налягти на те, щоб статя і мотиви вислані були Вам як найскорше. Значить, одержите статю Ви, сли Коцовський, з котрим я тепер не видаюся, не згодиться віддати єї прямо міні.

Що буде з статею для англійського журналу, я ще й сам не знаю. В усякім разі, деякий матеріал для неї я візьму з собою до Відня; тут я не міг нічого робити.

Сербської виписки я потребував би як навшвидше, бо вона ввійде, як знаєте, в мою дисертацію, до котрої я думаю засісти зараз у Відні. Я бажав би до великодних ферій віддати дисертацію і здати перше рігорозум з філософії. Коли Ви досі не одержали виписки, то будьте ласкаві в своєму листі подати міні адрес Новаковича, а я обернусь до него сам. Розправи “Die älteste kirchliche Recension” я ніде не можу знайти. За виписки з G. Paris спасибі, друге видане его книги є у мене. Далеко повнійша бібліографія є у Крумбахера “Історія візантійської літератури”. Представте собі скандал: у Всеобщей історії літератури Корша-Кирпичникова д. Кирп[ичников] навіть не згадав про сей роман, так само, як забуто там про літературу новоперсідську з такими велитнями, як Фірдусі, Сааді, Гафез і др.

Сьогодні у мене добрий день, можна сказати, чудо сталося. Комісія, зложена переважно з народовців, признала мені третю премію за драму з народного жита “Украдене щастє”. Премія – 200 гульд. – приходить міні тепер дуже в пору, бо довги друкарські і книгарські тиснуть, а при тім на два місяці треба буде знов лишитися без заробітку. Я тепер у Львові працював в “Kurj. Lw.” і заробив около 100 гульд. Кілька моїх нових статей, поміщених в Kurj. Lw.,

посилаю Вам для того, що вони викликали певне невдоволене і в Коломиї (у Павлика), і в Відні (у Левіцького). П[авли]к невдоволений тим, що я по троха взяв в оборону попів супроти намістника, а чим невдоволений Левіцький, я й сам не знаю. А по моєму, ми маємо право бути з него невдоволеним, бо, реферуючи у Відні справу циркуляра намістницького, він не тільки грубими і нецензурними словами вилаяв намістника (се, зрештою, не гріх), але іменем радикальної партії зсолідаризувався з попами, заговорив о духовій єдності попів з народом, котру б то думає розбити намістник.

До сего листа прилучую лист панночки, написаний перед від'їздом єї в Київ. Статі Ваші в К. Стар. вислав тогож дня по одержанню. Статя про упадок нар. пісень прекрасна. Ми ту з жінкою сумнівалися, чи схоче Житецький помістити другу Вашу замітку проти єго разглагольствіям о думках. А Ваші давні тексти дум друкуються! Страх – яка заманчива тема, порушена Житецьким, про генезіс, мотиви, техніку, авторів і розширене дум козацьких, та власне робота Житецького показує, як тяжко справитись з сею задачею і як обережливо треба до неї братися. Тут, по мойому, Потебня вказав вірну дорогу: треба брати одну думу за другою і аналізувати єї, а тільки при кінці зводити здобутки і доходити до якихось ширших висновків. У Житецького при всій вірності поодиноких заміток я бачу страшенну безсистемність і оншалансію в трактуванню річі і неясність остаточних цілей досліду. Особливо жалко міні зробилося, прочитавши єго главу о інтермедіях.

Сидячи у Львові, прочитав з половиною книжечки Верна *Etudes Bibliques* і почав потроха освоюватись з єго теорією.

Чи дістали Ви перший том Наукових Записок Тов ім. Шевченка? Отелився в ній Рильський широкою статьею про економію політичну, та такою тяжкою, претенсіональною (хоче, бачте, подати деякі поправки до теорій західно-європейських економістів, в тім числі й Маркса), що я не знаю, для кого саме вона написана. Я й не думав ніколи, що Рильський такий економіст. В статі єго зрозумів, властиво, тільки *praelimina* і побачив в них досить гороху з капустою, а про дальші спеціальности не берусь судити. Кандидат на катедру руської історії у Львові, Грушевський, переповів (закрившись псевдонімом) головну главу із своєї книжки про історію Київської землі, а Кониський “вистежив” деякі деталі про дитячі літа Шевченка. З Галичан показав себе один Колесса (студент, радикал) статью про вплив українських пісень на Залеского. Ось Вам і весь зміст томика.

З романом своїм усе ще не можу дійти до ладу. Вислоух прочитав єго в оден вечір і виразився, що се найлучша річ з усіх моїх писань, єму звісних. Згодився друкувати в *Kurj. Lw.*, та от ніяк не найду місця для него в Варшаві, відки головню можна надіятися якогось людяного гонорара. На російське перекласти нам з жінкою не удалось – часу не було. На німецьке перекладе тут одна пані, та де я здужаю єго приткнути, святий знає.

Індійську легенду згодився друкувати Лукич у Зорі, та тільки десь аж в березні або квітні.

Одержавши премію за драму с нар. життя, я почув охоту після докторату взятися за одну драматичну роботу, на котру у мене здавна велика охота, та хочу отсе порадитися з Вами. Що би Ви сказали на мій план, написати драматичну трілогію про Хмельницького? Оскільки я думав про сю справу, виходило ось що:

Перша драма: *Жовті Води*. Показати стан суспільності на Україні в 1647 р. – шляхти, міщан, селян, жидів, козацтва; показати, як шляхта сильна, певна свого панування, бутна, міщанство заняте наживою і спорами релігійними – і ніхто не думає про можливість катастрофи; показати ґрунт, підготоване і вибух тої катастрофи, котра змітає з лиця землі і шляхту, і жидів, і міщанських ріжновірців.

Друга драма: *Берестечко*. В рамках образі тої битви, що була важким кризісом в історії козацтва, показати стан і взаємодія тих сил суспільних, що були тоді на Україні. Про сю драму я ще найменше думав.

Драма третя: Смерть Богдана; тут інтересний аналіз моментів політичних і психологічних.

Яко четверте огниво до сеї трілогії я думав би з часом долучити драму Іван Богун, де показано би кінець того чоловіка, що весь вік був непримирим ворогом польської шляхти, а під кінець життя стрібував увійти з нею в компроміс на те тільки, щоб швидко переконатися, що зробив велику помилку, і щоб, поправляючи ту помилку, наложити головою.

Чую дуже добре, яка се величезна задача і кілька трудности тут спеціально для драматурга, щоб зробити справді *драму*, т. є. одноціле, органічне *дійство*, а не ряд сцен, заповнених політичними тірадами. Та з другого боку, чую, що драма така малаб деякий сучасний інтерес, і що річ, підхоплена з відповідного боку, дати може доброму драматичному писателеви широке поле до показання своєї сили. Чи я можу бути таким писателем? Не знаю, та все таки *in magnis tentasse sat est*. Здоровлю Вас щиро. Ваш

Ів. Франко.

P. S. Адрес мій у Відні тойже, що був уперед: Wien, I, Wipplingerstrasse 26 1 Stiege 4 Stock Thür 29.

Чи Ви вислали міні Коскена? Коли ні, то будьте ласкаві поспішитись з висилкою.

Вашій Пані Добродійці обоє з жінкою шлемо низенький поклін, а всій Вашій сім'ї – наші, хоч спізнені, та щирі бажання новорічні, а Вам – поперед усього доброго здоровля.

Ваш Ів. Фран[ко].

Жадані екземпл. Споминів, а також том словаря з статтю Арабажіна вислано Вам. Чи дістали? Чудацькі думки ідуть слабо. В Росію вислано не більш 5–6 примірників. Крім Буділ[овича] також Кулішу.

252. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

10 Янв. 93. Улица Денкоглу София

Дорогий Друзе.

Насилу діждався Вашого листу. І Ви не поспішались его писати, та й боги насипали стілько снігу в Угорщині й тут, що ми 5 день не бачили пошти.

Одповім Вам по порядку матерії у Вашому листі. Інструкції Ви дали Вашій хазяйці у Відні про куферчик дамський премудрі, та тільки, на лихо, не звістили про них нас. Вийшла проста річ: прийшов *Dienstmann* з листом моїм до Вас – его і одправили! Тепер буду ждати, поки получу од Вас звістку, що Ви в Відні, тоді напишу, що робити в цій справі. Тоді ж вишлю й *Cosquin*, котрий насилу добрався до нас купно з другими парижськими книгами.

Статтю в ред. Зорі, б. л., видеріть, а то я не дуже на них покладаюсь. При случаю спитайте В. Лук[ича], чи дістав він недавно послану мою брошуру “Заболѣжки” і пр. і чи діставав і попередні подібні брошури, і чому він не вдостоює звістити про них в бібліографії, коли вони не менше тичаться України ніж багато других книг, про котрі Зоря вміщає?

Сербських виписок раджу тепер добиватись самим, з Відня, а то, при теперішній катавасії та чорних кабінетах, навряд я доб’юсь чого небудь звідсі. На що Ви пишете: *die erste kirchliche Recension*, коли я написав Вам заголовок: *Braunholtz – Die erste nichtchristliche Parabel des V. und J. (Halle, 1884)*.

З премією поздоровляю. Тільки хто ж получив перші дві?

Книжки од Вас получив, а газет ще не маю. Случайно мав одну Вашу статейку з зашитою попів і трохи здивувався. Свою думку про це я сказав у статейці, котру П[авли]к хоче надруковати в 1 Ч. Нар. Про Ваші будучі драми поки що боюсь говорити, бо, власне, програмів драм ще не бачу, а тільки загальні характеристики моментів.

Записок Тов. Ш. не бачив. Хто б мені їх прислав проклятому? Писав мені про них Вовк з Парижа, бо він має фавор у Львові, куди его навіть кликали в часи угоди, коли мені В[овк] писав угодовські листи, під впливом “откровеній”, які ему робив А[нтонови]ч з Відня.

Коли Ваш роман буде печататись в К. Lw., то звеліть мені висилати NN.

Араб[ажина] статю получив. Гарненька, хоч не без помилок. Не думаю, щоб вона мала дуже великий вплив у Росії, бо дуже коротка. Та все добре.

Як буде час, то прочитайте *Vernes – Du prétendu polytheisme des hébreux*. Там ясніші его думки і мусить бути багато вірного, хоч в спеціально рел. части

він загарячився: політеїзм усе таки видно в Біблії. Але католикам радіти з Верна нічого.

Понятно, що Чуд. Д. розходяться мало. В Галичині всі, кому вони інтересні, вже читали в Нар., а до Росії їм добратись трудно, та й мало там про них звісно. Кому Ви послали їх? Я першого імені не розібрав. Пипин? А Будил[овичу] я послав ще з Відня. Тепер пошлю “Кієвлянину”. Хай вилає й зробить рекламу. Жаль, що Слав. Обзор. закривається, а то б і воно вилаяло.

Послав я на Ваше ім'я (т. є. жінки) 2 листи. Один реком., бачу, приїзжа земл. получила, а другого, певно, ні. Що з ним буде?

Я думаю, що в Жит[ецького] стане великодушія напечатати мою замітку. Мене его розглаголія з powodu дум і т. и. просто сердять. Не ма в него власне *étouffe d' un savant*, а єсть тільки “комонь краснорѣчія”, як про него казали товарищі, ще як ми були студентами. Куди его той комонь занесе, туди він і попаде, і через те крутиться.

Ну, а що ж буде тепер з катедрою укр. істор. ві Львові? Я сумніваюсь, щоб тепер ляхи взяли кого з Росії.

Ви мені купіть Зап. Тов. Ш., а я Вам пришлю гроші у Відень. В мене зосталось кілька гульденів. Кланяємось Вам і жінці Вашій.

Ваш М. Др[агоманов].

Я пишу Коц[овському], щоб або скорше послав мені статтю, або передав Вам. Коли він передасть Вам, то пошліть зараз статтю Павлику, а відповід(ь) Ком. Т. Ш. мені.

253. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

16/28 Ян. 93. Улица Денкоглу. София

Дорогий друже.

Думаю, що Ви вже в Відні, і пишу Вам на скоро з powodu звістки, що Ви послали П[авли]ку статтю “Попівство й цивілізація”. Для дипломатичної точности виписую слова П[авли]ка: “Фр. прислав у Народ полемику зо мною п. з. “Попівство і цивілізація”, досить люту. Я відповідаю коротенько і, по змозі, супокійно”. Ціль теперішнього мого листу: попросити Вас іще раз передумати сю справу раніше, ніж печатати Вашу статтю. Коли вона написана в духу тієї статейки, котру я читав у Kurj. Lw. (Вашої посилки я не получив), то мені здаєся, що Ви в ній висказуєте не стали свою думку, а “увлеклись” полемикою по переду против намістника, а далі – проти П[авли]ка. Думаю так, споминаючи те, що Ви мені писали, посилаючи для В. Слова статтю: Яким культ. елементом суть гал. попи? при чому, в листі писали, що гал. п. – просто *сміття*. Подібне говорили Ви не раз і після й навіть недавно в Відні. Я боюсь, щоб теперішня полемика Ваша не була Вам же на перешкоді і щоб Ви самі не

пожаліли, що написали її, як це було не раз з Вами, коли Ви давали волю своїм хвилевим “увлеченіям”, а надто полемичним. Через те я прошу Вас, передумайте ще раз справу – і, звісно, коли зостанетесь на тому, щоб Вашу статтю печатати, то напишіть про це П[авли]ку.

Дуже жалко в загалі, що між Вами й П[авли]ком вийшла війна. Позаяк, почасно до сего причеплено й мене, то я мушу сказати й своє слово. П[авли]к ніколи не переносив до мене “дрязгів” про свої відносини з Вами, і Ви можете пригадати, що я ніколи не писав Вам про такі “дрязги”. П[авли]к писав мені про ход справ громадських, котрий я мушу знати, щоб моя праця не була основана на вітрі. Так напр. він мені написав про вступ Ок[уневського] до клубу Р[оманчу]ка, при чому, написав, що Ок[уневський] оправдується тим, що й Ви ему те порадили. Я й по сей день не знаю, чи правду сказав Ок[уневський], а тільки написав Вам, що думаю про помил(к)у Ок[уневського]. Ви мені одповіли, що й добре вийшло, що Ок[уневський] одчипився од Вашої партії (з богом, Парасю). Одно з двох: або Ви не радили нічого Ок[уневському], або передумали, – і в таким разі добре вийшло, що П[авли]к вдержав прапор чистим і не пішов за Ок[уневським]. То ему треба подякувати й узяти сей случай за примір, щоб і в других уважніше поводитись. Коли правда, що всі теперішні “устої” гал.-австр. життя *гнилі* і що одна надія на просвіту й організацію народа, то П[авли]к робить велику прислугу тим, що консеквентно держить себе непримиримим. Це може сердити того й другого, – в тім числі й іноді Вас, – але, розваживши, треба ж сказати, що П[авли]к правий, по кр. мірі стоїть на дорозі, на котрій найменше може бути помилок. А всего менше резонно й навіть гуманно того ж самого П[авли]ка бити й винити его в яких-то-сь “дрязгах”.

Простіть, коли Вам вдається, що я не в своє діло мішаюсь. В усякім разі, чистіше буде, коли кожний з нас скаже одверто свою думку.

Я писав Вам недавно ще ві Львів. Чи получили лист?

Ваш М. Др[агоманов].

Дами мої просять Вас той куферчик, що Вам zostавлено, вислати по зал. дорозі як *Frachtgut* на адрес Івана Шишманова, Улица Бѣлчевъ, София, – оплативши пересилку вперед. Довг зараз вишлеся.

254. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Відень 28/1 93

Вельми Шановний Добродію!

Я вже від тижня у Відні, та ходжу, мов прибитий: дома дітей лишив хорих, а й жінці мало бракує, щоб за клопатами та безсонницею не заслабнути. До сего додайте фінансові клопоти, котрих не вменшає ждане на премію, фатальна

робота над переробкою, а, властиво, попсованем моєї бідної драми, деякі поправки, які прийшлося робити над романом, і ще деякі дрібні журнальні роботи та поповнюване матеріалів про Варлаама – ось Вам і все, що заповнило мій час на сей тиждень. Ну, та якось я з сим справився і тепер засяду до Варлаама, хоч хотілось би ще перед тим зладити замітку до тексту моєї рукописної легенди про “Соломона, иже закопа бѣсы въ одной дельвѣк”. Чи Вам не звісні жерела тої легенди? У Веселовського, здається, нема про се нічого. О скільки тямлю, демон, замкнутий в залізній скрині (Соломоном?), приходить в Тисячі і одній ночі. Чи є де єї критичне виданє з покажчиком? Є й людові оповіданя про те, як чорта, смерть і т. і. запирали в скриню, в дерево, в кість (Wisła). В моїй легенді чортів викопує і випускає син Соломона – Ірод – за порадою найстаршого чорта, одинокого, що лишився був незакопаний.

Браунгольца читав, – гарна праця, тільки не для моєї теми, се про три скриньки (Шекспіра Купець Венецький). До Лукича напишу про Ваші болгарські статі, та у него чудні погляди, а ще тепер він застрашений тим, що цензура російська загрозила, що заборонить “Зорю” в Росії, коли там будуть напади на рос. адміністрацію і т. і. – і Лукич перемінився в такого строгого цензора, що з моєї преневинної статі в н. 1 викинув цілу середину (про початки і зріст українофільства в Харкові і в Кієві) і масу деталей поперемяяв.

З преміями Виділу краюго вийшла невеличка історія. Першу одержала Наталя Кибальчич з Полтави, що підписуєся “Наталка Полтавка”, – вона дебютувала в “Дзвінку” і, мабуть, у Зорі, – не знаю єї ближше. Другу дістав Писанецький, артист драматичний, також з рос. України. Деякі народовці (Савчак, мабуть Огоновський і Коцовський) горячо промовляли против преміюваня моєї драми, та переважили Поляки, котрі були за тим, щоб преміювати хоч одну галицьку річ. А тепер показалося, що преміювана на другім місці драма Писанецького є перекладом чи переробкою дуже близькою одної з драм пок. Островського.

Що буде з Вашим листом до Кіян – не знаю. Панночка не дожидалась єго і поїхала. Та може буде оказія, то й передамо. Він лишився у Львові.

Про катедру укр. історії у Львові нічого не звісно. Та можливий і ще один скандал, а іменно ось який. Не задовго кінчиться служба Огоновського і єму прийдеся іти на пенсію, а хто буде єго наслідником – сего і вгадати тяжко. Одинокий Русин, про котрого моглаб бути мова, – Стоцький, та він своїми остатніми роботами достаточо таки компромітує свій науковий авторитет, і о кілько можу судити, доки Ягіч у Відні, він навіть ординаріусом не буде, NB, коли не проявить себе якими справді науковими працями. Отжеж, при кінці минушого року нікий д. Третяк, Поляк, з України родом, автор кількох праць по історії польської літератури (з них одній – “Mickiewicz w Kownie i w Wilnie”, виказували плягіати) написав брошурку по руски про “Вплив Міцкевича на Шевченка” і видрукував єї в Кракові pro venia legendi укр. язика і літератури на краківськім університеті. Ось Вам і кандидат в наслідники Огоновського, котрий звиш

20 літ учив, а нікого нічому не вивчив. А потім Русини будуть жалуватися на “гнет” і “удар”.

“Записки” Тов. Шевч. жінка повинна вислати Вам на днях, як також газети, котрих я за зборами до Відня не вспів скомплетувати. До своєї “оборони” попів в “Kurj. Lw.” я дав невеличке вияснене до “Народа” і надіюсь, що П[авли]к видрукує его. Коли Ви схочете докладно прочитати цілу мою статтю, де я, між иншим, говорю й про глупий протест перемиських попів, то думаю, що згодитесь зо мною. Замітку Вашу в 1 н-рі “Народа” читав, але мушу в значній часті признати рацію П[авли]кови, котрий каже, що відділ церкви від держави у нас справи церковної не то не полагодить, а противно, ще єї погіршить, т. зн., піддасть наше духовенство безоглядно під владу Риму. Коли доси Рим не осмілюєсь цілковито окатоличити нашої церкви, завести целібат, віддати інституції церковній в руки Єзуїтів і т. і., так се головно тому, що в Відні бачуть, що се булоб “неполітично”. Говорити о якійсь автономії руської церкви, як се говорять народовці, сьогодні пуста байка, – се Ви найлучше знаєте. А в кінці требаж про praeterito признати попівству нашому деякі заслуги, бодай нпр. в порівнянню з сусіднім єму попівством польським: сьак чи так, а грало воно у нас більше як пів століття роль одинокого представника інтелігенції, сьак чи так робило що небудь, і я переконаний, що ще й тепер наглий зворот усеї маси попівства до попівської кастовости, до клерикалізму і ультрамонтанства (а до сего поведе целібат) ослабить інтелігентні сили Русинів. Отсю думку висказав я в “Kurj.” Звісно, pro futuro можна спорити, чи буде так, чи сьак, та я в такий спір не хочу вдаватися. А з боку П[авли]ка видаєсь міні все таки нетактовним викликати із за того призрак розлому в партії, не трібувавши навіть порозумітися.

Перечитую тепер рочники “Romania” і роблю з них виписки. Гарний журнал, та яку широчезну перспективу великої, довговікової літературної праці відслонює він! Страшно робитьсє, коли подумаєш об тім, щоб обгорнути, опанувати хоч один відділ того широкого поля. А як воно манить! Як бажалось би нпр. опанувати хоч би таке поле, як “народні” епопеї, починаючи з Іліяди чи, коли хочете, з Іздубара, а кінчаючи хоч би нашими та сербськими юнацькими думами! Яка масса інтересних фактів та уваг про тисячні явища життя культурного та соціального, про творчість і психологію мас та одиниць, про метод і історію критичних поглядів. Та куди нам, кудим, за такими зайцями гнатися! Я й тепер уже мало що не тяжким гріхом уважаю те, що сиджу в Відні та читаю Romani-ю в часі, коли моя бідна жінка мучиться з хорими дітьми і ночі не спить, і в день увесь час на ногах, а сама виглядає тільки як тїнь людини!

Та досить тої меланхолії! У Вас, мабуть, і своєї досить, а надто лист не повинен бути беллетристикою; тільки в романі можна давати волю своїм чуттям і турботам. Нетерпливо дожидаю Коскена; з університетської бібліотеки его визичено, так що я доси не дістав его до рук. За то від Щербацкого дістав статтю Ольденбурга про перську редакцію.

До Новаковича напишу на днях. Віднайшов ще один текст інтересуючого мене варьянту параболи в Перемишлі, та видобути відтам що небудь усе одно, як вовкови з горла. Цеглінський, до котрого я обернувся, обіцяв вправді, та коли то се буде!

Отсе заляпав кілька паперу! Пора кінчити. Поздоровляю Вас сердечно і кланяюсь низенько Вашій ВПов. Пані Добродійці, котру прошу дуже перепросити за неприємність, якої наробив з пакетом. Можеб по просту вислати Вам его по почті? Жду інструкції.

Ваш Іван Франко.

Wien I. Wipplingerstrasse 26. I St. 4 St.Thür 29.

255. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

20 Ян. 1 Февр. 93. Улица Денкоглу, София

Дорогий друже.

Вчора в вечері получив Ваш лист. Дуже жалкую, що доля так скубе Вас на здоровлю Вашої сім'ї. Мені теж саме в ці дні досталось дві нових скубки: 1) напав мене страшений кашель, кажуть, через те, що я забагато їм мого йодістого лікарства, а без него моя аорта бунтується!!! До того, Рада заболіла: певно, простудилась на скобзалці. Кажуть: анемічна, нехай більше буде на повітрі, а на повітрі простудилась!!! Крути-верти!.. Добре, що сьогодні читаю остатню лекцію перед семестр. екзаміном, і потім вакаціями в 2 тижні (1–15 Февр.). А Рада сьогодні встає з постілі.

Біда нам з попами! Я боюсь, щоб Вам не подумалось, що я так чи сяк хочу в Вас одняти слово. Але завважте, що рік тому назад Ви в Народі ж, з powodu Собору єпископів, казали, що celibat для народу вийде вигідніше. Це показує, між инчим, що справа страшно неясна, а надто в будушому! Проти П[авли]ка (котрого замітки я впрочім не читав, бо не получив Народа) я можу сказати, що полатинити церков і Відень хоче, або може хотіти, – і тепер єї латинять, – а поділ ц. і держ. все рівно прийде, і коли він буде вкупі з передачею церковного майна громадам (як цього требує программа радикалів), то громадам вільніше буде латинитись, рутенитись і повертати до штунди. В усякім разі, нам треба вести *свою* лінію, а не плутатись серед намістників і попів. А поки, бачу, Народ більше до намістника підходить, а Ви – до попів. Що роблять “віденці”, не знаю, бо ледви з листу П[авли]ка дістав натяк, що в Відні було якесь віче, а яке, що говорено і т. д. – не знаю. Не знаю, кого й попросити, щоб мені написали, – а тим часом, коли доля на мене склала посередництво між галич. і українцями, то треба б мені більше знати, ніж я знаю.

Моя рада – зоставте Соломона і кінчіть Варлаама. Соломон не втече. Пам’ятаєся, в Веселовск[ого] єсть про Вашу легенду, а коли ні, то гляньте в єго жидівські джерела *Tendlau* і т. и. В 1001 ночі я пам’ятаю генія в сосуді, та, здаєся, без Соломона. Я в Женеві держався перекладу *Lane* – *The Arabian Nights* здаєся, з *index*’ом. А порівнячних коментаріїв я не пам’ятаю. Тепер вийшов якийсь англ. переклад 1001 ночі, та, може, то той же *Lane*, тільки багато картинок, бо дуже дорогий. Я маю собі не мудрий франц. переклад, куди й гляну, – а Ви в Відні, певно, достанете бреславського *Habicht*.

Спочуваю Вашим замислам і фантазіям, котрі навіває *Romania*, та не раджу дуже роскидатись. Поставте собі за ціль обробити кілька наших національних сюжетів інтернаціональним способом, то з того вийде колись і інтернац. робота, і користь. Так, власне, робить і *Gaston Paris*, і Веселов[ський] і др.

В загалі, як би моя воля, то я б що небудь зробив Вам, щоб Ви менше роскидались. І так доля Вас примушує досить роскидатись, працюючи то для хліба, то для партії. Конденсуйте себе хоч в науці, – тим паче, що в Вас ще не видно, – простіть, – того, що фр. звуть *une methode serrée*. Мені іноді дуже жалко читати напр. Ваші рецензії на мої праці, як Ви кидаєте оснівне, женетесь за побічним, зводите до купи різне й т. и. Мені один читатель Народу, на ½ фольклорист, казав, що Фр[ан]ко показуєся ученостю; то не правда, але може мати такий вид через брак методу.

Не беріть мені за зле цих усіх слов. Я Вас люблю, як брата, і бажав би Вам найліпшого для Вас і для праці й слави Вашої.

Ваш М. Др[агоманов].

256. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Wien I. Wipplingerstr. 26. 1 St. 4 St. 29 Thür.
10/II 93

Вельми Шановний Добродію!

Даруйте, що так опізнився з відповідю на Ваші два листи і що й тепер не відповім на них так докладно, як би того бажалося. Я дуже зайнятий і до того стурбований хоробою дітей, про що пише жінка.

З мою заміткою в Народі вийшло не зовсім добре. Зараз по одержанню Вашого листа я написав був П[авли]кови кореспондентку, в котрій просив єго не друкувати моєї замітки, – показалося, що вже було за пізно. Я не розумію, чому се П[авли]к перед тим не звернувся до мене самого з увагою, що ліпше б не друкувати тої замітки, на котру я зовсім не клав великої ваги, і котру був би абсолютно цофнув, як би був знав єго немудру примітку, де, говорячи Вашими словами, “набормотано” ні се, ні те, а, між іншим, сказано і про “математичну точність” доказу в “Читальнях”, що попи en masse нічого не робили, хоч для тої “матема-

тичної точности” требаб було хоч почислити ті парафіяльні і “трівіальні” школи, що позаводжені були руськими попами в Галичині, почавши від 1818 до 1868 року.

Звісно, я на ніякім клерикалізмі не стою і, здається, хто як хто, а Ви не повинні б мене о те підозрівати, знаючи мої думки в тім погляді. Теперішній спор між мною і П[авли]ком, по мойому, зовсім не принципіальний, бо в принципах, в антиклерикалізмі, ми оба в повні годимося, а більше суперечка о тактичну подробицю. Роздувати таку дрібницю до розміру якогось розколу в партії, як се по троха робить П[авли]к, значить шкодити партії і силоміць творити в ній розкол. Тільки не треба при кождім троха відміннім вираженю підозрівати лютість, а то й злу волю або якусь інтригу.

Не знаю, чи Ваші Дами дістали вже пакет, котрий я вислав отсе тиждень тому яко “Getragene Kleidungsstücke” вартости 50 г. Боюсь, щоб не наробив там якого клопоту при цілі, бо я на ділі не знаю, що там у пакеті лежить і що воно варто. Прошу Вас, напишіть міні, як ся справа скінчилася, чи все дішло благополучно. За посилку я заплатив Summa summagum 4 гульдени з того наполеона, що Ви міні лишили. Я тоді словаря не купив, аж тепер, по повороті зі Львова. Словар коштує 6.50, за напол. я дістав 9.50, значить, Ви винні міні ще 1 гульдена. Словар вишлю Вам, скоро зажадаєте, – тепер троха его сам переглядав, а думав передати Щербаким, котрий в марті вибираєся до Венеції, а відтам думає морем поплисти до Бургаса і загостити до Вас, та коли Вам его швидше треба, то напишіть, а я зараз вишлю. *При нагоді прошу дуже прислати міні Коскена*, тут в університеті его нема, а з Hofbibliothek хтось визичив, і ніяк не дійду до того, щоб прочитати его статю про Варлаама.

Колиб там Вам зі Львова прислали 12-й н-р Зорі за той рік, то будьте ласкаві відіслати его на адрес моєї жінки; зайшла ідіотична помилка в експедиції, і н-р, призначений для мене, мабуть, вислали Вам перед 2–3 тижнями. Звістїть, чи прийшов і що Ви з ним зробили?

Поздоровляю Вас щиро і кланяюсь ВП. Добродійці.

Ваш Ів. Франко.

257. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

2/14 Фебр. 93. Улица Денкоглу, София

Дорогий друже.

Учора дістав Ваш лист, а сьогодні – N 3 Народа, – і хоч плач! З Вашого листу і з одповіді П[авли]ку видно, що Ви такі “люті” на П[авли]ка. Остатне замітив і Шишм[анов], читаючи Вашу замітку в 2 N Народа. Він не знав нічого прелімінарного, а просто читав, як найдалекший од індивідуумів чоловік, і спитав мене: що таке? Фр[анко] з П[авли]ком посварились. Воля Ваша, а в кількох місцях тон роздрознений! Тепер абсолютно безтактна одповід(ь) П[авли]ка в 3 N Народа

мусить підлити масла – і мені, котрий попавсь у середину, застаєся тільки плакати не тільки через те, що приятелі мої б'ються, а через те, що діло псуєся! Як мені вмовити Вас обох жаліти один одного – і не знаю! В справі того, що я обернувся до Вас з поводу Вашої статейки, я страшенно боюсь, що на Вас робить вражіння, буцім то П[авли]к жалієся мені на Вас. На ділі ми з П[авли]ком давно звикли один одному все писати, може, що й не треба, – не мов думаючи вслух. Мені показалось, що ліпше буде спинити полемику між своїми з за справи побічної (інакше я б бажав, щоб усе вийшло на верх: напр., я б радив помістити статю Бу(д)з[иновського], котру тепер П[авли]к одкинув), – я Вам і написав, а вийшла шкода! А тепер уже не знаю, що й вийде. Можу тільки молити: бийтесь, коли вже треба, та не забувайте, що нам обох Вас жаль, коли вже Вам чомусь не жаль один другого. Я думаю, що тут винні в обох нерви, котрі самі виходять з гірких обставин обох Вас, – і так виходить, що Ви, замість жаліти один одного тим більше – б'єтесь!

Ніякого N 12-го Зорі 1892 р. мені не прислали. У них страшенний безпорядок в експедиції. Мені, напр., не дослали багато N-рів за 1892 р., в тім числі N 23 з інтересною ст. *Нема грошей*, котра каже дещо з того, що я казав у конфіскованій статті. Що мені робити? Я писав навіть Коц[овському], просив его скорше або прислати статю, або передати Вам. Не вже ж він знищожив мою роботу?

Вашої посилки ще не получили.

Коскена посилаю, а вкупі – й Зап. Тов. ім. Ш-ка. Ваш екземпляр я пописав замітками, а цей получив не давно зі Львова з печаткою Товар. Друкарні. Чи це Ваша жінка замовила, чи друкарня удостоїла?

Жидівщину я залишив. Абсолютно ніколи. А Щерб[ацького] радий буду бачити з лексиконом, і без него, – та мало надіюсь, щоб він добрався до нас такою довгою дорогою. Поки що дуже ему кланяюсь.

Зараз мені принесли од Тов. ім. Ш-ка новий статут і вмісті просьбу вступити в члени. Не знаю, що робити. Одмовити, – скажуть народовці: бач, прохали, сам не зхотів, а пристати: противний Барв[інському], та й Вас і П[авли]ка вони не прийняли. Напишіть мені, як це сталось: хто Вас предложив у члени, хто не пустив, що було говорено на заг. зборах Тов-ства і т. д. Я надумавсь так зробити: поступлю тепер у члени і на заг. збори подам записку про потребу безпартійности Товар. і т. и., новому виділу предложу в члени Вас і П[авли]ка: коли одкинуть – вийду з Товариства. Треба знати Вашу думку скорше, бо 26 Фебр. не далеко.

Ваш. М. Др[агоманов].

Напишіть мені адрес Щерб[ацького].

Получив листи з Галичини. Виходить війна між Коломійцями й Будз[иновським] і братією. Біда. По моему, обоє боків винні: Кол. тим, що поцілувались з намісником, а віденці тим, що за попів дуже стали, – но, конечно, коломійці цілком праві, коли не хвалять танців Будз[иновського] і бр. з Марковим та віденськими москвофілами і всієї політики “*тактичного* вбивання клинів” (між попами

й єпископами, ріжними народовцями й москалефілами) з забуваням прінціпів. Я в загалі не даю багато ваги цій війні, – аби Народ вдержався, а держиться він більше з Росії, ніж з Австрії, – і в Росії більше приносить користи (як бачу по листам). В Австрії ж головне діло – мужики, т. є. Хлібороб. Сам я, зо взгляду на Росію, молю П[авли]ка й Вас тільки об однім – робіть, що знаєте, та тільки зоставайтеся *обоє* при Народі, а то і я подам в одставку – по безсильности!

Дайте мені адрес Ярославича.

258. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Лист Ваш дістав і здивувався, що Ви й досі не одержали пакета. Міні тоді ворожили на залізниці, що воно буде йти з 14 днів, та я не хотів вірити. Аж воно вже трохи не місяць! Звістіть, будьте ласкаві, чи прийшло, а то я піду і буду реклямувати.

Народа N 3 дістав майже рівночасно з Вашим листом. По що, властиво, П[авли]к написав міні переписку, я не знаю, аджеж він перед тим уже звістив мене був листом, що моя кореспондентка опізнилася і що він не міг викинути моєї замітки. Та я о его “кореспонденцію від ред.” ані полемізувати, ані гніватися не думаю. Я згоджуюсь також з Вами і з П[авли]ком в суді про Виступ віденьців і, здаєсь, в такім дусі писав Вам уже давніше, та тільки знов не розумію, що П[авли]к крім річевої полеміки дразнить їх такими річами, як “кореспонденція” Е. Левіцкому і відмова друкувати статю Будзиновського. Заслонюватися тим, що, мовляв, тепер будемо друкувати самі статі про аграрні справи, не випадало, раз тому, що “Народ” – письмо політичне, а не аграрно-економічне, по друге, тому що сам П[авли]к про ніяку аграрну справу нічого писати не буде, а по третє, тому що фрази сеі ужито тільки на те, щоб зав’язати рот Будз[иновському], котрий тепер говорить: “коли П[авли]к із моїх статей друкує тільки те, що відповідає *его* цілям і *его* поглядам, а не те, що я вважаю найважнішим, то я ані стрічки більше до Народу не напишу”. Що до себе особисто, то я, звісно, писати до “Народу” буду і росколу ніякого в партії робити не думаю, та тільки тепер на якийсь час прошу о звільнене від обов’язку, поки не скінчу своїх екзаменів.

До Тов. Шевч. я б радив Вам вступити, та тільки без ніяких ультіматумів, принаймі, що до моєї особи. Мене не просять вступати, а хоч би й просили, то я не вступлю після торічного скандалу. Я торік подавався сам, зложив гроші вкладкові, а тепер не маю охоти повторяти сего експеріменту, бо ануж збори знов не приймуть. Коли Вас просять, значить, міркують, що збори Вас приймуть.

Не знаю про яку війну між Коломийцями і Будз[иновським] Вам пишуть. О кілька знаю, Будз[иновський] сидить у Відні і ні про яку війну не думає. Хотів писати якісь спростованя на статю П[авли]ка про з’їзд мужів довір’я, та я єму

відрадив. Про більше нічого я не чув. До Коломийців він відноситься з повагою, і я не розумію, чогоб ему з ними воюватися. Впрочім, побачусь з ним і розпитаю.

Щербацкий Вам щиро кланяєся, та приїхати до Вас, мабуть, не вспіє. План своєї подорожі він скоротив тільки до Триєсту і Венеції. Адрес его: Wien VIII. Schlüsselgasse 15, Thür 10. Про щось хоче Вам писати Ягіч, бо розпитував про Ваш адрес.

Так що міні робити з словником жидівським?

Засилаю Вам і Вашій Сім'ї низенький поклін.

19/II 93.

Ів. Франко.

Р. S. Коскена ще не дістав, та прочитав его худу статейку про В. і Іоас. в Hofbibl. А видане саме чудесне!

259. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

3/15 Апр. 93. Улица Денкоглу, София

Дорогий друже.

Давно не писав Вам. Був хорий. Два місяця майже пропало. Од мого йодистого лікарства став у мене катар горла, а до того прискочило щось подібне на інфлюенцу, та таке було, що нікому не хочу: кашель, головоболіє, нудота etc. etc. Сидить навіть не міг, а серед того всего мусив читати лекції, задихаючись од кашля. Перед паскою трохи полекшало і я сів писати запущені речі.

А з Вами що? Чому таки Ви мені слівця не написали? Ажеж могли догадатись, що коли такий говіркий мовчить, то, значить, не може вже й язиком повернути. Тепер я власне не знаю, куди Вам і писати. Чи Ви в Відні, чи вже ві Львові?

Писав міні П[авли]к, що Ви з січовиками задумете видавати кварталник. Писав також, що Чайч[енко] і др., котрих цензура притиснула в Зорі і котрі не раді йти в "Правду", готові посилати свої повісти й поезії в Народ, – так Народ не має права печатати беллетристику й поезії по декрету св. собору 1891 р. та й не має за що. Я вважаю декрет собору глупим, та тепер, після того, як собор нічого не робив і не робить для Народу (тай у загалі, що він робить?), зовсім не обов'язковим. Друге діло *argumentum a pecunia!* Ну, а Ваш кварталник які має літературні й грошеві (засоби)?

З Тов. Шевченка я скінчив, написавши, що в теперішню хвилю не можу до него приступити. Головний резон – президенство Барв[інського]. Після проби в Правді і при політиці Барв[інського], хто его зна, куди вступиш з таким шефом.

Що Ви робите цікавого?

Я написав кілька дрібниць для Народу і V листів на листи Вартового в Буковині, окрім індивідуальної одповіді, котру послав у саму Буковину. Ред. обіщала напечатати, та не знаю, чи зважиться містити мій терпкий суд про Нечуя, Конись-

кого і т. и. начальство? В Листах, котрі послав у Народ, єсть деякі прибавки до Чуд. Дум., та на біду не ма в мене під рукою матер'ялів. Не міг я розшукати в своїому книжному хаосі Рилеєва і Історії Русов.

Ну, поки що бувайте здорові.

Кланяйтесь Щерб[ацькому], коли Ви обоє ще в Відні.

Ваш М. Др[агоманов].

Хтось мені присила зі Львова К. Ст., котру я получаю своїм порядком з Києва на им'я Шишманова.

Не вже не можна одібрати в Коц[овського] мою статю Інтерес укр. літератури? Я писав Коц[овському], та він “не восхотѣ разумѣти”.

260. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Справді дуже негарно з мого боку, що я так довго не писав до Вас, хоч і прочував, що Вам мусіло пригодитися щось недоброго. Та раз попавши в вир львівського життя (не політичного, а сімейно-журналістичного), крутишся, як муха в окропі, і ніколи навіть засісти до кореспонденції. Рано – редакція, дома діти кричать і бігають до 10 години ночі, а коли підуть спати, тільки тоді могу засісти до деякої роботи. А тут опять: Вислоух тисне, щоб давати ему рецензії про всякі книжки, котрих я не маю часу й прочитати, а тут трафилася й ще одна річ: найшовся чоловік, котрий згодився дати наклад на збірку моїх віршів, і міні приходиться на гвалт збирати та перероблювати мої поетичні складаня. Збірник уже друкуєся під старим титулом “З вершин і низин” (перше видане давно вже розпродане), та в об'ємі в четверо більшим – книжкою в 25–28 листів друку. Я даю туди дещо з друкованого (все те, що було в першій збірці і ще дещо з газет) і головну масу доси недрукованих віршів, в тім числі також вишивки із забракованих Вами “Ботокудів”, котрих я тепер по довгих літах прочитав і побачив, що вони де в чому мають ще інтерес сучасний, не лиш як документ, і рішився друкувати їх, повикидавши все особисте і все те, що вже й зовсім не стоїть друку. Решта вийшла все таки досить обширна, більш як 120 куплетів, а викинене я переповідаю прозою. Піде сюди й Гарісчандра, підуть жидівські оповіданя, тюремні сонети і т. і. Доси готових є 6 аркушів і я поспішаю, щоби перед моїм виїздом до Відня злагодити хоч 10 аркушів.

У Відні я скінчив семестр і зробив два коллоквиуми. Дисертація моя ще не докінчена, лишилось з на тиждень роботи, до котрої засяду зараз по повероті до Відня, по чім приймусь за вчине до устних екзаменів, котрі хотів би зробити хоч в іюні або в іюлі. Що далі буде, про се й не думаю.

З початком мая наш львівський адрес тратить свою силу: ми вивілили сю хату. Жінка з дітьми переїзжає на все літо до Нагуєвич, я їду до Відня. Свій віденський адрес пришлю Вам зараз, скоро там напитаю хату.

Статтю Вашу “Інтерес галицької літератури” я нарешті дістав від Лукича і шлю Вам єї. Перепрашаю за порвані остатні картки: се один із моїх хлопців в хвили недогляду так зредагував. Статя дуже інтерна, а примітки Коцовського ще інтересніші для характеристики того духа, який віє в кругах “наукового” Тов. ім. Шевченка. От так люде в ім’я “строкої” і “об’єктивної” науки доходить до того, що щодня до півночі можуть сидіти за картами і пивом, яко одинокою справді “об’єктивною” забавою. Волю бути неуком!

Про кварталник науковий я писав Вам ще в осени до Парижа і тодіж дописався до того, що нема що й думати про се діло, раз тому, що, як каже Маковей, “нема грошей”, а по друге, тому що й сил у нас не стане, щоби поставити на ноги видане справді вартне. Та в Відні деякі младенци (Лаврівський, Будз[иновський], Щурат і др.) заговорили про се видане як про конечну річ для того, що нікуди їм діватися з своїми роботами (у Лавр[івського] є роман, у Щурата – переклад Роланда) і ні для кого писати нових. Та все таки розмови про те були теоретичні, поки не приїхав Байзренко і не висказав горячого бажання молоді генерации укр. писателів мати таке видане, котре б 1) додавало більше місця справжній науці, 2) друкувалось би без огляду на рос. цензуру. Байзр[енко] обіцяв деяку поміч матеріальну, на котру, звісно, числити не можна. Я задумав було послати жінку в Росію, вже й паспорт добули, та на листи, вислані до Кііва і до Вашої сестри, чи можна їй приїхати, доси нема ніякої відповіді. Значить, поки що діло кануло в воду. Та може бути, що міні літом явиться можливість бути в Петербурзі, то стрібу балакати з тамошніми людьми. Зрештою, на виданях для наукових праць не булоб поки що хиби: Тов. Шевченка друкує другий том свого збірника, до котрого я даю свою дісертацію про Варлаама, а отсе перед кількома днями одержав я від Стоцкого лист, в котрім завідомлює мене, що від міністерства ему дадуть 200 гульд. на продовжене “Руської Школи”, в котрій він і запрошує мене писати далі. Хоч який скромний буде обсяг науки, котру даватимуть сі виданя, то все таки се моглоби вистарчити. Та для беллетристичної продукції у нас справді місця за мало.

Що до “Народа”, то конгрес справді порішив не друкувати беллетристики, та я думаю, що ухвала ся тепер зовсім не важна. П[авлик] сам порішив, переносячи Народ до Коломиї, не друкувати й ніякої науки (крім політики), і, по мойому, при такім малесенькім об’ємі “Народа” інакше й не можна.

Що до Тов. Шевч., то я стою при своїй думці – не подаватися в его члени. Не належане до товариства, по мойому, не перепиняє друкувати в збірнику наукові роботи, котрі всеж таки друкуються за українські гроші і читаються ширшим кругом людей, ніж кружок членів тов. Та що Ви скажете про таку евентуальність, колиб збори товариства (по народовецькому звичаю) ухвалили покликати нас або декого з нас в члени без огляду на те, що ми туди не просимось? Про подібну евентуальність щось міні бормотав один з членів, хоч в можливість єї що до Вас і що до мене я не дуже вірю.

Кіевську Старину я послав Вам з Відня N 1, а зі Львова № 2 і 3. Коли Ви єї дістаєте через Шішм[анова], то будьте ласкаві відіслати міні назад сі екземпляри – до Відня. Я посилав Вам, зле, мабуть, зрозумівши якісь слова, написані Вами в листі до панночки.

У Wisli вийшла моя стаття про короля-собаку, – чи дістаєте сей журнал? Не знаю, чи вийшов уже Český lid, де має бути моя замітка про розцвітаючу палку.

З романом моім клопіт. Я переслав один текст у Варшаву, де книгар Папроцький обіцявся єго продати якомусь накладцеві. Опісля, доставши і прочитавши роман, написав міні, що ніхто не хоче єго купити і що він буде друкувати єго сам і дає 75 руб. Я згодився, і він дав єго в цензуру – і досі ніякої відомости не маю. В Галичині єго буде друкувати Kurj. Lw. N-ри, в котрих він буде друкуватися, скажу вислати Вам.

Отсе розписався! Пора кінчити. Бажаю Вам прийти чим швидше до здоровля. Що Сборник Ваш? Чи ще не вийшов?

Жінка моя кланяєсь Вам. Вашій Впов. сім'ї засилаємо шире поздоровлене.

Ваш Ів. Фран[ко].

Львів 21/4 93.

Долучаю лист Науменка.

P.S. Порадившись с жінкою, не шлю Вам Вашої рукописі, а шлю єї в ред. “Народа”. Думаю, що за се на мене не прогніваєтесь, а у П[авли]ка тепер, при єго слабості, оскудініє матеріалів.

І. Ф[ранко].

261. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

25 Апр.

Пишу два слова, бо не знаю, де Ви. Головне діло: одішліть скорше *Интерес* П[авли]кові. Він пише, що не получив, – а єго скорше треба. Треба також, щоб не пропали замітки К[оцовського].

Як будете в Відні, то получите К. Ст. і Сборник кн. VIII.

Поклін вашій сім'ї.

Ваш М. Др[агоманов].

Не пам'ятаю, чи писав я Вам, що, порадившись з Вами й П[авликом], та роздумавши, я одповів Тов. ім. Шев., що при “теперішніх обставинах” не можу вступити в єго члени. Під обставинами перше місце – президія Барв[інського], при котрій Товариство може опинитись в Ватікані й де инде.

262. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Картку Вашу дістав уже в Відні, де я вже мало не від тижня. Статю Вашу вислав П[авли]ку перед від'їздом зі Львова, 8 день тому назад, значить, мусить уже мати єі. Примітки Коц[овського] не пропадуть, бо писані на маргінесах статі. З Тов. Шев. Ви добре зробили, хоч вони, може, й не стоїли Вашої відповіді. О кілька я міг догадатися з баламутної балаканини секретаря Паньківського, то думаю, що се він сам на власну руку запросив Вас приступити в члени, а збори, певне, були б Вас не прийняли. Такі річі у нас практикуються, і Ви добре зробили, усунувшись від того *conspours de scandal*.

Я ще не скінчив своєї дисертації. Робота над нею посуваєсь у мене доволі пеняво наперед, а я хотів би ще сего семестру упоратись з устним екзаменом. Не знаю, як воно буде. Працю мою Ягіч хвалив дуже перед одним галицьким послом, професором унів. (Поляком).

Забавна історія вийшла з моєю статейкою про вплив Колляра на Русинів. Я ще не написав єі (тай матеріялу зібрав, як кіт наплакав), а вже в Галичанині появилася замітка, що редакційний комітет альманаха дуже нею невдоволений тому, що вона писана фонетикою і т. і. Я вислав спростоване.

Віршів моїх готових уже 11 аркушів друку. Всі мої на селі, в Нагуєвичах, так що до Львова не пишть і не посилайте для мене нічого.

Кланяюсь Вам і Вашій ВП. Добродійці.

Ваш Ів. Франко.

Wien I. Wipplingerstrasse N. 26,
I Stiege 4 Stock Thür 29.
12/5 93.

263. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Що се таке, що від Вас ні слуху, ні духу? Не вже Ви знов недужі? Жду, жду з дня на день вістки від Вас, а далі рішився й сам написати Вам отсих пару слів.

Пізнав сьогодні Вашого знайомого Гревса з Петербурга. Він їде на два місяці до Італії, відтак буде в Парижі. Питав про Вас і, певно, на днях перешле Вам лист від петербурських знайомих. Шкода, що не буду міг з ним довше побалакати, бо він завтра їде.

Вчора у нас був невеличкий коммерс славістів, на котрім були Ягіч, Їречек, молоді віденські славісти, багато хорватів, що поприїзжали були на Philologentag, пражці Краль і Полівка, а в кінці явився й Крумбахер, звісний бізантініст. Промов було багато, заставили й мене говорити як екземпляр южноруского народа.

Був і Щербацкий, на которого честь говорив Ягіч (по російськи), відзиваючися про Росію з великою сімпатією.

Чи маєте звістку про арести українофілів у Росії (в Харкові, Кііві і др.?). Я сьогодні отримав такі звістки з обох боків, в тім числі від Гревса, котрий каже, що в Харкові арестовано Русова з жінкою і декого ще і найдено якісь галицькі видання. Докладнішого про сю катастрофу нічого поки що не знаю.

Пише міні П[авли]к, що дожидає Старого з Кііва на іюнь. Сумніваюсь, чи вдасться єму виїхати. Мабуть, є думка побільшити “Народ”, зробити єго тиждєвником або й щоденним виданєм. По мойому (я се й написав П[авли]кови), щоденної газети нам тепер видавати ні для кого і ні по що, а на тиждєвник можна би зважитися тільки тоді, коли б нам гарантовано було хоч 5000 руб. річної субвенції, і то гарантовано в той спосіб, щоб зложений був у касі капітал (100–120 тисяч) ненарушимий, з которого б проценти хоч через кілька літ мусіли йти на видавництво. Тоді можна би було зорганізувати редакцію, при котрій мусів би засісти хтось і з України, можна би було й міні покинути всяку іншу писанину і віддатися “Народови”. Ну, та про се, здається, нема що й думати, бо таким чином Україна показала би, що є дозріла до політичної акції, а сего ми, мабуть, не доживемо.

Жду обіцяної Вами посилки (Кієвск. Стар. і Сборника), а поки що шлю Вам дві виписочки, – не знаю, чи вони Вам на що придадуться.

У мене тут нічого нового. Сиджу і переробляю Пипіна історію слав. літератур. Аргорос Пипіна. Ви колись обіцяли міні вишукати у себе і прислати Пипіна книжку о русских сказках (Записки II отд.), сказавши, що у Вас вона є в двох екземпл. Не прогнівайтесь, коли позволяю собі тепер пригадати Вам сю обіцянку.

Я перед тиждєм віддав свою дисертацію і жду терміну, коли міні визначуть сідати до устного екзамену. І жду, і боюся.

Поздоровляю Вас щиро і бажаю Вам усього доброго.

Ваш Ів. Франко.

Відень 28/5 93.

I Wipplingerstrasse N. 26. Thür 29.

264. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

7 Юня 93. Улица Денкоглу, София

Дорогий Друзе.

Я не занедужав знову, а так багато діл, що иноді аж нічого не роблю, – діло діло перебиває, думка думку і иноді мозок не видержує, рука бере Шекспира або Пушкіна, – та так і виходить, що я “нічого не роблю”, окрім безусловно текучого, а й сего не мало і по лекціям, і по “Народу”. До того додайте й сюрпризи: недавно П[авли]к прислав “Кобзаря”, перепущеного через Огоновщину, і каже: найскорише напишіть рецензію, – а оце в субботу пише Герцен з Лозанни: молить

написати замість него статтю про его батька для якогось французького словника, та ще й скорше і не більше 100 рядків. Писав 2 дні і написав 200 рядків, може, як би мав 2 тижні, то б і вмістив у 100.

З посилками книг так само виходить: я став дуже важкий на такі справи з того часу, як не ходжу сам на пошту, а треба прохати других. Постараюсь сими днями вислати Вам Вашу К. Ст., а про Сборникъ казав Ш[ишманов]у, та сего мало. До мене йшов VIII т. Сб. 3 місяці, то до Вас мусить іти довше.

От Гр[евса] ще нічого не получив. Діставши ще перед Вашим листом звістку з Парижа, що він їде в Рим, я писав єму туди. Думаю, що він вже получив мій лист і сими днями жду от него звістки й листів петербургських. А Ви все таки од себе пишіть, що знаєте про арести. Не думаю, щоб се по “нашим” справам, бо “наші” стосунки не доходять до Харкова, а Madame Русову, а за нею й чоловіка не раз арестовували по справам російських рад, кружків і по більшій частині по пустому. Сподіваюсь, що й тепер так буде і що по кр. м. *Arbeit*. приїде й подивитися накінець на конституційну Галичину.

Ваші рахунки про 100.000 р. на “Народ” зовсім фантастичні. Звідки таких грошей узяти маленьким людям? “Меценат” же укр. тепер тільки один і єсть, та й той занятий “Правдою” (respectively А[нтоновичем]), хоч і не 100.000. Будемо вегетувати, як доси, аж поки не буде в Росії конституції, та хоч би вегетувати, щоб не давати людям зовсім спати та скрізь сон народовствувати. А в Галичині не ма надії ні на що, окрім на мужиків, та до них треба заходу хоч 5–6 душ “інтеллігентних”, – так і тих не набереш!

Та се вже не новинка!

Пипина “Очеркъ ист. р. повѣстей” Вам не можу прислати, бо в мене не 2 екз., а 1, та й того знайти годі в хаосі. А пришлю Вам і у подарунок *Dunlop-Liebrecht*, бо учора получив нове англійське видання, – з рештою, не важне. Я набираю для Вас книжки з своїх дублікатів і набрав би чималеньку колекцію, як би було кому її запакувати й вислати.

Тепер, певно, Ви вже екзаменуетесь і бачите, що чорт зовсім не страшний. Кінчайте ж швидче. А дисертацію Ви, певно, будете печатати спершу по німецькому.

Писала мені двічі Кобринська. Просе статі для її збірки. Я радий і навіть обіцяв, та послі вже получив № 4 Зорі і прочитав дурницю її про радикалів. Позаяк вона сама про те заговорила зо мною, то й я їй сказав свою думку досить прямо про чепуховатість і непримітність її вибрику. Тепер не знаю, як і бути: і не хотів би рвати з нею, і противно мені, що так вона “убухалась”.

12 Юня. Одібрав Вам деякі книги. Всего не знайшов з того, що одклав, бо на тих полках серед фольклору шукав собі дечого Ш[ишманов] і водворив порядок. Тепер треба робити пакет, а се візьме часу. Тим часом, щоб лист не задержувався, – посилаю. Простіть усі мої дурниці. Їй богу, сил не ма серед 10 діл, робінзонівщини і непорядку, та ще й хорому.

Ваш М. Др[агоманов].

Пишіть скорше про екзамін і т. и.

Вас мусить розшукати Вульф, доцент мінералогії, котрий пробуде в Відні кілька місяців. Сам він людина ординарна: учений чиновник, рожденний рос. чиновником (директ. гімн.) в Польщі. Але жінка его симпатична, хоча більше пташечка, ніж людина. Добра музикантша. Головне ж – приятелька наших приятелів: Гольшт[ейна], Гревса і др., – і в неї й через неї можете здибатись з досить інтересними людьми з Рос[ії], типу Щербацького.

Щ[ербацькому] кланяюсь. Він може Вас звести з В[ульф]ами. Я оце шукаю лист В[ульфов]ої з адресом, та не знаходжу.

265. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Лист Ваш дуже мене втішив. Не одержуючи від Вас ніякої звістки, я вже почав було непокоїтись за Вас.

Коли буде мій екзамен, я ще й сам не знаю. Жду, коли визначуть термін, а за той час перечитую дещо по тим питанням, з котрих прийдешь екзаменуватись. Пройшов *Пекарського* “Наука и литерат. при Петр^ъ В.”, *Шляпкина* Св. Димитрій та ще дещо спеціальне по чеській істор. літ. часів гусітських, а в вільних хвилях упиваюся сербськими піснями Вука і перекладую з них, що міні особливо сподобаєсь. Хотів би я поперекладати і з часом видати усі легенди сербські, а надто вибірку з пісень гайдуцьких, полишених на боці Старицьким; в деяких дуже інтересні новеллістичні теми.

Не розумію, що таке вийшло з Гр[евс]ом: Щерб[ацький] казав міні, що він ще з Відня вислав Вам лист петербуржців. Невже не вислав?

Арест у Харкові вийшов справді із за нас, т. є. із за книг моїх і Ваших виєкспедиуваних Бай[здренк]ом. В польських часописях була телеграма, що жид, котрий перевіз книги, був в порозуміню з жандармами, та се тільки догадка, бо чоловіка, котрий відібрав книги з залізниці, не арестовано і в загалі арест вийшов аж у дві неділі по одержаню книг.

Мій фантастичний рахунок зі 100.000 був тільки рефлексом фантастичних рахунків П[авлика], котрий писав міні про намір зробити “Народ” щоденним або тижневим виданем, поселити мене і ще декого в Коломиї і т. і. В усякім разі, я дуже б був рад, щоб Arbeitgeber. приїхав, і рад дуже за коломийське віче та за з’їзди відпоручників громад. Та видавництва, а особливо “Народ”, дуже слабкі: як би не Ваші писаня, котрі звичайно годяться для більшого журналу і повинні б стояти серед довшого ряду писань про біжучі місцеві справи, то абсолютно не було б що читати. Сойм, рада держ., справа чесько-німецька і т. і. не існують для “Народа”.

У нас тут тепер cause celebre – демонстрація против митрополіта. Хід фактів Вам, певно, буде вже звісний по газетам; шлю Вам документ – прокламацію

Буковинців в тій справі. Наші радикали, котрих також 5–6 було на дворці, лагодять і від себе прокламаційку, не знаю, яка вона буде. Я не був між демонст(р)уючими, та ось чую, що якась добра душа і мене туди припутала. Справа піде, мабуть, на дорогу карного слідства.

Щире спасибі Вам наперед з(а) книги. Я тут у Відні, хоч дуже не багатий на гроші, купую, що можу з фольклористики, щоб у Галичині не бути як без рук. Dunlop Liebrecht у мене є, то не висилайте. Був колись то у Krauss'a і переглянув VIII т. Сборника, бачив Вашу величезну статтю про сотворене світа і тексти церковно-слав. легенд. Аналогічну збірку вартоб видати і у нас, та хто єї видрукує?

Що до друкування моєї дисертації я ще нічого не знаю. Чи вдасться видрукувати єї денебудь по німецьки, я сумніваюся; Ягіч у свій Archiv єї не візьме, для сего вона за мало філологічна. Я хотів було друкувати першу главу в Зап. Тов. Шевч. по руски. Коли хочете, можу вислати Вам по екзамені цілу рукопись до перегляду, а як би годилась для Сборника, то я й радніщий.

Вчора (12 юня) був вечерок чеського Akad. Spolku, на котрім були делегати всіх слов. акад. товариств. Проводив Масарик. Були й Щерб[ацький], і москвич Северьянов з Рум. Муз. Пізнався з чеським поетом Махаром, котрий запросив мене, щоб я бував у него.

Вульфів ще не було.

На сьому кінчу і засилаю Вам щире поздоровлене.

13/VI 93.

Ваш Ів. Франко.

Р. S. Щерб[ацький] через тиждень виїжджає з Відня в свою Новгородщину. Жаль дуже.

266. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

4/16 Юня, 93. Улица Денкоглу, София

Дорогий друже.

Спасибі за звістки і за прокламацію “москаликів”. Цікавий я, що то видумують січовики. Боюсь, коли б не дополітікувались до нової національної святощі – церкви. Для мене в усій катавасії найцікавіша звістка, що кілька газдів у Тучапах виписались у *Confessionslos*. Коли церков не поділено од держави й не ма громадської автономії в церк. справах, то одно остаєся навіть тим, хто якусь віру має, але не хоче слухати поліції і полицейських попів, – виписуватись в *Confessionslos*, а там собі бути чи православним, чи буддистом, чи еволюціоністом.

Од Гр[евса] вже получив листи з Рима. Петербургсько-укр. приятель пише сумно і сум наводить тим, що показує, як в суті діла далекі од них укр., а надто галицькі справи. Плакати вони за Україною вміють, а реальну працю для неї навіть здумати не можуть і через те ще більше плачуть. До чого їм, як і всім

россіянам, хотілось би праці в оперних формах, – з прапорами, оркестрами і т. и. – щоденна “сіренька” одежа їм скучна, – ну, і тим паче плачуть. Се все мені не нове. А нове – наріканья на те, що ми занадто полемизуємо з народовцями замість того, щоб виробити з ними *modus vivendi*. І се пишуть люде, котрі бачили на очі Корн. Сушкевича й чули самі його афоризм про хлопа “під грушкою”. Я вже їм не раз казав: попробуйте намовити народовців, щоб виробили й вони *modus vivendi* з нами. Так якось одскакує.

Пригода з Русовими і К-о сумна. Зостаєся молитись богу, щоб далі Харькова арешти не пішли. Там може так і буде, бо Харьков у загалі не дуже то має зв’язків навколо.

Щерб[ацькому] кланяйтесь, коли ще застане мій лист его. Я получив од січовиків лист, щоб збирати їм книги од авторів з Росії. Скоро одповім. Тепер тільки й можу переказати про се декому через Гр[евса]. А Ви скажіть Щерб[ацькому], хай поговорить і з Вернадським.

Може з вами через місяць побачимось у Відні.

Ваш М. Др[агоманов].

267. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Сьогодні 20/VI здав я перше своє ригорозум (славістіку і латину) і здав, бог його знає яким способом, з відзначенем. Самий комічний був екзамен з латини, для котрої я посвятив не сповна пів дня науки. Так я і вмів! Підкусила мене біда сказати професору, що я читав дещо з отців церкви, от він і давай питати мене про Мінучія Фелікса і Тертуліяна, далі про різниці між “срібною латиною” а ціцеронською – річи, про котрі я з роду й не чував. Не мудро пішов і переклад одної глави Лівія. За то про богомілів і про апокріфи, про наші братства, про Вацлава Потоцького і Гуса знав я добре; троха слабше язикову партію: різниця між староруским і церковнослав. і різниця між вел. рус., мал. рус. і білор. Ну, та богу дякувати, що й так пішло.

Через тиждень (28) я сідаю до другого, філософічного ригорозум, а к кінцю сего місяця надіюсь дождати промоції і виїхати до Галичини. Жаль дуже, що не буду міг дождатися Вас у Відні, та ждати міні тут ще місяць не можливо вже хоч би для того, що фонди мої вичерпані і ні за що буде жити.

Що його далі робити з собою, я и не пригадаю. Страшенно не хочеса йти оп’ять до Киїґера, в котрім тепер узяв верх один жидок, да так, що вніс у него й своє гешефтьярське жидівство, так що огидливо й писати там. Зхотілось би міні сконцентруватися троха бодай на беллетристиці. Ягіч радить габілітуватися у Львові на доцентуру слав’янських літератур, та я боюсь, що часу потрачу на роботу, а до доцентури мене не допустять, тай доцентура також хліба не дасть. От як би найти чоловіка, котрий би хотів експлуатувати мій беллетристичний

талант, щоб мати запевнених річно хоч 1000 гульд. доходу, то я на все інше махнув би рукою, знаючи, що учений з мене не буде.

Та годі тих фантазій. Ось Вам деякі новини: Щер[бацький] поїхав учора вечером і буде тут назад в осени. Він страшенно “увлекся” Масариком і єго остатніми промовама в делегаціях. Маніфест “москаликів” сконфіскований, січовики свій зладили тай не публікували, не знаю навіть, чи написав хто з них до “Народа” про сю справу. Я абсолютно не мав часу. Справа наробила тут колоту: у Січи, у Буковині і у кільканийцяти людей були ревізії, навіть у Щурата, що живе зо мною; при тій вірній оказії запросили й мене в поліцію для переслухання. Тут чутка загальна, що два “народовці” молоді доносили поліції імена демонстрантів; кілько в тім правди, – не знаю.

Як би Ви могли тепер, перед моім від’їздом, прислати міні обіцяні книги (може би долучили й “Молодика”, о которого в Братстві допоминаються!), то я дуже був би Вам вдячний. Може, у Вас є непотрібний екземпляр Безсонова Калік перехожих, то пришліть, або хоч в позику: ані у Львові, ані тут єго нема, а в Москві, кажуть, повна пивниця їх гниє, а дістати не можна. Видобув з Січи Афанасьєва Казки, хоч би Вам в однім томі один аркуш розрізаний! Як прислано з Росії, так і лежало доси. Те саме з іншими збірками, напр. матеріалів. Стоїло громадити бібліотеку!

Кінчу і засилаю Вам щирий поклін.

Ваш Ів. Франко.

Відень 20/VI 93.

I Wipplingerstr. N. 26.

268. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Wien, Schottenring, Hotel de France, 22 Юня, 93

Д. З.

Винен я перед Вами в справі книг, та й Ви додали вини перед собою. Я не міг Вам вислати зараз книг, бо сподівався знайти дещо, а Каліки потрібні були самому. А далі вже не знав, куди вислати, і ждав, що Ви звістите мене перед виїздом із Відня. А Ви не звістили! Тепер я книги привіз і написав карту до Щурата на Вашу квартиру, щоб зайшов до мене. Якщо не зайде, то книги зоставлю портієрові готелю, а Ви єму напишете, куди Вам їх вислати.

Нікого з січовиків, певно, не побачу. Не знаю, кого шукати і де, бо Січ замкнута. Гірко мені, що з за такої причини, а те, що Ви поправляли москалефілам прокламацію, горечі ще додає!

Ваш М. Драгом[ано]в.

269. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Даруйте ласкаво, що не писав Вам з Відня. За розтряском і гризотами та біганиною до промоції не встиг, а після промоції тогож дня мусів зараз же виїзжати з Відня, бо не було за що й дня одного довше прожити. У Львові пробув дня два, та також прийшлось бігати сюди, то туди по різним ділам, а попавши на село між дітей, ліси та річки, я й думати перестав про все, що пахне книжкою, пером та чорнилом. Тільки дворазовий побут у Коломиї обертає мене на путь писательства, тай то тільки періодично.

Портерови в Hotel de France пишу сьогодніж з Дрогобича.

Позвольте й міні прилучити свій голос до Даніловичевого в справі “Нар. Воли”. Термін може й нещасний, не перечу, та все таки гріх не такий смертельний, як Ви собі уявляєте, бо “воля” у нас зовсім не те значить, що у Москалів. Жаль, що Arb-ber, будши при зав’язаню комітету, не звернув увагу на невідповідність назви: тоді ще можна було єї змінити, а тепер, коли вона враз зі статутами затверджена Намістництвом, сего не можна без ухвали нових загальних зборів. А як перевести таку ухвалу через загальні збори, чи[м] єї мотивувати нашим селянам, котрим назва подобалася, а котрі про рос. Нар. Волю, про якобінізм і диктатуру більшости нічого не второпають? Я маю надію, що розваживши се, Ви перестанете брати річ надто трагічно і робити з неї квестію кабінетову.

Боюся, що будете лаяти мене за камінець, котрий я кинув на свіжу могилу Січі, при чім, рушив неделікатно Вашу улюблену дитину – бібліотеку Січі. Вірте, живучи у Львові, я так само з набожністю зітхав до неї, тай сам не був би може й досі міг читати в оригіналі Островського, Достоевського і др., як би не ся бібліотека. Та тим більше болюче було моє розчароване, коли я доочне побачив ті “бранные остатки”, ті disjecta membra, що тепер носять назву бібліотеки Січі, і почув, з яким жахом Січовики один за другим зрікалися бібліотекарства, коли їм ставлено услів’є впорядкувати бібліотеку.

Кінчу сей лист, бо кваплюся на залізницю, щоб їхати до Дрогобича. Надіюся на днях вернути до Львова, відки напишу Вам знов. Тудиж (Lwów, redakcja Kurjera Lwowskiego, Chorażczyzna № 5) прошу адресувати до мене, коли що писатимете.

Щирий поклін Вашій ВП. Добродійці, д. Вовкови і д. Гревсу, коли він є у Парижі.

Ваш Іван Франко.

Коломия 2/VIII 1893.

270. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

6 Авг. 93. Paris, 29, Avenue de Wagram

Дорогий земляче.

Одповів я вже був Даниловичеві, коли получив листи Ваш і П[авли]ка. Приходиться повторятись, по кр. мірі для Вас. На скільки я знаю, *воля* значить і в Галичині, а в усякім разі, на Україні, те ж саме, те б то, має 2 значіння: 1) *libertas*, 2) *voluntas*. За остатнє поцітую пісню:

Ой, циганочко, ти волошечко,
Та вволи мою волю.

Не маю спеціально прикарпатських джерел тут, а то б певно поцітував би Вам. До того вистроївши під ряд всякі прояви “народництва” П[авли]ка, не кажу вже про других коломійців, я певнісінький, що вони самі перше мали на думці власне наперти на *voluntas*. Та діло і не в тім, а в тім, що в Росії всі так зрозуміють і що всякі Кониські підуть кричати, що П[авли]к і Др[агоманов] хотять бути українськими Тихомировим і Лавровим. А загородити уста таким крикунам нічим, навіть коли б де в Народі й було раз напечатано, що, мовляв, наша “Нар. Воля” – не те, що петербургська. Що до того, що Ваш народ про якобинщину і т. и. не чув, то се не резон, щоб ему забивати голову власне такою старовиною, котру потім прийдеся в него з голови вибивати.

На решті, в сій історії сумно й те, що люде не хотять не тільки поправити безспорну помилку, а навіть признавати єї, і пускаються на всяку софістику та ще сердяться на мене ж, котрому зроблено найпогані(ш)ий (і далеко не перший) сюрприз. І за що сердяться? За те, що я не хочу помагати їм у ділі, котре порішили без моєї ради і котрому я, при даних умовах, абсолютно не можу помочи, навіть колиб хотів: на Україні ніхто не схоче й слухати про Нар. Волю, а в печаті росс. теж не можна буде про неї сказати. Хотять, щоб я побив себе самого без усякого хосна навіть для них.

Курйозно, як у мене з коломийськими народновольцями повертає на ту ж саму дорогу, на якій вламався в мене віз з Росс. народновольцями, з правдянами, з Бурцевими й т. и.

Наша *Kabinetsfrage* може рішитись хиба так: буду писати в Народі, бо пишу я там для тих, хто хоче, щоб я писав, – для росс. укр., а Коломийські народновольці хай собі роблять, як і що хотять. Я їм помагати не в силах. А то, що на мене з їх поводу будуть брехати Кониські, то вже я здоров зношу, їм дякуючи.

Обіщаного Вами 2-го листу буду чекати.

Ваш М. Драгом[ано]в.

Не розумію, чоґо Ви думаєте, що я можу бути невдоволений Вашою заміткою про Січ. Я на неї ніколи оптимистично не дивився і навіть ще в блискучі часи єї – диктатури Терл[ецького] – переконався наглядно, що з неї мало проку. Помогав я закладати єї бібліотеку, бо се входило в мої обов’язки, і то помагав

тільки раз по власній ініціативі в Києві, коли О. Т[ерлецький] був на з'їзді археол. 1874 р., а потім двічі невільно, коли О. Т. в 1875 потребував, щоб йому дали в позичку 800 рублів (котрі гарантували я і ще один громадянин і їх потім запла-тили), здержані їм на бібліотеку, котра *de facto* більше січова, ніж его, – нарешті, коли вдруге взяв у мене О. Т[ерлецький] теж 800 р. у Відні в 1876 році як плату поперед за роботу в Громаді. Тоді О. Т[ерлецький] і двоє січовиків сказали мені, що треба дати ему всі гроші, бо инакше він утопиться в Дунаю, а гроші, казали, мусять піти Брауміллеру за книги. О. Т[ерлецький] для “Громади” не написав нічого і я поповнив їх у касу “Гром.” з своїх. Про бібліотеку Січі я, здається, не писав нігде, окрім Австрор. Споминів. І мені нераз приходило в голову, що ліпше б упорядкувати бібліотеку ві Львові, а не в Відні. Та кому єї дати? Старим? – то вони не будуть пускати молодіж, а молоді роскидають і на зло одні другим знищать. У нас ще люде елементарних, громадських правил не вміють держатись.

271. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Не писав до Вас так довго раз тому, що не знав напевно Вашої адреси (П[ав-ли]к доносив міні, що Ви вибираєтесь в Рим), а по друге, за крутениною і в редакції, де ми мали вибори і треба було сидіти на зібраннях і т. і.

Книги з Hotel de France я одержав. За Калік велике Вам спасибі, та я маю надію дістати їх не в довзі з Москви, то тоді Ваш екземпляр вишлю Вам назад. Дуже жаль, що Сборника Вашого міністерства я все таки доси не одержав. Я не задовго вишлю в Софію частину своєї дисертації – про “притчу отъ книгъ болгарскихъ” і, коли редакція найде єї гідною друку, то буду просити, щоби вислано міні томи Сборника крім I і VII на рахунок гонорара. Висилка моєї робо-ти задержалася через те, що рукописі моєї дисертації я доси не міг одержати з секретаріату філософ. від[д]ілу віденського університету.

Про книжечку Куна о Варлаамі я знаю віддавна, вона заповіджена вже Крум-бахером у его історії візантійської літератури, і Крумбахер, будши у Відні, обіцявся міні єї прислати, та, звісно, не прислав. В усякім разі, перед друкованем своєї праці надіюсь переглянути се діло.

Не знаю, що Ви скажете на сю звістку, котрою отсе хочу поділитися з Вами. Міні удалося найти тут чоловіка, котрий готов дати наклад на невеличкий жур-нальчик літературно-науковий, а спеціально фольклористичний. Я предложив ему ось який план, на котрий він згодився:

Журнал виходить раз на два місяці книжками по 10 аркушів, річно 60 арк. (ціна 5 гульд.). Половину займає беллетристика оригінальна і переводна і статі критичні та матеріали історико-літературні, другу – статі і матеріали фольклорис-тичні. Розпорядок сеї другої части я представляю собі так: 1 аркуш оригінальні чи перекладні статі по теорії фольклору або по спеціальним питанням та темам, 1 аркуш казок та легенд чи з уст люду чи з старих рукописів, 1 аркуш пісень, по-

вірок, звичаїв і т. і., 1 аркуш приповідок (моя збірка) і 1 аркуш хроніки та бібліографії. В частині літературній я бажав би налягти головню на переклади творів людської та полутрадиційної літератури інших народів. Надіюсь, що вже в першій книжці розпічнесь друк “Пісні про Ролянда”, далі підуть Сербські моралізуючі легенди та деякі пісні, пропущені Старицьким, а покровні з нашими або інтересні з інших поглядів, вибір російських билин і т. і. Та по при те я звертати-му увагу і на новіші літератури слов’янські і європейські.

Знаючи добре, що без Вашої помочи і поради таке видане не буде тим, чим би воно повинно бути, я осмілююся в першій лінії звернутися до Вас з проською о співробітництво в такому об’ємі і в такій формі, як Ви самі признаєте можливим. Для перших книжок міні була б потрібна праця загальна про теперішній (стан) і методи фольклору. Чи міркуєте, що стаття д. Шішманова в Сборнику відповіла би сій цілі? В такому разі я взявся б перекласти єї. Важно би також було міні мати коротку, а добру статю про Chanson de Roland. Я знаю крім коротких обрисів у підручниках історії літерат. тільки статю Буслаєва (“Народная поэзия”) та книжище Gautiér’a Les èpopées nation”. “Histoire litter. de la France” у нас у Львові нема, а в Відні я не мав часу єї переглянути. Ви згадували про осуд Андрю Ланга про Ch. de R.; чи він написав про сю поему спеціальну статю і де вона є?

Я хотів би просити в сотрудники також д. Вовка. З Українців обернуся на разі до Вашої сестри і сестрінниці (у них є інтересні матеріали з уст люду), далі – до Кримського, Самійленка та Панька (у мене є єго переклад першої глави Евг. Онегіна, хоч не зовсім і гарний). З наших Галичан надіюсь на співробітництво Охримовича, Колесси, Щурата, Копача і, може, ще декого.

Назву журналу проєктую “Русалка”.

З огляду на Україну і на передплату, бажалось би, щоби журнал мав дебіт у Росію, хоч певна річ, що се потягне за собою великі стіснення, особливо в першій частині.

Будьте ласкаві, напишіть міні, яка Ваша думка про се підприємство і чим би Ви могли єго запомагати?

Поздоровляю Вас щиро.

Ваш Іван Франко.

Львів ул. Глубока ч. 7. Д. 6/X 93.

272. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

29 Sept. 93. Paris, 29. Av. de Wagram

Дорогий Друже.

Що Ви так замовкли? Скучився за Вами. Тепер звіщаю Вас, що в вівторок, 3-го Окт. виїзжаю з Парижа і буду в Відні, в Hôtel de France, Schottenring, – 5-го. Зостанусь 2 дні. Можу виїхати і 4-го, замість 3-го, то значить, увесь каліндарь треба на 1 день переробити. В Білграді буду сидіти в карантині 3 дні, а в Цариброді – 5.

Хотів би получить Ваш лист у Відні, а також довідатись, хто єсть с галичан у Відні і як его здобути.

Чи знаєте, що вийшла робота *Ernest Kuhn*, Barlaam und Joasaph Eine bibliographisch-literaturgeschichtliche Studie (aus Abhandlungen der K. Bayer. Akademie der Wiss., 1893, 88 сторін).

Ваш М. Др[агоманов]в.

Коли *Діло* не хоче напечатати моєї замітки про Огоновського, то візьміть собі і держіть до мого показу, що з нею робити.

273. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

4/10 Окт. 93. Улица Денкоглу. София

Дорогий друже.

Учора виліз я зо чрева китова, де був 3 дні і 3 ночі, і, прибувши в Софію, застав Ваш лист. Все таки жалко, що Ви не написали мені ні в Париж, ні в Відень, хоч би про те, кого б з русинів міг я знайти в Відні, а то я вдруге проїхав через *Kaiserstadt*, нікого з земляків не бачивши.

З поводу Русалки скажу, що им'я мені не подобаєся: сентиментально і не точно. Та й віри в її довговічність не маю і думаю, що ліпше, реформувати і розширювати готові видання, як Зоря і Народ, ніж заводити нові. Боюсь я і уступок цензурі російській. Ну, та в таких справах у мене правило: не перечити щирому заміру других, а коли люде беруться за діло і просять помочи, то помагати.

Дуже багато помогти Вам не можу, бо й так роботи маю аж через силу. Але все таки поможу і статтями, і матер'ялом фольклорним. Може, зважусь пустити і Коскена статтю з своїми прибавками.

З поводу фольклору скажу, що я не раджу дуже висовувати, що се буде спеціально фольклорне видання, а заявити програму як найширшу, хоч переважно літературну, і сказати, що фольклор займе видне місце. А там можна буде пускати і історію, і літературу, і фольклору давати в кожному числі. Перекладів з російського раджу давати як найменше і дуже добрі, *ergo* *Евг. Онѣгина*, коли плохий, не пускати. *Евг. Онѣг.* в Росії зна на пам'ять всяка письменна душа, – і коли трохи вийде слабій переклад, то тільки сміху наживемо.

З поводу Роланда нагадую Вам, що єсть діло *G. Paris*, – *Histoire poétique de Charlemagne*, – а чи *A. Lang* видав книгу про Роланда, чи статтю, я вже забув. Треба переглянути свої замітки, а також *Revue Critique* і *The Athenaeum* і т. и.

Де Ваша сім'я? Чи не чуть чого нового з Росії? Пишіть хоч карти, а то сум бере, коли довго звісток не ма.

Ваш М. Др[агоманов].

Со “Сборникомъ” все Вам буде влагоджено, аби була в руках моїх Ваша робота. Щось нема довго Народа. Не маю і звістки од П[авли]ка та з Відня.

274. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

17/29 Окт. 93. Улица Денкоглу. София

Дорогий Друже.

Два дні, як получив Ваш лист, і все думаю про Ваш журнал. Чи не назвати его Життя і Слово? Я вже склав для него *Матер'яли для історії віршів українських*, котрі і посилаю. Явилось питання про правопись. Матер'ял фольклорний треба б давати *женевкою*, бо инакше він не буде гідний для фонетичних студій. А тоді, чи не печатати і все так? Тепер же розлучені на *кулішівку* москвофіли стануть милостивіші до женеви. А може дозволите всякому сотруднику свою правопись. Позаяк справа не рішена між нами, то я не виправляв текстів своїх віршів на фонетику, а зоставив, як вони колись були написані взглядом Росії.

Коскена я розумію статтю *Les origines des contes européens*, переклад моєї жінки і мої примітки. Я єї ще мушу розшукати і переглянути. Се було б і загальне, і національне по прозаїчному фольклору. Ще загальніше я б радив переробити статтю Шишманова.

На частину релігійну я б радив дати спершу *Brahmonisme i Boudhisme* з *La Grande Encyclopédie*. З неї можна купувати окремі випуски по 1 франку і, коли стаття в одному випуску, то й коштуватиме по 1 фр. Я звичайно кажу книгареві: дай той або ті випуски, де єсть така стаття.

Посилаю Вам випуск з *Буддою* і *Буддизмом*. Думаю, що статті сі треба дати в перекладі на першу книжку. Коли згодитесь, то я допишу вступну заміточку. На жаль, про Брамаїзм в *Gr. Encyclop.* статті не важні. Треба почекати, поки вийде нове видання книжки *Barma Les religions de l'Inde*, а се, мабуть, буде ще сеї зими, як казали мені в Парижі. З жидами я вагаюсь. В мене єсть лекції про них з досить обширною вступною статтею про історію бібл. критики і теперішні спорні вопросы, та мені соромно не гебраїсту лізти в печать. Можна б позбутись, давши переклади *Vernes – Bible, Critique sacte, Canon* и т. д., так Верн усе по своєму ставить, а треба б більше об'єктивно показати стан спору. Мабудь, прийдеся мені заховати сором і дати Вам кілька статейок під заголовком: *З нової біблійної науки*. Зріст біблійної критики, оповідання про початок світа і людей. – Оповідання про початок Ізраеля. – Заповіді. – Пророки. – Мессія. Та пождіть до 2 книжки. На першу, а може й на 2 буде з Вас Буддизма.

По історії європейській у мене єсть серія статей *Старі хартії свободи* (англ., нідерл., америк.), заготовлена мною для *Болгарского Прегледу*. Коли хочете, можу дати вступну статтю ще на 1 книжку. Зовсім нового почати не можу – рішуче не ма часу і сил. Як би був знав про Ваше видання, то б не обіцяв нічого Б. Пр-ду, а тепер назад одступити не можу.

Про християнство раджу дати *Vernes – Les évangiles, – Les apôtres, Les épitres* і, як вийде, *Jésus* (з *Encyclopédie*), а також з *Nuova Antologia* про недавно знайдені вривки євангелія Петра. Хто б міг перекласти се все не по рутенському? Налягайте Ви на росіян: Лесю і т. и.

Думаю, що з сего всего на мою долю буде. З пісень і т. и. повибираю ще матер'ялу. Дам кілька рецензій і заміток. Напишіть Вовку (85, Boulevard, Port Royal). Я вже одчаявся вимолити в него що для Галичини: він зайнятий біганиною для хлібу, а окрім того, “угода” (А[нтонови]ч) і “академічна” важність єму голову покрутила.

Ваш М. Др[агоманов].

А що чуть про А[нтонови]ча катедру?
Пишіть скорше!

Про Потєбню не можу писати, бо не маю єго всіх праць. Перші – необрітаємі. Торік я шукав *Долю* і не знайшов. Поки що для “нашої” публіки досить того, що сказано в Кієвск. Стар.

Ще рада: не показуйте в новому виданню великої учености. Досить буде, коли воно даватиме свіжий матер'ял і точні реферати того, що пишуть учені люде.

275. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

На Ваш лист я можу одповісти тільки щирою подякою на Ваші добрі ради і Вашу готовість допомогти моему виданню. Я приймаю титул “*Житє і слово*” і отсе завтра друкую малесенький проспект, котрий порозсилаю, між іншим, і на Україну. Що до правописі, то я думаю ось як: матеріяли етнографічні, звісно, підуть жєневкою, а решта нехай іде нашою правописю, котра міні видаєся найбільш упрощеним варіантом кулішівки. Лишати кождому авторови до волі єго правопись не вважаю потрібним, бо се моглоб довести виданє до хаосу. І без того ріжнманітність буде, бо матеріяли зі старих книг і рукописів, листи і т. і. друковані будуть правописю оригіналів. Про свої рукописі не журітьєся, адже їх тут і так треба переписувати, бо наборщики не вміють їх читати.

Посилки Вашої ще не дістав. Як дістану, то тоді й буду міг уложити плян першої книжки, в котру поки що вйде: початок мєого романа “Основи суспільности”, початок “Ролянда” (60 тірад), перша глава “Варлаама і Йюасафа” (я дістав від Крумбахєра статю Куна, про котру Ви згадували, і перед друком своєї роботи покориєтуюсь нею, хоч де в чому буду спорити), а з матеріалів – деякі листи Навроцького, Володимира Шашкевича та Федьковича, початок “Документів до ієторії 1846 року”, статейка “Греко-католицька єрархія в боротьбі з літературою і освітою в Галичині” (збірка курєнд, забороняючих ріжні виданя, читальні і т. і.). Се все у мене готєве. Друк першої книжки розпінчу вже сєго тижня і висилатиму Вам successive кождий видрукований аркуш в конверті.

На днях вислав Вам своє “З вершин і низин”. Що то Ви про него скажете?

Леєя обіцяла прислати свою збірку пісєнь купальєських з нєтами і опис мужицької хати на Волині. Пієні купальєські я бачив у неї, ще бувши в Колодязнім, і збірка єї видалась міні вельми інтерєсною. В уєякім разі, я порівняю єї з

тими матеріалами про Купала, які досі були друковані. Леся на зиму їде до Кііва. Ольга Петровна ще не відписала, Кримський обіцяв перекласти вибір великоруських билін (вони у нас майже нікому незвісні) та деякі уступи з його улюбленого Фірдевісі. Живучого тут Василевського я просив зладити статтю про Оржешкову – по Хмельовському. Наші молоді радикали Охримович і Ганкевич хоч ніби то заявили радість з нового видання, але доси нічого до него не дали і не обіцяли. Колесса передав було свою працю про вплив Міцкевича на Шевченка, та зараз же знов відібрав. А я рад, бо праця дуже довжезна, а писана дуже по школьницьки та поверхово.

От не знаю, що робити з працею О. Терлецького. Хотів би я друкувати єї, та з другого боку – боюся. Праця обширна і троха застаріла, балаканя много, а нового і вірного мало. Ще як би він хотів переробити єї відповідно до теперішнього стану діскусії і повкорочувати своє балаканє! Та про се з ним і говорити тяжко. А хотілось би все таки дати єго роботу, раз тому, що все таки се перший сістематичний огляд розвитку Русинів від 1772 року в Галичині, а по друге, що в деяких частях він і тепер не стратив вартости і новини... А нарешті, можеб друкованє роботи оживило й самого Остапа, вирвало єго з дотеперішньої скислятини.

Ваші статі про “Старі хартії свободи” дуже б бажалося міні мати для “Житя і слова”. Чи не можна б зробити так, щоб вони друкувалися і по болгарськи, і по нашому? Я зовсім не буду в претензії, коли Болгаре видрукують перші, а міні пришлють Вашу рукопись. А колиб у мене могло піти швидше, то пришліть рукопись міні на якийсь час, я перекладу і відішлю Вам назад.

Про євангеліє Петрове була в Preussische Jahrb. статя Гарнака, котра вийшла й осібною брошурою. В усякім разі постараюсь і о книжку Nuova Antol. Перекладати з франц. і італ. прийдеся хіба міні самому. Леся з гори застерігаєся, щоб їй ніяких работ не накидати, бо хора і занята якоюсь більшою працею беллетристичною, “а більше ні в кого й питать”.

До Вовка ще не писав. Дещо обіцяли Чехи Ржегорж і Єллінек (що видавав Slovenský Sbornik); напишу ще до Полівки.

Кінчу сей лист, щоб зараз вислати. Здоровлю Вас щиро.

Ваш Іван Франко.

Львів, ул. Глубока N 7. 6/XI 93.

276. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

30 Окт. 1893. Улица Денкоглу, София

Дорогий Друзе.

Ви, певно, получили Будду і Буддїзм. Коли будете єго печатати (як я радив би), то зробіть таку примітку:

Ми бажали б давати в нашім виданнью як можна більше результатів новіщої європейської науки про релігії, як через те, що тепер наука та між другими сту-

діями над людськостю займає дуже видне місце в освічених сторонах, так і через те, що важна і для практичного життя справа про роль, яку грала й грає релігія в громаді, може вияснитись тільки всестороннім науковим дослідом всіх релігій, а на решті і через те, що релігії тісно зв'язані з народною словесністю. Ми б хотіли дати огляди новіших дослідів науки про релігії в певній історичній системі, в якій вони розвивались. Та се не так легко, бо часто навіть загальні наукові огляди релігій, звісні на чужих мовах, занадто великі для нашого видання, а своїх спеціалістів сеї справи у нас не ма. То ми мусимо вибирати з європейських літератур таке, що може вкlastись у рамки нашого видання.

Огляд великих релігійних систем ліпше б воно почати з Індії. Так ми й робимо на сей раз, – даючи переклад двох статей звісного французького індіаніста *Feer* про Будду і Буддизм з *la Grande Encyclopédie*. Звісно, слід було почати з *Ведизма* й *Брамаїзма*, та ми мусимо почекати до нового видання книжки *Barth – Les Religions de l'Inde*, котре мусить незабаром вийти.

Тільки тепер можу вислати Вам “Матер’яли до історії Віршів”, бо насилу зібрав по людях свою К. Стар., без котрої не можна було написати потрібних уваг до текстів. Прошу Вас дуже напечатати в першій же книжці по кр. мірі першу половину – вірші про речі церковні, бо хочеса мені по фольклору дати Вам з початку свою працю.

Вступну статю про Хартії постараюсь перекласти як найскорше, щоб пішла теж у 1 кн. А там буду справлятись з Коскеном, хоч навіть розшукати его по моїм портфелям буде не легко, а надто зваживши, що вже в моєму кабінеті бібліотеці досить холодно.

Ну, та рахуйте на те, що я мушу в усякій роботі спершу розійтись, – на першу книжку буде й двох моїх праць.

Сьогодні зійшлося багато діла та ще й лекція і рада після обіду, то скінчу сей лист, щоб не задержувати посилку.

Ваш М. Др[агоманов].

Пустить також у 1 кн. і матер’ял з Угор. Русі – для маніфестації.

277. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Пишу Вам коротко, бо часу мало і очі болять. Будду і Матеріали до іст. віршів одержав, – спасибі Вам. Матеріали вже складаються, та тільки я, хочаки в першій книжці дати як найбільшу різнородність матеріалів, мусів поділити першу часть на двоє і дати в першій книжці тільки самі різдвянські вірші і “Радість святих” (до сеї остатньої я додав ще один варіант з року около 1780, по мойому рукопису). Ціла часть 1 забрала б би около 2 аркушів друку, а се було б по мойому розрахунку з місцем неекономно. Статю про Будду думаю також помістити всю в 1 кн., а до другої лишити Буддизм. За казки угорські щиро дякую, –

підуть усі в 1 кн. Ваша сестра обіцяє також щось до 1 кн., та доси не прислала. Щурат дав обширний реферат про працю Вовка о укр. піснях і звичаях весільних.

Свого Варлаама початок я відібрав від Тов. ім. Шевч. і дам також у 1 кн. журналу, а товариству дав Вишенського. Впрочім, журнал друкую в Ставропігії, де можна друкувати й ноти (при піснях).

Главу моєї дисертації про “Притчу о богатих” швидко перепису і вишлю.

Ви колись займалися “лицарськими відголосами в укр. піснях” і згадували там також пісню про Гребенюшку, Кременюшку і т. і. Коли не думаєте посвятити тій пісні спеціальної роботи, то можеб могли відступити міні свій матеріал? У мене є зібрані всі друковані єї варіанти і кільканадцять рукописних, а надто варіант польський. Первовзір єї я вбачаю в середньовіковій поемі Маї і Беафлора (франц. і нім.) і вийшовшій з неї народній книзі про “терпливу Елену”, та тільки кінець нашої пісні до змісту сих творів не підходить. Може, у Вас є які ческі або інші варіанти, котрі б пояснювали нашу пісню? Звісно, і наша пісня, і середньовікові поеми та повісти черпали з народних казок про лиху свекруху. Може, в тих казках треба шукати первовзору нашої пісні? Міні б се якось не видавалося правдоподібним і я клонився б того, щоб шукати для нашої пісні жерела зовсім літературного. Тема дуже інтересна.

Чи не моглиб Ви для 1 кн. написати міні коротенький бібліографічний огляд болгарських видань літературно-наукових? Дуже був би Вам вдячний. А може б др. Шішманов був ласкав се зробити, коли Вам ніколи?

Даруйте, що, може, надідаю, та я хотів би зробити 1 книжку справді оказовою.

Щиро здоровлю Вас.

Ваш Ів. Франко.

Львів ул. Глибока ч.7. 21/XI 93.

278. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

12/24 Нов. 1893. Улица Денкоглу, София

Дорогий Друже.

Дістав Ваш лист і запросини до предплати. А я вже більше тиждня вагаюсь з манускриптом “Старих Хартій”, – все боюсь посилати Вам початок, коли не виправлений кінець хоч першої статті. Перекладаючи ж на українське, я іноді виправляю і росс. оригінал, а то обхопить скептицизм, – і піду гуляти по Арістотелях та Полібіях, і робота затягаєся. Тільки безпремінна охота, коли вже мені писати у Ваше видання, то в 1 книзці, – пха мене послати Вам тепер третю частину вступної голови – про азіяцькі народи. Щоб вийшло на Ваш лист, треба буде ще сторін з 10, то б то ½ еллінів, котрі я пошлю в Понеділок, бо треба ще передивитись де що. Сподіваюсь, що не задержу Вашої 1 кн., в котру я непремінно хочу попасти, коли тільки Ви всю мою працю не забракуєте. В мене єсть

осібні “соображення”, щоб бачити, неперемінно бачити сю працю в 1 кн. В дальші Ваші адміністративні порядки не вступаю, але радив би не дробити дуже статів, по австро-галицькій методі, котра в мене напр. часто виклика біль в голові. Статей оснівних не можна давати менше, як по 1 листу (16 сторін), а то й по два б. Інакше забуваєш, об чім власне розмова йде.

Попросіть сестру мою дати Вам лирницькі пісні. Я Вам дам на далі ненадруковані ще Кобзарські матер’яли і м. и. ритуал кобзарського посвячення в майстри.

Кременюшок–Гребенюшок українських у мене знайдеш кілька варіантів. Погляну також у замітки про параллелі. Тільки про такі сюжети тепер не можна писати, не маючи *Child – Scott(i)sh and English Ballads*, де приведені усякі параллелі в страшенному числі. А се видання коштує коло 200 фр. Я его не купую, бо тепер такими річами не займаюсь, а був зовсім виписав для бібліотеки училища, при нагоді того ректор-математик наплутав з рахунками і вислав Брокгаузу в Лондон 7 фунтів замість 7 шиллінгів, так нова плутанина вийшла, так що й гроші не вернулись, й книги не получились. Ніякої теорії про Гребенюшку я не маю і думати собі не позволю об тім, поки не матиму *Child*’а.

Бібліографії болгарської ні я, ні Ш[ишманов] Вам не напишемо, бо по кр. міри до нового року так завалені роботою вже початою, що й дихати ніколи.

Пришліть міні хоч 1 сторону корректур, щоб я мав ідею про формат і правопись Ж. і Сл. Дуже плачу, що доля судила мені виступити батьком “женевки” і що я не можу сміло виступати, лишень єї адвокатом. Не розумію, як можуть розумні люде, як Ви й П[авли]к, писати такою нелогічною правописью, як власне Ваша, – галицька кулішівка. А до того, ще й Ви пишете на один лад, а Народ – на другий, і я бідний навіть не знаю, як мені писати Вам навіть слово *русский – руський* і т. д. Кого Ви боїтесь, кому Ви догоджаєте, одкидаючи женежку? Не розумію!

Ваш М. Др[агоманов].

Чи було що в гал. печаті про Голос українців? Чи Ви переклали його в К. Lw.

279. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

22 Нов. 93. Ул. Денкоглу, София

Простіть, мій голубе, що спізнився з висилкою манускрипту. Захорував і препаскудно. Простудивсь та щось лихе з’їв, і таке причинилось на ґрунті моєї оснвної хвороби, що хоч у гріб лягай; пече мене і ріже в усій верхній половині тіла незносно. Ледви можу трошечки почитати та пописати, – і те роблю, аби не думати про себе.

Посилаю кілька листків историчної статті. По болгарському саме тут кінець печ. листу. А як у Вас? Треба, мабуть, дослати ще кілька. Я б хотів зробити у Вас 200–300 одтисків, за котрі заплатив би. Тільки треба робити їх для всеї праці. Напишіть мені, кілька се коштуватиме на 1 лист?

Посилаю заміточку про Сумцова. Пропаде чоловік, коли его не вилають. Я було налавав его в К. Ст. за бунт проти порівнячного методу, і він поправивсь, та вже такого почав крутити, що ще гірше. Може тепер схаменеся.

Довідаюсь я з України, що там не знають, як розуміти наші відносини до Тов. Шевч., бо я проти него, Ви смієтесь над уставом і Барв[інськ]им, а даєте ему свою роботу. В мене зоставсь в голові спомин, що Ви взяли свою роботу назад, чому я був радий, – аж перечитав Ваш лист і бачу, що одну роботу Ви взяли, а другу дали. Батечку, се ж *promiscuité*, котру може звиняти хиба остання крайність. Маючи ж для своїх работ Ж. і Сл. і К. Стар., Ви зовсім не в крайности. Прекратіть же скандал: візьміть свою статтю в Тов. Шевченка! Гірко мені писати Вам таке, але мушу, бо бачу, як наша купка топиться в загальній деморалізації. Вас мені спеціально жалко, бо не з одного приміру бачу, що навіть народовці, хоч раді послуговатись Вами і вказувати на Вас, напр. як Ви порадили Ок[уневськ]ому вступити в новоерський клуб, над Вами ж потім сміються...

Ваш М. Др[агоманов]в.

Б. л., пришліть мені *самі* – *Загірної* Хведора Християнина і Діву Орлеанську. І, коли можна тільки, скорше. Гроші порухуйте. Та мені ще треба *Соколова* Матерьялы.

Чи не могли б Ви здобути в ред. Правди мою замітку про Костомарова, в ред. Дѣла – про Огоновського, а в редак. К. Стар. – про Житецького?

В кінці замітки про Сумцова поставте титул студії Коскена. Вона була в *Revue des questions historiques* і, пам'ятаєся, перепечатана при *Contes lorr(a)ins*.

280. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Даруйте, що опізнився з відповіддю на Ваш лист з 12/24 нов., але дуже був занятий і в додатку очи болять.

Ваша статя про Хартіі піде, звісно, в 1 кн., хоча я доси здержуюся з єї друкованем, не маючи кінця того, що має прийти до 1 кн. Тепер друкується Будда (кінець 5 і початок 6 листа), а по нім приходить черга на Вашу статю. Я надіюсь, що нині або завтра дістану решту, обіцяну Вами. Початок дуже інтересний.

Посилаю Вам 3 лист друкований, з Вашими віршами; з него побачите формат журналу і переконаєтесь, що я не дуже то дроблю статі. Віршів більше годі було дати, – се тяжка страва для наших людей. Та все таки я надіюсь скінчити їх у 3 книгах. Троха за багато місця займає Роланд, та я хотів би виперти его у 4 кн., щоб дати ще опісля переклад Софоклевого Едіпа-царя, що лежить у мене майже готовий.

З моім Варлааомом приходиться задержатися до дальшої книжки. Для 1 кн. дав Бігеляйзен реферат із Группе про нові напрями в мітології, – реферат трохи сухий, без власної філософії, та надіюсь, що буде добрий. В 1 кн. він пішов увесь,

так що в 2 можна дати Коскена. Чи не варто б перекласти вступну главу Компартетті з его книги про Калевалу “про нові досліді над національними епопеями”? Се могло б піти за Коскеном і також умістилось би в одну книгу. До того можна б пов’язати реферати з праці Серензена над сербським епосом і Житецького над нашими думами.

З правописом нашим Ви не мучтеся. Пишіть, як Вам до вподоби, адже й так Ваші рукописі треба переписувати, бо наші наборщики не вмють їх читати і роблять таку массу помилок, що хоч святих із хати виноси.

Сестра Ваша доси нічого міні не прислала, хоч сама просила, щоб непремінно якась єї робота була в 1 кн. А у мене нема часу багато листів писати, от я й жду. В загалі з Росії для 1 кн. нічогосінько, крім двох віршиків Одарки Романової. Сестра Ваша писала міні, що, будши в Кііві, говорила старим громадянам про мій журнал, так вони рішуче одказались чим небудь его запомагати. Звісно, се вона го(во)рила без моєї просьби, і я з гори знав, що не інакше воно буде. Та бог з ними, чень якось обійдемося, а по крайній мірі 1 рік журнал піддержимо. А там уже нехай буде, що буде.

Щиро здоровлю Вас.

Ваш Ів. Франко.

Львів 7/ХІІ 93.

281. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Перед кількома днями я вислав Вам Соколова і книжечки Загірньої, а сьогодні або завтра вишлю “Житє і Слово”. Троха воно не все так вийшло, як хотілося, та що вже робити! Міні хотілося особливо при друкованю матеріалів уберегтись накопичуваня сирих матеріалів без бібліографічних вказівок, а по друге, дати рамку, в котру би вигідно входили як нові матеріали, так і доповненя та поправки до того, що вже надруковано. А за несподіванку з Вашим портретом і житєписом приходиться Вас перепросити. Думка зродилась уже в часі друкованя книжки і за для того годі було зладити щось ліпшого. Ну, та тепер про першу книжку не міні слід говорити, а Вам, і я з цікавістю дожидаюсь Вашого суду.

Що до другої книжки, то план мій ось який. Я хотів би потроха змінити порядок матеріалів і дати на сам перед (по романі і Роланді) Ваші Хартії, то й прошу Вас прислати їх чим швидше, і то прислати троха більше, ніж першого разу, сторін Ваших 25–30, бо се, що Ви тепер дали, вистало ледво на 14 сторін друку (в передруку се й добре, бо дві сторони пішли на титул). Віршів укр. я дам тепер другу частину церковних, а в третій книжці підуть усі світські, так що збірка Ваша скінчиться в 1 томі. Статі Ваші з Кієв. Стар. і Правди я видобув. Чи друкувати їх у “Ж. і Сл.”? Як бачите, я заповів на 2 кн. статю Коскена, та боюсь,

що Вам за тяжко прийде єї найти. Як би могли, то було б добре, а як ні, то прийдеся дати щось іншого.

З Укр[аїни] по троха зголошуються передплатники, дехто присилає й матеріали. Та передплатникам я не дуже й рад, бо гроші всі йдуть на висилку, а екземпляр за дармо. А знов ставити ще більшу ціну встидно було. 100 передплатників з України – то була б руїна для письма.

В кн. 2 хочу дати портрет Тіхонравова і его біографію. Одно й друге вистаратись має Кримський. Можеб Ви могли дещо написати про Тіхонравова і від себе?

Міні хотілось би одержувати в замін за Ж. і Сл. деякі журнали заграничні, особливо з італіянських *Giornale d'Ankoni* і *Archivio Pitre*, з французьких *Melusine*, *Romania* і ще деякі фольклорні та *Revue des Questions historiques*. Чи не могли б Ви подати міні близші адреси тих видань, а крім того, написати до знайомих Вам видавців, щоб вони згодились обмінювати свої видання за моє. А, забув про *Revue de l'histoire des religions!* (адрес єї маю). Може, вони найдуть дещо для себе і в нашому виданю.

На сьому поки що кінчу і кланяюсь.

Ваш Ів. Франко.

31/XII 93.

282. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

30 Дец. 93

Ось уже 10 день прошло з того часу, як получив од Вас лист, в котрому Ви пишете, що сьогодні або завтра посилаєте Ж. і Сл., та я нічого не получаю. Що за знак? Хоч напишіть два слова, а то день за днем проходить. Я переписую Хартії – і сподіваюсь дати Вам як раз стільки, скільки хочете на 2 книжку, а за Коскена не ручусь. Та ще я слабій, через те й пишу мало Хартій, та й Прометей перебива думки (буде така брошура). Та сего я можу писати лежучи. Та все думаю про Ж. і Сл., – що воно за знак, що нема. Чи Ви кликали до співроботи Куліша й Волкова? З новим роком. Кланяємось і поздоровляємо Вас обох з дітьми ми всі.

Ваш М. Др[агоманов].

283. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

5/17 I 94

Ну, мій голубе, на тім світі Вас приставлять стерегти Тантала: 18 день про-йшло з того часу, як прочитав я, що Ви написали: *сьогодні* або завтра посилаю Ж. і Сл., а од Вас – ні слова! Вже позавчора дістав од П[авли]ка лист, де споминаєть-ся, що має Ж. і Сл., і все нічого од Вас не ма! Мука!

М. Др[агоманов].

Переписав половину *Хартій*.

284. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Сердечно препрашаю Вас за неприємність, котрої я був причиною, хоч і без власної вини. Я вислав Вам самий перший екземпляр “Житя і Слова”, на саме наше Різдво, а вини моєї хіба стільки, що не зарекомендував его. Значить, екз. пропав. Учора (19/I), одержавши Вашу першу карточку, я зараз вислав другий екземпляр – рекомендований. Надіюсь, що тепер не пропаде, та на будуще буду висилати все рекоманд. Другого н-ру є 3 аркуші. Не маючи Ваших Хартій, котрі я хотів дати після Роланда, я дав початок “роботи” Остапової, що лежить у рукописі вже отсе 8 літ. Дав – тай боюсь. Перша глава – сама фразеологія. Та що вже діяти! Все таки дещо є й інтересного, а головно, після бібліографічної манери à la Коцовский люди будуть чень раднійше читати в резонерській манері à la Остап [Терлецький].

Дуже мене тішить те, що одержав від Ваших – сестри і сестріниці. Пані Ольга Петрівна прислала переклад трьох віршів з Віктора Гюго – “так собі”, як вона каже. А Леся прислала прекрасну і багату збірку купальських пісень (усіх щось 45). Я додаю до них бібліографічні вказівки варіантів доси друкованих. До збірки доданий опис обрядів і ноти пісень. Цілість уміститься в 2-х книжках.

Я від себе крім дальшої глави романа даю початок перекладу Софоклевого Едіпа царя і текст (у двох варіантах) євангелія Томи, що найшлося в моїх рукописах, – текст преінтересний, з варіантами против усіх досі звісних апокріфічних текстів. До тексту даю порівняне змісту всіх глав. Дужеб интересно було бачити той старосл. текст (сербський) євангелія Томи, що був друкований в Росії (Описаніє рукописей Хлудова), та книги сеї у Львові ані у Відні нема. Може, є у Вас?

З віршів піде друга половина божественних, так що в кн. 3 Ваша колекція скінчиться. У мене є нові матеріали рукописні, а іменно:

1) вірша про сотворене і потопу світа, записана для мене одним селянином в с. Любші над Дністром,

2) вірша про св. Василя і Євладія, в двох варіантах, з котрих один кращий від тих, що є у Безсонова “Каліки” (до сеї вірші є в мене також два списки церковної легенди про Василя і Євладія, оба з XVIII в., оба галицькі),

3) вірша про морове повітря в р. 1764 (?), в формі розмови між душею і тілом,

4) Плач невольника “в темници во кайданах суцаго”.

Маю, впрочім, звистки про істноване ріжних інших віршів, та поки що не маю їх у руках.

З Коскеном і іншими річами прийдешь заждати, поки вигрузиться той матеріал, що позачинаний. З Будди до сего н-ру даю малий шматочок, щоб ошадити троха більше місця на хроніку, критику і бібліографію. Та в 3 кн. і Будда мусить скінчитися, також поема Маковея.

Ані Куліша, ані Вовка я доси в співробітники не просив, – Вовка тому, що ніяк не можу дістати его адреси. Так само й н-рів доси ніяким чужим редакціям не вислано. В Росію вислано тільки в ред. Русской Мысли та Києвск. Стар. Интересно, що, пише Ваша сестра, буцімто в Кііві чула через когось, що цензор мав сказати, що Ж. і Сл. буде допущене в Росію. Та про те ми не подаємо сеї книжки до цензури, а подамо аж слідууючу, з Тихонравовим на чолі.

Економічно видане стоїть досі не погано. Передплатників вже мало що не 100, а є надія, що з часом збереся більше.

На сьому кінчу свою реляцію і здоровлю Вас щиро.

Ів. Франко.

Жінка моя Вам кланяється.

З Хартії робимо передрук в 300 екз. Здається, досить.

Львів 20/1 94.

285. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

10/22 Янв. 94

Дорогий Друже!

Ну, врзали Ви мене біографією в I кн. Ж. і Сл. Ще один доказ аксіоми, що таких річей не можна робити сюрпризом! Се вже не те, що попередні Ваші переробки титулів моїх праць, *index*'у до Чуд. Дум. і т. и. сюрпризів. Тут просто я вихожу блягером, хвастуном і доносчиком на товарищів і на редакції російські. Просто хоч у воду кидайся, коли-б не замерзла! Посилаю Вам поправки, – та що вони вдіють, коли Ви напечатаєте їх через 2 місяці?!

Дуже все жалко, бо книжка Ж. і Сл. вийшла досить сурйозна і при тому свіжа.

Посилаю Вам Старі Хартії. Дуже прошу вбгати хоч частину в II кн.

Чи не можете прислати мені Лімановського про утопістів, а також про соц. в Польщі? Пришліть, коли можете, скорше.

Почав перечитувати “Бесѣду”. Як се Щурат діставсь серед філістимлян?! Кумедно, що він там єдиний, котрий уміє писати по московському. Хиба сей курйоз може звинити єго гетеризм. О рутенія!

Ваш М. Драг[оманов].

286. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Посилаю рек. пакетом Хартії. Коли можна, впріть в 2 кн. хоч лист. Получив I кн. і плачу з поводу біографії – стілько там помилок і безтактности. І на віщо було се все робити?! Вам злишні видатки, а мені хоч топись.

М. Др[агоманов].

287. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Перелякали Ви мене до смерти своєю кореспонденткою і своїм листом про те, що я Вас зарізав, – так що міні навіть ніяково було й відписувати Вам. Бо й справді, якими словами, яким чолом обертатися до чоловіка, котрого я зарізав? Тай то зарізав без своєї волі, без наміру, без ножа? Тямиться, у Толстого, в Крейцеровій сонаті є сцена, де чоловік зустрічався з жінкою, котру він зарізав, – сцена, по мойому, слаба і дуже противна. Не вжеж і міні розіграти подібну сцену? Та ні, у мене не найдеся для оправданя і стілько аргументів, як у Позднішева: я, зарізавши Вас, не боронив своєї чести. Хиба стілько моглоб може промовляти в моє оправданє, що ціла ідея з уміщенням Вашого портрета і біографії

пришла нам з жінкою досить пізно, коли вже більша половина книжки була надрукована і порозуміватися з Вами було за пізно, а Губернати́сового Словника у Львові в бібліотеках нема, так що прийшлося брати те, що було під руками.

Посилаю Вам листок Павлика. Про з'їзд мужів довір'я пишу лиш тільки, що людей усіх було 14: 4 радикали (П[авли]к, Даніл[ович], др. Олійник і я), два народовці-опозиціоністи (Олесні́цкий і піп Темні́цкий), два клерикали (брати Черлюнчакевичі, з них один піп), а решта москвофілів (Антоневич, Кулачковський, Давидяк, Марков). Темою розмови були “камні преткновенія”, що стоять на перешкоді поєднанню руских партій (з виключенем сервілістичних, на що всі згодилися!). А іменно, перший Антоневич запитав радикалів про їх відносини до віри і до попів: згодженося на мою заяву, що радикали 1) проти загалу попів не виступають, а тільки вказують надужитя одиниць, 2) бажають навіть боронити економічного биту і народного характеру попів, т. є. солідарности попів з інтересами народа, а 3) в ділах віри стоять на основі толеранції обопільної, нікому своїх поглядів не накидають, але жадають для себе вільности тої, яку мають усі другі, – ширити свої погляди способом спокійної дискусії.

Другий камінь преткновенія висунув Олесні́цкий против москвофілів: агітація против укр. народної мови і літератури, висміюване і зогиджуване р. укр. літератури, мови, театру і т. і. На се заявив Антоневич, що сего далі не буде.

В кінці третю річ підніс Кулачковський – справу фонетики, і на тій мало що не розбилася вся справа. Кулачк[овський] жадав, щоб будучі союзники прилучилися до кампанії против фонетики, щоб радикали видавали одну часопись етімологією і т. і. На те відповів єму П[авли]к, що в таким разі радикали зажадають, щоб москвофіли одну свою часопись видавали фонетикою. Остаточо всі згодилися лишити сю справу на боці, по за пунктами будушої угоди. Для єї переведеня рішено скликати ширший з'їзд мужів довір'я і поручено Кулачковському, Олесні́цкому і міні вести справи дальше і приготовляти той новий з'їзд. Москвофіли виражалися о тих переговорах дуже похвально: проводив Данілович. Окуневський був не на цілій нараді і не сказав ні слова. Тільки по нараді почав жадати від П[авли]ка, щоби зрезигнував із своєї кандидатури на користь народовця Громні́цкого, за котрим він сам збирає ся їхати агітувати.

Статю про Хартіі одержав. Присланий шматок піде весь і зміститься, мабуть, на однім аркуші. Початок уже завтра буде видрукований, решта складаєся і буде готова сего тижня (арк. 6). Натомість віршів буду міг до сего н-ра дати дуже не багато, – забрало місце євангеліє Томи, а надто хотілось би хоч півтора аркуша лишити на хроніку і бібліографію.

Власне, я вчитав у газетах, що в Філіпополі помер Веркович. Чи не моглиб Ви подати про него хоч коротеньку замітку? А може у болгарських часописях були які некрологи, то пришліть. Статя Пипіна про єго відкритя у мене є. Хочу також подати до хроніки про Ролле, Глібова, Манжуру і про етнографічний відділ на будушій львівській виставі. Мене просять упорядкувати для сеї вистави літературу, що доторкається южноруської етнографії. Чи міг би я в сій справі

числити на Вашу поміч? Крім книг і часописів, котрі будуть виставлені, треба буде зладити також розумований каталог, т. є. бібліографію, і тут, очевидно, Ваша поміч булаб міні дуже потрібна. Подумайте про сю річ і відпишіть міні, чи і що зможете зробити? Вистава має бути отворена д. 1 мая.

Здоровлю Вас сердечно.

Ваш Ів. Франко.

Львів 5/II 94.

288. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

29 Янв. 94. София

Дорогий Друже.

Не може бути розмови про те, що Ви мене може не хотіли різати, а все таки різнули мене та й себе, бо помилки в біографії мої(й) і такі речі, як фанфаронада проти А[нтонови]ча, предательство – редакцій російських і др., – скандальні. Те, що пізно було мене питати – не резон, бо в таким разі не треба було робити діла. Се рутенське самодурство розсправлять з другим, не спитавши его. Ви не раз показали его надо мною, та перші проби були лекші, а теперішня вже занадто важка. До того, я не можу вигнати з голови моєї думки, що Ви мене не спитали сей раз, бо знали, що я б не згодивсь на мій портрет і др., як не згодився, коли Ви видавали *Світ*. Мені противно виступати в іконостасі перед нашою громадою. Для приятелів досить приватних фотографій, а “наша публіка” показує себе досить ясно хоч би тим, що напр. “Зоря” не напечатала навіть моего імені аж тричі, подаючи зміст Вашого Ж. і Сл., і одняла в мене навіть авторство 2 з моїх статей на 3. Коли додати до того, що навіть Чайченко пише про мене, як про москвофіла або навіть за такого, котрий за шмат гнилої ковбаси продасть матір, – коли дійсно я себе сам для укр. писань, котрих ніхто не читає, вигнав з рос. журналістики, де я мав не послідне місце, – то можна зрозуміти мою нехіль виступати перед “нашу публіку” з своїм портретом і біографією. Хай перше вивчиться та публіка слухати без слини і піни на роті думки, може й хибні, та котрі йдуть од серця і котрих вироб щось коштує авторові, – хай вивчиться терпіти хоч заголовки праць того, хто їй не подобається, і праць нікого не чипаючих, і котрі теж щось то коштують, як напр. болгарські мої монографії, що забороня рос. цензура і редакція Зорі однаково. А поки що мені також гидко робити візити новорочні такій публіці, як і Побідоносцеву.

Ну, та що случилось, то случилось. Коли б тільки се в остатній раз, і коли б се навчило Вас шанувати самого себе більше, ніж се показалось в сему випадку.

Нічого я не можу Вам зробити тепер для хроніки сеї книжки. Про Верк[овича] не читав я нічого в болг. газетах, котрі не тим заняті. А тут ще й Шишм[анова] не ма: поїхав на ревізію. У него єсть листи, котрі доказують документально,

хто фальшував вірші, котрі бідний Верк[ович] видав за Веди слав'янські. Здається, сі листи будуть у X кн. "Сборника".

Напишіть мені, скільки увійшло моїх Хартій. По болгарському ½ того, що я Вам дав, зробила 14 сторін, то Ви мусите мати на 2 книжки. А зрештою, мені треба знати, щоб поспішатись з працею далі. То прошу Вас дуже, напишіть мені скоро.

Спасибі за звістки про з'їзд. В них я нічого не розберу, що то таке *клерикали* – брати Чарлюнчакевичі. Рутенія, як Клеопатра в Імпровизатор^х Пушкіна, – *la belle regine ne aveva molti*. Якої се, власне, масти? Не розберу і того, що Ви відповідали Антоневичу про відносини радикалів до попів, – і цікавий я знати, як то Ви, не належучи ні до якої церкви, будете "боронити екон. бит і нар. характер попів". В Америці, де поділена церква од держави, не видно, щоб методисти порядкували церкву єпископальну, а секуляристи, контісти і т. и. методистів. Певно, Рутенія щось покаже світові невидане. Прошу, передайте мій листочок П[авлик]у як найскорше. Трепешу за манускрипт.

В мене важна новина: моя віденська німота вернулаь досить несподівано і раптом. Ось уже 10 днів, як можу говорити тільки шопотом. А їсти по старому йоду – нікуди: я й так уже отроений йодом, котрого вже в Парижі вменшили порцію, а до того – кашляю після плевріту і інфлюенци. Не знаю, що буде далі, але, певно, прийдеся подавати в одставку од професури. Кумедна моя хвороба! Тепер мало чую болі, тільки кашель та німота, а голова вільна – і писав би, писав би ще, може, років 10. От і в останні тижні перечитав силу і написав чимало. Тепер викінчую Рай і поступ. Прохав я в Вас Утопистів Лимановського. Тепер не треба: знайшов самого Т. Моруса. А коли б Ви прислали Новий Завіт Куліша і Пулюя, то був би вдячний. Тільки скоро!

Бувайте здорові з сім'єю.

Ваш М. Драг[омано]в.

289. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Посилаю Вам Новий Завіт. Ваша статя увійшла до сего н-ру вся, вийшло троха більше ніж аркуш, та се не вадить нічого. Коли Вам не буде можливо зробити до слід. н-ру дальшу главу, то можемо зробити на один н-р паузу, хоч, звісно, я був би радніший дати і в слід. н-рі хоч пів аркуша. Я мушу давати Вашої статі більші порції задля передруку, щоб вийшло на аркуш.

На Ваш лист відповім троха докладнійше сими днями, тепер дуже спішусь. Замічаю тільки, що сойм ще триває, Оку[невський] у Львові і агітувати до Бродів не думав їхати. Та впрочім, агітація за Громніцким булаб безпредметова, бо Громн[ицький] зрікся своєї кандидатури, а агітація за П[авли]ком також безпредметова, бо его в Бродах ніхто не бере в сурийоз і в загалі він, по моїй думці, зовсім

хибно повів справу і підрізав ноги не тільки собі, але й цілій партії на многа літа. Та про его кампанію виборчу, надіюсь, він сам напише Вам докладніше.

Замічу ще, що Вартовий – не Чайченко, а Катеринославець Катренко і що надарма Ви его балаканє приймаєте за голос “нашої публіки”. Ну, а про се – при ліпшій нагоді.

Здоровлю Вас.

Ваш Ів. Франко.

Львів 14/2 94.

290. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Ваш листок і статейку про Сумцова одержав учора і зараз дав статейку до друкарні. Вона прийшла в пору, коли моя статейка про сю саму працю Сумцова була вже набрана, ну, та се не шкодить, нехай ідуть обі. Тепер доскладує ся власне 9 аркуш; у 8-му пішли купальські пісні Вашої сестриниці і колядка Вашої сестри, – жаль, що друк нот з причин типографічних треба було відложити до слід. книжки. В 9 арк. іде Ваша замітка про Житецького, я лишив кріптонім, далі – мій реферат про Крумбахерову Візантійщину і статі про Сумцова. 10 арк. займають рецензії. Кримський прислав інтересний бібліографічний огляд про Румянцівський музей, та він піде аж у 3 кн.

Не знаю, чи интересує Вас фінансовий бік мого видавництва, та про те скажу Вам, як воно тепер стоїть. Правдоподібно, міні не вдасться продержати его довше, як рік. Кошти дуже великі, 1 кн. коштує звиш 300 гульд., значить, річний бюджет обійдеся, не числячи передруків, що найменше у 2000 гульд., а се значить 400 повних підписчиків. На се доси маємо около 140. Чи набереться ще до 200 – хто его знає, а решту прийдеся покривати все таки міні. Я не хочу й говорити про те, яку з тої причини маю гризоту з жінкою, тим більше, що мій теперішній заробіток з Курґ. Лw. (85 гульд. місячно) далеко не вистарчає нам на жите, обіцяний заробіток з Народа, на котрий ми числили, вийшов зовсім проблематичний, а журнал не дає ані троха вільного часу, щоб заробити десь з боку на поповнене місячного бюджету. Що я переніс за отсю зиму, коли трафлялося таке, що не було й centa в хаті, – се хіба лишу собі колись як матеріал для якогось експериментального романа. Помимо болю очей, працюючи до 1–2 години в ночі, я написав дві драматичні штуки для Бесіди, та коли першу відкинуло намістництво, але то відкинуло основно, яко противзаконну наскрізь від першої стрічки до остатньої (показана громадська господарка по селах і боротьба сільської молодіжі, “читальників” з усякими темними силами, показана в спосіб дуже скромний!), то виділ “Бесіди” звернув міні й другу штуку (доля сільського вчителя в горах, про котру я розповідав Вам у Відні), котра вже була перерецензована і мною після вказівок рецензентів перероблена. Мовляв, і сю штуку намістництво

непремінно відкине, так що шкода часу єї й переписувати та подавати. А се була моя одинока надія бодай на моментальну поправу фінансів (за штуку обіцяли міні заплатити по 150 гульд.). Спасибі Окуневському, що першу з тих штук прочитав і представив намістникови ідіотизм такого рішинця, і намістник казав єї другий раз предложити, та навряд, чи pomoже що рекурс від вовка до медведя. Як часто сими часами я завидую небіщикам або ідіотам!

Завтра надіюсь вислати на Ваші руки першу половину моєї статі, призначеної для Сборника болгарського. Прочитайте, може пригодиться, а коли ні, то будьте ласкаві звернути міні рукопис. Перша частина доторкається притчі о інорозі, а тільки друга єї варіанта, що в рукописах має титул “отъ книгъ болгарскихъ”. Я цікавий на Ваш суд про сю роботу, що становить часть моєї дисертації, і, звісно, бажав би бачити єї видрукованою в Сборнику, коли се буде можливим.

Народа N 2 я тільки сьогодні (23/II) одержав. На П[авли]кову виборчу кампанію дивлять ся всі у Львові з юмористичного становища. Я дуже цікавий на єго подрібно справозданє в “Народі”. В усякім разі, фатальне те, що їхав чоловік агітувати, і ані одного збору не скликав, ані на однім публ. зборі не виступив і не промовив. Він каже вправді, що багато зробив для справи радикалізму в Брідщині, та сам же говорить, що більшість мужиків, з котрими там стикався, до крайности здеморалізовані.

Прийміть поклін і поздоровленє.

Ів. Франко.

23/II 94.

291. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Посилаю Вам першу частину моєї праці, котру бажав би помістити в Сборнику. Другу частину пришло на днях. Вступ я написав по російськи, решту переписано по німецьки. Прочитайте і звістіть мене, чи буде могла піти до Сборника. В усякім разі, коли б праця знадобилась, я просив би по доконанню перекладу звернути міні назад рукопись, бо мій оригінал мушу звернути віденському університетови, а хотів би з часом перекласти сю статю і по нашому.

Дуже міні прикро, що я в попередньому листі розвів перед Вами свою особисту трагедію, тим більше, що Ви можете побачити в ній тільки “трагедокомедію”. Я дуже добре розумію, що черв’яки, котрі кожного з нас гризуть, не надаються на замінний товар, а в порівнаню до моєї біди Ваша – безмірно більша. Тому прошу Вас не брати мого трагічного листа так трагічно, як я єго писав в хвили моментальної знеохоти.

Ще в попередньому листі я хотів написати Вам про Куліша. Я доси до Росії посилаю Ж. і Сл. тільки тим, хто замовляє. Кладу цілий н-р, без обложки, в

конверту і рекомандую. Доси всі подоходили. Кілько (до редакцій) вислано під бандеролями (також рекомандованими) і вони також подоходили, хоч не знати, чи всі. Другу книжку думаємо посилати в цензуру, може пустять. Тоді, звісно, можна буде свобіднійше рушитись з розсилками.

А що до Куліша, то я не гаразд розумію, що міні з ним починати. Найцікавіше, що у него є, се певно листи до него різних людей – Українців і Галичан. За ними я й зверну ся до него. А що до его поезій та перекладів, то я в них не вірю. Ще Шекспір був не поганий, але Байрон – зовсім ні до чого, і я такого перекладу, яким він угостив “Правду”, ні за що б не друкував. Тай і з Шекспіром ще треба б почекати, бо місця мало. При тім же, Куліш – людина вередлива. Скаже міні: нате Вам другу пісню Дон Жуана або Тімона Атенського, або Перікля, а я б хотів Короля Ліра – і вийде квас. Впрочім, як кажу, я напишу до него і вишлю єму Ж. і Сл. та виложу в листі, чого б міні від него треба, а чого не зможу взяти.

Чи не маєте Ви такого впливу на Gaston Paris'а і на D'Ancon-у, щоб написали їм, щоб вони висилали міні Romani-ю і Giornale в заміну за Ж. і Сл. Я їм н-ри вислав. Може, б вислати ще й до Comparetti? Я бажав би про оба ті журнали (їх у Львові ніде нема!) дати такі реферати, як у 1 кн. про Wisła, а 2 кн. про Byzantinische Ztsch., т. є. оглянути весь комплет. Ну, та звісно, у Львові се годі буде зробити. У Відні я поробив собі багато виписок, та все таки не тільки, кілько потрібно для такого реферата.

Кланяюсь.

Ваш Ів. Франко.

25/4 94.

292. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

14/26 Февр. 94. Софія

Дорогий друже.

Получив Ваш лист і довідався, що Ви без моєї волі печатаєте замітку про Жит[ецького]. Це вп'ять не коректно. Їй богу ж се аксіома, що, не спитавши автора, не можна розпорядатись працею, а з бунту проти аксіоми ніколи добра не виходить. Пригадайте, що так Ви мені зробили в брошюрі про нову теологію і вийшов скандал: я говорю про Верна, а Ви напечатали друге. Так само скандал вийшов і в Чуд. Думках, де я зробив одні заголовки, а Ви їх у кінці замінили своїм індексом. На що Ви таке робите?! Молю Вас: покиньте сю самодурську звичку! Ви писали мені, що у Вас моя замітка про Ж[итецького], і питали, чи не напечатати, але я не одповів Вам, бо ще не рішив, що робити. Тепер, коли вийшла книга Ж[итецького], мало смислу в уривочній замітці, а приобіцяти Вам рецензію на всю книгу я вагався, бо через хороби боюсь брати на себе нову роботу. А Ви і поспішились без мене. По настоящому треба б Вас попросити ви-

кинути мою замітку, та се б був новий скандал. Приходиться робити скандальчик: напишіть редакційну замітку такого сорту:

“Замітка з поводу ст. Ж[итецького] була написана для К. Ст. ще в кінці 1892 р., та редакція К. Ст. довго продержала її і в кінці не знайшла можливою напечатати її і звернула її нам. Позаяк замітка та обговорює деякі точки, котрі можуть бути вияснені лишень свободою науковою дискусією, то ми печатаємо її тепер, але сподіваємось дати пізніше осібну рецензію на цілу працю д. Ж[итецького] з поводу укр. дум, котра вийшла тепер осібною книгою”. Б. л., непременно напечатайте таку замітку, хоч би й далеко од моєї статейки, бо инакше і вривочність її, і криптонім не мають смислу. А вперед, б. л., не робіть сюрпризів ні мені, ні кому другому.

Пише мені Вовк, що єму подобалась 1 кн. Ж. і Сл., та плачеться на мою обиду Сумцова. Кажє: “все вірно, і все се треба було сказати, та я, як звичайно, не видержав міри і т. и.” Чому ж сам Вовк не сказав у міру?!! Се звичайне українофільське “двуручництво”. Але Вовк доходить до простого “предательства”, з рештою, теж звичайного в українофілів. Він кажє, що порадив Вам поправити справу, написавши Сумцову. На се я єму одписав: “Напишіть зараз же Фр[анкові], що як він послуха Вашої ради, то я перерву з ним всяке знаомство, та і з Вами теж”.

Ваш рахунок пренумерати і коштів Ж. і Сл. не веселий, та иншого я не ждав або ждав гіршого. По мойому, і 140 абонентів багато для Ж. і Слова в Галичині. Чи не можна б підвисити плату в Росію, бо Ви писали, що 100 абонентів з відти була б руїна для видання при теперішній платі? Звісно, упадок Ж. (і) Сл. при тому, як Правда і Зап. Тов. Ш. дістають підмогу через Антоновича, найліпша осуда паскудства політики остатнього, – та все се вп’ять натурально. Я думаю, що по малу Ж. і Сл. 94 р. роскупиться як книга, але як періодика непременно муситиме впасти. *Quod erat demonstrandum!*

Те саме треба сказати і про Павликову екскурсію в Броди. Коли тут хто винен, то більше всего Ваша Нар. Воля. На що було ставити П[авлик]ову кандидатуру од товариства при всіх денних умовах: браку грошей, незвісности П[авлика] в місці, єго хоробі і т. и. А тепер – бачили очі, що купували!

Мені найбільше гірка з усіх Ваших новин – се звістка про пропажу Ваших 2 драм. Чи не можна пристроїть їх у Росії? Думаю, що напр. Кропивн[ицький] міг би й заплатити, а на кошт Австрії і цензура російська могла б бути милостивіща.

Що Ви знаєте про Катренка-Вартового? Яка єго професія і образовання?

Пожалуста, як тільки вийде Ж. і Сл., пришліть мені, та надписуйте *Via Budapest*, бо як тільки піде на Руминію, то вп’ять сяде денебудь.

Ну, будьте здорові!

Ваш М. Др[агоманов].

Чи замітили Ви колоссальну дурницю, яку написав Огон[овський] в кінці голови про Костомарова? Чи показати її в кн. III Ж. і Сл., чи махнути рукою?

293. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Carrissime.

На мене наскочило нове лихо, або 2-ге виданьє плевриту сухого в лівому легкому. 5 день лежав колодою в гарячці. Ледви вчора полекшало трохи, – і я загадав, що хотів Вам написати для фіналу II кн. похвалу Сумцову, між инчим, щоб не думали, що я все лаюсь. Не знаю, чи тепер поспіє. Пишу карандашем, бо можу писати лишень півлежучи. Уткніть, голубчику, коли можна, ще в II кн.

Німота моя все в старому стані. Не маю звісток [ні] од П[авли]ка, ні “Народу”. Хотів би мати газетні думки про з’їзд 2 Фебр.

Непремінно напишіть Кулішеві про сотрудництво в Ж. і Сл. В него багато єсть перекладів з Шекспира і Байрона. Я ему писав про Ж. і Сл. Погано буде, коли Ви ему не пошлете книжок і не напишете. Не одкладайте!

Ваш М. Др[агоманов].

294. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

18 Фебр. 2 Марця 94. София

Дорогий друже.

Получив учора Вашу рукопись і переглянув. Показував і Шишманову. Все, як слід, тільки не пошкодило б, зглядом на “нашу публіку”, поставити разів 4–5, в ріжних місцях, слово “болгарський”. Ш[ишманов] каже, що роботу Вашу бере для Сборника. Тепер кінчається книга X, значить, Ваша робота піде в XI або в XII, коли знайдуть, що в XI вже комплект готовий, а надто заграничних сотрудників (єсть уже Вовка стаття). Думаю, що піде в XI і вийде к літу. Тоді тільки получите і гроші.

Тепер жду нетерпеливо Ж. і Сл. З *Анконою* я не знакомий, а *G. Paris* не буде з Вами мінатись на *Romania*, бо ні він, ні хто другий в єї редакції Ж. і Сл. читати не зможе. Та, звичайно, такими виданнями хазяїнують книгарі, а не редактори.

Вашу “трагедію” я так і приймаю за частину нашої спільної трагедії. Яка частина більш трагична – не розбереш. З об’єктивного погляду всі однакові – або трагичні, або, коли хто зхоче, комичні, а терпіти їх теж всякому однаково. Та нічого не видумаєш, як терпіти. А правда все таки на нашім боці, то тим паче треба терпіти. Колись, як нас не буде, хто небудь і спасибі скаже. Властиво, терпіти нічого не коштувало, як би бути певними за дітей, що з них без нас будуть люде. Та при всіх теперішніх обставинах, діти – лотерея. Инше прекрасно обставлено, а виходить на свиню, а инше – препогано, а дивись – вийшла людина. *Мораль*: будемо робити по совісти, поки сила, а щось то вийде навіть з дітьми!

На счот Ж. і Сл. я певнісінький, що воно збанкрутує, але коли книжки его будуть видержані, як і слід, то потроху буде розходитись і свій плід принесе. На цензуру рос. нічого і оглядатись. Навряд вона розрешить, а коли ради єї треба

робити уступки, напр. не печатати статей Верна і др. про Біблію, Еванг. і т. и., то се б значило підрізувати видання. Я вже жалкую, що почали ми справу занадто систематично, з Буддизму, а не просто з Біблії. Та Буд(д)а pomoже Вашій дисертації, тільки боюсь, що Буддизм Ви довго тягтимете. Леся пише, що *Біблія* буде готова на III кн. Я так думаю: дати *Bible, Évangiles*, може, *Genèse*, а далі наспіє *Jésus de Nazareth*.

З Кулішем, я й сам знаю, що справа не безпечна. Капризний він дуже та й старий, – іншого ніяк не вбере в голову, – та все таки він має талант, а окрім того, і доси найбільше освічений з усіх наших писателів і, як не дивно, навіть нові речі пристають до него скорше, ніж до других. Я допевнився сему, переписуючись з ним про Біблію. Лихо тільки, що він впевнився, що тепер найголовна річ – боротись з козачиною! І де він ту козачину бачить, коли тепер навіть недавні козакомани *ex professo* стали новоерцями! Звісно, Ви з Кул[ішем] свою лінію ведіть, та будьте трохи обережні на слова.

В остатній книзці Етнограф. Обозр[ення] єсть звістка про Ж. і Сл. Там же Кр[имський] говорить про Зап. Тов. Ш. теж саме, що й у Народі.

Посилаю Вам як епістологу листок Огон[овського], котрий ще раз впевня мене, як нічого квапитись нам з біографіями нашими і портретами перед “нашу публіку”. Коли ж вона ще навіть до бібліографії не доросла!

Чи не могли б Ви прислати мені остатню Христоматію Барв[інського]? Я мушу незабаром получить кілька рос. ассігнацій, то вишлю Вам рублів з 10 на *текущий счет* для таких комісій.

Чи Ви взяли в Д[іалог] мою замітку про Огон[овського]? Візьміть і держіть у себе в схові.

Будьте здорові з жінкою і дітьми.

Ваш М. Др[агоманов].

Я Вам добавив легенду про *єдинорожця* з Чубинск[ого] I, 211.

Зо мною колись сталась пригода, котра, мабуть, ближча до Вашої притчи, ніж історія шотландської бал. Ішов я з приятелем і Радкою, котрій було років 6, в Альпах у низ по рівчаку, де було навалено сосен. Радка посковзнулась у низ. Я біжу за нею, коли вона пада досить низько: я скачу, але Рада пада на соснові гілки, – ті її підкидають і потім Рада летить у низ зовсім далеко, як камінь; я, ледви пам'ятаючи себе, стрибаю до неї і чую вже плач її, – коли се Рада предовольна протягує руку і почина їсти малини! Вона впала щасливо на гілки сосни як на пружини і тільки перелякалась, але побачила просто проти рота куц малини з прекрасними ягодами, котрі зі сміхом почали їсти і я з приятелем.

295. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

3/15 Марця, 94. Софія, ул. Денкоглу

Дорогий Друже.

Кілька день уже, як получив Барв[інського] і 2 N Ж. і Сл. Піджидав і листа, та, певно, Вам дуже ніколи.

Номер Ж. і Сл. вийшов досить живий, та жаль, що в нему мало фольклору, то б то матер'ялу. Лесини куп. пісні підходять під те, що Ви ж кажете про польські печатанья: перевод паперу, бо нового в тих вар'янтах не ма нічого. Не вже в неї і сестри не ма нічого свіжішого? А ще сидять на селі! Та і в Вас мусить же бути. На решті, хоч би Ви напечатали чорта і бабу з листка Краліцкогo (котрого тільки Ви не мали права звати повним именем). Не везе мені з сим прекрасним анекдотом: в Преданія запізнивсь, в К. Ст. не схотіли печатати, а тепер коли б ще не згубивсь.

На 3 N навряд я Вам дам Хартії, хоч буду старатись. Хотів би дати рецензію на V том Ренана Hist. du peuple d'Israel, та не знаю, чи вспію тепер.

Перечитую Барв[інського] і хоч плач за Вашу школу! Незнають, кругіиство, партійність! Мабуть, поміщу рецензію в "Народі". На лихо, мій пражський Кобзарь далеко. Напишіть мені, про яку думу Ш[евченка] Полуботок говорить Барв[інський]? Здаєся, ніякої такої думи Ш[евченко] не писав. Гляньте, б. л., в пражського Кобзаря і в Огоновського та одпишіть мені, не дуже барючись.

Ще про Ж. і Сл. Не розуміюсь я в поезії Маковея! Для мене там нема ні поезії, ні навіть стихотворства!

Ваш М. Др[агоманов].

296. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

5/17 Ш. 94

Будьте ласкаві, пришліть (на час) мені, як поскорше той рочник *Зорі*, де єсть листи до Погодина – Зубр[ицького], Голов[ацького] і др. Треба мені розібрати мітологію, яку наплутали про сю справу народовці.

Забув написати Вам у листі, що Мих. Обачного Хмара – просто чепуха. Я б таких річей не печатав: була б наука чоловікові. Писав би прозу або переводив, коли виробив порядну мову.

М. Д[рагоманов].

Ну, що Ваш з'їзд серед маси других? Стійте твердо на тому, що поклали 2 Фебр., а то, бачу я, вся справа звертаєся вп'ять на етнографію од політики соціальної.

Вельми Шановний Добродію!

Даруйте, що пишу так коротко, але я втомлений і зайнятий ріжними роботами, так що формально приходиться викрадати хвилину часу на написане листу. Що до Вашого плачу на моє самодурство з поміщенем Вашої статі про Житецького, то даруйте, але і Ви тут винні тим, що знаючи, що стаття є у мене і я маю намір її друкувати, не остерегли мене й одним слівцем: не друкуй! Ваша реконстрація прийшла за пізно, так що примітки Вашої я не міг дати, бо вже перед тим була редакційна, котра від біди виражає те саме.

До Сумцова я не писав і перепрошувати его не вважаю потрібним, бо з змістом і формою Вашої першої замітки зовсім згоджуюся.

№ 2 Ж. і Сл. вислав Вам учора рекомендований, – чень не пропаде. Чи до № 3 дасте дальшу часть Хартій? Коли дасте, то прошу слати як найшвидше, бо треба прискорити друк, адже й так уже запізнилися о цілих 10 день.

Читанку Барв[інського] я вислав Вам також рекоменд. бандер. Чи одержали? З моїми драмами ще кінця нема. Рябина як лежить, так лежить у цензурі, а Учителя Р. Бесіда дала врешті переписати і подасть его сими днями тудиж. Я тимчасом скінчив переробку Кальдеронового *Alcalde de Zalamea*. Як думаєте, пустит его поліція та цензура польська? Як би пустили, то я мав би повну сатісфакцію за обі мої оригінальні штуки, хоч плата за переробку мізерна – 50 гульд. Чи нема у Вас IV тому Літописі Величка, – в цілім Львові не можу найти екземпляра. І чи є де яка студія про его жерела? Міні б сего треба до одної невеличкої роботки.

19/3.

Лист отсей написаний був ще перед тижнем, та я не вислав его, бажаючи рівночасно вислати другу частину своєї роботи. Тільки вчора я вспів переглянути підпис до кінця і сьогодні висилаю під реком. бандеролею. Вкладаю також брошурку Лучаківського, – передмову до Читанки для V кл. Самої Читанки ще не маю, та як добуду, то вишлю Вам. Ся брошурка нас з жінкою переняла страхом. Ну, як нашим дітям прийдеся визурубвати всі оті глупости! Як би Ви хотіли написати на неї критику, то я б Вам вислав швидко і текст Читанки.

№ 3 Ж. і Сл. вже друкується. Хартій для сеї книжки не шліть. Я хочу в ній підігнати на перед статі Остапа [Терлецького], Будду і Вірші, скінчити Новика і Купала і дати дещо з прози “Із уст народа”. Надто я розпочав друк Софоклевого Едіпа, котрий заняв більше як аркуш.

Ваш суд про Лесині пісні міні не видається справедливим: все таки се найбогатша доси збірка купальських пісень, зібраних в одній околиці, і між ними багато є досі незвісних, бодай незвісних яко купальські. Не зовсім годжусь і на Ваш суд про Маковея. Він певно талант не перворядний, та все таки талант, а “Новик” найлучше з усього, що він доси написав, і хто зна, чи напише що лучшого. А що до стихотворної форми, то, по мойому, вона зовсім добра. Варто б нам колись

порозумітися докладно в тім згляді: які у Вас критерії при оцінюваню віршів і поезії, а які у нас, а се могло б стати ся тоді, як би Ви взяли на себе труд розібрати раг ехемпле які небудь галицькі вірші і порівнати їх з українськими. Я дуже радо напечатав би таку роботу, хоч би й троха обширнійшу.

Що до підпису Краліцкогo я запитував тут его знайомих кореспондентів з Галичанина, а вони відносилися до него. Він не мав нічого против друкованя его фамілії. Решта его записів піде в сій книжці.

Пражського Кобзаря у мене нема, та в нім була п'еса про Полуботка, про котру ми колись з Вами кореспондували і котру я вважаю не Шевченківською. Звісно, що до форми се зовсім не дума, а так собі, мотане коломийковим складом; і про Полуботка там тільки сказано, як кіт наплакав. Огоновський, здаєть ся, викинув сю “думу”, – не маю в тій хвилі его під рукою, та заразже в книгарні погляну.

Я даю в сій книжці свою статю “Шевченко героєм польської революційної легенди”, котра колись лежала довго в редакції “К. Стар.” (в менше обробленім виді), а на котру натяк я дав був у “Зорі” 1886 р. Я цікавий, що Ви про неї скажете. Я пришлю Вам аркуші зараз по видрукуваню.

Жінка моя засіла тепер до роботи. Хочє зладити збірку казок *для дітей* і в тій цілі перечитує всі збірки, які є у мене. На перший раз вибирає казки звірячі. Маємо надію, що коли не Просвіта, то тов. Педагогічне видасть сю книжечку. Та боюсь, що се буде не так то швидко, бо діти дають їй мало спокою, а здоровле єі не таке, щоб могла разом зо мною сидіти до 1 години півночі.

Бігеляйзен передав міні досить богату збірку казок жидівських. Дуже б хотілось би їх виперти ще сего року, та не знаю, як помістити ся.

Як буде з Вашими Хартіями? Вони, певно, сего року не скінчаться? Як би не було їх більше як 3 глави, то можна би дати по одній главі в кожній книжці, щоб довести до кінця. Будьте ласкаві, напишіть про се, щоб я міг обчислитися з місцем. Міні треба скінчити в 2 півроці Будду, Едіпа, Роланда, першу часть свого романа і Вірші. Ті остатні я думаю від разу вперти в 4 кн. (всі світські). Романа прийдеся дати в дальших книжках по 3 глави (2–3 аркуші); Роланда тепер іде 20 тірад, а в двох слід. книжках мусить скінчити ся, значить, треба буде дати по 80 тірад. Остапову статю доведено до 1848 р. (також у 2 кн.).

Здоровлю Вас щиро.

Ваш Ів. Франко.

19/3.

Полуботко у Огоновского I, 248–49. В нотці пише Ог[оновський] (I, 308 – 309), що, по думці Кониського, сей твір не є автентичний Шевченків. Сам Ог[оновський], мабуть, прихилиєся до думки про автентичність сеї вірші.

298. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

8/20 Марця 94. Улица Денкоглу, София

Дорогий друже.

Мовчите Ви і навіть П[авли]к. Нічого не знаю об тім, що робиться в Галичині, а тим часом бачу по N. Fr. Presse, що там Ром[анчук] і Кор[оль] роблять угоди, що вчора мусив бути з'їзд, де й Ви і Дан[илович] мусили бути. Дуже я боюсь, що в найліпшій випадку скінчиться на “программі 1848 р.”, то б то на самостоячости національній, при чому вся політ.-демократ. ідея піде к чорту, а далі і вся самостоячість поверне на рутенство.

Тим часом і в мене до Вас єсть нове діло. З Петербурскої газети “Русская Жизнь” просять у мене корреспонденцій про Галичину і в загалі про Слав'янщину. Перш усього просять статі про партії в Галичині. Я абсолютно не можу взятись за нову роботу і надумавсь рекомендовати Р. Ж. Вас. Беріть усю Австрійську Слав'янщину! Дещо й заробите. Раджу, подаючи біжучі факти, давати і ретроспективні огляди, й філософію. Сподіваюсь, що Вам буде ліпше, ніж в *Kraju*, бо редактор “иностранной политики” в Р. Ж. – радикал – Вас. Вас. Водовозов.

Жду од Вас звісток!

Ваш М. Др[агоманов]в.

299. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

10/22 III. 94. Улица Денкоглу, 24

Дорогий друже.

Получив оце Ваш лист, а бандероль, мабуть, прийде завтра. Про Хартії скажу так: я думав написати серію: 1) вступ, 2) Середневічні англ. харт., 3) Середнев. нідерландські хартії, 4) Середнев. швейц., угорські і др., 5) Англ. хартії XVII ст., 6) Америк. XVII–XVIII ст. і відносини до них фран. declaration 1789. Всего в сей рік не вберемо. Вкорочати ж не слід. *Ergo*: як бог дасть, – а на IV кн. я Вам пришлю 2 голову всю, пришлю потім не забаром і Нідерланди.

Принесли зараз посилку Вашу. Переглянув я Лучак[івського]. Ні, рецензії писати не буду! Дітей Ваших не увільню от визубрювання таких глупостів, собі віку вкорочу. Хай пише хто дужчий. Тільки майте на оці, що не в одній Галичині таке зубрять. Я колись, за часів царя Миколи учив у гімназії риторику, потім бачив, як єї вигнали з гімназій російських, замінивши історією літератури, думав, що вже світ увільнився од риторики. Аж у Женеві, бачу, моя Ліда вчить *фігури* – аж 36! При нагоді кажу директору *Ecole secondaire* про своє здивовання. – Е! – каже, – як я поступив у директори, то вчили дівчата по 48 фігур. – А коли се було? – питаю. – Років з 15 тому назад. – Ну, – кажу, – значить, раніше як через

40–50 років фігури не счезнуть з *école secondaire de Genève*. – Дай боже, – каже, – щоб і за 100. – Тепер чую, і в Росії риторику возстановили. Камо б'ґу???

Величка IV т. одшукає жінка і завтра пошлемо. Ніякої студії про него я не пам'ятаю. Хиба єсть що в *Г. Карпова* – Источн. для истор. Малороссии, та я страх давно бачив сю книгу, а виписувати пробував, та не діставав. Може, Ви будете щасливіші.

Чи з'їсть свиня Кальдерона – не можу вгадати, бо ще свинологія не піднялась до ступня астрономії. Одповідно теологічному стану сеї науки треба молитись богу, пам'ятаючи: “Богъ не выдасть, свинья не съѣсть!”, а як з'їсть, то бачити в тому *понуцненіе на грѣху*.

Чит. Барв[інського] получив. Спасибі! До всеї Барвинщини можна прикласти ще одну пословицю московську: “Мели, Емеля, – твоя недѣля”.

Про “Новика” поговоримо, як скінчиться.

А що се воно означає, що мені оце прислано відбиток статі О. М[аков]ея з “Зорі” в куверті Тов. им. Шевч.? Ні слова при тому, ні підпису. Чи се яки(й)сь криптогамичний заклик на конгрес 15 Маю, чи вп'ять западня? Що Ви ждете од конгресу?

По часті криптогамії вийшла мені нова штука. Получив сими днями листи К. Паньк[івського] і Макарушки в справі карти етнографічної Русі-Укр[аїни]. Ще в Женеві предложив мені К. П[аньківський] криптогамічно од імені Просвіти зробити таку карту. Я в принципі згодивсь і вмовився з Перроном, картографом Реклю і Гашета, послав рахунки і 2 проекти сітки. Та Просвіта одклала справу, навіть мені ніхто не одповів, а я взнав лишень з газет, що, мовляв, увіходили в переговори з Гашетом (?!) та одклали. Після того я виїхав з Женеві і читав не раз, що роботу веде Величко. Тепер пишуть мені К. П[аньківський] і М[акарушка], що карту Вел[ичка] дали вже літографувати, та запримітили, що вона нікуди не годиться, то виділ Просвіти поклав віднести криптогамічно до мене через К. П[аньківського], щоб я дав суд про карту Вел[ичка] і робив нову. Карта мусить получитись сьогодні, бо принесли поштову звістку. Побачу карту В[еличка]. Але своєї робити не можу. Де мені за нові роботи братись? А до того я сам чертати карт не вмю. Се б робив Перрон під моім доглядом, а я б єму давав лишень матер'ял, план і текст карт. Тоді справа була так налагоджена, що місяців за 5–6 карта могла б бути готова. А тепер пройшло 6 років, і...

300. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Картку Вашу і лист з 19 марта одержав сьогодні 22/3. Як раз 19 я писав Вам лист, котрий Ви вже мусіли одержати. Про з'їзд з 19 пишу Вам коротко, надіюсь, що Ви вже будете мати в руках реферати часописів. Ми оба з Дан[иловичем] і з порадою П[авлика] ухвалили собі держатися в резерві, і тільки коли б усі згоди-

лися на першу точку (зовсім новоерську), тоді виступити зі своєю критикою тої точки. До сего не прийшло, бо народовці зараз зчепилися з москвофілами на тій точці. Я виступив в ролі примирителя і вніс, що позаяк ся точка є головна кість незгоди і позаяк на ній годі обом сторонам примиритися, а й ми, радикали, зі свого боку маємо проти неї багато замітів, то найліпше буде сю точку пропустити і розпочати слідуочу точку словами “Ми Галицкі Русини”. Сей внесок многі мужі довір’я зразу прийняли за Witz – і розсміялися, та швидко, при дальших безплідних дебатах, пізнали, що Witz був серіознійший, ніж їм здавалося. Москвофіли перші готові були на него пристати, та народовці з Романчуком не згодилися зо страху перед Барвінським, котрий – мовляли – зараз закричить, що ось Романчук вирікся народности. На сім пункті товкли-товкли воду в ступі і ні до чого дотовктись не могли, і остаточно скінчилося на тім, що прийнято мій внесок, щоб відложити рішене сеї справи до слідуочих зборів, на котрих має бути предложена до ухвали спеціальна програма політичної акції, вироблена на підставі тих точок, на які сей з’їзд згодився. Для виробу тої програми вибрано комісію з 5 послів, тих, що скликали сей з’їзд, а вони мають собі добрати ще 5 людей; в тім числі запропоновано і мене, так що в комісії було б 2 радикали – я і Окуневський. Я думаю, що коли не дасться оминуту національну кліпу, то найпростійше буде покласти національне profession de foi всіх трьох партій поряд, не як пункт програми, а як вступне реченє в роді:

Ми Русини народовці, вірячи в те і те...

Ми Русини радикали, бажаючи того і того

Ми чорт зна хто і т. д., – а за тим уже:

1) стоїмо, чи сидимо, чи лежимо і т. д.

Інтересно ще ось що. Коли різні люде почали були творити поправки до стілізації § 1 декларації, то і ми з Дан[иловичем] уложили свою стілізацію в тім роді: “Стоїмо на основі руско-укр. національности, хочемо, щоби наш руско-укр. народ розвивався самостійно і рівнорядно з другими народами слов’янськими, супротивляємося всякому надуживаню віри і обряду в цілях політичних і винародовляючих і признаємо, що тепер Австрія дає найліпші умови для розвою руско-укр. народа і через те хочемо в нашім власнім народнім інтересі єї підпирати”. За для незгоди Романчука з Кулачковським, котра робила всяку дальшу діскусію неможливою, ми свого проєкту не оголосили, але деякі попи, і то навіть горячі клерикали, котрим ми приватно читали свій проєкт, говорили, що радо згодяться на него. Може, й те цікаво Вам буде знати, що коли була мова о голосованю партіями і пропоновано стати кожній партії осібно (до того не прийшло), то до радикалів призналося 5 чи 6 людей крім нас, в тім числі 2 попи. В загалі я думаю, що ми своїм виступом на з’їзді не то що не оскандалили своєї партії і не попустили ані на крихту зі своїх принципів, але противно, зискали чимало в опінії учасників. Ми забирали голос в найдразливійших моментах, говорили коротко і до річи і кілька разів прямо попихали діскусію з мертвого пункту, на котрім вона грозила застрягнути. Жаль, що Окуневського на з’їзді не було, та заразом дивно,

як він міг ураз з Романчуком і тов. пристати на ту першу точку, о котру з'їзд розбився.

Жінка моя тріумфує по поводу Вашої картки з осудом на “Хмару”, котру вона також уважала дуже слабим твором. Та про те я дав єї як стилістичний феєр-верк. Добре Вам казати: не друкували б, то мав би чоловік науку. А я з досвіду знаю, що науки б чоловік не мав, а не видрукуване повело б за собою війну з Пчілками, для мене зовсім не пожадану, а остаточно довело б і до формального страйку з їх боку. На що міні того? А “Хмара” все таки скандалу не робить, читався з інтересом і при кінці робить навіть деякий ефект. Що все воно не глибоке – шож порадиш! По мойому, Колесси вірші ще плиткійші, та я також дав їх – нехай ідуть.

“Зорю” Вам висилаю. Напишіть, чи одержали другу часть моєї статі для Сборника і Поетику Лучаківського.

Прочитав сьогодні “Харьковскія басни” Сковороди і бачу, що сей “старчик” мав неабиякий талант писательський. Що Ви скажете на те, як би я переклав ті “басні” (звісно, без моралізацій) і напечатав у Ж. і Сл. Їх усього 30 і вони вішли би в 1 н-р.

Не знаю, що Вам сказати про Русскую Ж. Про Русинів у ній печатав статі Василевський, і я не знаю, чи міг би я потрафити під лад цензури, тай Вас[илевський] міг би се вважати за конкуренцію собі. Відки Ви взяли, що я ще й доси пишу до Крају? Я перестав до него писати ще, мабуть, в 1888 році і тепер в загалі нікуди не кореспондую. Тепер мене просять писати в чеські радикальні Rozhledy в Хрудімі, і я, мабуть, скорше зважусь писати туди, ніж у Петербург, де непременно прийдець крутити і хитрити.

Руска Бесіда просить мене зладити для вистави брошуру про розвій і стан руського театру. Я задумав при тій нагоді дати короткий огляд нашого давнього театру, а також театру на Україні. Чи не могли б Ви міні вказати для сего деякі жерела, особливо для історії укр. театру від Котляревського до ери Кропівницького? Адже се зовсім темна історія.

Поздоровляю Вас щиро.

Ваш Ів. Франко.

22/3 94.

Приписую ще звістку, що всі галицькі часописі руські, значить, “Дзвінок” і “Зоря”, що досі допускалися під бандеролями в Россію, тепер “безусловно воспрещены” і всі номери з границі позвертали назад. Для Зорі се великий удар. Вона мала на Вкраїні щось 600 підписчиків, у троє більше, ніж у Галичині. Інтересно, що Ж. і Сл. висилане під бандеролею, правда, до публ. інституції (Поли-технической Музей у Москві) дійшло. Не знаю, чи дійшло до К. Стар., куди я також висилаю.

301. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

12/24 III. 94

Читаю в N. Fr. Presse про з'їзд і нічого не розберу. Боюсь, що етнографія з'їсть політику і навіть демократизм. Коли можете, пришліть газет, а також самі напишіть. Ви ж були на з'їзді делегатом. Я питав Вас, що було писано в газетах про Ваш з'їзд 2 Февр. Питав також про те, чи писати мені в Ж. і Сл. про туман Огоновского в справі Костом[арова] і фольклору?

Ваш М. Др[агоманов].

302. ПРОЕКТ СПОЛЬНОЙ ОСНОВЫ ЗАДЛЯ СКОНСОЛІДОВАНЯ РУСИНОВЪ ВЪ ГАЛИЧИНѢ.

1. Стоимо на основѣ національной програмы Головной Рады Рускои зъ 1848 року и хочемо, чтобы нашъ народъ развивався яко самостойный народъ славянской, остаючись при вѣрѣ и обрядѣ своихъ батьковъ вѣрный австрийской державѣ и цѣсареви.

2. Стоимо на основѣ конституціи и будемо стремѣти до переведеня въ житье запорученыхъ намъ конституціею правъ, а головну увагу звернемо на потреби нашего селянства и мѣщанства.

3. Хочемо сконсолидованя всѣхъ русскихъ силъ, на народной основѣ до спольной органичной працѣ, а въ потребѣ – до энергичной обороны.

4. Хочемо повной автономіи нашего народу и усуненя всякого посторонного впливу на внутренни sprawy его.

5. Будемо лучити ся зъ такими елементами, котрѣ занимаютъ справедливое становище супротивъ руского народу або взагалѣ прихильнѣ суть для люду. Супротивъ правительства и верховодячихъ теперь партій будемо стояти на становищи вѣдпорнѣ, доки не змѣнится теперѣшна система взглядомъ Русиновъ.

303. ПРОЕКТУЕМЫИ СМѢНЫ СЕГО ПРОЕКТА

1. Стоимо на основѣ національной и хотимъ *дальше на ней развиваться, яко политично самостоятельный въ Австріи народъ*, остаючись при св. вѣрѣ и обрядѣ своихъ батьковъ, вѣрныи австрийской державѣ и цѣсарю.

2. Остається безъ смѣны.

3. Хотимъ сконсолидованя всѣхъ русскихъ силъ до впольной органичной працѣ, а въ потребѣ – до энергичной обороны.

4. Остається безъ смѣны, но съ добавкою: *а въ той цѣли или замѣны автономіи края автономіею народностей, или изданія закона о народностяхъ.*

5. Остається безъ смѣны.

304. ФРАНКІВ ПРОЄКТ ЗГОДИ МІЖ ПАРТІЯМИ НАДДНІСТРЯНЩИНИ

I. В виконанню першої точки декларації будемо старатися, щоби наш народ в Австрії заняв таке місце між другими народами держави, яке єму з погляду на єго число, історичні права і жертви, єго значіне для держави належиться. Особливо рішучо виступати будемо против усяким забагам винародовлюючим, з якого б вони боку не йшли, а рівно ж жадати будемо від краю і держави всіми констітуційними способами як найвидатнійшої підмоги для успішного плеканя і розвиваня нашої національности.

II. В виконанню другої декларації заявляємо:

Бачучи в констітуції раму, котру ми своїм національним і політичним житем повинні виповнити, і знаючи, що артикули констітуції доти будуть для нас мертвою буквою, поки ми самі ненастанною працею і боротьбою їх сповнення собі не виборемо, ми признаємо, що одинокую можність переведеня в жите законів констітуційних бачимо в розбудженю, усвідомленю, економічним піднесеню широких мас нашого народа, селянства і міщанства. Робота в тій цілі повинна бути головним старанєм усеї нашої інтелігенції і опиратися на слідующих основах:

A) *В справах політичних* домагаємося загального безпосередного тайного голосованя яко одинокого средства розбудженя найширших мас народних до жита політичного; домагаємося розвою законодавства в дусі ліберальнім і поступовім (знесеня ограничень волі особи, совісти, зборів, зв'язків і печати); в загалі будемо стояти за такими реформами політичними, котрі би запобігали кривдженю одних країв, народностей та верстов суспільних на користь других, котрі б мали на цілі піддвигнене мас народних, а не тільки клясові або кастові інтереси.

B) *В справах суспільно-економічних* домагатися будемо таких постанов і реформ державних і краєвих, котрі б поступенно влекшували тягарі найбідніших верстов, спиняли розвій пролетаріату по селах і містах, запобігали конечности еміграції робучих людей, а рівночасно, лучачи основи самопомочи і помочи державної та краєвої, витворювали серед народа такі організації економічні, котрі б давали всему нашому народови можність жити по людськи і розвиватися відповідно до вимогів теперішньої цивілізації. Так само будемо змагати, щоби відповідно до тих основ реформована була й уся публична (державна і краєва) господарка економічна, а особливо рішучо виступати будемо проти всякому спинюваню економічного та громадского розвою мас народніх з боку властей, отже, проти всякому нерівномірному обтяжуваню податковому, шикарнам екзекуційним, стемплевим і т. і.

C) *В справах просвітних* домагатися будемо такої організації, котра б давала можність усім без виемку горожанам користати безплатно з науки шкільної загальної і фахової. В інтересі самої науки і педагогії виступати будемо против надуживаню школи длі цілей винародовляючих, політичних чи конфесійних.

III. В виконанню третьої точки заявляємо:

Консолідацію всіх сил руских не розуміємо в той спосіб, щоб ніякої різниці поглядів, змагань і партій у нас не було, а тільки в тім, щоб усі Русини, всі товариства і партії по мірі своїх сил згідно і однодушно працювали для цілей, отсею програмою вказаних, і поступали дорогою, тут начеркненою, щоби в обсягу тої програми не було між нами різниць, ані противуділяня. Само приналежане до котрої небудь партії не може становити перешкоди в прийнятю до котрого небудь товариства. Консолідація наша повинна лежати також в тім, щоби ми солідарно підпирали всі рускі інституції, руский театр, рускі школи, руских купців і ремісників і т. д. Крім того, зобов'язуємося в сій точці наші внутрішні спори залагоджувати самі межі собою, а не взивати зо вні помочи одні против других. Щоби дати видимий вираз нашої консолідації і сотворити постійний орган, ділаючий в тім дусі, ми вибираємо комітет виконуючий, в котрім би всі партії бачили запоруку тих постанов. Той комітет має порозуміватися в кожній важнійшій справі, запобігати всяким партійним роздорам, впливати на тактику партій і їх органів, а в разі потреби, відкликатися до ширших всенародних зборів. (Склад виконуючого комітету: а) політичні товариства і орган., б) 5 ініціаторів, в) 5 членів вибраних з'їздом мужів довірія. Ті 13 вибирають з поміж себе комітет тіснійший (скріплений членами, ним самим дібраними). Кожда партія вибирає сама і має право сказати: того не хочу. Той комітет, відповідно скріплений делегатами з партій, становить також центральний комітет виборчий. Одвітно до консолідації загалу повинні і рускі послы соймові на основі сеї декларації сконсолідоватися в оден клуб.

IV. В виконаню четвертої точки будемо змагати до полагодження пекучої в Австрії справи національностей, а то через виданє закона о національностях і через уменшенє впливу елементів, автономії народностей противних.

V. П'ята точка говорить сама за себе і полагоджуєся резолюцією до послів соймових і ради державної.

305. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

17/29 Марта 94

Получив я, окрім Вашого листу, ще N. Fr. Pr., а од П[авли]ка – вирізку з “Дѣла” з пу(н)ктами згоди і бачу, що суть пу(н)ктів просто взята з тих наших, що були в Хлібор., та тільки виложена темніше. Дуже жалко, що наші пункти не були доси напечатані ні в Народі, ні в Куг. Lw., ні, здаєся, окремими листочками. Се тільки в нас таке бува, що ми не встоюємо на тому, що приймаємо, і зоставляємо того, хто виробив що для всеї спілки і що нею прийнято, так мов се лишень єго особиста справа. Через те наші праці і летять в лету! §1 єсть чистісінька рутенщина, і я дивуюсь наївности предлагати єго, як згоду. Та стилізація, котру предлагаєте Ви, вп'ять однобічна, то б то, єсть думка Вашої фракції і не може бути прийнята всіма. Той же трехчленний вступ, котрий Ви написали, вигляда справди як *Witz* і конечно старими не буде прийнятий, бо вони самі зовсім

неодноцільна партія. Тим то я думаю, що один вихід – поставити на перший план пункти згоди політичні, а в такому напр. порядку: § 4(1), § 2(2), § 3(3), § 5(4), а в кінці поставити пункт про внутрішню толлеранцію, в стілізації пунктів Хлібороба. Я думаю, що старі підуть на те зразу, бо їм се ліпший вихід, а народовцям прийдеся або зрестись усієї згоди, або прийняти те ж наш пункт.

Окрім усього иншого, я жду од пункту толлеранції такого послідку, що він тихенько та віжливенько одсува епископів од усякого князювання політичного. Звісно, вони будуть сердитись, та ж усе рівно вони можуть симпатизувати лишень з Барв[інським] і в усіх других комбінаціях лишень плутати. Я жду на будущих виборах рішучого пароля з польского боку не допустити нікого в сойм, окрім Барвинців. Коло польске, епископи і Барвинці стануть за одно, а всім иншим треба буде стати за одно. Пункт толлеранції влєкшить остатне і дасть можливість і нам требовати, щоб при постанові кандідатів спільним комитетом було вділено хоч 2 кандідатури і нашим.

Того ради добре б було, як би Ви держались з Ок[уневським] твердо за пункт толлеранції. Я пишу Ок[уневському], та Ви од себе напірайте на него. А инакше скінчиться на тому, що, може, Король і кілька других рутенців пристане на стілізацію Ром[анчука] і вийде дві новоерії: N 1 – Барвинщина і N 2 – Романчука, а решті старих, москвофілам і радикалам прийдеся все таки стати окремо, то Барвинщина і візьме гору. Я б волів би вже, коли так, так зразу Барвинщину.

Посилаю Величку. “Зоря” ще не прийшла. Посилаю про Огоновского. Що хочете, те й робіть!

Жінці Вашій кланяємось.

Ваш М. Др[агоманов].

306. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

22 III 94. Улица Денкоглу. София

Получив я од Вас газети і тільки що, роздумавши добре надо всім матер'ялом що до з'їзду 19 М., хотів писати Вам, як получив од П[авлика] текст 1§, пригаданий Вашими децемвирами, – і розсміявся! – над “своєю вірою і обрядом” (з правом бути і без віри і обряду, і без сего права) і над стілом таким, і над думкою, а також і над собою, що стільки тратив чорнила на сю справу. Очевидно ще з одного пункта з сеї пригоди, що галицким поповичам без віри не прожити, бо вони навіть, коли може і в бога не вірять, то таки чорта бояться, а окрім того, страшно таки пуститись на отверте політ.-соц. поле, як би було, коли б вони признали кожному волю думок етнограф. і релігійних. Їм хочеса туптатись на однім місці. Ну, і будуть туптатись! Рішучі москвофіли все одно не пристануть на § 1 ради “малоруської національности”, рішучі радикали (коли такі єсть) не пристануть ради віри і того, що вони ж казали проти самого прінципу перемішування справ культурних з політичними, – і все скінчиться новою угодою ру-

тенсько-народовецькою, півопозиційною Барвинщиною, то б то новим туптаньням на однім місці. По правді, я волю чисту Барвинщину! На місці Вашім і Дан[иловича] я б на спільнім сборі мужів довір'я стояв би все таки на тому, щоб § 1 викинути, а натомість прийняти § 4 з наших¹⁰ пунктів, напечатаних в 1 N Хлібороба, та не знаю вже, чи слід мені плутатись більше в сю справу навіть такими радами, чи сказати просто: “Аллах великий! да буде воля його!”

А “Зорі”, возвищенної Вами, зовсім не получив. Де вона запнулась? Як Ви її послали?

Набіг 3 N Кіевск. Старины і виклика у мене дві замітки, котрі посилаю.

Тут єсть один досить розумний чоловік, проф. нашого училища, котрий хоче познакомитись з економічн. статистикою Галичини. Що ему порадите купити?

Жінці Вашій кланяємось.

Ваш М. Др[агоманов].

Писав мені Морд[овцев], що в Петерб[ургу] ходить Ж. і Сл.

Лихо мені, та й годі! Прислав мені П[авли]к Ваш листок і просить, щоб я написав Вам свою думку про § 1 Ваших децемвірів. А як мені писати Вам, коли я прибитий або до мусульманского: Аллах великий! – або до сміху надо всім, починаючи з себе. Попробую ухопити в себе уже не індивідуум, не собрата Вашого по партії, а хоч ученика классичної гімназії, котрого все таки вчили писати сіллогизми і хрії.

Як нам пристати на свою віру і свій обряд, коли стілізація смішна (свій замість наш), а до того, допустивши, що в кого з нас єсть віра, так ні в кого з нас не ма обряду? Як ми можемо писати таке ради *політики*, коли в пункті нашої політики, власне, стоїть поділ політики од літератури, віри і т. и.? Втішатись тим, що нас не обов'язує ні до чого той §, не можу, бо тоді москвофіли скажуть, що їх не обов'язує *малорускість*, – хоч в суті москвофіли получили в згоді більше нас, 1) вони получили мало- а 2), бо ніхто ніколи з них і не одрікав, що єсть “*малорусскій* говоръ”, як єсть малополяни і т. д., – народовці скажуть, що їх не обов'язує вся згода і т. д. В тім і була завдача з'їздів, щоб знайти *політично-соціальні* точки, спільні всім фракціям і виставити їх, як обов'язкові, а решту – zostавити на волю і об'явити сей *pactum unionis et tolerantiae*. Навіть признання самої толлеранції було б нове і спасенним олієм для всякої рутенщини, московщини і т. и. дячковщини, фанатизму, а тепер виходить який спільний обман один одного і світа, з котрих остатній не такий дурний, щоб его не розібрати і не посміятись над усіма уніоністами, а надто над нами. Аргументація Р[оманчу]ка, що того хоче уряд, – се ж стара рутенщина – лакейщина 1848–1890 рр. Я волю чисту лакейщину Барвінского, бо за неї може пан міні дасть шістку, а півопозиційна лакейщина не дає вигоди ні опозиції, ні лакейщині.

¹⁰ “наших” написано під рядком замість первісного “Ваших”. (Прим. редакції першого видання).

Я не можу розбирати, чи резонно зроблено було П[авли]ком і коломиїцями, коли вони скликували з'їзд 2 Февр., та ще й без Вас, але вже коли Ви були на з'їзді і згодились на пункти, напечатані в Хліборобі, N 1, то фраза Ваша “треба стояти до кінця” повертаєся проти Вас. Стійте Ви до кінця на тих пунктах і ні в яку рутенщину не путайтесь!

Практичної користи з того я не жду ні для кого і ні для чого. Пресса москвофільська, особливо “Бесѣда”, не переіменувалася в справі малорусизму, народовці не перестануть її ляяти. Завтра може знайтись нове Гнилички, і народовці вп'ять закричать: *staatsgefährlich!* Уряд і поляки не помиряться з тим, що Ваші децемвіри не йдуть за Барв[інським], а стилізація Вашого § 1 не одрізує ні уряду, ні полякам права заглядати Вам в душу. То, що Ви повписуєте кілька радикальних §§ в програму акції унії партійної, самої акції не вбільшить. Було вже вписано чимало таких §§ в програму “Нар. Ради”, та що з того? А заява, що релігія, націон. і т. и. єсть *eine Privatsache*, поставила би, власне, всі старі партії робити що небудь політичного і соціального. На решті, тільки така заява вибавила (б) Вас усіх од єпископів, а тепер і вони будуть плутатись до Вас – і Романчуки, і Королі бігати до них, а сами єпископи будуть брехати Вам усяку чепуху, а гладити по голові Барв[інського].

Не розумію я й того, чому про Ваш § не можна писати. Кожний з децемвірів скаже текст його приятелям, – і секрет, – котрий в таких ділах не потрібний, – не вдержиться, а лишень спиниться дискусія, котра могла б до 13 Маю вияснити що небудь массі публіки і допомогти тому, щоб на з'їзді прийнята була резолюція, більш раціональна. Можна б сподіватись, що на II-му з'їзді, при допомозі консеквентних москвофілів, пройшов би і § 4 наших пунктів в смислі поділу політики од етнографії і релігії. В такому ж смислі говорив Кул[ачковський] на з'їзді 19 Марта. Я думаю, що коли б Ви показали себе твердішим, то і децемвіри могли б прийняти его, щоб уся справа згоди не пропала.

Таке пишу Вам, примушений П[авли]ком, котрий пише мені, що звістив і Вас об тім, що попрохав у мене написати Вам. Простіть, що нав'язуюсь Вам, бо все ж таки Ви самі не написали мені про справу і моєї думки не питали, то мені застаєся лишень в печаті її висказувати. Там я не перестану виступати проти всяких рутенських темнот і мертвих плодів, в роді Вашого § 1.

307. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Даруйте, що на Ваші три листи з 10, 17 і 22 марта відповідаю тепер разом. Я дуже був занятий, а що приходилось писати довший лист, то й відкладав з дня на день. Та тепер годі відкладати, а то Ви подумаєте, що я вже по вуха заліз у яку небудь “новішчу еру” або що.

Що до першого пункту в стилізації децемвірату, то я й сам бачу, що его годі буде удержати, і тодіж на нараді говорив, що мої сопартійники на него не згодять

ся. Окуневський може Вам посвідчити, що я довго супротивляв ся пунктови про віру і обряд, але ніхто, не виключаючи й Ок[унев]ського, не попер мене, а Романчукова концесія “свою” зам. “батьків” була одиноким, що я міг витиснути. Що те одиноке – гнилобоке, се бачу не тільки я, але бачить, мабуть, і Романчук, та він все таки не згожуєть ся зовсім пропустити сей passus зо страху перед Барвінським і єго клерикалами, котрі, мовляв, на тім пункті потягнуть за собою попів і розіб’ють угоду. Та попи, я сказав се єму зараз, будуть так само противні і теперішній стілізації, вони домагають ся “католицької віри” тай годі. Загалом, здаєть ся, всі тепер бачуть, що стілізація 1 пункту децемвірам не удалася і що новий з’їзд чи нове засіданє децемвірів будуть мусіли ще раз над нею ломати собі голови. Задля того, я думаю, що публична критика тої точки нічого не може зашкодити.

Що до мене особисто, то на першім засіданю децемвірів я по довгім опорі для того тільки пристав на сю стілізацію (з застереженем, що чиню се не в імени партії, а від себе і лишаю за собою право поновити дискусію, коли одержу від партії категоричні вказівки), бо бачив перед собою лиш один вихід, супроти згідности всіх прочих членів, – покинути дальше балаканє і вийти. З другого боку, почувши Романчукові пропозиції що до виконання точок декларації, пропозиції зовсім – делікатно кажучи – наївні, я подумав, що, може, ліпше буде пронести нашу програму практичної діяльности, котра, властиво, надає тій декларації політичне значінє, є перекладом єї з догматики на мову політичну. Задля того я й прийняв вибір до комісії трьох, що мали заняти ся виготовленем сеї програми, і зараз же на слідуєче засіданє предложив свій нарис програми, в котрім зібрав коротко мінімальну програму нашої партії. Нарис той посилаю Вам in originali. Поправки синім чорнилом пороблені підчас дискусії. Над тим нарисом мітикували москвофіли, мітикував і Романчук. Ром[анчук] по 3 днях випрацював свій власний нарис програми, котрий Вам також шлю in originali. Дебата над сими нарисами тревала щось з 5 годин. Москвофіли пристали на мій нарис що до I цілком, що до II цілком (з заміною “мас робучого люду” на “мас народних”; що до III, що становить головну точку практичну, були за тим, щоб “комітет виконуючий” складав ся з 5 або 7 членів, вибраних партіями в той спосіб: москвофіли вибирають 2 (resp. 3), народовці і радикали разом 2 (resp. 3), а ті 4 (resp. 6) вибирають собі самі п’ятого (resp. семого) “миротворця”, безсторонного чи що. Романчук не хотів на се пристати і оба вони з Кулачк[овським] довго дебатували над тим, як би то зробити, щоб радикали в тім комітеті не були “ein Zünglein an der Wage”. Я слухав їх дебати сміючись і в кінці вивів їх з клопоту тою увагою, що в тім комітеті не буде ходити о ніякі *ухвали* ані о голосованє, тільки о *порозумінє*. Над проектом Романчука, що написаний олівцем, навіть не дебатовано, і стало на тім, що комітет виконуючий складав ся б з 5 членів: двох народовців, двох москвофілів і одного радикала. З Романчукового проекту прийнято деякі *ria desideria*, зазначені значками †, ‡.

Я не буду обширно розказувати Вам ходу дебати над кожною точкою, скажу тільки загально, що супроти моїх аргументів Ром[анчук] відступив від порушення в I програмі другий раз віри і обряду, а пристав на протест против конфесійности в школах в II, с. Міні здаєть ся, що се хоч по троха відломлює вістре неполітичній точці I декларації.

Заходять тут деякі важні питання, як ось:

1) чи можлива згода партій на такій програмі, і яких саме партій?

Міні здаєть ся, і підчас нарад се підношено виразно, що елементи сервілістичні а la Барвінський і Вахнянин і клерикальні а la митрополіт сюди не пристануть – не з конфесійних причин, а за для соціального, хлопського і опозиційного характеру програми. Зізольоване митрополіта – се були слова Романчука – повинно бути нашою метою. Що й многі народовці, котрим встидно числитися до Барвінщаків, не радо приймуть сю програму (перший Ром[анчук], як бачите з его проекту, мов кіт довкола сала старався облізти довкола права загального голосовання), се певна річ, та про те я думаю, що колиб сю програму ухвалено, народовці по провінції бодай не сміли би шкодити радикальній агітації політичній та соціальній, а декотрі сталиб, може, й попірати єі. В загалі я думаю (і знаю се від деяких людей з провінції, котрим я показував сю програму), що ухвалене єі підняло б духа, направило б троха ту деморалізацію, котру розілляла по провінції нова ера. Чи щиро чи нещиро підпишуть народовці, москвофіли і радикали I точку декларації, то все таки я думаю, що на програму можуть усі пристати щиро, а се був би для наших думок зиск і для нашої роботи значне улєкшене.

2) Чи для радикальної партії вийде з того яка користь? Тут справедливо Ви ставите питанє ширше: чи в загалі для радик. партії пожадана згода? По думці наших “молодих”, бодай по думці давнійшій (вони змінюють свої думки досить живо), згода така зовсім непожадана, бо вона завсігди вийде на те, що радикали піддавати будуть другим партіям свої ідеї, т. є. будуть зміцнювати ті другі партії, а самі нічого при тім не зискають. Я не знаю, на скільки Ви вважаєте сю думку правдивою, та я вважаю єі надто тісно партійною і вузко опортунною. Міні не ходить о партію, тільки о ціли, що стоять в програмі партії, а чим більше людей нам удасть ся запрягти до виконуваня тих цілей, тим ліпше. Впрочім, і з погляду партійної коаліції, котра тут робить ся, не є ніякою абнегацією для нашої партії. Коаліція обов’язує тільки в рамках *програми*, а по за нею кожда партія лишає ся при своїх думках і поглядах. Я думаю також, що помимо всяких дебат Ром[анчука] і Кулачк[овського] о *Zünglein an der Wage* наш делегат в комітеті виконуючім буде мати дуже важний голос, а коли се може й не доведе до многих позітвних здобутків, то в усякім разі може охоронити Русинів від многих скандалів, – а й се щось значить. Чи удасть ся сим способом здобути радикалам хоч пару мандатів до сойму і хоч один-два до Р. держ. – се бог знає, вже для того, що при теперішнім брутально-неконституційнім режимі у нас в загалі ще питанє, чи хто небудь із скоалізованих Русинів здобуде хоч один мандат.

Отсе і все, що я мав сказати Вам de politicis. Оба нариси програми, будьте ласкаві, перечитавши, вислати з своїми увагами Павликови з тим, щоб він вислав їх міні назад. Можете також закомуні(ку)вати єму і з отсего мого листу, що вважаєте відповідним, а хоч би і весь лист. Я в браку часу тільки коротко пишу єму про сю історію.

Величка одержав, – спасибі Вам, і найшов те, чого міні потрібно. З моїми драмами ще нема кінця. Кілька днів тому назад я був в справі тих драм у гр. Станіслава Бадені, брата намістника (на єго жаданє), і мав з ним досить цікаву розмову de politicis. Граф запевняв кілька разів, що вірить в щирість і чесність Барвінського, і тільки Барвінського, дуже іронічно відзивав ся о згоді, не вірив в зріст нужди мужиків і бачив для Русинів одинокий вихід в тісній коаліції з правительством. Як бачите, предвосхитив те, що сказав Вахнянин у Раді держ. Чи, може, Вахн[янин] тільки повторив те, що єму натуркано.

Що до запросин на конгрес літератів руських, то се міні дивно, що Вас запросили, а тут у Львові ніхто таких запросин не дістав. Звісно, як би Ви могли приїхати, то се було б дуже добре, особливо як би на той конгрес приїхали деякі Українці. А що до карти етногр., то навіть як би Ви могли за неї взятися, то я не радив би Вам мішати ся в те діло, бо тут, очевидно, є якесь свинство. Аджеж карту Величка давно прийняли і одобрили, так чогож іще хочуть? Хіба того, щоб ущипнути єму дещо з того мізерного гонорара? Ваші замітки про Огон[овського] і Кудринського одержав і радо поміщу їх у сьому н-рі, коли тільки буде місце. З місцем – клопіт. Дав звиш аркуша Едіпа, аркуш Остапа [Терлецького], аркуш Кримського про Румянц. музей, звиш аркуш моєї статі про Шевченка – от Вам і завалений н-р. Тепер кінчиться Новик (також аркуш), треба дати Вірші великодні (також буде з аркуш), скінчити Купала, також мало що не аркуш, а надто хотілось би дати збірку пісень про Кошута і кошутську війну. Я вже повибирав те, що є друковане у Голов[ацького], Кольберга і по часописях, а також те, що у мене є в рукописах. У Вас, певно, будуть ще деякі варіанти, а може й цілі пісні, яких нема у мене, та я боюсь і просити Вас, щоб Вам не завдавати надто много труда з шуканєм. Але коли б Вам се було можливим вишукати для мене ті пісні, то я був би Вам дуже вдячний.

Хочу в сьому н-рі дати портрет Рачкі. Чи не попадалась Вам денебудь добра статя про него, котру б можна зреферувати? Бо я не стрічав, та, правду кажучи, не мав часу шукати.

Вовк прислав французьку книжечку Gastona Paris, де є статя про Роланда, але не пише нічого. Мабуть, Ви наполохали єго. З Укр[аїни] ані загалом з Россії (крім одного Кримського) ні від кого ані вістки, ані слова. Свого Варлаама я вислав до Києвск. Стар. (се значить, ту главу моєї дисертації, де йде мова про сам роман), та досі також не маю відомости, чи приймуть. “Wisła” друкує мої “Польські і руські причинки до легенди про Магомета”, працю, що я читав у Відні в семінарії, а тепер переробив, подававши нові рукописні і друковані матеріали. Коли буде осібний відтиск, то вишлю Вам.

Чи Ви одержали другу частину моєї статі про “Притчу о богатих”? Ви нічого не згадуєте про єї получку. І коли вона буде вся в руках редакції Сборника, то чи не можна б від неї одержати трохи грошей а conto? Я тепер, по поводу банкрутства моєї драматичної штуки, в великій біді і мушу братися за такі ганебні роботи, як ладити провідник по Львові і покажчик вистави, щоб заробити кількадесять гульд. для сплати довгів, котрі вже надто дуже на мене тиснуть, не кажучи вже про те, що самим приходиться ся буквально не доїдати і ходити обідраними. Мій заробіток в Кугі. (85 гульд.) не вистарчає на наш місячний прожиток (сама хата 30 гульд.), а тут робиш, робиш, а заробітку ні відки ніякого, ще й в перспективі – платити дефіцит за журнал. Що Вам пишуть про него з Петербурга? Ходить по руках, а про те, мудрий народ, здобулися всего на одну пренумерату! В Москву все таки йде 3 платні екземпляри. До Кііва, звісно, крім Лесі – нікому. Кіівській Старині я послав під бандеролею, 1 N пішов, другий звернули.

Посилаю Вам свою найновішу фотографію, се знайомий фотограф зняв мене безплатно яко знаменитість (після представлень моєї драми) і ще й 3 екз. фотографії дав. Так, значить, – туне пріяхом, туне даю й Вам.

Жінка моя Вам кланяється. Поздоровляю щиро Вас і Вашу сім'ю.

Ів. Франко.

308. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

1/13 Апр. 94

Дорогий Друже.

Дуже вдячний я Вам за остатній лист, котрий мені вияснив стан річей в децемвіраті. Помилка вийшла з того, що після того, як на зборах 19 М. люде ясно показали неможливість 1 §, децемвіри почали его “стілізовати”, замість того, щоб просто его викинути. Тепер зостається згодитись на те в новому зборі. Клерікалам нічого боятись такого викиду, бо він більше признає їм, ніж чудна *своя віра* або ще чудніща *батьківська віра* (Перун? православіє? унія?..). Гірше всего, що за клерікалів починають укладати формули півклерікали *à la Romantchouk*.

Що до того, яка користь буде із згоди радикалам і народу, то я з Вами згоджуюсь, що аби більше було користи остатньому. Та лишень на перших порах я думаю, що уряд попробує “виелімінувати” із сойму і парламенту всіх, окрім Барвинчиків, і, певно, се ему зробити буде не важко, – та лишень з сего часу русини почнуть навчатись бути політичним народом.

Звернемось до Ж. і Сл. Пісні про Кошута в мене єсть і гарненькі, та треба лізти в спеціальну скриню, а вона в холодному місці. Попробує жінка полізти. Я думаю вислати Вам галицькі збірки, то Ви там можете знайти всего.

Вовка я не міг сполохати, бо писав ему лишень про Сумцова, – і в загалі тепер з ним ні про яку роботу его для Галичини не говорю. Мене занадто сердить в нему брак нюху на те, що він, почитуючи себе укр. соц., мусить чим небудь

проявляти себе, власне в наших виданнях, а не напів новоерськими буркотань-нями, котрими він наповняв листи до мене з 1890 р., коли его накрутив був Ант[онович]. З Петерб[урга] мені Морд[овцев] тільки й писав, що там “по рукам ходить Ж. і Сл.”, а що ходить лише 1 екз., то се зовсім в петерб. укр. стилі. Морд[овцев] пише в остатнім листі, що до “закуски” багато охочих, а до діла не ма. Про Рачкого нічого не можу Вам сказати. Сам я місяців зо 3 нічого не бачу. Возможно, що К. Ст. зовсім не напечата Вашого Варлаама, коли Ви там не встали чого “южноруссаго”.

Кінець статті Вашої для Сб. получив я і в свій час передав Ш[ишманов]ву, та після того сам Ш[ишманов] забіг. Послали его спершу розсліджувати страйк гімназистів в Віддіні (кажуть, буцім то, тутешні марксисты, не маючи 4-го стану, котрий міг би взяти диктатуру, страйк гимназистів упорядкували: 2 класи в Віддіні перестали ходити в гімназію.) Страйку Ш[ишманов] не вгамував, а тільки в снігу в Балканах трохи не загруз, і через день, вернувшись, був посланий в Антверпен порядкувати болг. відділ виставки і буде там, мабуть, до ½ Маю. Вже через те нічого про долю Вашої роботи не знаю, окрім того, що Ш[ишманов] сказав ще при получці першої ½, що буде вона напечатана. З грішми за статті тут стілько формальностей, що й коли напечатують, – ціла процедура. Попробую розвідатись, чи не можна мені получить гроші за мою статтю в X кн. і, коли дадуть, то вишлю Вам франків з 150–200.

Карту я одіслав назад, сказавши, що вона не лиха, тільки треба градусну сітку навести, та може б зробити деякі додатки.

Чи мене, власне, кличуть на конгрес літерат. у Львів, – я не знаю. Все, що я получив: конверт Тов. ім. Ш-ка, а в нему одбиток статті в Зорі. А “что сей сонъ означаетъ?” – я не знаю. Само собою роз., що ві Львів я не поїду. Куди мені!

За фотографію спасибі. Дуже добра!

Ваш М. Др[агоманов].

Зорі все таки не получив! Мені треба самі листи до Погодина.

309. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Бажаємо Вам обоє з жінкою веселих і щасливих свят – Вам і Вашій усій сім’ї, і разом дякуємо за гроші, котрі Ви були ласкаві нам вислати. Надіюсь, що Ви одержали Зорю, з котрої висилкою було багато клопоту. Рівночасно з сим листом висилаю Вам 3 кн. Житя і Слова. У мене лишилася ще Ваша рецензійка на 3 кн. К. Ст. З Правди передано міні статю Вашу про Костомарова – що з нею робити? Чи не переслати єї для Народа?

Не знаю, що Ви скажете на те, що сталося у нас з угодою. Одержавши соборне письмо від Коломийців, що вони не годяться на угодову акцію і взивають мене зірвати дальші переговори, я трібував ремонструвати і викладав їм,

що слід іще трібувати дальшої діскусії. Та коли вони написали міні через П[авли]ка, що не вірять в можливість угоди і що пропонувана мною програма є фразеологія і, приймаючи єї, партія скомпрометувалась би, я написав Романчуку і Кулачковському, що виступаю з комісії угодової задля вотум недовір'я, даного міні партією, а рівночасно заявив се публично в газетах, додавши до того те, що вважав натуральною консеквенцією попереднього, – зречене з уряду голови “Нар. Волі”. Тепер Коломийці пишуть міні, що вони не хотіли давати міні вотум недовір'я, що не слід було виступати з комітету, а тим менше зрікатись провідництва “Нар. Волі” і т. д. Се дуже неприємна історія. Я не міг знати, що вони *хотіли*, а бачив тільки те, що було написане. Що через се зірване одіум зірвання угоди спадає на партію радикальну, що в чуднім світлі являються наші попередні накликування до згоди і аранжований нами перший з'їзд мужів довір'я – се кожний бачить, а міні здаєсь крім того, що партія сим поступком підрізала собі на довгий час ноги до всякої сурйозної політичної акції, бо в сурйозність єї ніхто не схоче вірити. Се все я толкував коломийським товаришам, а коли вони не схотіли сего розуміти, то сему не моя вина. Сидіти міні в комісії при такій заяві товаришів, яку я одержав, було зовсім неможливо.

Здоровлю Вас щиро. Жінка моя Вам кланяєсь.

Ваш Ів. Франко.

26/4 94.

310. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

17/29 Апр. 94

Дорогий Друже.

Тільки що получив Ж. і Сл., Ваш лист, а в купі з ним і лист П[авли]ка про Вашу згоду-незгоду. Де тонко, там і рвезя, а все таки досадно, що увірвалось, власне, на нашому кінці. Коломийці погарячились, а надто в справі програми, але, на скільки я розбираю діло, винні більше Ви: 1) тим, що забули про прийнятий Вами § 4 умов згоди, предложений 2 Февр., і почали “стілізувати” незгоду, то б то укладати § 1 децемвірський, і 2) тим, що поспішились в печать з деклараціями про получений Вами вотум недовір'я і т. и., тоді, як і по Вашому листу виходить, що Вам товарищі писали свої уваги, про котрі ще був час порадитись до 15 Маю сім раз. З рештою, я ще ніколи не бачив таких товаришів, як Ви з П[авли]ком, котрі якось так завше зроблять, щоб один другому перерізати що небудь.

Що, власне, робити далі, я не придумую, з такими інгредієндами. Слід би в усякім разі, щоб і Ви, і Дан[илович] і, коли можно, то й П[авли]к, були на з'їзді 15 Маю і там проводили § 4 2 Февр., котрий дуже легко можуть прийняти й

москвофіли. Інакше вся “згода” зведеться на те, що Ром[анчук] + Кул[ачковський] зроблять Барвінщину N 2 коло Барвінщини N 1.

Може, воно так і бог велить рутенцям, та все таки досадно – на сю хвилю по кр. мірі, бо діло було почало повертатись на людське, а не на рутенське. Коли б я міг сподіватись, то дуже б прохав би Вас зробити можливе, щоб поправити помилки, котрих все таки більше всего зроблено Вами.

Ж. і Сл. розрізав. Досить інтересний N. Статтю Вашу про легенди Ш[евчен]ка прочитав. Дуже інтересна, хоч про Ценгл[евича] до речі не належить. Деякі поправки пришлю – про Граматку і т. и.

Ваш М. Др[агоманов].

Ст. про Костом[арова] продержіть ще. Здається, я вже все сказав тамтошнє в др. статтях.

Простіть, що послав Вам мало грошей. За свою статтю я ще не отримав плати – і не получу, поки не вернеться Шишм[анов] з Бельгії.

Получив я доволі чудний лист од Гар[асимовича] з припискою од Дан[иловича]. Там склалась буча на мене через те, що Ок[уневський] пустив в оборот лист мій до него, де я говорив про некоректність того, що не покликано на з'їзд П[авлика], а також про непевність Дан[иловича] в справі клерикалізму і про те, що Ви самі, як поет, можете записатись туди, де б не слід. Гар[асимович] і Дан[илович] пишуть, що мені злі інформації дав П[авлик], а я про Дан[иловича] суджу з поведи історії з моєю статейкою Віра а гром. справи, котру держали 4 м., а потім напечатали з таким початком, котрий мусив замазати справу і котрого я не розумію. Про Вашу поетичність я не ховав думок своїх од Вас самих і казав і Вам, і Ок[уневському] напр., що вступ Ок[уневського] в клуб новоерський, котрий він оправдував Вашою згодою, був превеликою помилкою і невстойкою. Можете хоч розстреляти мене, а я скажу те ж саме, що говорив Вам не раз, між инчим і те, що треба Вам взяти себе в руки холоднішою прозою, коли хочете займатись політикою, та й в наукових справах бути трошечки не таким скорим. Коли Вам се неприємно, що я говорю, то простіть: я мовчатиму, але я говорю не з лихими замірами не Вас, а з самого братнього почуття.

І в згодівій справі вийшло лихо м. н. через невстойку і Вашу, і Дан[иловича], – а власне, що Ви забули і про з'їзд, котрий пропонувано було 2 Февр. і на котрому репрезентація партій мусила бути раціональніша і не залежати од ласки Ром[анчука] + Кул[ачковського] і К-о, а також забули про IV § принятих Вами резолюцій. А тепер виходить такий ще комізм, що буцім то в розриві згодової акції і в тому, що Ви вийшли з комітету і Нар. Волі, винен я, – я, Мих. Драгоманов *persona propria*!!! Откуда мнѣ сіе???

Міні се не в перше, і я, їй Богу, не серджусь, не сердьтесь же і Ви і поправляйте помилки: ідіть на з'їзд 15 Маю, настоюйте там на § IV Ваших резолюцій, то решта налагодиться.

311. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми шановний Добродію!

Даруйте, що одержавши Ваш лист отсе два тижні тому (я пару день по святах був на селі), тільки сьогодні берусь відписувати Вам. Роботи багато, а надто я мав намір бути сими днями в Коломиї і написати Вам відтам, переговоривши з П[авли]ком і комп. Та вчора, коли я мав їхати, заслаб хлопчик і міні годі було покинути жінку з дітьми, і через те я й берусь тепер писати Вам і Коломийцям. Поперед усього, позвольте запевнити Вас, що в справі моєї абдікації я ані в Ваших листах, ані в листах Коломийців не нахожжу нічогосінько такого, за що б мав на кого небудь сердитися. Спеціально що до Вас я зовсім згоджуюся на Ваші погляди і на Ваш суд над мою особу, хоча фактичні преміси того суду вимагають деяких фактичних спростовань. І так Ви невірнo думаєте, кажучи, що на з'їзді 2 февр. були прийняті чи хоч би тільки предложені нами до прийняття ті стілізовані Вами 4 пункти, що були опубліковані в Хліборобі і Kurj. Lw. Про сі пункти на тім з'їзді не було ані мови. Звісно, се ще не значить, щоб ми на ті пункти не годилися і щоб вони не мусили бути вихідною точкою всякої будучої угодової акції між Русинами, але говорити про яке небудь їх ухвалене поки що, в усякім разі, передчасно. Друге спростоване дотикає ся знаменитого приступлення Окуневського до новоерського клубу. Я писав Вам про сей факт тодіж і мушу тепер ще раз категорично заявити, що *на властиву децизію Окуневсько*го я не мав ніякого впливу. Окуневський здибав мене вечером на вулиці і сказав міні як новину, що вже зобов'язав ся вступити до клубу, а тільки вимовив собі певні услів'я, і просив мене допомогти ему устілізувати їх. Я був противний его приступленню до клубу, але коли він заявив, що се вже діло рішене, то я й порадив ему стілізацію условин. Окуневський мою стілізацію обкрів і зробив з неї каррікатуру, а тепер голосить, що се я ему порадив приступити до клубу. Ще бувши в Відні, по поводу якогось печатного виступу Окуневсько]го я написав був про се статейку до Kurj. Lw., та редактор не пустив єї, щоб не компромітувати Окуневського]. Се все, звісно, не аргументи против Вашого суду про мою особисту вдачу, котру я досить добре знаю і з котрою борюся, та Ви знаєте, що в такій боротьбі всего менше можна поручитися за успіх.

Пишете міні: “Коли хочете займатися політикою”. То то й є, що я нею не хочу займатися, і власне рад, що остатній мій провал сам собою наказує міні усунутися від політичної діяльності, до котрої у мене поперед усього нема *нервів*. Я вже писав Вам і тепер ще раз повторюю, що нпр. в акцію угодову сам я не то що не пхав ся, але з початку був противний єї ініціюваню, а впихали мене в число децемвірів і в комісію трьох зовсім случайні обставини, котрим я не міг запобігти. Та історія отся буде для мене наукою на будуще – сидіти при писательстві і не лізти в політику, а головнo, не лізти в неї там, де, властиво, потребують моєї фірми, а не моєї думки і ради, як се було з моїм вибором на голову виділу Нар. Волі.

Питаєте: що буде далі? Я думаю, що моя абдікація справі згоди не пошкодила, але противно, поставила єї навіть на ліпшу дорогу. І Ром[анчук], і Кул[ачковський] переконалися, що на таких основах, як пропонував Ром[анчук], згоди не побудує ся ані таким методом, як він почав, до неї не дійде ся. Через те розпочату акцію закинули зовсім і постановлено розпочати діло на ново. Ходить тепер о те, хто і як єї розпочне, та в усякім разі народовці не зроблять першого кроку без попереднього порозуміння з другими партіями. Я не знаю, як стане радикальна партія до сеї нової акції особливо після заяви, що “в згоду партій не віримо”. Тут мусять Коломийці здобутися на якийсь крок, на якусь маніфестацію, котра б вияснила становище партії. По моему, навіть ліпше було б скликати з’їзд партії і, заким консолідувати цілу Русь, поперед усього сконсолідувати свою власну партію, котра тепер серед інтелігенції старшої і молодшої власне що зовсім не існує. З’їзду домагалися перед місяцем Краків’яне, і я написав був для Народа замітку, в котрій промовляв також за єго скликанем. Тимчасом Коломийці мою замітку кинули до коша, і П[авли]к виразно написав міні, що з’їзду не треба. Я думаю, що тепер поперед усього потрібний наш партійний з’їзд в цілі реорганізації і внутрішнього скріплення партії. Коли б ми в своїй партії мали силу, то нам байдуже було б про згоду з другими партіями, значить, справа згоди міжпартійної – річ другорядна. Я про се й пишу Коломийцям. Коли Ви згодите ся з сею думкою, то будьте ласкаві також їм се написати. Навіть в інтересі міжпартійної згоди наша внутрішня консолідація дуже пожадана, бож се зовсім не все одно вступати в союз слабою і розстроєною фракцією, а сильною і однодушною партією.

Коломийці прислали й міні обширний акт оскарження на П[авли]ка, та я не находити єго зовсім справедливим. Вони кажуть, що П[авли]к не точно передав міні їх ухвали. Але я маю їх власний лист (Дан[иловича] і Гар[асимовича]), де міні виразно наказано з комісії угодової виступити і заявити се в газетах. Чи остатні їх ухвали, буцім то невірні передані міні П[авли]ком, були в чім небудь відмінні, про се вони не згадують, а сеж, власне, головна річ. За для того я зовсім не можу в тім факті бачити такої вини П[авли]ка, як вони єму приписують, а міг би мати до него жаль хіба за те, що моїх листів в тій справі, писаних до всіх Коломийців, він не давав їм і не відчитував цілих, а тільки (як пише Дан[илович]) деякі уступи, так що вони, очевидно, не знали докладно мотивів мого поступування. Ну, та се tempi passati, а коли остаточнo добре сталося, що ся хибно розпочата згода розбилася, то, очевидно, нема потреби винуватити П[авли]ка.

О сем доздѣ, як каже Вишенський, а тепер іще пару слів про літературу. Вашу замітку про Граматку Куліша одержав і випечатаю. Спасибі! Чи не походить часть путаниці з тою Граматкою також з тої обставини, що в 1862 вийшло друге, зовсім перероблене єї виданє? Що уступ про Ценглевича в мойї статі троха, як каже Німець, bei den Naaren herbeigezogen, се я й сам чую, та міні не здаєся, щоб він був зовсім лишній. Певна зв’язь між Інструкцією а легендою з зернами таки є, і сему не перепиняє нічого й те, що сама легенда про катехізацію

з зернами може бути давніша і занесена на польський ґрунт бог зна відки. Впрочім, побачимо: здобудемо нові матеріали, то й суд наш сам собою змодіфікується.

Ж. і Сл. N 4 вже друкує ся. Жду на Хартії, котрими богато читачів дуже зацікавилось, так що ремствують на мене, чому їх нема в N 3. Вірші скінчать ся в N 4 і 5. Тепер ідуть гайдамацькі. До Ваших матеріялів я думаю долучити ще осібно ті, які є у мене, і бібліографію друкованих та рукописних (в бібл. Оссол., Чарторийських і т. і.). В бібл. Чарториських у Кракові є цікаві вірші про Хмельниччину. Я просив декого з краківських Русинів, щоб їх міні виписали, та вони не могли сего зробити. Може, міні як небудь самому удасть ся.

За гроші ще раз спасибі! Дуже нам стали в пригоді, а більше й не треба було. Кланяюсь Вам низенько. Жінка поздоровляє Вас і всю Вашу сім'ю.

Ваш Ів. Франко.

13/5 94.

312. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Суббота.

Завтра висилаю Вам Хартій коло 35 сторін мого письма. Підє рекомендовано, значить, задержиться лишніх 1–2 [дні] в дорозі.

Збережіть їм в усякім разі місце в кн. IV.

Ваш М. Др[агоманов].

313. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

10/22 Маю 94. София

Дорогий друже.

Посилаю Вам хвіст Хартій на сю книжку. Тут натуральний перерив. Дали будуть 3. Католицький клерикалізм і початок ліберальної свідомости в Англії і 4. Великі хартії і стверджія їх. На сему скінчимо рік. Як бог дасть віку мені і Ж. і Сл., то потім буде III. Хартії Нідерландські. IV. Хартії Швейцарські. V. Хартії англійські XVII ст. VI. Хартії англо-американські – і кінець – вплив їх на франц. декларацію прав 1789. На 5 і 6-ту кн. Ж. і Слова буде приблизно по стілько ж, скілько на 4-ту.

Міні все таки жалко, що згодова акція увірвалась не без вини нашого сторонництва. Та тепер нічого робити. Формально – тепер мусить виступити той комітет, котрий установив з'їзд 2 Фебр., бо куди ж він дівся? Єго ховати рад. партія не має права, бо вона ж скликувала з'їзд.

З'їзд самих радикалів був би в усякім разі потрібний, хоч я розумію скептицизм П[авлика] і $\frac{3}{4}$ его сам ділю що до тих, хто доси приймав участь в з'їздах

партії і хто на них покладав постанови і плував ними других (власне робучих), а сам ніяких для себе обов'язків не признавав. Та, може, на новому з'їзді знайдуться нові люде. *Ceterum censeo*, студентів не пускайте, бо студенти мають свій обов'язок – учитись і через те вже не можуть сповняти обов'язків партійних. А без обов'язків – навіщо ж і конгресси сбирати, програми укладати і т. д.?

Хотів би я знати, хто і через що интересуєся моїми Хартіями? Горе писати далеко од публіки і без критіки! Також хотів би знати хоч Ваш суд про моїх *Bozів* і про *Рай*. Я писав їх з запалом, а тепер іноді думаю, що даремно! Коли б мені самому прочитати їх 2–3 розумним мужикам! Та ба! То хоч би помогли приятелі своїми увагами.

Вам мусили недавно послати IX і X кн. “Сборника”. По кр. мірі з Міністерства приходили питати Ваш адрес. Шишм[анов] ще не вернувся з Антверпена.

Всього ліпшого Вам з сім'єю.

Ваш М. Др[агоманов].

Саме тепер замітив недогляд: замість Хартії *вільності* написано – *вільности*. *Libertatum* вірніше, ніж *libertatis*. Поправте в IV кн. і на сорочці отбитків. Догляньте, щоб і книга *Vemont* була названа *Chartes des libertés anglaises* без помилки.

314. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

8/20 Юля 94

Дорогий друже.

Слабість, спека, екзаміни, ради, комісії і т. [і.] – зовсім мене довели до літературного банкруцтва, так що я мушу послати Вам дальший уступ Хартій по московському. Простіть і простіть. Тим часом і не виїжджаємо, бо жінка заслабла і не може сбиратись у дорогу. Тільки й утішного, що довше пробуємо з Лесею. Треба конче їхати в Париж, а коли виїдемо, – не знаю.

Леся привезла звістку, що англичане Вам грошей прислали на штундову літературу. Напишіть про се докладно.

4 кн. Ж. і Сл. добра, окрім відозви од редакції. Як Вам не сором писати звичайні рутенські ламентатції? Аже кожен волен предплачувати, чи ні, – і ніхто себе хвалити не мусить. *Pas comme il faut*.

Ваш М. Др[агоманов].

Буддизм, певно, не скінчиться раніше кінця року. “Біблію”, переклад Лесі, посилаємо в Народ, котрий не багатий матеріалом тепер. В Ж. і Сл. 1895 дамо *Les Evangiles, Les Hébreux, Genèse, Jésus etc.* – аби було живе!

Манускрипт Хартій збережить.

315. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

Відень, Hôtel de France, 29 Юля 94

Дорогий друже.

Давно од Вас нема звістки. Напишіть у Париж (29, Av. de Wagram), чи дістали Хартії і що робите. Напишіть і про з'їзд.

Остатня книга Ж. і Сл. інтернаціоналістична, та тільки на що Ви пустили рутенського плачу і самохвальства в відозві од редакції. *Pas comme il faut!* Все рівно, Ж. і Сл. умре, то ліпше по лицарському умирати, а ніж по циганському.

Я послав *La Bible* в Народ. Єму не ма матеріалу. Коли Ж. і Сл. житиме, то для него знайдешся що.

Ваш М. Др[агоманов].

Чи не могли б Ви мені прислати (взявши напр. з Ossolineum) Либельта брошуру про Слав. З'їзд у Празі 1848?

316. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Даруйте, що так довго не писав Вам, але я такий занятий і змучений, що рад, коли можу троха відпочити і покинути перо з рук. Тай не було так об чім писати. Про наш з'їзд певно вже писали Вам Коломийці; я не міг бути присутний на всіх нарадах, бо мусів бігати до редакції, та у мене лишило ся вражине повної безрезультатности сего з'їзду. В тому, що говорив один студент, голова "Акад. Братства", я бачу, що "радикальна" молодіж страшенно обезрадікалілась і отупіла, застрягла знов у старім рутенським болоті, що обходить ся без читання книжок і без власної думки. Се одинокі живійше вражине, яке полишив у мене сей з'їзд, і то вражине дуже немиле. Наші сецесіоністи щось таке крутили, що я й не зрозумів добре, чи вони є радикали, чи ні, чи соціалдемократи, чи ні. А що робити для партії, чи то для своїх думок – нічого не хочуть, се видно.

З покликком на сорочці N 4 Ж. і Сл. Ваша правда, і міні самому встидно було его писати, та все таки здаєть ся, що я, мимоволі, потрафив в тон "нашій публіци": нові пренумерати починають по троха капати і я все таки не трачу надії продержати Ж. і Сл. ще й на слідуєчий рік.

Були тут проїздом деякі Москалики, з котрими я познайомив ся, а попередусего Водовозов, Ваш знайомий. Він був тут дуже коротко і розбалакати ся з ним ми якось не встигли. Більше ми зійшлись з Міклашевським, молодим доцентом Моск. університ., що вертав із наукової командировки в Англію і Італію, де ізучав економічний стан селянства. Він з роду Українець, а по поглядам общерус, навіть централіст. Ми з ним досить спорились, і я дав ему на дорогу Ваші Чудацькі думки і ще деякі виданя. Думки він почав ще тут читати і вони дуже его

здивували (з разу) і видно було, що зробили на него велике вражіє, бо, зачавши читати вечером, просидів над книжкою більшу часть ночи, хоч мав думку іти в театр і т. і. Він міні покинув книгу М. Ковалевського “Modern Customs and ancient Laws of Russia”, я прочитав із неї дві глави “Про староруські парламенти” і “Про кріпацтво та его знесенє” і бажав би перекласти їх для Ж. і Сл. на слідуєчий рік, коли Ви признаєте, що се буде добре. Глава про земські собори доповняє гарно те, що Ви про них написали в Хартіях, а глава про кріпацтво для нашої публіки буде першим откровенієм про сю тему.

Хартіі я переклав і відсилаю Вам текст росс.

На днях був тут доцент Петерб. універс. Сирку. Балакали ми з ним багато, та більше по славістіці. Він обіцяв агітувати за тим, щоб цензура пропустила Ж. і Сл., та не знаю, як і чи він се зробить. В усякім разі, журнальчик его зацікавив.

На з’їзді польських писателів були, між іншими, Карлович, Бодуен де Куртене, з Чехів Врхліцкий і Єлінек. За ініціативою Карловича зав’язуєсь тут фольклорне товариство під проводом проф. Каліни; Чехам хотіли Русини зробити якесь привитанє та так і не дійшли ні до чого; я подавав їм свої виданя. З польських писателів я балакав багато з новелісткою Остоєю, котра дуже заінтересувала ся нашою літературою. На з’їзді я промовляв досить багато і, можу сказати, не без пожитку.

Де се Ваша Леся Українка поділа ся, що про неї не чувати?

Може, там повиходили в Парижі нові книги, котрі було б цікаво міні мати? Я тут мало про що й знаю, а як би що таке вийшло, то сповістіть мене, а я Вам вишлю гроші, щоб Ви купили, коли ласка.

Чи Вам звісне виданє Бр. Залеського про кіргізьські степи з чудесними офортами? Між іншим, там є рисунки Новопетровська, – види з Мангішлака, де був Шевченко і де, здаєть ся, Залеский не був ніколи. Тут у одного антикварія є се виданє, коштує 15 гульд. Як думаєте, варто его купити? Я на рисункових виданнях не розуміюся і їх не збираю, а се мене зацікавило.

Щиро поздоровляю Вас і д. Волкова. Чи він не ласкав написати що небудь для Ж. і Сл.? Вас також прошу о деяку критику або хоч рецензію на нові книги.

Ваш Ів. Франко.

Львів 3/8 94.

317. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

6 Авг. 94. Paris, 29 Av. de Wagram

Дорогий друже.

Вчора получив Ваш лист. Жалко, що мало пишете про з’їзд, бо й П[авли]к, захорувавши, теж майже нічого не пише. Що таке говорив голова Ак. Бр.? “Помраченіє умовь”, здаєся. – епідемія на молодіж “радікальну” в усеу “русько-рус-

скому” світі. Та в Петерб[урзі] і Москві видно хоч наукові інтереси в піврадикальних молодих людей. Се все таки ґрунт, на котрому щось вийде. Між инчим, виходить і прихильність до наших тенденцій. Бачив примір одного москаля в Софії перед виїздом, – і бачу тепер коло себе 2 приміри. А в нас, на півдні – сон та Конищина! Кажуть, що і Груш[евський] – православний! Що здивувало Мік-лаш[евського] в Думках?

Про Сирку майте в приміті, що він “жуликовать”. Так кажуть усі знакомі мені Петербуржці.

З Ковалевского можна перекласти те, що хочете, коли воно для Галичини цікаве. Нашим все мусить бути звісне. А може й ні! Тепер епоха “непомнящих”.

Леся зосталась в Болг[арії] мабуть до к. Септ. Тепер вже на селі під Софією. Писати до неї на адрес Ів. Шишманова, ул. Бѣлчевъ – або в минист. на нар. проsv.

Ніяких фольклорних книг в Парижі цікавих тепер не вийшло, коли не рахувати 1 вип. *Dictionnaire des traditionistes contemporains*, котрий покинув Лесі, полчивши в момент виїзду. Там єсть і моя біографія з бібліографією і патретом.

Книгу Бр. Зал[еського] я не бачив і не побачу. Через те й ради Вам дати не можу.

Волкову вчора ж давав читати Ваш лист і він сказав, що має лишень щось переписати для Вас. Радив ему послати для Вас одну легенду про те, як чорт виманив у бога огонь, а потім его перекрадав св. Петро. Та не знаю, коли надумаєся Вовк послати Вам що. Він усе не може очунятись од “угодовства”, котре було нагнав на него *Антонови*чъ.

Я навряд що зможу прислати Вам звідси окрім *Хартій*.

Завтра я з Л[юдмил]ою і Зоркою перебираємося на село, але Ви пишіть усе сюди до нового указу.

Ваш М. Др[агоманов].

Знаю, що Вам не легко, та все таки пишіть хоч трохи.

Ви забули мені одповісти про англійські гроші на штунд. книги, а також, чи можете мені здобути Лібельта про Слав. Конгрес 1848 р.

318. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Я тепер маю троха більше часу, відвізши жінку з дітьми на село, і відписую Вам зараз. Про з’їзд не можу Вам багато більше написати, чим написав, бо, як я згадував, я не міг бути на всіх нарадах. Голова Ак. бр. плів дурниці про потребу власности (проти соціалізму) і про потребу релігії (проти нової освіти). Се не “помраченіє умовъ”, бо, щоб щось помрачилося, треба, щоб уперед світило, а по просту дитиняча невинність у всяких науках.

Про Груш[евського] я не знаю багато. Він дебютував у нашій літературі декількома новеллами з підписом Михайло Заволока і навіть написав був роман “Свої і чужі”, – річ зовсім слабу. Що до політичних поглядів він, здається, Барвінщанин і отсе недавно, в осені минушого чи весною сего року, коли Барв[інський] їздив на Україну, щоб збирати підписи людей, похвалюючих его політику, а порицаючих Романчука, в числі тих підписів був і его підпис.

Про Сирку я чув у Відні те саме, що Ви пишете, і так і говорив з ним. Впрочім, і не можна було инакше, коли він, сходячи з рукописів і старих книг на політику, почав з того, що став хвалити університетську свободу в Росії. Впрочім, не знаю, на кілька правди в тім, що він говорив, немов то “классическая система у насъ совершенно рушилась” і в університетах привернено троха що не давній ліберальний устав. В усякім разі, я більше слухав его, ніж балакав, а він оповідає і говорить дуже швидко та рішучо, а міні то й гарно.

Що до Ковалевського, то, звісно, я й не думаю, щоб мав давати щось нового Росіянам по самій суті діла; та сама книжка его в Росії не дозволена, а у нас в Галичині і річ сама буде цікава.

Міклаш[евського] здивувало в Чуд. думках власне те, що Ви говорите против політичної самостійности України, бо, власне, на думці про політичний сепаратизм українофілів і опиралася вся его антипатія до них. О скільки я міг осудити, він виїхав відси з значно зміненими поглядами на укр. справу і обіцявав слідити за нею далі з Москви.

Чи д. Вовк дістав N 4 Ж. і Сл.?

Про Лібельта я Вам писав на карточці, вложеній *ex post* у лист, що тепер Оссолінських бібліот. заперта на якийсь час. На днях уже єї отворять, і я Вам его визичу. У мене є книжечка Морачевського про той з’їзд, – може Вам і єї треба? Надто була ще десь брошура Форстера, містично-філософічна брошура Маліша (адвокат львівський) і ще деякі кавалки. Чого Вам спеціально треба із сего з’їзду? Можеб я поробив Вам виписки?

Що до англійських грошей, то їх є несповна 100 гульд. (саме 98 г. 95 кр). Я дістав їх з лаконічною припискою Ватсона: посилаю на Ваше ім’я сі гроші для укр. штундістів. Що з ними робити? Ми хотіли положити їх в касу ощадности, та жінка розміркувала: задержатися, що Ви скажете з ними зробити.

Я друкую свою роботу про Вишенського власним коштом і хочу подати єї як габілітаційну розправу на право бути доцентом універс. по іст. літератури рускої. Доси видрукувано 10 аркушів, – коли хочете, можу вислати їх Вам для перегляду, що Ви скажете про сю роботу. А коли Ви тепер чим іншим заняті, то я вишлю Вам, аж як буде все готове.

Будда скінчить ся в сім році Ж. і Сл. Тепер кінчить ся вже друкувати 5 кн., може, вона заінтересує Вас фолклорним матеріалом. Я дав тим разом 16 легенд і 3 казки. В сьому н-рі скінчив ся Едіп царь, скінчились вірші, я додав три галицькі: про сотворене і потопу світа, про голодні роки і про битву Росіянів з Турками під Плевною.

Вчора переводив я генеральний обрахунок Ж. і Сл. Пренумерантів маємо около 220 (звиш 30 пройшло в остатніх днях!), заплачено ними грошей несповна 800 г. Коли ще до кінця року прибуде зо 300, то дефіцит не буде такий великий, як я бояв ся. Та вже тепер я маю надію, що накладчик згодить ся держати его ще рік.

На сьому й кінчу і засилаю Вам і д. Вовку щире поздоровлене.

Ваш Ів. Франко.

Львів д. 9/8 94.

319. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

22 Авг. 94. *Vaucresson*. (Dép. Seine et Oise)
Ville du *Progrès*, cher M-lle Julia Beck

Дорогий Друже.

Не лякайтесь адресу: се в ½ год. од Парижа, серед лісів, а *Progrès* видумав не я, а хазяїн вілли – масон.

Роскаже Вам про *Vaucresson* і по части про мене землячок, секретарь Макс. Ковалевського, студ. київський Заболотний, а Ви его просвітить по части гал. справ, бо А[нтонови]ч его пустив на Барв[інського]. Зрештою, укр. імен, як Arbг. і др. не кажіть ему, бо він ще молодий, щоб не почав говорити, де не треба. Таке наставте і П[авли]кові, коли З[а]б[олотний] поїде до него.

В Слав. з'їзді 1848 р. мені треба тепер про Бакуніна. Того ради брошуру Морач[евського], б. л., пришліть, а, може, [в] Лібельта нічого і не ма про те, а я змішав імена. Як що випишете мені про Бак[уніна] з других джерел, то буду вдячний. Темна мені генеза слав'янофільства Бак[уніна]. Пише він, що почалось воно в 1846 р. Тоді він був у Парижі, де слав'янофільствовав, по своєму, Міцкевич. Вїхавши в 1848 р. з Парижа в слав'янщину, Бак[унін] пише Анненкову: “коли б не знали про те “*славяници*”. Які се слав'янщики? Москалів таких тоді в Парижі не було, а були все западниги (Анненков, Герцен, Тург[енєв] і др.). Очевидно, – поляки, – але які? Може, Ви що знаєте про те? В мене нема ніяких книг польських про такі справи і спитатись ні в кого.

Печатаю я листи Бак[уніна] до Герцена і К-о. Хоч листи ті майже виключно 1861–1874 р., та треба все таки розуміти еволюцію думок Бак[уніна] 1840–1849 р., а про се джерел майже нема. Коли б улізи в архиви в Дрездені і Відні, прочитати хоч процеси Б[акуні]на, то, певно, щось би взнав, – та не пустять. Ну, видам, що маю, і скажу, що знаю, і намічу, чого треба шукати. І то добре. Книжка вийде інтересна. Вийде й по німецькому.

Остатній N Народу мене привів у роспуку. Все Драгомановщина, а я П[авли]ку писав кілька разів, що послав ему матер'ялу свого аж до кінця року. Більше я не можу писати, і коли ніхто окрім мене не хоче або не може, то Народ треба буде поховати. В загалі преглутий стан нашої партії. Саме вспіли добратись до

масс, – і показалося, що говорити з ними ніхто не хоче, коли маси не хотять слухати.

Що Ви мені скажете про *Рай* і *Поступ*? Чи стануть его читати селяне? А коли ні, то хто читатиме?

В[олко]в получив Ж. і Сл., та чи скоро напише що для него, не знаю. Єму важко тут битись для шматка хліба, а окрім того, Ант[онов]ичевий туман єму все з голови не виходить.

Ну, на сьогодні буде. Ждатиму тут Ж. і Сл. А Ви его пошліть *Леже* (Louis Leger, Rue de Boulainvilliers 43) комплет.

Ваш М. Др[агоманов].

Ів. Виш. і Театр. Ваш посилайте, б. л.

320. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Даруйте, що так спізнився і з листом, і з Ж. і Сл. Приїзд цісарський не давав ані хвили віддихнути. З матеріалами для Бакуніна я не мав щастя. В брошурці Морачевського, про котру я згадав, про него нема нічогоісінько, ледво що ім'я его раз згадано. Статі Лібелгта осібною книжкою нема та й в збірці его творів нема. Кажуть, що вона була в однім із познанських журналів 50-тих років. Я вже троха шукав, та доси не находив нічого. А ось безпосередно для Вас потрібні були б дві річи: мова Бакуніна, виголошена 1848 на пражському з'їзді (вона вийшла по польськи у Львові 1848, та тут, мабуть, була конфіскована, бо в бібліотеці Оссолінських єї нема) і Відозва до Слов'ян, видана в Парижі 1849 (також по польськи “Odezwa do braci Słowian” М. Bakunina, – також нема в Оссолінеумі). Про польське Слов'янофільство перед 1848 р., особливо на еміграції, погляньте “Pamiętnik Towarzystwa Demokratycznego” з 40-вих років, де були слов'янофільські статі, між іншим, і Теофіла Вішньовського, того самого, що був 1847 р. повішений у Львові. Може, ті речі будуть в Bibl. nationale.

Передучора вислав Вам Ж. і Сл. кн. V. Надіюсь, що на брак фольклору не пожалуєтесь. Маю велику массу казок і новелл, та всі такі довгі, що духу не хватає друковати їх. В усякім разі, я наляжу на легенди, міти та вірування (в VI кн. даю їх гарну низку), місцеві заги та новелли. Жидівських казок також маю гарну збірку від Бігеляйзена.

Вишньовського на днях вишлю Вам цілого. Разом з Ж. і Сл. послав Вам свої дві драми: Украдене щастє і Едіпа. Я дуже був би рад, як би Ви прочитали ті речі і сказали міні свою думку, особливо про Укр. щ. Бажаючи кинутись головно на поле драматичне, я дорожу всякою Вашою увагою, котра моглаб мене устерегти від помилок.

Чи Ви в кореспонденції з дром Nestl-ем? Він спеціаліст від Бакуніна і міг би дати Вам інформації про его роль в 1848 р. О скільки тямлю із розговорів з ним,

усі названі мною речі про з'їзд пражський він знає і має в них коли не копії, то обширні ексцерпти.

Чи довго забавите ще у Парижі?

Чи не можна б там у Парижі дістати ще *G. Paris, Contes orientaux dans la littérature française du moyen Âge* і *ego ж La poésie au moyen Âge*, 2 ed. 1887?

Як би можна, то будьте ласкаві закупити їх для мене, а я гроші зверну. Дуже бажалось би мати Montaignon et Raynard, *Recueil général et complet des fabliaux*, та, мабуть, дуже дороге. А то у нас в жадній бібліотеці сего діла нема, а я у Відні ледво успів переглянути зміст. Будьте ласкаві, розвідайте, чи можна его ще дістати і за яку ціну? А також по якій ціні продають поодинокі томи *Romania*?

Вийшло там недавно (сего літа) якась дільце про унію в южній Русі. Чи воно що варто?

Будьте ласкаві поспішитись з присилкою Хартій на сей н-р, бо не хотів би спізнитись.

Щиро Вам кланяюсь і поздоровляю.

Ваш Ів. Франко.

Львів 14/9 94.

321. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

14 Септ. 94. Vaucresson (Seine et Oise)
Ville du Progrès

Що з Вами? Вже ½ Септ. пройшло, а Ж. і Сл. нема і не ма од Вас одповіді на мій лист. Чи получили? Я прохав про Морачевського і т. и., що мені треба, про Бакуніна на Пражському з'їзді. Тепер довідався, що в польському виданню книжки *Maly* про чеський рух (видано, здається, в *Kraju*) єсть теж про Б[акуні]на в Празі. Чи можна се здобути ві Львові? Та напишіть що і про себе.

Ваш М. Др[агоманов].

322. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Сьогодні дістав Вашу картку і зараз же відписую. Ж. і Сл. Вам вислано в Париж і Ви, певно, вже дістали его. Тудиж послав і лист, бо думав, що Ви вже покинули свою Вокрессон. Надіюсь, що все дійде до Ваших рук.

З Бакуніном клопіт. В книжечці Морачевського є тільки згадане его ім'я. У *Maly* (Наше znovuzrozeni, котре маю по чеськи), також тільки згадка, що Бакунін прибув до Праги не для самого слов. з'їзду, що не без его причини прийшло до повстання і бомбардування Праги, і що він разом з Захом і Лібельтом редагував маніфест до народів Європи (*Maly*, op. cit. II, 69–70). Завтра випозичу в Осолі-

неум і вишлю Вам Časop. česk. Museum 1848, де є обширне справоздане зі з'їзду. Польського реферату з Maly у мене нема, я колись читав его в Крају, та там нічого цікавого не було. Шукатиму ще Лібельта.

Кн. VI вже зачала ся друкувати. Прошу о Хартії, а також, коли ласка, о деякі рецензії або звістки з наукового поля. Для VI кн. призначив я деякі інтересні річи: Дневник Навроцкого, Листи Федьковича до Кобилянського, віршовану драму про збуренє пекла Христом, апокріф про боротьбу Христа з дияволом. В відділі Із уст народа піде низка “Мітів і вірувань”, кілька варіантів пісень про Кошута, пару легенд, казок і новелл. Даю також драму про збуренє пекла Христом.

Найшов у Оссол. відозву Бакуніна до Слов'ян, та по німецьки. Ось єї титул: “Aufruf an die Slaven, von einem russischen Patrioten Michael Bakunin, Mitglied des Slawenkongresses in Prag. Koethen, Selbstverlag des Verfassers. 1848. Druck von Alexander Wiede in Leipzig”. Накликає Слов'ян до революції. Коли Вам буде треба, то по звороті Časop. Č. М. визичу Вам сю брошурку.

Поки що засилаю Вам щире поздоровленє.

Ваш Ів. Франко.

Львів 18/9 94.

323. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

21 Септ. 94. *Vaucresson* (Seine et Oise). Ville du Progrès

Дорогий друже.

Получив Ж. і Сл. V і лист Ваш. Книжка вийшла занятна. В легендах лишень мало нового, – більше вар'янти, – та інтересно, що скріз(ь) вони однакові. Дальше легенд і новелл давайте як найбільше.

За справки про Б[акуні]на спасибі, тільки навряд, щоб я знайшов що тут, а в *Nettlau* не можна прохати матер'ялів, бо він сам готувить книгу про Б[акуні]на, навіть 2 томи. Він мені писав 2 рази і я ему, але по віденському адресу я его не знайшов, або ліпше депеша моя, послана ему з готелю. Де він тепер, не знаю. Та що він за чоловік? Анархист? – і якого калібру?

В[ов]к каже, що ні 4, ні 5 кн. Ж. і Сл. не получив.

Я написав уже по укр. 4 ст. Хартій англійських середньвічних (кінець), – вийшло 34 моїх сторін, то б то коло 2 листів Ваших, – та треба в Парижі ще повставляти де що з виписок у Нац. Бібл. Після завтрього буду в Парижі і незабаром вишлю Вам рукопис.

Драм Ваших тепер на ново не перечитав ще. Укр. Щастя мені подобалось, як я читав у “Зорі”. Живо і місцями ефектно, але чи реально – сего не берусь судити, бо життя галицького не знаю. Вам треба самим за собою слідити по часті реалізму, бо Ви часто, то з фантазії, то з символізму і тенденції одступаєте од него. Пам'ятаю, колись Кобр[инська] і Окун[евський] у мене в Женеві восхи-

щались Вашими Панськими Жартами. А коли я спитав, чи бували ж у Вас такі попи, то Окун[евський] одповів: а, ні, таких не було!

G. Paris я Вам добуду, про *fabliaux* справлюсь, – і коли не безбожно дорого, то звелю вислати. Я маю кредит у книгаря *Picard*, 82, Rue Bonaparte – колись порахуємось, а без збірки *fabliaux* фольклористу жити важко, а надто, як зачепить новелли. Єсть у мене в Софії нова монографія про *fabliaux*; забув им'я автора. Про *Romania* теж справлюсь в Парижі.

Там адрес мій 29. Av. de Wagram. Зостанусь там днів з 6–7.

Ваш М. Драг[омано]в.

324. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

29 Септ. 94. Paris, Av. de Wagram, 29

Дорогий Друже.

Посилаю Вам *Хармії* і *Časopis*. Спасибі. Ви, певно, получили La Poésie frau. М. А. Пам'ятаю, що там єсть і статейка про Fables Orientales dans la littérature fr. Се лекційка, напечатана в R. Pol. et littér. і нічого в ній особливого не ма. *Fabliaux* коштуватимуть 40 fr. за 6 томів. Чи висилати?

З Бак[уніним] так стоїть справа: я поробив виписки з *Časopis*. Не багато. *Anruf* пришліть мені в Софію. Промови Бак[уніна] на слав. конгрессі я не знайшов. В *Bibl. Nat.* знайшов лишень 3 випуск *Рамієтника* і в нім безбарвну статтю про Слав'янщину. Як би мені промова, то я б задовольнився. *Maleho* пришліть мені в Софію.

Звідси я їду днів через 4, спинюсь на 1–2 дні у Відні (*Hôtel de France, Schottenring*).

Ваш М. Др[агомано]в.

Що за чепуху про Вас пишуть “кацапи”, що Ви б то говорили промову Мілковському? Се ж прононсіяменто за Историчну Польщу? Я в загалі не знаю, яке Вам місце, “чорноробу” в Польській прессі, в конгрессі? А тут якийсь українець в Народі пише, що Правда тим добра, що в ній писав Франко! І скрізь Франком тикають проти Франкової партії.

1 Окт. 94.

Приходиться прохати Вас напечатати в *Kur. Lw.* слідуєчий лист мій по польському:

Ш. Р.

Я получив кілька запитів з поводу книги Ks. Stan. Załęskiego *Geneza i Rozwój nihilizmu w Rosyi*. Мушу обернутись до Вашого ш. журналу, щоб сказати, що в книзі тій в загалі матер'ял зведений з ріжних джерел без всякої критики, котра й трудна для автора, бо він не знакомий у загалі з життям і літературою в Росії. Окрім того, багато звісток взято автором, бог вість, з яких джерел. Спеціально

про мене майже всі звістки автора фантастичні. Вкажу лишень на ті, котрі може оцінити всякий, знакомий з самою бібліографією справи.

Напр. на стор. 355 д. Zał. назива між журналами російськими, що виходили в Женеві, поряд з такими, які ніколи не виходили (як *Dielo i Borba*) “*Swobodnaja Rasija – organ ukrainofilów pod. red. Dragomanowa; Samouprawlenie – bezbarwnych*”, а на стр. 387 вже каже: *Samouprawlenie* wyszło z łona grupy Ukraińców z Dr-wem na czele... Odłamem tego stronnictwa była grupa *Swobodnaja Rosija*; założył ją Dr. z kilku eks-Narodowolcami...

Я кілька раз заявляв, що всі мої політичні видання і статті – підписую. Отже, Самоуправлення я ніколи не видавав, ні навіть не помістив там ні слова, і всякий, хто гляне на NN сеї газети, побачить, що там не ма нічого українського. Також, хто гляне на Св. Росію, побачить, що єї редакторами були дд. Бурцев і Дебагорій-Мокрієвич, про котрих я можу сказати, що вони не були ніколи народовольцями. Я помістив в Св. Р. лишень кілька статей, з котрих одна, – Земській либерализмъ въ Россіи, – була переложена в Кур. Лw. і вийшла і по польському окремю брошурою.

На рещті, мушу сказати, що я кілька раз заявляв, що я зовсім не українофіл, а лишень українець, котрий має претензію бути на українському ґрунті європейським лібералом і соціалістом, в роді напр. радикалів і соціалістів англійських. Навіть не виходючи з Галичини, можна бачити, що проти моїх думок, як проти “космополітичних”, ведуть гарячу полемику народовці-українофіли.

З пошаною остаюсь.

М. Драгоманов.

Пришліть мені NN 2 К. Лw.

325. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

6 Окт. 94. Paris, 29 Av. de Wagram

Будьте ласкаві, передайте мій лист Белеєві. Я не маю адресу “Дѣла”.

Волков плаче, що не получив ні 4, ні 5 кн. Ж. і Сл. Не получили також і Rolland (Mélusine) ні R. des Traditions. Я б Вам радив посилати ще *Louis Leger*, professeur, 43 Rue de Boullainvillers, Paris.

Ваш М. Др[агоманов].

Сьогодні у вечері виїжджу звідсі.

326. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Лист Ваш і обі посилки одержав. Книжку до Оссолін. віддав, завтра вишлю Вам Бакунінову відозву до Слов'ян, а може найду й промову на з'їзді. Можу вислати й Малу'-го, хоч він, здається, Вам не придасться.

Хартії підуть в VI кн. всі, – міні здається, що сим разом буде не о много більше від попередніх разів. Ся книжка і так буде троха переладована Роландом, котрого йде мало що не на три аркуші.

Книжечку Гастона Парі одержав, та се не те, о що я просив. У него є особна книжка про орієнтальні казки в франц. літературі, а в отсій книжці сего й зовсім нема. Та все таки є дещо інтересного, особливо стаття про Полена Парі. Ваша замітка в Курґ. Lw. піде сьогодні або завтра. Номери Вам вишлю.

Питаєте мене, що я роблю в Курґ. Lw.? В значіню таким, як Ви розумієте роботу, я мушу сказати, що роблю “ничего иль очень мало”, та все таки заробляю на хліб, і без него міні ні відки було б жити. Курґ. Lw. поки що все ще є найчеснійша з польських часописів у Львові, та з его напрямом, особливо тим, який бере верх в остатніх часах, – польсько-патріотичним, – я не можу симпатизувати. Звісно, не можучи довести до того, щоб Курґ. Lw. ішов проти сего напряму або хоч стояв нейтрально, я відгороджую хоч себе самого, пишу про такі річи, котрі лежать осторінь від польсько- і русько-патріотичної фразеології, про справи соціальні та парламентарні і т. д. Певна річ, я дуже нерадо сиджу в редакції газети, з котрою чим раз менше можу солідаризувати ся, – та що маю робити? Куди повернути ся? Я тепер думаю габілітуватися на доцентуру руської літератури при університеті, та про те все таки треба буде десь заробляти на хліб, бо приватна доцентура его не дасть. А потреби у мене при найскромнішому житю все таки доволі великі: на само жите і хату місячно зо 120 гульд. Даруйте, що виволік перед Вами отсе все, та здається, що воно прямо чи непрямо належить до відповіді на Ваше питанє.

Що до Мілковського, то справді кацапи набрехали, пишучи, немов би то я говорив про якесь его гетьманство на Україні і в Польщі. Ми з Мілковським тільки тепер познайомились і то бачились дуже мало. Мене просив его зять Равіта Гавронський зайти до него, та я не йшов. В кінці зтягли мене на прощальний банкет. Я пішов головно для Варшав'яків: Хмельовського, Остої (преінтересна дама, з котрою я троха близше познайомив ся). Там прийшло ся й міні сказати кілька слів на честь Єжа і я, піднісши его українське походженє, поклав натиск на те, що він козацьку свободолюбність виніс по за границі України і Польщі, що вмів здобути ся на симпатизованє з придунайськими Слов'янами і в найкрасших своїх повістях величав боротьбу тих Слов'ян з Турками навіть в такі моменти, коли его земляки з польсько-державного погляду організували волонтерів, щоб помагати Туркам проти Слов'ян. Я говорив по руські і львівські Поляки, котрі були на банкеті, дуже крутили носом і опісля в жаднім письмі польським не було

й згадано про мою промову. Відки взяли Галичани свою звістку, я не знаю, та міні й байдуже.

Сими днями ледво на ледве кінчить ся мій Вишенський. Екземпляр зараз Вам вишлю. Чи можна б просити Вас о рецензію сеї роботи для Житя і Слова? Книжечка вийшла досить велика, 16 аркушів друку. Цікавий я дуже, що то скажуть про неї наші університетські мудрці. Від Вашої статі в Народі Огоновський хорий!

Що чувати з моєю статєю про Притчу о богатих? Чи буде вона друкувати ся? Я рад би в разі друкування одержати на рахунок гонорара ті томи Сборника, котрих у мене нема, а власне – II, III, IV, V, VI, VII і VIII. Може, тепер буде се лекше, ніж доси було?

Поздоровляю Вас щиро.

Ваш Ів. Франко.

Львів 7/10 94.

327. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

13/25 Окт. 94. София

Дорогий Друже.

Страшенно Ви замовкли! Мабудь, дуже ніколи. Тим часом, мені хочеса довідатись, що то таке за лист, котрий я переслав Вам, а також получить *Anruf* Бакунина. В Відні я бачив *Nettlau*, і той мені казав, що промова-програма Б[акуні]на на пражському з'їзді була перепечатана в журналі Йордана (*Slav. Blätter?*). Чи в Оссол. не ма того журналу? Чи не маєте кого в Празі, хто б міг переписати сю річ? Була вона напечатана примірно в Окт. 1848 р.

Мені вже відомий возврат Павлика в землю Халдейську і радий я, що Ви пишете хроніки в кожнім N “Народа” і що “старший молодий” Будз[иновський] проявився уп'ять в “Народі”. Тільки зверніть увагу, щоб писати так, щоб було зрозуміліще за кордоном. Ви пишете так, як би скелет фактів був відомий читателям. А за кордоном єго то й не знають, і через те і філософію Вашу не второпують. А Будз[иновський] на віщо таким високим стилем і з такими вигуками пише? Се доволі нудна мішанина манери галицької з соціал-демократичною!

Леся тепер переклала з *Gr. Encyclop. Les Evangiles* Верна. Куди се вмістити? Чи в Ж. і Сл., чи в Народ?

Ваша стаття піде лишень у XII кн. “Сборника”. Про те, щоб Вам вислали недостаючі книги, я казав і казатиму, та не знаю, чи з того що вийде. Вже 3 роки назад я випрохав був книги Сб. у міністра і думав був, що Ви їх маєте комплет, – аж бач!

Огон[овський] покарав мене, лишивши мене критики Кузьм[ичевського] і болгарських етюдів.

Ваш М. Др[агоманов].

Пришліть мені Біблійну Історію вид. Просвіти.

328. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

19/31 Окт. 94. Софія

Певно, Ви страшенно заняті, бо мовчите з місяць, а тим часом мені з Бак[уні-ним] – хоч вішайся, бо через тиждень-два треба давати в типографію промову і брошуру Бак[уніна] 1848 р. Промова була в *Dz. Domowy*, в Юлі 48 г., а потім переведена в журналі Йордана (*Slav. Blaetter?*) в 6 кн. 1848. Чи не ма в *Ossol.* сих річей? Коли не ма, то чи не маєте кого в Празі, щоб пошукав і переписав? Ще в Празі вийшла *Jordan – Actenmässiger Bericht über die Verhandlungen des ersten Slavencongresses, Prag, 1848.* Чи не ма там? *Anruf* Б[акуні]на, писали Ви, єсть в *Ossolin.*, і Ви обіщали було прислати єго. Поможіть, б. л. Мені нідокого обернутись окрім Вас, хоч Вас закидати роботою і соромно. Боюсь і прохати Вас написати мені словце *zur Situation.*

Ваш М. Др[агоманов].

329. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Шановний Добродію!

Даруйте, що так замовчав, та я ждав на Ваш лист із Софії. Який такий лист Ви переслали міні? Я зовсім не тямлю.

Йорданові *Slav. Jahrbücher* з 1848 є в бібл. університетській. Я сьогодні поста-раюсь визичити їх для Вас і переслати, та не знаю, чи там буде те, чого Вам треба, бо екземпляр, о скільки тямлю, некомплетний. Побачу.

Будз[иновського] писаню в Народі я не дуже радий. Він упражняє ся в кріпких словах, а фактична основа у него дуже слаба, факти хапані без системи і без критики. По поводу першого розділу я послав навіть у Народ невеличку замі-точку. Та про те, нехай іде й єго писанє, коли нема кому писати про се, а давно треба було. Впрочім, я думаю, що тепер, коли П[авли]к буде у Львові, можна буде засадити когось до такої роботи порядно, а може й міні найдеся час попов-нити мої давні студії про панщину і єї знесенє і зробити з того якусь цілість.

А Огоновський зробив нам несподіванку: взяв тай умер. Доконав єго, як кажуть, процес Левіцького. На кладовищі промовляли, між іншими, Грушевсь-кий і Макарушка; перший упевняв, що ім'я покійника славне і дороге і на Кавказі, і над Чорним морем, а другий величав єго яко професора, хоча забув додати, що за 23 роки єго професорства ледви чи 5 людей зробило під ним экза-мен з руської мови і літератури, а ані один не робив докторату, що пок. не лишив по собі наслідника і т. і.

Я подаюсь сими днями о *veniam legendi* на підставі своєї праці про Вишенсь-кого (котру Вам вислав перед учора). Професори роблять міні надію, що до доцентури мене допустять. Правдоподібно, прийдець ся в таким разі покинути *Kuj. Lw.*, – та з чого жити, я й сам не знаю. А тут іще й книжок треба маси для

викладів. Я хотів просити Вас – хоч позичити, хоч відпродати міні деякі книги для історії руської літератури, які у Вас є, а Вам для Ваших праць не потрібні. Чи не могли б Ви, хоч би при помочи Лесі – звісно, коли не відкажете принципіально тій моїй просьбі – зладити спис тих книжок по історії укр. літератури, які у Вас є і без яких Ви могли б обійтися хоч на час, і переслати міні той спис, щоб я міг знати, чим в разі потреби міг би від Вас покористуватися. Особливо на разі потрібні були б міні матеріали і праці до старої літератури, значить: тексти літописів і праці про них (Погодін, Бестужев-Рюмін), далі Сухомлінова видане Кирила Туровського, Калайдовича Памятники, Срезневського Извѣстія и замѣтки і т. і. Звісно, дещо з сего є і тут у бібліотеках, та позабирали історики і держать у руках.

Статю Верна я готов печатати в Ж. і Сл., тим більше, що й попередня статя до Народа не зовсім таки надавалась, а тепер надіюсь, що Народ не буде терпіти на брак статей. А у мене до Ж. і Сл. доси дуже мало є готового. Остап [Терлецький] перероблює свою працю про 1848 рік. Кримський замовк зовсім, – от Вам і всі мої співробітники. Для 1 н-ру маю етнографічну статейку Зубрицького. Прийдесть ся давати більше матеріалу сирого (із старих рукописів, казок, новел і т. і.). Прошу Вас поспішитись з дальшою главою Хартій, те, що Ви прислали, пішло все в VI кн., котра вийде на днях.

Чи можна числити на деяку Вашу критичну статейку до 1 н-ру? Може, найдете дещо сказати по поводу Вишенського? Ваш листок про Заленського був друкований в Курґ. Lw. Два екземпляри вишлю Вам при нагоді.

Просвіта не видала ніякої бібл. історії. Видало єі общ. Качк.

330. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

22 Окт. 94. София

Дорогий Друже.

Получив од Вас Вишенского і карту, а Ви, певно, дістали мою карту. По части Б[акуні]на все таки молю: прислати мені скорше: 1) промову-програму его чи з Dziennika Domowego, чи з Slav. Jahrbücher, 2) Anruf an die Slaven, 3) *Maleho* – або написати мені, щоб я на Вас не надіявся, а то часу вгадно страшно з часу мого листу до Вас з Парижу. Ви ждали чомусь мого листу з Софії, а я ждав од Вас відповіді на мої листи і *Maleho*, про котрого Ви писали, що він у Вас єсть.

З одним моїм листом з Парижу щось поробила нечиста сила. За день до мого виїзду з Парижа получив я зі Львова лист приблизно такий: “ідучи в Прагу, хоч побачитись з Вами в Відні. Єсть що багато переговорити. Напишіть, коли будете в Відні. Виїзжаю на 3 дні в Київ”. Підписано Л. Р-ский, чи Р. Л-ский. В горі адрес, котрий я забув, в адресі замість імені автора листу – mieszkanie pani NN (забув им’я).

Не знаючи ніякого Л. Р., чи Р. Л-ого, я послав Вам лист в оригіналі, щоб Ви розшукали его і сказали, що зустріча наша неможлива, – та я й не розберу, куди, власне, їде кореспондент – чи в Київ, чи в Прагу. Тепер нечиста сила з'їла лист, і ніяких дальших звісток по сій справі не ма. Чи тут не ма шпiонства?

Огоновському хай простить бог те, що зробив его дурнем. Вам, думаю, на его офіційальній кафедрі не сидіти. Хиба вже я, як буде в Росії конституція при Николаї II-ому і я буду в Києві куратором, то покличу Вас на кафедру в Київ! Книгами радий Вам допомгти, та ось біда: тих, власне, книг, що Ви називаєте, в мене не ма, а другі всі в хаосі, з котрого ледве вибрані фольклорні видання. Ні я з аортою, ні Леся з ногою, ні жінка моя, змучена 1000 робінзонств, того хаоса розібрати не здолаємо, та ще зімою по скриньям, котрі стоять в ріжних холодних місцях.

Хартії поспішусь вислати. Б[акуні]н задержав. А ні на яку рецензію мою не рахуйте – і в загалі не забувайте, що я кiнь з'їзденний. Оце як ми з П[авли]ком помремо, то Ви муситимете *solo-solissimo* наповняти і Народ, і Ж. і Сл. – то Ви не давайте дуже обіжати П[авли]ка ві Львові.

Леся, мабуть, тут зостанеся зімувати.

Ваш М. Др[агоманов].

Посилаю сей лист рекомендованно, щоб і его не вхопила нечиста сила, а Ви скорше відповідайте. Та як будете посилати книжки пакетом (*Zollstück*), то вкиньте Нової Теол. Науки трохи і Чуд. Думок.

331. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

27 Oct. 94. Sofia

Получив позавчора виписку з Йордана. Велике спасибі! Тільки в однім місці підозріваю пропуск. А власне, в *Grundsätze der Sl. Feder. § 8*, в словах... *alle Nachbarstämme verpflichtet sind, nach jedes slavische Volk betrachtet, welches ein anderes mit Waffen überfällt oder welches bei einem fremden Überfalle nicht zu Hilfe eilt dem überfallen(en) Bruder...* Б. л., справтесь, і скорше!!!

За тим усе таки молю Вас про *Maleho* і про *Anruf*. От-от треба буде сдавати працю в типографію.

Та й словечко од Вас був би радий почути, м. и. і про Народ. Які види єсть на его поліпшення і повноту і на те, що редактори і сотрудники не розлізуться. В Вашім остатнім трьочленнім спорі я тиеї думки, що русини досить спідлились, – та не було їм резону іти ні за якими готовими революціями 1848 р., хиба помирити всіх воюющих тим, що почати бити всіх їх!

Ваш М. Др[агоманов].

332. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

На днях вислав Вам пакетом Malу'го, Жите і Слово і пару екземплярів Чуд. Думок і теологічних; перед тим рекомандованим листом послав відпис програми Бакуніна із Slav. Jahrb., а потім вислано реком. бандеролькою брошуру Б[акуні]на: поклик до Слов'ян. Здаєть ся, все, о що Ви просили. Даруйте, що спізнився троха, але майже тиждень по поводу інавгурацій і свят (задушних) бібліотеки були замкнені, а потім міні прийшлося сидіти на процесях (Костя Лев[ицького] і Вислоуха), так що ніколи було йти до бібліотек.

З листом, про котрий Ви згадуєте, нічого злого не стало ся. Писав его наш співробітник і знайомий Василевський, петербурський Поляк. Чого він їздив до Кііва, – я не знаю, так само, як не знаю, чого хотів бачити ся з Вами. Тепер він у Празі.

П[авли]к уже тут. На днях вийде н-р Народа, був би вийшов у суботу, та зупинилось через мою статю про пок. Огоновського. П[авли]к згожуєть ся відступити статю Верна про евангелія в перекладі Лесі Укр[аїнки] для Житя і Слова. Я бажав би мати єї хоч частину для 1 н-ру і для того прошу переводчицю поквартитись з присилкою рукописі. З Росії не маю поки що нічогосінько, навіть Кримський замовк і не відповідає навіть на мої листи. Не знаю, що се значить. Щоб зазначити всеукраїнський інтерес, я дав [у] 1 н-рі укр. переклади віршів (Граба, “Сповідь Наливайка” Рилєєва і Кримського з Гафіза), що лежали у мене вже досить довго, а далі, мабуть, прийдець обходитись без помочи Українців. Дивний народ! Коли нема такого видання, де б могли свобідно висказувати свої думки, всі жалують ся, що треба б такого видання, а як воно є, то ніхто й не гавкне до него.

Про ситуацію у нас не багато вмію Вам сказати. Стою здалека від народовців і тільки десь-колись чую се або те про їх діянія. П[авли]к певно буде міг сказати Вам більше. Я чув тільки, що по поводу віденської політики менери перегризли ся в товариствах, що Романчук викинув Барвінського з Нар. ради, а Барв[інський] хоче знов відкись викинути Романчука і т. д. По смерти Огон[овського] Барв[інський] порядкує в Просвіті. В Тов. Шевченка, як чую, хочуть зробити головою Грушівського. Інтересно, що на катедру по Огон[овському] універсітет думас запросити Житецького або Дашкевича. Впрочім, не знаю докладно, чи се думка універсітету, чи також Барвінського. Мої шанси з доцентурою стоять досить добре, а може бути, що мене зроблять навіть суплентом по Огоновським; се виджу з того, що всі професори плачуть на те, чому я подав ся на викладанє історії літератури і етнографії, а не на граматику.

Друк 1-го н-ру Ж. і Сл. вже розпочав ся і для того осмілююсь ще раз пригадати ся Вам з рукописом Хартій.

Поздоровляю Вас щиро.

Ваш Ів. Франко.

Львів 10/XI 94.

333. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

14/XI 94

Вельми Шановний Добродію!

В виписці, котру Ви переслили міні, є справді пропуск. Дуже перепрашаю, що не мав часу перед висилкою копії перевірити єї з друком. Реченє виглядає так (місце пропущене підчеркую): *alle Nachbarstämme verpflichtet sind, sich zu seiner Befreiung zu beeifern. Als Verräther wird demnach jedes* і т. д.

У нас поки що нема нічого нового. П[авли]к бідує з Народом. У друкарні зложили, та не хочуть друкувати, поки П[авли]к не заплатить давного довгу і не дасть грошей наперед. Не знаю, як він собі порадить. З Вашої статейки “Старі потреби перед новим царем” іде переклад до Кугґ. Lw. З моєю доцентурою діло стоїть так, що вибрано комісію з трьох реферантів: Каліна, Пілят і Грушевський. Розказували міні, що на конференції професорів при виборі тої комісії всі професори Поляки були за тим, щоб допустити мене, а з Русинів Шараневич не говорив нічого, а Грушівський був проти мене. Які аргументи він виводив у поле – не знаю.

Здоровлю Вас.

Ів. Франко.

334. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

5 Дек., 94. Софія

Біда мені! Не можу вислати Хартій, бо водять мене флананці з обіщаними книгами, без котрих не можу написати про привілегії Марії Бургундської, важні для нас, бо там формуліровані і права національні. Як Ви викрутитесь? Чи була в К. Lw. моя статейка про царя? Я не получив і того N, де моя поправка.

Ваш М. Др[агоманов].

335. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Поперед усього дозвольте міні і моїй жінці побажати Вам з сім'єю щасливих свят, доброго здоров'я з кінцем сего, а лучшого з початком нового року, і, звісно, в додатку “всього доброго, чого собі в бога жадаєте!”

Даруйте ласкаво, що доси не писав Вам такий довгий час. Я завалений ріжною роботою та прибитий клопотами, а Вам не мав що так нового писати. Пишучи сьогодні, позволю собі поперед усього пригадати Вам, що брошурка Бакуніна визичена мною з Оссолінеум тільки на 2–3 тижні, а тепер уже минув місяць. Коли вона не потрібна Вам, то прошу о єї присилку. Maleho і Зорю можете задержати, аж буде їхати панна Леся, і тоді передасте.

Отсе власне викінчую нову книжку “Житя і Слова”. Чи Ви не були б ласкаві про перший річник подати хоч невеличку рецензію де в болгарські і інші часописи? Що до старого річника, то рахунок вийшов доволі сумний: дефіцит виносить 800 гульденів, з котрого міні прийдець ся сплатити половину. Правда, на покритє сего дефіциту маємо 200 комплетів, та се, як знаєте, мертвий капітал. Я абсолютно не знаю, як сплатити той дефіцит, тим більше, що мій драматичний заробіток урвався за для дефіциту “Бесіди”, а з Киї. получаю стілько, що кожного місяця не вистарчає на жите. Тепер треба вже дітей у школу посилати, – значить, опять видаток збільшає ся. Не знаю зовсім, як воно буде далі!

Ну, та цур їм, тим грошевим клопотам. Поки що якось дихаємо, а як не буде можна, ну, то перестанемо, тай годі. В новій книжці Ж. і Сл. крім продовження розпочатих торік статей (мого романа і статі Остапа [Терлецького], котрий тепер робить дальші глави (1848 рік) зовсім на ново) ідуть ось які речі: переклади віршів (Гавлічка, Рилєєва “Сповідь Наливайка”, початок моїх перекладів із слов'янської нар. епіки і т. д.), листи Федьковича до Кобилянського і Дідицького з р. 1861, два акти моєї драми “Сон князя Святослава”, Із уст народа (між іншим, інтересна збірка бойківських повірок про хати і майстрів-теслів та про млини і мельників, М. Зубрицького), далі – половина Лєсинаго перекладу статі Верна (прекрасний переклад!), початок цілої серії “Матеріалів і уваг до історії австро-руського відродження 1772–1848” і дві легенди “із старих рукописів” (про сотворенє і бунт ангелів і про Сивиллу-пророчицю та царя Давида). Відділ критики вийшов доволі скупий. Увійшли тут два причинки (Охримовича і мій, до ростоптаной в Ділі полеміки Верхратського і Партицького о те, відки взяла ся назва Бойки) і моя статя про VII том Wisły, де я “накинувся мокрим рядом”, – кажучи словами пок. Огоновського, – на антропологічну школу в фольклористиці, а спеціально на той метод, якого держать ся співробітники Wisły Бігеляйзен та Бугель.

О скільки можу сам судити, то думаю, що 1 н-р нового року буде досить інтересний і багатий змістом. Жаль, що Вашого в нім нема нічогосінько.

Для другого н-ру у мене поки що план ось який: збірка віршових перекладів, листи (старого Модеста Гриневецкого та молодого Заревича), Із уст народа (між іншим, підуть дві легенди, прислані Вовком, і ряд оповідань про історичні особи такі, як Собєский, Марія Тереса, Йосиф II, Кобилиця), кінець моєї драми, дальші глави романа, Остапа, Хартій (надіюсь і прошу о скору присилку! Я преліміную місце на 1 аркуш!), кінець Верна, дальший причинок до історії селянства, початок довшого ряду заміток і студій Охримовича над нашим звичаєвим правом, до котрого я долучу зібрані мною виписки і оповідання про зостанки снохачества в наших горах, дальші матеріали для історії нашого відродження і виписки зі старих рукописів (сим разом я покину церковні легенди, бо хочу в кількох н-рах вперти колекцію текстів світських полународніх (дворацких) пісень та віршів, списаних в XVIII і початку XIX в. (до р. 1833), що є в моїх руках. Для відділу критики маю вже реферат Щурата про книгу Крейценаха про стару європейську драму.

Позаяк статя Верна скінчить ся в 2 кн., то я бажав би порозуміти ся з Вами, що в тій матерії давати далі? У мене намічено для переводу ось які дві речі: преосв. Порфірія (Успенського) статя про богумілів, друкowana колись в Правосл. Обозр., а тепер передрукowana в его книзі “Восток православный” (ч. 3 т. II). Статя ся видалась міні дуже підходящою для Ж. і Сл. раз тому, що коротка, а по друге тому, що передає, власне, доктрину богумілів дуже добре, наводячи дословно текст відповідних §§ Зігабена, а відтак критикуючи та доповнюючи їх іншими жерелами. Я вважаю, що ся статя булаб у нас дуже пожиточна. В Ж. і Сл. вона скінчилась би певне в 2 книжках. Друга річ, котру я почав уже перекладати, се Клоустонова Introduction до его книги Popular tales. Міні ся статя подобалась ліпше, ніж аналогічна (ширша по закрою, а плиткійша по виконанню) статя Коскена (вступ до его Contes lorraines). Надто мене заманює перекладати Клоустона, щоб підучитися ліпше англійської мови. Я тямлю, Ви колись рекомендували міні Клоустона, але іншу книжку. Чи Вам звісна его праця, названа мною (2 томи)? і що Ви думаєте про его студію о казках і оповіданнях? Ви колись обіцували міні прислати переклад статі Коскена з Вашими доповненнями. Звісно, як би прислали, я б напечатав его, а Клоустона б відложив на пізнійше. В усякім разі, Коскен або Клоустон пішли б що найшвидше в 3 кн., коли б для неї не було перекладено якоїсь статі по історії релігії. Коли б Ви признали потрібним напечатати статю про богумілів, то я вважаю би се пожаданим і для того також, що хотілось би міні з часом, хоч би ще в другім півроці сего року, подати в перекладі Вашу працю про дуалізм. На жаль, у мене нема єї початку (VIII тому Сборника ані відтиска). Оттим то я прошу Вас, коли згоджуєте ся на мою думку – перекласти сю Вашу працю, щоб Ви зволили міні прислати відтиск першої єї частини (чень колись я дістану й сей [том] увесь, котрий для мене важний також задля Тиквешкого рукопису і устного матеріалу!), а також, коли се можливе, Ваш рукопис.

Чи панна Леся не мала б охоти взяти на себе труд перекласти Торквемаду Віктора Гюго? Я дуже бажав би напечатати сю драму по нашому, і думаю, що кращого переводчика не найду. А праця, здасть ся, булаб і любя, хоч, звісно, не легка.

З літературних новин не багато що маю Вам донести. Може, Вас зацікавить те, що Куліш перепросив ся якось з кіївською громадою (а порвав зносини з П[авли]ком за перепечатане в Народі моєї рецензійки на его “Дзвїн”!) і дав Кіанам свої переклади з чужомовних драм до друку. Діло сего друкування опинило ся в моїх руках, та зараз початок виходить такий, що я й не рад. Куліш прислав через якогось Тимченка на руки Барвінського свій переклад Шіллерового Вільгельма Телля. Сей переклад поручено міні відібрати від Барв[інського] і напечатати осібною книжкою. Добре, я й відібрав. Та ось, як на злість, виходить таке, що Вільгельм Тель є вже друкований в перекладі Кміцікевича. Ну, се ще не біда, бо той переклад слабий і можна думати, що Кулішів буде ліпший, хоч може й не всюди вірний оригіналови. Але іронія в тім, що рівночасно з Кулішевим перекладом почне в “Зорі” сего року друкуватись переклад Чайченка тогож Вільгельма Телля. Значить, по московській поговоріці: не было ни коп[і]йки, да вдругь алтынъ. Я написав у Кіів (переписку зо мною веде Лисенко) про сю обставину. Вони з разу хотіли друкувати Телля в 1200 екз., та в наслідок моїх уваг зійшли на 600 екз.

А я думав би, що й се лишне і що в загалі з друком Телля можна би подождати, бо я певнісінький, що переклад Куліша лежатиме в книгарнях ще комплетнійше, чим переклад Шекспіра. Коли вже друкувати Кулішеві переклади, то, звісно, далеко лучше брати далі Шекспіра (для другого тому він лагодить Короля Ліра і дві якісь менше важні драми). Та ба, як би то не з Кулішем була справа! Я написав у Кіів, що добре б було, як би Кулішів переклад Телля визначив ся хоч тим супроти Чайченка, щоби при ньому подана була замість кепської Кулішевої оди до Шіллера путяща студія про Шіллера і про Телля, то можеб люде задля студії купували й драму. Не знаю, що міні на се відпишуть.

Може, для Вас буде інтересне те, як стоїть справа з моєю доцентурою. Кумедно стоїть вона, треба сказати. Поперед усього цікаве те, що майже всі, хто про се говорить, – а говорять багато, більше, ніж треба, – говорять про моє кандідоване не до доцентури, а до кафедри по Огоновськім. Се вийшло з того по просту, що ніякого іншого кандідата нема. Стоцький, котрий рад би був перейти до Львова, лишить ся, мабуть, у Чернівцях не так з власної волі, як більше з волі уряду, котрому він у Чернівцях потрібний як агент “нового курсу”, а у Львові з того погляду був би лишній. З молодших кандідатів ані Колесса, ані Студинський не мають надії, щоб були одобрені факультетом, хоч Колесса подався на доцентуру в Чернівцях. Що до мене ж професори видають опінію дуже користну, а тільки кладуть одно застережене: що скаже намістництво? Про се, звісно, я нічого не знаю, а Окуневський передав міні два дни тому слова Станіслава Бадені, котрий після трьох міхів компліментів для мойого таланту і т. і. категорично

заявив, що на кафедрі університетську вважає мене поки що з політичних причин неможливим. Ну, се я й без него міг знати!

В університеті справа моєї габілітації стоїть так. Факультет передав мої праці до розгляду комісії, зложеної з проф. Каліни, Грушівського і Пілята. Комісія, переглянувши ті праці, більшістю двох голосів против одного (Груш[евського]) признала себе некомпетентною до їх оцінюваня і до переводженя габілітації. Сила була в тім, що оба проф. Поляки за мало знають і руської літератури, і руської мови. Вони ухвалили запросити для сего проф. Третяка з Кракова. Та ректор університету проф. Войцеховський спротивив ся такій ухвалі комісії і спонукав єї реасумувати сю ухвалу, так що тепер стоїть на тім, що габілітацію мою будуть переводити такі свої сили. Коли се буде, – поки що не знаю. Може бути, що в разі узисканя доцентури мене постановлять зараз суплентом кафедри Огоновського. Се значило би дуже багато, бо одно те, що тоді міні признано б жалуване, хоч на разі й невеличке (1000–1200 гульд.), та все ж таке, що я, маючи єго, міг би покинути Курґ. Lw. а, по друге, те, що доповнивши габілітацію ще граматикою, я міг би з часом компетувати справді о кафедрі по Огоновським. Та опять однак – се залежати буде від політичної власти, а тут *laska pańska* на *pstrym koniu jeździ*, а я не мав ніколи таланту добивати ся панської ласки.

На Ваші питання відповідаю ще, що Ваша замітка про Заленского і статя “Старі потреби перед новим царем” були друковані в Курґ. Lw. 2 екз. того н-ра, де є замітка про Заленского, через недогляд не вложені до пакета, а також випуск Gr. Encyclop. з Буддою шлю під бандеролею.

На сьому й кінчу сей лист. Ще хотів би Вас просити, коли у Вас є книжка Скабаллановича про Апокрізіс, – прислати єї міні на який час. Тут ані в Кііві я ніяк не міг єї доси найти. А конче потрібно!

Щиро поздоровляю Вас з цілою сім’єю і панну Лесю з окрема.

Ваш Ів. Франко.

Львів 1/І 95.

P. S. А може маєте й *другий том* “Пігаса” Малишевського? То в таким разі пришліть і єго. Скоро зажадаєте, зараз Вам відішлю.

І. Ф.

336. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

25 Дец. (ст. ст.). 94. Софія

Дорогий друже.

Спасибі за преінтересний лист. Про справи Ж. і Сл. скажу таке: я б міг мить-то вислати Хартії далі, то б то нідерландські, так мій фламандський корреспондент задержує мене. Бачите, треба говорити про Велику Прівілегію Марії Бургундської, котра одна з найінтересніших документів *sui generis*. Так ось біда:

нової перепечатки єї не ма, а єсть лишень в одній збірці 1792 р., виданної в часи брабантської революції проти Йосифа II. А сеї збірки навіть у Парижі в *Bibl. Nationale* не ма. Зостаєся прохати бельгійців списати єї мені в флам. оригіналах та додати й фр. переклад, бо я не все второпаю по фламандському, та ще й по старому. От я й обернувся ще з Октября до мого бельг. корреспондента, котрий робив уже для мене подібну роботу за плату, та він мене й водить доси. Я вже нагадував, і як тільки він пришле свою роботу (а єсть 3 редакції привілеї для ріжних провінцій), то я сяду за редакцію статті, – але коли пришле.

Коскена буде жінка шукати, – що те ж не легко. *Clouston – Popular Tales* etc. я маю і мусив Вам рекомєндовати, вкупі з другими єго виданнями, коли тільки розмова в нас була після 1887 р. Звісно, єго *Introduction* варта перекладу для просвіти наших “учених”, щоб бодай мовчали, коли не вміють говорити, як слід. Чи перше дасте Клоустона, чи Коскена – все одно. Після Евангелій Верна я думав дати єго ж Ісуса, котрий мусить незабаром появитись в *Grande Enc.* Поки скінчиться Ев. певно, появиться Ісус. Перекладе Леся. Звісно, се не шкодить Порфірію, котрого працю я, з рештою, забув. Дуалізм мій посилаю. По мойому, коли єго перекладати, то хиба по німецькому для матер’ялу. А в кінці робіть, як ліпше. Про те, щоб Вам вислали “Сборникъ”, я товчу Ш[ишманов]у, та в тутешніх людей уха тугі, якось нічого не вдержують. Аж дивно! Буду ще товкти. Вам ще міністр Живков розрішив видати комплект “Сборника” по мойї просьбі трохи не в 1891 р.

Рецензій не обіщаю. Не люблю я їх писати, бо вони мені коштують стілько, скілько і своя праця, а сліду лишають мало. Хотів би я Вам послати деякі недруковані Кобзарські матер’яли, а також статейку про думу про Івана Богуславця, котрої фальшований вар’янт всучив до “Истор. Пѣсень” наших С. С. Нос і котрого фальшованности не розібрав Жит[ецький], хоч мав правдивий варіант Ломиковського. Сі мої коммунікати залежать од того, як скоро покласує жінка мої портфелі. Вже бібліотеку покласовала.

Скалабановича і Малишевського там не ма. “Aufruf” отберу в Мінцеса (перекладчик листів Б[акуні]на) і пришлю сими днями. Простіть!

Ваших бандерольних посилок ще не получив. Будьте ласкаві, не посилайте мені поки що нічого *Zollstück*’ами (пост пакетами), бо тут завше на них було і здирство чимале, і тяганина, а тепер митницю в місті скасували і треба за пустяком їхати аж на зал.-дор. станцію і там тягаться сугубо.

З Кулішем хоч так, хоч сяк, а в чепуху вскочите – “зане Куліш єсть і Кулішем зостанеться”.

З доцентурою і катедрою Вашою, певно, не одна тяганина вийде, та вже терпіть хоч би для того, що, об’єктивно говорючи, зо всіх можливих кандидатів Ви – найліпший.

Спасибі Вам і жінці Вашій за поздоровління і бажання. Та, певно, Бог і Вас не послуха: аорта моя все більший горбик видавлює на грудіх і, певно, давить на трахею і вбільшує єї катар і кашель, а сей не дає класти льоду *et vice versa*...

А через се все страшенно скоро втомляюсь і мало маю часу писати, бо мушу більше лежати. Лежу то я з книгою, та я читання не вважаю за роботу, – в усякім разі, се не соціальна робота.

А роботи треба б робити силу і крім Ж. і Сл., Нар., Хліб., ще обіщав написати літер. огляд укр. для *Revue des Revues*, а тепер *Revue de Paris* (котра хоче з'їсти *Revue des deux Mondes*) просе статті про участь України в лібер. і рев. руху в Росії, а сьогодні получив ще запросини од *Zeit*. Досадно, що не ма сил і нікому передати калавур.

31 Дек. Кілька днів задержав лист; між инчим, треба було перебрати деякі папери, а в них знайшов речі, котрі задумав звести до купи і переслати Вам, як матер'яли для Ж. і Сл. – посилаю окремо. Знайшов і статтю, вирізану цензурою з В. Евр. 1874 р. не через те, щоб там було що грішне, а через те, що в Петерб[ур-зі] пійшла чутка, що мене арештовано. (Се було після брехень “Кієвлянина” і “Голоса” про мій спор з Ор. Міллером з поводу билін і дум на арх. з'їзді і після великих арештів народоходителів). Тут дехто, перечитавши, знайшов, що воно не зовсім стратило букет. Як думаєте?

Ваш М. Др[агоманов].

337. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

9/1 95.

Завтра посилаю ще 2 заміточки і пачку Кобзарських дум і т. и. (непечатаних). Може, помістите ще в 2 книжку, бо з Бельгії не ма звістки.

Дивуюсь кінцеві статті про Огон[овського]. Після сказанного Вами фактично можна сказати, що *він зробив те, що міг*, лишень з додатком: будучи дурнем, неуком і лінивцем, – еге: лінивцем! Бо так писати, як Ог[оновський] писав, правдиво працювитий чоловік не може. Се робота лінивого крепака, котрий тіпає ціпом, аби день до вечора, і може натіпати чимало кіп, та тільки після него треба наново перемолочувати солому і перевіювати зерно. Се треба бити в голову галичанам, щоб учились працювати. Коли хочете, то я Вам пришлю для Ж. і Сл. листи до мене Ог[оновського].

Ваш М. Др[агоманов].

338. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Лист Ваш, посилку і картку кореспонденційну відібрав. Щире Вам спасибі за посилку! Матеріали і замітки до життя і слова на Укр[аїні] я можу дати тільки до 3 книжки, бо в 2 кн. вже пішли аналогічні “Листи наших діячів” і підуть конечно з ними зв'язані замітки до історії нашого відродження. В 3 кн. Ваші матеріали ста-

нуть на місце обох сих рубрик. В 2 кн. я кінчу свою драму, статтю Верна про євангеліє, починаю друкувати замітки Охримовича до звичаєвого права і Кримського антологію з Фірдовсієвої Шах-наме, а властиво, вступ до тої антології. Надто маю дві інтересні річі для хроніки, іменно – статейку Білобородова про столітє вірменської літератури і статейку Граба про одну зсильну панночку-Українку, закатовану в Сибірі. А прогос Вірмен! В рубриці “Із старих рукописів” я даю тепер маленьку статейку “О арменской ереси” і другу “О арменском постѣ Арциурцові”. Сю другу статейку я вважаю зразком релігійної сатири; зміст єї такий, що вірменський еретик Сергій Арці посилає свої послання своїм ученикам через пса, котрому їх прив’язує на шию. Коли ж пса того, званого Урца, з’їли вовки, то еретик дуже сумує і на пам’ятку пса встановлює піст, котрий прозвано Арціурцієвим. Не знаю, чи се оповіданечко було де друковане, хоч в російських рукописах воно часто находить ся. Інтересно, яка єго історична основа?

Ви пишете, що Ваш Дуалізм варто б перекласти по німецькому. Я радо зробив би се, коби було де видрукувати. Не знаю, чи взяв би сю статтю Вей(н)гольд до своєї Zeitschrift des Vereins für Volkskunde. В усякім разі, маю надію, що через проф. Брікнера (поляка в Берліні) і Вейнгольда можна буде найти накладцю для сеї праці. А тимчасом, я все таки почну печатати єї в Ж. і Сл., скоро протовплю ся троха з позачинаними працями.

Статю, вирізану цензурою, я надрукую в другім півроці поруч із статєю Терлецького.

Не налягаю на Вас, щоб Ви писали рецензії. В часописі вони вважають ся потрібними (говорячи слогом Огоновського), та чим раз менше людей має охоту їх писати. Та вже ми якось будемо собі давати раду, хоч рефератами намагати.

Сьогодні рано прервав отсей лист та получив Кобзарські думи. Спасибі! Переглянувши рукопис, я надумав так: печатати єго в рубриці “Із уст народа”, а іменно Вашу “Попередню замітку”, далі – розвідку про збірку Ломиковського і Дворянку в кн. III (до Дворянки у мене є коротенький галицький варіант). В дальшій книжці я дав би думи, записані Мартиновичем, ураз із “Словами кобзаря Магадина”, а натомісьць, осібно, Біду, до котрої звів би в одну купу наші галицькі варіанти, котрих у мене є зо 4, в тім числі один, записаний ще трохи чи не в XVIII віці. Натомісьць Одклінщини я думав би напечатати зовсім осібною статейкою і, коли б Ви згодились на таке розриванє Вашого матеріалу, то я надіюсь, що вони пішли б іще в II кн. Так само я прошу Вашого дозволу напечатати замітку “Непевний текст думи” в відділі критики, куди вона далеко краще підходить, ніж до збірки матеріалів по іст. житя і слова на Укр[аїні]. В такім разі, вона також пішла б іще в сьому н-рі.

В рубриці “Із уст народа” в II кн. даю: два варіанти пісні-вірші про св. Василя і Евладія (до них в рубриці старих рукописів також церковний текст сеї легенди), далі – прислані Вовком дві легенди (покража вогню св. Петром і Михайло громовик), далі йде казка про говорячу скрипку (з ціклу тих, що зібрав Бугель) і новелла “Лісковий корч свідком”, декілька вірувань і нова категорія: оповіданя

про історичні особи і події (про Собєського, Татар, Марію Тересу, Йосифа II (3 N), Кобилицю (3 N.) і т. і. (всіх 13). До сеї категорії маю доволі інтересні матеріали, нпр. цикл оповідань про пана Каньовського (Потоцького), про Довбуша і т. і. За сим підуть заги локальні (оповідання про певні місцевости), котрих також є у мене богата колекція. Дуже інтересний матеріал зводжу і порядкую тепер до титла “Вигадки і насміхи” (про циган, жидів, Бойків, Гуцулів, попів, панів, Німців, богачів і бідних і т. і.), звісно, стягаючи сюди тільки таке, що не підходить під понятє новелл. Інтересну колекційку маю також до титлу Казаня, молитви і їх пародії. Клопіт, що оті матеріали часто нецензурні, а хоча Ж. і Сл. на цензуру не дуже то й мусить оглядатися, то все таки публіка у нас гірше цензури. От і тепер у мене вийшла інтересна переписка з Бучинським, котрий уважав потрібним заявити міні карткою кореспонденційною, що перестає виписувати Ж. і Сл. задля єго крайне-реалістичного напрямю. Я відписав єму, що власне в беллетристиці Ж. і Сл. не держить ся ніякої догми, бо обік реалістичних річей містить твори таких ідеалістів, як Віктор Гюго, а наукові річи та матеріали із уст народніх та старих рукописів ченьже під сю кличку не підпадають. На се одержав я лист, в котрім Буч[инський] звичаєм наших критиків на порушене раз питанє не відповідає, а за то сердить ся на порнологію такої пісні, як та, що підписана єгож іменем (про Кошута і кошутську війну), на згадку про штани в моїй повісти, на стіль в Ваших Хартіях і, врешті, на правопись в записях пісень народніх. От як у нас посту-пають люде наперед!

Хотілось би міні сказати Вам кілька слів про мою статю о Огоновськім. Признаюсь Вам, я бояв ся, що Ви дуже вилаєте мене за неї, іменно за той діпломатичний спосіб писаня, котрого я там держав ся. Та діло вийшло таке, що я майже з самого початку поставлений був у фальшиве положенє. Зараз по смерти Ог[оновського] я обіцяв П[авли]кови статю о нім для Народа. Я міркував, що мое кандідованє на приватну доцентуру, отже зовсім не на наслідство по Огон[овському], не перешкодить міні сказати все коротко і ясно. Тимчасом вийшло так, що мое кандідованє на доцентуру без моєї спеціальної причини перемінило ся в кандідованє [на] професуру і я мусів, щоб не утруднювати собі і так трудної позиції, позичити языка у діпломатів і писати, як каже Ревакович, “спірально”, щоб і гусей не дразнити і правди надто в лице не бити. Кінцева фраза, признаюсь, може більше б’є на ефект, ніж має в собі правди, але після всего сказаного в статі, я думаю, кождий тямущий легко пізнає, яка міра правди є в тій фразі. Що до лінивства покійного я не міг би з Вами згодити ся: він працював, совісно мучив ся, та що з того, коли розум єго був такий тупий і ограничений, що, бувало, скажеш єму три рази якусь річ, навіть на картці напишеш, він повторить, а потому все таки перепутає. Забавний примір такої тупости є в єго Історії літератури, де він підсунув Вам яко програму те, що [я] винотував був єму на карточці яко головні признаки тих поглядів і сімпатій, з якими ми, молоді люде половини 70-тих років, Галичане, розпочинали свою літературну роботу. Що до листів Ог[оновськ]ого, то, звісно, я візьмусь печатати їх; у мене є вже колекційка,

хоч не так то й цікавих, так що не думав поки що йечатати їх, та коли Ви маєте цікаві, то чому б і не напечатати? В II кн. напечатано кілька листочків Заревича з р. 1866–68 (дав Белей!) і один лист старого Гриневецького з 1813, антикварного змісту (до него треба додати й біографію Гриневецького). В рубриці Матеріалів до нашого відродження хочу дати одну угроруську стихію з початку сего віку (мабуть, Таркевича) яко зразок угроруського москво- і мадярофільства враз.

Був семи днями в Крехівськiм монастирі, відки визичив три рукописи: інтересний список Палей (XVI віку), список Варлаама і Йоасафа з 11 рисунками в тексті і рукопис мішаного змісту, в котрiм є полемічні статі против уніі. Здаєть ся, що впру їх у К. Стар., бо тут нема де друкувати.

Тов. ім. Шевч. захожуєть ся збирати етнографічні матеріали, та варто бачити ті гримаси, які роблять головачі того тов., особливо Верхратський, на саму згадку про ті матеріали. В їх очах усе те нічого не варто, от поодинокі слова – се друге діло! Крім Грушівського і декількох молодих студентів ніхто не інтересує ся тими річами. Поки що ухвалено напечатати I випуск рекрутських пісень. Пісні зібрав з друкованих і рукописних збірок, в тім числі моїх і П[авли]кових, Маковей і зладив до них розправу, йдучи за методом Васил[ь]єва (К. Стар.). Розправа, читана колись у семінарії Огоновського, слаба головно тим, що не показує докладно того історичного ґрунту, на котрiм виростили рекрутські пісні, а тільки силкуєть ся его заступити парафразою самих пісень. Як буде впорядкований матеріал – не знаю. Для дальших книжок рішено збирати свіжий матеріал і в тій цілі видати квестіонар. Я, бувши як гість на тім засіданю, радив видати казки, записані Роздільським; збірка его, около 100 штук казок, записаних в однім селі, є у мене; про запис можна мати виображене з того, що доси видрукувано в Ж. і Сл., та здаєть ся, що присутні не дуже радо се прийняли. Побачу, який вони свіжий матеріал зберуть і на що звернуть увагу в своїм квестіонарі!

На тім і кінчу сей лист. Бандерольку тільки сьогодні висилаю. Думав, що єі віддано на почту ще перед місяцем, а тимчасом діти взяли єі і заховали в свій магазин.

Щиро поздоровляю Вас, Вашу сім'ю, Шановну Пані Добродійку і панну Лесю. Чи Ви згадували їй про мій проєкт перекласти Торквемаду Віктора Гюго? Я дуже був би цікавий, як вона віднесеть ся до сего проєкту.

Ваш Ів. Франко.

Львів, ул. Глубока 7. Д. 25/1 95.

339. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

15 Ян. 95. Софія.

Дорогий Друже.

Послав Вам з тиждень назад Замітки і стару статтю, та довідався, що мої поштарки (Леся та Рада) забули рекомендовати, то й боюся, колиб не пропала посилка. Заспокойте мене листочком, чи получили. Вчора послав додаточок до Кобзарських співів, а сьогодні ще один посилаю.

Помістіть Ви Бодяньського вар'янт Двор. жони коло Ломиковського, а другі пісні з Бод[яньського] – де небудь в Вашім фольклорнім відділі.

Виправив я Вам ще пачку Кобзарів (єсть цікаві речі і новий, досить повний вар'янт Кішки), та не посилаю, – може, ще який додаток видеру з паперів, котрі тепер привожу в порядок. А їх у мене сила! Та добре, що єсть якась робота, котру можна робити з переривами і навіть лежучи (простіть, що пишу тоді карандашем: се й єсть лежача робота), бо кашель не дає сидіти довго.

Що у Вас нового? Які шанси Ваші на професорство?

Ваш М. Др[агоманов].

Ще задержу пісні Б[одяньск]ого.

340. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

18/1 95

Добре, що не пропала на пошті моя перша посилка, та сумую, що в II кн. не влізе нічого з моїх кобзарів, і прошу, коли єсть яка змога, вперти туди хоч Ломиковського. Коли вже з нар. уст набрано, то завважте, що кобзарі не зовсім “народ”. Коли в II кн. не буде Лом[иковськ]ого, то на далі зостанеться так багато, що в 1895 р. важко буде вмістити. В мене готово в 3 рази стільки, скільки послано, і вар'янти важніші. Одклінщин ліпше не одділяти, а, прибавивши ще стільки місця, скільки вони займають, можна вмістити Лом[иковськ]ого. Зважте все, а також і те, що инакше в 2 кн. не буде “Драгомановщини”, а в III буде занадто, а я хочу зберегти репутацію Вашого вірного і рівного сотрудника. Лесі казав про Торквемаду, та перше вже треба здобути оригінал. А до того, хай би Леся якийсь час присиділа над прозою. Тепер вона переклада *Les Hébreux* Верна.

Ваш М. Др[агоманов].

341. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Вашу посилочку (вар. Двор. жени Бодяньського), далі листок (про Лом[иков]ського) і картку коресп. дістав, також брошуру Бакуніна. Спасибі за все!

Брошуру віддав, а часть статі (про Ломиковського і Двор. жену) поміщу в II кн. Зроблю по Вашому і міститиму Ваш матеріал осібно в одній цілости, так, як Ви его пишете, і в такім же порядку.

До Двор. жени у мене є галицька паралеля, доси, мабуть, ніким незаписана. Я записав єї ок. 1870 р. від пок. матери, та вона жалувала, що се пісня не вся, що там у середині дещо випало, – забула. В усякім разі те, що заховало ся в єї пам'яті, вельми характерне. Я посилаю Вам сей текстик, може, Ви схочете приточити его до двох перших і додати до него які небудь свої уваги.

Так само я думаю зробити й зо своїми варіантами “Біди”: заким друкувати присланий вами текст, я вишлю Вам свої варіанти, щоби таким способом уся редакція була Ваша. Супроти сего мій плян що до друку дальших частин Вашого матеріалу такий: у кн. III підуть *думи* Магадина (всіх 5, де вони займуть більше як 1 ½ аркуша друку), в кн. IV піде “Біда” з варіантами, Слова Магадина і Одклінщини; остаточно можнаб дати й ще дещо, коли б до того часу надіслали. Хотілось би міні за друкованєм Вашого матеріалу не занедбувати й свого “Із уст народа”, тим більше, що й до мене матеріалу напливає чим раз більше і доволі цікавого та свіжого.

Ще одно хотів я Вас спитати: чи Ви трібували читати мій роман “Основи суспільности”, а коли читали, то як Ви міні порадите? Дуже він довгий. Перша часть ледво скінчиться в 1 ½ року, значить, на дві дальші части ще треба 3 роки! А у нас багато людей читає методом пок. Шпака в комедії Квітки: аж тоді, як є цілість скінчена. Тому то я думаю, скінчивши першу часть, перервати друковане сего романа в Ж. і Сл. і видати его книжкою, а тут друкувати дрібнійші новелли, хоч оригінальні, хоч перекладені. Моя жінка дуже сему противна і налягає на те, щоб друкувати далі роман, – не для того, як колиб він їй подобався, а для того, що, мовляв, читачі мають право дістати цілість. Для III кн. з нових річей я лагоджу переклад Едіпа Колонейського (піде половина) і хотів би дати Ваші Матеріали до іст. ж. і сл. на Укр[аїні] по змозі всі.

Сьогодні пишу д. Вовку про Торквемаду і інші книжки, на котрі я давно вислав єму гроші.

Щиро кланяю(ся) Вам і всім Вашим.

Ів. Франко.

1/2 95.

342. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Отсе скінчив друк II кн. Ж. і Сл. і зараз же починаю III. В II кн. пішли з Ваших річей дві: записі кобзарських співів Лом[иковського], Бод[янського] і Церт[елева] і Замітка “Непевний текст думи” в відділі критики. Скінчилась стаття Верна про Євангеліє. Для III кн. маю Ваші Матеріали і замітки до життя і слова і думи Магадина. Та все таки бажалось би мати ще й Хартії. Чи панна Леся дасть що далі по часті релігії, чи, може, сю книжку перепавзувати і вперти натомісць більше іншого матеріалу? Я дістав французький текст Торквемади Віктора Гюго і запитую ще раз, чи д-ка Леся схоче взятися до его перекладу? Міні дужеб хотілось подати его на чолі третього рочника Ж. і Сл., бо до того часу він, певно, не буде готовий. Звісно, бажалось би мати переклад віршовий і по змозі римований, як у оригіналі.

На сьому й кінчу сей листок. Книжки Ж. і Сл. вишлю, скоро тільки будуть готові.

Кланяюсь низенько.

Ваш Ів. Франко.

Львів 21/II 95.

343. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

21. II. 95

Получив зараз 2 кн. Ж. і Сл., а передтим лист. В III кн., б. л., напечатайте всего Магадина з одклинщинами. Дальше Кобз. співів можу вислати хоч на цілу книгу, а Хартій не можу, поки не получу документів з Бельгії. Можу написати рецензійку на нову книжку про флам. літер. політичний рух.

Б. л., напишіть Кр[имсько]му, щоб в Етногр. (Обозр.) звернув увагу на Ломиковського, як на ста(ріший) запис н. дум. Може, в Москві ще роз(шука)ють той манускріпт, з котрого писав Л(омико)в[ський]. Та й Лазар[евського] скоріше Москалі підоб'ють (щось) про Лом[иковського] написати, ніж ми. Додайте, щ(о) за 1894 р. я получив по звісному (адресу) проф. Мінцеса лишень 1 N Етно(гр. Обозр.), а решти не ма!

Леся послала Вам Евреїв. Ліпше дайте їх ½ в III кн., то на кн. V–VI може піти *Jésus de Nazareth*. Все таки буде цілий Верновий виклад св. історії за сі 2 роки. А що буде в 1896 р., – хто відає. Я, певно, не побачу, бо чортяка за мене прийнявся строгу.

Бувайте здорові.

Ваш М. Др[агоманов].

Дорогий Друже.

Получив я частину юбилейного Народу і мушу дякувати гаряче Вас і Павліка за Ваші промови, в котрих окрім юбилейного елементу, – для мене, вірте, байдужого, – я бачу таку щирю особисту прихильність до мене, котру я б хотів заслужити дальшим моїм життям. Я думаю, що вирази сеї прихильности будуть найдорогші для моїх дітей з усього юбилейного, коли вони тільки будуть спосібні розбирати речі.

А тепер перейду до Ж. і Сл. і скажу таке, що, може, Вам не подобається. Для чого Ви писали *Сон князя Святослава*? Ні поезії, ні тенденції, яка була в Захарі Беркуті, – речі все таки рутенській! В загалі, для чого Ви завидуєте лаврам Дідицького? Ви часто вскакуєте в романтику. Для чого ще скакати і в псевдо-класіку? По мойому, Ви не шануєте Вашого таланту такими скоками од реальности. Ну, що Ви зробили з Панськи(ми) жартами, заставивши для реалистики німця говорити бог зна як, і видумавши попа, котрого ніколи не було, як се признали мені колись і Ок[уневський], і Кобр[инська].

Далі, на віщо Ви написали в кінці Евангелія: *переклала Л. У.* У Вас же була напись *перекладчика: переклад Л. У.* Ви на ½ відкрили псевдонім і дали можливість, що жіночу постать Л. У. в Росії будуть питать, чи вона то писала, – признаватись, значить іти просто під кару, та ще в манастир, де манашки будуть, поки схочуть, намовляти до каяття, – або одбріхуватись з ризком пійматись і все таки дістатись в манастир. І для чого? Для якої кому користи? і навіть не по свої(й) волі, а по тому, що редакторська рука розмахалась. Ваша рука не раз ліберальничала над працями сотрудників, та хоч доси під манастир нікого не підводила! А тепер і на те пішло!

Посилаю Вам співи Кроковського, а також галицькі збірки, в котрих на першому листку знайдете ще гал. луну Гусарської жони, а далі – Кошута чимало.

Що робиться зо збірками Груш[евського]? Чи буде з того прок? Я б не дуже радив ні Вам, ні П[авли]ку плутатись з ним. Маючи Ж. і Сл., Ви можете *far da se*.

Ваш М. Др[агоманов].

345. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Лист Ваш діткнув мене дуже болючо, головно задля тої незручности, яка вийшла у мене з підписом під Євангелієм. Запевнюю Вас, що се зроблено без ніякого наміру, а тільки ось з якої причини. Підпис *переводчика* був там уміщений на початку. А що в Ж. і Сл. підписи звичайно кладуть ся на кінці статі, от я й перечеркнув у рукописі підпис, та під першою частиною і забув підложити.

Опісля рукопис по видрукуванню я знищив і не тямив уже, як саме було написано, а тямив тільки одно, що переводчик бажає під своєю працею покласти свої ініціали. Ся трагічна евентуальність, про яку Ви згадуєте, міні й на думку не прийшла, а тим менше я міг здумати, щоб така штучка, як заміна букв “ла” на “д” становила вихід із неї. В усякім разі, я готов зробити все, що Ви признаєте потрібним, щоб діло направити, і ще раз запевню Вас, що ані злої, ані над міру доброї волі у мене сим разом не було.

Ваш суд про Святослава мене не здивував, а тим менше вразив. Я его від Вас і надівав ся, хоч так, як є, він міні видався троха за острим, а то ось чому. Ви троха невірно оцінюєте сам характер мого таланту. Я вдачею своєю далеко більше романтик, ніж реаліст. Всі річи реального змісту, які я писав, справляли міні при писаню далеко більше муки, прикрости, зденерованя, ніж ті романтичні “скоки”, при котрих я просто спочиваю душею. Таким починком, такою рекреацією був для мене й Святослав. Впрочім, міні здаєсь, що від творів Дідицького все таки дещо его відріжнює, а тема сама, взята зі звісного середньовічного *Dit de l'empereur* (у мене з німецької версії в поемі *Karlmeynet*) видаєсь міні високопоетичною. Та се, звісно, мій особистий суд. Міні ходило о те, щоб зробити річ, здатну для сцени, а надто таку, при котрій би я не мав тих обридливих драч з цензурами, які мусів переходити з моїми драмами із сучасного житя. Впрочім, тепер я знов улізу в сучасне жите, – побачимо, з яким ефектом.

А за Панські жарти я постою. Міні дивно троха, що Ви в своїм суді не хочете стати висше, як мої галицькі критики Цеглінський та Огоновський і як Ок[уневський] та Коб[ринськ]а, котрі обоє в купі не знають тих часів ані того житя, яке я там зобразив. Дивно міні, що Ви нпр. що до попа вірите Ок[уневському] і Коб[ринській], котрі кажуть, що такого попа ніколи не було, а не вірите нпр. Павликови, котрий в своїх Читальнях наводить звістку про одного такого попа Григоровича, що ціле жите бив ся за мужиків з панамі і з урядом. У мене в листах, переказах і рукописах є ціла низка звісток про попів перед 1848 р., що пильно занимали ся школами, записували свій маєток на школи, приватно вчили мужицькі діти разом зі своїми і т. д. Я маю нпр. рукописний буквар з р. 1845 попа Щавінського, зладжений “для дітей своїх і парафіян”. Звістку про те, як попа з парохіянами в урочисте свято гнали на панщину, я взяв від Устіяновича (попа!). Та й чиж піп в Панських жартах такий уже виідеалізований? Звісно, для Цеглінських і Огоновських вистарчило те, що він там показаний сімпатичною фігурою, щоби з него зробити ідеал, та міні здавало ся, що більше тямучий критик догляне в описі того попа й темних сторін его діяльності – тоі про(па)ганди квієтізму та уляглости для властей, того гальмованя всякого живого людowego руху, тих невинних ріає fraudes, якими він послугуєся часом в прикрій хвилі і котрі так характерні для вдачі інтелігентного гал. Русина. Я тямлю, що моя жінка, читаючи поему в рукописі, обурювала ся на того попа – і се було для мене успокоєнем против того закиду, що я підхлібив попівству в своїм малюнку.

А тепер про Ж. і Сл. В кн. 3 я дам Магадина, а “Замітки до іст. ж. і сл. на Укр.” пішли вже всі, з долученем “Непевного вар. думи”, що був зложений для 2 кн., та в остатній хвилі мусів відпасти. На Євреїв таки, здаєть ся, не буде місця, і не хотілось би зачинати з кінцем тому. За те надіюсь в кн. 4 помістити цілу статтю, так що Ісус пішов би в кн. 5 і 6. Прошу тільки о переклад. Дальших матеріалів, про котрі згадуєте в листі, поки що не одержав.

Сими днями я одержав від одного Москаля (з німецькою фамілією) із Москви невеличку субвенцію на Ж. і Сл. і невеличкий фондик (225 руб.) на видане перекладом якоїсь етнографічної праці. Я предложив на разі три праці: Ваше дуалістичне міротворенє, Успенського Богумілів і Клоустона Вандрівка казок. Думаю, що тих грошей вистарчило б на друк усіх трьох. А коли б єму хотіло ся якоїсь більшої книжки, то я предложив єму Графову Історію чорта. Позаяк тут іще нічого не рішено, то я просив би Вас сказати свою думку. Дехто радить міні нпр. взяти ся за виданє Тайлорових “Початків цивілізації” або Ратцевої “Volkskunde” (2-го тому), та я боюсь з такими малими грішми братися за такі великі книги, хоч, з другого боку, признаю рацію, що нам треба б не монографій, а в першім ряді загальних, фундаментальних праць.

Від тогож Москаля прислано й П[авли]ку дещо грошей на виданє книжки Тіле про історію релігій.

Сими днями вишло Вам друковану тут книжечку “Порабощаемый народъ”.

Не добре розумію, про які збірки Груш[евського] Ви згадуєте? По єго раді Тов. Шевч. ухвалило обік Записок видавати осібними томами збірки матеріалів історичних і етнографічних. Перші томи матеріалів істор. мають обіймати люстрації воеводства руського, видобуті Груш[евськ]им із московських архівів. Дещо вже він має, за рештою хоче не[за]баром сам їхати до Москви. Збірка етнографічна має обняти в т. I пісні рекрутські, зібрані (з друків і ріжних записів) Маковеєм. Збірка досить богата, та зовсім невпорядкована, бо М[аков]ей і не знає, як єї порякувати. Він, ще бувши студ. універс., зладив був для Огоновського семінарійну працю про ті пісні, на взір праці Васильєва в К. Стар., та тепер і сеї праці іп сгудо друкувати не хоче і з збіркою не може собі дати ради, так що рукопису і досі не передав, а швидко він їде до Черновець на редактора півурядової Часописі. Я подав тов. план видати збірку южноруських апокріфів, та чую, що в виділі дехто дуже на се кривив ся. В усякім разі швидко ще на них черга не прийде. Груш[евський] бажав би також видати мою збірку приповідок, та се така робота, що над нею треба ще з рік посидіти, а я на се тепер не маю часу.

Незадовго десь має відбутися моя габілітація, сьгодні справа мала бути на нараді факультету. По габілітації я поїду на пару день до Відня. На катедру по Огоновським кандідують Колесса, Студинський, Лучаківський і має намір також Коцовський.

Поздоровляю Вас щиро.

Ваш Ів. Франко.

Львів д. 13/3 95.

346. ФРАНКО ДО ДРАГОМАНОВА

Вельми Шановний Добродію!

Віки цілі не мав уже від Вас ані словечка, тай самому ніколи було писати до Вас перед скінченням книжки Ж. і Сл. Ледво не ледво я скінчив єї. Надіюсь, що Ви вже одержали єї. Може, будете в претензії за те, що не пішла дальша часть кобзарських співів, та бачите самі, що в остатній хвилі виїхав міні Остап [Терлецький]: пришлось скінчити главу его праці і в тій цілі віддати єму звиш 2 аркуші – як раз те місце, яке було призначене на Магадина. Тепер Магадин іде зараз на початку IV кн. (вже майже весь зложений) і для того я осмілююсь просити о присилку дальших матеріалів. Чи Ви думаєте продовжати свої Матер. і зам. до іст. житя і слова на Україні? Коли так, то можеб зладили щонебудь ще для IV книжки? Богато тут не вйде, не більше пів аркуша, бо я хотів би дати в тій книжці цілу статью Верна, розуміть ся, коли одержу рещту перекладу.

Я не смію вже й згадувати Вам про дальші Хартії, бо знаю, що стан Вашого здоровля не такий, щоб Ви могли тепер думати про сю роботу. Прийдесь підодждати, чень вакації і Париж поправлять Вас, чого ми тут усі щиро бажаємо.

В сьому півроці я хочу напечатати цілу главу Остапової праці, де буде мова про знесенє панщини. Се праця, котрої давно всі домагають ся, і я думаю, що Остап зробить єї добре, маючи під руками пребогату збірку офіціальних документів, даровану Країнським бібліотеці Оссолінських (1 том і 5 великих фасцикулів). Сю главу его праці я хочу видати осібною книжкою. Так от, у Ж. і Сл. прийдесь на неї відступити в кожній книжці по 2–3 аркуші друку. Молоді, тай то навіть радикали, домагають ся від мене, щоб я викинув рубрики “Із уст народа” та “Із старих рукописів”, а натомість печатав переклади з Ібзена, Метерлінка та інших модерністів. А тимчасом рубрика Із уст народа починає по провінції будити нову охоту до збираня творів народніх, і я дістаю раз у раз нові збірочки, в котрих обік звісного попадають ся й нові, дуже інтересні матеріали. І так в одній збірці з гірського села Хутара находжу зміст мого “Сну Святослава” (Dit de l’empereur Constantin); в збірочці казок із с. Циган – казку про жениха-мерця, в котрій скомбіновано сюжет Ленори (уведене дівчини мерцем) зі змістом угорського “фраір на гусячих ногах”. Дуже жаль не то покидати, а навіть редукувати сю рубрику; у мене є матеріалу досить на те, щоб заповнити кожного пів н-ру і то не без вибору, чим небудь, а річами такими, котрі хоч по троха, а розширювали би наше знанє людової традиції і людового житя духового. І се наші радикалики вважають лишнім та неінтересним, мабуть для того, що їх півбог Дашинський написав, що *dość nam tego folkloryzmu!*

З моєю доцентурою діло не витанцьовує ся, та, мабуть, і зовсім не вигорить. І Вахнянин, і Барвінський, і Колесса пускають против мене всякі способи агітації, звісно, не річевої, а особистої, щоб міні підтяти ноги. Я вже й думати перестав про се і освоїв ся з думкою, що, як у нас кажуть, обійде ся циганське весіле без марципанів, а університет без мене. Більше жаль буде, коли з кінцем сего року

прийдеся покинути видаване Ж. і Сл., а воно дуже на се заносить ся, бо видавати довше – значить влізти в невивлатні довги. Коли отак мої пляни на двох боках розіб'ються, я готов емігрувати денебудь на край світа. Ми тут з дром Олеськовим дискутуємо тепер багато про Канаду. Він їде там в половині юля шукати місця для руських колоністів, а коли місце найдеся підходяще і покажеся можливість зложити гарну колонію, я перший готов забратися за океан. Та годі!

Поздоровляємо Вас щиро.

Ваш Ів. Франко.

18/V 95.

347. ДРАГОМАНОВ ДО ФРАНКА

13/25 Маю 95. Софія

Дорогий Друже!

Не писав Вам і нікому, бо через болізню, а ще більше через ліки (м. и. *tinctura belladonnae!*) був слабый так, що ні думати, ні писати, ні навіть читати не міг. Тепер ледви прихожу в себе головно через гарну погоду.

З поводу попереднього Вашого листу треба говорити про “Сон князя”. Скажу коротко: не в тім діло, що в Вас наклін до романтизму, як кажете, а не до реалізму. Поезія завше реалістична при всіх напрямках, а напр. англійські основателі новішого романтизму були вкупі і основателі новішого реалізму. А в тім діло, що в Вас рутенщина прибила нюх до реалізму і поезії *правди*. Треба ліки, м. и. дози французької, англійської і російської літератури доброї школи. “Сон” мертвий і ні до чого, а всего менше до р. життя навіть старої епохи. Коли тема его є в фольклорі, так те нічо не показує – зайшла з Тибету або що, тай годі. У нас князів злодіїв і Гарунів Ар-Рашидів не було. І через те нічого не викрутиш із сеї теми.

З “Кам'яною душею”, по моєму, ще гірше. Опришки шаблонні, жінка неясна, вся дія не розвита. На сцені через міміку та декорації може і буде интересно, а в читанню: по бороді текло, а в рот не попало.

Простіть різкість виразів: занадто я слабый, щоб прибирати академічні.

Остатня книжка Ж. і Сл. интересна, та я все таки трохи претендую за магазина, а надто за те, що в Москві зроблена буде деяка реклама Ж. і Слову з поводу Кобзарських документів, котрі для гелертерів російських найбільше интересні з усього нашого фольклору. Наперед увідомляйте мене про сюрпризи. Стаття Остапа, котра з'їла Магадина, интересна, тільки наголовок загальний ще менше підходить, ніж інші частини. Се просто вривки про польський рух 1848 р., та ще зовсім не говорять про те власне, що головне в темі всієї роботи, тобто на скільки сей рух висував обставини сприяючі чи ні руському відроджінню, політичному, соціальному і національному, і як характер его обусловлював конечність руської реакції і реакційности.

Про Хартії скажу, що мій Бельгієць писав, що він нарешті посила мені копії потрібних документів, та я щось не получаю. Сподіваюсь, що незабаром усі такі придуть і тоді я вакаціями спечу Вам Нідерландські Хартії. Кобзарські матеріали лежать у мене на далі готові. Можу в усякий час вислати.

Я все таки не розберу, як стоїть Ваша доцентура, коли не професура, і при чому тут Колесса? Та не розберу, де, власне, сидить Колесса – чи ві Львові, чи в Чернівцях? Що Вам трудно стати офіційним професором – се на перед можна було знати, але трудности прибавила занадто скоро смерть Огон[овського]. Ви не встигли ще пустити корні як доцент. Тепер на Вашім місці я б узяв собі спеціальний курсик в 1 год. на тиждень, такий, щоб давав привід і до філософії науки, тай читав собі помалу, показуючи людям що то наука, а що Огоновщина, котрої чимало і в Колесси.

Те, що Ваші молоді марксисты хотять фолклор істребити – характерне як показ того, як “нігілятину” не сіють, а сама родиться в наших расахъ. “Въѣхаль на бѣломъ конѣ въ уѣздное училище и упразднилъ науки”, як один з градоначальників города Глупова. Характерно, що такі глупці не з того починають, щоб свою працю організувати, а щоб чужих розбити. Та нехай би на Народ вони претензії не мали, мовляв: як нам українські гроші (хоч їм їх ніхто не дасть, бо їх ніхто не знає).

ОСОБОВИЙ ПОКАЖЧИК

- Агін 279
 Аксаков І. 156
 Аксаков К. 276, 278
 Аксельрод П. 276, 320
 Алекса 283
 Александров В. 283
 Алімпій, маляр 283
 д'Аляркон П. 15
 Ангелович А. 283
 Андрієвський В. 117
 д'Анкона А. 397, 467, 476, 478
 Анненков П. 508
 Антоневи́ч М. 349, 471, 473
 Антоній Печерський 283
 Антонович А. 61, 71, 285
 Антонович Володимир 31, 33, 35, 46,
 57, 65, 71, 128, 138, 141, 143, 148,
 151, 154, 157, 158, 160, 162, 163,
 165, 167, 177, 184, 201, 205, 207,
 209, 213, 233, 238, 241–243, 245–
 248, 283, 285, 291, 303, 308, 309,
 314, 330, 343, 355, 370, 371, 374,
 375, 394, 433, 449, 460, 472, 477,
 497, 506, 508, 509
 Антонович Варвара 32
 Арабажин К. 256–264, 338, 370, 428,
 433
 Арістотель 153
 Арцишевський В. 292
 Ауербач Б. 348
 Афанасій 311
 Афанасьєв О. М. 98, 152, 155, 168,
 189, 255, 453
 Афанасьєв-Чужбинський О. С. 89,
 218, 277–279, 281, 283, 357
 Багалій Д. 207
 Бадені С. 495, 523
 Бадрова 241
 Байздренко М. 445, 450
 Байрон Д. 252, 253, 351, 476, 478
 Бакунін М. 32, 42, 284, 508–512, 514–
 519, 521, 525
 Балабанов М. 419
 Баран М. 406
 Барвінський В. 8, 27, 42, 45, 47, 77, 80,
 85, 93, 95, 97, 100, 115, 117, 150,
 174, 180, 183, 191, 204, 252, 271,
 299, 310, 321, 352
 Барвінський О. 139, 192, 257, 287–292,
 295, 297–303, 305, 314, 332, 356,
 359, 374, 376, 441, 443, 446, 479–
 481, 484, 485, 490–495, 507, 508,
 519, 523, 536
 Барт (Barth) 370, 459, 462
 Баронч (Barącz) С. 113, 114, 120, 132,
 155, 159, 164, 167–172, 396
 Батюшков П. 209, 330
 Баур Х. 263
 Бачинський Б. 208, 213
 Бедекер 134
 Беджгот В. 16
 Безак О. 290
 Безсонов П. 344, 453, 469
 Белей І. 9, 10, 25, 27, 28, 35, 37, 40, 41,
 45, 48, 49, 51, 63, 67, 77–79, 88, 91,
 99, 135, 138, 141, 165, 168, 169,
 174, 183, 192, 193, 215, 241, 242,
 245, 248, 251, 257, 285, 328, 338,
 343, 357, 358, 373, 513, 529
 Бенфей (Benfey) Т. 98, 254, 368, 409
 Бердяєв С. 140
 Беренштам В. 355
 Бестужев-Рюмін К. 183, 517
 Бецький І. 357
 Белінський В. 86, 278–281, 338, 340
 Бичков 208
 Бігеляйзен Г. 132, 143, 465, 482, 509,
 521
 Білашевич (Яремецький) І. 407
 Білик Іван (Рудченко І.) 94, 97, 98,
 159, 185, 244, 290
 Білінський К. 371
 Білінський Л. 350
 Білобородов 527
 Бісмарк О. 146
 Блік 251, 254
 Бобикевич К. 14, 127
 Бобринський 244
 Богданович Ф. 321, 322
 Богишич (Bogišič) 71, 82
 Богун І. 432

- Боденштедт Ф. 65
 Бодуен де Куртене Я. 505
 Бодянский О. 31, 32, 121, 277, 279, 530–532
 Боецій Аніцій 186
 Бокль Г.-Т. 29
 Борисов Е. 18, 24
 Боричевський 279
 Борковський О. 289, 302, 328, 353
 Брандес Г. 255, 264, 266, 317
 Брауміллер В. 456
 Браунгольц (Braunholtz) 433, 436
 Брет-Гарт (Гарт Френсіс Брет) 10, 12, 13, 354
 Брікнер А. 527
 Брокгауз Ф. А. 44, 464
 Брухнальський 132
 Брюлов К. 277, 279
 Бугель В. 219, 220, 521, 527
 Будвайсер К. 392
 Будзиновський В. 259, 441, 442, 445, 515, 516
 Будилович А. 422, 433, 434
 Бурцев В. 513
 Буслаєв Ф. 152, 155, 457
 Бучинський М. 96, 100, 190, 257, 305, 319, 320, 323, 325, 528
Вагилевич І. 87
 Вагнер А. 250
 Вайц Г. 280
 Вакарчук І. 6
 Вандер (Wander) К. Ф. 81, 378, 392, 395, 400, 401
 Варшевицький К. 311
 Василевський Л. 461, 486, 519
 Василь Лукич, див. Левицький В. Л.
 Васильєв В. 529, 535
 Васильчиков 71
 Ватсон 507
 Вахнянин А. 127, 133, 136, 174, 204, 353, 494, 495, 536
 Вейнгольд К. 527
 Величко Г. 283, 380, 484
 Величко С. 481, 484
 Вельгаузен (Wellhausen) Ю. 108, 151, 154, 178, 241, 251, 254, 302, 340
 Вельтман 279
 Венцлевський 350
 Вересай 83
 Веркович С. 471–473
 Верн (Vernes) М. Л. 48, 108, 111, 112, 151, 203, 240, 242, 254, 258, 260, 262, 263, 265, 266, 291, 302, 309, 322, 337, 338, 340–342, 345, 369, 388, 431, 433, 434, 459, 479, 515, 517, 519, 521, 522, 525, 527, 530, 536
 Вернадський 452
 Верниволя, див. Кониський О.
 Верхратський І. 29, 255, 348, 521, 529
 Веселовський О. 151, 154, 159, 247, 248, 308, 333, 368, 436, 439
 Веспасіан, римський імператор 390
 Винниченко Ф. 9, 19, 57
 Вислоух Б. 299, 317, 339, 354, 427, 428, 431, 519
 Вислоцький А. 295, 378
 Вільхівський, див. Грінченко Б.
 Віндішгрец А. 427
 Вінцковський Д. 14, 348
 Віньолі Д. 148
 Вітошинський (Аіталевич) І. 283
 Вішньовський Т. 509
 Владислав Опольський 87
 Вовк (Волков) Ф. 74, 76, 77, 122, 129, 130, 168, 203, 205, 206, 211, 232, 245, 259, 260, 283, 295, 304, 325, 343, 355, 370, 371, 433, 454, 457, 460, 461, 463, 468, 469, 477, 478, 495, 496, 505–509, 511, 513, 522, 527, 531
 Водовозов В. 483, 504
 Возняк М. 5
 Войцеховський 524
 Войцицький К. 28, 40, 66, 104, 403
 Волянський І. 297
 Вольський Й. 28, 30, 34, 48, 86
 Воронцова 422, 423
 Вротновський 56
 Врублевський В. 69, 70
 Врхліцький Я. 505
 Вуек Я. 311
 Вульф 450
 Габерман П. 422, 423
 Гаваттович Я. 157, 306, 307, 309–311, 327
 Гавлічек К. 521

Гаврилик Г. 347
 Галін М. 359
 Галлер 81
 Гамель, фон 305, 307, 334, 338
 Ганкевич М. 461
 Гарасимович І. 499, 501
 Гарнак А. 461
 Гаррах, граф 69
 Гаршин В. 247, 248
 Гаршин Є. 281
 Гаупт 382
 Гаусрат (Haussrath) А. 111, 132, 179, 254, 263
 Гафіз 430, 519
 Гашет 484
 Гейне Г. 23, 27, 43, 252, 253, 267, 348, 351, 398, 401
 Геккель Е.-Г. 21, 252
 Гекслі Т.-Г. 252
 Гельвальд Ф. 249, 250, 254
 Генік К. 351
 Герцен О. 9, 17, 31, 32, 42, 275, 312, 349, 449, 508
 Герцен (син О. Герцена) 275, 448
 Гете Й.-В. 252, 253, 346, 348, 351
 Гетьманець, *див.* Старицький М.
 Гжегоржевський 232
 Гільгендорф 111
 Гільгенфельд А. 328
 Гінс 260
 Гіршберг О. 132, 310
 Гладилович (хімік) 222
 Гладилович Д. 147, 205, 220, 239, 258, 289
 Глинка А. 332
 Глібов Л. 471
 Гоголь М. 10, 12, 28, 30–32, 34, 86, 140, 155, 165, 167, 354
 Головацький І. 268
 Головацький Я. 65, 87, 89, 148, 164, 194, 214, 328, 330, 344, 365, 480, 495
 Голубев С. 311
 Голубинський Є. 330, 333
 Гольцев (Гольцер) 301
 Гольдштейн Е. Ю. 15
 Гольдштейн 416, 450
 Гомер 308, 309, 348
 Гоммель Ф. 426, 428
 Гонта І. 330
 Гончаров І. 10, 12
 Горбунов І. 81, 105, 163, 324
 Горник М. 382
 Горський 208
 Гофман Е.-Т.-А. 348, 349, 403
 Гофман (Hoffmann) Р. 330–332, 339
 Гоцці К. 88
 Грабовський (Граб) П. 519, 527
 Грант А. 253, 353
 Граф 535
 Гребінка Є. 277, 278
 Гревс І. 447–452, 454
 Грегр 342
 Григорієвич, *див.* Цеглинський Г.
 Григорович П. 9, 10
 Григорович 534
 Гриневецький І. 371, 393
 Гриневецький М. 522, 529
 Грімм (Grimm) В. 151, 254, 395, 396
 Грінченко Б. (Вільхівський, Загірня, Перекотиполе, Чайченко) 224, 353, 387, 389, 393, 401, 443, 465, 466, 472, 474, 523
 Громницький С. 471, 473
 Грубер Й.-Г. 283
 Группе О.-Ф. 465
 Грушевський М. 5, 431, 506, 507, 516, 519, 520, 524, 529, 533, 535
 Губернатіс А., де 148, 151, 270, 471
 Гудец 317
 Гукевич 9
 Гулак-Артемівський П. 89
 Гулейчук 403, 409
 Гус Я. 452
 Гутович М. 403, 405, 410
 Гуттенберг Й. 139
 Гуцков К. 349
 Гюго В. 253, 348, 469, 523, 528, 529, 532
 Давидяк В. 471
 Даль В. 72, 400
 Данилевський 208
 Данилович С. 87, 257, 334, 371, 372, 413, 421, 454, 455, 471, 483–485, 491, 498, 499, 501
 Данилюк Й. 50
 Данте А. 314, 320

Дарвін Ч. 153
Дашинський І. 536
Дашкевич М. 89, 264, 265, 298, 301,
312, 314, 332, 519
Дебагорій-Мокрієвич В. 283, 323, 513
Деген С. 332, 335
Декарт Р. 153
Детко Дмитро 87
Дикарев М. 402
Димет М. 84
Дідеріхс В. 365, 379, 385
Дідицький Б. 521, 533, 534
Діккенс Ч. 10, 12, 348
Дірінг Є. 38
Доброграєва О. 258, 269, 397
Добролюбов М. 86
Добрянський А. 370
Довбуш О. 528
Доде А. 10, 12
Доре Г. 185
Дорошевич 11, 12, 14
Дорошенко, Дорошинський,
див. Черепакін О.
Достоевський Ф. 12, 354, 454
Драгоманов С. 329, 364, 419, 506
Драгоманова Лідія 171, 256, 275, 283,
296, 301, 303, 304, 306, 330, 332,
335, 336, 483
Драгоманова Людмила 247, 254, 272,
275, 301, 329, 330, 342, 356, 360,
364, 367, 377, 380, 407, 426, 427,
430, 432, 454, 503, 506, 518, 529
Драгоманова А. 313, 324, 332, 364,
393, 411, 419, 438, 479, 530
Дрентельн О. 244, 290, 293
Дрепер Д.-У. 16, 18, 153, 418
Дрозд, *див.* Кониський
Дюрінгсефельд І. 72, 81
Дюрінгсефельд О. 81

Евріпід 312
Ейлер Л. 286
Ельпидін М. 31
Енгельс Ф. 38, 386
Епіфаній 332
Еразм Роттердамський 402
Еркман-Шатріан (Еркман Еміль та
Шатріан Олександр) 10, 16, 18, 23
Естерлей Г. 401

Естрейхер (Estrejcher) К. 40, 62, 63, 66

Єллінек Е. 461, 505
Єрши 283
Єфименко О. 82, 83, 90, 185, 189, 207,
209, 250
Єфименко П. 57, 61, 71
Єфрем Сирин 311

Желехівський Є. 313, 316, 317, 319, 399
Живков 525
Житецький П. 10, 15, 57, 162, 201, 261,
265, 341, 374, 394, 431, 434, 465,
466, 474, 476, 477, 481, 519, 525
Жуковський В. 88

Заболотний 508
Завитневич В. 362, 363, 365
Загірна, *див.* Грінченко Б.
Зайкевич 61
Заклинський К. 36
Заклинський Л. 13
Заклинський Р. 73, 75, 79
Заклинські 257
Заленський С. 512, 513, 517, 524
Залеський Бр. 339, 340, 505, 506
Залеський Ю.-Б. 431
Заревич Ф. 271, 522, 529
Зарудний М. 71, 194, 208, 209, 212,
213, 218
Засадкевич Н. 365
Зауер 350
Зах Ф. 510
Заячківський Й. 273
Зборовський 43
Зибликевич М. 56
Зібер М. 69, 190, 289
Зігабен Є. 522
Зіс 111
Золя Е. 10, 12, 16, 24, 30, 252, 349, 351
Зрудловський 350
Зубрицький Д. 28, 147, 211, 363, 365,
480
Зубрицький М. 150, 517, 521

Ібсен Г. 536
Іван IV Грозний 87
Іван Вишенський 307, 311, 327, 329,
354, 364, 501, 507, 516, 517
Іванов 23
Іванович 264

- Ігнат'єв М. 288
Іловайський Д. 283
Ількевич Г. 378
Ільницький В. 32, 95, 100, 226
Ісаєвич Я. 6
Ісус Христос 318, 379, 388, 409, 511
Іречек К. Й. 447
Йордан Я. П. 515, 516, 518
Йосиф 27
Йосиф II, імператор 522, 525, 528
Кабальєро Ф. (Цецилія Бель-де-Фабєр) 10
Кавелін К. 61
Калайдович К. 517
Калитовський О. 111, 127, 147, 154, 164–168, 171, 176, 177, 180, 183, 189, 191, 203, 217
Каліна А. 100, 505, 520, 524
Калінка В. 125
Калужняцький О. 327, 365
Кальвін Ж. 324
Кальдерон де ла Барка П. 484
Кант І. 250
Капушак І. 380
Каравєлов Л. 205, 364
Караджич В. 152, 159, 379, 380, 392, 450
Каратаєв 208
Карлович Я. 297, 298, 309, 311, 394, 398, 424, 505
Карпов Г. 484
Катєрина II, російська імператриця 428
Катков М. 77, 85, 140
Катренко (Катрухін О.) 474, 477
Кахнікевич К. 181
Качала В. 115, 222
Качала С. 95, 97, 116, 122, 321, 323, 358
Качковський М. 80
Квітка-Основ'яненко Г. 121, 531
Келлер А. 365
Кєстлін (Köstlin) Г. А. 331, 332, 339
Кибальчич Н. 436
Кирєєвський П. 278
Кирило Туровський 517
Кирпичников О. 195, 369, 411, 430
Кирчів П. 274
Кімбург 427
Кістка, *див.* Терлецький О.
Кістяківський Б. 324, 325, 329, 331, 334, 338, 341, 364, 422, 423
Кістяківський О. 61, 71, 82, 314, 316, 324
Кішка С. 302, 304
Климович К. 194, 225, 271
Кліффорд 411, 412
Клопшток Ф.-Г. 348
Клоустон (Clouston) В.-А. 397, 522, 525, 535
Ключевський В. 208
Кміцикевич В. 523
Кобилиця Л. 378, 380, 522, 528
Кобилянський А. 511, 521
Кобринська Н. 104, 129, 165, 167, 184, 188, 248, 283, 284, 449, 511, 533, 534
Ковалєвський М. М. 61
Ковалєвський М. В. (Прихильний, Arbeitgeber) 117, 118, 178, 182, 184, 189, 192, 193, 198, 204, 207, 212, 213, 241, 243, 247–249, 251, 258, 294, 312, 370–373, 381, 384, 394, 395, 423, 450, 454, 505–508
Коваль, *див.* Старицький М.
Ковцуняк 351
Кожанчиков Д. 355
Кокорудз І. 134
Колєсса І. 365
Колєсса О. 431, 457, 461, 486, 523, 535, 536, 538
Коллар Я. 447
Колодій, *див.* Тєссєн Г.
Кольберг (Kolberg) О. 65, 113, 114, 148, 154, 159, 168, 211, 303, 341, 345, 379, 390, 391, 398, 400, 403, 405, 495
Комаров М. 358, 375, 388, 392, 402
Комаха, *див.* Лоначевський О.
Компаретті Д. 466
Кондратович *див.* Вовк Ф.
Кониський О. (Верниволя, Дрозд, Стодольський) 24, 37, 84, 86, 88, 91, 103–107, 114, 115, 117, 127, 128, 130, 132, 133, 140, 142, 144, 145, 147, 181, 189, 222, 223, 225, 226, 234, 242, 246, 249, 251, 256–259, 272, 275, 280, 281, 285–292, 295–298, 300–305, 308, 320, 328, 374, 375, 389, 394, 431, 443, 482

- Копач І. 457
Коперницький І. 89
Кормош Т. 297, 298, 303
Короленко В. 280
Король М. 13, 14, 483, 490
Корф Марія 68
Корф Микола 68
Корф 99
Корш В. 369, 430
Косач М. (Обачний Михайло) 371, 422, 480
Косач О., *див.* Пчілка Олена
Косач П. 162, 372–376, 389
Коскен (Cosquin) Е. 150, 153, 154, 157, 158, 160, 163, 194, 197, 244, 250, 254, 275, 415–417, 424, 432, 433, 437, 440, 441, 443, 458, 459, 462, 465, 466, 468, 469, 522, 525
Костомаров М. 25, 27, 28, 31, 32, 65, 89, 96, 121, 139, 140, 163, 164, 208, 216, 221, 225, 231, 235, 276, 278, 279, 281–283, 298, 303, 348, 355, 384, 407–409, 465, 477, 487, 497, 499
Котелянський Л. 193
Котляревський І. 50, 62, 396, 486
Котович 344
Котурницький (Кобилянський) Е. 100
Кохановський Я. 344
Коцебу А. 348
Кочовський В. 87, 102, 111, 127, 135, 141, 183, 187–189, 192, 193, 195, 197, 201, 210, 212, 213, 218–222, 224, 226, 233, 248, 249, 256, 258, 261, 281, 282, 289, 292, 305, 308, 315, 324, 328, 365, 378, 430, 434, 436, 441, 444–447, 468, 535
Кошут Л. 495, 496, 511, 528, 533
Країнський 536
Крالیцький А. 480, 482
Краль Й. 447
Красицький 13
Красицький І. 348
Красінський З. 348
Краусс (Krauss) Ф.-С. 154, 157, 168, 451
Крашевський Ю.-І. 310, 311, 333, 339
Крейценах В. 522
Крилов І. 82
Кримський А. 457, 461, 467, 474, 479, 495, 517, 519, 527, 532
Кроковський 533
Кропивницький М. 477, 486
Крумбахер К. 430, 447, 456, 460, 474
Кубала (Kubala) Л. 63, 66, 68, 69
Кудринський Ф. 495
Кузьма, *див.* Ляхоцький А.
Кулачковський Д. 471, 485, 492–494, 498, 499, 501
Куліш П. 48, 51, 74, 89, 94, 95, 100, 139, 196, 208, 214, 252, 271, 278, 310, 349, 390, 392, 433, 468, 469, 473, 475, 476, 478, 479, 501, 523, 525
Кулябка С. 218
Кульчицький П. 346
Кун (Kuhn) Е. 456, 458, 460
Кунаевич 67
Купчанко Г. 77, 378
Кушелєв-Безбородько Г. 407, 409, 411
Кюнен (Kuenen) А. 48, 254, 263, 340, 342
Лавеляй (Лавеле) Е. 252
Лаврівський В. 371, 445
Лаврівський Ю. 80
Лавров П. 455
Лазаревський О. 532
Ламанський В. 74
Ланг (Lang) А. 254, 275, 457, 458
Ланге (Lange) Ф. 19, 21, 24, 37, 38, 134, 171, 175, 217, 252
Лассаль Ф. 9, 17, 42, 266
Лашкевич О. 326
Лебединцев Ф. 85, 117, 241, 243–245, 286, 291, 309, 310, 330
Лев ХІІІ, папа римський 174
Леваковський К. 298
Левицький В. Л. (Василь Лукич) 8, 10, 13, 15, 17, 184, 226, 231, 232, 236, 239, 241, 249, 252, 257, 357, 430, 432, 433, 436, 445
Левицький Є. 345, 365, 418, 419, 431, 442
Левицький І. 194, 272, 293, 304, 330
Левицький К. 189, 212, 213, 257, 516, 519
Левицький О. 132, 136, 168, 171, 177, 180
Левицький Й. 346
Левицький П. 298, 301, 305

Леже (Leger) Л. 146, 509, 513
Леккі (Lecky) В.-Е.-Г. 137, 179, 253
Леонтович Ф. 61
Лессінг Г.-Е. 42, 267
Летурно Ш.-Ж.-М. 33
Лэфман (Lefmann) С. 368, 370
Ливчак О. 225
Лисенко М. 31, 173, 186, 192, 196, 204,
205, 238, 239, 241, 248, 251, 276, 523
Лібельт К. 504, 506–511
Лібрехт Ф. 98, 424, 449, 451
Лівій Тіт 452
Лімановський Б. 27, 37, 38, 351, 470, 473
Лінинський 298
Ліске К. 26, 147, 267, 275, 280
Ломиковський В. 525, 530–532
Лоначевський О. (Комаха) 132, 139, 244
Лопатинський 371
Лоріс-Меліков М. 162
Лукашевич Л. 7
Лучаківський В. 89, 535
Лучаківський К. 481, 483, 486
Лучицький І. 61
Любек 24
Лютер М. 37
Ляхоцький А. (Кузьма) 7, 32, 241, 243,
329, 342, 343, 356, 416

Магадин Т. 531, 532, 535–537
Мазепа І. 62, 278
Макарій, митрополит 330, 333
Макарушка О. 484, 516
Маковей О. 445, 469, 480, 481, 484,
529, 535
Максим'як І. 43, 47, 51, 52, 56, 69
Максимович М. 31, 32, 121
Малиновський М. 97
Малишевський І. 363, 524, 525
Маліш 507
Мальований В. 96, 245
Мальчинський 60
Мальшинський А. 320
Мандичевський І. 10, 18, 78, 96, 257,
315, 321
Манжура І. 471
Марія Бургундська 520, 524
Марія Терезія 522, 528
Марк Аврелій, римський імператор
179

Маркевич М. 277, 279
Марко Вовчок 29, 31, 32, 284, 349
Марков О. 30, 192, 195, 214, 215, 441,
471
Маркович С. 352
Маркс К. 30, 42, 50, 352, 386, 422, 431
Марович 332
Марр М. 426
Мартинович 527
Маршинський А. 332, 335
Масарик Т. 451, 453
Маслов-Стокіз В. 283, 312
Масляк В. 68, 69, 81, 253
Маурер (Mauger) Г.-В. 61, 82
Махар 451
Мацейовський 137
Мен (Maine) Г. 61, 82, 90
Мендельзон С. 70
Меркулов 244, 290
Мерунович Т. 311
Метерлінк М. 536
Мечников І. 193, 244
Мерославський 146
Мидловський С. 13
Миклашевський О. 504, 506, 507
Миклошич Ф. 64
Микола I, російський імператор 279,
287, 300
Минаєв Д. 86
Мирний Панас (Рудченко П.) 84, 94,
185, 224, 226, 234, 235, 255, 308,
349, 401
Мирович М. 344
Михайлов 319
Михальчук К. 170, 201, 302, 373–376,
378
Мілічевич М. 21
Мілковський З. (Єж Т. Т.) 316, 317, 514
Міллер (Müller) М. 151, 254
Міллер О. 526
Міллер Д.-С. 352
Мінуцій Фелікс 452
Мінцес 525, 532
Мінчакевич Ф. 378
Мінь (Migne) Ж.-П. 329, 332
Міцкевич А. 161, 253, 279, 348, 461
Могильницький А. 121, 253
Молчановський Н. 173, 178
Мор Т. 473

- Морачевський А. 507–510
Мордовцев Д. (Мордовець Данило)
104, 132, 163, 185, 253, 255, 284,
425, 491, 497
Мороз 52
Мороз Д. 160
Морозов П. 330, 333
Морфілл (Morfill) У.-Р. 412, 415, 416
Мохначук 409
Мурко (Murko) М. 395, 397
- Навроцький В.** 31, 57–59, 73, 75–77,
79–81, 88, 92, 119–121, 125, 270,
271, 307, 310, 321, 345, 460, 511
Нагірний В. 57, 63, 80, 91, 99, 253, 257,
258, 325, 353
Наріжний В. 140
Нарольський А. 184, 187
Науменко В. 256, 258, 261, 304, 341,
346, 357, 394, 446
Наумович І. 381
Невоструєв 208
Некрасов М. 252, 352
Нестле Е. 509, 511, 515
Нестор, літописець 50
Нечаєв 284
Нечуй-Левицький І. 31, 94, 103, 234,
249, 255, 340, 343, 401, 443
Ничипоренко 358
Ніщинський П. 312, 314, 392
Новакович С. 379, 380, 392, 428, 430,
438
Новицький В. 242, 388, 389, 394
Номис (Симонов М.) 89, 379, 392, 402
Носович І. 72
Нотнагель 381
- Обачний Михайло, див. Косач М.**
Огарьов М. 32, 275
Огоновський Ом. 19, 31, 36, 38, 42, 63,
67, 84, 100, 127, 129, 130, 150, 164,
166, 193, 221, 222, 226, 247, 252,
255, 261, 267, 276, 282, 283, 326,
327, 343, 346, 349, 355, 358, 365,
367, 382, 395, 396, 403, 410, 436,
437, 458, 465, 477, 479, 480, 482,
487, 490, 495, 515, 516, 518, 519,
521, 523, 524, 526–529, 534, 535,
538
Огоновський Ол. 127, 222, 273
- Ожешко Е.** 353, 461
Озаркевич 304
Озаркевич Л. 257
Окуневська С. 248
Окуневський Т. 96, 159, 160, 164, 168,
245, 257, 274, 275, 281, 394, 414,
416, 417, 420, 421, 435, 465, 473,
475, 485, 490, 493, 499, 500, 511,
512, 523, 533, 534
Олександр III, російський імператор
313
Олесницький Є. 120, 257, 292, 295,
297, 301, 302, 305, 316, 321, 385,
413, 471
Олесків Й. 537
Олійник М. 471
Оліщак-Терлецький М. 150
Ольденбург С. 426, 437
Онкен В. 51
Оржеховський Т. 298, 322
Оршанський 71, 82, 83
Осадца М. 12
Остоя (Савицька Ю.) 505, 514
Островський О. 436, 454
Отто (Otto) Я. 282, 284, 295
Охорович 350
Охримович В. 365, 380, 384, 386, 403,
407, 411, 414, 418, 419, 457, 461,
521, 522, 527
- Павлик А.** 30, 39, 40, 168
Павлик М. 7–9, 11, 14–18, 20, 21, 23–
26, 29, 32, 35, 38, 39, 40, 43, 44, 47,
50, 52, 55, 56, 59–61, 63, 66, 67, 70,
78, 80, 82, 87, 88, 90, 91, 93, 94, 97,
100, 102–104, 106, 107, 110, 114–
116, 119, 122, 124–132, 134–136,
138, 139, 145, 147, 148, 152, 153,
161, 164–166, 168, 171, 175, 180–
185, 187–189, 191, 192, 194, 199,
201, 205, 206, 208–210, 212, 213,
219, 220, 222–226, 231–235, 239,
244, 245, 249–252, 254, 256, 258,
259, 262–264, 266, 270, 282, 286,
287, 289–297, 299–304, 310, 315,
322, 323, 325, 329, 331–334, 339,
349, 350, 354, 356, 358–360, 363,
366–368, 373, 375–378, 380–387,
389, 390, 392, 394–398, 409–414,

- 416–418, 420–423, 426–428, 431, 433–435, 437–443, 445–448, 450, 455, 456, 458, 464, 468, 471, 473, 475, 477, 478, 483, 484, 489–492, 495, 498–502, 502, 508, 515, 516, 518–520, 528, 529, 533–535
- Павлиш А. 8
- Павло Кесарійський 400
- Пантелєєв Л. 379
- Паньківський К. 447, 484
- Папроцький Т. 446
- Партицький 371
- Партицький О. 33, 36, 45, 47, 49, 66, 69, 70, 74–78, 80, 86, 93, 95, 100, 101, 103, 111, 112, 114, 132, 134, 136, 142–144, 146, 147, 150–153, 155, 156, 160, 163, 166, 176, 183, 203, 204, 215–217, 247, 317, 352, 353, 373, 521
- Пасічинський І. 281, 348
- Пассек 279
- Пекарський П. 450
- Пелеш Ю. 174, 178, 180, 183–185, 200, 207, 217, 252
- Перекотиполе, *див.* Грінченко Б.
- Пернерсторфер Е. 427
- Перовська С. 287
- Перовський Б. 287
- Перовський В. 287
- Перовський Л. 286
- Перовський М. 287
- Перовський О. 287
- Перрон 484
- Петербуржець 134, 135, 137, 146, 147, 154, 158
- Петров 84, 88
- Петров М. 208, 218, 264, 265, 278, 283, 298
- Петрушевич А. 63, 68, 69, 75, 272, 275, 280, 283, 289, 318, 328
- Петрушевич М. 251
- Петрушевич С. 378
- Пильчиков Д. 139, 305
- Пипін О. 10, 15, 46, 57, 148, 152, 180, 219, 264, 278–281, 340, 358, 365, 397, 408, 409, 411, 434, 448, 471
- Пирогов М. 216
- Писанецький (Ванченко) К. 436
- Писарєв Д. 12, 24
- Пихно Д. 77, 85, 156, 370
- Пілят Р. 520, 524
- Пітре Д. 467
- Платон 250
- Плеханов Г. 276
- Площанський В. 10, 77, 97, 195, 332
- Победоносцев К. 174, 296, 472
- Погодін М. 277, 480, 497, 517
- Подолинський М. 60, 79, 86, 96, 100, 101, 116, 127, 130, 132, 134, 136, 142, 143, 166, 190, 191
- Подолинський С. 26, 32, 37, 39, 94, 96, 190, 218, 223
- Позднишев 470
- Познанський Б. 312, 316
- Полівка І. 447, 461
- Полонський Я. 342, 355
- Полуботок П. 218
- Полунін 225
- Полянський 353
- Полянський В. 146
- Поль Ж. 348
- Помяловський М. 253, 349
- Пономарьов 32
- Попов А. 409
- Попович Т. 327
- Порфир'єв І. 189, 408
- Порфирій (Успенський К.) 522, 525, 535
- Потапенко 99
- Потебня О. 213, 298, 431, 460
- Потоцький 169
- Потоцький А. 9
- Потоцький В. 452
- Потьомкін Г. 428
- Пражак 427
- Прислопський 327
- Прихильний, *див.* Ковалевський М. В.
- Прудон Ф. 42, 263
- Прус Б. 354
- Пулюй І. 95, 473
- Пушкін О. 314, 448, 473
- Пчілка Олена (Косач О. П.) 24, 29, 138, 139, 158, 162, 165, 174, 184, 193, 196, 199, 204–206, 250, 260, 263, 271, 276, 284, 325, 332, 340, 372, 388, 389, 394, 422, 445, 457, 461, 463, 464, 466, 469, 474
- Пшиленцький С. 165

Равіта-Гавронський Ф. 514
 Раєвський М. 109
 Рамбо А. 9
 Ратцель Ф. 535
 Рачкі Ф. 495, 497
 Ревакович Г. 298, 310, 528
 Рей М. 311, 344
 Реймарус Г. С. 42
 Рейс (Reuss) Е. 48, 51, 55, 108, 110,
 111, 124, 128, 130–132, 138, 141,
 154, 178, 180, 197, 199, 203, 206,
 209, 241, 251, 254, 263, 265, 340
 Реклю Ж.-Ж.-Е. 21, 31, 33, 35, 66, 67,
 80, 87, 88, 134, 162, 484
 Ренан Е.-Ж. 132, 236, 480
 Репнін 145
 Репнін М. 279
 Репніна В. 346
 Ржегорж Ф. 258, 282, 283, 461
 Рилєєв К. 17, 444, 519, 521
 Рильський Т. 431
 Рід Е. 379, 380
 Ріккерт 88
 Ріхтер 17
 Річард III, англійський король 318
 Ровера-Рамулт 353
 Роздольський О. 529
 Розумовський К. 286
 Розумовський О. 286
 Ролле А. Ю. 471
 Романова Одарка 466
 Романчук Ю. 127, 129, 251, 252, 257,
 258, 261, 262, 314, 420, 435, 483,
 485, 486, 490, 491, 493, 494, 498,
 499, 501, 507, 519
 Рошкевич О. 65, 89
 Рубінштейн 355
 Руданський С. 32, 121, 132, 171, 172,
 175, 177, 183, 314, 316, 349, 353,
 357, 399
 Рудольф II, імператор 62
 Рудченко І., *див.* Білик Іван
 Русов О. 65, 91, 172, 190, 355, 448,
 449, 452
 Русова С. 448, 449, 452
 Руссо Ж.-Ж. 263
 Сааді 430
 Савчак Д. 436
 Салтиков-Щедрін М. 16, 18, 354, 360,
 402
 Самарін Ю. 278
 Самійленко В. 317, 457
 Сахаров І. 400
 Свидницький А. 121, 132, 159, 160, 175
 Свидницький І. 159
 Север'янов С. 451
 Селецький 279
 Сельський Щ. 16, 349, 414, 416
 Сембратович Й. 15, 180
 Сембратович С. 494
 Семенський Л. 132, 134, 137, 169
 Сементовський 208
 Сервантес М. 402
 Серзенен А. 466
 Смирєнко Л. 392
 Сирку П. 505–507
 Сіменович В. 297
 Січинський М. 273, 274
 Скабаланович М. 362, 363, 365, 524, 525
 Скабичевський О. 231, 232
 Скальковський А. 208
 Скарга П. 311
 Скобельський П. 101, 332, 336
 Сковорода Г. 62, 486
 Скорина Ф. 344
 Скотт В. 185
 Сластїон О. 185, 186
 Словацький Ю. 348
 Смаль-Стоцький С. 270, 296, 365, 368,
 378, 436, 445, 523
 Смоленський Л. 312
 Снегірьов 72, 400
 Собеський Ян III 522, 528
 Соболевський О. 261
 Сокальський 60
 Соколов М. 408, 409, 411, 413, 414,
 465, 466
 Соколовський П. 61
 Солодкий 222, 223, 225
 Софокл 312, 348, 465, 469, 481
 Спенсер Г. 137
 Сперанський М. 140, 421
 Срезневський І. 31, 32, 208, 279, 408,
 409, 517
 Стадїон Ф. 114, 115, 290
 Стамбулов С. 331
 Старецький Б. 14

- Старицький М. (Гетьманець, Коваль)
46, 132, 140, 202, 203, 205, 209,
224, 233, 450, 457
- Стасов 57
- Стасюлевич М. 238, 426
- Стебельський П. 13
- Стебельський В. 13, 194
- Степняк 276, 412
- Стодольський, *див.* Кониський О.
- Стороженко О. 120, 349
- Стоюнін В. 314, 325
- Стоянов З. 364
- Страпарола Д. Ф. 82, 88
- Стрось М. 208
- Студинський К. 5, 6, 523, 535
- Суворін О. 237
- Суворов О. 428
- Судовщиків 273
- Сумцов М. 298, 311, 465, 474, 477,
478, 481, 496
- Сухомлинов М. 517
- Сушкевич К. 8, 9, 97, 116, 155, 358,
452
- Сю Е. 348
- Тааффе** Е. 427
- Талес (Фалес) 153
- Танячкєвич Д. 93
- Таркович Г. 529
- Таціт Публій Корнелій 348
- Твен М. 354
- Тейлор Е. 38, 251, 535
- Теккерей У. 10, 12, 401
- Теллалович 319
- Темницький М. 471
- Тен І. 264
- Терлецький О. (Кістка) 9, 18, 24, 34,
41, 57, 88, 92, 96, 102–104, 106,
107, 110, 115, 125, 132, 140, 143,
147, 152, 153, 187, 220, 222, 224,
226, 233, 235, 260, 262, 263, 271,
274, 278, 280, 282, 283, 304, 359,
361, 414, 416–418, 420, 455, 456,
461, 468, 469, 481, 482, 495, 517,
521, 522, 527, 536, 537
- Тертуліан 452
- Тессен Г. (Колодій, George Rouge) 7,
14, 19
- Тимченко 523
- Тихомиров Л. 219, 220, 290, 293, 313,
455
- Тихонравов М. 152, 189, 407–409, 467
- Тілле В. 424
- Тілле К.-П. 134, 153, 171, 175, 217,
251, 254, 535
- Тіціан 279
- Тішendorф (Tischendorf) К. 329, 331–
333, 339
- Ткаченко М. 138, 139
- Толстой 157, 174
- Толстой Л. 262, 349, 398, 401, 402, 470
- Трегубов С. 117, 118, 128, 157, 158,
163, 165, 168, 191, 201, 278, 291,
306, 312, 316, 341, 358, 389, 394
- Трегубова А. 178, 196, 204, 205, 306
- Тредьяковський В. 302, 304
- Третьяк Ю.-О. 436, 524
- Тургенєв І. 10, 12, 63, 64, 70, 73, 74,
78, 80, 82, 86, 93, 99, 117, 141, 144,
146, 151, 152, 215, 216, 253, 349,
369, 508
- Турський 69, 284
- Турчинський Ю. 348
- Турянський 13
- Тучапський П. 422, 423
- Уйда** (Луїза де ла Раме) 12
- Українка Леся 255, 371, 376, 389, 407,
457, 459–461, 469, 474, 479–481,
496, 503, 505, 506, 515, 517–519,
521, 523–525, 529, 530, 532
- Ундольський В. 208
- Успенський Г. 335
- Устиянович К. 109, 111, 120, 276, 352
- Устиянович М. 534
- Федоров** 355
- Федорович В. 52, 53, 55, 104, 110, 170,
352, 353
- Федорович І. 53, 66, 89, 99, 115, 117,
124, 126, 141, 352
- Федькович Ю. 63, 89, 92, 94, 143, 163,
215, 221, 237, 271, 294, 310, 345,
365, 378, 380, 460, 511, 521
- Ферстер 507
- Філіпп II, іспанський король 279
- Фірдоусі 430, 461, 527
- Флобер Г. 16, 349
- Фокшеї 351

Франко О. 204–206, 212, 219, 220, 224, 234, 238–243, 247–249, 256, 264, 267, 269, 276, 283, 284, 286, 290, 292, 294–297, 299, 301, 303, 304, 306, 309, 310, 312, 315, 316, 318–325, 329, 331, 332, 334–336, 338, 341, 343, 363, 364, 372, 383, 384, 387–389, 392, 400, 407–409, 412, 413, 417, 422, 427, 431, 432, 434, 437, 439–441, 444–446, 469, 482, 486, 490, 491, 496–498, 502, 521, 525

Франко А. 256, 270, 283, 308, 341

Франко П. 363

Франко Т. 315

Франко Я. 346, 347

Фрейліґрат Ф. 252

Фрідріх В. 45, 65

Халанський М. 207–209, 211, 213, 218

Хлудов О. 469

Хмельницький Б. 196, 185, 432

Хмельовський П. 461, 514

Хом'яков О. 278, 279

Цвітковський Ю. 23, 29, 294, 312

Цеглинський Г. (Григорієвич) 147, 251, 253, 273, 282, 285, 289, 438, 534

Целевич Ю. 127, 164, 166, 168, 430

Целлер 111, 153

Ценглевич К. 114, 499, 501

Цертелев М. 532

Цибульський В. 115

Циттель (Zittel) Е. 132, 154, 266, 271, 281, 314, 333, 363

Ціпсер Й. 299

Чайченко, *див.* Грінченко Б.

Чалий М. 218, 277, 278, 282

Чапельський І. 258

Чарторийський Р. 125

Челяковський (Čelakovsky) Ф. 72, 399

Черепакін О. (Дорошинський, Дорошенко) 7, 9, 17, 19, 96, 100

Черкезов В. 69, 70, 74, 143, 156

Черлюнчакевичі 471, 473

Чернишевський М. 32, 42, 349, 352

Чех С. 253

Чипчар Д. 13

Чубинський П. (Чуб) 65, 71, 88, 89, 97, 98, 100, 109, 159, 164, 185, 255, 160, 325, 327, 344, 355, 386, 400, 402, 479

Шанковський П. 14

Шараневич І. 350, 361, 520

Шашкевич В. 460

Шашкевич М. 87, 121, 222, 230

Шварценберг 427

Шевченко Т. 38, 42, 45, 48, 65, 67, 89,

93, 121, 145, 156, 170, 171, 180,

186, 210, 211, 213, 222, 250, 252,

254, 260, 277–282, 286, 296, 302,

305, 314–316, 326, 339, 342, 343,

345, 346, 349, 353, 355–357, 375,

431, 461, 480, 482, 495, 499, 505

Шейковський К. 371, 380, 383, 386

Шекспір В. 97, 318, 320, 348, 436, 448,

476, 478, 523

Шеллі П.-Б. 252, 351

Шель Г. 252

Шефле А. 252

Шиманов А. 312

Шишманов І. 275, 304, 365, 390, 400,

407, 408, 428, 435, 440, 444, 446,

449, 457, 459, 462, 464, 472, 478,

497, 499, 503, 506, 525

Шіллер Й.-Ф. 88, 348, 523

Шляпкін І. 450

Шмід Е. 348

Шнайдер Ю. (Уляна Кравченко) 308

Шпільгаген Ф. 10, 349

Штраус Д.-Ф. 42, 110, 111, 132, 154, 267

Штрессмаєр Й.-Г. 296

Шульгін В. 277, 279

Шульгін Я. 104, 115, 132, 140, 142,

147, 204, 206, 251

Шульце Ф. 38, 153, 250, 251, 254

Шумлянський Й. 378, 380

Шухевич В. Й. 76

Шухевич В. О. 358, 373, 402

Шухевич О. 68

Щавинський 534

Щербацький Ф. 437, 440, 441, 443,

444, 448, 450–453

Щурат В. 406, 445, 453, 457, 470, 522

Щуцький Б. 116

Южаков С. 180
Юзефович М. 184, 303
Юзов (Каблиц) 234

Яблоновський О. 142
Яворницький (Еварницький) Д. 308
Ягич В. 88, 308, 310, 358, 409, 421,
426, 436, 443, 447, 448, 451, 452
Якимович Б. 6
Яковлев 208, 283
Якушкін Є. 194, 208, 209, 211, 212
Янсон Ю. 69
Янчук 208
Яросевич Р. 304, 365, 366, 381, 383,
386, 390, 394, 412, 442
Ясинський (Белінський М.) 247, 248
Ястремський С. 7, 19, 99

Arbeitgeber, *див.* Ковалевський М. В.

Barącz S., *див.* Баронч С.
Barth, *див.* Барт
Basile G. 98
Bayer K. 458
Baur 59
Bemont 503
Benfey T., *див.* Бенфей Т.
Boğişiç, *див.* Богишич
Braunholtz, *див.* Браунгольц
Brunet 330

Čelakovsky, *див.* Челяковський Ф.
Chanterey 268
Child F. J. 244, 304, 464
Clouston, *див.* Клоустон В.-А.

Coequerel 48
Comparetti 397
Cosquin, *див.* Коскен Е.
Czachrowski 137

D'Ancona A., *див.* д'Анкона А.
Davids R. 370
De Miloué 370
Dunker M. 48, 51, 132
Dunlop 98, 449, 451
Duvernoy 63
Dzwonowski J. 137

Ebert 333
Estrejcher, *див.* Естрейхер К.

Feer 462

Garcin de Tassy 370
Gaster 150
George Rouge, *див.* Тессен Г.
Goedeke 330
Goncourd 12
Grimm, *див.* Грімм В.

Habicht 439
Hagen V. 98
Hahn 98
Haushoffer M. 64
Hausstrath, *див.* Гаусрат А.
Havet 342
Helf 18, 140, 143
Hellbig 286
Herzog 48, 59
Hoffmann, *див.* Гофман Р.
Holzmann 254

Jungbauer К. 18

Keim 254
Kern 370
Kętrzyński W. 274
Koehler R. 98, 108, 424
Kolberg, *див.* Кольберг О.
Köstlin, *див.* Кестлін Г.-А.
Krauss, *див.* Краусс Ф.-С.
Kubala L., *див.* Кубаля Л.
Kuenen, *див.* Кюнен А.
Kuhn E., *див.* Кун Е.
Kulda 155

Landau 397
Lane 439
Lang A., *див.* Ланг А.
Lange, *див.* Ланге Ф.
Langlois 363
Lechler 254
Legrand 98
Lefmann, *див.* Лефман С.
Lichtenberger 48, 370
Liebrecht, *див.* Лібрехт Ф.
Limbach F. 18

Maine, *див.* Мен Г.
Maly 155, 510–512, 514, 517–519, 521

Maspero 83
Maurer, *див.* Маурер
Maury A. 330, 415, 416
Migne, *див.* Мінь Ж.-П.
Morfill, *див.* Морфілл У. Р.
Müller M., *див.* Міллер М.
Murko, *див.* Мурко М.
Mutter M. 369

Nemcova B. 155
Noeldecke 48

Oesterley 98
Otto, *див.* Отто Я.

Paris G. 68, 108, 330, 332, 428, 430,
439, 458, 476, 478, 495, 510, 512,
514
Potain 412
Priester 342
Prölls 333

Reuss, *див.* Рейс Е.
Rolland 424
Roscoff G.-G. 332

Sack E. 24
Schott-Walach 98
Schrader O. 111, 192
Sebillot P. 98
Stade 132
Stapffer 151
Szczepański F. 43, 55

Teza 397
Thiersot 333
Thilo 329
Thun A. 322
Tischendorf, *див.* Тішендорф К.
Tondini de Quarenghi 296

Umlauft von Frankwell V. 74, 76

Valjava 155
Vannucci 72, 400
Vernes, *див.* Верн М. Л.
Viardot 63
Vigouroux 154
Vischer 254
Volkmar 254

Wackernagel F. 330, 333
Wander, *див.* Вандер К.

Wąchoczyk J. S. 137
Weber A. 369
Weisslovits N. 426
Wellhausen, *див.* Вельгаузен Ю.
Wiede A. 511
Williams R. 412
Wojcicki, *див.* Войцицький К.
Wolf 155
Wurzbietà M. 137

Żółkiewski 113, 114
Żalplachta J. 259, 261

ЗМІСТ

Переднє слово	5
Передмова до другого видання	6

Рік 1877

1. Франко до Драгоманова, 10 січня	7
2. Франко до Драгоманова, 20 січня	7
3. Франко до Драгоманова, 6 лютого	8
4. Франко до Драгоманова, 13 лютого	11
5. Франко до Драгоманова	15
6. Франко до Драгоманова, 24 березня	17

Рік 1878

7. Франко до Драгоманова	20
8. Франко до Драгоманова	20
9. Франко до Драгоманова	21
10. Франко до Драгоманова	21
11. Франко до Драгоманова, 21 серпня	23
12. Франко до Драгоманова	24

Рік 1880

13. Франко до Драгоманова	25
14. Франко до Драгоманова	27

Рік 1881

15. Франко до Драгоманова	28
16. Франко до Драгоманова	29
17. Франко до Драгоманова	30
18. Драгоманов до Франка	31
19. Франко до Драгоманова	33
20. Франко до Драгоманова	36

Рік 1882

21. Франко до Драгоманова	41
22. Драгоманов до Франка, 5 листопада	43
23. Франко до Драгоманова, 23 грудня	44
24. Драгоманов до Франка, 27 грудня	46

Рік 1883

25. Франко до Драгоманова, 16 січня	49
26. Франко до Драгоманова	52
27. Франко до Драгоманова, 24 квітня	52

28. Франко до Драгоманова, 27 жовтня	56
29. Франко до Драгоманова	58
30. Драгоманов до Франка, 23 листопада	59
31. Драгоманов до Франка, 2 грудня	64
32. Франко до Драгоманова, 4 грудня	64
33. Драгоманов до Франка	68
34. Франко до Драгоманова, 11 грудня	69
35. Драгоманов до Франка, 18 грудня	69

Рік 1884

36. Драгоманов до Франка, 12 квітня	73
37. Франко до Драгоманова, 21 квітня	74
38. Драгоманов до Франка, 25 квітня	77
39. Франко до Драгоманова, 26 квітня	80
40. Драгоманов до Франка, 1 травня	81
41. Драгоманов до Франка, 5 травня	83
42. Франко до Драгоманова, 10 травня	84
43. Франко до Драгоманова, 14 травня	90
44. Франко до Драгоманова	92
45. Драгоманов до Франка, 26 вересня	93
46. Франко до Драгоманова, 21 жовтня	99
47. Драгоманов до Франка, 25 жовтня	105
48. Франко до Драгоманова	109
49. Франко до Драгоманова, 6 грудня	112
50. Драгоманов до Франка, 15 грудня	112

Рік 1885

51. Франко до Драгоманова, 2 січня	114
52. Драгоманов до Франка, 22 січня	116
53. Франко до Драгоманова, 5 лютого	117
54. Драгоманов до Франка, 12 березня	118
55. Франко до Драгоманова	120
56. Драгоманов до Франка, 20 березня	122
57. Франко до Драгоманова	124
58. Франко до Драгоманова, 15 травня	126
59. Драгоманов до Франка, 4 липня	126
60. Франко до Драгоманова, 29 серпня	127
61. Драгоманов до Франка, 2 вересня	129
62. Франко до Драгоманова, 15 вересня	131
63. Драгоманов до Франка, 18 вересня	133
64. Франко до Драгоманова, 24 вересня	135
65. Драгоманов до Франка	138

66. Франко до Драгоманова, 4 листопада	141
67. Драгоманов до Франка, 8 листопада	143
68. Дописка Драгоманова до копії рецензії Л. Леже на його “Нові українські пісні”	146
69. Франко до Драгоманова, 17 листопада	146
70. Драгоманов до Франка, 7 грудня	150
71. Франко до Драгоманова, 11 грудня	152
72. Драгоманов до Франка, 14 грудня	155
73. Драгоманов до Франка, 15 грудня	155
74. Драгоманов до Франка	157
75. Франко до Драгоманова	158
76. Драгоманов до Франка, 28 грудня	159

Рік 1886

77. Драгоманов до Франка, 2 січня	162
78. Франко до Драгоманова, 4 січня	164
79. Франко до Драгоманова, 9 січня	165
80. Драгоманов до Франка, 14 січня	167
81. Франко до Драгоманова, 18 січня	168
82. Драгоманов до Франка, 31 січня	169
83. Франко до Драгоманова, 2 лютого	170
84. Драгоманов до Франка, 6 лютого	171
85. Франко до Драгоманова	172
86. Франко до Драгоманова, 8 лютого	172
87. Франко до Драгоманова	173
88. Драгоманов до Франка, 10 лютого	173
89. Франко до Драгоманова, 10 лютого	174
90. Драгоманов до Франка, 13 лютого	176
91. Франко до Драгоманова, 14 лютого	178
92. Драгоманов до Франка	179
93. Франко до Драгоманова, 22 лютого	181
94. Драгоманов до Франка, 25 лютого	183
95. Франко до Драгоманова	186
96. Драгоманов до Франка, 9 березня	189
97. Франко до Драгоманова	193
98. Драгоманов до Франка, 21 березня	193
99. Франко до Драгоманова, 6 квітня	195
100. Драгоманов до Франка, 11 квітня	195
101. Драгоманов до Франка	197
102. Франко до Драгоманова, 21 квітня	197
103. Драгоманов до Франка, 24 квітня	198

104. Франко до Драгоманова, 29 квітня	199
105. Франко до Драгоманова, 20 травня	201
106. Драгоманов до Франка, 27 травня	203
107. Франко до Драгоманова, 7 червня	205
108. Драгоманов до Франка, 19 червня	206
109. Франко до Драгоманова, 24 червня	209
110. Драгоманов до Франка, 24 червня	209
111. Драгоманов до Франка, 28 червня	210
112. Франко до Драгоманова, 7 липня	211
113. Франко до Драгоманова, 12 липня	212
114. Драгоманов до Франка, 27 липня	213
115. М. Драгоманов. До суду земляків	214
116. Франко до Драгоманова	218
117. Драгоманов до Франка, 12 вересня	219
118. Франко до Драгоманова, 17 вересня	220
119. Драгоманов до Франка, 12 жовтня	221
120. Франко до Драгоманова, 24 жовтня	222
121. Франко до Драгоманова, 31 жовтня	224
122. Драгоманов до Франка, 7 листопада	225
123. Франко до Драгоманова	226
124. Іван Франко. Запросини до передплати	227
125. Драгоманов до Франка, 25 листопада	231
126. Франко до Драгоманова	231
127. Драгоманов до Франка, 3 грудня	232
128. Франко до Драгоманова	234
129. Франко до Драгоманова, 14 грудня	235
130. Драгоманов до Франка, 20 грудня	235

Рік 1887

131. Франко до Драгоманова, 18 січня	239
132. Драгоманов до Франка, 2 лютого	239
133. Франко до Драгоманова, 11 лютого	241
134. Драгоманов до Франка, 16 лютого.....	243
135. Франко до Драгоманова, 14 квітня	247
136. Драгоманов до Франка, 20 травня	249
137. Франко до Драгоманова.....	250
138. Драгоманов до Франка, 20 червня	254
139. Драгоманов до Франка, 15 серпня	256
140. Франко до Драгоманова	256
141. Драгоманов до Франка, 5 жовтня	259
142. Франко до Драгоманова, 19 жовтня	260

143. Драгоманов до Франка, 21 жовтня	262
144. Франко до Драгоманова, 6 листопада	263
145. Драгоманов до Франка, 10 листопада	265
146. Франко до Драгоманова, 26 листопада	266
147. Франко до Драгоманова	267
148. Драгоманов до Франка, 24 грудня	268

Рік 1888

149. Драгоманов до Франка	270
150. Франко до Драгоманова, 15 січня	270
151. Драгоманов до Франка, 1 лютого	272
152. Франко до Драгоманова, 6 лютого	273
153. Драгоманов до Франка, 22 лютого	275
154. Франко до Драгоманова, 22 лютого.....	277
155. Додаток до незбереженого листу Драгоманова до Франка	278
156. Франко до Драгоманова, 19 березня	280
157. Драгоманов до Франка, 16 квітня	284
158. Драгоманов до Франка, 26 червня	285
159. Франко до Драгоманова, 30 червня	287
160. Драгоманов до Франка, 6 серпня	289
161. Франко до Драгоманова, 25 серпня	291
162. Франко до Драгоманова, 3 вересня	292
163. Драгоманов до Франка, 7 вересня	293
164. Франко до Драгоманова, 25 вересня	294
165. Драгоманов до Франка, 28 вересня	295
166. Драгоманов до Франка, 30 жовтня	297
167. Франко до Драгоманова, 6 листопада	297
168. Драгоманов до Франка, 11 листопада	299
169. Франко до Драгоманова, 19 листопада	301
170. Драгоманов до Франка, 3 грудня	303
171. Франко до Драгоманова, 17 грудня	304

Рік 1889

172. Франко до Драгоманова, 10 лютого	307
173. Драгоманов до Франка, 14 лютого	309
174. Франко до Драгоманова, 1 березня	310
175. Драгоманов до Франка, 12 березня	313
176. Франко до Драгоманова, 20 березня	313
177. Драгоманов до Франка, 12 квітня	315
178. Драгоманов до Франка, 21 квітня	315
179. Франко до Драгоманова, 27 квітня	316
180. Драгоманов до Франка, 2 травня	319

181. Франко до Драгоманова, 7 травня	320
182. Драгоманов до Франка, 15 травня	322
183. Франко до Драгоманова, 7 червня	322
184. Драгоманов до Франка, 9 червня	323
185. Франко до Драгоманова	324
186. Драгоманов до Франка, 14 липня	324
187. Франко до Драгоманова, 23 листопада	325
188. Драгоманов до Франка, 13 (25) листопада	329
189. Драгоманов до Франка, 9 (21) грудня	331
190. Франко до Драгоманова	332

Рік 1890

191. Драгоманов до Франка, 4 (16) лютого	337
192. Франко до Драгоманова, 5–7 березня	338
193. Драгоманов до Франка, 20 березня – 1 квітня	341
194. Франко до Драгоманова, 26 квітня	343
195. Драгоманов до Франка, 12 (24) травня	355
196. Франко до Драгоманова, 30 травня	357
197. Франко до Драгоманова, 24 червня	358
198. Драгоманов до Франка, 23 червня – 5 липня	360
199. Франко до Драгоманова, 8 липня	361
200. Драгоманов до Франка, 29 червня – 11 липня	362
201. Драгоманов до Франка, 3 (15) липня	362
202. Франко до Драгоманова, 28 липня	363
203. Франко до Драгоманова, 17 жовтня	363
204. Франко до Драгоманова, 7 грудня	364
205. Драгоманов до Франка, 8 (20) грудня	367

Рік 1891

206. Франко до Драгоманова, 27 березня	368
207. Драгоманов до Франка, 17 березня	369
208. Драгоманов до Франка, 18 травня	370
209. Франко до Драгоманова, 8 червня	371
210. Драгоманов до Франка, 23 червня	376
211. Франко до Драгоманова, 22 серпня	378
212. Драгоманов до Франка, 23 серпня	380
213. Драгоманов до Франка, 28 серпня	381
214. Драгоманов до Франка, 29 серпня	382
215. Драгоманов до Франка	383
216. Франко до Драгоманова, 29 серпня	383
217. Драгоманов до Франка, 1 вересня	386
218. Драгоманов до Франка, 6 вересня	386

219. Драгоманов до Франка, 12 вересня	387
220. Франко до Драгоманова, 15 вересня	387
221. Драгоманов до Франка, 22 вересня	390
222. Франко до Драгоманова, 9 жовтня	391
223. Драгоманов до Франка 5 жовтня	393
224. Драгоманов до Франка	393
225. Драгоманов до Франка, 31 жовтня	394
226. Франко до Драгоманова, 14–15 листопада.....	394
227. Драгоманов до Франка	396
228. Драгоманов до Франка, 18 листопада	396

Рік 1892

229. Франко до Драгоманова, 25 лютого	398
230. Драгоманов до Франка, 17 лютого	400
231. Франко до Драгоманова, 5 квітня	401
232. Франко до Драгоманова	406
233. Франко до Драгоманова	407
234. Драгоманов до Франка, 24 червня	407
235. Франко до Драгоманова, 28 липня	409
236. Драгоманов до Франка, 16 серпня	411
237. Драгоманов до Франка, 11 вересня	412
238. Франко до Драгоманова, 22 вересня	413
239. Драгоманов до Франка, 27 вересня	415
240. Франко до Драгоманова, 3 жовтня	417
241. Франко до Драгоманова, 7 жовтня	418
242. Драгоманов до Франка, 9 жовтня	419
243. Франко до Драгоманова	420
244. Франко до Драгоманова, 25 жовтня	422
245. Драгоманов до Франка, 28 жовтня	422
246. Франко до Драгоманова, 30 жовтня	423
247. Драгоманов до Франка, 4 листопада	424
248. Драгоманов до Франка, 25 листопада	425
249. Франко до Драгоманова, 20 грудня	426
250. Драгоманов до Франка, 10 (22) грудня	428

Рік 1893

251. Франко до Драгоманова, 14 січня	430
252. Драгоманов до Франка, 10 січня	433
253. Драгоманов до Франка, 16 (28) січня	434
254. Франко до Драгоманова, 28 січня	435
255. Драгоманов до Франка, 20 січня – 1 лютого	438
256. Франко до Драгоманова, 10 лютого	439

257. Драгоманов до Франка, 2 (14) лютого	440
258. Франко до Драгоманова, 19 лютого	442
259. Драгоманов до Франка, 3 (15) квітня	443
260. Франко до Драгоманова, 21 квітня	444
261. Драгоманов до Франка, 25 квітня	446
262. Франко до Драгоманова, 12 травня	447
263. Франко до Драгоманова, 28 травня	447
264. Драгоманов до Франка, 7 червня	448
265. Франко до Драгоманова, 13 червня	450
266. Драгоманов до Франка, 4 (16) червня	451
267. Франко до Драгоманова, 20 червня	452
268. Драгоманов до Франка, 22 червня	453
269. Франко до Драгоманова, 2 серпня	454
270. Драгоманов до Франка, 6 серпня	455
271. Франко до Драгоманова, 6 жовтня	456
272. Драгоманов до Франка, 29 вересня	457
273. Драгоманов до Франка, 4 (16) жовтня	458
274. Драгоманов до Франка, 17 (29) жовтня	459
275. Франко до Драгоманова, 6 листопада	460
276. Драгоманов до Франка, 30 жовтня	461
277. Франко до Драгоманова, 21 листопада	462
278. Драгоманов до Франка, 12 (24) листопада	463
279. Драгоманов до Франка, 29 листопада	464
280. Франко до Драгоманова, 7 грудня	465
281. Франко до Драгоманова, 31 грудня	466

Рік 1894

282. Драгоманов до Франка, 30 грудня – 11 січня	468
283. Драгоманов до Франка, 5 (17) січня	468
284. Франко до Драгоманова, 20 січня	468
285. Драгоманов до Франка, 10 (22) січня	470
286. Драгоманов до Франка	470
287. Франко до Драгоманова, 5 лютого	470
288. Драгоманов до Франка, 29 січня (10 лютого)	472
289. Франко до Драгоманова, 14 лютого	473
290. Франко до Драгоманова, 23 лютого	474
291. Франко до Драгоманова, 25 лютого	475
292. Драгоманов до Франка, 14 (26) лютого	476
293. Драгоманов до Франка	478
294. Драгоманов до Франка, 18 лютого – 2 березня	478
295. Драгоманов до Франка, 3 (15) березня	480

296. Драгоманов до Франка, 5 (17) березня	480
297. Франко до Драгоманова, 7 (19) березня	481
298. Драгоманов до Франка, 8 (20) березня	483
299. Драгоманов до Франка, 10 (22) березня	483
300. Франко до Драгоманова, 22 березня	484
301. Драгоманов до Франка, 12 (24) березня	487
302. Проект спольной основы задля сконсолідованя русиновъ в Галичинѣ...	487
303. Проектуемыи смѣны сего проекта.....	487
304. Франків проект згоди між партіями Наддністрянщини	488
305. Драгоманов до Франка, 17 березня.....	489
306. Драгоманов до Франка, 22 березня	490
307. Франко до Драгоманова	492
308. Драгоманов до Франка, 1 (13) квітня	496
309. Франко до Драгоманова, 26 квітня	497
310. Драгоманов до Франка, 17 (29) квітня	498
311. Франко до Драгоманова, 13 травня	500
312. Драгоманов до Франка	502
313. Драгоманов до Франка, 10 (22) травня	502
314. Драгоманов до Франка, 8 (20) липня	503
315. Драгоманов до Франка, 29 липня	504
316. Франко до Драгоманова, 3 серпня	504
317. Драгоманов до Франка, 6 серпня	505
318. Франко до Драгоманова, 9 серпня	506
319. Драгоманов до Франка, 22 серпня	508
320. Франко до Драгоманова, 14 вересня	509
321. Драгоманов до Франка, 14 вересня	510
322. Франко до Драгоманова, 18 вересня	510
323. Драгоманов до Франка, 21 вересня	511
324. Драгоманов до Франка, 29 вересня	512
325. Драгоманов до Франка, 6 жовтня	513
326. Франко до Драгоманова, 7 жовтня	514
327. Драгоманов до Франка, 13 (25) жовтня	515
328. Драгоманов до Франка, 19 (31) жовтня	516
329. Франко до Драгоманова	516
330. Драгоманов до Франка, 22 жовтня (3 листопада)	517
331. Драгоманов до Франка, 27 жовтня (8 листопада)	518
332. Франко до Драгоманова, 10 листопада	519
333. Франко до Драгоманова, 14 листопада	520
334. Драгоманов до Франка, 5 грудня	520

Рік 1895

335. Франко до Драгоманова, 1 січня	521
336. Драгоманов до Франка, 25 грудня – 5 січня	524
337. Драгоманов до Франка, 9 січня	526
338. Франко до Драгоманова, 25 січня	526
339. Драгоманов до Франка, 15 (27) січня	530
340. Драгоманов до Франка, 18 (30) січня	530
341. Франко до Драгоманова, 1 лютого	531
342. Франко до Драгоманова, 21 лютого	532
343. Драгоманов до Франка, 21 лютого	532
344. Драгоманов до Франка, 23 лютого	533
345. Франко до Драгоманова, 13 березня	533
346. Франко до Драгоманова, 18 травня	536
347. Драгоманов до Франка, 13 (25) травня	537
Особовий покажчик	539

Наукове видання

ЛИСТУВАННЯ ІВАНА ФРАНКА ТА МИХАЙЛА ДРАГОМАНОВА

Оригінал-макет підготовано у відділі автоматизації
НБ ЛНУ імені Івана Франка
(завідувач М. ДОМАНСЬКА)

Підписано до друку 05.09.2006 р. Формат 70x100/16
Папір офсет. Друк офсет. Наклад 500 прим. Зам № 463

Надруковано з готових діапозитивів у друкарні
ВВП "Місіонер"
80300 м. Жовква Львівської обл., вул. Василянська, 8